Giới thiệu

Giữa một vùng hỗn độn mông lung, nơi không có thiên, không có địa, chỉ có vô tận đạo uẩn lưu chuyển và những luồng cương phong mang theo hơi thở của thời gian, một sự kiện dị thường đã xảy ra.

Một chàng trai đến từ thế giới hiện đại, trong lúc đang mải mê với tựa game thực tế ảo "Mã Khí Đại Lục", vì bị một cường giả cấp Đấu Đế truy sát đoạt ngựa quý mà bất ngờ mất đi tri giác.

Chàng trai xấu số ấy lại không tan biến vào hư vô, mà linh hồn lại dung hợp với một trong tam thiên Ma Thần sơ khai, trở thành Luân Hồi Ma Thần, người nắm giữ Luân Hồi pháp tắc tối cao.

Từ trong quả trứng hỗn độn khổng lồ, ý thức của chàng trai dần thức tỉnh.

Với ký ức tiền kiếp và thân phận mới, hắn chấp nhận số phận, tự xưng là Luân Hồi Đạo Tôn, quyết tâm viết nên một huyền thoại bất diệt tại kỷ nguyên hỗn mang này.

Ngay khi hắn chuẩn bị chìm vào tu luyện, một hệ thống "Siêu Cấp Đăng Nhập" bất ngờ thức tỉnh và ràng buộc với linh hồn hắn, mang đến một kim thủ chỉ nghịch thiên.

Nhiệm vụ đầu tiên của hệ thống là yêu cầu Luân Hồi đăng nhập trong chín vạn nguyên hội tại Hỗn Độn.

Thời gian tựa thoi đưa, trong khi các Ma Thần khác còn đang say ngủ, Luân Hồi đã dựa vào hệ thống và thiên phú được gia tăng vạn lần để điên cuồng tu luyện.

Hắn đột phá hết cảnh giới này đến cảnh giới khác, từ Thiên Tiên, Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, cho đến khi vững vàng đặt chân vào cảnh

giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Sau chín vạn nguyên hội đằng đẵng, hắn hoàn thành nhiệm vụ và nhận được phần thưởng kinh thế: hai kiện Hỗn Độn Chí Bảo là Đại Đạo Luân Hồi Bút và Hỗn Độn Châu.

Sức mạnh của Luân Hồi lúc này đã vượt xa tam thiên Ma Thần, thậm chí có đủ tự tin để đối đầu với cả Bàn Cổ - kẻ được mệnh danh là con cưng của Đại Đạo.

Giữ vững tâm thái khiêm tốn, Luân Hồi tiếp tục ẩn mình, hoàn thành nhiệm vụ đăng nhập thứ hai tại nơi Bàn Cổ sắp đản sinh, nhận thêm Hỗn Độn Đỉnh và một hạt sen con của Hỗn Độn Thanh Liên.

Ngay sau đó, Bàn Cổ phá trứng xuất thế, theo sau là thập đại Ma Thần đứng đầu như Thời Gian, Không Gian, Hủy Diệt… lần lượt hóa hình, thanh thế kinh thiên động địa.

Nhưng không một ai biết rằng, Ma Thần hóa hình đầu tiên và cũng là kẻ mạnh nhất, Luân Hồi Đạo Tôn, vẫn luôn lặng lẽ quan sát tất cả từ trong bóng tối.

Sự ẩn mình của Luân Hồi cuối cùng cũng bị phá vỡ khi hắn tình cờ phát hiện một phôi kiếm có tiềm năng tiến hóa thành Hỗn Độn Chí Bảo.

Tranh đoạt bắt đầu nổ ra.

Luân Hồi dễ dàng đánh bại Hỏa Diễm Ma Thần và Vạn Ác Ma Thần, nhưng lại dẫn đến sự xuất hiện của kẻ đứng sau chúng - Tinh Thần Ma Thần.

Một trận chiến kinh thiên động địa nổ ra, và Luân Hồi, với sức mạnh vô địch, đã dễ dàng nghiền nát Tinh Thần Ma Thần.

Sự việc kinh động đến cả một trong thập đại Ma Thần – Thời Thần Đạo Tôn.

Một phân thân của Thời Thần hàng lâm, mang theo uy áp của thời gian, ý đồ ép buộc Luân Hồi phải khuất phục.

Nhưng hắn đã nhầm.

Luân Hồi không những không sợ hãi mà còn ngạo nghễ nghênh chiến, một chỉ phá tan phân thân của Thời Thần, chấn động cả Hỗn Độn.

Từ đó, danh tiếng của Luân Hồi Đạo Tôn, vị Ma Thần bí ẩn và cường đại nhất, bắt đầu lan truyền.

Sau trận chiến, Luân Hồi thu nạp Thiên Cơ Ma Thần làm thuộc hạ đầu tiên, cứu y khỏi sự truy sát của Vận Mệnh Ma Thần.

Hắn bắt đầu bố cục cho đại kiếp khai thiên sắp tới, một kiếp nạn mà hắn biết trước sẽ chôn vùi toàn bộ tam thiên Ma Thần.

Quả nhiên, Bàn Cổ khai thiên, một trận đại chiến hủy diệt Hỗn Độn nổ ra.

Luân Hồi, với thực lực đã đạt đến bán bộ Hỗn Nguyên Thánh Chủ, cuối cùng cũng lộ diện, trở thành đối thủ cuối cùng và duy nhất có thể cùng Bàn Cổ quyết một trận sinh tử.

Trận chiến giữa hai cường giả đỉnh cao nhất Hỗn Độn kéo dài cả một nguyên hội, long trời lở đất.

Cuối cùng, Đại Đạo can thiệp, Bàn Cổ được gia trì sức mạnh và chém giết Luân Hồi.

Nhưng tất cả đều nằm trong kế hoạch của hắn.

Luân Hồi sớm đã chuẩn bị đường lui, dùng một tia chân linh ẩn trong Hỗn Độn Châu, mang theo tinh huyết của tam thiên Ma Thần mà hắn đã thu thập từ trước, tái sinh trong thế giới Hồng Hoang vừa được khai mở.

Kỷ nguyên mới bắt đầu, tại Cửu U Huyết Hải, Luân Hồi Đạo Tôn một lần nữa mở mắt, thân thể mới được dung hợp từ tinh hoa của tam thiên Ma Thần mang lại cho hắn tiềm lực còn kinh khủng hơn cả kiếp trước.

Câu chuyện về vị cường giả bí ẩn nhất, kẻ duy nhất từng đối đầu Bàn Cổ, giờ đây mới thực sự bắt đầu trên mảnh đất Hồng Hoang đầy rẫy kỳ ngộ và hiểm nguy.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 1

Một mảnh sương mù mờ mịt, không trời không đất, chỉ có đạo uẩn vô tận đang lưu chuyển.

Mỗi một luồng cương phong thổi qua dường như đều mang theo hơi thở của thời gian, dấu vết của tuế nguyệt và quỹ tích của vận mệnh!

Nơi đây không có hơi thở của bất kỳ sinh linh nào tồn tại, vô biên vô tế.

Nơi này chính là Hỗn Độn mà hậu thế vẫn thường bàn luận, trong Hỗn Độn, hết thảy đều là một khoảng không trắng xóa.

Không biết từ bao giờ, trong Hỗn Độn bắt đầu xuất hiện vô số quả trứng khổng lồ, bên trong bắt đầu có hơi thở sinh linh trào dâng.

Trong đó, lại có ba ngàn quả trứng to lớn hơn hẳn bình thường gấp bội, nhìn từ xa như những tinh thần viễn cổ, vô cùng rực rỡ.

Giữa ba ngàn cự đản, đột nhiên có một quả rung chuyển, một tia thanh âm phát ra.

"Dị?

Đây là nơi nào?

Ta chẳng phải đang bị một vị cường giả Đấu Tôn tại Mã Khí đại lục truy sát sao?" Một vẻ thần tình kinh ngạc xuất hiện.

Ngay sau đó, từng đoạn ký ức tràn vào, cự đản lâm vào tĩnh lặng.

Không biết qua bao nhiêu năm, cự đản kia một lần nữa cử động.

"Hỗn Độn, Luân Hồi pháp tắc...

Hóa ra ta đã vô tri vô giác trở thành Luân Hồi Ma Thần trong Hỗn

Độn, chấp chưởng một trong ba ngàn pháp tắc – Luân Hồi pháp tắc!" Nam tử trong cự đản, cũng chính là Luân Hồi Ma Thần, cảm thán một trận đầy hư ảo.

Nguyên lai, người này đến từ hậu thế, trong cái thế giới mà các loại trò chơi bay đầy trời kia, có một trò chơi tên là 《Mã Khí Đại Lục》 vô cùng thịnh hành.

Mã Khí đại lục, lấy mã làm tôn, chỉ cần ngựa của ngươi đủ nhanh thì ai cũng không đuổi kịp!

Hắn vất vả lắm mới bồi dưỡng được một thớt Vạn Lý Mã, vừa vặn bị một danh lộ Đấu Đế cường giả nhìn trúng, dục ý đoạt lấy.

Với tu vi cấp bậc Đấu Tôn, hắn không thể là đối thủ của Đấu Đế, bất lực chỉ đành cưỡi ngựa đào tẩu!

"Đấu Tôn phía trước, có giỏi thì xuống ngựa một chiến?" Vị Đấu Đế cường giả kia cưỡi Hãn Huyết Bảo Mã đại hống, ở phía sau truy đuổi không dứt!

Vạn Lý Mã vốn là đệ nhất đẳng tuấn mã của Mã Khí đại lục, tốc độ vô song, đối phương căn bản không đuổi kịp, trái lại bị bỏ xa.

Hắn đang lúc hăng hái, định quay đầu trào phúng một phen thì đột nhiên trước mắt tối sầm, mất đi tri giác, sau đó liền tới Hỗn Độn này!

"Thôi vậy, đã đến thì cứ yên vị.

Từ nay về sau, Bản tôn chính là Luân Hồi Ma Thần, Luân Hồi Đạo Tôn!" Giọng nói đạm mạc của nam tử vang vọng khắp Hỗn Độn.

"Tiên tu hành, Bản tôn phải chờ đợi ngày sau tỉnh lại!" Luân Hồi mặc mặc tự nhủ, sau đó bắt đầu nghiên cứu Luân Hồi pháp tắc!

Luân Hồi đại đạo, ở hậu thế vốn là loại đại đạo chỉ xuất hiện sau khi Hậu Thổ hóa thân luân hồi, trong Hỗn Độn, Luân Hồi đại đạo

danh tiếng cũng không hiển hách.

Tuy không nằm trong thập đại pháp tắc, nhưng độ quỷ dị của nó lại không hề thua kém thập đại pháp tắc.

Bởi lẽ Luân Hồi luôn tâm niệm một điều: không có pháp tắc nào mạnh nhất, chỉ có người tu hành mạnh nhất.

Nếu mười đại pháp tắc trở thành mười đại Ma Thần, thì mười đại Ma Thần cũng chính là mười đại pháp tắc.

Lần này, Luân Hồi đã sinh ra, tự nhiên phải hoành độ vạn cổ trường không, khiến không ai có thể ngăn cản bước chân của mình!

Đang lúc chuẩn bị trầm tâm tu luyện, một đạo âm thanh băng lãnh vang lên! 【Đinh!

Siêu cấp Thiêm Đáo Hệ Thống thức tỉnh, kiểm trắc túc chủ đã dung hợp Luân Hồi pháp tắc, tấn cấp Luân Hồi Ma Thần, hiện tại bắt đầu ràng buộc!】 Nghe thấy âm thanh băng lãnh này, Luân Hồi khẽ động lông mày, trong lòng thực sự kinh hỉ khôn cùng.

"Không ngờ lại mang theo ngón tay vàng trọng sinh, thật khiến người ta bất ngờ!" Luân Hồi cảm thán.

Lúc này, âm thanh hệ thống lại truyền tới, khiến Luân Hồi tỉnh táo hẳn lại. 【Đinh!

Nhiệm vụ thiêm đáo ban bố.

Địa điểm: Trong Hỗn Độn.

Thời gian: Chín vạn nguyên hội.

Sau khi hoàn thành sẽ nhận được phần thưởng thần bí!】 Nghe lời này, Luân Hồi nhướng mày, sau đó không nói nhiều, trực tiếp lựa chọn thiêm đáo.

Sau khi hạ lệnh, Luân Hồi cũng không nói thêm, trực tiếp rơi vào

trạng thái bế quan thâm độ, một bên nghiên cứu Luân Hồi đại đạo, một bên bắt đầu tu luyện.

Thời gian trôi mau, chín vạn nguyên hội trôi qua trong nháy mắt.

Trong Hỗn Độn không ghi năm tháng, nhưng một tia cảm giác trong lòng khiến Luân Hồi nhận thức rõ ràng đã qua bao nhiêu năm.

Trong chín vạn nguyên hội, tu vi và cảm ngộ của Luân Hồi không ngừng thăng tiến.

Từ Thành Tiên, Thiên Tiên, Chân Tiên, Huyền Tiên, Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Hỗn Nguyên Kim Tiên đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Giờ đây, hắn đã là một vị tồn tại cấp bậc Hỗn Nguyên.

Trong quá trình tu hành, Luân Hồi phát hiện trong Đại La Kim Tiên, về phương diện chiến lực chia ra rất nhiều đẳng cấp: Đại La Kim Tiên phổ thông, Tiên Vương, Tiên Đế, Tiên Tôn!

Tuy đều thuộc về Đại La Kim Tiên, nhưng chiến lực lại hoàn toàn khác biệt.

Tiên Vương phổ thông có thể tùy ý nghiền ép Đại La Kim Tiên bình thường, Tiên Đế cũng vậy.

Ba ngàn Ma Thần Hỗn Độn thực lực siêu quần, là con của Đại Đạo, thiên phú vô hạn, đột phá cực hạn chính là Tiên Đế, tu hành thêm chút nữa liền đạt tới cấp bậc Tiên Tôn.

Các tiểu Ma Thần Hỗn Độn tu hành thành Tiên Đế cũng rất dễ dàng, nhưng muốn thành Thiên Tôn thì cần thêm thời gian tích lũy.

Trong Hỗn Nguyên Kim Tiên cũng phân chia mạnh yếu: Hỗn Nguyên Kim Tiên (Chuẩn Thánh), Chuẩn Thánh Cửu Trọng Thiên, Á Thánh, sau đó mới là Hỗn Nguyên cảnh giới!

Lúc này Luân Hồi, sau chín vạn nguyên hội, cuối cùng đã đạt tới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, có thể thấy nội hàm khủng bố đến mức nào!

Hỗn Nguyên Kim Tiên trong Hỗn Độn cũng không tính là gì, sau đó còn có các con đường tu hành như Hỗn Nguyên Đạo Chủ, Hỗn Nguyên Chí Tôn, Hỗn Độn Đạo Tôn.

Một ngày nọ, Luân Hồi từ trong bế quan tỉnh lại, nhìn tu vi hiện tại, thỏa mãn mỉm cười. 【Đinh!

Thiêm đáo hoàn thành.

Địa điểm: Trong Hỗn Độn.

Thời gian: Chín vạn nguyên hội đã hoàn thành.

Nhận được phần thưởng: Thiên phú tăng cường vạn bội, Hỗn Độn Chí Bảo Đại Đạo Luân Hồi Bút, Hỗn Độn Chí Bảo Hỗn Độn Châu, 'Luyện' tự quyết!】 Khoảnh khắc hệ thống ban thưởng, Luân Hồi chỉ cảm thấy thần đài thanh minh, những đạo lý vốn không hiểu liền trong nháy mắt tỉnh ngộ.

Là Ma Thần Hỗn Độn chấp chưởng Luân Hồi pháp tắc, thiên phú của Luân Hồi vốn đã là đỉnh tiêm vô song, giờ đây thiên phú tăng lên vạn lần, hắn thậm chí có lòng tin thiên phú của Bàn Cổ cũng không thể cao hơn mình!

Sau đó, Luân Hồi kiểm tra không gian hệ thống, chỉ thấy bên trong có một cây bút toàn thân màu tím, tỏa ra đạo uẩn và hơi thở Đại Đạo vô cùng vô tận, cùng một viên hạt châu ẩn chứa một thế giới Hỗn Độn. 【Đại Đạo Luân Hồi Bút: Hỗn Độn Chí Bảo, sản vật của thế giới Hỗn Độn, vốn là bạn sinh chí bảo của Luân Hồi Ma Thần, nguyên bản là đỉnh cấp Hỗn Độn Linh Bảo, được hệ thống tấn cấp thành Hỗn Độn Chí Bảo, bên trong hàm chứa năm mươi đạo Hỗn Độn

cấm chế, công thủ toàn diện, có thể trấn áp khí vận, một bút định xuân thu, một bút định luân hồi, một bút định thế giới!】【Hỗn Độn Châu: Hỗn Độn Chí Bảo, sản vật của thế giới Hỗn Độn, được hệ thống sưu tầm, hàm chứa năm mươi đạo Hỗn Độn cấm chế, bên trong phụ thuộc một thế giới Hỗn Độn tiểu hình, hiệu quả vô song, có thể cách tuyệt hết thảy thần thức sát giác, có thể phá khai Hỗn Độn!】【'Luyện' tự quyết: Hệ thống xuất phẩm, tất thuộc tinh phẩm.

Luyện tự quyết có thể luyện hết thảy, luyện khí, luyện đan, luyện trận, ám hợp với vạn vật!】 Trong mắt Luân Hồi tràn đầy kinh hỉ.

Hai kiện Hỗn Độn Chí Bảo bạn sinh, ngay cả Bàn Cổ cũng không có.

"Có chí bảo này, dù có gặp Bàn Cổ, Bản tôn cũng có sức đánh một trận!" Trong mắt Luân Hồi tỏa ra thần quang vô tận, quán xuyên bát phương.

Làm xong mọi thứ, Luân Hồi bắt đầu luyện hóa Hỗn Độn Chí Bảo.

Chương 2

Thời gian thấm thoát, lại thêm một vạn nguyên hội trôi qua, Luân Hồi mở mắt, lộ ra một tia kích động.

Đại Đạo Luân Hồi Bút và Hỗn Độn Châu hiện đã hoàn toàn được luyện hóa.

Tu vi của hắn cũng đã tấn cấp Hỗn Nguyên Đạo Chủ sơ kỳ, đã đến lúc phá vỡ cự đản.

Nhờ có thiên phú tăng vạn lần, hắn tấn cấp Hỗn Nguyên Đạo Chủ nhanh hơn ba ngàn Ma Thần khác.

Nếu cảm giác không lầm, hiện tại tu vi của đa số Ma Thần đều ở mức Bán Bộ Hỗn Nguyên Đạo Chủ, cách thời điểm phá đản còn cần mấy nguyên hội nữa!

Nhưng Luân Hồi vì đột phá trước nên tự nhiên không cần chờ đợi.

Một ngày nọ, trong Hỗn Độn đột nhiên dấy lên một trận cương phong dữ dội, khí lưu vô tận chấn động cả Hỗn Độn, không biết bao nhiêu đạo âm vang rền.

Sau một chuỗi bão táp Hỗn Độn, giữa hư không hiện ra một thân hình cao gầy, diện mạo tuấn dật, kiếm mày mắt sáng, ngũ quan hoàn mỹ đến nghẹt thở, khí thế tiên phong đạo cốt bộc phát khiến người ta không khỏi hướng tới.

Người này chính là Luân Hồi, rốt cuộc đã hóa hình xuất thế.

Luân Hồi khẽ mỉm cười, một tia thỏa mãn hiện lên nơi khóe miệng.

Trên không trung, Đại Đạo Luân Hồi Bút và Hỗn Độn Châu hóa thành hai đạo lưu quang chui vào giữa lông mày hắn. 【Đinh!

Nhiệm vụ thiêm đáo ban bố: Mời túc chủ đến nơi đản sinh Hỗn Độn Thanh Liên để thiêm đáo, hoàn thành sẽ nhận được phần thưởng!】 Luân Hồi khẽ động tâm tư, hệ thống cấp cho nhiệm vụ này chắc chắn phần thưởng sẽ rất hậu hĩnh.

Hắn không nghĩ nhiều, trực tiếp hướng về nơi Bàn Cổ đản sinh mà đi.

Khi ba ngàn Ma Thần chưa hóa hình, họ có thể cảm ứng được sự tồn tại của nhau, nhưng sau khi hóa hình, cảm ứng này sẽ triệt để tiêu biến.

Luân Hồi đạp bước hư không, tiến về nơi trong ký ức.

Thời gian trôi qua, trăm vạn năm chỉ trong chớp mắt.

Thân hình Luân Hồi không ngừng xuyên toa, cuối cùng đã đến trung tâm Hỗn Độn.

Nơi đó, một quả trứng khổng lồ cao ba ngàn vạn trượng đứng sừng sững, xung quanh có một đóa thanh liên, một chiếc rìu và một miếng ngọc điệp vây quanh.

Luân Hồi đứng từ xa nhìn lại, cảm nhận được tu vi của Bàn Cổ tuy mới là Bán Bộ Đạo Chủ, chưa hóa hình, nhưng chiến lực của đối phương lại cho hắn một cảm giác không hề kém cạnh mình, khiến hắn không khỏi cảnh giác.

Để không bị Bàn Cổ phát hiện, bởi trên người Bàn Cổ mang theo quá nhiều bí mật, Luân Hồi sử dụng công hiệu của Hỗn Độn Châu, toàn thân hóa thành lưu quang đi vào trong châu, sau đó thu liễm hơi thở, điều khiển Hỗn Độn Châu chậm rãi tiến đến bên cạnh Hỗn Độn Thanh Liên! 【Đinh!

Thiêm đáo thành công, bắt đầu tính giờ, thời gian là mười vạn năm!】 Mười vạn năm cũng không quá dài!

Luân Hồi ở trong Hỗn Độn Châu bắt đầu tu luyện, mặc cho thời gian trôi đi.

Hỗn Độn không tính năm tháng, thời gian dường như là thứ vô dụng nhất ở đây.

Mười vạn năm trôi qua trong nháy mắt, một ngày nọ, Luân Hồi tỉnh lại sau khi tu hành, mở mắt ra! 【Đinh!

Thiêm đáo hoàn thành, túc chủ nhận được phần thưởng: Cực phẩm Hỗn Độn Linh Bảo Hỗn Độn Đỉnh, một hạt sen Hỗn Độn Thanh Liên thiếu niên!】 Nghe thấy âm thanh này, Luân Hồi trong lòng đại hỉ.

Hỗn Độn Đỉnh là tồn tại đỉnh tiêm trong các cực phẩm Hỗn Độn Linh Bảo.

Truyền thuyết hậu thế kể rằng Càn Khôn Đỉnh, Thần Nông Đỉnh là sản vật hình thành sau khi Hỗn Độn Đỉnh vỡ nát, cũng có thuyết nói nó do Hỗn Độn Thanh Liên vỡ ra.

Bất luận thế nào, kiện chí bảo này đã rơi vào tay hắn.

Nắm lấy Hỗn Độn Đỉnh, Luân Hồi nhìn sang kiện chí bảo khác trong không gian hệ thống. 【Hạt sen Hỗn Độn Thanh Liên: Sau khi nở sẽ khai hoa ba mươi sáu phẩm, là cực phẩm Hỗn Độn Linh Bảo, hiệu quả bằng một nửa Hỗn Độn Thanh Liên, công hiệu vô song!】 Nhìn thấy vậy, Luân Hồi vui mừng quá đỗi.

Thứ này so với tứ đại liên đài hậu thế lợi hại hơn nhiều, tuy chỉ có một nửa công hiệu của Hỗn Độn Thanh Liên nguyên bản nhưng đẳng cấp cực phẩm Hỗn Độn Linh Bảo đã nói lên tất cả.

Thu thập xong bao nhiêu chí bảo, Luân Hồi điều khiển Hỗn Độn Châu rời đi.

Đối với đóa Hỗn Độn Thanh Liên, Khai Thiên Phủ và Tạo Hóa

Ngọc Điệp kia, hắn không thèm liếc mắt nhìn thêm, những thứ đó hắn chưa có gan đụng vào.

Sau khi Luân Hồi rời đi, trong Hỗn Độn đột nhiên bùng nổ một đạo khí thế vĩ ngạn như núi, khí lưu cuồn cuộn hoành xung thiên hạ khiến người ta đảm hàn.

Ngay sau đó, một cự nhân từ trong cự đản phá không xuất thế, đứng sừng sững trên Hỗn Độn.

Hơi thở hắn thở ra trực tiếp hóa thành cương phong, khiến hư không chấn vỡ, vô cùng khủng bố.

Cự nhân tay cầm cự phủ, đầu đội Tạo Hóa Ngọc Điệp, chân đạp Hỗn Độn Thanh Liên, quét mắt nhìn bốn phương, bộc phát khí thế tuyên cáo sự ra đời của mình với chúng sinh.

"Ta tên: Bàn Cổ, hiệu Nguyên Thủy Thiên Vương, chưởng quản Lực chi pháp tắc!" Thanh âm khủng bố quán xuyên trường không, khiến người ta nghẹt thở.

Sự ra đời của Bàn Cổ khiến cả Hỗn Độn rung chuyển, ngay cả Luân Hồi dù đã ở rất xa cũng cảm nhận được cổ uy áp đó.

Không lâu sau khi Bàn Cổ sinh ra, trong vòng mười vạn năm tiếp theo, liên tiếp những âm thanh khủng bố vang lên.

"Ta tên: Thời Thần, hiệu Thời Thần Đạo Tôn, chưởng quản Thời Gian pháp tắc!" "Ta tên: Dương Mi, hiệu Không Gian Đạo Tôn, chưởng quản Không Gian pháp tắc!" "Ta tên: La Hầu, hiệu Vạn Ma Chi Tổ, chưởng quản Ma Đạo pháp tắc!" "Ta tên: Thanh Thiên, hiệu Thanh Thiên Đạo Chủ, chưởng quản Hủy Diệt pháp tắc!" "Ta tên: Vận Mệnh, hiệu Vận Mệnh Lão Tổ, chưởng quản Vận Mệnh pháp tắc!" "Ta tên: Ma Viên, hiệu Chiến Thần Chí Tôn, chưởng quản Chiến Đấu pháp tắc!" "Ta tên: Âm Dương, hiệu Âm Dương Lão Tổ,

chưởng quản Âm Dương pháp tắc!" "Ta tên: Thôn Thiên, hiệu Thôn Thiên Thánh Tổ, chưởng quản Thôn Phệ pháp tắc!" "Ta tên: Ngũ Hành, hiệu Ngũ Hành Lão Tổ, chưởng quản Ngũ Hành pháp tắc!" Một chuỗi mười đạo thanh âm vang dội Hỗn Độn, khiến tâm thần sinh linh chấn động khôn cùng.

Mười vị này được các Ma Thần khác tôn xưng là Thập Đại Ma Thần Hỗn Độn, cũng là nhóm tồn tại mạnh nhất.

Luân Hồi – người hóa hình đầu tiên – nghe thấy tin này không nói gì, chỉ khẽ mỉm cười.

Tu vi ngày một tăng tiến khiến hắn đối với mọi chuyện trong Hỗn Độn càng thêm cảnh giác.

Thời gian không ngừng trôi, lại qua không biết bao nhiêu nguyên hội, chúng Ma Thần lớn nhỏ trong Hỗn Độn đều đã hóa hình.

Dần dần, các cuộc tranh đấu bắt đầu nổ ra.

Có tranh đấu tất có kết bè phái, các thế lực lớn nhỏ lần lượt được thành lập.

Luân Hồi vẫn như cũ ẩn mình trong Hỗn Độn.

Chương 3

Từ Thập Đại Ma Thần phía trên đến các tiểu Ma Thần bên dưới, không ai biết có một vị Lão Tổ chấp chưởng Luân Hồi pháp tắc, tu vi lúc này đã lăng giá lên trên mọi người.

Hiện tại Luân Hồi đã đạt tới cảnh giới Bán Bộ Hỗn Nguyên Chí Tôn, thực lực khủng bố đến mức khiến người ta rùng mình.

Cấp bậc này trong Hỗn Độn phỏng chừng cũng chỉ có Thập Đại Ma Thần mới chạm tới được.

Luân Hồi pháp tắc của hắn cũng đã leo lên cực hạn.

Vạn vật hữu linh, hết thảy đều nhập Luân Hồi, chỉ cần là sinh linh có sinh khí đều khó thoát.

Hóa đại tự tại, hóa vô hạn luân hồi, trong Luân Hồi, hết thảy đều nghe theo Luân Hồi Đạo Tôn.

Một ngày nọ, Luân Hồi đột nhiên tâm hữu sở cảm, bước đi trên trường không, xuyên qua tầng tầng lớp lớp Hỗn Độn hướng về một nơi.

Nơi đó cương phong lấp loáng, tứ khí hỗn độn phân hóa, quang huy vô tận không ngừng bùng phát.

Cuối cùng, Luân Hồi đến một bãi phế tích tạo thành từ những khối đá hỗn độn, nơi đó có những đạo kiếm khí khủng bố đang không ngừng nhấp nháy, kiếm quang hoành hành ngang dọc.

“Ân?

Kiếm phôi?” Luân Hồi nhìn xuyên qua tinh hà, nhận ra luồng kiếm quang kia phát ra từ một thanh kiếm phôi.

“Kiếm phôi tốt, nếu để nó tiếp tục hấp thu khí hỗn độn để tiến hóa, ngày sau có khả năng trở thành Cực phẩm Hỗn Độn Chí Bảo!” Luân Hồi nhếch môi cười nhạt, sau đó trực tiếp ra tay!

Hắn nắm lấy hư không, bước vào vùng chân không, đưa tay về phía phế tích loạn thạch kia.

Trong nháy mắt, vô số khí lưu xoay chuyển trong lòng bàn tay, Luân Hồi pháp tắc bộc phát, đi đến đâu khí lưu phải nhường đường đến đó.

Cự chưởng tỏa ra hơi thở vô cùng tận chộp vào phế tích, khoảnh khắc sau trực tiếp mang theo một thanh kiếm phôi lao vút lên không, rơi vào tay hắn.

Cầm trường kiếm trong tay, Luân Hồi lộ vẻ hài lòng: “Đồ tốt, chí bảo như vậy, hợp lẽ nên thuộc về Bản tôn!” Dứt lời, hắn định rời đi, nhưng mọi chuyện không đơn giản như thế.

Ngay sau đó, vô tận loạn lưu hỗn độn ùa tới, kèm theo một giọng nói khủng bố!

“Ma Thần phía trước, hãy để lại chí bảo!

Mau mau cút đi!” Một âm thanh như sấm rền vang xuống, hư không hỗn độn mở ra, mấy vị Ma Thần tỏa ra hơi thở Hỗn Nguyên Đạo Chủ hiện thân, lạnh lùng nhìn hắn!

Luân Hồi thấy vậy khẽ nhíu mày, đạm mạc nhìn qua, thân phận của mấy người này hắn đã nắm rõ trong lòng.

Một kẻ tỏa ra hỏa diễm chi khí nhưng không thuần túy, không phải Hỏa Chi Ma Thần mà là Hỏa Diễm Ma Thần, trên người hắn có diễm khí hung dũng, tỏa ra hỏa diễm màu tím sậm như muốn thiêu rụi hết thảy.

Một kẻ khác tỏa ra ác ma chi lực vô cùng, mỗi cử động đều mang

theo Ác Ma pháp tắc.

Phía sau hắn còn có hàng chục tiểu Ma Thần.

Đối với họ, Luân Hồi tự nhiên ngó lơ, với tư cách là tồn tại có tu vi đứng đầu trong ba ngàn Ma Thần, hắn không thèm để mắt tới các tiểu Ma Thần!

Hỏa Diễm Ma Thần, Vạn Ác Ma Thần!

Đều là những cái tên lừng lẫy trong ba ngàn Ma Thần Hỗn Độn!

Trong lúc Luân Hồi quan sát họ, mấy kẻ kia cũng nhìn Luân Hồi, lông mày lập tức nhíu lại.

Luân Hồi pháp tắc thuần túy không chút tạp chất, thân phận Luân Hồi Ma Thần là điều không cần bàn cãi.

Vạn Ác Ma Thần và Hỏa Diễm Ma Thần không khỏi nhíu mày, một tia đố kỵ hiện lên.

Họ đều là những Ma Thần có pháp tắc không thuần túy, nên đối với những vị có pháp tắc thuần túy như Luân Hồi, bẩm sinh đã thấy chán ghét.

Nhưng thân phận của Luân Hồi khiến họ rất kiêng kỵ, dù Luân Hồi Ma Thần chưa bao giờ hiện thân trong Hỗn Độn nhưng danh tiếng vẫn khiến người ta phải dè chừng.

Lúc này Luân Hồi cau mày, lạnh lùng nhìn mấy người: "Các ngươi gọi Bản tôn lại là có chuyện gì?" Vạn Ác Ma Thần và Hỏa Diễm Ma Thần liếc nhau, trong mắt hiện lên tia kiên định, sau đó Hỏa Diễm Ma Thần lên tiếng: "Để Luân Hồi Đạo Tôn đạo huynh được biết, thanh kiếm phôi kia đã sớm được Tinh Thần Ma Cung chúng ta và Tinh Thần Ma Thần nhìn trúng, xin Luân Hồi Đạo Tôn chớ khiến chúng ta khó xử!" Vì kiêng kỵ Luân Hồi, hắn trực tiếp lôi danh tiếng của Tinh Thần Ma Thần đứng sau ra làm chỗ dựa.

Là một trong những Ma Thần pháp tắc thuần túy, Tinh Thần Ma Thần trong Hỗn Độn cũng chỉ đứng sau Thập Đại Ma Thần, mỗi đòn tấn công đều hàm chứa tinh thần chi lực vô số, đủ sức đập tan Hỗn Độn!

Tinh Thần Ma Cung cũng là thế lực đỉnh tiêm, Tinh Thần Lão Tổ tu vi đạt tới Bán Bộ Hỗn Nguyên Đạo Chủ, ngang ngửa với Thập Đại Ma Thần, cho nên khi đối mặt với Luân Hồi, họ không quá sợ hãi.

Thứ nhất là họ chưa biết thực lực của Luân Hồi, thứ hai là thấy Luân Hồi không lập thế lực, cho rằng tu vi không đủ để trấn áp các Ma Thần khác mà thôi!

Nghe xong những lời này, thần sắc Luân Hồi âm trầm xuống, ánh mắt âm u nhìn hai người: "Các ngươi muốn kiếm phôi trong tay Bản tôn?" Luân Hồi giận dữ, hư không bốn phương nổ tung từng mảng, cương phong vũ động điên cuồng.

Ngay cả Hỏa Diễm Ma Thần và Vạn Ác Ma Thần cũng biến sắc trong khoảnh khắc đó.

Nhưng họ vẫn cắn răng nói: "Đúng vậy, xin Luân Hồi Đạo Tôn chớ làm chúng ta khó xử!" Nghe vậy, Luân Hồi không nói thêm lời nào.

Tuy hắn không muốn gây sự nhưng không có nghĩa là không có tính khí.

Hắn trực tiếp ra tay, một tay nắm lấy Thanh Minh, nắm chặt nắm đấm hữu lực, vô thượng pháp lực bộc phát, hướng về hai người trực tiếp oanh kích.

Oanh!

Trong phút chốc, hư không rách toạc, cương phong thét gào, nắm đấm đi đến đâu sấm sét vang rền đến đó, khiến người ta kinh hãi tột

độ.

Vạn Ác Ma Thần và Hỏa Diễm Ma Thần biến sắc, một quyền này khiến họ cảm nhận được hơi thở của tử vong.

Trong nháy mắt họ đã hiểu rõ thực lực của Luân Hồi Ma Thần không phải là thứ họ có thể chống lại, trừ phi Tinh Thần Ma Thần phía sau ra tay!

Đối diện với sát chiêu của Luân Hồi, hai người không dám chậm trễ, trực tiếp tế ra Hỗn Độn Linh Bảo, bộc phát chiêu thức mạnh nhất nhằm ngăn cản đòn đánh cường thế kia!

"Vạn Ác Triều Thiên!" Vạn Ác Ma Thần gương mặt dữ tợn, nộ khí bùng nổ, từng luồng khí tức khủng bố khuấy đảo Hỗn Độn.

"Hỏa Thiêu Hỗn Độn!" Hỏa Diễm Ma Thần cũng liều mạng, lực đạo vô tận tuôn trào, gào thét áp chế hết thảy.

Trong phút chốc, ma thần diễm bùng phát mạnh mẽ, chế bá một phương.

Đám tiểu Ma Thần phía sau họ sớm đã kinh hãi chạy tán loạn vào các luồng loạn lưu hỗn độn từ xa!

Thế nhưng, dù hai người có bộc phát thực lực khủng bố cỡ nào, Luân Hồi vẫn thong dong đạm nhiên, khí định thần nhàn, một quyền rơi xuống đánh nát hư không!

Thương thương thương!

Chương 4

Một chuỗi âm thanh hư không vỡ vụn vang lên, cuối cùng quyền của Luân Hồi oanh sát mạnh mẽ lên sát chiêu của hai người!

Hỗn Độn bạo động, hư không khai minh, tiếng sấm nổ vang rền không dứt, loạn lưu hỗn độn bắt đầu bùng nổ loạn lạc!

Ngay sau đó, khí thế hạo hãn vô cương lấp lánh giữa hư không, thu hút sự chú ý của vô số Ma Thần khác!

"Dao động chiến đấu thật mạnh, là ai?" "Tê!

Có thể tạo ra sức phá hoại lớn như vậy, chắc chắn là Ba Ngàn Ma Thần rồi!" "Mau đi xem thử!" Những đạo thần thức giao lưu trong hư không, sau đó hóa thành lưu quang hướng về phía Luân Hồi.

Khi nhìn thấy Vạn Ác Ma Thần và Hỏa Diễm Ma Thần, trong mắt họ đều hiện lên vẻ chấn kinh đậm nét.

Tuy nhiên, thần sắc của họ lập tức đại biến vì cảm nhận được một luồng khí thế hạo hãn vô cương bùng nổ.

Khoảnh khắc sau, Vạn Ác Ma Thần và Hỏa Diễm Ma Thần đều bị đánh văng xa vô số dặm, máu tươi phun trào.

Mọi người đều chấn động, trong mắt tỏa ra u quang kinh ngạc.

"Tê!

Chỉ bằng một quyền đã đánh trọng thương Vạn Ác và Hỏa Diễm Ma Thần vốn đang cầm bạn sinh chí bảo, đối phương là ai mà khủng bố như vậy?" "Thật là một tồn tại cường thế, di, ta ngửi thấy hơi thở pháp tắc thuần túy, đối phương là một trong những Ma Thần pháp tắc thuần túy!" "Tê!

Đó là tồn tại chỉ đứng sau Thập Đại Ma Thần thôi sao!

Vạn Ác và Hỏa Diễm cũng dám trêu chọc, dù có Tinh Thần Lão Tổ che chở cũng khó mà cản nổi!" "Hơi thở Luân Hồi thật nồng đậm, đối phương chính là Luân Hồi Đạo Tôn, rốt cuộc hắn đã xuất hiện!" "Là tồn tại thần bí nhất trong Hỗn Độn, Luân Hồi Đạo Tôn cuối cùng cũng lộ diện sao?" Lúc này, hai vị Ma Thần bị trọng thương sắc mặt biến đổi liên tục, nhìn về phía trước với ánh mắt run rẩy đầy chấn hãi.

Giờ họ mới biết thực lực của Luân Hồi khủng bố đến nhường nào!

"Hiện tại, các ngươi còn muốn kiếm phôi Cực phẩm Hỗn Độn Linh Bảo nữa không?" Luân Hồi đứng sừng sững giữa hư không, mắt như tinh hải nhìn xuống hai người.

Đám tiểu Ma Thần đi theo họ sớm đã bị dư chấn của cú đấm vừa rồi giết sạch.

Luân Hồi không nói thêm, gương mặt tuấn dật đầy vẻ lạnh lùng vô tình.

Hắn ngạo thị không trung, nhìn xuống vực thẳm, không đợi hai người biện minh đã điểm ra một chỉ.

Một đạo u quang khủng bố nổ tung, phá vỡ hư không trấn áp xuống hai người.

Cương phong hỗn độn xoay chuyển, uy lực một chỉ này của Luân Hồi thật kinh hồn bạt vía!

Vạn Ác và Hỏa Diễm Ma Thần sợ hãi cầu xin: "Luân Hồi đạo huynh, xin hãy dừng tay, chúng ta sẽ rút lui, xin đạo huynh hãy nể mặt Tinh Thần Lão Tổ mà cho chúng ta một con đường sống!" Nói đoạn, cả hai vội vàng tế ra bản mệnh chí bảo, tỏa ra các lớp phòng ngự để chống đỡ đòn đánh cường thế.

Luân Hồi đứng tại chỗ, nghe vậy khóe miệng khẽ hiện vẻ mỉa mai: "Lũ các ngươi cũng xứng gọi Bản tôn là đạo huynh?

Tinh Thần?

Hắn có tư cách gì khiến Bản tôn phải thoái nhượng?" Lời lẽ đầy vẻ bất tiết, đó mới là ngạo khí thực sự của Luân Hồi, không quá bá đạo ngang ngược nhưng lại toát ra vẻ cao quý bẩm sinh.

Đừng nói là Tinh Thần, một khi Luân Hồi đã ra tay thì dù là Thập Đại Ma Thần cũng không thể khiến hắn lùi bước, cùng lắm là đánh một trận, với thực lực của hắn, sợ gì ai khác.

Ngay sau đó, cự chỉ nghiền nát hư không trấn xuống, nơi nó đi qua tứ khí hỗn độn đảo lộn, địa thủy hỏa phong tràn lan, mang lại cảm giác nghẹt thở!

Sau đó, cự chỉ với vô thượng pháp lực bùng nổ, oanh kích mạnh mẽ lên thân thể hai người.

Oanh!

Hỗn Độn nổ tung, khí thế uy nghiêm khủng bố dâng trào.

Phập!

Cả hai đồng thời bị đánh lui vạn dặm, máu tươi vương vãi trên trường không dài không biết bao nhiêu dặm.

Vô số người kinh sợ nhìn Luân Hồi, trong lòng không ngừng hô hoán: "Đây chính là thực lực thực sự của Ma Thần pháp tắc thuần túy sao?

Quả nhiên khủng bố!" Chỉ một chiêu đã thấy hiệu quả, thân hình Luân Hồi biến ảo, trong nháy mắt đã bước qua hư không xuất hiện phía trên hai người.

Hắn nhìn xuống với vẻ khinh miệt, lạnh lùng thốt ra một chữ:

“Diệt!” Dứt lời, hắn đưa tay nâng hư không như đang nâng một ngôi sao, dùng vô thượng pháp lực trấn áp xuống!

Loạn lưu hỗn độn bùng nổ, Luân Hồi pháp tắc tràn ngập, uy thế hạo hãn khiến người ta ngộp thở.

Đại thủ vươn ra che lấp bầu trời, mang theo nghị lực vô thượng nghiền nát hai kẻ kia.

Lúc này, Vạn Ác và Hỏa Diễm Ma Thần đã không còn sức chiến đấu, mặt cắt không còn giọt máu.

Đòn tấn công này mang lại cho họ hơi thở của cái chết.

Họ không còn màng đến tôn nghiêm, gào thét kinh hoàng: “Tinh Thần Lão Tổ, cứu mạng!” Tiếng kêu cứu vang vọng khắp Hỗn Độn, thê lương và tuyệt vọng, chứa đựng khát vọng sống mãnh liệt!

Ngay khi Luân Hồi chuẩn bị chém chết hai Ma Thần, một luồng khí tức khủng bố vô biên mang theo tinh thần chi khí mạnh mẽ giáng xuống, hoành xung bát phương!

“Kẻ nào guồng gan dám làm hại người của Tinh Thần Ma Cung ta?” Một giọng nói hơi già nua nhưng đầy trung khí vang lên.

Một lão giả tóc hạc mặt hồng, tiên phong đạo cốt hiện thân giữa Vạn Ác và Hỏa Diễm Ma Thần, lạnh lùng nhìn về phía trước.

Khi thấy chưởng lực bình thản của Luân Hồi đánh tới, mắt lão lóe lên tinh quang, vung nắm đấm ra.

Oanh!

Hỗn Độn loạn lạc, chấn động không thôi.

Mọi người kinh hãi biến sắc khi thấy Tinh Thần Lão Tổ vung quyền, khí lưu hỗn độn tụ hội.

Ngay sau đó, một ngôi sao khổng lồ xuất hiện, tỏa ra hơi thở thái

cổ khủng bố trấn áp về phía Luân Hồi, khí thế vô cùng cường hãn!

Một quyền hóa tinh thần, sát chiêu thương hiệu của Tinh Thần Lão Tổ.

Chiêu này tung ra, trong Hỗn Độn kẻ có thể tiếp được chỉ đếm trên đầu ngón tay!

Uy lực một quyền đánh vỡ tinh hà, dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, sát chiêu của Tinh Thần Lão Tổ đã đánh tan cự chưởng của Luân Hồi.

Sau đó, Tinh Thần Lão Tổ nhìn Luân Hồi với vẻ ngạo nhiên!

Chương 5

Luân Hồi vẫn giữ vẻ đạm mạc, không hề kinh ngạc khi sát chiêu bị phá, bởi lẽ đối phương cũng là tồn tại cấp Bán Bộ Hỗn Nguyên Đạo Chủ.

Hắn biết rõ sát chiêu vừa rồi đối phó với Ma Thần thường thì được, nhưng với những kẻ đỉnh tiêm như Tinh Thần Lão Tổ thì vẫn còn thiếu chút hỏa hầu.

Lúc này, Tinh Thần cảm nhận được Luân Hồi khí tức trên người đối phương, rốt cuộc cũng nhận ra thân phận.

"Hóa ra là Luân Hồi Ma Thần.

Đã biết danh lão tổ mà còn dám ra tay!" Tinh Thần Lão Tổ quen thói ở vị trí cao, trực tiếp quát mắng Luân Hồi!

Hắn hiểu rõ mọi chuyện vừa xảy ra, trong đầu lóe lên vô số ý tính toán.

Thanh kiếm phôi Cực phẩm Hỗn Độn Linh Bảo kia nếu đoạt được chắc chắn sẽ giúp thực lực thăng tiến vượt bậc.

Đến lúc đó, dù không phải đối thủ của Thập Đại Ma Thần thì lão cũng là kẻ bất bại dưới trướng họ.

Cho nên lão quyết định phải có được thanh kiếm phôi bằng mọi giá, lời nói ra vô cùng cường thế.

Thế nhưng sự cường ngạnh đó trong mắt Luân Hồi lại thật vô vị.

Luân Hồi vẫn đạm mạc nhìn thẳng phía trước, ánh mắt không chút cảm xúc khiến Tinh Thần Lão Tổ cảm thấy bất mãn.

Lão cảm giác trong mắt Luân Hồi, Tinh Thần Ma Thần lão cũng

chẳng khác gì đám Vạn Ác và Hỏa Diễm kia!

Làm sao lão có thể chấp nhận được điều đó!

Dù hai kẻ kia là thủ hạ đắc lực nhưng lão vốn không coi trọng họ.

Bị Luân Hồi xếp chung hàng với chúng, tâm trạng lão lập tức trở nên tồi tệ.

Chưa đợi lão nói gì, giọng Luân Hồi lại vang lên.

"Ngươi có tư cách gì khiến Bản tôn phải kiêng kỵ?" Giọng Luân Hồi vẫn đạm nhiên cổ phác, không mang chút tình cảm nào.

Lời này vừa thốt ra, cả Hỗn Độn im phăng phắc.

Vô số người run rẩy nhìn Luân Hồi, không ngờ Luân Hồi Đạo Tôn lại cuồng vọng đến thế, trước mặt cường giả cùng cấp mà vẫn xem thường thương sinh.

Tinh Thần Lão Tổ giận đến mức phổi muốn nổ tung, tung hoành Hỗn Độn bao nhiêu năm, đây là lần đầu tiên lão phẫn nộ như vậy.

Biết bao nhiêu tuế nguyệt rồi mới có kẻ dám khinh thường lão như thế, làm sao lão chịu đựng nổi?

Bản tính Ma Thần Hỗn Độn vốn thô bạo, trong thế giới cá lớn nuốt cá bé này, trừ phi gặp phải tồn tại hung dữ khủng bố hơn, nếu không kẻ cùng cấp gần như không bao giờ chịu cúi đầu!

Huống hồ thực lực Tinh Thần Ma Thần vốn đã đứng trên đỉnh phong của Hỗn Độn!

"Đồ khốn khiếp, một kẻ chỉ biết giấu đầu hở đuôi trong Hỗn Độn, danh tiếng không hiển hách như ngươi cũng xứng nhục mạ lão tổ?

Chết đi!" Khí thế Tinh Thần Ma Thần bùng nổ, tóc dài tung bay, trên thân hình vĩ ngạn bộc phát những đạo lệ mang khủng bố trấn sát Luân Hồi.

Lão vung quyền, hóa thành một ngôi sao thái cổ khổng lồ xé toạc Hỗn Độn, quét ngang hư không nhắm thẳng Luân Hồi!

"Trấn áp ngươi chỉ cần một chiêu!" Cùng với giọng nói đầy tự tin của Tinh Thần Lão Tổ, ngôi sao thái cổ phá không trấn áp xuống.

Xung quanh, vô số Ma Thần lớn nhỏ đang kinh hãi nhìn cảnh này với vẻ chấn động lấp lánh.

"Tê!

Thật không hổ danh Tinh Thần Ma Thần, mỗi chiêu mỗi thức đều là tinh thần diễn hóa, thực lực khủng bố như vậy thảo nào dám ngạo thị quần hùng!" "Tinh Thần Ma Cung có thể đứng vững trong Hỗn Độn, trở thành thế lực không kém cạnh Thập Đại Ma Thần là có lý do cả.

Chỉ riêng thực lực của Tinh Thần Ma Thần đã nói lên tất cả, không ra tay thì thôi, hễ ra tay là lôi đình vạn quân!" "Đúng vậy, nhìn xem, lần này Luân Hồi Đạo Tôn e là gặp họa rồi!" "Luân Hồi Ma Thần luôn thần bí, không lập thế lực, không lộ diện, thực lực chắc cũng bình thường thôi, bại dưới tay Tinh Thần Ma Thần chỉ là vấn đề thời gian!" "Sau trận này, bản ma thần phải gia nhập Tinh Thần Ma Cung để cầu lão tổ che chở!" Một tiểu Ma Thần thực lực khá mạnh lên tiếng, lập tức nhận được sự hưởng ứng.

"Đúng, cùng đi thôi, có Tinh Thần Ma Thần bảo hộ, dù là người của Thập Đại Ma Thần cũng không dám xem thường chúng ta!" Mọi người bàn tán, dần dần có hàng trăm Ma Thần đồng tình, ngay cả vài vị Ma Thần trong Ba Ngàn Ma Thần cũng bắt đầu động tâm.

Còn Luân Hồi dường như đã bị họ lãng quên, trong lòng họ, Luân Hồi không thể là đối thủ của một Tinh Thần Lão Tổ cường thế bá đạo.

Tuy nhiên, lúc này trên trường không Hỗn Độn, Luân Hồi – người đang ngạo thị bát phương, xem thường thương sinh – ánh mắt bỗng lóe lên lệ mang, xuyên thấu Hỗn Độn, xé toạc các vùng chân không.

Nhìn ngôi sao thái cổ mang theo vô thượng tinh thần chi lực đang lao tới, Luân Hồi không nói hai lời, nắm chặt nắm đấm, khí thế bộc phát, y sam tung bay.

Khí lực vĩ ngạn bùng nổ, hắn tung một kích đập thẳng vào ngôi sao thái cổ!

Oanh!

Hỗn Độn chấn động, hư không nứt toác, từng vết nứt hiện ra khiến người ta nghẹt thở.

Ngay sau đó, trước ánh mắt chấn động vô song của mọi người, một quyền hạo hãn vô cương của Luân Hồi trực tiếp đánh tan ngôi sao thái cổ kia thành từng mảnh vụn!

Mọi người đảm hàn, đồng loạt hít một hơi khí lạnh.

Có người nghĩ Luân Hồi có thể phá được sát chiêu nhưng không ai ngờ lại dễ dàng, thong dong đến thế.

Ánh mắt mọi người nhìn Luân Hồi đã thay đổi, họ hiểu rõ người này dù không thắng được Tinh Thần Lão Tổ thì cũng chẳng kém bao nhiêu!

Tinh Thần Lão Tổ lúc này mắt cũng lóe lên lưu quang, nộ diễm bùng phát nhưng trong mắt đã có thêm vài phần ngưng trọng.

“Cũng có chút bản lĩnh.

Luân Hồi, tuy lão tổ không hiểu vì sao ngươi không lập thế lực, nhưng thực lực của ngươi đã được lão tổ công nhận!” Nói xong, Tinh Thần Lão Tổ thu lại thái độ cao cao tại thượng, nhìn thẳng Luân Hồi:

“Giao ra kiếm phôi Cực phẩm Hỗn Độn Linh Bảo, lão tổ sẽ để ngươi đi.

Ngày sau người của Tinh Thần Ma Cung gặp Luân Hồi sẽ thoái lui ba thước!” Những lời này theo Tinh Thần Lão Tổ là đã rất nể mặt Luân Hồi, ít nhất trong lòng lão đã công nhận sự tồn tại của hắn.

Mọi người cũng vì lời nói đó mà nhìn nhận lại Luân Hồi, họ biết người này chắc chắn là một tồn tại không kém gì Tinh Thần Lão Tổ, nếu không lão sẽ không thận trọng như vậy.

Ánh mắt họ nhìn Luân Hồi giờ đây tràn đầy vẻ kiêng kỵ và úy kị chân thành, thứ vốn chỉ dành cho những Ma Thần đỉnh cấp dưới trướng Thập Đại Ma Thần!

Cũng có người nghĩ Tinh Thần Lão Tổ đã mở lời như vậy, Luân Hồi Ma Thần chắc sẽ thỏa hiệp thôi, dù sao giữ được mặt mũi cũng là tốt rồi!

Thế nhưng, trước sự chấn kinh của vô số người, Luân Hồi đạm mạc liếc Tinh Thần Lão Tổ một cái, đứng sừng sững trên không trung, lạnh lùng đáp: “Cái thứ như ngươi cũng xứng công nhận Bản tôn sao?” Luân Hồi tự ngạo biết bao, là Hỗn Nguyên Chí Tôn duy nhất hiện nay trong Hỗn Độn, những kẻ khác bao gồm cả Bàn Cổ lúc này có lẽ cũng chỉ đang ở giai đoạn Bán Bộ Chí Tôn!

Huống hồ với ngạo khí của Luân Hồi, hắn vô cùng tự phụ, dù cùng cấp đối đầu với hắn cũng chỉ là chuyện nghiền ép tùy tay mà thôi!

Chương 6

Luân Hồi tự nhiên có tư cách nói như vậy!

Nhưng lời này nói ra, người khác vốn không biết tu vi của hắn nên đều cảm thấy Luân Hồi Đạo Tôn đã điên rồi, dám không nể mặt một cường giả cùng cấp như vậy.

Lúc này sắc mặt Tinh Thần Ma Thần đã sa sầm như tro bụi!

"Luân Hồi!

To gan lắm, dám sỉ nhục Bản tôn như vậy, chẳng lẽ ngươi thật sự nghĩ Hỗn Độn này không ai làm gì được ngươi sao?" Tinh Thần Lão Tổ mặt đầy âm u, trong mắt tràn đầy tử ý, dường như khoảnh khắc sau sẽ ra tay lấy mạng Luân Hồi.

Luân Hồi nghe Tinh Thần Lão Tổ rống giận, không nhịn được lộ vẻ buồn cười, nhàn nhạt nói: "Được hay không, thử rồi sẽ biết!" Dứt lời, Luân Hồi lập tức thu lại nụ cười, bước chân đạp lên trường không, trực tiếp nghiền nát mọi phong tỏa.

Khí thế hoành quán tứ phương, với một lực đạo vô thượng, hắn tung một quyền như sấm sét oanh sát về phía Tinh Thần, đi đến đâu hết thảy tan vỡ đến đó.

Cự quyền mang theo thanh thế vô lượng khiến thiên khung vỡ nát, sơn hà dao động, tám phương rung chuyển không thôi.

Vô số người biến sắc, Luân Hồi Đạo Tôn chuẩn bị đại chiến, hoàn toàn không nể mặt Tinh Thần Lão Tổ, ra tay thanh thế hạo đại như vậy là muốn liều mạng thực sự rồi!

Trong mắt Tinh Thần Lão Tổ hiện lên vẻ ngưng trọng, nhưng nhiều hơn là thẹn quá hóa giận cùng sát ý ngút trời đối với Luân Hồi.

“Phóng tứ!

Cho mặt mà không nhận thì hãy tiêu vong đi!” Một luồng sát ý nồng đậm lóe lên, Tinh Thần khí thế bùng nổ, khí diễm ngút trời, lão đạp không xông tới, quyền thế vang dội Hỗn Độn, va chạm trực diện với Luân Hồi.

Song quyền gặp nhau giữa Hỗn Độn, trong phút chốc tạo ra những trận bão hỗn độn quét sạch ra xung quanh.

Cạnh hai người, từng mảng hư không nổ tung, những mảnh vỡ của các giới cổ xưa sinh ra rồi lại vỡ nát.

Dường như trong khoảnh khắc đó đã trôi qua cả một đời người.

Khí thế khủng bố vô biên bùng phát trong Hỗn Độn, âm thanh truyền xa hàng triệu dặm, thanh thế hạo đãng hiếm thấy từ cổ chí kim.

Đám Ma Thần cố nén sự kinh hãi và chấn động trong lòng, sợ hãi nhìn cảnh tượng trước mặt.

Song quyền tương ngộ, ắt có một người phân thắng bại, nhưng không biết trong lần so tài này ai sẽ chiếm thượng phong!

Tất nhiên, trong lòng mọi người vẫn đánh giá cao Tinh Thần Lão Tổ hơn, dù sao lão cũng là tồn tại thành danh từ lâu, thực lực vô cùng khủng bố.

Thế nhưng, khoảnh khắc sau, thần sắc của họ lại hiện lên vẻ chấn hám vô hạn.

Chỉ thấy dưới ánh mắt kinh ngạc của vô số người, một thân ảnh với tốc độ cực nhanh đâm sâm qua Hỗn Độn, tạo ra những tiếng nổ liên tiếp, bay ngược ra xa, thấp thoáng còn thấy một búng tinh huyết phun ra!

Tinh Thần Lão Tổ!

Vô số người há hốc mồm kinh ngạc, không ai ngờ Tinh Thần Lão Tổ vốn được đánh giá cao lại chịu thiệt thòi lớn ngay trong lần va chạm đầu tiên!

Luân Hồi đứng sừng sững giữa không trung, khí thế khủng bố bùng nổ khiến lòng người run rẩy.

Thân hình Tinh Thần Lão Tổ vô cùng chật vật, mãi mới ổn định được ở nơi cách đó ức vạn dặm.

Lão nhìn Luân Hồi với vẻ chấn động, không ngờ Luân Hồi lại mạnh đến mức khủng bố như vậy!

Trong mắt lão, ngoài sự chấn hãi vô hạn còn có sát ý thâm trầm như nước lan tỏa nửa bầu trời.

Một tia kiên kỵ nồng đậm hiện ra nơi khóe miệng, Tinh Thần Lão Tổ tỏa ra u quang vô tận.

Khoảnh khắc sau, một viên hạt châu khổng lồ xuất hiện trên đầu lão, uy thế vô cùng tận hoành không bộc phát, tấn công vào tâm thần mọi người.

"Cực phẩm Hỗn Độn Linh Bảo – Hỗn Độn Tinh Thần Châu!

Bạn sinh chí bảo của Tinh Thần Lão Tổ, cũng là chí bảo lừng danh Hỗn Độn giúp lão thành danh!" Có người mắt lóe lên vẻ thèm khát và đố kỵ, lập tức nhận ra uy lực của kiện chí bảo này.

Vô số người thầm kỳ vọng, Cực phẩm Hỗn Độn Linh Bảo đã xuất hiện, Tinh Thần Lão Tổ lần này chắc chắn phải nghiêm túc rồi.

"Luân Hồi, ngươi có tư cách bức lão tổ phải dùng thực lực thực sự.

Ngươi mạnh, nhưng con đường của ngươi cũng chỉ dừng lại ở đây thôi, chết cho lão tổ!" Tinh Thần Ma Thần vừa dứt lời, khí thế vô

tận bộc phát, xông thẳng lên cao va chạm với khí diễm hỗn độn.

Khoảnh khắc sau, Hỗn Độn Tinh Thần Châu tỏa ra uy thế vô số, hấp thụ hơi thở từ Hỗn Độn rồi bùng nổ khí thế vô tận, phóng đại thành một ngôi sao khổng lồ mang theo uy thế vô thượng khủng bố trấn áp Luân Hồi.

Thanh thế khủng bố đến mức khiến người ta biến sắc, hơi thở vô biên vô tận đánh tan một vùng không gian thành bóng tối.

"Tinh Thần Chi Vẫn!

Luân Hồi, hãy để lão tổ triệt để trấn áp ngươi!" Khí diễm khủng bố của Tinh Thần Lão Tổ bùng nổ cùng với đòn tấn công uy lực vô song đó!

Nhìn thấy Tinh Thần Lão Tổ bắt đầu đánh thật, trong mắt mọi người đều không tự chủ được mà hiện lên vẻ chấn hãi nồng đậm!

Không hổ là tồn tại đỉnh cấp trong Hỗn Độn, thực lực này xứng danh đỉnh tiêm Ma Thần.

Lúc này Luân Hồi nhìn ngôi sao khổng lồ kia, trong mắt không hề có chút dao động, chỉ có vẻ đạm nhiên khinh tùng xen lẫn chút thong dong.

"Chỉ bằng cái này mà muốn giết Bản tôn?

Si nhân thuyết mộng!" Giọng nói đạm mạc của Luân Hồi vang lên, không mang theo một chút tình cảm nào!

Khoảnh khắc sau, một luồng khí diễm vô tận diễn sinh giữa hư không.

Dưới chân Luân Hồi, một đóa liên hoa khổng lồ mang theo tia tử sắc tỏa ra khí tức Luân Hồi vô tận nở rộ, bao bọc Luân Hồi vào bên trong để nghênh tiếp đòn đánh của Hỗn Độn Tinh Thần Châu!

Đóa liên hoa này chính là hạt sen của Hỗn Độn Thanh Liên, sau khi được Luân Hồi dùng Luân Hồi pháp tắc tẩy lễ và trải qua nhiều năm phát triển, nó đã trở thành Cực phẩm Hỗn Độn Linh Bảo hoàn toàn phù hợp với hắn, phòng ngự vô song.

Hạt sen mang uy lực như Hỗn Độn Thanh Liên, cũng có thể coi là vô địch!

Đóa liên hoa này được Luân Hồi đặt tên là Luân Hồi Đại Đạo Liên, chứa đựng Luân Hồi pháp tắc và tương trợ hoàn hảo cho bản thân hắn.

Lúc này, cảm nhận được tình cảnh của Luân Hồi, Luân Hồi Đại Đạo Liên bùng nổ khí tức vô tận.

Hỗn Độn Tinh Thần Châu cũng mang sức phá hoại vô thượng oanh sát xuống.

Chương 7

Hai bên va chạm, có thể coi là màn đối đầu kinh điển giữa mâu và thuẫn, lực đạo vô thượng khiến Hỗn Độn vang rền không dứt, vô số người thần sắc kịch biến phải vội vàng tránh xa chiến trường có thanh uy hạo đại này.

Hỗn Độn Tinh Thần Châu cuối cùng cũng nện lên Luân Hồi Đại Đạo Liên, khiến cương phong hỗn độn vũ động điên cuồng, tứ khí hỗn độn cuộn trào.

Lấy hai người làm trung tâm, cả vùng chiến trường hỗn độn rung chuyển dữ dội.

Khoảnh khắc sau, lực đạo vô hạn tỏa ra bốn phương, một đám mây nấm khổng lồ hàng ức dặm bốc lên, thanh thế hạo đãng khiến chúng sinh biến sắc.

Oanh long long!

Tiếng sấm nổ vang rền khiến tai Ma Thần ù đi, trong lòng nảy sinh nỗi sợ hãi vô hạn.

Khi các Ma Thần một lần nữa nhìn lại chiến trường hỗn độn, mây nấm tan đi, giữa đống đổ nát hỗn độn dần yên tĩnh trở lại.

Đám Ma Thần đều đang chờ đợi, cuộc chạm trán cực mạnh này rốt cuộc ai sẽ giành chiến thắng?

Ban đầu họ tin vào Tinh Thần Lão Tổ, nhưng sau khi chứng kiến Luân Hồi Đạo Tôn bộc phát, không ai dám khẳng định nữa.

Lúc này khi mọi thứ khôi phục bình tĩnh, tiếng thở dốc hơi già nua của Tinh Thần Lão Tổ vang lên.

Đối diện lão, Luân Hồi Đạo Tôn gương mặt bình thản, khí thế

đạm nhiên, mang lại một cảm giác áp bách cực kỳ mạnh mẽ.

Trong nháy mắt, cao thấp đã phân rõ!

Lúc này, mọi người đã có nhận thức rõ ràng về thực lực của Luân Hồi Đạo Tôn.

Thực lực của Luân Hồi Đạo Tôn mạnh hơn Tinh Thần Lão Tổ một bậc!

Ý nghĩ này vừa lóe lên, vô số người hít một hơi khí lạnh, chấn động không nói nên lời.

Luân Hồi lúc này, chân mày rạng rỡ vẻ bễ nghễ vô thượng, không mang theo chút tình cảm nào.

Hắn nhìn xuống thương sinh, thân ảnh như một vị Chiến Thần vĩ ngạn, cư cao lâm hạ miệt thị Tinh Thần Lão Tổ.

Hắn nhìn đối phương rồi đạm mạc lên tiếng: "Tinh Thần, nếu thực lực của ngươi chỉ dừng lại ở đây, thì hôm nay hãy chuẩn bị tâm lý để vẫn lạc đi!" Giọng nói của Luân Hồi lạnh lẽo như băng cực hạn, mang lại cảm giác nghẹt thở.

Khi lời nói cường thế vừa dứt, khí thế Luân Hồi quán xuyên thời không, chân bước khẽ, thân hình vĩ ngạn như núi phá vỡ mọi phong tỏa hư không, y bào tung bay theo gió, sát ý lóe lên chấn động Hỗn Độn!

Ngay sau đó, Luân Hồi nắm chặt nắm đấm, thân hình trong nháy mắt đã áp sát Tinh Thần Lão Tổ.

Trên nắm đấm bộc phát một đạo u quang, khí thế Luân Hồi pháp tắc lập tức chuyển biến.

Một quyền chứa đựng vô thượng pháp lực khủng bố, mang theo sức mạnh hạo hãn nghiền nát thương khung, oanh sát mạnh mẽ về

phía Tinh Thần Lão Tổ.

Trong mắt Tinh Thần Lão Tổ tràn đầy vẻ kiêng kỵ, nhưng thấy Luân Hồi Đạo Tôn cường thế như vậy, một tia không phục và kiêu ngạo lại dâng lên trong lòng.

Mắt lão hiện thần quang, nộ ý sinh ra, khí thế tăng vọt, gào lớn: "Phóng tứ!

Luân Hồi, ngươi không làm gì được lão tổ đâu, muốn thắng lão tổ là si nhân thuyết mộng, phá cho ta!" Dứt lời, lão cũng bộc phát, Hỗn Độn Tinh Thần Châu trên đầu xoay chuyển, từng luồng Tinh Thần pháp tắc hạ xuống gia trì cho cơ thể, khiến khí thế tăng thêm một tầng.

Với sự gia trì của song trọng Luân Hồi pháp tắc, Luân Hồi lão tổ lóe lên vẻ ngạo nhiên, không nói nhiều cũng tung ra một quyền.

Lần này lão quyết tâm phải khiến Luân Hồi chịu thiệt thòi lớn.

Trước đây song phương đấu quyền là vì lão chưa có Tinh Thần pháp tắc gia trì nên mới thua Luân Hồi, lần này lão nhất định phải khiến Luân Hồi trả giá vì sự khinh địch!

"Luân Hồi, chết đi cho lão tổ!" Tinh Thần Lão Tổ gương mặt dữ tợn, lực vĩ ngạn vô thượng bùng nổ, cuối cùng một quyền đánh nát hư không, một lần nữa chạm trán với Luân Hồi.

Thần sắc Luân Hồi vẫn không đổi, cổ tỉnh không gợn sóng, đạm nhiên đối đầu, thần quyền cuối cùng cũng va chạm với đối phương.

Oanh!

Ngay khoảnh khắc hai nắm đấm giao nhau, một luồng khí lưu trực tiếp xuất hiện, tấn công khí diễm bốn phương, lan rộng ức vạn dặm không thấy biên giới.

Hoa!

Hư không đột nhiên chấn động, Tinh Thần Lão Tổ vốn đang mang nụ cười tự mãn bỗng biến sắc, vẻ kinh hãi và khủng khiếp hiện rõ.

"Không~!" Tinh Thần Lão Tổ đột nhiên hét thảm một tiếng, thu hút sự chú ý của chúng Ma Thần.

Ngay sau đó, hư không vang lên tiếng sét đánh, thân thể Tinh Thần Lão Tổ một lần nữa bay ngược ra sau, đâm xuyên qua từng mảng hư không.

Trên đường bay ngược, máu tươi không ngừng phun ra, khí thế cũng giảm sút mạnh mẽ.

Luân Hồi lần này không có ý định buông tha đối phương, khí thế vô song bước tới, xuyên qua không trung với sát ý vô biên bùng nổ, cường thế sát tới kẻ thù!

Trong Hỗn Độn, một hồi âm thanh phích lịch nổ vang, oanh tạc tan nát tinh hà, khí diễm hạo đãng không ngừng lưu động, từng tầng một đánh sâu vào tứ phương.

Luân Hồi thần sắc lãnh mạc, tái độ dương quyền.

Một trận thanh âm phích lịch kịch liệt truyền đến, khí thế bá đạo hoành không rải khắp trường không, vô thượng Quyền Chi Đại Đạo cuộn trào, cường thế bùng phát.

Khắc tiếp theo, Luân Hồi cường thế xuất hiện bên cạnh Tinh Thần Lão Tổ, trước khi đối phương kịp phản ứng, trường quyền lại một lần nữa xuất kích.

Hư không vì một kích trường quyền của Luân Hồi mà phát sinh tiếng nổ mạnh to lớn, trực tiếp vỡ vụn khai hải, thần uy cường thế đến cực điểm bạo phát ra, khiến người ta trất tức không thôi.

Dưới ánh mắt kinh chiến của vô số người, một kích phá toái trường quyền của Luân Hồi trực tiếp xuất kích, hung hăng rơi trên thân thể Tinh Thần Lão Tổ.

Dưới vạn chúng chú mục, sát chiêu của Luân Hồi rơi vào lồng ngực đối phương.

Oanh!

Tứ phương rung chuyển, trên tình không, thanh âm phích lịch không ngừng bùng phát, khiến chúng nhân chấn động khôn cùng.

Thân thể Tinh Thần Lão Tổ một lần nữa đảo phi ra ngoài, dưới ánh mắt chấn hám của vô số người, trực tiếp hóa tác một viên cầu đường kính tam thiên vạn công lý, trên viên cầu kia mọc đầy những con mắt dày đặc.

Tinh Thần Lão Tổ Hỗn Độn Ma Thần bản thể, lúc này sau khi bị Luân Hồi trọng sang, đã vô lực duy trì bản thể.

Một trận thanh âm ai minh ô ô truyền đến, dưới ánh mắt của vô số người, viên cầu hóa tác từng đạo lưu quang, ở hư không không ngừng lấp lóe, cuối cùng một nhập vào trong thân thể Tinh Thần Lão Tổ.

Chương 8

Hỗn Độn Tinh Thần Châu mất đi sự khống chế của Tinh Thần Lão Tổ, tự động phi hồi bản thể.

Lúc này, trên bản thể của Tinh Thần Lão Tổ, trong những con mắt dày đặc kia tràn đầy khủng cụ, không ngừng nhìn Luân Hồi, một tia kinh cụ xuất hiện.

"Luân Hồi, sao có thể cường như thế?

Có thể cường đại như thế sao!" Tinh Thần Lão Tổ đầy oán độc, cùng với sâu trong nhãn mâu, nùng nùng ý vị úy cụ toàn bộ hiện ra.

Khóe miệng Luân Hồi lộ ra một tia bất tiết, đạm mạc mở lời: "Kiến hôi khiêu hiêu mà thôi, chết!" Dứt lời, Luân Hồi không nói thêm lời nào, một chỉ hoành không tham xuất, trực tiếp nghiền nát không gian phong tỏa, cường thế hướng về Tinh Thần Lão Tổ trấn áp.

Tuy chỉ là sức mạnh của một ngón tay, nhưng vẫn khủng phố khiến người ta đảm hàn, luồng Luân Hồi Pháp Tắc kia khiến người ta đột nhiên kinh biến.

Vô số người trong lòng hiểu rõ, sức mạnh một chỉ này nếu thật sự rơi xuống, thì thủ não của đỉnh cấp thế lực Tinh Thần Ma Cung là Tinh Thần Lão Tổ, kẻ tung hoành vô số nguyên hội không bại trong Hỗn Độn, chỉ sợ chỉ có con đường chết.

Tinh Thần Lão Tổ lúc này hối hận vô biên, y không ngờ một Luân Hồi Ma Thần danh bất kinh truyền, chưa từng được đặt vào mắt, lại có thực lực chém giết như thế.

Lúc này, Luân Hồi xuất chiêu, nếu không có pháp bảo hộ thân, ứng nên chỉ có con đường chết.

Ngay lúc mấu chốt này, Tinh Thần Lão Tổ lại không lo được gì nữa, trực tiếp đại hống: "Đạo Tôn, cứu ta!" Một tiếng Đạo Tôn này, tự nhiên không phải xưng hô Luân Hồi, mà là một người khác.

Trong nháy mắt đó, hư không đột nhiên tĩnh lặng, dường như tại thời khắc ấy, thời gian đều bắt đầu chậm rãi lưu động, chuyện vốn chỉ trong một thoáng đã bị phóng mạn ức vạn quang niên.

Thời khắc ấy, bản thân Luân Hồi cũng cảm thụ được bị lưu tốc của thời gian ảnh hưởng.

Cảm thụ được cấm cố chi lực từ tứ phương, Luân Hồi khinh miêu đạm tả cười một tiếng, khắc tiếp theo, một tiếng lãnh hanh xuất hiện, một đạo âm ba hoa phá Hỗn Độn, trong chớp mắt, thời gian sức mạnh trực tiếp phá toái, lưu tốc thời gian một lần nữa khôi phục bình thường.

Nhiên, một thời gian ngắn ngủi, tự hồ đối với vị tồn tại thao khống thời gian kia đã là đủ rồi.

Dưới sự nhìn chằm chằm của chúng nhân, một đạo hằng cổ thương lương Thời Gian Trường Hà trực tiếp xuất hiện, dài đạt ức vạn công lý, nhìn không thấy biên tế.

Tùy sau đó, một đạo khủng phố mô hồ hư ảnh, nhìn thoáng qua chỉ thấy một mảnh mô hồ.

Tuy vậy, chúng nhân cũng đã rõ thân phận của kẻ đó, phân phân kinh hô không thôi, có úy cụ, có cực độ, có sùng thượng, có tôn sùng, đủ loại thái độ.

"Tê!

Thời Gian Trường Hà hư ảnh, Thời Thần Đạo Tôn xuất thủ rồi!" "Không hổ là Thời Thần Đạo Tôn, cho dù chỉ triệu hoán ra một đoạn trường hà, vẫn mang lại cho người ta một luồng chí cao chí thượng vĩ

ngạn chi khí.” “Bất thác, một đạo hư ảnh mà cảm giác mang lại còn khủng phố hơn cả bản thể Tinh Thần Lão Tổ!” “Trong Hỗn Độn, danh phó kỳ thực đệ nhị Ma Thần, trừ vị hào xưng nhất lực phá vạn pháp Nguyên Thủy Thiên Vương và Dương Mi Đạo Tôn lấy Không Gian Đại Đạo vi tôn ra, chỉ sợ thế gian không ai có thể khiến y úy cụ!” “Không, Tinh Thần Lão Tổ của Tinh Thần Ma Cung hách hách hữu danh, lại là thế lực hạ thuộc của Thời Thần Đạo Cung, thật khiến người ta đảm hàn nha!” “Ai bảo không phải chứ, truyền văn trong Thời Thần Đạo Cung, Thời Thần Đạo Tôn cận thu hạ vài vị Ma Thần, thập phân thần bí, giờ nhìn lại, Tinh Thần Lão Tổ ngạc nhiên chính là một trong số đó!” “Lúc này ta lại thấy đồng tình cho Luân Hồi Ma Thần, chiêu nhạ Hỗn Độn đệ nhị cường giả, chỉ sợ trong Hỗn Độn trừ thập đại Ma Thần ra, không còn ai có thể tí hữu được nữa!” Từng tiếng giao đàm xuất hiện, ánh mắt của mọi người một lần nữa hướng về chiến trường, lúc này hư ảnh Thời Thần Đạo Tôn cũng hướng về Luân Hồi nhìn tới.

Chỉ một đạo mục quang thôi đã mang lại cho người ta cảm giác vô thượng uy nghiêm, khiến người không dám phóng tứ!

Tuy nhiên, người khác úy cụ Thời Thần, không đại biểu Luân Hồi sẽ úy cụ, điều Bản tôn úy cụ chưa từng là thập đại Ma Thần, mà là Đại Đạo nơi sâu thẳm Hỗn Độn nhìn không rõ, sờ không thấu, đoán không ra kia.

Tùy theo tu vi càng phát đề thăng, đối với Đại Đạo Bản tôn càng phát kỵ đạn, bởi vì căn bản không sờ thấu được một tia ngân tích tồn tại của Đại Đạo.

Lúc này, khi mục quang của Thời Thần hướng về Luân Hồi, không có chút nào ý tứ nhìn thấu được Luân Hồi.

Nhưng với tư cách là Hỗn Độn đệ nhị Ma Thần, sự cao quý và cao

tư thái sinh ra đã có là không pháp che đậy.

Khi thấy Luân Hồi không phải một trong thập đại Ma Thần, hư ảnh Thời Thần lại càng không tại hồ.

Nhìn Tinh Thần Lão Tổ chật vật bất kham, thậm chí diện lâm tử vong uy hiếp, Thời Thần không khỏi sá dị, kinh kỳ nhìn Luân Hồi một nhãn.

"Tinh Thần từng tại đạo cung của Bản tôn tu hành tam thiên vạn tải quang âm, nhất thân thực lực ở trong Hỗn Độn Ma Thần vị cư đỉnh tiêm, có thể đánh y thành dạng này, thật khiến người ta kinh ngạc a!" Thanh âm của Thời Thần Đạo Tôn thấu ra một tia cao cao tại thượng, phủ thị nhìn Luân Hồi.

Không đợi Luân Hồi tiếp lời, Thời Thần Đạo Tôn lại một lần nữa mở lời: "Luân Hồi, bất thác, tiếp hạ Bản tôn một chỉ, phóng y rời đi thì như thế nào?" Đạo lý, căn bản không có ý tứ để Luân Hồi trả lời, nhị thoại bất thuyết, vô tận Thời Gian Pháp Tắc trong nháy mắt bạo phát, sát na gian, thời gian áo nghĩa lưu truyền trong Hỗn Độn, thuấn gian tỏa định Luân Hồi.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt kinh hãi của vô số người, Thời Thần Đạo Tôn trực tiếp xuất thủ, hư ảnh nâng tay, thanh âm phích lịch như lôi đình cuộn trào không dứt, tư thái của vô thượng chí cường giả lúc này triển lộ vô di tâm chí.

Một chỉ chi uy của Thời Thần vượt xa tổng hòa những lần Luân Hồi và Tinh Thần Lão Tổ giao thủ trước đó, khủng phố như tư!

Trong nháy mắt, vô số người trất tức, sức mạnh một chỉ của Hỗn Độn đệ nhị Ma Thần mạnh đến mức này!

Mọi người đều liên mẫn nhìn Luân Hồi, gần như không ai cảm thấy Luân Hồi có năng lực tiếp trụ một cường thế sát chiêu như vậy!

Nhiên, một chiêu nhìn qua hoàn mỹ vô giải khả kích kia của Thời Thần, rơi vào mắt Luân Hồi dường như cũng chỉ như thế mà thôi.

Thần sắc Luân Hồi vẫn như cũ không có một tia biến sắc, sát chiêu trong tay không ngừng ngưng súc, khắc tiếp theo, trong nhãn mâu trực tiếp lóe lên một tia tinh quang, thủ niết quyền đầu, nhất quyền bạo phá, vô địch chi ý bạo phát, một luồng khủng phố thần uy vượt xa trước đó không ngừng bộc phát.

Một ký trường quyền ngưng thực, tùy sau đó, khủng phố thần quyền chi uy hoành không xuất hiện, oanh kích trên một chỉ kia của Thời Thần.

Oanh!

Hư không truyền đến từng trận tiếng nổ tung, không ngừng rung chuyển, không ai phát hiện từ lúc nào, Luân Hồi Pháp Tắc bạo phát, chế bá Hỗn Độn, nơi nó đi qua, Thời Gian Pháp Tắc đều bị xâm thực, bị đóng băng, tiêu thất không thấy.

Hư không một trận hoảng động, động đãng bất kham.

Khắc tiếp theo, dưới ánh mắt kinh chiến của vô số người, nhất quyền chi uy của Luân Hồi Đạo Tôn đem nhất chỉ chi lực của Thời Thần Đạo Tôn đánh cho chi ly phá toái.

Khí diễm thao thiên không ngừng lấp lóe, uy thế khủng phố không ngừng phá toái hư không, khí thế bá đạo tuyệt luân quán xuyên bát phương.

Một mảnh chân không đại giới không ngừng sụp đổ, liên Hỗn Độn chi khí cũng trong đoản thời gian không pháp tập kích vào đây.

Hai người giao thủ bành trướng tạo thành uy thế đủ để khiến thế giới Hỗn Độn chấn chiến.

Trong Hỗn Độn không ngừng dao hoảng, thanh uy hạo đãng,

dường như dẫn tới sự chú ý của tất cả cường giả.

Tại một nơi huyền không, một gốc không tâm dương liễu khổng lồ vô biên, nhìn không thấy biên tế đang không ngừng lay động trong Hỗn Độn, vô tận Không Gian Pháp Tắc đem một mảnh không gian cách ly ra.

Lúc này, dường như cảm thụ được, trên không tâm dương liễu xuất hiện một khuôn mặt người, hướng về phương hướng động đãng nghiêng mắt nhìn tới.

"Ân?

Khí tức của thời gian, Thời Thần, còn một luồng khí tức khác hơi lạ lẫm, không phải một trong thập đại Ma Thần, thật khiến người ta sá dị a!" Thanh âm có phần thương lão xuất hiện, một tia thần sắc sá dị hiện lên, mang theo kinh kỳ không ngừng lấp lóe.

Một tòa cung điện khổng lồ hoành không huyền quải tại trung ương Hỗn Độn, phía trên cung điện, một cái ma bàn màu đen tràn đầy khí tức hủy diệt không ngừng xoay tròn.

"Ân?

Thời Thần xuất thủ rồi?" Trong cung điện, một nam tử mặc thanh sam, mục quang đầy đạm mạc mở mắt, sá dị nói.

Chương 9

Tại một địa đái tràn đầy khí tức sát lục, vô tận Ma Đạo Pháp Tắc tuyên tiết.

La Hầu mặc hắc y song mục đại tĩnh, một đạo tinh quang thuấn tức nổ khai trong nhãn mâu.

"Ân, có thể tiếp trụ một kích chi lực của hư ảnh Thời Thần, xem ra đối phương phi đỉnh cấp Ma Thần vô nghi.

Bản tôn tự hồ cách đó hơi gần, nếu có thể tiền khứ thu phục người này, đối với La Hầu Ma Cung của ta cũng là một sự đề thăng to lớn!" La Hầu nói xong không nói thêm lời nào, thân thể nhất thiểm trực tiếp đâm xuyên hư không, hướng về phương hướng phong ba chiến đấu của Luân Hồi.

Cùng một thời gian, thập đại Ma Thần dường như đều cảm giác được sự tồn tại ở nơi đó, từng người một mở ra song mâu, quang huy vô hạn lưu lộ trong nhãn mâu, biểu thái bất nhất.

Tại trung ương Hỗn Độn, trong một đóa liên hoa khổng lồ, một vị siêu cấp cường giả thô cuồng nhưng bá khí, phi lộ vô tận khí diễm cũng trong khắc này mở mắt, quanh thân khí tức Lực Chi Đại Đạo tuyên tiết vô cùng vô tận.

Tùy theo lúc mở mắt, không gian tứ xứ dường như có chút khó có thể thừa thụ, trực tiếp sụp đổ xuống.

Lúc này, thân phận của người này cũng trong khắc này biểu lộ ra!

Hỗn Độn đệ nhất Ma Thần, Nguyên Thủy Thiên Vương Bàn Cổ, kẻ chấp chưởng Lực Chi Đại Đạo, là đỉnh phong của Hỗn Độn, một tồn tại cường đại không dung trí nghi.

Nhất quyền đem Âm Dương Ma Thần đánh cho giải thể trọng sinh, một đạo mâu quang từ ức vạn quang niên ngoài kia bắn phá cánh tay La Hầu.

Một phủ lạc hạ, Chiến Đấu Ma Thần hào xưng lúc nào cũng chiến đấu trực tiếp trọng thương đảo thối, một tiếng nộ hanh trực tiếp trọng sang Hủy Diệt Ma Thần Thanh Thiên Đạo Tôn.

Từng có một lần Không Gian Ma Thần Dương Mi Lão Tổ và Thời Gian Ma Thần Thời Thần Đạo Tôn liên thủ suýt đánh bạo Hỗn Độn cũng không tiếp trụ được Bàn Cổ ngũ phủ chi uy, thực lực Bàn Cổ không ai có thể hám động.

Nếu đối với thực lực của Thời Thần và Dương Mi ai hơn một chút không ai dám khẳng định, nhưng thực lực Bàn Cổ là tồn tại mạnh nhất được công nhận!

Lúc này Bàn Cổ trong sát na mở mắt, mâu quang dường như hoa phá thời không phong tỏa, cuối cùng rơi trên chiến trường của Luân Hồi và Thời Thần.

Dường như đã nhìn rõ hai người, khắc tiếp theo y lại một lần nữa nhắm mắt, không còn một tia hứng thú.

Chân không địa đái lấy y làm trung tâm sau một hồi lâu mới dần dần khôi phục, Hỗn Độn Thanh Liên không ngừng nghênh phong vũ động.

Trên chiến trường, sau khi thấy Luân Hồi Ma Thần khinh dị cử tiếp trụ cường thế nhất kích kia, Thời Thần lộ ra một tia mục quang kinh kỳ, tuy nhiên không kỵ đạn nhưng đã nghiêm túc hơn không ít.

"Có chút bản lĩnh, Bản tôn ngôn hữu tín, Luân Hồi, ngươi có thể rời đi!" Thời Thần đạm đạm mở lời nói với Luân Hồi.

Vô số người cũng một mặt chấn hám nhìn Luân Hồi, có kinh kỳ,

có hâm mộ và sùng bái.

Ít nhất hiện tại nhìn lại, Luân Hồi bằng vào thực lực đã nhận được sự công nhận của Thời Thần Đạo Tôn, nhật hậu trong Hỗn Độn trừ thập đại Ma Thần ra, không ai dám có một tia tâm thái khinh thị.

Nhiên, Luân Hồi nghe vậy khước ách nhiên thất tiếu, một tia bất tại ý xuất hiện nơi khóe miệng, khắc tiếp theo đạm mạc mở lời chấn hám thế nhân!

"Bản tôn lúc nào cần sự công nhận của ngươi?

Thời Thần, có qua có lại, ngươi cũng tiếp Bản tôn một quyền thử xem, để Bản tôn xem thử, một kích hư ảnh dựa vào cái gì mà cuồng vọng như thế!" Lời này vừa nói ra, trong Hỗn Độn địa đái nha tước vô thanh, vô số Ma Thần nhìn Luân Hồi với ánh mắt như nhìn kẻ điên.

Ngay cả Thời Thần cũng lăng trụ, không ngờ tới bao nhiêu năm qua trong Hỗn Độn, trừ cái tên biến thái Bàn Cổ kia ra, lại có người dám nói chuyện như vậy, hơn nữa đối phương còn không nằm trong hàng ngũ thập đại Ma Thần!

Thời Thần trầm xuống sắc mặt, lãnh lãnh nhìn Luân Hồi, đạm mạc đạo: "Ngươi biết mình đang nói gì không?" Ngữ tốc rất chậm, dường như đang muốn xác nhận lại một phen.

Luân Hồi kiến thử không nói thêm lời nào, có chút buồn cười lắc đầu, khắc tiếp theo cước đạp hư không xuất hiện, thuấn di đến trước mặt Thời Thần, dương thủ trung cự quyền trực tiếp hướng về phía Thời Thần hoành không lạc hạ.

Oanh!

Từng mảnh vỡ hư không tạc khai rơi xuống, tùy sau đó thuấn gian tiêu thất, trong Hỗn Độn ngay cả Địa Thủy Hỏa Phong cũng trong khắc này phát sinh yên diệt, dường như đều đang úy cụ nhất quyền

chi lực của Luân Hồi.

Vô tận u quang không ngừng bạo phát, khắc tiếp theo khí tức vĩ ngạn liên miên vô tận lưu động trong thế gian, khí diễm hạo hãn đều ngưng súc trên quyền đầu của Luân Hồi.

Một kích chi uy khiến chúng sinh biến sắc, ánh mắt không ngừng biểu lộ ra kinh tủng chi quang.

Ai cũng không ngờ tới Luân Hồi Đạo Tôn lại ẩn tàng thực lực!

Ngay cả Thời Thần trong nháy mắt nhãn mâu cũng lóe lên một tia thâm thúy, trong nháy mắt đó y hiểu rõ nhất quyền chi lực của Luân Hồi không phải một luồng hư ảnh có thể chống đỡ được.

Trong nháy mắt, tâm trung hữu pháp, vô biên Thời Gian Pháp Tắc bạo phát ra, không ngừng va chạm với một mảnh Hỗn Độn.

Khắc tiếp theo, hư không ngạc nhiên khai liệt, một đạo chân thực bán bộ Hỗn Độn Chí Bảo thuấn gian bạo phát ra, bạn sinh chí bảo của Thời Thần Ma Thần: Thời Gian Trường Hà!

Tiếp theo đó, trên Thời Gian Trường Hà quang mang nhất thiểm, khắc tiếp theo thân thể Tinh Thần Lão Tổ bị hoành không cầm lấy, thuấn gian chìm vào trong Thời Gian Trường Hà tiêu thất không thấy.

Sau khi làm xong hết thảy, Thời Thần cũng không kịp xuất thủ để chống đỡ nhất quyền chi uy của Luân Hồi.

Oanh!

Luân Hồi nhất quyền sát phá thời không, cường thế oanh kích trên thân thể Thời Thần.

Ca sát!

Chỉ trong một thuấn gian, hư ảnh Thời Thần xuất hiện vô số mảnh vỡ, dày đặc khắp toàn thân.

Khắc tiếp theo, Thời Thần thâm thâm nhìn Luân Hồi một nhãn, đạm mạc mở lời: "Luân Hồi, thật sự khiến Bản tôn không ngờ tới, lần sau gặp mặt Bản tôn chân thân sẽ hàng lâm, triệt để chém giết ngươi!" Luân Hồi nghe vậy ánh mắt đầy đạm nhiên, dường như chưa từng để ý, giống như không nghe thấy lời của Thời Thần.

Thời Thần thấy hư ảnh sắp không duy trì nổi nữa, một tia nộ ý lóe lên trong mắt, dư quang rơi trên người Vạn Ác Ma Thần và Hỏa Diễm Ma Thần đang trọng thương, suy tư một chút liền trực tiếp xuất thủ, dường như muốn mang hai đại Ma Thần đi cùng.

Vạn Ác Ma Thần và Hỏa Diễm Ma Thần thấy vậy, trong mắt lóe lên một tia hân hỉ, một tia cảm giác sống sót sau tai nạn và vô cùng cảm kích.

Nhiên, Luân Hồi thấy vậy đạm mạc đạo: "Nếu để ngươi mang người đi trước mặt Bản tôn, vô số nguyên hội tu hành của Bản tôn chẳng phải thành trò cười sao!" Lời này vừa ra, khí thế của Luân Hồi tái độ bạo phát, hoành quán tứ phương, vô lượng khí diễm bạo phát khiến Vạn Ác Ma Thần và Hỏa Diễm Ma Thần biến sắc.

Khắc tiếp theo Luân Hồi cước đạp hư không, một chỉ lạc hạ, thuấn gian trước khi tia dư lực cuối cùng của Thời Thần kịp đánh ra, đã cường thế rơi trên thân thể Vạn Ác Ma Thần và Hỏa Diễm Ma Thần.

"Không!" Sát na gian, hai đạo thanh âm vô cùng thê thảm vang vọng Hỗn Độn, khắc tiếp theo dưới ánh mắt kinh cụ của vô số Ma Thần, Luân Hồi nhất chỉ lạc hạ, Vạn Ác Ma Thần và Hỏa Diễm Ma Thần trực tiếp tử vong!

Vô số người chấn hám vạn phần nhìn Luân Hồi, giống như đang nhìn một kẻ điên.

Luân Hồi thật sự không sợ chút nào Thời Thần Đạo Tôn sao?

Trước mặt y lại cường thế chém giết Vạn Ác Ma Thần và Hỏa Diễm Ma Thần!

Thời Thần lần đầu tiên gặp phải tình cảnh như thế, nhãn mục lóe lên ý vị nộ ý ẩn hối.

Chương 10

Nhưng y không tiếp tục khiêu hiêu nữa, vì y hiểu rõ Luân Hồi là loại người như thế nào rồi.

Thâm thâm vọng Luân Hồi một nhãn, có phức tạp, có sát ý, có phẫn nộ, thậm chí có một tia hân thưởng.

Tùy sau đó, dưới ánh mắt của vô số Ma Thần, một lũ hư ảnh của Thời Thần Đạo Tôn cứ thế nổ tung, hóa tác vô lượng mảnh vỡ bắt đầu tiêu thất.

Tùy theo sự tiêu thất đó, Thời Gian Pháp Tắc cũng trong khắc này bắt đầu tiêu thất trong mảnh Hỗn Độn này.

Hư ảnh tiêu tán, đạo Thời Gian Trường Hà dẫn dắt kia cũng trong khắc này đâm xuyên không gian, hướng về hư không vô tận tiêu thất.

Luân Hồi thấy vậy thâm thâm nhìn Thời Gian Trường Hà một nhãn, trong lòng đang quyền hành xem có nên bộc phát để bắt lấy đối phương hay không.

Sở hữu Luân Hồi Đại Đạo Bút và Hỗn Độn Châu là hai kiện Hỗn Độn Chí Bảo, chỉ cần lấy ra nhất định có thể khống chế được Thời Gian Trường Hà.

Thậm chí liên bộc phát ra tu vi Hỗn Nguyên Đạo Tôn cảnh giới của bản thân cũng có thể lưu trụ được Thời Gian Trường Hà.

Nhưng sau một hồi quyền hành, cuối cùng Bản tôn từ bỏ, vì một Tinh Thần Lão Tổ mà bại lộ bản thân thật không đáng.

Một khi bộc phát tu vi Hỗn Nguyên Chí Tôn, lúc đó định nhiên sẽ bại lộ, tất nhiên ngay cả Bàn Cổ cũng chưa đạt tới Hỗn Nguyên Chí Tôn giới, nếu đạt tới rồi thông tin truyền ra chỉ sợ sẽ thuấn gian

truyền khắp Hỗn Độn.

Cuối cùng thả mặc cho Thời Thần rời đi, không nói thêm một câu nào.

Đợi đến khi Thời Gian Trường Hà không ngừng dao động rồi tiêu thất trong Hỗn Độn, Luân Hồi mới thu hồi nhãn mâu, thần sắc đạm mạc lãnh nhiên nhìn những Hỗn Độn Ma Thần đang đứng xem, thần sắc thuấn gian lạnh xuống.

Khắc tiếp theo, vô số Ma Thần biến sắc không nói thêm lời nào trực tiếp độn về phương xa, sinh sợ một chút không cẩn thận sẽ trêu chọc phải vị sát tinh này.

Tất nhiên trong mắt họ, đối phương là tồn tại đến cả Hỗn Độn đệ nhị Ma Thần Thời Thần Đạo Tôn cũng dám xuất thủ.

Nhất cử nhất động của Luân Hồi thuấn gian bị các đại Ma Thần trong Hỗn Độn thục tri.

Trừ vị Ma Thần chấp chưởng Lực Chi Đại Đạo chưa từng mở mắt là Nguyên Thủy Thiên Vương ra, phản ứng của các cường giả khác đều toàn bộ biểu lộ.

Tại chân không địa đái, trên không tâm dương liễu, khuôn mặt thương lão của Dương Mi lại xuất hiện trên thụ cán.

"Ngô!

Có ý tứ, có thể đánh toái một đạo hư ảnh của Thời Thần, trước mặt y chém giết Vạn Ác Ma Thần và Hỏa Diễm Ma Thần, thật khiến người ta không ngờ tới nha!

Cáp cáp, đại khoái nhân tâm!" Trong Thanh Thiên Đạo Cung, Hủy Diệt Ma Thần Thanh Thiên mặc thanh sam cũng lúc này mở mắt, trên khuôn mặt lãnh mạc lóe lên một tia kinh kỳ.

“Luân Hồi Đạo Tôn chấp chưởng Luân Hồi Pháp Tắc tự hồ có chút không đơn giản a!” Nói xong, Thanh Thiên lại một lần nữa nhắm mắt không bao giờ mở ra nữa.

Chỉ phấn toái một đạo phân thân của Thời Thần chưa đủ để khiến y trọng thị, khắc tiếp theo lại độ rơi vào trong trầm thụy.

Thập đại Ma Thần nhìn pháp bất nhất, nhưng có một điểm đáng giá thâm tạo, đó là đều đã ghi nhớ cái tên Luân Hồi Đạo Tôn.

Ma tộc La Hầu đang tiến về phía này lúc này cũng kinh hỉ vọng ngoại.

“Cáp cáp, hảo một Luân Hồi Ma Thần, hảo một Luân Hồi Đạo Tôn, cho dù đối diện Thời Thần cũng giống như vậy vô cụ nhất thiết, ngươi và Đại Đạo của Bản tôn thật thập phần khế hợp, hợp cái gia nhập La Hầu Ma Cung của Bản tôn!” “Lúc đó tốt nhất là tồn tại dưới một người trên vạn người!

Vị trí Phó cung chủ La Hầu Ma Cung của ta phi ngươi mạc chúc!” Đạo lý, La Hầu tay cầm Thiên Ma Đao, đầu đội Thiên Ma Tháp, phá khai từng đạo hư không hướng về phương hướng Luân Hồi.

Cùng lúc đó, chuyện Luân Hồi chém giết một đạo hư ảnh của Thời Thần Đạo Tôn cũng không ngừng lưu truyền trong Hỗn Độn khiến vô số người chấn hám.

Những thế lực cận thứ thập đại Ma Thần phân phân kinh hô biến sắc, bắt đầu phân phó thủ hạ nhật sau khi gặp Luân Hồi phải thối tị tam xích.

Trong Hỗn Độn, ức vạn tiểu Ma Thần, Tam Thiên Ma Thần đều trong khắc này có một tia nhận tri về vị hào xưng là Ma Thần thần bí nhất Hỗn Độn.

Lúc này Luân Hồi cước bộ không ngừng bước đi trong hư không,

vô thượng lực đạo trấn áp hư không, mạn vô mục đích hướng về địa phương khác mà đi.

Dường như đang chờ đợi điều gì, khi đi đến một địa đái không người mới dừng lại cước bộ, đạm mạc mở lời: "Cần Bản tôn thỉnh ra sao?" Lời này vừa ra, khắc tiếp theo hư không nhất thiểm, một đạo liệt phùng xuất hiện, một lão giả mang vẻ khổ tiếu bước ra, hành lễ với Luân Hồi: "Thiên Cơ Ma Thần Thiên Cơ, bái kiến Luân Hồi Đạo Tôn!" Thiên Cơ Ma Thần, một trong Tam Thiên Ma Thần chấp chưởng Thiên Cơ Đại Đạo, thập phần quỷ dị, trong Hỗn Độn cũng là một vị Ma Thần khá thần bí.

Thấy người này xuất hiện, Luân Hồi tịnh vô nhị thoại, tác vi vị Hỗn Nguyên Chí Tôn duy nhất trong Hỗn Độn hiện nay, Bản tôn sớm đã cảm tri được Thiên Cơ Lão Tổ tồn tại rồi.

Cho nên cũng không có chút nào ý ngoại, gật gật đầu đạo: "Đạo hữu khách khí rồi, không biết đạo hữu nhất lộ cân tùy là vì chuyện gì?" Thiên Cơ Lão Nhân tự hồ cũng không ngờ Luân Hồi Đạo Tôn lại trực bạch như thế, nghe vậy cũng lăng người, tùy sau đó cũng không tàng chuyết trực tiếp thản nhiên đạo: "Thực không tương man, bần đạo lần này tới là vì cầu được Luân Hồi Đạo Tôn tí hữu!" Lời này vừa ra, Luân Hồi cũng áp ức không thôi, lẽ nào đối phương sát giác được nhật hậu Khai Thiên Đại Kiếp hay sao?

Trong lòng tư tự vạn thiên, ngoài miệng khước không lộ ngân tích: "Nếu luận tí hữu, trong thập đại Ma Thần, Vận Mệnh Đạo Tôn Đại Đạo khá tiếp cận ngươi, chẳng lẽ không nên tìm y mới đúng sao?" Thiên Cơ Lão Nhân nghe vậy không khỏi khổ tiếu: "Nếu không phải vì Vận Mệnh Ma Thần, bần đạo cũng sẽ không bị động như thế!" Luân Hồi nghe vậy sá dị không thôi, nhướng mày một cái, một phó dáng vẻ chờ nghe câu chuyện.

Thiên Cơ Lão Giả thấy thế cũng không ẩn man trực tiếp mở lời: "Bần đạo Thiên Cơ Pháp Tắc ám hợp thiên tế, Vận Mệnh Đạo Tôn Vận Mệnh Đại Đạo cũng tẩu thiên cơ lộ tuyến, vẫn luôn muốn chém giết bần đạo để dung hợp thiên tế pháp tắc của bần đạo, để Vận Mệnh Đại Đạo của y càng thêm một tầng lầu, đề thăng đại đạo.

Những năm qua bần đạo đông đóa tây tàng mới có thể cẩu diên tàn suyễn đến bây giờ, nếu không bần đạo hà tu phải tiểu tâm dực dực như thế!" Nói đến đây, Thiên Cơ Lão Nhân cũng đĩnh thẳng yêu bối, hiện ra một tia ngạnh khí và ngạo khí.

Luân Hồi kiến thử cũng gật gật đầu không phản bác, Bản tôn đã kiến thức qua tu vi và thực lực của đối phương.

Dưới thập đại Ma Thần, tuy không phải nhóm Ma Thần đỉnh tiêm nhất nhưng nhờ vào Thiên Cơ Đại Đạo quỷ dị cũng có thể xếp vào hàng tiền lưỡng bách, trong Hỗn Độn hạo đại cũng không ai muốn trêu chọc tồn tại này.

Nếu không phải dây dưa với một trong thập đại Ma Thần là Vận Mệnh Đạo Tôn, lại hà tu như thế!

Tuy hiểu thì hiểu, nhưng Luân Hồi đạm mạc đạo: "Bản tôn lại hà tu phải vì ngươi mà đắc tội một vị thập đại Ma Thần?" Thiên Cơ Lão Tổ kiến thử thâm hấp nhất khẩu khí, biết đây là lúc phải thể hiện giá trị của bản thân!

Trong nhãn mâu không có nhiều do dự, trực tiếp bái đảo trước mặt Luân Hồi: "Chỉ cần Luân Hồi Đạo Tôn đáp ứng tí hữu chúc hạ, chúc hạ nhật hậu nguyện vì Đạo Tôn mã thủ thị chiêm!" Lấy bản thân làm trù mã để hoán thủ sự che chở của Luân Hồi, Thiên Cơ không tin với thực lực và pháp tắc đại đạo mình tu hành, Luân Hồi lại không tâm động.

Đương nhiên y cũng có thể đi tìm thập đại Ma Thần khác, nhưng

như vậy quá nguy hiểm, không nhất định có người nguyện ý vì y mà đắc tội Vận Mệnh Đạo Tôn, thập đại Ma Thần hỉ nộ vô thường, biết đâu lại nhân cơ hội bắt lấy y để giao dịch với Vận Mệnh Đạo Tôn cũng không chừng.

Tất nhiên chuyện Vận Mệnh Đạo Tôn có xí đồ với y là chuyện chúng sở chu tri.

Có một điểm nữa là Vận Mệnh Đạo Tôn trong thập đại Ma Thần là một trong số ít cường giả không khai sáng thế lực, không có xung đột quá lớn với các thập đại Ma Thần khác, đó là nguyên nhân Thiên Cơ phải tiểu tâm dực dực.

Cách làm của y và người khác bất đồng, Hỗn Độn Ma Thần gia nhập đỉnh cấp thế lực thường chỉ coi mình là thuộc hạ, lòng trung thành tự nhiên không thể có, nhất thiết đều vì lợi ích của bản thân.

Thiên Cơ Lão Nhân làm vậy là thực sự nhận Luân Hồi vi chủ, nhật hậu làm gì cũng phải lấy lợi ích của Luân Hồi làm trung tâm, nếu không thì đừng nói gì khác, riêng con đường tiến bước cũng sẽ mờ mịt.

Quả thực đúng như vậy, Luân Hồi thực sự đã động tâm với y rồi, vưu kỳ là Thiên Tế Đại Đạo nhật sau khi Khai Thiên đều sẽ mang lại cho Bản tôn sự bang trợ vô cùng.

Sau một hồi tư tự, Luân Hồi hoãn hoãn gật đầu trực tiếp đạo: "Hảo, Bản tôn đáp ứng rồi!" Thanh âm đạm mạc vang lên khiến Thiên Tế Lão Nhân bất giác thở phào một cái đại thụ.

Thực ra y cũng không biết tại sao lại tìm Luân Hồi, nhưng dựa vào bạn sinh chí bảo Thiên Cơ Kính, tiêu tốn vô số nguyên hội khổ tu mới tìm thấy một tia sinh lộ.

Y vô cùng thanh sở, một khi Vận Mệnh Ma Thần đột phá tu vi

Hỗn Độn Chí Tôn, vậy thì trong Hỗn Độn y sẽ không còn đường nào để đi, chỉ có con đường chết!

Chương 11

Y tin tưởng bản thân, cũng tin tưởng Thiên Cơ Kính, cho nên mới lấy sự tự do của bản thân làm đại giới để lựa chọn thần phục Luân Hồi.

"Chúc hạ Thiên Cơ bái kiến Đạo Tôn!" Thiên Cơ Lão Nhân có chút kích động nói, trực tiếp hành lễ với Luân Hồi.

Luân Hồi kiến thử đạm đạm gật đầu, định phát thoại thì đột nhiên trực tiếp chế chỉ lời của đối phương.

Khắc tiếp theo đại thủ nhất huy, Thiên Cơ Lão Tổ cảm giác tứ chu nhất ám, khắc tiếp theo đã xuất hiện tại một mảnh Hỗn Độn khác, Luân Hồi cũng xuất hiện bên cạnh y từ lúc nào không biết.

Thấy vậy y há miệng định hỏi thì bị Luân Hồi trở chỉ.

Khắc tiếp theo Luân Hồi đạm đạm huy huy y tụ, phía trước một cái quang mạc trực tiếp xuất hiện, Thiên Cơ Lão Tổ nghiêng mắt nhìn tới, khắc tiếp theo trong nhãn mâu xuất hiện một tia thần sắc kinh hãi!

"Hỗn Độn Ma Tổ La Hầu!" Thiên Tế Lão Tổ trong nhãn mâu lóe lên một tia chấn hám cảm bất khả tư nghị!

Sau đó lại càng kinh chiến nhìn Luân Hồi ở phía trước, tâm trung dấy lên sóng to gió lớn.

Y không ngờ vị chủ tử vừa nhận lại có thể sát giác được sự tồn tại của La Hầu, có thể dễ dàng tránh khỏi sự cảm tri của La Hầu.

Nhưng lúc này Luân Hồi không có động tác gì nên y cũng đi theo nhìn lên màn nước kia.

Y hoàn toàn không biết lúc này nơi mình đang đứng chính là bên trong Hỗn Độn Chí Bảo Hỗn Độn Châu.

Ngoại Hỗn Độn, thân hình La Hầu bỗng nhiên dừng lại, nhíu mày nhìn tứ phương.

Y vô cùng thanh sở, trước đó cảm tri được thân thể Luân Hồi xuất hiện ở đây, sao lại đột nhiên vô duyên vô cố tiêu thất không thấy rồi, đây là điều khiến y cảm thấy kỳ quái nhất.

Lúc này trong nhãn mâu của La Hầu, hứng thú đối với Luân Hồi càng lớn hơn.

Nhưng y cũng hiểu rõ tám phần là Luân Hồi cảm thụ được sự tồn tại của y nên cố ý trốn đi.

Sau một hồi tư tự lấp lóe, La Hầu đột nhiên giãn chân mày hống về tứ phương: "Luân Hồi đạo hữu, cần Bản tôn thân tự thỉnh ra sao, hiện thân nhất kiến?" Y chuẩn bị tiên lễ hậu binh, đã xác định Luân Hồi ở đây thì tự tin có biện pháp tìm thấy đối phương.

Lúc này Thiên Cơ Lão Tổ hướng mục quang về phía Luân Hồi, muốn xem vị Đạo Tôn này ứng đối ra sao.

Nhiên khiến y thất vọng là tuy thanh âm của La Hầu bên ngoài hồng lượng nhưng vị Đạo Tôn trước mắt lại như không nghe thấy, một tia cũng không để ý tới ý tứ kia, chỉ đạm nhiên nhìn màn nước.

Lúc này bên ngoài Hỗn Độn, La Hầu mày cũng nhíu lại, vốn không phải người tính khí tốt, lúc này tự nhiên phẫn nộ rồi.

"Bãi liễu, kiến thức thực lực của Bản tôn xong, vậy Bản tôn không khách khí nữa!" La Hầu khí thế trương dương, hạ quyết tâm nhất định phải gặp được Luân Hồi.

Tùy sau đó La Hầu không nói thêm lời nào, Hỗn Độn Vạn Ma Pháp Tắc không ngừng bộc phát, va chạm tứ phương thiên khung, khí thế bạo phát khiến người kinh chiến không thôi.

Khắc tiếp theo La Hầu trực tiếp cường thế xuất thủ, Thiên Ma

Đao cầm trong tay, vô tận khí thế thuấn gian bộc phát, hướng về tứ phương Hỗn Độn trùng đãng đi.

Khắc tiếp theo vô tận Ma Đạo cự bá chi khí bộc phát dung nhập vào Thiên Ma Đao, hướng về bát phương bạo phát, trùng kích tứ phương.

Oanh!

Vô tận đao quang sạ hiện hóa tác từng mảnh đao vực, khí thế thí thần đủ để đóng băng hết thảy.

Vô dĩ lượng kế Ma Đạo đao ý bôn đằng trên thiên khung, va chạm thời gian vạn vật hằng cổ bất tức.

Ma Đạo Pháp Tắc lan đến đâu, từng mảnh chân không vỡ vụn đến đó khiến người kinh cụ không thôi.

Đứng trong Hỗn Độn Châu, Thiên Cơ Lão Tổ đảo hấp nhất khẩu lãnh khí, chấn hám mạc danh nhìn màn này, kinh thán không thôi.

"Tồn tại của thập đại Ma Thần quả nhiên khủng phố đến mức không tưởng tượng nổi!" Thiên Tế Lão Tổ cảm thán liên liên đạo, tuy thực lực của y có thể tiến vào hàng tiền lưỡng bách nhưng không thể không thừa nhận đối diện với La Hầu, hoặc hứa liên sức mạnh một chiêu của đối phương y cũng không tiếp trụ nổi.

Tùy sau đó y lại nhìn về phía Luân Hồi, khi thấy trên mặt đối phương không có chút nào biến sắc, dường như vẫn bình tĩnh thì không khỏi có chút kỳ đãi.

Thực lực của vị trước mắt này lại khủng phố đến mức nào đây?

Tuy bản thân cũng có chút không tin nhưng cảm giác trong lòng lại nói cho y biết thực lực Luân Hồi hoặc hứa không thua kém gì La Hầu.

Ngoài Hỗn Độn, La Hầu sau khi đánh sập hết thảy mật độ không

gian cũng không bức được thân hình Luân Hồi ra, không cam lòng tái độ xuất thủ, lại vài chiêu sát chiêu khủng phố bộc phát nhưng vẫn vô quả.

Điều này khiến kẻ tâm cao khí ngạo như y cảm thấy vô cùng lúng túng, y không ngờ Luân Hồi có thể rời đi ngay dưới mí mắt mình, khiến y thập phần bất sảng, nhưng trái lại đối với Luân Hồi y lại càng cảm thấy hứng thú hơn.

"A a, một lần để ngươi tẩu thoát, lần sau Bản tôn nhất định phải bắt được, Luân Hồi, vị trí Phó cung chủ Ma Cung của ta ngươi ngồi chắc rồi!" La Hầu nói xong cũng không nói thêm lời nào trực tiếp rời đi.

Sau khi xác nhận La Hầu đã rời đi, Luân Hồi mới dẫn Thiên Cơ Lão Nhân bước ra.

Thiên Cơ Lão Tổ nhìn về phương hướng La Hầu rời đi, do dự tái tam truy vấn: "Đạo Tôn, Ngài tại sao không lựa chọn gia nhập La Hầu Ma Cung, tất nhiên đó là do một trong thập đại Ma Thần khai sáng?" Trong lòng y có chút dao động, tất nhiên đó là đỉnh tiêm thế lực của thập đại Ma Thần.

Luân Hồi nghe vậy đạm mạc nhìn một nhãn, lãnh nhiên mở lời: "Bằng thực lực của Bản tôn, đừng nói La Hầu, ngay cả Bàn Cổ cũng không có tư cách khiến Bản tôn gia nhập!" Nói xong lời này, Luân Hồi không còn che giấu, trực tiếp tán phát ra khí thế, khí thế hạo đãng độc hữu của Hỗn Nguyên Chí Tôn không ngừng bộc phát, va chạm thiên cổ hoành không khiến người kinh cụ không lời.

Thiên Cơ Lão Tổ một mặt kinh thế nhìn Luân Hồi, sắc mặt chấn hám trong nhãn mâu đã đến mức khó có thể hình dung.

Y không ngờ vị Đạo Tôn trước mắt này nhất thân tu vi lại khủng phố đến địa bộ Hỗn Nguyên Chí Tôn!

Phải biết rằng ngay cả vị mạnh nhất trong các Hỗn Độn Ma Thần là Nguyên Thủy Thiên Vương, nhất thân tu vi cũng mới chỉ đạt tới bán bộ Hỗn Nguyên Đạo Chủ mà thôi!

Lúc này sự chấn hám trong nội tâm Thiên Cơ Lão Tổ giản trực đã đến mức không pháp dùng ngôn ngữ hình dung được rồi!

"Đạo Tôn!

Ngài... tu vi của Ngài!" Thiên Cơ Lão Nhân song mục tĩnh đại nhìn Luân Hồi, một mặt bất khả tư nghị.

Luân Hồi kiến thử biết hiệu quả đã đạt được, đạm mạc đạo: "Ta hóa hình sớm hơn Bàn Cổ ba cái nguyên hội!

Chỉ là không có thanh trương mà thôi!" Lời này vừa ra Thiên Cơ Lão Tổ không khỏi đảo hấp nhất khẩu lãnh khí, mãn mục chấn hám nhìn Luân Hồi như trời trồng, sóng cuộn trong lòng không ngừng phiên đẳng.

Nhưng tùy sau đó càng nhiều hơn là đại hỉ cùng với một tia kính sợ đối với cường giả.

Lúc này y vô cùng hân hỉ vì quyết định trước đó của mình, y biết lần này thực sự không theo lầm người rồi.

Một vị Đạo Tôn trước mắt tu vi cường đại như thế, có sự tí hữu này thì một Vận Mệnh Đạo Tôn nho nhỏ lại hà cụ chi hữu!

Chương 12

Tùy sau đó mục quang của y lại nhìn về phía Luân Hồi, không nói gì thêm trực tiếp đem hết thảy trung thành trong nội tâm thể hiện ra.

Đã hiệu trung Luân Hồi, hai người là một thể, khí vận của y cũng phân hưởng cho Luân Hồi, tự nhiên cũng không có gì không dám.

"Đạo Tôn, với tu vi của Ngài, cho dù gặp Nguyên Thủy Thiên Vương kia cũng sẽ không chịu thiệt, vì sao lại vẫn luôn không hiển lộ danh thanh?" Luân Hồi kiến thử, trên mặt lộ ra một tia trù trướng, mục quang đầy thâm thúy.

Cuối cùng mới hoãn hoãn mở lời: "Ta dự cảm trong tương lai sẽ có một trận kinh thế đại kiếp, lúc đó Tam Thiên Ma Thần sẽ vô nhất sinh!" Điểm này y trảm đinh tiệt thiết nhưng cũng khiến Thiên Cơ Lão Tổ chấn hám không nhẹ, không ngờ Đạo Tôn lại lưu lại cho tương lai một đoạn thoại ngữ như thế.

Tùy sau đó mục quang lấp lóe, một tia bất khuất và quật cường xuất hiện nhìn Luân Hồi Đạo Tôn vẫn một mặt đạm nhiên, tâm trung dấy lên vạn thiên tư tự.

Tam Thiên Ma Thần vô nhất sinh, hoặc hứa đi theo vị trước mắt này có thể đoạt lấy một tia thiên cơ!

Đạo lý, trong ánh mắt lóe lên một tia kiên định, càng thêm kiên định tâm tư đi theo Luân Hồi.

Luân Hồi kiến thử biết hiệu quả mình muốn đã đạt được, tùy sau đó khóe miệng mang theo ý cười, vô tận u quang không ngừng bộc phát.

Trong một thuấn gian, Luân Hồi cách tuyệt cảm ứng một phương,

bắt đầu giao đãi với Thiên Cơ một số việc cần phân phó làm.

Tùy sau đó Luân Hồi lại đưa cho đối phương một trương Liễm Tức Phù do chính Luân Hồi luyện chế, cho dù Vận Mệnh Đạo Tôn có đột phá tu vi Hỗn Nguyên Chí Tôn cũng không pháp tìm thấy tung tích của Thiên Cơ.

Giao đãi xong một số việc, Luân Hồi và Thiên Cơ các tự phân khai đi làm việc của mình.

Chuyện Luân Hồi nhất chiến chém giết phân thân của Thời Thần Đạo Tôn trong Hỗn Độn sản sinh vô số ảnh hưởng, ít nhất sau khi trôi qua ba cái nguyên hội vẫn còn lưu truyền.

Thậm chí có người ẩn ẩn ước ước nghị luận Luân Hồi Đạo Tôn là đệ nhất nhân dưới thập đại Ma Thần.

Đương nhiên cách nói này dẫn tới tranh luận, cũng khiến các cường giả thập phần không phục.

Như Tạo Hóa Lão Tổ chấp chưởng Tạo Hóa Pháp Tắc, Ngũ Hành Lão Tổ chấp chưởng Ngũ Hành Pháp Tắc, Thí Thần Thiên Tôn chấp chưởng Thí Thần Pháp Tắc v.v...

đều từng có danh hiệu Ma Thần mạnh nhất dưới thập đại Ma Thần, nếu đối đầu với Tinh Thần Lão Tổ cũng có thể khinh tùng trấn áp.

Hỗn Độn chưa bao giờ ký niên, thời gian u u phi thệ, chuyển nhãn ba mươi cái nguyên hội thời gian đã trôi qua, thời gian trong một mảnh Hỗn Độn tĩnh chỉ dường như luôn là thứ không đáng tiền nhất.

Một ngày, tại một nơi chân không địa đái, bên trong một tòa cung điện hoành vĩ hằng cổ hoang lương, một thanh niên tuấn dật mặc đạo bào đột nhiên mở mắt, vô tận Đại Đạo khí tức từ trên thân bộc phát.

Khí thế liên miên bất kể thương khung bôn đằng trong hư không,

phối hợp với Luân Hồi Đạo Cung uẩn hàm Đại Đạo chi lực mang lại cho người ta một luồng thái cổ khí tức độc hữu.

Hai đạo mâu quang thấu qua đại môn cung điện chuyển dời tứ phương, hoa phá từng đạo hư không khiến tất cả pháp tắc trong khắc này tĩnh chỉ.

Tùy sau đó một luồng Chí Tôn khí tức độc hữu trong một chuyển thuấn gian bộc phát ra trùng kích tứ phương.

Lịch kinh ba mươi cái nguyên hội thời gian, Luân Hồi cuối cùng từ Hỗn Nguyên Chí Tôn tấn cấp lên Hỗn Độn Chí Tôn địa bộ.

Lúc này Luân Hồi Pháp Tắc sớm đã dung hợp với bản thân làm một thể, thập phần hung dũng bành phái.

Luân Hồi khóe miệng mang theo ý cười, vô tận u quang không ngừng bộc phát, một tia mãn ý xuất hiện nơi khóe miệng.

Nhiên khắc tiếp theo, từ nơi sâu thẳm Hỗn Độn, một luồng thanh hưởng khủng phố đột nhiên xuất hiện, thanh âm truyền đi ức vạn công lý!

"Trá!" Một chữ dường như mang theo diệt thế chi uy trùng đãng tứ phương thiên khung bôn lưu bất tức.

Bàn Cổ!

Luân Hồi song mục ngưng súc, một tia ngưng trọng xuất hiện trên mặt.

Không ngờ Bàn Cổ lại bám sát theo sau, đồng thời tiến vào cảnh giới Hỗn Độn Chí Tôn.

Sự chấn hám trong lòng khó có thể hình dung.

Phải biết rằng y có thiên phú tăng cường vạn bội thể chế kia mà!

Nhưng chuyển niệm một cái Luân Hồi đã thanh sở, Bàn Cổ không

thể tự thân đề thăng nhanh như vậy, ứng là Đại Đạo đã xuất thủ.

Nghĩ đến đây trong lòng Luân Hồi không khỏi một trận ngưng trọng, ẩn ẩn ước ước cảm giác được cự ly Bàn Cổ Khai Thiên Kiếp không còn xa nữa.

Thời gian lưu tẩu trong vô thức, sau khi củng cố tu vi của bản thân, Luân Hồi thu lại Luân Hồi Đạo Cung tái độ đạp nhập Hỗn Độn.

Vừa mới tiến vào Hỗn Độn, mày của Luân Hồi bất giác nhíu lại, ẩn ẩn ước ước cảm giác được một tia khí tức không tầm thường.

Hỗn Độn chi khí vốn thập phần bình tĩnh không biết từ lúc nào bắt đầu trở nên bạo động liên liên, dường như tán phát ra một chủng khí tức bạo ngược.

Luân Hồi hấp thu luồng khí tức này cũng không khỏi cảm giác một trận phiền táo, hận không thể đem mảnh Hỗn Độn này đánh bạo vậy.

Trong ba mươi cái nguyên hội thời gian Luân Hồi vẫn luôn hấp thu Hỗn Độn chi khí của Hỗn Độn Châu tu hành, nay vừa ra ngoài tự nhiên sát giác được điểm bất đồng.

Không dám đãi mạn, y vội vàng bình tế Hỗn Độn khí tức xâm thực để tránh tâm cảnh thụ ảnh hưởng.

Nhưng trong quá trình tiến về phía trước, hết thảy những gì phát sinh lại khiến y càng thêm cảnh giác.

Trên đường đi các Ma Thần lớn nhỏ sau khi gặp nhau đều là một phen tư sát, dường như có ý tứ một ngôn bất hợp là khai đả.

Thậm chí có vài nhóm Ma Thần nhỏ phát động công kích hướng về phía y, tuy bị y tùy thủ diệt sát nhưng cũng khiến y vô cùng cảnh giác.

Thời gian chậm rãi lưu động, Luân Hồi cũng du tẩu trong Hỗn

Độn, trên đường đi cũng thu liễm không ít dược liệu hy hữu của Hỗn Độn.

Một cái nguyên hội thời gian tiễu nhiên thệ, trong Hỗn Độn thập đại Ma Thần phân phân đột phá tiến vào tu vi Hỗn Độn Chí Tôn.

Luân Hồi nhất thân tu vi cũng đã tới Hỗn Độn Chí Tôn sơ kỳ đỉnh phong, tốc độ đề thăng vẫn phi thường nhanh.

Nhanh nhưng có người còn nhanh hơn y, y từng cảm ứng thực lực Bàn Cổ đã đạt tới Hỗn Độn Chí Tôn trung kỳ, tu vi đề thăng còn thần tốc hơn y.

Lúc này y vô cùng xác nhận Bàn Cổ thực sự nhận được sự quỹ tặng của Đại Đạo, nếu không tuyệt đối không thể siêu việt y trên con đường tu hành.

Nghĩ đến đây trong lòng Luân Hồi dấy lên vô tận áp lực, càng thêm truy cầu sự đề thăng thực lực.

Tùy theo thời gian lưu động, trong lòng Luân Hồi đối với hệ thống cũng có một tia sai trắc.

Thiêm đáo hệ thống y mang theo hoặc hứa là sản vật cùng đẳng cấp với Đại Đạo.

Chương 13

【Đinh!

Nhiệm vụ thiêm đáo phát bố, địa điểm thiêm đáo: Biên duyên nơi Hỗn Độn bạo loạn thời không, sau khi hoàn thành thiêm đáo sẽ hoạch đắc tưởng lệ!】 Luân Hồi kiến thử mày nhướng lên, tâm trung kinh kỳ vô cùng.

Hỗn Độn bạo loạn thời không là một địa đái thập phần nguy hiểm, không biết từ lúc nào trong Hỗn Độn có truyền văn xuất hiện.

Trước Hỗn Độn có vật gọi là Hồng Mông, chi điểm Hồng Mông phá toái chính là Hỗn Độn bạo loạn thời không, cho nên nơi đó tàng chứa duyên do Hồng Mông phá toái.

Trong vô tận kỷ nguyên thời gian từng có vô số Hỗn Độn Ma Thần tiền vãng Hỗn Độn bạo loạn thời không định tìm hoa nguyên nhân Hồng Mông phá toái cũng như kiểm lậu, trong đó bao gồm cả thập đại Ma Thần, nhưng vô nhất lệ ngoại không ai tìm thấy gì.

Lúc này hệ thống bắt y tới đó chẳng lẽ có thâm ý gì.

Nghĩ vậy Luân Hồi cũng không nói thêm lời nào, trực tiếp hướng về Hỗn Độn bạo loạn thời không mà đi.

Cước bộ xuyên toa trong hư không, thời gian lại vô tình trôi qua thêm một cái nguyên hội, khí lưu trong Hỗn Độn càng phát bạo ngược.

Một tin tức truyền ra khiến áp lực của Luân Hồi ngày một tăng.

Bàn Cổ tu vi lại tiến thêm một bước, đã tới Hỗn Độn Chí Tôn trung kỳ đỉnh phong.

Lúc này các Ma Thần khác bính mệnh tu hành nhưng ngay cả Hỗn

Độn Chí Tôn sơ kỳ đỉnh phong còn chưa đạt tới.

Lịch kinh một cái nguyên hội sau đó, Luân Hồi cuối cùng cũng đứng trước Hỗn Độn bạo loạn thời không.

Không có nhiều do dự trực tiếp tuyển trạch thiêm đáo. 【Đinh!

Bắt đầu thiêm đáo, thời gian thiêm đáo: Cửu cái nguyên hội, bắt đầu kế thời!】 Vẫn là thanh âm băng lãnh kia, Luân Hồi thấy vậy sau khi sưu tầm một phen cũng không nói thêm lời nào, trực tiếp tiến vào tu hành.

Thế giới Hỗn Độn bây giờ vô thì vô khắc đều đang phát sinh tranh đấu, Tam Thiên Ma Thần còn tốt, có năng lực áp trụ khiến tâm thần thông minh, nhưng một chúng tiểu Ma Thần không có được vận may như vậy, bị kiếp vận ảnh hưởng nên cơ bản hễ gặp mặt là giao chiến.

Thời gian lưu tốc chuyển nhãn cửu cái nguyên hội đã trôi qua.

Một ngày, trong Hỗn Độn bạo loạn thời không, bên trong Luân Hồi Đạo Cung, Luân Hồi đột nhiên mở mắt, vô tận khí diễm thuấn gian bạo phát hoành độ một phương.

Khắc tiếp theo khí thế quanh thân Luân Hồi chấn động trùng thiên, khí diễm xuất hiện khiến người ta trất tức.

Luân Hồi đột nhiên đứng dậy, cảm thụ tu vi của mình không khỏi lộ ra một tia mãn ý tiếu dung.

Hỗn Độn Chí Tôn trung kỳ, lịch kinh cửu cái nguyên hội cuối cùng cũng đột phá.

Nhưng Bàn Cổ bây giờ có khả năng đã tiến vào Hỗn Độn Chí Tôn hậu kỳ, thần sắc của y không khỏi lãnh tĩnh lại.

Không ngờ dù thiên phú đã tăng cường vạn bội có dư, trên con đường tu hành y vẫn bị Bàn Cổ bỏ lại phía sau.

May mà lúc này thời gian thiêm đáo cũng đã viên mãn, Luân Hồi cũng không khỏi lộ ra một tia hôi tâm tiếu dung, dường như có chút kỳ đãi hệ thống sẽ cấp cho phần thưởng gì đây! 【Đinh!

Túc chủ hoàn thành thiêm đáo, hoạch đắc tưởng lệ: Tu vi đề thăng một cái đẳng cấp, bí mật của Hồng Mông Tử Khí!】 Nghe đến đây thần sắc Luân Hồi đốn thời sá dị, khẩn tiếp theo chỉ cảm thấy nguyên thần một trận thanh minh, dường như có vô số minh ngộ gia trì trên thân, sau đó phát hiện tu vi của mình thủy tụ thành đạt tới Hỗn Độn Chí Tôn hậu kỳ.

Lần này tuy không có phần thưởng thực chất nhưng riêng cái bí mật kia cũng đủ để sánh với bất kỳ cám dỗ nào từ Hỗn Độn Chí Bảo.

Trong lúc Luân Hồi đang cảm khái, trong không gian hệ thống đột nhiên xuất hiện một cái tử sắc ngọc phù.

Không nói nhiều lời, y trực tiếp cầm lấy mảnh ngọc phù đó rồi chìm vào tâm thần.

Trong nháy mắt vô số ký ức tràn vào não hải, cho dù Luân Hồi có tu vi Hỗn Độn Chí Tôn hậu kỳ vẫn trong khắc này cảm giác một trận chấn hám.

U u vạn năm trôi qua, Luân Hồi hoãn hoãn mở ra song nhãn, một tia nan kham xuất hiện trên mặt.

Lúc này sắc mặt y âm trầm như thủy, nộ ý trên thân cũng không che giấu được.

Nguyên lai trên Hỗn Độn Chí Tôn còn có một cảnh giới danh viết: Hỗn Nguyên Thánh Chủ, tu vi cao hơn Hỗn Độn Chí Tôn và thấp hơn Đại Đạo.

Truyền văn trong Hồng Mông có cường giả đạt cảnh giới này, chỉ là tùy theo Hồng Mông phá toái cũng đã tiêu vong rồi.

Cái gọi là Tam Thiên Hồng Mông Tử Khí chẳng qua là do một đạo Hồng Mông Bất Diệt Linh Quang trong Hồng Mông hóa thành.

Hồng Mông Bất Diệt Linh Quang trong Hồng Mông tổng cộng có năm mươi đạo, trong đó bốn mươi chín đạo diễn hóa thành Đại Đạo, một đạo hóa vi Tam Thiên Hồng Mông Tử Khí.

Cường giả trong Hồng Mông chưa từng dung hợp Bất Diệt Linh Quang vẫn có thể tấn cấp Hỗn Nguyên Thánh Chủ cảnh giới, cho nên con đường tấn cấp Hỗn Nguyên Thánh Chủ có hai điều.

Một điều tự nhiên là dung hợp Bất Diệt Linh Quang tấn cấp Hỗn Độn Thánh Chủ, còn một chủng là lấy vô thượng đại nghị lực của bản thân cường hành phá khai gia tỏa chế hành để tấn cấp Hỗn Nguyên Thánh Chủ.

Cường giả trong Hồng Mông đi con đường này, nhưng khi đó tu hành Hồng Mông chi khí là tồn tại cao thâm hơn Hỗn Độn chi khí nhiều, cho nên mới có một tia cơ hội, còn ở trong Hỗn Độn này nan độ ra sao có thể biết được.

Nguyên lai trong lúc bất tri bất giác, con đường của Tam Thiên Hỗn Độn Ma Thần sớm đã bị chặn đứng rồi!

Trái lại những tiểu Ma Thần chưa từng được Tam Thiên Ma Thần đặt vào mắt lại có một tia cơ hội, tuy cơ hội đó đẳng đồng như không!

Nghĩ đến đây sắc mặt Luân Hồi thâm trầm đến cực hạn, y biết mình cần tìm một con đường mới.

Nghĩ tới hậu thế, Bàn Cổ minh tri khai thiên tất tử vẫn nghị nhiên tuyển trạch khai thiên tích địa thân hóa Hồng Hoang!

Có khả năng Bàn Cổ cũng cảm giác được tiền lộ bất thông mới nghị nhiên hạ quyết tâm chuẩn bị lấy cự phủ trong tay phá khai hết thảy phong tỏa để đăng đỉnh.

Sau khi hiểu rõ hết thảy, y không nói thêm lời nào trực tiếp tiến vào Hỗn Độn Châu bắt đầu tư tác con đường nhật hậu.

Một ngày phong vân biến huyễn, vô biên khí thế không ngừng dũng động, vô tận khí lưu không ngừng va chạm, dường như có một trận thanh thế hạo đại chiến đấu chính đang diễn ra.

Luân Hồi tâm đầu nhất động cũng không phế thoại, trực tiếp hướng về nơi xảy ra động đãng mà đi.

Vừa mới đến chiến trường, Luân Hồi đã đại khái hiểu rõ chuyện gì xảy ra.

Nguyên lai trong thời gian y thiêm đáo, một kiện chí bảo có hiệu quả đẳng đồng Hỗn Độn Thanh Liên là Thế Giới Thụ đột nhiên hiện thế, thuấn gian thu hút sự chú ý của vô số người.

Tam Thiên Ma Thần phân phân tề chí, thập đại Ma Thần cũng nghị nhiên khuynh sào xuất động cường thế xuất thủ tranh đoạt Thế Giới Thụ.

Chương 14

Lúc đang chuẩn bị thưởng đoạt, Bàn Cổ đột nhiên hàng lâm trực ngôn muốn thủ tẩu Thế Giới Thụ vì cảm giác được Thế Giới Thụ đối với bản thân có tác dụng thành đạo.

Tác vi Hỗn Độn đệ nhất Ma Thần, Bàn Cổ mở lời không ai phản bác.

Nhiên sự dụ hoặc của Hỗn Độn Chí Bảo Thế Giới Thụ thực tại quá mạnh mẽ, thập đại Ma Thần tuy kỵ đạn tu vi Hỗn Độn Chí Tôn hậu kỳ đỉnh phong của Bàn Cổ nhưng vẫn không vì thế mà bất động.

Họ ám tự đạt thành mặc khế, nhân lúc Bàn Cổ chưa phản ứng đã cường thế xuất thủ, khí thế khủng phố bạo phát, cửu đại Ma Thần trực tiếp xuất chiêu oanh kích trên Thế Giới Thụ.

Thế Giới Thụ không kham nổi thương tổn trực tiếp giải thể hóa tác vô tận mảnh vỡ phi tốc về tứ phương.

Cửu đại Ma Thần cũng không phế thoại cường thế xuất thủ thu lấy một bộ phận rồi trực tiếp đào tẩu, tu vi Hỗn Độn Chí Tôn hậu kỳ đỉnh phong của Bàn Cổ khiến họ không có dục vọng chiến đấu.

Hậu quả của việc họ làm là phải đối diện với sự bạo nộ của Bàn Cổ.

Phẫn nộ sung doanh đại não, Bàn Cổ cường thế xuất thủ đánh ra từng mảnh không gian chi ly phá toái.

Bàn Cổ Phủ tán phát uy thế vô hạn, cửu đạo phủ quang gần như cùng lúc đánh ra, sau mỗi đạo phủ quang lấp lóe cửu đại Ma Thần phân phân trọng thương nhưng cũng thành công đào ly.

Bàn Cổ sau cơn giận dữ cũng mang đi phần lớn thân cây Thế Giới

Thụ, những dược liệu khác cũng dẫn tới sự tranh đoạt của vô số Ma Thần.

Thiên Cơ Ma Thần có chút mệnh không tốt khi phải chịu một tia dư lực từ Bàn Cổ Phủ, nếu không nhờ đạo ngọc phù Luân Hồi đưa cho có lẽ y đã trực tiếp tử vong rồi.

Ngọc phù phá toái cũng khiến Vận Mệnh Ma Thần sát giác được.

Vận Mệnh Ma Thần tùy theo tu vi ngày càng cao thăng đối với Thiên Cơ Đại Đạo của Thiên Cơ càng thêm ôm giữ dục vọng chiếm hữu.

Cho nên y không nhiều do dự, trực tiếp kéo thân thể bị Bàn Cổ trọng thương tìm giết Thiên Cơ Lão Tổ.

Cho dù Vận Mệnh Ma Thần bị trọng sang thì đó cũng không phải là thứ mà Thiên Cơ Lão Tổ với tu vi bán bộ Hỗn Độn Chí Tôn có thể kháng hành được, nên y nhất lộ bị truy sát.

Nếu không phải Vận Mệnh Ma Thần thân thể thụ thương có lẽ Thiên Cơ Lão Tổ sớm đã bị đánh sát rồi.

Nhưng dù vậy lúc này Thiên Cơ Lão Tổ cũng trọng thương bất chi, hoặc hứa không quá thiên niên thời gian nữa sẽ bị Vận Mệnh Ma Thần đánh sát.

Lúc này, thân thể Thiên Cơ Lão Tổ trực tiếp đâm xuyên từng phiến không gian Hỗn Độn, lao về phương xa.

Bị truy sát suốt dọc đường, y cũng đã có phần tê dại, ngọc phù duy nhất có thể liên lạc với Luân Hồi cũng bị một đạo phủ quang của Bàn Cổ đánh nát.

Bởi vậy, trong lòng y thực chất không còn ôm bất kỳ hy vọng nào, chỉ là y cũng là một kẻ ngoan cường, dù chết cũng không để Vận Mệnh Ma Thần dễ dàng đắc thủ, cho nên vẫn dốc sức chạy trốn!

Hai người một đuổi một chạy, thân thể đâm nát từng phiến không gian Hỗn Độn, những nơi đi qua, dưới ảnh hưởng từ khí áp của Ma Thần, từng mảnh vỡ vụn hiện ra.

Vận Mệnh Ma Thần sắc mặt khó coi, hắn không ngờ một Thiên Cơ Ma Thần vốn không được đặt vào mắt lại làm lãng phí nhiều thời gian đến vậy.

Thiên Cơ Ma Thần sở dĩ mạnh mẽ như thế, thực chất là nhờ Luân Hồi chỉ điểm.

Dù sao ngay cả Tinh Thần Lão Tổ sau khi được Thời Thần chỉ điểm tại đạo cung cũng có thể liệt vào hàng Ma Thần đỉnh cấp, mà nhãn giới của Luân Hồi còn mạnh hơn cả Thời Thần, Thiên Cơ thực lực đột phi mãnh tiến cũng là lẽ đương nhiên.

Ánh mắt Vận Mệnh âm trầm, hắn biết lần này nếu không thể thôn phệ Thiên Cơ Lão Tổ, ngày sau trong thập đại Ma Thần, e là hắn phải xếp ở cuối hàng.

Thế là hắn cũng phát điên: "Thiên Cơ, mau dừng lại, bản tôn hứa sẽ giữ lại một tia chân linh cho ngươi trọng sinh!" Cái gọi là chân linh trọng sinh, chính là vứt bỏ đại đạo pháp tắc của ba ngàn Ma Thần, trở thành một tiểu Ma Thần.

Hiện nay trong Hỗn Độn vẫn có vô số tiểu Ma Thần không ngừng sinh ra.

Tuy nhiên, Thiên Cơ Lão Tổ nào có lý hội đối phương, vẫn cứ dốc sức chạy trốn, hơn nữa trong lòng y vẫn còn một tia kỳ đãi đối với Luân Hồi.

Vận Mệnh thấy vậy, biết được quyết tâm của Thiên Cơ Lão Tổ, sắc mặt trầm mặc như nước, không nói nhảm nữa, đại thủ vung lên, một đạo trường hà mênh mông cuồn cuộn xuất hiện, hơi thở vận

mệnh mờ ảo không ngừng bộc phát.

Khác với Thời Gian Trường Hà của Thời Thần, thứ trong tay Vận Mệnh chính là bạn sinh chí bảo Vận Mệnh Trường Hà.

Dùng chi thân trọng thương thôi động Vận Mệnh Trường Hà, đối với Vận Mệnh Ma Thần cũng là một sự tiêu hao lớn, nhưng so với việc thôn phệ Thiên Cơ Ma Thần thì hoàn toàn xứng đáng.

Hắn không nói thêm lời thừa, đánh ra một đạo thủ ấn lạc vào Vận Mệnh Trường Hà.

Trong sát na, Vận Mệnh Trường Hà rung chuyển, khí diễm vô tận bạo động ngang trời, trùng kích tám phương.

Khắc tiếp theo, một đạo trường hà rạch phá Hỗn Độn, sát chiêu được triển hiện từ Vận Mệnh pháp tắc trong nháy mắt đánh vào lưng Thiên Cơ.

Thiên Cơ trực tiếp hiện ra bản thể, phun ra một ngụm tinh huyết lớn vào Hỗn Độn, thần sắc tái nhợt vô cùng, nhìn là biết thương thế cực trọng.

Lúc này Thiên Cơ nở nụ cười khổ, y biết mình đã tới đường cùng.

Thần sắc Vận Mệnh Ma Thần cũng càng thêm tái nhợt, hiển nhiên tiêu hao không ít.

Hắn lạnh lùng nhìn Thiên Cơ Ma Thần, trong mắt đầy sát ý, không để cho đối phương bất kỳ sinh cơ nào.

Khí thế vô tận không ngừng bộc phát, hoành hành ngang dọc.

Khắc sau, Vận Mệnh Ma Thần cường thế xuất thủ, một kích ẩn chứa uy thế khủng bố của Vận Mệnh pháp tắc đánh tới Thiên Cơ Lão Tổ.

Chiêu này một khi rơi xuống, Thiên Cơ Lão Tổ tất chết!

Thế nhưng, trong phiến Hỗn Độn này lại có người không muốn Thiên Cơ Ma Thần phải chết!

Đúng lúc đó, một tiếng hừ lạnh truyền đến, hóa thành những đạo lôi âm phá khai Hỗn Độn.

Âm ba công kích vô cùng vô tận tức khắc xuất hiện, trực tiếp hóa giải kích cường thế của Vận Mệnh Ma Thần!

"Ai!" Vận Mệnh Ma Thần thu tay, phẫn nộ nhìn quanh, thần sắc tràn đầy sát ý.

Trong lòng hắn nghĩ, trong thập đại Ma Thần ngoại trừ Bàn Cổ ra đều đang dưỡng thương, căn bản không thể xuất hiện.

Những kẻ không thuộc thập đại Ma Thần hắn chưa từng đặt vào mắt.

Thực lực thập đại Ma Thần viễn không phải Ma Thần đỉnh cấp có thể so bì!

Bởi vì hiện nay trong Hỗn Độn chỉ có thập đại Ma Thần đột phá cảnh giới Hỗn Độn Chí Tôn, cho nên Vận Mệnh Đạo Tôn dù mang thân trọng thương vẫn có bản lĩnh tự ngạo!

"Người của bản tôn, nếu thật sự để ngươi chém giết, mặt mũi bản tôn đặt ở nơi nào!" Giọng nói không mang theo chút cảm xúc nào của Luân Hồi vang lên.

Chương 15

Dứt lời, hư không bốn phía không ngừng chấn động, tầng tầng lớp lớp.

Khắc sau, một luồng khí diễm trùng đãng bát hoang không ngừng lưu chuyển, một đạo vết nứt hư không phảng phất bị đại pháp lực cường thế kéo ra, thân ảnh mặc đạo bào của Luân Hồi xuất hiện trước mặt Thiên Cơ Lão Tổ!

Thiên Cơ Lão Tổ thấy Luân Hồi, tức thì thở phào một hơi, vội vàng kéo thân thể trọng thương hành lễ: "Kiến quá Đạo Tôn!" Vận Mệnh Ma Thần khi nhìn thấy Luân Hồi, đồng tử cũng co rụt lại, đặc biệt là khi nhận thấy bản thân không thể cảm thụ được thực lực thực sự của Luân Hồi, khiến hắn kinh ngạc.

Nhưng hắn nghĩ nhiều hơn rằng Luân Hồi có được chí bảo che giấu tu vi, cho nên đối với Luân Hồi, hắn không hề sợ hãi!

"Luân Hồi, bản tôn biết ngày trước ngươi từng một quyền đánh nổ hư ảnh của Thời Thần, thực lực rất mạnh, nhưng bản tôn không phải là một tôn hư ảnh có thể so sánh.

Tránh ra, giao Thiên Cơ ra đây, bản tôn có thể coi như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra!" Vận Mệnh Ma Thần trực tiếp quát mắng Luân Hồi, không chút khách khí hạ lệnh!

Nếu là lúc còn hoàn hảo không chút tổn hại, hắn nào thèm để ý đến một mình Luân Hồi, đã sớm cường thế xuất thủ trấn áp.

Nhưng lúc này, hắn không muốn vì kẻ không liên quan mà phải ra tay nhiều.

Luân Hồi căn bản không thèm để ý đến lời khiêu khích của đối

phương, trực tiếp ngó lơ Vận Mệnh Ma Thần, xoay người nhìn về phía Thiên Cơ Lão Tổ.

Khi thấy Thiên Cơ Lão Tổ chật vật như vậy, trong mắt Luân Hồi lộ ra một tia lạnh lẽo.

Thiên Cơ nhìn thấy thần sắc của Luân Hồi, không khỏi thở phào và cảm động, y không ngờ Luân Hồi lại để ý như vậy.

Lúc này, khi Luân Hồi xoay người lại, dư quang nhìn về phía Vận Mệnh đã tràn đầy sát ý vô cực.

Khí thế hoành quán bát phương, hắn lạnh lùng nhìn Vận Mệnh Ma Thần nói: "Đã thương thành dạng này, hôm nay đừng hòng đi!" Nói đoạn, khí thế bộc phát, vô lượng Luân Hồi Đại Đạo diễn luyện.

Khắc sau, hắn hư không nắm chặt, Đại Đạo Luân Hồi Bút cường thế xuất hiện trong tay, khí thế Hỗn Độn Chí Bảo trực tiếp bùng nổ.

"Hỗn Độn Chí Bảo!" Vận Mệnh Ma Thần tức thì kinh hô, ngay sau đó, sự chấn hãm trong mắt lập tức bị vẻ tham lam thay thế, hắn nhìn chằm chằm vào Luân Hồi!

"Ha ha, không ngờ bạn sinh chí bảo của Luân Hồi lại là Hỗn Độn Chí Bảo!

Bảo vật này ngươi sao xứng sở hữu, nên thuộc về bản tôn mới đúng!

Có chí bảo này gia thân, bản tôn dù đối mặt Thời Thần và Dương Mi cũng có lực đánh một trận!

Từ nay về sau, vị trí Ma Thần thứ hai Hỗn Độn không ai khác ngoài bản tôn!" Vận Mệnh Ma Thần cuồng vọng nói xong, khí thế vô tận không ngừng bộc phát, lớp sau nối tiếp lớp trước, vô biên vô tế.

Lúc này hắn cũng không màng đến tiêu hao nữa, chỉ cần giết được

Luân Hồi và Thiên Cơ, đoạt được Hỗn Độn Chí Bảo và Thiên Cơ Đại Đạo, tiền đồ phía trước có thể nói là xán lạn, không cần kiêng dè các Ma Thần khác, đối thủ lúc đó chỉ còn một mình Bàn Cổ!

Luân Hồi ngạo lập không trung, đối với lời khiêu khích của đối phương hoàn toàn không để tâm, tay cầm Đại Đạo Luân Hồi Bút, lạnh lùng nhìn đối phương: "Sát!" Một chữ thốt ra, tay cầm vô thượng thần binh, khí tức hạo hãn vô biên bộc phát, Luân Hồi Đại Đạo Bút lóe lên, một chữ 'Sát' theo lối triện văn Đại Đạo ngưng thành dưới ngòi bút.

Sát ý, sát đạo, sát khí, sát uy vô biên không ngừng bùng nổ, cuối cùng chữ 'Sát' hóa thành một đạo lưu quang, trực tiếp chém về phía Vận Mệnh Ma Thần.

"Luân Hồi, hôm nay bản tôn cho ngươi biết tại sao thập đại Ma Thần lại có thể xưng là thập đại Ma Thần!

Sát!" Vận Mệnh Ma Thần mày bay mắt múa, khí thế không chút sợ hãi, Vận Mệnh pháp tắc vô biên cường thế triển hiện, hóa thành từng đạo xiềng xích pháp tắc vận mệnh, từ trên Vận Mệnh Trường Hà ngang trời vươn ra, trực tiếp va chạm mạnh mẽ với chữ 'Sát' của Luân Hồi!

Oanh!

Thiên khung không ngừng chao đảo, hư không xé liệt và run rẩy, từng đạo hư không trực tiếp bị xé nát, khí Hỗn Độn không ngừng nổ tung hóa thành hư vô, cảnh tượng khiến người ta kinh sợ khôn cùng.

Khắc tiếp theo, thân thể Vận Mệnh Ma Thần trực tiếp bay ngược ra ngoài, không chỉ có thế, hắn còn phun ra một ngụm máu lớn.

Luân Hồi tay cầm Đại Đạo Luân Hồi Bút, lãnh mặc nhìn Vận Mệnh, khinh miệt mở lời: "Ồ?

Đây là cái gọi là thập đại Ma Thần sao?" Vận Mệnh khóe miệng dính máu nhưng không thèm đoái hoài, trái lại trợn trừng mắt, vẻ kinh hãi hiện rõ trong ánh mắt, một sự không thể tin nổi trào dâng.

"Hỗn Độn Chí Tôn!

Hỗn Độn Chí Tôn!

Không thể nào, vào giai đoạn thời gian này làm sao có thể thành Hỗn Độn Chí Tôn được!" Ánh mắt Luân Hồi hơi lạnh, thần sắc vẫn bình thản như cũ, không hề để lời của Vận Mệnh Ma Thần vào lòng, trái lại cười khinh miệt nói: "Bản tôn hành sự, bọn ngươi sao có thể hiểu được.

Làm thương tổn thuộc hạ của ta, ắt phải trả giá đắt!" Dứt lời, tay cầm Đại Đạo Luân Hồi Bút, vô thượng đại pháp lực không ngừng huy động, phất tay một cái, hạ bút như có thần trợ, một chữ 'Chấn' khổng lồ tái độ xuất hiện, với tư thái vô cùng cường thế trấn áp về phía Vận Mệnh Ma Thần.

Vận Mệnh Ma Thần thần sắc biến đổi lớn, chữ này mang lại cho hắn cảm giác còn khiến lòng người run rẩy hơn chữ 'Sát' trước đó, bên trên nó mang theo một tia uy lực trấn áp.

Không dám chậm trễ, trên đỉnh đầu Vận Mệnh Trường Hà không ngừng tỏa sáng, từng đạo vận mệnh chi khí rơi xuống, hóa thành một lồng phòng ngự bao phủ lấy hắn.

Ngay sau đó, sát chiêu của Luân Hồi cũng tức khắc tới nơi, oanh kích lên trên.

Oanh!

Một vùng Hỗn Độn bắt đầu sụp đổ, mọi dấu vết dường như đều bị xóa sạch do sự va chạm của chiêu thức này.

Dưới ánh mắt kinh hãi của thế nhân, thân thể Vận Mệnh Ma Thần

một lần nữa bay ngược ra ngoài, máu tươi rải rác suốt dọc đường!

Lúc này Vận Mệnh Ma Thần không còn màng đến gì nữa, Hỗn Độn Chí Bảo hay Thiên Cơ Đại Đạo đều là hư ảo so với tính mạng của chính mình.

Hắn vô cùng rõ ràng thực lực Luân Hồi vốn đã mạnh hơn Ma Thần đỉnh cấp, dưới thân thể trọng thương này hắn căn bản không phải đối thủ của Luân Hồi, trừ phi ở trạng thái hoàn hảo không chút tổn hại mới có thể đối phó.

Cho nên sau một lần bại thối, hắn không chút do dự, thân thể bộc phát trong hư không, khắc sau trực tiếp phá khai hư không chạy về phía thâm xứ Hỗn Độn.

"Luân Hồi, lần này bản tôn nhận thua, lần sau gặp lại bản tôn sẽ đích thân huyết tẩy!" Tiếng khiêu khích phẫn nộ của Vận Mệnh truyền tới, lộ ra sát khí vô tận!

Tuy nhiên, lời nói đó thật cuồng vọng, Luân Hồi vốn định thu tay thấy vậy không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Ngay sau đó không nói nhảm, Đại Đạo Luân Hồi Bút trong tay vung theo gió, một chữ triện văn cấu thành từ phù văn Đại Đạo lại xuất hiện.

Chữ 'Phá' hiện ra mang theo ý tứ phá toái và phá diệt mạnh mẽ được diễn luyện đến cực điểm.

Khắc sau, chữ 'Phá' trực tiếp phá khai hư không, cường thế lao về hướng Vận Mệnh bỏ chạy, trong nháy mắt biến mất không thấy đâu.

Đợi một lát, Thiên Cơ Lão Tổ không cảm thấy động tĩnh gì, lòng sinh kỳ quái định mở lời hỏi.

Nhưng chưa kịp hỏi, trong Hỗn Độn vô tận đột nhiên chấn động một trận, trời xoay đất chuyển, kèm theo đó là một tiếng thét thê thảm

bi lương: “Luân Hồi!” Thiên Cơ Lão Tổ lòng lạnh ngắt, y tự nhiên biết chủ nhân của tiếng nói đó là ai.

Chính là Vận Mệnh Đạo Tôn!

Chương 16

Không ngờ Vận Mệnh Đạo Tôn đã đào tẩu xa như vậy mà vẫn bị Luân Hồi Đạo Tôn tìm thấy và giáng cho một kích cường thế.

Chỉ nghe tiếng hét cũng đủ đoán được Vận Mệnh Đạo Tôn lần này đã phải chịu một cuộc tấn công khủng bố thế nào.

Tuy nhiên, Luân Hồi đối với tiếng kêu đó lại không mảy may quan tâm, từ đầu chí cuối hắn đều không đặt Vận Mệnh vào mắt.

Nếu không phải việc chém giết thập đại Ma Thần quá mức kinh thế hãi tục, hắn thậm chí đã ra tay đánh chết Vận Mệnh rồi.

Luân Hồi xoay người, trong thần sắc đạm mạc hiện lên một tia thản nhiên nhìn về phía Thiên Cơ Lão Tổ.

Không chút do dự, hắn lấy ra một viên đan dược ném cho y: "Ăn vào đi!" Luân Hồi dường như luôn là điển hình của việc kiệm lời như vàng.

Thiên Cơ Lão Tổ thấy vậy cũng không nói nhảm, mở đan dược ra, tức thì một luồng dược hương cực hạn lan tỏa vạn dặm Hỗn Độn, chỉ cần ngửi một hơi Thiên Cơ Lão Tổ đã cảm thấy thương thế hồi phục không ít.

Thầm kinh hãi trước thủ bút của Luân Hồi, trong lòng y vô cùng cảm động, đan dược quý giá như thế mà Luân Hồi Đạo Tôn không chút tiếc rẻ giao cho mình.

Trong niềm cảm động, y phục dụng đan dược, ngay sau đó một luồng dược tính mạnh mẽ truyền tới, thần sắc y biến đổi, trực tiếp ngồi xuống Hỗn Độn bắt đầu tu hành.

Luân Hồi thấy vậy cũng không ngại hộ pháp cho y, trong lòng đối

với sự chấn động của Thiên Cơ cảm thấy hài lòng, có chút tự đắc.

Viên đan dược này tên là Hỗn Nguyên Nhất Khí Đan, do Luân Hồi dùng lá của Luân Hồi Đại Đạo Liên kết hợp với Hỗn Độn Linh Thủy và các loại linh quả luyện chế thành.

Ngay cả Hỗn Độn Chí Tôn khi phục dụng đan này, thân thể trọng thương cũng có thể tu phục hoàn thành trong vòng nghìn năm!

Năm mươi năm đối với Hỗn Độn Ma Thần chỉ là một cái chớp mắt, nhưng Thiên Cơ Ma Thần đã hoàn thành quá trình trị dũ từ trọng thương.

Thấy Thiên Cơ tu hành xong xuôi, khóe miệng Luân Hồi mang theo nụ cười, vừa định mở lời thì đột nhiên bước chân khựng lại, ngạc nhiên nhìn sang.

Chỉ thấy vô lượng khí Hỗn Độn không biết từ lúc nào bộc phát, tấn tốc tràn về phía thân thể Thiên Cơ.

Thiên Cơ lúc này đang nghiến răng, mượn dược tính tàn lưu của Hỗn Nguyên Nhất Khí Đan để từ Bán Bộ Hỗn Độn Chí Tôn trùng kích tới cảnh giới Hỗn Độn Chí Tôn.

Luân Hồi đứng bên cạnh thấy vậy thì vô cùng kinh ngạc, đối phương có nghị lực như vậy, hắn sao lại không nguyện ý giúp đỡ!

Hắn phất tay một cái, một vết nứt hư không xuất hiện, ngay sau đó khí Hỗn Độn bên trong Hỗn Độn Châu hóa thành lượng lớn xuyên thấu vào thân thể Thiên Cơ Lão Tổ, trong nháy mắt bao bọc lấy y.

Thiên Cơ Lão Tổ thấy vậy tuy lấy làm lạ nhưng cũng hiểu rõ mười phần là do Luân Hồi Đạo Tôn ra tay.

Y không nói thêm, vội vàng chìm đắm tâm thần, toàn tâm toàn ý đột phá.

Luân Hồi thấy thế, dứt khoát không rườm rà nữa, đại thủ vung lên trực tiếp thu Thiên Cơ Lão Tổ vào Hỗn Độn Châu để y tu hành.

Thời gian không ngừng trôi mau, hai cái Nguyên Hội đã thoắt cái qua đi.

Trong hai cái Nguyên Hội đó, trong Hỗn Độn ngày càng có nhiều Hỗn Độn Ma Thần bắt đầu trùng kích cảnh giới Hỗn Độn Chí Tôn.

Như Ngũ Hành, Điên Đảo, Thí Thần cùng một loạt Ma Thần đỉnh cấp đều đã bước vào cảnh giới Hỗn Độn Chí Tôn.

Cùng lúc đó, chín đại Ma Thần không biết đã thu hoạch được gì từ mảnh vỡ Thế Giới Thụ mà sau khi bị Bàn Cổ đâm một phủ, tất cả đều bước vào cảnh giới Hỗn Độn Chí Tôn trung kỳ trong thời gian ngắn.

Ngay cả Vận Mệnh chậm nhất cũng đã đột phá, việc đầu tiên sau khi tái hiện là đi khắp nơi tìm tung tích Luân Hồi để rửa hận tiền sỉ.

Đáng tiếc, Luân Hồi không có chút hứng thú nào với hắn, tự nhiên không rảnh chơi đùa.

Lúc này, sau khi hai cái Nguyên Hội trôi qua, Thiên Cơ Lão Tổ cũng đã thành công đột phá cảnh giới Hỗn Độn Chí Tôn.

Nắm chặt nắm đấm, Thiên Cơ Lão Tổ lộ ra một tia kích động, sau đó không nói thêm, vội vàng đi tới Luân Hồi Đạo Cung báo hỷ.

Luân Hồi đạm mặc tiếp nhận, sau đó nhìn Thiên Cơ Lão Tổ chậm rãi nói: "Sở dĩ bản tôn để Vận Mệnh rời đi là có hai nguyên nhân.

Thứ nhất, giết Vận Mệnh ảnh hưởng quá lớn, đối với hành sự của bản tôn không có lợi.

Thứ hai..." Nói đoạn, Luân Hồi đột nhiên nhìn về phía Thiên Cơ Lão Tổ, trong ánh mắt của y, hắn thốt ra: "Ta muốn giao Vận Mệnh

cho ngươi đối phó!" Thiên Cơ Lão Tổ tức thì đại kinh thất sắc, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Luân Hồi, không thể tin được hỏi: "Ta?

Sao có thể!" Luân Hồi thấy vậy hừ lạnh một tiếng: "Sao lại không thể, Vận Mệnh có thể thôn phệ ngươi để đạt được Thiên Cơ Đại Đạo tiến thêm một bước, thì tự nhiên ngươi cũng có thể thôn phệ hắn để Thiên Cơ Đại Đạo của ngươi tiến hóa!" Thiên Cơ Lão Tổ băn khoăn nhìn Luân Hồi: "Nhưng dù ta đã đột phá Hỗn Độn Chí Tôn, cũng không thể là đối thủ của một trong thập đại Ma Thần như Vận Mệnh Đạo Tôn được!" Luân Hồi mỉm cười thản nhiên, sau đó nói: "Hiện tại không phải, không có nghĩa sau này không phải.

Yên tâm, sau này ngươi tuyệt đối sẽ có cơ hội bác dịch với Vận Mệnh, tiền đề là phải đề thăng tu vi và chiến lực!" Luân Hồi rõ ràng biết rằng khi thập đại Ma Thần sinh ra đã có Đại Đạo Pháp Tắc gia trì, cho nên về mặt chiến lực tiên thiên đã cao hơn ba ngàn Ma Thần một bậc.

Nhưng sự gia trì trong Hỗn Độn không có nghĩa là trong Hồng Hoang cũng sẽ có, đến lúc đó Thiên Cơ chưa chắc không phải đối thủ của Vận Mệnh!

"Từ con mồi biến thành thợ săn, cơ hội này ngươi cần phải nắm chắc!" Luân Hồi nói xong, thâm thúy nhìn Thiên Cơ Lão Tổ một cái, sau đó vung tay đưa y ra khỏi Hỗn Độn Châu, cả người cũng hóa thành một đạo lưu quang biến mất.

Thiên Cơ Lão Tổ nhìn theo bóng lưng của Luân Hồi rất lâu không nói gì, sau đó một tia kích động hiện lên trong mắt y.

Đó là sự điên cuồng và hưng phấn!

Trải qua vài lần xoay chuyển, giờ đây y đã hoàn toàn tin tưởng vào lời của Luân Hồi.

Bị Vận Mệnh nhiều lần truy sát, y sớm đã hận Vận Mệnh thấu xương, nếu có cơ hội dù chỉ là một tia y cũng sẽ dốc sức tranh thủ.

Để đề thăng chiến lực và thiên phú, Thiên Cơ Lão Tổ nghĩ ngay đến vài nơi, những địa giới đó được coi là cấm khu của Hỗn Độn Ma Thần, ngay cả thập đại Ma Thần cũng chưa chắc có thể an ổn đi ra.

Nhưng cũng chỉ có những nơi như vậy mới có thể giúp ích cho y lúc này.

Nghĩ vậy, trong mắt y lóe lên tia kiên định, sau đó kiên quyết đi về phía những địa giới đó.

Thời gian thấm thoát, năm tháng không để lại dấu vết gì trong thế giới Hỗn Độn u tối này.

Khi Luân Hồi một lần nữa mở mắt, tu vi của hắn đã đạt tới cảnh giới Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Chủ, nhưng hắn không chút đắc ý, vì hắn biết Bàn Cổ dù là thực lực hay chiến lực đều vượt trên hắn.

Một đoạn thời gian sau, Luân Hồi phát hiện trong Hỗn Độn không biết từ lúc nào bắt đầu xuất hiện những đạo Đại Đạo Phạm Âm, bên trong chứa đựng đạo uẩn vô lượng, ngay cả ba ngàn Ma Thần chỉ cần lĩnh ngộ được một tia cũng có được sự đột phá to lớn.

Luân Hồi biết Đại Đạo đã ra tay, đang cưỡng ép đề thăng thực lực cho các Hỗn Độn Ma Thần, đặc biệt là ba ngàn Ma Thần.

Hiện nay trong Hỗn Độn, thực lực của ba ngàn Ma Thần toàn bộ đều tiến vào cảnh giới Hỗn Độn Chí Tôn, có thể nói là khủng bố!

Thậm chí ngay cả tu vi của tiểu Ma Thần cũng có mấy vị đạt tới Hỗn Độn Chí Tôn.

Tu vi của thập đại Ma Thần không ngoại lệ đều đạt tới Hỗn Độn Chí Tôn hậu kỳ đỉnh phong!

Chương 17

Luân Hồi ẩn ước cảm giác được khoảng cách đến lúc Bàn Cổ Khai Thiên không còn xa nữa.

Đồng thời, những kẻ có tu vi càng áp sát cũng đều cảm nhận được dường như phía trước đã không còn đường để đi.

Tiền đồ mịt mù, đông đảo Hỗn Độn Ma Thần đều rơi vào trầm mặc và trầm tư.

Hỗn Độn vốn dĩ bạo ngược vô cùng nay vắng bóng ba ngàn Ma Thần dường như cũng yên tĩnh hơn hẳn.

Trong thời gian đó, Luân Hồi cũng gặp Thiên Cơ Lão Tổ vài lần, phân phó vài việc.

Đồng thời, Luân Hồi dựa trên cơ sở 'Luyện' tự quyết đã tiến thêm một bước dài.

Dùng những gì hắn và Thiên Cơ thu hoạch được, hắn đã luyện chế thành công một thanh trường kiếm, vừa xuất thế đã thành Cực Phẩm Hỗn Độn Linh Bảo, được Luân Hồi đặt tên là Thiên Cơ Kiếm, ban cho Thiên Cơ Lão Tổ để giúp tu vi và chiến lực của y tăng cao.

Trong thời gian này Thiên Cơ Lão Tổ cũng âm thầm tiếp xúc với ba ngàn Ma Thần, cụ thể làm những gì có lẽ chỉ y rõ ràng, tất cả đều theo phân phó của Luân Hồi.

Vận Mệnh cũng có tìm Thiên Cơ Lão Tổ gây phiền phức nhưng ngay lúc đó Luân Hồi lại hiện thân, dùng vô thượng đại pháp lực một lần nữa trọng thương Vận Mệnh.

Trong sát na, vô số người trong Hỗn Độn mới biết được thực lực chân thực của Luân Hồi Ma Thần đã đạt đến mức độ khủng bố

nhường nào.

Ngay cả một trong thập đại Ma Thần như Vận Mệnh cũng không phải đối thủ của hắn!

Cái tên Luân Hồi một lần nữa vì sự kiện này mà vang danh Hỗn Độn, được chúng Ma Thần nghị luận.

Một ngày nọ, Luân Hồi bị một đạo âm thanh làm kinh tỉnh khỏi trạng thái tu hành.

Trong nháy mắt, hắn cảm thấy tai mình chấn động, khắc sau một tiếng quát cường thế vang lên.

"A!

Con đường thành đạo rốt cuộc ở phương nào!

Đại đạo, cái gì mới là Đại Đạo!" Trong giọng nói của Bàn Cổ dường như chứa đựng một tia điên cuồng cùng phẫn nộ vô tận, hiển nhiên y đã nhận ra điều gì đó.

Lời nói của y khiến vô số Ma Thần trầm mặc, xem ra chúng Ma Thần đều đã ẩn ước cảm nhận được.

Luân Hồi trong mắt lóe lên tinh quang, hắn biết Bàn Cổ e là sắp lựa chọn Khai Thiên!

Quả nhiên, lúc này thiên khung rung chuyển, bốn phương bôn dũng, khí diễm vô lượng hoành hành bát phương, không ngừng cuộn trào về phía thiên khung.

Trong sát na, Bàn Cổ tay cầm Hỗn Độn Chí Bảo Bàn Cổ Phủ, không ngừng múa may trong hư không Hỗn Độn, từng đạo sát chiêu mờ ảo cường đại vô địch bộc phát ra.

Một loạt phủ quang kích phá hư không, dường như trong khoảnh khắc này y muốn dùng cự phủ trong tay xé toạc ra một con đường Đại

Đạo.

Sự điên cuồng của Bàn Cổ khiến vô số Ma Thần kinh hãi không thôi.

Lúc này trong vòng ức vạn dặm lấy Bàn Cổ làm trung tâm đã trở thành một đống phế tích, toàn bộ đều bị Bàn Cổ phá hủy.

Lúc này dù thập đại Ma Thần có ở trong đó cũng e là phải nằm mà rời đi.

Một loạt bạo loạn kéo dài suốt nửa cái Nguyên Hội, sau đó Bàn Cổ mới chọn cách yên tĩnh lại, trong Hỗn Độn vẫn còn tàn lưu dư uy.

Luân Hồi thấy vậy lòng thắt lại, khoảnh khắc đó dường như Đại Đạo đã đưa ra gợi ý, thôi thúc hắn không ngừng đề thăng thực lực và tu vi.

Không chỉ Luân Hồi, dường như trong phút chốc đó, tất cả mọi người trong Hỗn Độn đều chìm vào tu hành.

Thời gian lại trôi, thêm một cái Nguyên Hội nữa qua đi.

Một ngày, Bàn Cổ tỉnh lại từ tu hành, khí thế vô tận không ngừng bộc phát.

Khí thế uy nghiêm, ánh mắt bễ nghễ, mâu quang độc nhất vạn cổ bắn xuyên từng phiến hư không Hỗn Độn.

Với tư cách là Ma Thần đứng đầu Hỗn Độn, sự xuất hiện của y lập tức khiến vô số Ma Thần kinh tỉnh, một tia bất an bắt đầu hiện lên trong lòng, dường như ai cũng cảm nhận được sự tồn tại không bình thường.

Quả nhiên, sau khi Bàn Cổ trầm mặc trong Hỗn Độn đã trực tiếp mở lời, giọng nói vừa bá đạo vừa oai phong, khiến người ta kinh sợ đồng thời chấn nộ khôn cùng.

“Đại Đạo bị ngăn trở, tiền lộ không thông, ta đương dùng đại nghị lực để đi ra một con đường Đại Đạo mênh mông!

Bản tôn, Nguyên Thủy Thiên Vương Bàn Cổ, nay muốn ở trong Hỗn Độn trảm tận Hỗn Độn Ma Thần, tranh đoạt vị trí Hỗn Nguyên Thánh Chủ!” Lời này vừa thốt ra, vô số Ma Thần nhao nhao chấn nộ, toàn bộ đầy phẫn nộ nhìn về trung tâm Hỗn Độn, nhìn vào thân hình gã khổng lồ vô biên vô tận kia.

“Hừ, Nguyên Thủy Thiên Vương muốn chém giết chúng ta để thành tựu vị trí Thánh Chủ sao?

Điên rồi chăng!” “Hừ, đệ nhất Ma Thần thì đã sao, bản Ma Thần cũng muốn xem thử hắn làm sao dùng sức một người đối phó chúng ta!” “Cùng đi đi, bản tôn không tin chín vị còn lại trong thập đại Ma Thần có thể ngồi yên được!” “Đúng vậy, chỉ cần chín đại Ma Thần ra tay, chúng ta ở bên phụ trợ, nhất định có thể chém đầu kẻ cuồng vọng này dưới tay!” “Hừ, có lẽ các ngươi không biết, chín đại Ma Thần toàn bộ đã bước vào cảnh giới Bán Bộ Thánh Chủ, cùng cấp với hắn, hắn có tư cách gì kháng cự?” “Không chỉ vậy, truyền văn vị Luân Hồi Ma Thần thần bí nhất kia còn có thực lực đánh thương Vận Mệnh Ma Thần, cũng không thể coi thường.

Nếu ra tay, thập đại Ma Thần coi như liên thủ rồi!” Trong Hỗn Độn vì một câu nói cuồng vọng của Bàn Cổ mà nổ ra vô số nghị luận, người người đều chỉ trích Bàn Cổ, hận không thể thảo phạt y.

Bàn Cổ sau khi nói xong thì ngồi xếp bằng trên Hỗn Độn Thanh Liên, tay cầm Bàn Cổ Phủ, đầu đội Tạo Hóa Ngọc Điệp, nhắm mắt trầm mặc.

Y muốn dùng thực lực bản thân để kháng cự tất cả Ma Thần lớn nhỏ trong Hỗn Độn, không chỉ vậy, y còn cho họ thời gian chuẩn bị.

Bàn Cổ có sự cao ngạo và tự tin như vậy, thứ đó là bẩm sinh!

Cùng lúc đó, chín đại Ma Thần cũng rơi vào trầm mặc.

Trong hư không vô tận, chín đạo hư ảnh hằng cổ bất biến hiện lên, mỗi một đạo hư ảnh đều vĩ ngạn vô song, khiến người ta kinh sợ.

Đó chính là chín vị Ma Thần còn lại trong thập đại Ma Thần ngoại trừ Bàn Cổ!

Lúc này họ hiện ra hư ảnh, hiển nhiên muốn đối phó Bàn Cổ!

Chín đạo hư ảnh đối thị nhau trong hư không vô tận, không ai nói gì, toàn bộ giữ sự im lặng.

Hồi lâu sau, Âm Dương Ma Thần mới lên tiếng trước: "Bàn Cổ lần này quá đáng rồi!" Hủy Diệt Ma Thần Thanh Thiên đứng bên cạnh thấy vậy cười lạnh: "Lúc nào mà chẳng như thế, cậy vào thực lực không coi ai ra gì, thậm chí khinh thường không thèm đứng cùng hàng với chúng ta!" La Hầu cũng thẳng lời: "Ha ha, muốn dùng sức một mình chém giết chúng ta để thành tựu Thánh Chủ Đại Đạo, thật là si nhân thuyết mộng, thật sự nghĩ mình là kẻ khổng lồ vô đối như ngày xưa sao?" "Đúng vậy, hiện nay tu vi chúng ta không thua kém hắn, chỉ kém ở Hỗn Độn Chí Bảo và chiến lực mà thôi!" Vận Mệnh Ma Thần cũng lên tiếng.

Sau một hồi nghị luận, chỉ còn lại Không Gian Ma Thần Dương Mi và Thời Gian Ma Thần Thời Thần chưa mở lời, các Ma Thần khác đều nhìn về phía họ.

Dương Mi Lão Tổ vẻ mặt thản nhiên, trên mặt dường như có khí tức không gian lưu chuyển, không nói không rằng.

Một lúc lâu sau mới bảo: "Chuyện này không thể không quản, lúc đó lão hủ sẽ ra tay!" Mọi người nghe vậy không khỏi thở phào, lại nhìn về phía Thời Thần, phiến tồn tại vốn bị thời gian làm mờ mịt kia.

Chương 18

Giọng nói Thời Thần có chút thanh lãnh, sau đó trực tiếp đáp: "Chuyện này ngô nhất định sẽ ra tay!" Đám Ma Thần thấy vậy đều thở phào trong lòng.

Tuy cùng cấp với Bàn Cổ nhưng đối với nỗi sợ hãi y họ đã quen từ lâu.

Nếu Thời Thần và Dương Mi không ra tay thì họ khẳng định không dám.

Thời Thần và Dương Mi hiển nhiên cũng biết tâm lý của đám Ma Thần, sau khi trầm mặc cũng đã chọn cách ra tay.

Tuy nhiên, họ không biết rằng mọi hành động của mình đều bị Luân Hồi thu hết vào mắt, không sót một chút gì.

Khi tất cả biến mất, trong Hỗn Độn Châu, Luân Hồi mới thu lại ánh mắt, có chút cảm khái.

"Chín đại Ma Thần phân phân ra tay, đại chiến Nguyên Thủy Thiên Vương Bàn Cổ, quả là rất đáng mong chờ nha!" Luân Hồi vốn kiệm lời như vàng hiếm khi cảm thán như vậy.

Sau đó ngữ khí chuyển đổi, ánh mắt vô tận chợt hiện nhìn về một phương thời không, nơi đó chính là chỗ ở của Bàn Cổ.

"Vô số Nguyên Hội chuẩn bị, chỉ vì tìm một tia sinh cơ trong đại kiếp Khai Thiên này.

Bản tôn đã chuẩn bị tốt rồi, Bàn Cổ, lần này bản tôn đương bộc phát toàn bộ thực lực để chiến một trận với ngươi.

Bản tôn cũng muốn biết, thân là con của Đại Đạo, ngươi rốt cuộc khủng bố đến nhường nào!" Luân Hồi khóe miệng mang theo nụ

cười, một tia tinh quang bộc phát trong mắt, khí thế vô tận không ngừng chấn động, chiến ý dâng trào không tắt.

Dường như cảm thụ được chiến ý từ hư không xa xăm kia, Bàn Cổ ở trung tâm Hỗn Độn không khỏi phát ra tiếng 'ồ'.

"Khí thế mạnh mẽ nhường này không phải là khí thế riêng biệt của chín tên kia, là ai mà không hề có chút sợ hãi nào đối với bản tôn!

Phải biết rằng ngay cả chín tên kia khi đối mặt với bản tôn cũng đều mang theo nỗi sợ hãi bẩm sinh nha!" "Ha ha, đến lúc đó tự nhiên sẽ hiện thân, bản tôn rất mong chờ!" Bàn Cổ cuồng vọng cười lớn, khí thế lóe lên rồi biến mất, không gian vỡ vụn từng mảnh, những đạo hỗn độn khí loạn xạ khắp nơi, sau đó y nhắm mắt lại mới từ từ hồi phục!

"Ồ?

Đều đã nhận ra rồi sao?

Bàn Cổ thật không làm ta thất vọng nha!" Luân Hồi nhàn nhạt cười nói.

Thời gian chậm rãi trôi, trong sát na dường như là một khoảnh khắc cũng như vĩnh hằng.

Khắc tiếp theo, một đạo thanh âm hư không tạc liệt truyền đến vang dội Hỗn Độn.

Tại trung tâm Hỗn Độn, Bàn Cổ ngạo nhiên đứng thẳng, ánh mắt nhìn xuống bốn phương, khóe miệng mang theo từng đạo vết nứt hư không, sau đó bễ nghễ nhìn quanh, trong mắt đầy thần dũng, chiến ý vô tận tuôn trào.

Khắc sau, Bàn Cổ tay cầm Bàn Cổ Phủ ngạo nhiên mở lời: "Thời gian một cái Nguyên Hội đã tới, bọn ngươi còn không hiện thân!" Trong nháy mắt, theo lời Bàn Cổ, từng đạo vết nứt cường thế xuất

hiện, từng mảng hư không bị cắt rời.

Chỉ bằng một câu nói, Bàn Cổ đã ép vô số Hỗn Độn Ma Thần ẩn tàng trong hư không vô tận phải lộ diện.

Vô số Ma Thần thấy vậy thầm kinh hãi, vẻ sợ hãi hiện rõ trên mặt nhưng không còn cách nào, lúc này lúc này bắt buộc phải xuất hiện.

Bởi vì họ hiểu rõ Lực Chi Ma Thần Bàn Cổ độc bá Hỗn Độn nhiều năm, hào xưng là Một Lực Phá Vạn Pháp, dù ẩn náu thế nào cũng không thể thoát khỏi sự tìm kiếm của Bàn Cổ.

Đằng nào cũng chết, chi bằng tập hợp lại liều mạng với Bàn Cổ một chuyến.

Một vị trong ba ngàn Ma Thần cường thế hiện thân, nộ thị Bàn Cổ, phẫn nộ nói: "Bàn Cổ, thực lực của ngươi đã là tồn tại mạnh nhất Hỗn Độn, hà tất phải ép người quá đáng.

Nên biết vô số Ma Thần chúng ta liên thủ, dù là đệ nhất Ma Thần cũng đừng hòng có được kết quả tốt!" Người này nắm giữ Lôi Âm pháp tắc, Lôi Đình Đại Đạo phân hóa cũng thuộc một trong ba ngàn Đại Đạo.

Mỗi lời nói hành động đều mang theo một tia lôi đình chi nộ, mang lại cảm giác chấn động cho người khác.

Tuy nhiên, lời nói như vậy không dọa được Bàn Cổ, thậm chí không mang lại cho Bàn Cổ một tia uy hiếp nào.

Nghe xong lời y, Bàn Cổ khinh miệt cười, ánh mắt tràn đầy sự bỡ nghễ nhìn về phía Lôi Âm Ma Thần, khắc sau dưới ánh nhìn của vô số người, y hừ lạnh một tiếng!

Oanh!

Một đạo tiếng oanh minh vang dội Hỗn Độn.

Khắc sau, trước mắt bao nhiêu người, thân thể Lôi Âm Ma Thần trực tiếp bị một đạo âm ba lướt qua, sau đó nổ tung thành mảnh vụn.

Cảnh tượng này khiến vô số người kinh hồn bạt vía, sự sợ hãi trào dâng từ tận đáy lòng.

Một vị trong ba ngàn Ma Thần, chấp chưởng Lôi Âm pháp tắc, tu vi Hỗn Độn Chí Tôn, vậy mà trước mặt Bàn Cổ lại bị một tiếng quát làm cho chết tươi!

Tình cảnh này chấn động biết nhường nào, kinh sợ biết bao nhiêu!

Lúc này Bàn Cổ ngạo lập trên đỉnh Hỗn Độn, khí tức hạo hãn không sao đếm xuể bộc phát, ánh mắt bễ nghễ thiên hạ quét qua vô số Ma Thần.

Chỉ một ánh mắt đã khiến vô số Ma Thần thần hồn rung động, phảng phất có một đòn đả kích mang tính hủy diệt sắp ập xuống đầu.

Quả nhiên như dự liệu, Bàn Cổ khinh miệt quét mắt nhìn bốn phương, không nói nhảm, khí thế hoành quán trường không, Bàn Cổ Phủ cầm tay vung mạnh ra bốn phía!

Vút!

Rắc rắc!

Oanh long long!

Từng mảng hư không tan vỡ mang theo tiếng lôi minh cuồn cuộn, khí thế khủng bố xuyên thấu trường không, cuộn trào không dứt.

Một đạo phủ quang từ Bàn Cổ Phủ lóe lên chém về phương xa, những nơi đi qua mọi tồn tại đều đổ sụp trong nháy mắt.

Phủ quang lướt tới, bất luận là Ma Thần đang ẩn nấp hay Ma Thần đã hiện thân, chỉ cần nằm trong phiến thời không đó đều bị Bàn Cổ quét trúng.

Khắc sau, khí thế vô tận trực tiếp va chạm với tinh hà, xuyên thấu trường không.

Theo đó vô số Hỗn Độn Ma Thần đều tử vong trong chốc lát, kẻ thì nổ xác, kẻ thì tan xác, kẻ thì hóa thành một đoàn huyết vụ.

Uy lực của một phủ trực tiếp triển hiện khí thế của Bàn Cổ một cách triệt để!

Phủ quang lướt qua, chém đi rất xa, vô biên vô tế, từng đạo vết nứt hư không sau khi tan vỡ rất khó lành lại.

Khi một đạo phủ quang đi qua, trong Hỗn Độn là một mảnh tịch tĩnh.

Chương 19

Vô số người dồn ánh mắt về phía Bàn Cổ, trong mắt là niềm hạnh phúc sau đại nạn cùng sự may mắn, kèm theo đó là nỗi sợ hãi tột cùng đối với Bàn Cổ.

Ai cũng biết thực lực đệ nhất Ma Thần Hỗn Độn rất khủng bố, nhưng không ai ngờ lại khủng bố đến mức độ này.

Dưới một phủ, bất luận tồn tại mạnh mẽ nhường nào, cường giả Chí Tôn chấn động lòng người nhường nào, khi đối mặt với một phủ đó còn chưa kịp ra tay đã bị chém giết.

Thần uy của Bàn Cổ đã đạt tới mức khiến người ta nghẹt thở.

Không ai thống kê nhưng đều vô cùng rõ ràng một điểm, sau đòn tấn công đó của Bàn Cổ, ít nhất cũng có hàng chục vạn Hỗn Độn Ma Thần tử vong, trong đó không thiếu những vị thuộc ba ngàn Ma Thần.

Tuy nhiên, những ba ngàn Ma Thần vốn hoành hành ngang ngược, cường thế vô địch trong mắt Bàn Cổ cũng chẳng khác gì những tiểu Ma Thần thông thường.

Bàn Cổ sau khi một chiêu thấy hiệu quả, khí thế càng thêm hung dũng, hào sảng cười lớn, khí thế dâng cao trực tiếp bảo: “Ha ha, thống khoái, tiếp đây!” Nói đoạn, khí thế xông thẳng vào tinh hà, lại thêm một phủ với tư thế lực phách hoa sơn chém về một khoảng không gian.

Trong sát na lại có thêm hàng chục vạn Hỗn Độn Ma Thần phải bỏ mạng!

Vô số Ma Thần trong lòng nguội lạnh đồng thời cũng dâng lên tử chí.

Hai phủ của Bàn Cổ đã nói cho tất cả Ma Thần biết, y quyết tâm giết sạch tất cả Hỗn Độn Ma Thần để chứng đạo giác tỉnh!

Một vị Ma Thần thuộc ba ngàn Ma Thần là Điên Phúc Ma Thần đứng ở rìa phủ quang, mồm đầy máu, đôi mắt chấn động nhìn Bàn Cổ, một tia điên cuồng lóe lên.

Y vốn mang trong mình Điên Phúc pháp tắc, khi Bàn Cổ ra tay định dùng pháp tắc để làm lệch đạo phủ quang đi nhưng đã thất bại.

Sát chiêu y vốn tự hào không có chút tiến triển nào dưới một phủ đó, ngược lại còn bị phá vỡ sạch sành sanh.

Không chỉ vậy còn bị trọng thương!

Thế nào là Một Lực Phá Vạn Pháp?

Y đã hiểu rồi!

Trước Lực Chi Đại Đạo của ta, mọi pháp tắc đều phải nhường đường, kẻ nào dám ngăn cản đều dùng sức mạnh phá nát!

Đó chính là đại đạo của Bàn Cổ, cũng là tâm cảnh của y!

Điên Phúc Ma Thần trọng thương, đôi mắt điên cuồng, y kéo lê thân thể đầy máu gào lên với các Ma Thần còn đang ẩn nấp: "Bọn ngươi còn không ra tay sao?

Nên biết khắc sau chính là tử kỳ của các ngươi.

Bàn Cổ đã hạ quyết tâm tất nhiên sẽ không buông tha các ngươi đâu!" Lời này vừa thốt ra, các Ma Thần ẩn tàng trong hư không vô tận đều co rụt đồng tử, khắc sau một sự kiên định hiện ra.

Đúng vậy, Bàn Cổ đã mở lời thì sẽ không rút lại, lúc này nhân lúc đông người mà không ra tay thì khắc sau cũng phải chết, hà tất gì phải trốn?

Nghĩ vậy, họ lần lượt hiện thân không nói nhảm, trực tiếp xuất

thủ, tung hết sát chiêu tập kích Bàn Cổ.

"Đúng vậy, Bàn Cổ, Lực Chi Đại Đạo cường thế thì đã sao, nên biết đại đạo của chúng ta cũng không phải dạng vừa.

Ác Mộng Đại Đạo, xuất cho bản tôn!" Một trong ba ngàn pháp tắc là Ác Mộng Ma Thần đứng ra, không nói hai lời, dùng bạn sinh chí bảo trực tiếp ra tay, một đạo Ác Mộng pháp tắc trong nháy mắt đánh trúng Bàn Cổ.

Trong sát na, trong mắt Bàn Cổ là một mảnh hư vọng, dường như có sự dụ dỗ hiện ra, đang dẫn dụ Bàn Cổ.

Tuy nhiên Ác Mộng pháp tắc mạnh mẽ như thế rơi vào mắt Bàn Cổ lại trở nên tầm thường vô cùng.

Một tia giễu cợt hiện ra nơi khóe miệng, Bàn Cổ cũng không nói năng gì, tay cầm Bàn Cổ Phủ chém xuống một phủ.

Khí thế vô tận không ngừng dao động, một đạo thần uy hoành quán trường không, uy thế khủng bố bộc phát.

Trong sát na Ác Mộng pháp tắc trực tiếp giải thể, khắc sau một đạo phủ quang chém ra, tức khắc tới nơi.

Oanh!

Thân xác một vị Ma Thần khổng lồ cao tới ức vạn trượng hiện ra, Ác Mộng Ma Thần trực tiếp bị Bàn Cổ chém thành hai nửa.

Cảnh tượng đó lại càng kích thích tất cả Ma Thần, họ đỏ mắt đồng loạt tung sát chiêu, cường thế tập sát Bàn Cổ.

Hào quang che trời lấp đất không ngừng lóe lên, từng đạo phủ quang cường đại vô địch hoành quán trường không, khiến vô số người kinh hồn bạt vía.

Bàn Cổ thấy vậy hừ lạnh một tiếng, bước chân dậm mạnh vào

không trung.

Trong sát na hư không loạn xạ, khắc sau một đóa thanh liên khổng lồ hiện ra dưới chân, một đạo lồng phòng ngự cường đại vô địch xuất hiện ngăn cách mọi cuộc tấn công ra ngoài.

Một nụ cười tàn nhẫn hiện ra nơi khóe miệng Bàn Cổ, sau đó khí thế lại vọt lên cao, khí thế vô tận không ngừng bộc phát.

Bàn Cổ Phủ trong tay múa may không ngừng, từng đạo thần uy khủng bố bộc phát chém về bốn phương.

Phủ quang tới đâu mọi thứ đều bắt đầu tan vỡ, từng vùng chân không bị đánh ra khiến người ta run rẩy không thôi.

Mỗi một lần phủ quang lóe lên lại có hàng chục vạn Hỗn Độn Ma Thần thân tử đạo tiêu, cảnh tượng vô cùng tàn khốc.

Không biết đã qua bao lâu, khi toàn bộ Hỗn Độn tràn ngập thi thể Hỗn Độn Ma Thần, những thân ảnh dày đặc khiến ngay cả thập đại Ma Thần và Luân Hồi đang âm thầm quan sát cũng không khỏi co rụt mắt lại!

Bàn Cổ cũng biết rõ rằng màn khởi động đã kết thúc, trận chiến thực sự sắp bắt đầu!

Phút chốc, Bàn Cổ ánh mắt bỗ nghễ nhìn lên cao không, những luồng u quang vô tận bộc phát từ mắt y.

Sau đó y đạm mặc bảo: "Bọn ngươi ra đi, nếu còn không ra bản tôn sẽ chém nát cả đạo trường của bọn ngươi!" Giọng nói thản nhiên mà bá đạo biết bao, cho dù phía trước chín đại Ma Thần liên thủ y vẫn không hề sợ hãi!

Lời này dường như đánh trúng tử huyệt của chín đại Ma Thần, khi lời vừa thốt ra chín đại Ma Thần đã có phản ứng.

“Ha ha, thật không hổ là Nguyên Thủy Thiên Vương, vẫn cường thế như xưa nha!” Một tiếng cười nhạt, một lão tổ thong thả bước ra.

Người xuất hiện đầu tiên không phải ai khác chính là Dương Mi.

Có vẻ như thấy thực lực của Bàn Cổ, Dương Mi lúc này tuy vẫn kỵ đạn Bàn Cổ nhưng không còn kính sợ như trước, dường như đã trở nên thong dong hơn nhiều.

Dứt lời lại thêm một giọng nói vang lên.

“Hừ, thật coi mình vô địch Hỗn Độn sao?

Chương 20

Hôm nay bản tôn cũng muốn lĩnh giáo cái lợi hại của Nguyên Thủy Thiên Vương!" Âm Dương Ma Thần cũng bước ra.

"Đúng thế, hôm nay chúng ta thật sự phải hội ngộ một phen!" La Hầu cường thế bước ra.

Sau đó Chiến Đấu Ma Thần Hỗn Độn Ma Viên, Thanh Thiên, Thời Thần cùng chín đại Ma Thần lần lượt bước ra, dàn thành thế cửu tinh bao vây lấy Bàn Cổ.

Bàn Cổ thấy vậy hoàn toàn không thèm để ý, mặc cho họ bao vây.

Trong Hỗn Độn, một số Ma Thần còn sót lại cùng các cường giả thế lực trong các đạo cung ma cung đều nhìn thấy mười phần rõ ràng.

Lúc này trong Hỗn Độn theo nhận thức chỉ còn lại mười vị tồn tại cấp bậc Bán Bộ Thánh Chủ, cuối cùng cũng sắp đại chiến rồi sao?

Bàn Cổ thần uy đệ nhất Ma Thần có thể trấn áp chín đại Ma Thần liên thủ không?

Chưa chắc đâu!

Trong lòng tư tự vạn thiên, họ cũng càng thêm mong chờ.

Xung quanh Thời Thần là thời gian pháp tắc vây quanh, vô số đạo uẩn không ngừng bộc phát.

Hắn nhìn sâu vào Bàn Cổ, trong lòng không ngừng trào dâng sự kinh hãi.

Dù nghịch đẩy Thời Gian Trường Hà cũng không tìm thấy bất kỳ dấu tích nào của Bàn Cổ, điều này khiến hắn càng thêm kiêng dè Bàn Cổ.

“Bàn Cổ, nếu ngươi rút lại lời nói lúc trước, bản tôn có thể đứng ra bảo đảm để ngươi rời đi!” Cuối cùng Thời Thần lên tiếng nhàn nhạt.

Các Ma Thần khác thoạt đầu kinh ngạc sau đó đều nhất trí giữ im lặng, đây là một lần thử thăm dò cũng là một lần thối lui.

Uy danh của Bàn Cổ hùng cứ Hỗn Độn nhiều năm tới nay họ vẫn còn sợ hãi không thôi.

Nếu Bàn Cổ thật sự nguyện ý rút lời, họ cũng không ngại sống hòa bình với đối phương, chỉ là sẽ không còn sợ hãi Bàn Cổ như trước nữa.

Nghe vậy Bàn Cổ không khỏi lộ ra thần tình buồn cười, nhướn mày khinh miệt nhìn chín đại Ma Thần một cái rồi mới bảo: “Ha ha, xem ra thăng cấp lên Bán Bộ Thánh Chủ khiến bọn ngươi đắc ý, tưởng rằng như vậy là có thể đứng ngang hàng với Bàn Cổ ta sao?” Nói đoạn ánh mắt thâm thúy quét qua bốn phương, sau đó mới chậm rãi ngẩng đầu lên, mở lời lạnh lùng đến cực điểm.

“Nói cho bọn ngươi biết, cho dù có cùng tu vi đi chăng nữa, bản tôn trấn áp bọn ngươi cũng dễ như trở bàn tay.

Ngày trước trong mắt bản tôn bọn ngươi chỉ như lũ kiến hôi, điều đó tới hôm nay vẫn sẽ không có bất kỳ thay đổi nào.

Thập đại Ma Thần, hừ?” Đến cuối cùng khi nhắc đến thập đại Ma Thần, y hừ lạnh một tiếng đầy khinh miệt, dường như vô cùng ghét bỏ việc phải đứng cùng hàng với mấy người này.

Lời này vừa thốt ra trực tiếp châm ngòi nổ cho chín đại Ma Thần vốn tâm cao khí ngạo, không coi ai ra gì.

Khí thế xuyên thấu hư không, khí diễm Ma Thần vô tận tỏa ra như uy như ngục ép về phía Bàn Cổ, những tiếng quát mắng không ngừng

vang lên.

"Phóng tứ!

Bàn Cổ, ngươi tưởng đây vẫn là thời điểm Hỗn Độn mới sơ khai sao?" "Hừ, vẫn cô ngạo như xưa, nhưng hôm nay trước mặt chín người chúng ta ngươi khó thoát cái chết!" "Cạc cạc cạc cạc, một mình Bàn Cổ quả nhiên đủ cuồng, không biết bây giờ ngươi có thể đỡ được mấy chiêu Vạn Ma Đại Đạo của bản tọa không!" La Hầu cũng không ngừng cười lạnh.

Ngay cả Thời Thần thần bí nhất và Dương Mi chấp chưởng không gian cũng đã thay đổi trạng thái trước đó.

"Hừ, hôm nay bản tọa sẽ hội ngộ Nguyên Thủy Thiên Vương!" Dương Mi lạnh giọng bảo.

Thời Thần đứng bên cạnh cũng lạnh lùng đối mặt, không biết từ lúc nào thời gian pháp tắc nồng đậm đã hiện ra, Thời Gian Trường Hà cắt ngang thời không hướng về phía Hỗn Độn này.

Bàn Cổ thấy vậy không nói hai lời, khí thế một lần nữa bộc phát.

Đối với sự phẫn nộ của chín người y coi như không thấy, trực tiếp mở lời: "Ồn ào!" Dứt lời, y lăng không phi vũ, khí u ám vô tận hoành không bộc phát, trùng kích tất cả mọi thứ trên thế gian.

Khắc sau nhìn xuống chín đại Ma Thần, y trực tiếp bảo: "Bọn ngươi muốn thấy thực lực chân thực của bản tôn, vậy thì thử xem!" Nói đoạn khí thế lại tiếp tục thăng cao, so với trước đó lại tăng thêm mấy đẳng cấp, hung diễm khủng bố không ngừng cuồn cuộn ra từ thân xác Ma Thần.

Trong sát na chín đại Ma Thần chấn hãm biến sắc, mặt đầy vẻ kinh dung nhìn Bàn Cổ.

Họ không ngờ Bàn Cổ đã ẩn giấu thực lực, việc giết hàng vạn ức

Ma Thần vừa rồi chỉ là khởi động!

Nhưng lúc này tên đã trên dây không thể không bắn, đã đi đến bước này rồi nên ai nấy không còn lề mề, trao đổi ánh mắt rồi đồng loạt ra tay.

Những sát chiêu vô tận trong nháy mắt ngưng tụ trong Hỗn Độn.

Chín đại Ma Thần khí thế hoành độ trường không đồng loạt xuất thủ, vừa ra tay đã là những sát chiêu cường thế đánh nát chân không Hỗn Độn tập kích Bàn Cổ.

"Giết!

Ma Pháp Vô Thiên!" La Hầu khí thế hung dũng, khí diễm khủng bố vô tận không ngừng trùng kích thiên khung, từng đạo sát chiêu cường kình hiện ra chém về phía Bàn Cổ phía trước, hung uy vô hạn khủng bố!

"Chiến Đấu Bát Phương, Hoành Thôi Nhất Thế!" Chiến Đấu Ma Thần khí thế trùng tiêu, trực tiếp triển hiện chân thân Hỗn Độn Ma Viên, chiến đấu pháp tắc gia trì vào bạn sinh chí bảo, một côn quét nát một mảng hư không đập về phía Bàn Cổ.

"Ngũ Hành Nghịch Chuyển!" Ngũ Hành Lão Tổ tay cầm Ngũ Hành Kỳ, một đạo cái thế sát chiêu bộc phát!

"Âm Dương Hợp Nhất, Hiển Hóa Hỗn Độn!" Thân thể Âm Dương Ma Thần bộc phát hào quang vô lượng, khí thế bùng nổ xông thẳng lên thiên khung.

"Hủy Diệt Thương Sinh!" Diệt Thế Đại Ma cầm tay, Thanh Thiên nâng trên tay, một kích hủy diệt pháp tắc hiện ra, sát chiêu vô tận trực tiếp xuất hiện cường thế đánh ra.

Sau đó Dương Mi, Thời Thần, Vận Mệnh, Thôn Thiên cũng lần lượt ra tay, sát chiêu vô tận không ngừng bộc phát, chiêu sau càng

khủng bố hơn chiêu trước.

Không ra tay thì thôi, một khi ra tay thì thật kinh người, sát chiêu vô lượng cuộn trào mang theo ý đồ một kích đánh chết Bàn Cổ.

Bàn Cổ thấy vậy ánh mắt uy nghiêm, trong mâu quang không hề có chút biến đổi, dường như không hề cảm thấy sợ hãi trước những sát chiêu mạnh mẽ của đám đông.

Khắc sau, Hỗn Độn Thanh Liên gia trì lên thân, trực tiếp hình thành những đạo lồng phòng ngự bao bọc lấy thân thể cao ức vạn trượng của Bàn Cổ.

Oanh!

Uy thế vô tận bộc phát, Hỗn Độn rung chuyển, một vùng chân không hiện ra cách tuyệt tất cả.

Hỗn Độn cương phong, Hỗn Độn tứ khí, Hỗn Độn nham thạch toàn bộ bị cách tuyệt bên ngoài.

Tuy nhiên cho dù là vậy Bàn Cổ vẫn an ổn, bình an vô sự đứng ngạo nghễ trong hư không nhìn xuống chúng nhân.

Khắc sau y cường thế xuất thủ, khí thế vô tận không ngừng bộc phát, một phủ chém ra mang theo khí thế vô tận.

Chương 21

Chín đại Ma Thần đồng loạt tung sát chiêu mới miễn cưỡng đỡ được một phủ đó.

Lúc này họ mới biết thực lực Bàn Cổ khủng bố đến nhường nào, đồng thời quyết tâm giết Bàn Cổ cũng càng thêm sục sôi.

Vận Mệnh Ma Thần khí thế quán xuyên bốn phương, tay cầm Vận Mệnh Trường Hà vượt qua vô số hư không cường thế xuất thủ, thần uy khủng bố bộc phát đánh về phía Bàn Cổ.

"Bàn Cổ, cứ rúc trong cái mai rùa đó đi, xem bản tôn phá vỡ nó thế nào!" Vận Mệnh không cam lòng kêu gào!

Bàn Cổ thấy vậy không khỏi hừ lạnh một tiếng: "Đã muốn thấy thực lực của bản tôn, vậy thì bản tôn toại nguyện cho ngươi!" Dứt lời dư quang lướt qua sát chiêu khủng bố của Vận Mệnh Trường Hà, y hừ lạnh một tiếng rồi xoay Bàn Cổ Phủ dùng sức vung mạnh.

Một đạo cự phủ cường thế trực tiếp rạch phá Hỗn Độn chém vào sát chiêu của Vận Mệnh.

Bất luận đối phương quỷ dị và mạnh mẽ thế nào đều Một Lực Phá Chi!

Oanh!

Sát chiêu va chạm, phủ quang của Bàn Cổ trực tiếp chém nát Vận Mệnh Trường Hà.

Khắc sau rơi thẳng lên thân thể Vận Mệnh Lão Tổ.

"A!" Sau một tiếng thảm thiết, dưới ánh nhìn kinh hãi của vô số người, Vận Mệnh đã tử vong tại chỗ!

Sự chấn động trong lòng chín đại Ma Thần đã đạt đến mức không gì sánh kịp.

Vận Mệnh từ sau khi bị Luân Hồi đánh thương thực lực đã tụt xuống đáy hàng nhưng vẫn rất khủng bố, vậy mà giờ đây ngay cả một phủ của Bàn Cổ cũng không đỡ nổi.

Bàn Cổ sau khi giết Vận Mệnh thần tình vẫn đạm mặc như cũ, dường như chỉ là giết một tên lính quèn.

Ánh mắt lạnh lẽo khinh miệt nhìn đám đông, cuối cùng nhàn nhạt bảo: "Nên kết thúc rồi!" Dứt lời y trực tiếp thu Hỗn Độn Thanh Liên, ngạo thị chín đại Ma Thần rồi cường thế xuất thủ.

Một phủ uy lực rạch phá Hỗn Độn mang theo vô lượng vết nứt.

Khắc sau Thôn Thiên Ma Thần trọng thương, chưa kịp có động tác gì thì dư quang của cự phủ đã tái độ ngưng tụ trong Hỗn Độn rồi quay ngược lại rơi chính xác lên người Thôn Thiên, Thôn Thiên không chịu nổi trực tiếp tử vong.

Lại một phủ chém ra, Ngũ Hành Ma Thần trực tiếp trọng thương rồi bị Bàn Cổ quát lên một tiếng chấn giết tại chỗ!

Hai phủ, Hủy Diệt Ma Thần Thanh Thiên tiêu vong!

Hai phủ, Âm Dương Ma Thần tử vong!

Ba phủ, vạn ma chi tổ La Hầu tử vong!

Ba phủ, Chiến Đấu Ma Thần Hỗn Độn Ma Viên tử vong!

Bốn phủ đánh nát từng lớp phong tỏa không gian, trúng mục tiêu Không Gian Ma Thần.

Tại một nơi không gian không tên, một gốc dương liễu rỗng ruột không chút sinh khí trôi dạt theo Hỗn Độn cương phong.

Năm phủ, Thời Thần Đạo Cung ẩn nấp tại tận cùng thời gian sụp

đổ tan tành.

Bao gồm cả Thời Thần cùng toàn bộ cường giả của đạo cung đều bị phá hủy theo đạo cung.

Thời Thần Đạo Cung vốn được xưng tụng là thế lực lớn nhất Hỗn Độn nay tuyên cáo diệt vong.

Bàn Cổ tổng cộng còn chưa xuất được mấy chiêu mà chín đại Ma Thần đã bị giết sạch như thế.

Lúc này những Ma Thần còn lại mới biết tại sao Bàn Cổ lại khinh thường không thèm đứng cùng hàng với họ!

Bàn Cổ có tư cách đó!

Giải quyết xong chín đại Ma Thần, Bàn Cổ một lần nữa hướng mắt về phía Hỗn Độn nhìn vào các vị Ma Thần còn ẩn nấp trong hư không vô tận.

Khắc sau khóe miệng mang theo nụ cười, Bàn Cổ Phủ lại một lần nữa cường thế vung ra, khí thế vô tận rải khắp trường không.

Từng đạo phủ quang tàn dư ngưng kết trong Hỗn Độn hóa thành những đạo lệ mang tiếp tục thu hoạch các Hỗn Độn Ma Thần.

Đây là tiết tấu Bàn Cổ muốn quét sạch toàn bộ Ma Thần một mẻ đây mà!

Luân Hồi cũng biết bản thân mình đã không còn chỗ nào để trốn nữa rồi!

Trong Hỗn Độn, bên cạnh thi thể của một Ma Thần khổng lồ, Luân Hồi hiện thân không chút che giấu.

Hắn có chút bùi ngùi nhìn thi khu của vị Ma Thần này, sau đó không nói nhảm, đạm nhiên thu tay, cầm lấy Thiên Cơ Kính đã vỡ nát hư hại.

Khi mở Thiên Cơ Kính ra, Luân Hồi không khỏi cảm khái, trong lòng vốn đã bình tĩnh từ lâu nay lại dâng lên một tia cảm động.

Suốt bao nhiêu năm qua, Thiên Cơ dựa theo phân phó của Luân Hồi, ở trong Hỗn Độn không ngừng thu thập tinh huyết của ba ngàn Ma Thần, thậm chí ngay cả lúc Bàn Cổ khai thiên lập địa cũng không hề dừng lại.

Trong vô tận thời gian của các Nguyên hội, Thiên Cơ Lão Tổ đã thu thập được tinh huyết của gần hai ngàn tám trăm vị Ma Thần, hoàn thành hoàn mỹ nhiệm vụ mà Luân Hồi giao phó.

Luân Hồi thấy vậy, sau khi thu lấy Thiên Cơ Kính, hắn phất tay một cái, một luồng đại pháp lực vô biên xuất ra, trực tiếp tu phục chân linh của Thiên Cơ Lão Tổ, cuối cùng cũng bảo hộ được một tia chân linh này.

Nhìn chân linh của Thiên Cơ Lão Tổ dường như đã có ý thức bản thể, Luân Hồi mỉm cười, trấn an đạo: "Hảo hảo dưỡng thương, con đường Đại Đạo của chúng ta mới chỉ vừa bắt đầu!" Sau khi lời này thốt ra, chân linh của Thiên Cơ Lão Tổ tức thì yên tĩnh lại.

Luân Hồi thấy thế cũng không nói nhiều, trực tiếp đưa chân linh của Thiên Cơ Lão Tổ vào trong Hỗn Độn Châu để bắt đầu liệu dưỡng.

Sau khi làm xong hết thảy, Luân Hồi bước đi trên hư không, tiến về phía Bàn Cổ.

Lúc này, sau khi vĩ lực vô biên của Bàn Cổ bộc phát, trong toàn bộ Hỗn Độn, bất luận Ma Thần Hỗn Độn nào ẩn nấp ở phương nào, tất cả đều tảm khốc diệt vong dưới một kích này!

Toàn bộ Hỗn Độn tựa hồ chỉ còn lại Luân Hồi và Bàn Cổ.

Bàn Cổ sau khi làm xong mọi chuyện, không cảm giác được khí

tức của Luân Hồi, khiến y có chút kinh ngạc.

Tuy nhiên, y cũng không nói nhiều, đứng sừng sững tại trung tâm Hỗn Độn, hướng về tứ phương cất lời: "Ra đi, kẻ còn sót lại, để bản tôn xem thử kẻ thần bí như ngươi liệu có tư cách đánh với ta một trận hay không!" Khí thế của Bàn Cổ kinh người và cường thế đến nhường nào, luồng khí tức vô tận xung kích trường không, khiến người ta phải run sợ đến mức đáng sợ.

Như để đáp lại lời nói của Bàn Cổ, khắc tiếp theo, trong Hỗn Độn, một đạo khí thế dâng cao, khí tức vô tận không ngừng bộc phát, một bóng người cái thế bước đi trong hư không, chân đạp hoàn vũ tiến về phía Bàn Cổ.

Bàn Cổ nhướng mày, nhìn Luân Hồi đang tiến lại gần, khóe miệng không khỏi lộ ra sự kinh ngạc, sau đó lại bừng tỉnh.

Chương 22

"Ồ?

Nguyên lai là kẻ nắm giữ Luân Hồi Pháp Tắc, không, ngươi có đẳng cấp kỳ ngộ này, so với Thời Thần và Dương Mi còn cường hãn hơn không biết bao nhiêu lần!" Cảnh giới Bán Bộ Thánh Chủ cũng có phân chia cao thấp, ít nhất trong mắt Bàn Cổ, thực lực của Luân Hồi đã vô hạn tiếp cận cấp độ đó.

Luân Hồi có chút bùi ngùi nhìn Bàn Cổ trước mắt, sau đó mới chậm rãi khai khẩu: "Trong tuế nguyệt vô cực, bản tôn rốt cuộc cũng đợi được ngày này!" Bàn Cổ thấy vậy, nhướng mày nói thẳng: "Xem ra ngươi rất mong chờ được chiến với bản tôn một trận, chỉ là với thực lực hiện tại của ngươi, so với bản tôn vẫn còn khoảng cách lớn.

Ra tay đi, để bản tôn xem thử ngươi có thể bức ra được mấy thành chiến lực của bản tôn!" Luân Hồi nghe vậy, không hề cảm thấy Bàn Cổ cuồng vọng, trong lòng hắn hiểu rõ, Bàn Cổ dưới sự chiếu cố của Đại Đạo, thực lực bản thân đã vượt xa mười đại Ma Thần, quả thực có vốn liếng để cuồng vọng.

Nhưng, điều đó không có nghĩa là Luân Hồi sẽ dừng bước tại đây.

Lúc này, Luân Hồi tĩnh lặng đứng giữa hư không, nghe lời Bàn Cổ xong, hắn thản nhiên cười nói: "Không vội, đợi một chút!" Dứt lời, hắn hoàn toàn không để ý tới Bàn Cổ nữa.

Khắc tiếp theo, khí thế vô biên không ngừng bộc phát, từng đạo hư ảnh cường giả khủng bố cường thế xuất hiện, vĩ ngạn chi lực hoành áp hết thảy không ngừng nổ ra.

Trong Hỗn Độn Châu, bên trong vô số chư thiên vạn giới mà Luân Hồi đã khai tịch, tại thời khắc này không ngừng sôi trào, sau đó, vô số

cường giả trùng trùng điệp điệp nhập vào thân thể của Luân Hồi.

Hỗn Độn Châu là Hỗn Độn Chí Bảo, hiệu quả của nó không hề thua kém mấy đại chí bảo trong tay Bàn Cổ, thậm chí còn thần bí hơn.

Luân Hồi ở trong Hỗn Độn Châu khai tịch chư thiên, hình chiếu chư thiên vạn giới, thu thập cảm ngộ của chư thiên vạn giới hợp lại làm một để gia thâm cảnh giới tu hành!

Hắn từng hình chiếu thành vị Diệp Thiên Đế vô địch đương thế, hào quang chiếu diệu thế gian, được thế nhân kính ngưỡng; cũng từng hình chiếu thành vị Vô Thủy Đại Đế "trên đỉnh đại đạo ai là phong, thấy đạo Vô Thủy hóa thành không".

Hắn cũng từng hình chiếu về kỷ nguyên trước đó, trở thành Hoang Thiên Đế độc đoán vạn cổ, một tay đăng lâm thượng thương, và hình chiếu hóa thành Sở Nhân Vương đánh vào thượng thương.

Hắn cũng từng khai sáng ra Mã Khí đại lục, trở thành người dung hợp dị hỏa tu hành, cuối cùng trở thành Viêm Đế.

Lúc này, từng đạo hình chiếu bước ra từ Hỗn Độn, dung nhập vào thân thể Luân Hồi.

Mỗi một đạo hình chiếu dung nhập đều khiến khí thế của hắn leo lên một đỉnh phong mới, vô biên vô tế.

Mỗi lần khí thế bùng nổ, tu vi lại gia thâm một phần.

Khi tất cả hình chiếu được Luân Hồi hoàn toàn dung hợp, Bàn Cổ kinh ngạc phát hiện tu vi và chiến lực của đối phương dường như không hề thua kém mình.

Y không khỏi phấn khích, chiến ý vô tận bộc phát, tay cầm Bàn Cổ Phủ, ngạo thị bát phương nhìn Luân Hồi đạo: "Không tệ, kẻ thần bí nhất Hỗn Độn này, không biết có thể bức ra thực lực của bản tôn, giúp bản tôn bước vào vị trí Thánh Chủ xa xăm kia không!" Luân Hồi

thấy vậy, đạm nhiên lắc đầu, nói với Bàn Cổ: "Ngươi và ta hẳn đều biết rõ, con đường phía trước đã cụt rồi, hà tất phải tốn công sức!" Bàn Cổ nghe vậy lại không hề để tâm, trực tiếp đáp: "Thì đã sao?

Phía trước không có đường, ta sẽ dùng cự phủ trong tay, lấy sức mạnh bản thân bổ ra một con đường Đại Đạo.

Ý chí của ta không ai có thể ngăn cản, Đại Đạo cũng không thể!" Luân Hồi trầm mặc một lát, sau đó không nói thêm gì nữa.

Hai người bất động, dẫu con đường khác nhau, nhưng tận cùng cũng đều là những kẻ đáng thương đang cố gắng tiến về phía trước mà thôi!

Nghĩ đoạn, Luân Hồi không nói nhảm nữa, tay cầm Đại Đạo Luân Hồi Bút, ngạo nhiên nhìn Bàn Cổ: "Ra tay đi!" Bàn Cổ thần sắc không đổi, khí thế vô tận không ngừng bộc phát, sau đó cự phủ trong tay không ngừng lóe lên trong hư không.

Khắc tiếp theo, một đạo ánh sáng Đại Đạo thâm thúy chém mạnh về phía Luân Hồi.

Một đạo thần uy khủng bố, còn cường thế hơn cả uy thế trảm sát chín đại Ma Thần vừa rồi.

Tuy nhiên, trong mắt Luân Hồi, điều này lại không như vậy.

Hắn thậm chí không cần vung bút, trực tiếp đánh ra một đạo Luân Hồi chi quang, phá vỡ sát chiêu này.

Sau đó, hắn đạm mạc nhìn Bàn Cổ: "Hà tất phải thử dò xét, dốc toàn lực ra tay đi!" Bàn Cổ thấy thế, chiến ý dâng cao, càng thêm hưng phấn, khí thế vô biên không ngừng bộc phát.

Y cầm Bàn Cổ Phủ đạp phá hư không, cường thế lao về phía Luân Hồi.

Luân Hồi cũng không lãng phí lời nói, Đại Đạo Luân Hồi Bút trong tay viết ra từng chữ tiết Đại Đạo, mang theo lực đạo vô thượng đánh về phía Bàn Cổ.

Mỗi một lần múa bút đều có một văn tự khủng bố chứa đựng vô tận lực lượng Đại Đạo xuất hiện, hóa thành sát chiêu thuần túy tấn công Bàn Cổ.

Bàn Cổ cũng không hề yếu thế, cự phủ trong tay không ngừng bổ nát chư thiên, mỗi chiêu mỗi thức thi triển ra đều khiến các chữ tiết Đại Đạo vỡ vụn.

Hai người ở trong Hỗn Độn kiêng dè gì mà ra tay, những sát chiêu thương mang bùng nổ làm cả vùng Hỗn Độn phong vân biến sắc.

Vô số sinh linh mang linh tính đều bắt đầu né tránh trung tâm cuộc chiến, chạy trốn về phương xa.

Cuộc giao tranh giữa Bàn Cổ và Luân Hồi không biết đã đánh qua bao nhiêu Nguyên hội mới dừng lại.

Lúc này, cả hai đồng thời thở hổn hển, có thể thấy tiêu hao lớn đến nhường nào.

Hỗn Độn Thanh Liên của Bàn Cổ đã bị đánh nát thành từng mảnh vụn, trôi dạt khắp nơi trong Hỗn Độn.

Tạo Hóa Ngọc Điệp trên đầu cũng vỡ vụn, kết cục y hệt Hỗn Độn Thanh Liên.

Luân Hồi thì trên thân đầy vết thương, Đại Đạo Luân Hồi Bút cũng gãy thành ba đoạn.

Hai người dường như đã đi đến bước đường cùng.

Luân Hồi ngạo nhiên nói: “Bàn Cổ, lúc này ngươi làm gì được bản tôn?” Bàn Cổ cũng nhìn Luân Hồi với vẻ mặt phức tạp, chưa từng có

ai trong Hỗn Độn có thể bức y đến mức này.

Lúc này tuy Luân Hồi bị thương, nhưng trong nhất thời y cũng không làm gì được đối phương.

Giữa lúc đang bế tắc, đột nhiên trong Hỗn Độn xuất hiện một luồng ánh sáng huy hoàng, khắc tiếp theo, một đạo khí vận kim quang bất ngờ xuyên qua trường không, rơi chính xác lên người Bàn Cổ.

Trong chớp mắt, Luân Hồi kinh hãi phát hiện tu vi của Bàn Cổ tăng vọt, từ đỉnh phong Bán Bộ Thánh Chủ lên tới Ngụy Thánh Chủ, chỉ còn thiếu một chút nữa là có thể phá vỡ huyền quan, đăng lâm Thánh Chủ.

Luân Hồi phẫn nộ gào thét: "Đại Đạo, thật là bất công!" Hắn hiểu rõ, Đại Đạo thấy cảnh ngộ của Bàn Cổ lúc này nên đã cưỡng thế ra tay, trực tiếp nâng cao thực lực của y.

Bàn Cổ nhìn Luân Hồi với ánh mắt phức tạp, đối với đối thủ tốt trước mắt này, y có chút tiếc nuối, không muốn giết chết.

Nhưng cảm giác thành đạo đã cận kề, nếu không giết Luân Hồi thì không thể chứng đạo.

Sau một hồi cân nhắc, y không chần chừ nữa, trực tiếp cưỡng thế vung phủ!

Sau khi thực lực tăng mạnh, Bàn Cổ căn bản không phải là kẻ mà Luân Hồi có thể ngăn cản, chỉ với một phủ này, Luân Hồi trực tiếp trọng thương.

Khắc tiếp theo, Bàn Cổ vung phủ thêm lần nữa, một đạo phủ quang lướt qua Hỗn Độn, trong phút chốc, hết thảy đều bị mẫn diệt thành hư không.

Luân Hồi hiện ra thi khu Luân Hồi Ma Thần, toàn thân không còn một tia sinh khí.

Chương 23

Bàn Cổ thấy thế cũng không nói nhiều, khí thế vô tận bộc phát, từng đạo vĩ ngạn khí thế oanh toái trường không dâng trào thiên khung, muốn đánh tan Hỗn Độn, khai thiên lập địa, lấy lực chứng đạo!

Cầm Bàn Cổ Phủ, uy thế vô tận bộc phát, sát chiêu cường thế hoành không không ngừng dâng trào, từng đạo vĩ ngạn chi lực oanh phá hoàn vũ nổ ra, trong Hỗn Độn vang lên những tiếng oanh minh.

Trong chín Nguyên hội, Bàn Cổ không ngừng vung phủ, cuối cùng dường như đã đạt đến sự biến đổi về chất.

Một luồng khí thể bất ngờ xuất hiện, phân hóa thành hai: một là thanh khí, hai là trọc khí.

Thanh khí bay lên hóa thành thương thiên, trọc khí hạ xuống hóa thành đại địa.

Bàn Cổ thấy cảnh này, dù sức cùng lực kiệt cũng lộ ra một tia ý cười.

Nhìn mảnh đại địa vừa mới khai tịch, y hơi nhíu mày, dường như chê mảnh đại địa này hơi nhỏ.

Khắc tiếp theo, nhìn thấy thi thể của Luân Hồi và vô số Ma Thần khác, y nhướng mày, phất tay một cái, vận dụng đại pháp lực vô địch thu gom tất cả thi thể Ma Thần Hỗn Độn lại, hóa thành từng mảnh thổ địa, trầm nhập vào trong Hồng Hoang.

Sau khi hoàn thành hết thảy, Bàn Cổ trực tiếp chân đạp đại địa, đầu đội thương thiên, thân thể không ngừng cao lớn thêm.

Lúc này y phát hiện mỗi khi chống cao thêm một tấc, tu vi lại tăng

thêm một phần, khiến y vô cùng vui mừng.

Dần dần, y bắt đầu dùng chút đại pháp lực còn sót lại nâng đỡ thương thiên, không ngừng bay lên cao.

Tu vi của y cũng bắt đầu từ từ tiệm cận vị trí Thánh Chủ.

Tuy nhiên, vào thời khắc mấu chốt, Bàn Cổ phát hiện khi Hỗn Độn chi khí rời xa, cơ thể bắt đầu có dấu hiệu kiệt sức, pháp lực trong thân thể không được bổ sung.

Y vô cùng không cam lòng, nhưng lúc này đã không còn đường lui, chỉ có thể dựa vào một tia nghị lực cuối cùng để chống đỡ.

Cuối cùng, khi tinh bì lực tận, y hét lớn một tiếng đầy không cam, sau đó âm thanh dần biến mất, sinh mệnh chi khí trên thi khu Ma Thần của Bàn Cổ cũng biến mất trong khoảnh khắc đó.

Chín Nguyên hội sau, nhục thân của Bàn Cổ bắt đầu thoát lạc, hóa thành từng kỳ quan, hình thành nên những đặc sắc riêng của Hồng Hoang.

Một đạo linh quang xuất hiện, một hạt châu đột nhiên hiển hiện, với tốc độ cực nhanh trong nháy mắt lấy đi một giọt tinh huyết trên thân thể Bàn Cổ, sau đó biến mất không thấy đâu nữa.

Nó không lấy đi bất cứ thứ gì khác, dù chỉ một chút, chỉ lấy đi duy nhất một giọt tinh huyết của Bàn Cổ!

Sau khi Bàn Cổ khai thiên, Hồng Hoang sơ thành, hết thảy đều đang phát triển một cách ngăn nắp, thời gian cũng vô tình trôi qua.

Không biết từ lúc nào, sắc xanh bắt đầu bao phủ Hồng Hoang, khí tượng sinh mệnh bắt đầu diễn sinh, tiên thiên chi khí cũng không ngừng dâng trào.

Trong Huyết Hải do ô huyết của Bàn Cổ hóa thành, tại nơi tận

cùng, có một thế giới xám xịt, nơi đây không nhận được sự phản chiếu của Thái Dương Tinh.

Tại trung tâm của thế giới này, có một tòa đại điện sừng sững, mang theo hơi thở vĩnh hằng, thương lương và mịt mù.

Tứ phương của đại điện không có bất kỳ thứ gì tồn tại, nhưng lại khiến tòa đại điện này hiện lên vô cùng cao quý và thái cổ.

Nếu có sinh linh nào chịu ngẩng đầu nhìn một cái, nhất định sẽ thấy trên không trung của đại điện có những hàng chữ, tuy không nhận ra nhưng lại có thể đọc hiểu.

Trên đó viết: "Luân Hồi Cổ Điện"!

Kể từ khi chân thân Luân Hồi bị trảm đã qua vô tận tuế nguyệt.

Luân Hồi vốn biết có Đại Đạo tồn tại, dù thế nào cũng không thể làm gì được Bàn Cổ, nên đã sớm chuẩn bị một phần.

Con đường của ba ngàn Ma Thần đã biến mất, hắn buộc phải tìm một lối đi khác, nên đã có một cách khác.

Thu thập tinh huyết của ba ngàn Ma Thần, dùng tinh huyết đó dung hợp lại để hóa hình, sau đó dung hợp ba ngàn pháp tắc làm một, liệu có thể sinh ra một đạo tiên thiên bất diệt linh quang hay không, như vậy mới có thể đăng lâm Thánh Chủ.

Cho nên hắn đã sớm chuẩn bị hai tay.

Hỗn Độn Châu, khi giao chiến với Bàn Cổ, ngay cả khi Đại Đạo Luân Hồi Bút bị vỡ nát, hắn vẫn không hề để lộ Hỗn Độn Châu chính là vì lý do này.

Hắn dùng một tia chân linh hộ trụ Hỗn Độn Châu, sau đó sau khi Bàn Cổ khai thiên đã đoạt lấy một giọt tinh huyết rồi trở về Luân Hồi chi địa.

Nơi này thực chất do thi thể của Luân Hồi hóa thành.

Sau đó, hắn đem tinh huyết của ba ngàn Ma Thần thu thập được hợp lại làm một, xóa bỏ ý chí của ba ngàn Ma Thần bên trong, chân linh tiến vào bắt đầu con đường tu hành.

Trong thời gian tu hành, hắn cũng hiểu rõ một điều.

Hồng Hoang này viễn phi những cái gọi là tiểu thiên thế giới Hồng Hoang đời sau có thể so bì được.

Nơi này tiên thiên linh khí dồi dào, diện tích địa đồ cực lớn, dù sao cũng là do thi thể của ba ngàn Ma Thần cộng thêm vô số tiểu Ma Thần hóa thành.

Hỗn Nguyên sẽ không phải là điểm cuối của Hồng Hoang này.

Thời gian lại trôi đi, không biết từ lúc nào, trong Hồng Hoang bắt đầu có một nhóm tiên thiên Ma Thần hóa hình.

Họ là sủng nhi của thiên địa, sinh ra đã bất phàm, chỉ cần tu hành một chút là tu vi có thể bước vào Tiên cảnh: Thiên Tiên, Chân Tiên, Huyền Tiên, Kim Tiên đều không thành vấn đề, chỉ sau khi đạt đến Thái Ất, tốc độ tu hành mới chậm lại.

Lúc này trong sinh linh Hồng Hoang, một phái an ninh, không hề có dã tâm tranh hùng xưng bá, thường chỉ có ba hai người ngồi lại với nhau bàn luận Đại Đạo, ca tụng công đức khai thiên tích địa của Nguyên Thủy Thiên Vương.

Tuy nhiên, phàm sự có nhân ắt có quả, khi hưởng thụ dư trạch do Bàn Cổ để lại thì cũng phải gánh chịu nhân quả của y.

Chuyện là, thi thể của ba ngàn Ma Thần và vô số tiểu Ma Thần rơi xuống Hồng Hoang, liên kết chặt chẽ với đại địa, hóa thành những dãy núi, sông ngòi, biển cả nuôi dưỡng mảnh đất này.

Nhưng Ma Thần Hỗn Độn vốn đang sống yên ổn trong Hỗn Độn, đột nhiên một ngày bị Bàn Cổ giết chết, oán khí trong lòng sâu nặng khôn cùng, đối với khí tức của Bàn Cổ có sự căm ghét và chán ghét bẩm sinh.

Những oán khí này không ngừng ngưng tụ trong núi non sông ngòi, cuối cùng bám vào những bộ phận tàn khuyết của Ma Thần, qua vô số Nguyên hội đã hóa thành những hung thú không có linh tính.

Chúng thiên sinh đã chán ghét sinh linh Hồng Hoang, chỉ cần thấy sinh linh là sẽ cường thế ra tay đánh giết thôn phệ.

Thời khắc đó, vô số tiên thiên Ma Thần chết oan uổng, đối với số lượng hung thú ngày càng nhiều, họ bắt đầu không ngừng sợ hãi và đào tỵ.

Cũng tại thời khắc đó, tâm thái của họ bắt đầu thay đổi, bắt đầu ôm đoàn, tụ tập năm ba người để đánh giết hung thú.

Đặc biệt là, gần như trong cơ thể của mỗi con hung thú đều có một khối bảo vật vô cùng trân quý, không phải thứ gì khác mà chính là những thứ Ma Thần Hỗn Độn để lại năm xưa.

Có huyết nhục, có xương đầu, có móng tay, thậm chí có sợi tóc, cũng có những linh bảo dược liệu vỡ nát, vân vân, hình trạng không nhất định.

Chương 24

Những thứ này đều là từ thân thể Ma Thần Hỗn Độn rơi rụng xuống, ngay cả thời kỳ Hỗn Độn cũng là bảo vật mà các tiểu Ma Thần tranh đoạt, đặt ở Hồng Hoang lại càng không cần phải nói.

Tuy nhiên, trải qua sự tẩy lễ của tuế nguyệt và sự trôi qua của thời gian, uy năng trên đó mười phần không còn một, thậm chí chỉ còn một phần vạn hiệu dụng, nhưng công hiệu vẫn được đông đảo tiên thiên Ma Thần yêu thích.

Đừng quên rằng, những tàn chi Ma Thần này khi còn sống ít nhất cũng là Hỗn Nguyên Chí Tôn, thậm chí là Hỗn Độn Chí Tôn, thứ của họ ở Hồng Hoang có thể không trân quý sao?

Ngày càng nhiều tiên thiên sinh linh kết bạn, lấy việc đánh giết hung thú làm nhiệm vụ của mình.

Một mặt có thể tích lũy công đức, mặt khác cũng thu hoạch được không ít.

Đặc biệt là những thứ do Ma Thần Hỗn Độn để lại, sau khi sử dụng hiệu quả vô cùng hiển trợ, khiến họ mừng rỡ như điên, bắt đầu không ngừng đồ sát hung thú.

Nhưng tựa hồ như một đại thế sắp đến, số lượng hung thú không những không giảm mà còn tăng mạnh.

Gần như mỗi lần mặt trời mọc mặt trăng lặn trong Hồng Hoang đều có vô số sinh linh và hung thú ngã xuống, vùi xương nơi đây.

Trong khoảng thời gian hỗn loạn như vậy, tình trạng này kéo dài gần chín triệu năm.

Số lượng sinh linh và hung thú trong Hồng Hoang bùng nổ như

phun trào, không giảm mà lại tăng.

Trong gần mười triệu năm đó, trong Hồng Hoang lại hiện lên từng thế lực cường đại, thành lập nên các thánh địa cổ tộc, ngạo thị Hồng Hoang, trảm sát những hung thú cường đại xâm phạm ngay tại biên giới, thu hút một lượng lớn tiên thiên sinh linh gia nhập.

Điên Đảo Thánh Địa, Thánh Quang Thánh Địa, Thiên Cơ Thánh Triều, Càn Khôn Thánh Triều, Thiên Ma Cổ Địa, Tinh Thần Thánh Triều, sáu đại đỉnh phong thế lực ngạo thị thương khung, tung hoành trường không, không ai có thể cản nổi!

Tại Điên Đảo Thánh Địa, Điên Đảo Lão Tổ hoành không xuất thế, dùng chí bảo Thiên Địa Phất Trần trong tay vung vẩy Hồng Hoang, mỗi chiêu mỗi thức đều hiện ra pháp lực cái thế vô thượng, từng con hung thú cường đại chết oan uổng.

Ngay cả hung thú cấp bậc Đại La Kim Tiên ở trong tay Điên Đảo Lão Tổ cũng không chống đỡ nổi nửa chiêu, một tay chiết phục không biết bao nhiêu sinh linh Hồng Hoang, sau đó kiến lập Điên Đảo Thánh Địa, đứng sừng sững trên đỉnh thương khung.

Tại Thánh Quang Thánh Địa, Thánh Quang Lão Tổ hoành không nhập thế, triển hiện Thánh Quang Đại Đạo, những sát chiêu vô cùng cường đại nghịch trảm vô số hung thú, bằng thủ đoạn thiết huyết đã kiến lập Thánh Quang Thánh Địa, hùng cứ một phương thế giới.

Thiên Cơ Thánh Triều, truyền văn chủ nhân nơi đây chính là chuyển thế thân của đỉnh cấp Ma Thần trong Hỗn Độn – Thiên Cơ Lão Tổ, một thanh Thiên Cơ Kiếm trảm phá mọi quỹ tích, vừa ra tay đã vô cùng cường thế, hung thú nào đối đầu với y gần như không bao giờ được thấy kiếm thứ hai.

Càn Khôn Thánh Triều, đỉnh cấp Ma Thần Càn Khôn Lão Tổ kết hợp với luồng tiên thiên Càn Khôn chi khí đầu tiên hóa hình mà ra, tay

cầm Càn Khôn Đồ càn quét chư thiên, hung thú nào bị thu vào Càn Khôn Đồ gần như không thể thoát ra.

Thiên Ma Cổ Địa đứng sừng sững ở phía tây Hồng Hoang, nơi đó ma đạo công pháp hoành hành, gần như toàn bộ đều là ma tu.

Cổ địa tộc trưởng Thiên Ma Chí Tôn càng cường thế hơn, trong tay không chỉ có máu của vô tận hung thú mà còn vấy bẩn hiến huyết của vô số sinh linh Hồng Hoang.

Tính tình hỉ nộ vô thường của Ma tộc khiến vô số sinh linh phải đảm hàn.

Tinh Thần Thánh Triều chiếm cứ tại trung bộ đại lục Hồng Hoang, thống ngự tinh hải, từng trấn áp hết thảy những kẻ không phục.

Thánh Triều chi chủ Tinh Thần Lão Tổ tay cầm ba mươi sáu viên Tinh Thần Châu, mỗi một viên đều có thể hóa thành một viên thái cổ tinh thần, từng một chiêu diệt sát Thiên Tôn Đại La Kim Tiên hung thú.

Sáu người này cũng được xưng là Hồng Hoang lục đại Đại La Chí Tôn, hiệu xưng Tiên Tôn, những cường giả Đại La tầm thường căn bản không phải là địch thủ của một chiêu.

Phải biết rằng, sau khi tấn cấp Đại La Kim Tiên, hái được một viên Đại La Đạo Quả, về phương diện cảm ngộ và chiến lực có thể chia làm mấy đẳng cấp.

Phổ thông Đại La Kim Tiên, tiến thêm một bước là Tiên Vương, Tiên Đế, Tiên Tôn!

Tuy cùng thuộc Đại La, nhưng về phương diện chiến lực lại như có sự khác biệt trời vực.

Sáu người này là lục đại cường giả cấp Tiên Tôn được Hồng

Hoang công nhận hiện nay, miểu sát Tiên Vương dễ như trở bàn tay, ngay cả đối mặt với Tiên Đế, thu thập họ cũng chỉ là chuyện vài chiêu.

Ngoài sáu đại Tiên Tôn kiến lập Thánh Triều cổ địa ra, trong Hồng Hoang còn có mấy thế lực do các Tiên Đế sáng tạo.

Long, Phượng, Kỳ Lân, Bạch Hổ, Huyền Vũ và các tiên thiên thánh thú khác khai sáng bộ tộc, tộc trưởng đều có tu vi cấp Tiên Đế, vô cùng cường thế.

Theo thời gian trôi qua, lục đại Thánh Triều và các đại thánh thú chủng tộc trong Hồng Hoang dường như đã hẹn trước với nhau, tại thời khắc này đồng thời ra tay với hung thú.

Nhất thời Hồng Hoang chấn động, vô số người đều hiểu rõ một điều, sáu đại Thánh Triều muốn tiêu diệt sự tồn tại của hung thú nhất tộc.

Quả nhiên, khi các đại thế lực khai hỏa toàn lực, cùng xuất quân, hung thú nhất tộc liên tiếp bại lui, căn bản không phải là đối thủ của lục đại Thánh Triều, chỉ biết không ngừng tháo chạy, từng con hung thú cường thế chết oan uổng.

Thiên địa dường như biết mệnh của hung thú chưa tuyệt, vào thời khắc mấu chốt này, trong tình huống vô số người không ngờ tới, hung thú nhất tộc hậu tích bạc phát, một vị hoàng giả hung thú rốt cuộc cũng hoành không xuất thế!

Thú Hoàng Thần Nghịch!

Tại lúc hung thú nhất tộc thối lui đến Thập Vạn Đại Sơn, hoàng giả hung thú Thần Nghịch hoành không xuất thế, bằng một đại sát chiêu cường thế càn quét chư thiên, tay cầm Thí Thần Thương cùng các chí bảo, thần uy vô tận không ngừng bộc phát, nghịch thôi vạn cổ.

Vô số tiên thiên Ma Thần ánh mắt chấn kinh, khó có thể tin nhìn vào màn này, bởi vì họ phát hiện ra một chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Tu vi của Thú Hoàng Thần Nghịch đã đạt tới Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ, vượt trên các lão tổ của lục đại thánh địa.

Không chỉ có vậy, Thần Nghịch còn sở hữu huyết mạch và thiên phú cũng như khí vận của hung thú nhất tộc, chiến lực khủng bố không ai có thể sánh kịp.

Ít nhất, với tư cách là sáu đại Tiên Tôn của Ma Thần Hỗn Độn, khi trực diện với Thần Nghịch, dù dốc hết nội hàm, sát chiêu bùng nổ cũng chỉ kham kham ngăn chặn được sự tiến công của Thần Nghịch.

Sau đó, tộc trưởng của tiên thiên ngũ tộc đến chi viện, mọi người liên thủ mới bức lui được Thần Nghịch.

Thời gian sau đó, Thần Nghịch không thể làm gì được cường giả của các đại thế lực, và cường giả các đại thế lực cũng không làm gì được Thần Nghịch, hai bên cuối cùng rất mực khế ước mà thu tay.

Bản thân Thần Nghịch vừa mới xuất thế, cần thời gian để củng cố và cảm hóa thực lực mà Hỗn Nguyên Kim Tiên mang lại nên trực tiếp tiến vào bế quan.

Mọi người đều hiểu rõ điều này, nên các chủ nhân của các đại thế lực sau khi thu quân cũng tiến vào bế quan.

Tất cả sinh linh đều hiểu rõ, một khi để Thần Nghịch đột phá trước, sinh linh Hồng Hoang sẽ phải đối mặt với một trận phong ba bão táp.

Thần Nghịch xuất thế khiến thiên hạ kinh hãi, nhưng cũng mang lại một sự an tĩnh ngắn ngủi cho mảnh đất Hồng Hoang này, dù có người cho rằng đó là sự yên lặng trước cơn bão.

Lúc này, tại Cửu U chi địa, trong Luân Hồi Cổ Điện, Luân Hồi đã hóa hình từ sớm tĩnh lặng mở đôi mắt, một đạo tinh quang chợt hiện, lưu chuyển tứ phương.

Sau đó, hắn chậm rãi lắc đầu nói: "Cuối cùng vẫn chưa thể nhập Hỗn Nguyên chi cảnh, sau khi trọng sinh, tuy rằng cảm ngộ vẫn còn nhưng tích lũy nội hàm vẫn còn quá ít!" Lúc này, tu vi của hắn đã đạt tới Hỗn Nguyên Kim Tiên đỉnh phong, chiến lực càng đạt đến cực hạn Á Thánh, hào xưng Bán Thánh.

Với thực lực của Luân Hồi, hiện tại nếu xuất hiện một vị Thánh Nhân Chí Tôn, hắn cũng tự tin có thể đánh bại thậm chí trảm sát đối phương.

Là Ma Thần duy nhất trong Hỗn Độn có thể trực diện bác đấu với Bàn Cổ mà không rơi vào thế hạ phong, sự tự tin và cô ngạo của Luân Hồi vốn đã có sẵn từ trong xương tủy.

Giờ đây, dung hợp tinh huyết của ba ngàn Ma Thần, thực lực bản thân so với tiền thế thậm chí còn khủng bố hơn.

Chương 25

Lúc này, hắn đột nhiên truyền âm cho hai đồng tử đang đứng gác ngoài cửa tu hành: "Bạch Vân, Bạch Lộ, có quý khách đến, hai người các ngươi đi nghênh đón cho ta!" Nghe thấy tiếng của Luân Hồi, hai đồng tử rùng mình một cái, sau đó chỉnh đốn nghi biểu rồi bước ra khỏi đại điện.

Lúc này, một lão giả đang đứng chờ sẵn, khi thấy hai đạo đồng thì lập tức hiểu ra Luân Hồi đã biết mình đến.

Quả nhiên, Bạch Vân và Bạch Lộ trực tiếp hành lễ rồi nói: "Kiến quý khách, lão gia đã chờ đợi từ lâu, mời!" Đối với đạo đồng của Luân Hồi, lão giả đương nhiên không dám chậm trễ, vội vàng hành lễ rồi theo hai người vào trong đại điện.

Người này không phải ai khác, chính là Thiên Cơ Lão Tổ, người từng được Luân Hồi bảo lưu một tia chân linh.

Giờ đây, sau khi từ bỏ Hồng Mông Tử Khí, y càng thêm khoát đạt, bất luận tâm thái hay khí thế đều hơn hẳn thời kỳ Hỗn Độn một bậc.

Loại cảm giác này Luân Hồi chỉ thấy ở mười đại Ma Thần, cũng có nghĩa là Thiên Cơ giờ đây không còn thuộc về khí thế của mười đại Ma Thần nữa.

Luân Hồi Cổ Điện giống như một tiểu thế giới, vô cùng to lớn, linh khí trong điện dồi dào đến mức tiên thiên linh khí dường như đã ở trạng thái dịch hóa.

Khi đi qua một mảnh tiền viện, trong lòng Thiên Cơ một trận kinh hãi, nhìn cây cổ thụ thương thiên vô biên vô tận ở tiền viện kia, trong lòng không khỏi kinh hô cực hạn!

“Cây non Thế Giới Thụ!” Trong lòng y một trận dậy sóng, không ngờ trong tay Luân Hồi lại có một cây non Thế Giới Thụ và đã được nuôi sống.

Tuy rằng lúc này cây Thế Giới Thụ trước mắt vẫn đang trong kỳ cây non, nhưng linh khí chứa đựng trong đó thực sự vô cùng vô tận, hèn chi Thiên Cơ Lão Tổ lại kinh ngạc như vậy.

Trong Thánh Triều cũng có không ít kỳ trân, trong đó có một mảnh vỡ Thế Giới Thụ hóa thành thượng phẩm tiên thiên linh căn.

Nguyên bản y đang đắc ý, thậm chí còn định tìm cơ hội hiến cho Luân Hồi, giờ đây nhìn thấy cây non Thế Giới Thụ thì lập tức dập tắt ý nghĩ đó.

Ngoài cây non Thế Giới Thụ, Thiên Cơ còn phát hiện một gốc cực phẩm tiên thiên linh căn – Hoàng Trung Lý!

Ngoài ra còn có mấy gốc thượng phẩm tiên thiên linh căn, còn tiên thiên linh căn linh thảo khác thì nhiều không đếm xuể, đủ để thấy Luân Hồi giàu có nhường nào!

Vốn dĩ những cực phẩm tiên thiên linh căn như Hoàng Trung Lý, đặt ở bất kỳ đâu cũng là bảo vật quý giá.

Nhưng giờ đây lại chỉ có thể khúm núm sống dưới gốc cây non Thế Giới Thụ, cảm giác đó khiến Thiên Cơ Lão Tổ không khỏi cười khổ.

Trong lòng một trận cảm khái, Thiên Cơ Lão Tổ theo chân Bạch Vân, Bạch Lộ tiến vào Luân Hồi Đạo Cung.

Luân Hồi Đạo Cung vô cùng giản dị, bước vào trong môn chỉ thấy một chiếc bàn vuông, trên chính sảnh có viết một chữ ‘Đạo’ khổng lồ!

Với nhãn lực của một kẻ từng là Hỗn Độn Chí Tôn như Thiên Cơ, y cũng cảm nhận được một tia khí tức Đại Đạo thương lương vĩnh

hằng ập đến, cảm ngộ cũng tự giác tăng lên không ít.

Chữ 'Đạo' này chính là đại tự đầu tiên mà Luân Hồi viết ra sau khi tu phục Đại Đạo Luân Hồi Bút, dung hợp phần cảm ngộ đầu tiên sau khi trọng tu, vô cùng tân dĩnh, hèn chi ngay cả Thiên Cơ cũng chìm đắm trong đó.

Nói về Đại Đạo Luân Hồi Bút, tuy rằng một lần nữa được tu phục, nhưng uy năng chỉ là thượng phẩm Hỗn Độn Linh Bảo, muốn khôi phục thành Hỗn Độn Chí Bảo thì cần phải tích lũy qua năm tháng.

Đây cũng là chuyện không còn cách nào khác, ngay cả Bàn Cổ Phủ, Hỗn Độn Thanh Liên, Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay Bàn Cổ cũng đã vỡ nát, Hỗn Độn Chí Bảo Thế Giới Thụ cũng vỡ nát, Hỗn Độn Chí Bảo Diệt Thế Đại Ma của Thanh Thiên cũng bị Bàn Cổ một phủ chém đứt.

Có thể nói, trong toàn bộ Hỗn Độn, nếu còn tồn tại một món Hỗn Độn Chí Bảo hoàn hảo không chút hư tổn thì chỉ có duy nhất Hỗn Độn Châu trong tay Luân Hồi.

Ngay phía trước chữ 'Đạo' đó, một thanh niên mặc đạo bào, toàn thân tỏa ra khí tức Hỗn Độn đang đứng quay lưng lại, khí thế đạm mạc xuất trần bộc phát, luồng khí khủng bố đặc hữu của Á Thánh đỉnh phong dâng trào, xung kích vào tâm trí Thiên Cơ.

Đối phương tự nhiên không nghi ngờ gì chính là Luân Hồi.

Y không dám chậm trễ, vội vàng cúi người hành lễ: "Thiên Cơ kiến Đạo tôn!" Luân Hồi quay đầu, đạm nhiên gật đầu, sau đó đi tới bên bàn trà, hướng về phía Thiên Cơ đưa tay ra hiệu: "Ngồi!" Thiên Cơ thấy vậy cũng không từ chối, ngồi xuống đối diện với Luân Hồi.

Luân Hồi thấy thế cũng không nói nhảm, một tay phất nhẹ, trên

cây Thế Giới Thụ ở tiền viện, hai chiếc lá rung động, theo gió bay xuống, lần lượt rơi vào chén trà của Luân Hồi và Thiên Cơ.

Cây Thế Giới Thụ thấy vậy, toàn bộ cành lá rung lên một trận, dường như có chút bất mãn.

Luân Hồi thấy thế, biết Thế Giới Thụ mới sinh cũng giống như một đứa trẻ, cần được trấn an.

Hắn không khỏi cười mắng: "Đồ keo kiệt, bản tôn đã bỏ ra cái giá lớn như vậy mới cứu sống ngươi, hái hai chiếc lá pha trà uống thì đã sao!" Thế Giới Thụ nghe thấy tiếng của Luân Hồi thì lại đung đưa một trận rồi mới yên tĩnh lại.

Luân Hồi thấy thế cũng không nói thêm gì nữa, một tay phất lên, tiên thiên linh khí vô tận hóa thành linh thủy, quấn lấy lá Thế Giới Thụ trong tay bay bổng, sau đó không ngừng gia nhiệt, sôi trào, làm nguội.

Khi nhiệt độ vừa chuẩn, linh thủy chậm rãi rơi vào chén trà của hai người, không nhiều không ít, vừa vặn.

Điều này khiến Thiên Cơ Lão Tổ hơi lộ vẻ ngượng ngùng, ý tứ mà Thế Giới Thụ vừa biểu đạt y cũng đã nghe hiểu.

Luân Hồi muốn uống, vặt trụi lá cũng không vấn đề gì, nhưng đưa cho người khác uống thì nó không vui.

Luân Hồi thấy vậy không khỏi cười đạo: "Uống đi, không sao đâu, tiểu gia hỏa này cũng chỉ phát tiết cảm xúc thôi, sau này con hãy giao lưu nhiều với nó, dỗ dành nó một chút, biết đâu nó lại cho con mang đi vài chiếc lá đấy!" Thiên Cơ nghe vậy không khỏi sáng mắt lên, sau đó cũng không từ chối, nâng chén trà lên uống.

Vừa nhấp một ngụm, Thiên Cơ cảm thấy một luồng đạo âm nổ tung trong lồng ngực, vô tận cảm ngộ trong nháy mắt tràn vào trong

người.

Một hồi lâu sau, Thiên Cơ mới tỉnh lại từ trong vô tận cảm ngộ, phát hiện Luân Hồi đã chờ đợi từ lâu.

Luân Hồi thấy thế, mỉm cười đạo: "Tuy bản tôn vẫn chưa từng đặt chân vào Hồng Hoang, nhưng chuyện gì ít nhiều cũng biết được.

Không tệ, con có thể kiến lập một mảnh thánh địa, xem ra việc bản tôn đặt con vào đại địa Hồng Hoang ban đầu là đúng đắn!" Thiên Cơ thấy vậy không khỏi khiêm tốn đạo: "Đạo tôn quá khen rồi, nếu không có Đạo tôn, Thiên Cơ đã sớm chết dưới phủ của Nguyên Thủy Thiên Vương rồi!" Luân Hồi thấy vậy lại lắc đầu đạo: "Năm đó, chân linh của con cũng từng mục sở thị trận chiến giữa bản tôn và Bàn Cổ, con hẳn phải hiểu rõ, năm đó bản tôn thực sự có năng lực cứu con, nhưng bản tôn đã không làm vậy, bởi vì bản tôn cảm thấy con đường của ba ngàn Ma Thần đã bị chặn đứng rồi.

Cường đại như Bàn Cổ vẫn phải lạc lối, tiền đồ mờ mịt, cần phải tìm một lối thoát khác, cho nên bản tôn mới để mặc cho con vẫn lạc, bảo lưu chân linh chuyển thế Hồng Hoang, ở trong Hồng Hoang tìm kiếm con đường mới!" "Tin rằng lúc này con đã cảm nhận được sự khác biệt rồi chứ!" Luân Hồi đạm nhiên nói.

Thiên Cơ thấy vậy không khỏi cảm kích đạo: "Trước kia con từng oán hận Đạo tôn, giờ đây nhìn lại, Đạo tôn đối với thuộc hạ có ân tái tạo, thuộc hạ không lấy gì báo đáp được!" Luân Hồi lắc đầu: "Người một nhà không nói hai lời, hễ đã chọn theo bản tôn, bao nhiêu Nguyên hội qua con làm việc cần mẫn, bản tôn tự nhiên sẽ không bỏ mặc không quản!" Sau đó, không đợi Thiên Cơ tiếp tục khai khẩu, hắn trực tiếp nói: "Đến đây là vì chuyện của hoàng giả hung thú nhất tộc – Thần Nghịch phải không?" Thiên Cơ thấy vậy gật gật đầu, không khỏi hỏi: "Cảm vấn Đạo tôn, Thần Nghịch rốt cuộc là Ma Thần

phương nào chuyển thế, tại sao lại cường thế như vậy?

Sáu người chúng con đều là Ma Thần thượng tầng trong Hỗn Độn, liên thủ lại mà vẫn không phải là đối thủ của y.

Tuy rằng có liên quan đến cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên, nhưng không tránh khỏi quá mức cường thế đi!" Luân Hồi thấy vậy, liếc nhìn Thiên Cơ một cái, sau đó cười nhẹ đạo: "Tại sao con không bao giờ nghĩ rằng đối phương là sinh linh sinh ra từ bản địa Hồng Hoang?" Thiên Cơ Lão Tổ nghe vậy, đôi mắt co rụt lại, bất giác nói: "Làm sao có thể!" Luân Hồi thấy thế, không khỏi mỉm cười lắc đầu đạo: "Không có gì là không thể.

Thiên Cơ, tư duy của con vẫn đang chìm đắm trong thời kỳ Ma Thần Hỗn Độn, cách nghĩ này phải thay đổi, nếu không sẽ phải chịu thiệt thòi lớn.

Đừng quá coi thường mảnh thế giới Hồng Hoang mà Bàn Cổ đã khai tịch!" Thấy Thiên Cơ vẫn còn vẻ mặt không tin, Luân Hồi không khỏi nói: "Nếu bản tôn nói cho con biết, trong một mảnh đại giới Hồng Hoang này ẩn chứa con đường để tấn cấp Thánh Chủ, thậm chí là cảnh giới mạnh hơn, con có tin không?" Sau đó, Luân Hồi không để ý tới sự chấn hấn của Thiên Cơ, lại lắc đầu nói: "Chưa nói đến cái khác, chỉ riêng tiên thiên ngũ tộc đó, con thực sự nghĩ họ chỉ có chút thực lực ngoài mặt đó sao?" "Thần Nghịch kia sinh ra tại Thập Vạn Đại Sơn, là sự kết hợp oán lực của ba ngàn Ma Thần mà thành.

Tuy sinh ra từ thi khu do Ma Thần Hỗn Độn để lại, nhưng lại chính là tiên thiên sinh linh Hồng Hoang danh chính ngôn thuận!" "Ngoài ra, Càn Khôn của Càn Khôn Thánh Địa có một vị chí giao hảo hữu tên là Hồng Quân.

Thực lực của y hiện nay e rằng sau khi có được mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp đã tấn cấp Hỗn Nguyên Kim Tiên!" "Trong tiên thiên ngũ

tộc, tộc trưởng Long tộc chưa bao giờ là Chúc Long.

Năm đó sau khi Hỗn Độn Thánh Long tử vong, hai đạo chân linh rơi vào hai sợi kinh mạch của Bàn Cổ, hóa thành hai đạo cự long: một là Chúc Long, hai là Long Vương.

Ngoài ra trong Long tộc còn có một cường giả tên là Thanh Long, thực lực cùng với Long Vương e rằng đã đạt tới Hỗn Nguyên Kim Tiên, thậm chí thực lực Long Vương còn nhỉnh hơn một chút!" Nói đến đây, Luân Hồi nhìn sâu vào mắt Thiên Cơ Lão Tổ một cái rồi đạo: "Những gì bản tôn nói, tuy rằng có dính dáng tới dư trạch của Ma Thần Hỗn Độn, nhưng lại chính là sinh linh Hồng Hoang danh chính ngôn thuận.

Cho nên đừng xem thường sinh linh Hồng Hoang, nếu không sẽ phải chịu thiệt lớn!" Thiên Cơ lần đầu nghe thấy nhiều cơ mật Hồng Hoang như vậy, không ngờ trong Hồng Hoang ngoại trừ các Ma Thần ẩn tàng ra còn có nhiều chí cường giả sinh linh Hồng Hoang như thế, thực lực không hề kém cạnh Ma Thần Hỗn Độn!

Chương 26

Nhất thời y không khỏi có chút sầu muộn.

Tuy nhiên, sau khi thấy thực lực của Luân Hồi, y mới thở hắt ra một hơi, chậm rãi gật gật đầu.

Y tin rằng có vị Đạo tôn trước mắt này thì căn bản không còn nỗi lo về sau.

Y đương nhiên biết rõ Vận Mệnh Ma Thần cũng đã chuyển thế quay về, nhưng vẫn luôn không dám đến Thiên Cơ Thánh Triều tìm chuyện là vì kiêng kỵ Luân Hồi đang ẩn nấp trong bóng tối.

Đại tướng số một dưới tay Vận Mệnh không phải ai khác chính là Thánh Tâm Lão Tổ, tu vi Thánh Tâm Pháp Tắc, một trong ba ngàn Ma Thần.

Bao năm qua y và Thiên Cơ Thánh Triều luôn va chạm, ma sát không ngừng.

"Đạo tôn, không biết tu vi của ngài?" Thiên Cơ cẩn thận hỏi.

Luân Hồi nghe vậy không khỏi cười nhẹ đạo: "Bản tôn đã đăng lâm Á Thánh cửu trọng thiên, cách cảnh giới Hỗn Nguyên chỉ còn thiếu một bước chân mà thôi.

Bản tôn sẽ trong vòng mười triệu năm tới tấn cấp Hỗn Nguyên chi cảnh!" Lời này thốt ra, Thiên Cơ quả nhiên vẫn chấn hấn như trước.

Không ngờ vị Luân Hồi Đạo tôn trước mắt này đã đi trước tất cả các Ma Thần, sau khi Bàn Cổ khai thiên không bao lâu đã chỉ còn cách Thánh cảnh một bước.

"Vậy chúc mừng Đạo tôn!" Thiên Cơ thấy vậy, chân thành hành lễ cung hỉ.

Luân Hồi thấy vậy, đạm mạc cười một tiếng, hoàn toàn không để tâm.

Một cảnh giới Hỗn Nguyên nho nhỏ đối với hắn mà nói có gì đáng để chúc mừng.

Sau đó, ánh mắt hắn lấp lánh, chậm rãi nhìn về phía Thiên Cơ Lão Tổ đạo: "Nếu bản tôn đoán không lầm, con định trong thời gian ngắn tấn cấp Hỗn Nguyên Kim Tiên phải không?" Thiên Cơ cũng không che giấu, gật đầu đạo: "Đúng vậy, Thần Nghịch kia mang lại áp lực cho thuộc hạ thực sự quá lớn.

Năm vị lão tổ của các thánh triều khác và tiên thiên ngũ tộc thì còn đỡ, nhưng Thiên Cơ Thánh Triều của thuộc hạ lại nằm sát Thập Vạn Đại Sơn.

Nếu Thần Nghịch củng cố được tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên, kẻ đầu tiên y tấn công chính là Thiên Cơ Thánh Triều.

Các thế lực khác dù có đến chi viện cũng sẽ đợi Thiên Cơ Thánh Triều tiêu hao gần hết nội hàm mới chịu ra tay.

Vạn bất đắc dĩ thuộc hạ mới cầu kiến Đạo tôn!" Luân Hồi thấy vậy không khỏi mỉm cười, nhấp một ngụm trà rồi mới đạo: "Chuyện trong phận sự thôi, dù sao bao năm qua bản tôn cũng đã hưởng dụng ba thành khí vận của Thiên Cơ Thánh Triều mà!" Nói xong, hắn đặt chén trà xuống, phất nhẹ tay một cái, một tia sáng lóe lên.

Khắc tiếp theo, một bình Dương Chi Ngọc Tịnh hiện ra trong tay, uy năng của hạ phẩm tiên thiên linh bảo bộc phát.

"Ngọc Tịnh Bình này là do bản tôn dùng Hỗn Độn Đỉnh luyện chế ra, nghịch phản tiên thiên, bên trong chứa một tiểu thế giới.

Đó là một số đan dược mà bản tôn rảnh rỗi luyện chế trong những năm sau khi trọng sinh.

Bên trong có chín viên Nghịch Thiên Đan, có thể giúp Đại Lab Kim Tiên tấn cấp Hỗn Nguyên Kim Tiên, ban cả cho con đấy!" Luân Hồi nói xong, ném bình Dương Chi Ngọc Tịnh trong tay đi.

Thiên Cơ đón lấy đan dược, dù tâm tính có vững vàng đến đâu cũng một trận vui mừng khôn xiết, vội vàng tạ ơn.

Đối với chữ 'Luyện' của Luân Hồi, y còn lạ gì nữa.

Thanh Thiên Cơ Kiếm cấp bậc tiên thiên chí bảo trong tay y tiền thân là cực phẩm Hỗn Độn Linh Bảo, sau bị Bàn Cổ Phủ đánh vỡ, giờ đây một lần nữa được Luân Hồi tu phục thành tiên thiên chí bảo!

Cho nên trong lòng y sớm đã có định nghĩa: đồ của Luân Hồi xuất phẩm tất là tinh phẩm!

Phất phất tay ý bảo Thiên Cơ ngồi xuống, Luân Hồi mới tiếp tục hỏi: "Nghe nói con đã cứu trị một vị chuyển thế thân của Ma Thần Hỗn Độn?" Thiên Cơ nghe vậy cũng không có ý định ẩn giấu, trực tiếp đạo: "Đúng vậy, người này là kẻ nắm giữ sát phạt trong ba ngàn Ma Thần, hào xưng Sát Lục Lão Tổ.

Thực lực bản thân vô cùng cường thế, nhưng vì trọng tu hóa hình hơi muộn nên bị Thiên Ma Lão Tổ của Thiên Ma Thánh Triều nhìn trúng.

Thuộc hạ từng cùng y luận đạo trong Hỗn Độn, giao tình không cạn nên đã ra tay cứu giúp!" Luân Hồi trầm mặc một lát rồi mới hỏi: "Nhân phẩm thế nào?" Thiên Cơ thấy vậy, tự nhiên hiểu rõ ý của Luân Hồi, trực tiếp đáp: "Xứng đáng tin tưởng!" Luân Hồi gật gật đầu, ở giai đoạn này đều phải chịu trách nhiệm cho lời nói của mình.

Sát Lục Lão Tổ có thể nhận được đánh giá như vậy từ Thiên Cơ là rất hiếm có.

Luân Hồi thấy thế trực tiếp đạo: "Được, nếu có thể, hãy để y biết

sự tồn tại của bản tôn.

Nếu y bằng lòng gia nhập thì hãy đưa đến Luân Hồi Cổ Điện gặp bản tôn, đừng miễn cưỡng!" Thiên Cơ nghe vậy, trong lòng cũng mừng cho Sát Lục Lão Tổ.

Luân Hồi trong lòng cũng đã có toan tính.

Hắn hiểu rất rõ Đạo của Thiên Cơ, có nghĩa là sát phạt không đủ quả đoán.

Đạo của Sát Lục Lão Tổ vừa vặn có thể tương phụ tương thành với Thiên Cơ.

Nếu hai người kết hợp lại, trong đại kiếp đầu tiên chắc chắn có thể an nhiên vượt qua.

Sau đó, Luân Hồi lại dành ra một ngàn năm để giảng giải Đại Đạo cho Thiên Cơ.

Thiên Cơ sau đó cáo từ rời đi, trước khi đi không biết dùng cách nào mà đã lấy đi mấy trăm chiếc lá từ cây Thế Giới Thụ vốn xưa nay vốn keo kiệt!

Luân Hồi thấy vậy đạm nhiên mỉm cười cũng không ngăn cản.

Sau đó hắn đứng dậy, nhìn về tứ phương, khóe miệng lộ ra một tia cười nhạt.

"Ha ha, cũng đến lúc hành tẩu Hồng Hoang một chuyến rồi.

Đi nốt đoạn đường này bản tôn sẽ tấn cấp Hỗn Nguyên!" Nói xong, Luân Hồi dặn dò Bạch Vân, Bạch Lộ rồi tiến về phía đại địa Hồng Hoang.

Tốc độ của hắn nhanh đến mức nào, cái gọi là Côn Bằng, Kim Ô, Kim Sí Đại Bàng trước mặt hắn căn bản không đủ để nhìn.

Chỉ trong vài ngày, hắn đã đến Huyết Hải mênh mông như uông

dương.

Ánh mắt hắn sắc bén nhường nào, chỉ một cái liếc mắt đã nhìn thấu hết thảy trong Huyết Hải.

Hai thanh kiếm Nguyên Đồ, A Tỳ kia đang bao quanh một sinh linh Huyết Hải, không ngừng di chuyển để đánh giết những lệ khí định tập kích.

Ở phía dưới vị sinh linh Huyết Hải đang hóa hình kia, một đóa Nghiệp Hỏa Hồng Liên mới nở đang tỏa ra Nghiệp Hỏa Hồng Liên để nuôi dưỡng sinh linh đó!

Luân Hồi thấy vậy, hơi trầm mặc một lát rồi dừng bước.

Khắc tiếp theo, hắn trực tiếp xuất hiện bên cạnh sinh linh đang trong trạng thái mông lung sơ khai kia.

Hắn hiểu rõ, vị trước mắt này e rằng chính là giáo chủ A Tu La giáo danh tiếng lẫy lừng đời sau – Minh Hà.

Chương 27

"Quả là một tiểu gia hỏa được trời ưu ái!" Luân Hồi nhìn chân linh của Minh Hà không khỏi tán thán!

Hai thanh kiếm Nguyên Đồ, A Tỳ dường như cảm nhận được sự khủng bố của Luân Hồi nên đã phát động công thế hung dũng trực chỉ Luân Hồi, nhưng lại bị Luân Hồi tùy ý hóa giải.

Minh Hà thấy thế không khỏi một trận run sợ, chân linh không ngừng chiến lật.

Luân Hồi thấy vậy mỉm cười đạo: "Tiểu gia hỏa, bản tôn đến đây là để ban cho ngươi một phen cơ duyên mà thôi!" Nói xong, hắn cũng không nói nhảm nữa, một ngón tay chỉ ra, một đạo lưu quang rơi vào trong chân linh của Minh Hà.

Một bộ kiếm trận chi pháp vô cùng rõ nét hiện ra trong thức hải của Minh Hà: Âm Dương Lưỡng Cực Kiếm Trận!

Luân Hồi phát hiện hai thanh Nguyên Đồ, A Tỳ trình diễn âm dương lưỡng phân, là thần binh tương phụ tương hợp, nên đã sáng tạo ra bộ kiếm trận chi pháp này ban cho Minh Hà, đồng thời để lại một tấm trận đồ.

Sau đó, khí thế dâng cao, hắn nhìn Minh Hà đang vui mừng khôn xiết đạo: "Nếu lần tới gặp lại, ngươi có thể hóa hình ra, bản tôn sẽ thu làm môn hạ đại đệ tử.

Nếu không được thì chuyện này coi như bỏ qua!" Nói xong, hắn cũng không để ý chân linh Minh Hà kích động thế nào, trực tiếp quay người rời đi.

Đối với Minh Hà, hắn không quá lo lắng, nên bước chân lăng độ

hư không, trực tiếp rời khỏi nơi đó.

Sau đó hắn hướng về phía mấy nơi khác của Cửu U chi địa nhìn xem, lộ ra một tia cười mờ mịt.

“Ha ha, U Minh, Hoàng Tuyền, Vong Xuyên, Phong Đô, Tam Sinh, Bạch Cốt...

Các ngươi không tệ, ở trong Hỗn Độn biết ôm đoàn sinh tồn, quả thực đã cầu được một tuyến sinh cơ dưới phủ của Bàn Cổ.

Không biết các ngươi có thể làm đá kê chân cho đại đệ tử của ta không đây!” Nói xong hắn không để ý tới nữa, trực tiếp phi tốc rời khỏi Cửu U chi địa tiến về phía đại địa Hồng Hoang.

Vừa vào Hồng Hoang, vẫn có một luồng khí tức cổ xưa thuộc về riêng Bàn Cổ truyền đến khiến Luân Hồi không ngừng nhíu mày, sau đó lại khôi phục bình thường.

Tiếp đó hắn bước nhẹ, có mục đích tiến về một hướng mà không làm kinh động đến bất kỳ ai.

Nhưng khắc tiếp theo, hắn bị một kiện đại sự thu hút, buộc phải thay đổi bước chân tiến về phía Thiên Cơ Thánh Triều.

Trên đại địa Hồng Hoang đang xảy ra một chuyện cực lớn thu hút ánh mắt của vô số người.

Thần Nghịch đã triệt để củng cố tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên, dẫn lĩnh quân đoàn hung thú bước ra khỏi Thập Vạn Đại Sơn tiến về phía Thiên Cơ Thánh Triều.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Thiên Cơ Lão Tổ, kẻ đầu tiên Thần Nghịch đối phó chính là Thiên Cơ Thánh Triều, dù sao thì bên cạnh giường sao có thể để kẻ khác ngủ say!

Trong Thánh Tâm Thánh Triều, Thánh Tâm Lão Tổ nghe tin tức

này xong trầm mặc một lát rồi đạo: "Đừng để ý tới, bản tôn sẽ đích thân đi một chuyến.

Trước tiên cứ để họ công phạt lẫn nhau, tiêu hao một phần nội hàm đã!" Trong Càn Khôn Thánh Địa, Càn Khôn Lão Tổ ánh mắt lấp lánh: "Các ngươi dẫn quân đội áp trận phía sau, đợi khi Thiên Cơ Thánh Triều không chống đỡ nổi nữa thì mới ra tay.

Bản tôn sẽ đích thân tới đó một phen!" Trong Điên Đảo Thánh Địa, Điên Đảo Lão Tổ ánh mắt lấp lánh: "Nghe nói lần này Thú Hoàng Thần Nghịch không chỉ củng cố được tu vi, mà hung thú nhất tộc còn sinh ra bốn đại Hung Thú Vương.

Tu vi và chiến lực của mỗi Hung Thú Vương đều không dưới Tiên Tôn.

Không biết Thiên Cơ sẽ chống đỡ thế nào đây.

Thôi bỏ đi, bản tôn sẽ đích thân đi một chuyến vậy!" Phản ứng của các đại thế lực căn bản không nằm ngoài dự liệu của Luân Hồi.

Tất cả đều đợi Thiên Cơ Thánh Triều sụp đổ mới ra tay.

Lúc đó không những có thể bức lui Thần Nghịch mà còn có thể phân chia Thiên Cơ Thánh Triều.

Ngay cả Thần Nghịch cũng vậy.

Một mình thống nhất Hồng Hoang là chuyện không thực tế, nhất là khi biết có các Ma Thần Hỗn Độn chuyển thế thì càng không thể.

Cho nên kế hoạch của y cũng giống như mấy đại Thánh Triều khác: thôn phệ Thiên Cơ Thánh Triều, phân chia địa bàn của họ.

Là người đầu tiên đạt tới Hỗn Nguyên Kim Tiên ngoài sáng của Hồng Hoang hiện nay, Thần Nghịch không nghi ngờ gì là kẻ vô cùng cao ngạo.

Suốt dọc đường đi, y dẫn lĩnh đại quân thế như chẻ tre, công thế không hề giảm sút.

Chỉ trong vòng ba trăm năm ngắn ngủi đã thôn phệ được một nửa thổ địa của Thiên Cơ Thánh Triều.

Hiện giờ, Thiên Cơ Thánh Triều đã thu hẹp toàn bộ binh lực về Thiên Cơ Thánh Thành, chờ đợi trận quyết chiến cuối cùng.

Một ngày nọ, Thần Nghịch cũng dẫn theo vô số đại quân hung thú đến nơi này.

Nhìn Thiên Cơ Thánh Triều sừng sững cao vút, một tia tham lam không nhịn được hiện lên nơi khóe miệng Thần Nghịch.

Một tòa Thiên Cơ Thánh Thành hoành vĩ vô song như vậy, đến ngày hôm nay, hết thảy đều là của y rồi.

Khắc tiếp theo, khí thế dâng cao, y đứng lơ lửng trên không phát hào thi lệnh.

Trong nháy mắt, dưới sự dẫn dắt của bốn đại Hung Thú Vương, hung thú nhất tộc như mãnh thú vồ mồi xông về phía Thiên Cơ Thánh Thành, cuộc chiến lập tức bùng nổ.

Bốn đại Hung Thú Vương thế không thể cản, mỗi chiêu mỗi thức thi triển ra đều có vô số quân đội Thiên Cơ Thánh Triều ngã xuống, khiến người ta phải xúc mục kinh tâm.

Đúng lúc này, từ trong Thiên Cơ Thánh Triều, một luồng khí thế ngất trời xuyên qua trường không.

Khắc tiếp theo, một luồng sát lục chi ý xông thẳng lên mây, một đạo thương quang sắc bén hiện ra giữa tinh hà, trực chỉ bốn đại Hung Thú Vương!

"Nghiệt súc, chịu chết đi!" Giọng nói vô tình của Sát Lục Lão Tổ

vang lên.

Khắc tiếp theo, một đạo thương mang chứa đựng Sát Lục Pháp Tắc xuất hiện, trực tiếp đánh lui một tôn Hung Thú Vương.

Không chỉ dừng lại ở đó, Sát Lục Lão Tổ cường thế đến lạ thường, khí thế vô tận không ngừng sinh sôi.

Khắc tiếp theo, ba đại Hung Thú Vương khác lại tiếp tục bị thương.

Lúc này, các cường giả đang ẩn mình trong hư không vô tận đều biến sắc mặt, bởi vì họ nhận ra tu vi của Sát Lục Lão Tổ đã đạt tới mức Bán Bộ Hỗn Nguyên Kim Tiên, mạnh hơn Tiên Tôn không ít.

Đó cũng là lý do vì sao bốn đại Hung Thú Vương lại bại trận trong nháy mắt.

Bốn đại Hung Thú Vương bại trận, nhất thời đẩy khí thế của Sát Lục Lão Tổ lên tới đỉnh phong, hổ thị tứ phương, uy chấn thiên hạ.

"Kẻ nào dám cả gan bước vào Thiên Cơ Thánh Thành một bước, chết!" Trong phút chốc, vô số Sát Lục Pháp Tắc hiện ra, ngay cả hung thú vốn nổi danh với sự giết chóc cũng không khỏi sợ hãi.

Chương 28

Thần Nghịch thấy thế, nheo đôi mắt lại, nhìn chằm chằm vào Sát Lục Lão Tổ một hồi, sau đó cường thế phá không xuất hiện trên trường không, nhìn xuống Sát Lục Lão Tổ với vẻ bề trên.

"Bán Bộ Hỗn Nguyên Kim Tiên, ha ha, đáng tiếc chỉ là nửa bước!" Thần Nghịch nói với vẻ khinh miệt, một luồng lệ mang đầy uy lực cường thế khóa chặt Sát Lục Lão Tổ.

Sau đó, ánh mắt Thần Nghịch hướng về phía Thiên Cơ Thánh Triều, không khỏi nói: "Đã đến nước này rồi mà Thiên Cơ vẫn chưa xuất thế.

Nếu bản tôn đoán không lầm thì Thiên Cơ đang ở vào thời khắc mấu chốt nhất để trùng kích Hỗn Nguyên Kim Tiên phải không?

Nếu bản tôn lúc này giết vào đó thì chuyện gì sẽ xảy ra nhỉ?" Lời này thốt ra, các lão tổ của các đại thánh địa đều biến sắc mặt, không ngờ Thiên Cơ sắp sửa đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên rồi.

Sát Lục Lão Tổ thần sắc không đổi, chỉ có trong thâm tâm hiện lên một tia ngưng trọng, sau đó mới đạo: "Muốn bước chân vào Thiên Cơ Thánh Thành, phải hỏi xem cây thương trong tay lão tổ có đồng ý hay không!" Thần Nghịch cười trêu chọc, sau đó đạo: "Vậy sao?

Vậy thì thử đỡ một thương của bản tôn xem!" Nói xong, khí thế hoành độ trường không.

Khắc tiếp theo, Thí Thần Thương cường thế xé rách hư không rơi vào tay y.

Y nhìn Sát Lục Lão Tổ với ánh mắt miệt thị, cũng không nói nhảm, một đạo thương quang xé toạc hư không, cường thế đâm về

phía Sát Lục Lão Tổ.

Trong đôi mắt của Sát Lục Lão Tổ hiện lên vẻ ngưng trọng.

Nếu cùng cấp, y có niềm tin ngăn chặn được, nhưng lúc này...

Quả nhiên, một đạo thương quang đã đâm thủng mọi hư ảo, mang theo uy lực vô cùng cường thế va chạm với Sát Lục Lão Tổ.

Oanh!

Hư không rung chuyển, khắc tiếp theo, Sát Lục Lão Tổ trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, không ngừng thổ huyết giữa không trung.

Chỉ với uy lực của một chiêu, Sát Lục Lão Tổ đã trực tiếp trọng thương.

Uy thế của Thần Nghịch lúc này thực sự đáng sợ đến mức đó!

Một chiêu trọng thương Sát Lục, Thần Nghịch hoàn toàn không thèm để ý tới nữa.

Khắc tiếp theo, y cầm trường thương, oanh phá trường không, mang theo khí thế ngút trời xông về phía Thiên Cơ Thánh Thành.

Lần này, y muốn một trận diệt sát toàn bộ Thiên Cơ Thánh Triều, bao gồm cả Thiên Cơ Lão Tổ.

Tuy nhiên, đúng lúc này, trên bầu trời Thiên Cơ Thánh Triều vang lên một trận lôi minh, một luồng khí thế chí cường vô địch hoành không xuất thế.

Khắc tiếp theo, một mảnh hư không vỡ vụn, một ngón tay khổng lồ thò ra, uy thế vô tận ngưng tụ trên ngón tay đó, trấn áp thẳng về phía Thần Nghịch.

Luân Hồi, tại thời khắc này, đã ra tay!

Kỳ thực Luân Hồi đã quan sát một đoạn thời gian rồi, phần lớn là

đang đợi xem Sát Lục Lão Tổ người này có xứng đáng để tín nhiệm hay không.

Vừa rồi Thần Nghịch hạ xuống một thương, Sát Lục Lão Tổ tuy không địch lại nhưng tuyệt đối có thể né tránh, song vì sợ ảnh hưởng đến Thiên Cơ đột phá mà lựa chọn ngạnh kháng, điểm này đã được Luân Hồi công nhận.

Sau đó, hắn lại nhìn một chút, Thiên Cơ ẩn thân trong Thiên Cơ Kính, dù Thiên Cơ Thánh Thành có vỡ vụn thì y vẫn hoàn hảo không chút tổn hại, có thể đột phá Hỗn Nguyên Kim Tiên chi cảnh.

Thế nhưng Luân Hồi không muốn tâm huyết của Thiên Cơ bị uổng phí, do đó, sau một phen cân nhắc, hắn quyết định xuất thủ.

Một mặt là cho Thần Nghịch một bài học để hắn đừng có mục trung vô nhân, mặt khác là cáo giới những Ma Thần đang ẩn tàng kia biết rằng, Thiên Cơ Thánh Triều không hề đơn giản.Ngay lúc Luân Hồi vươn ra một ngón tay, hư không trong nháy mắt ngưng trệ, vô số chí cường giả đột nhiên biến sắc.

Bởi vì họ cảm nhận được một cỗ sức mạnh cực hạn đang diễn sinh, dường như khoảnh khắc sau sẽ bị trấn áp đến chết.

Vào lúc này, họ thừa nhận bản thân thực sự sợ hãi!

Thần Nghịch ở trung tâm chiến trường cảm thụ rõ ràng nhất, lực lượng của một ngón tay kia khiến hắn cảm nhận được áp lực tử vong.

Hắn muốn trốn, nhưng căn bản không thể thoát khỏi sự khóa định của ngón tay ấy, điều này khiến hắn sợ hãi, không thể thoát khỏi khóa định nghĩa là bắt buộc phải tiếp nhận một kích này.

Khoảnh khắc ấy, hắn cũng phát điên, vô tận khí thế bộc phát, nộ dung đầy mặt, nén khí thế lại dũng mãnh rót vào Thí Thần Thương.

Sau đó, hắn cầm thương bùng nổ, nhân thương hợp nhất lao thẳng về phía ngón tay của Luân Hồi.

"Sát!

Ngô, Thần Nghịch, không ai có thể cản!" Thần Nghịch thần sắc tranh ninh, khí thế cuồn cuộn, lực đạo vô biên quán triệt trường không, trong nháy mắt va chạm với ngón tay của Luân Hồi.Không gian một trận chấn động, đại trận sôi trào, cách đó mấy triệu dặm một tòa núi lớn ầm ầm sụp đổ.

Trên mặt đất xuất hiện từng đạo vết nứt như rồng rắn lượn lờ, khiến người ta gan hàn.

Vô số người kinh hãi liên hồi, không ít sinh linh bản thổ Hồng Hoang càng không ngừng kinh hô.

Hóa ra đây là phá hoại lực do Hỗn Nguyên Kim Tiên mang lại sao?

Quả nhiên khủng bố!

Khảnh khắc tiếp theo, dưới ánh mắt kinh hãi của vạn người, một bóng người mặc hắc y bay ngược ra ngoài, máu tươi không ngừng phun ra, khí thế tụt dốc không phanh!

Là Thần Nghịch!

Người xuất thủ là ai mà ngay cả thân hình cũng không hiện, chỉ dùng một ngón tay đã đánh Thần Nghịch thành dạng này.

Lúc này, chúng nhân đối với Thiên Cơ Thánh Triều sinh ra một tia kỵ đạn từ tận đáy lòng, thì ra trong Thiên Cơ Thánh Triều, trừ Thiên Cơ Lão Tổ ra còn có chí cường giả khủng bố đến nhường này tồn tại.Khi đó, Thần Nghịch ngã xuống đất, ánh mắt hiện lên vẻ bại hoại, nhưng hắn không dám dừng lại, đại thủ vung lên mang theo tứ đại Hung Thú Vương cùng bản mệnh chí bảo Thí Thần Thương chạy trốn về phương xa, tốc độ nhanh đến mức khiến mọi người lóa mắt.

Sát Lục Lão Tổ lại nhìn thấy cơ hội, đối với thú triều đang rút lui mà không ngừng phóng quang.

Y không nói hai lời, uống một ngụm đan dược để áp chế thương thế, sau đó tay cầm Sát Lục Thương chỉ thẳng phía trước, đại hống: "Sát!" Trong nháy mắt, dưới sự dẫn dắt của y, tu sĩ Thiên Cơ Thánh Triều phân phân đạp xuất thành môn, truy sát đám hung thú.

Cuối cùng, khi chiến đấu kết thúc, một phần ba số hung thú tấn công Thiên Cơ Thánh Địa đã phải ở lại lãnh thổ của Thiên Cơ Thánh Triều, khiến cường giả các đại thế lực nhìn mà đỏ mắt.

Thế nhưng, không có bất kỳ cường giả nào dám tiến lên tranh đoạt hay yêu cầu chia phần.

Bởi vì họ hiểu rõ, lực lượng một ngón tay kia có thể đánh Hỗn Nguyên Kim Tiên như Thần Nghịch thành ra như vậy, bọn họ càng không cần phải nói.

Huống hồ còn có Sát Lục Lão Tổ, một vị Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế, cũng không phải là tồn tại dễ chọc vào.Luân Hồi sau khi làm xong tất cả cũng không nói nhảm, trực tiếp vào trong Thiên Cơ Thánh Triều tĩnh hậu.

Không lâu sau, Sát Lục Lão Tổ sau khi thu dọn chiến trường đã kéo lê thân thể trọng thương vào trong đại điện.

Chương 29

Kiến diện Luân Hồi, y không dám chậm trễ, vội vàng hành lễ.

“Sát Lục, bái kiến Luân Hồi Đạo Tôn!” Sát Lục nghiêm túc hành lễ.

Luân Hồi thấy vậy không khỏi mỉm cười nói: “Sát Lục đạo hữu vô nhu đa lễ!

Mời ngồi!” Thấy Sát Lục dường như đang ức chế thống khổ, hắn cũng không nói nhiều, trực tiếp lấy ra một viên đan dược đưa cho đối phương: “Phục hạ đi!” Sát Lục tiếp lấy, không chút lo lắng Luân Hồi sẽ hại mình, trực tiếp nuốt xuống.

Mười năm thời gian thoáng qua, một ngày nọ, Sát Lục đột nhiên mở mắt, khí thế so với trước kia càng thêm hùng hậu.

Y không khỏi lộ ra một tia ý cười, đối với bản thân lúc này vô cùng mãn nguyện.

Y hiểu rất rõ, không bao lâu nữa mình có thể trực tiếp đột phá tấn cấp Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Khi định hướng về Luân Hồi tạ ơn, Luân Hồi lại xua tay, sau đó nhìn về phía hậu phương Thánh Triều, ánh mắt vô cùng thâm thúy.

Sát Lục Lão Tổ thấy vậy cũng nghiêng đầu nhìn theo, định lên tiếng hỏi thì đột nhiên thần sắc đại biến, vẻ mặt chấn động.

Khoảnh khắc sau, trong Thiên Cơ Thánh Triều, một cỗ khí thế hạo hãn vô cương hoành tảo tứ phương, khí thế độc thuộc về Hỗn Nguyên Kim Tiên quán xuyên toàn trường.

Chúng nhân Thiên Cơ Thánh Triều đại hỷ, phân phân kích động, bởi vì họ biết chủ nhân của Thánh Triều, Thiên Cơ Lão Tổ, đã tấn cấp

Hỗn Nguyên Kim Tiên!Quả nhiên, ngay sau đó, một cỗ khí thế áp phục tứ phương bộc phát.

Tiếp đó, trên không trung Thánh Triều, Thiên Cơ Lão Tổ mạnh mẽ xuất thế.

Thiên Cơ Lão Tổ tuyên cáo với thế nhân rằng mình đã thành công tấn cấp.

Trong khi vô số người đang vui mừng, Thiên Cơ Lão Tổ không chút do dự mà đi thẳng đến nơi Luân Hồi tọa trấn.

Không nói lời dư thừa, y hướng Luân Hồi hành lễ: "Thuộc hạ bái kiến Đạo Tôn, đa tạ Đạo Tôn tứ dược!" Sát Lục Lão Tổ đứng bên cạnh như bị sét đánh, khó có thể tin nhìn Thiên Cơ Lão Tổ.

Y vẫn luôn nghĩ Thiên Cơ chỉ là gia nhập Luân Hồi Đạo Cung theo kiểu đi ở tự nhiên như gia nhập Thiên Cơ Thánh Triều.

Vạn vạn không ngờ, Thiên Cơ Lão Tổ lại nhận Luân Hồi làm chủ, khí vận hai người hoàn toàn tương liên.

Y cũng không ngờ, Thiên Cơ Lão Tổ thân là một trong Tam Thiên Ma Thần, ngay cả ở thời Hỗn Độn cũng là tồn tại xưng bá một phương, lại đi đầu kháo Luân Hồi Đạo Tôn!

Nhưng sự thật đã diễn ra trước mắt, không tin cũng phải tin.

Đối với Thiên Cơ, Luân Hồi không khách sáo như thế, xua tay cười nói: "Bản tôn quên mất chưa chúc mừng ngươi tấn cấp Hỗn Nguyên Kim Tiên!" Thiên Cơ bình đạm mỉm cười: "Cũng nhờ có Đạo Tôn, nếu không thuộc hạ cũng không đột phá nhanh như vậy!" Luân Hồi thấy thế cũng không nói nhiều với y nữa, tiếp tục khai khẩu: "Được rồi, giữa chúng ta không cần khách sáo.

Bản tôn lần này muốn du lịch Hồng Hoang, tới đây chỉ là một cái khế cơ mà thôi!" Sau đó, ba người ngồi xuống đàm đạo về sự hiểu

biết đối với Đại Đạo Hồng Hoang.

Đa số thời gian đều là Luân Hồi giảng, Sát Lục và Thiên Cơ lắng nghe.

Sát Lục càng nghe càng chấn động, trong lòng đối với Luân Hồi từ cảm giác huyền bí, kinh hãi chuyển sang bội phục và sùng kính.

Y không ngờ sự lý giải của Luân Hồi đối với Thiên Địa Đại Đạo lại cao thâm đến vậy, nghe xong y có cảm giác như đã gõ cửa Hỗn Nguyên Kim Tiên.

"Đạo Tôn, ngài mới đến nơi này, hay là ở lại Thánh Triều du ngoạn vài ngày được chăng?" Thiên Cơ Lão Tổ đột nhiên hỏi.

Luân Hồi cười cao thâm mạt trắc, liếc nhìn Sát Lục đang trầm tư rồi gật đầu: "Cũng được, bản tôn nán lại vài ngày vậy!" Những ngày sau đó, Luân Hồi quả nhiên không rời đi mà đi dạo trong Thánh Triều, dù sao cũng không ai nhận ra hắn nên hắn cũng thấy vui vẻ.

Thiên Cơ Lão Tổ lại dẫn Sát Lục Lão Tổ vào một mật thất, vẻ mặt nghiêm túc nhìn đối phương.

"Sát Lục đạo hữu, chúng ta quen biết từ thời Hỗn Độn, tuy pháp tắc Đại Đạo có chút xung đột nhưng lại khiến hai ta kết thành chí giao.

Mười năm trước khi Thần Nghịch tập kích, đạo hữu thà trọng thương cũng muốn thủ hộ bần đạo, bần đạo vĩnh thế không quên!

Cho nên lần này, bần đạo muốn tặng cho đạo hữu một phen đại tạo hóa!" Sát Lục thấy vậy cũng nghiêm nghị đáp: "Lời cảm kích chớ nên nhắc lại, năm đó nếu không nhờ đạo huynh cứu ta từ tay Thiên Ma, có lẽ thế gian sớm đã không còn Sát Lục Lão Tổ.

Thiên Cơ đạo huynh có gì cứ nói đừng ngại!" Thiên Cơ đột nhiên chuyển chủ đề: "Đạo hữu cảm thấy Đạo Tôn người này thế nào?" Sát

Lục trầm tư hồi lâu mới nói: "Luân Hồi Đạo Tôn rất thần bí từ thời Hỗn Độn, hôm nay gặp mặt, bần đạo nhận đồng một điểm, năm đó truyền văn ngài ấy là người đứng đầu dưới Thập Đại Ma Thần, nay xem ra quả không sai!" Thiên Cơ nghe vậy không khỏi cười mỉa, bất tiết nói: "Thập Đại Ma Thần?

Hừ, trừ Bàn Cổ có thể đặt ngang hàng với Đạo Tôn, chín vị Ma Thần còn lại cũng xứng sao?" Khi nói chữ "cũng xứng", Thiên Cơ Lão Tổ tràn đầy vẻ tự hào và bất tiết, đó là sự tôn trọng xuất phát từ nội tâm dành cho Luân Hồi!

Lời nói của Thiên Cơ tuy cuồng vọng nhưng lọt vào tai Sát Lục lại khiến y thất sắc: "Đạo huynh, lời này nói cho ta nghe thì được, tuyệt đối đừng để người khác nghe thấy.

Ngay cả chúng ta còn sống sót thì chín vị Ma Thần kia chắc cũng đang ẩn tàng trong bóng tối, nếu bị họ nghe được thì khốn to!" Thiên Cơ đại thủ vung lên, không chút để tâm: "Đạo hữu chớ gấp, ngô cho ngươi xem một đoạn lưu ảnh, xem xong ngươi sẽ biết tại sao ngô lại không để ý đến chín vị Ma Thần đó!" Nói xong y vung tay lấy ra một viên Lưu Ảnh Thạch.

Viên Lưu Ảnh Thạch này ghi lại cảnh Luân Hồi đại chiến với Bàn Cổ năm xưa, do Luân Hồi tặng cho Thiên Cơ.

Những năm qua, Thiên Cơ dựa vào việc quan ma trận chiến của hai đại chí tôn mà chiến lực và tu vi tăng mạnh, khi Thần Nghịch chưa xuất thế y đã có danh hiệu Hồng Hoang Đệ Nhất Cường Giả, đủ thấy Lưu Ảnh Thạch giúp ích thế nào.

Sát Lục Lão Tổ càng thêm hiếu kỳ, không hiểu bên trong có gì mà khiến Thiên Cơ Lão Tổ có thị vô khủng như vậy!

Khi chầm chậm xem tiếp, y từ kinh hãi chuyển sang chấn động, rồi kinh khủng, cuối cùng là kính phục, một tia sùng bái hiện lên trong

đôi mắt.Càng xem, nội tâm Sát Lục Lão Tổ càng chấn động, khí huyết trong ngực cuộn trào không dứt.

Trận chiến kéo dài một nguyên hội đương nhiên không thể xem hết như vậy, nếu không Hồng Hoang đã phát triển thành dạng gì rồi không biết.

Hai người lúc này đang ở trong Thiên Cơ Kính, sau khi được Luân Hồi dùng chữ 'Luyện' cải tạo, Thiên Cơ Kính đã có thêm thuộc tính gia tốc thời gian.

Thời gian một nguyên hội bọn họ chỉ dùng vài ngày là xem xong!

Đương nhiên là vì hai người không tu luyện và tiêu hao, nếu không căn bản không pháp quan khán.

Hai ngày thời gian đối với Sát Lục Ma Thần tựa như được sống lại một đời.

Khi Thiên Cơ cất Lưu Ảnh Thạch đi, thần sắc chấn động của Sát Lục vẫn không hề tiêu giảm, y lăng lăng nhìn Thiên Cơ nói: "Không ngờ thực lực của Luân Hồi Đạo Tôn lại cường đại đến mức đáng sợ như thế, lực chiến Nguyên Thủy Thiên Vương Bàn Cổ một nguyên hội không bại, cuối cùng nếu Đại Đạo không xuất thủ thì Bàn Cổ căn bản không làm gì được ngài ấy!" Thiên Cơ mỉm cười nói: "Bất quá Sát Lục đạo hữu, Luân Hồi Đạo Tôn còn có kỳ duyên khác, khi ngài ấy hóa hình sớm hơn Bàn Cổ ba nguyên hội.

Ngươi cũng biết ba nguyên hội đối với chúng ta là một khoảng thời gian dài thế nào!" Tê~~!

Lời này vừa thốt ra, Sát Lục Lão Tổ lại kinh hãi.

Trong Hồng Hoang ai chẳng biết Bàn Cổ là vị Ma Thần hóa hình đầu tiên, làm sao có thể có Ma Thần sinh ra trước Bàn Cổ được chứ!

"Luân Hồi Đạo Tôn quá mạnh, quá thần bí!" Sát Lục há miệng

muốn nói nhưng lại thôi.

Thiên Cơ không khỏi phụ họa: “Ai bảo không phải chứ.

Có những chuyện có lẽ ngươi không biết, năm xưa Vận Mệnh Ma Thần nhiều lần muốn lược đoạt Thiên Cơ Pháp Tắc của bản tôn, truy sát ta nhiều lần.

Chương 30

Đạo Tôn đại nộ, dùng thủ đoạn lôi đình trọng sang Vận Mệnh Ma Thần, khiến kẻ đáng lẽ đứng trong top 5 thực lực phải rớt xuống đáy hòm, cuối cùng dưới tay Bàn Cổ ngay cả một chiêu cũng không đỡ nổi!" Sát Lục lại một trận chấn động, hèn gì thực lực của Vận Mệnh Đạo Tôn lại không địch nổi Bàn Cổ, thì ra sớm đã bị Luân Hồi Lão Tổ đánh trọng thương.

Lúc này, Sát Lục nhìn Thiên Cơ hỏi: "Đạo huynh nói với ta những điều này, chẳng lẽ muốn ta...?" Thiên Cơ Lão Tổ gật đầu: "Bất thác, bần đạo muốn mời đạo hữu giống như ta, hiệu trung Luân Hồi Đạo Tôn.

Đạo hữu nên biết, vô số kỷ nguyên trước Đạo Tôn từng dự ngôn rằng trong Hỗn Độn sẽ có một trận đại kiếp, lúc đó Hỗn Độn Ma Thần mười phần không còn một.

Ta lúc đó không tin, nhưng cuối cùng mọi chuyện đã ứng nghiệm!

Cũng nhờ sự giúp đỡ của Luân Hồi Chí Tôn mà bần đạo mới có thể chiếm được tiên cơ, nhanh hơn người khác một bước.

Những năm qua Đạo Tôn giúp đỡ ta rất nhiều, đơn cử như lần đột phá này, nếu không có đan dược của Đạo Tôn thì con đường Hỗn Nguyên Kim Tiên của ta phải mất thêm mấy nguyên hội nữa!" Lúc này, trong lòng Sát Lục Lão Tổ đang đấu tranh.

Thân là Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế, y đương nhiên cao ngạo, muốn y hiệu trung thì ngay cả chín vị Ma Thần kia cũng không thể làm được.

Nhưng đối phương lại là tồn tại duy nhất có thể kịch chiến với con cưng của Đại Đạo là Bàn Cổ suốt một nguyên hội, vậy thì lại là

chuyện khác!

Thiên Cơ nói tiếp: "Bần đạo nói đến đây thôi, đạo hữu tự mình quyết định.

Nếu đạo hữu vẫn không nguyện ý thì chỉ cần phát thệ với Đại Đạo bảo thủ bí mật là được!" Nói xong Thiên Cơ không nói thêm, bưng trà thong thả nhấp môi chờ đợi đáp phục.

Sát Lục Lão Tổ quyền hành trong lòng, giờ đây y đã có một tia kính sợ đối với Luân Hồi.

Cuối cùng ánh mắt y lóe lên sự quyết nhiên, đứng dậy nói: "Phiền đạo huynh dẫn kiến cho ta gặp Luân Hồi Đạo Tôn một phen!" Thiên Cơ lộ vẻ vui mừng: "Tự nhiên là được, đạo hữu, từ nay về sau chúng ta là người một nhà rồi!"Ngày thứ hai, Luân Hồi tiếp kiến Sát Lục tại đại điện.

Sát Lục Lão Tổ không nói nhảm, trực tiếp phủ phục đại bái: "Sát Lục bái kiến Đạo Tôn!" Một bái này đã đem vận mệnh hai người liên kết lại với nhau.

Luân Hồi mỉm cười: "Vô nhu đa lễ!" Sau khi đánh giá Sát Lục, hắn mới nói: "Ngươi có Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Sát Lục Thương công thế vô song, hôm nay bản tôn ban cho ngươi một kiện phòng ngự chí bảo vậy!" Hắn lấy ra một tòa liên đài, đó là Luân Hồi Đại Đạo Liên Tử được hắn tu phục.

Hiện tại đợt liên tử đầu tiên có bốn hạt, đều được hắn luyện thành Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, không hề thua kém tứ đại liên đài.

"Bảo vật này tên gọi Thí Sát Huyết Liên, từng hấp thu một giọt tinh huyết của Sát Lục Ma Thần tiền thân, nội hàm Sát Lục Pháp Tắc, vừa vặn tương phụ tương thành với ngươi.

Hôm nay ban cho ngươi!

Liên đài tiềm lực vô song, chỉ cần bồi dưỡng đúng cách, sau này vị tất không có ngày tiến hóa thành Hỗn Độn Linh Bảo!" Sát Lục đại hỷ, y luôn khát vọng một kiện phòng ngự chí bảo nhưng chưa tìm được cái nào thích hợp.

Thí Sát Huyết Liên đối với y chính là chí bảo từ trên trời rơi xuống!

Y vội vàng tiếp lấy và tạ ơn.Một đoạn thời gian sau đó, Luân Hồi ẩn thân phía sau, thu thập dược liệu trên thân thể hung thú để luyện chế cho Thiên Cơ Thánh Triều một lô đồ tốt.

Cộng thêm việc có Cực Phẩm Hỗn Độn Linh Bảo có thể nghịch chuyển tiên thiên, Luân Hồi đã luyện chế một lượng lớn chí bảo, khiến thực lực Thiên Cơ Thánh Triều thăng tiến không ít.

Cũng chẳng còn cách nào, ai bảo hắn đang nhàn rỗi chứ, dù sao hắn cũng chiếm ba thành khí vận của Thiên Cơ Thánh Triều, tuy không dựa vào đó để tu hành nhưng cũng mang lại chút giúp đỡ.

Làm xong mọi việc, Luân Hồi không nán lại lâu, đăng lâm hư không hướng về đại địa Hồng Hoang mà đi.

Tuy đại địa Hồng Hoang dường như bị Tiên Thiên Ngũ Tộc và Lục Đại Thánh Triều chiếm hữu, nhưng đó chỉ là những nơi phồn hoa nhất, linh khí sung túc nhất, thực tế còn nhiều nơi vẫn là vật vô chủ.

Những linh sơn phúc địa khác tuy có cường giả chiếm cứ nhưng đa số thời gian đều bỏ trống.

Nói đơn giản, sinh linh Hồng Hoang tuy sinh ra đã lâu nhưng sau khi trải qua thú triều, Hồng Hoang vẫn ở giai đoạn đất rộng người thưa, thậm chí cường giả Thái Ất cảnh giới đi mấy vạn năm cũng không ra khỏi một khu vực.

Điều này khiến cho nhiều nơi vẫn còn chí bảo chưa ai thu lấy.

Luân Hồi bước đi, khí diễm vô tận chấn động hư không, cuối cùng dừng chân tại một địa giới.Nơi này thuộc về cực Bắc của Hồng Hoang, là địa bàn của một người, Luân Hồi thầm cười nhưng không chọn bắt chuyện với người đó.

Nhưng khi Luân Hồi đặt chân đến cực Bắc, trong một hẻm núi đầy rẫy hủy diệt khí tức, một nam tử diện mục uy nghiêm mặc thanh sam đột nhiên mở mắt, khí thế khủng bố lóe lên rồi biến mất.

Trên đỉnh đầu y, một tòa ma bàn màu đen kịt đầy rẫy diệt thế khí tức đang không ngừng xoay chuyển, tuy trên đó có chút tổn hại nhưng uy thế vẫn khiến người ta không dám xem thường.

Người này không ai khác chính là Thanh Thiên Đạo Tôn, người nắm giữ Hủy Diệt khí tức!

Hỗn Độn Ma Thần, đặc biệt là Thập Đại Ma Thần không ai đơn giản, chiến lực bất phàm mà bản lĩnh bảo mệnh cũng là nhất lưu.

Người này vừa mở mắt tự nhiên cảm nhận được sự hiện diện của Luân Hồi.

Khí thế thâm trầm nhưng mãnh liệt của Luân Hồi khiến y suýt chút nữa tưởng rằng một vị trong Thập Đại Ma Thần giáng lâm.

“Ân?

Cổ khí tức này, là Luân Hồi!

Hắn cũng chuyển thế quy lai sao?

Sao lại đặt chân vào Hồng Hoang sớm thế, chẳng lẽ đang bố cục gì sao?” Trong đầu Thanh Thiên lóe lên đủ loại suy nghĩ.

Nhưng ngay sau đó ánh mắt y sắc lạnh, khí thế bỗng nghễ bộc phát: “Hừ, mặc kệ hắn định làm gì, đừng có trêu vào bản tôn, nếu không đừng trách bản tôn không nể tình nghĩa đồng vi Hỗn Độn Ma Thần.

Ma thần mạnh nhất dưới Thập Đại Ma Thần ư?

Hừ!" Một tiếng lạnh hừ đầy vẻ bất tiết, Thanh Thiên tuy biết danh tiếng của Luân Hồi nhưng vẫn không để vào mắt, trong lòng y kẻ có thể bác dịch với mình chỉ có Thập Đại Ma Thần!

Nói đoạn, y phóng ra một luồng khí diễm hủy diệt khóa chặt hư không để cảnh cáo Luân Hồi: Đây là địa bàn của Thanh Thiên, Luân Hồi chớ có tùy ý làm càn.

Sau khi phóng ra khí thế đó mà không thấy phản ứng, Thanh Thiên cho rằng Luân Hồi đang kỵ đạn mình, không dám ngạnh kháng.

"Năm đó khi chín vị Ma Thần chúng ta bị Bàn Cổ chém giết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao ta luôn cảm thấy dường như Bàn Cổ từng đại chiến với ai đó rất lâu, trong Hỗn Độn còn ai có khả năng đó nữa chứ..." Thanh Thiên khổ tư cũng không hiểu nổi ngọn ngành.Nhưng ý nghĩ của y lọt vào tai Luân Hồi lại là chuyện khác.

Bàn Cổ coi khinh tất cả Ma Thần, chín vị Ma Thần coi khinh những ai ngoài Thập Đại Ma Thần, Tam Thiên Ma Thần lại coi khinh các tiểu Ma Thần khác... tựa hồ đó là sự cô ngạo bẩm sinh.

Luân Hồi tự nhiên cũng có, thậm chí còn cao ngạo hơn cả Thập Đại Ma Thần hay Bàn Cổ.

Mục tiêu của hắn ngay từ đầu đã không phải là các Ma Thần, thậm chí cũng chẳng phải Bàn Cổ.

Cho nên đối với sự cảnh cáo của Thanh Thiên, hắn căn bản không để tâm, xem như không thấy.

Chương 31

Nếu Thanh Thiên không chỉ cảnh cáo mà còn ra tay, không chừng hắn đã sát vào Thanh Thiên hẻm núi để cho Thanh Thiên biết uy nghiêm của Luân Hồi Đạo Tôn không dung bất kỳ ai khiêu khích.

Giờ đây đã khai thiên, đối với Hỗn Độn Ma Thần, Luân Hồi không còn quá cẩn trọng như trước.

Thứ thực sự cần kỵ đạn là những tồn tại nhìn không thấu kia.

Đại Đạo rốt cuộc là gì?

Khi Hồng Mông tan vỡ liệu có cường giả nào còn sống sót, Hỗn Độn Ma Thần và những cường giả đó có liên hệ gì không?

Hoặc giả chính vì những cường giả đó ra tay nên Hỗn Độn Ma Thần mới có thể chuyển thế.

Đó mới là những điều hắn chân chính suy ngẫm!Đối với sự tồn tại của Thanh Thiên, Luân Hồi không thèm để ý, thân hình lấp lóe rồi dừng lại ở một dãy núi.

Nơi này có tên là 'Ngũ Hành Sơn Mạch', do tinh huyết trước ngực của Ngũ Hành Ma Thần hóa thành, mênh mông vô tận.

Nơi này sinh ra vô số người tu hành Ngũ Hành Đại Đạo và các cường giả.

Không biết vì sao Ngũ Hành Ma Thần sau khi chuyển thế không còn tu hành ở đây, có lẽ là kỵ đạn Thanh Thiên hoặc xúc mục thương hoài.

Tóm lại, năm xưa khi Luân Hồi xác định Ngũ Hành không còn ở đây, hắn đã đem phôi kiếm Cực Phẩm Hỗn Độn Linh Bảo để lại chốn này.

Phôi kiếm đó do Hỗn Độn Ngũ Hành chi lực diễn sinh, nội hàm Ngũ Hành Kiếm Đạo, nếu hấp thu được vô tận Ngũ Hành chi khí thì có thể tiến hóa nhanh hơn.

Tính ra thời gian đã trôi qua đúng chín triệu chín trăm chín mươi chín vạn năm rồi, phôi kiếm đó đáng lẽ đã tiến hóa hoàn tất.

Thế nhưng khi Luân Hồi đến nơi, hắn lại nhíu mày, phôi kiếm đó biến mất rồi.

Ngay lập tức thần sắc Luân Hồi trầm xuống, nộ hỏa bùng nổ chấn động Ngũ Hành Sơn Mạch.

Chịu ảnh hưởng từ khí thế của Luân Hồi, trên trời cao mây đen kéo đến, sấm sét ầm vang.

"Tê!

Khí thế thật khủng bố, vị cường giả nào đang chấn nộ vậy!" "Luồng khí tức này, chẳng lẽ là chí cường giả cấp bậc Đại La?" "Đâu chỉ có thế, ta từng thấy một vị trưởng lão Đại La Kim Tiên của Thánh Triều ra tay, tu vi xa xa không bằng thế này, người trước mắt chỉ sợ là Tiên Vương, thậm chí là Tiên Đế cấp tồn tại a!" Nghe đến đó vô số người hít một hơi lãnh khí, gan hàn không thôi.

Tiên Đế!

Đó là tồn tại xa vời biết bao!

"Ai đã chọc giận một tồn tại khủng bố như vậy?

Hy vọng đừng liên lụy đến chúng ta!" Ở Ngũ Hành Sơn Mạch không biết bao nhiêu cường giả tu hành nhưng không có ai đạt đến cấp bậc Đại La.

Ở giai đoạn này chỉ có Tiên Thiên Ngũ Tộc và Lục Đại Thánh Triều mới có chính thống tu hành pháp, nếu tự mày mò thì quá khó.

Mà pháp môn tu hành của các thế lực lớn không dễ lấy, phải phát thệ hiệu trung vĩnh thế mới được.

Một nơi không có Đại La cường giả mà lại xuất hiện cơn lôi đình phẫn nộ của Tiên Đế thì làm sao không hoảng loạn cho được.

Nhưng khi đang hoàng khủng thì cỗ khí tức kia lại tiêu tán như chưa từng xuất hiện, khiến mọi người không hiểu ra sao.Trong Ngũ Hành Sơn Mạch, một tiểu nữ hài khoảng sáu bảy tuổi, buộc tóc đuôi sam đang cắn môi, mặt đầy vẻ căng thẳng, thậm chí toàn thân run rẩy.

Khi cỗ khí tức kia xuất hiện, nàng đã run rẩy vì nó quá quen thuộc, trước khi sinh ra nàng đã ở bên cạnh vị cường giả đó bao năm, khí tức của hắn nàng tự nhiên không lạ gì.

Nàng cũng biết đối phương muốn bồi dưỡng nàng thành Cực Phẩm Hỗn Độn Linh Bảo, nhưng vạn vạn không ngờ vì chứng kiến toàn bộ quá trình Luân Hồi đại chiến Bàn Cổ mà nàng đã lĩnh ngộ được một tia đạo uẩn, từ đó đản sinh linh trí.

Khi hóa hình nàng rất lo lắng sẽ bị bắt về và xóa bỏ chân linh.

Lúc này cảm thụ được khí tức quen thuộc của Luân Hồi, nàng làm sao không sợ hãi cho được, anh tư vĩ ngạn của Luân Hồi khi đại chiến Bàn Cổ đã khắc sâu vào tâm trí nàng rồi.

Bên cạnh nàng lúc này có hai nữ tử, thân hình mảnh mai mặc cung đình phục thị thể hiện đường cong hoàn mỹ.

Cảm nhận được tâm trạng của tiểu nữ hài, hai nữ tử vội vàng đau lòng ôm lấy nàng.

“Linh Nhi muội muội, không sao đâu, đừng sợ, tỷ tỷ sẽ bảo hộ muội!” Nữ tử trưởng thành hơn ái ngại ôm nàng vào lòng.

“Đúng thế đúng thế, Linh Nhi muội muội, đại tỷ của ta nhất định sẽ bảo vệ muội, tỷ ấy là tộc trưởng Vụ Tộc, ta là phó tộc trưởng, đều

đã hái được Thái Ất Đạo Quả là Thái Ất Kim Tiên rồi, tỷ tỷ kết hợp với khí vận Vụ Tộc thậm chí có thể kháng hành Đại La cường giả, có bọn ta ở đây không ai làm hại muội được đâu!" Tiểu nữ hài nghe vậy, cảm nhận được sự quan ái của hai tỷ tỷ sớm tối có nhau, trong lòng không khỏi ấm áp nhưng ngay sau đó lại cảnh giác.

Nàng biết bản lĩnh và thực lực của Luân Hồi, nếu hắn muốn tìm nàng thì quá dễ dàng.

Để tránh mang tai họa đến cho họ, nàng bắt buộc phải rời khỏi đây.

Hai tỷ tỷ dẫn dắt chủng tộc sinh tồn không dễ dàng gì, Vụ Tộc ở Ngũ Hành Sơn Mạch không phải tộc lớn, lại toàn là nữ tử nên bị các thế lực khác dòm ngó, nếu không nhờ hai vị Thái Ất Kim Tiên tọa trấn thì Vụ Tộc đã sớm bị xóa tên rồi.

Nếu vì nàng mà mang lại tai họa hủy diệt cho Vụ Tộc thì nàng chết cũng không cam tâm.

Cực Phẩm Hỗn Độn Linh Bảo sau khi hóa hình thực lực vốn không yếu, chỉ là không ai biết mà thôi, ngay cả hai thủ lĩnh Vụ Tộc cộng lại cũng không phải đối thủ của nàng.

Linh Nhi là cái tên hai vị cường giả Vụ Tộc đặt cho nàng vì nàng là kiếm thể hóa hình, nên gọi là Kiếm Linh Nhi.Một buổi sáng sớm, Kiếm Linh Nhi lén lút rời khỏi trụ sở Vụ Tộc, nàng muốn đi trước khi Luân Hồi tìm thấy mình, rời khỏi nơi đã cho nàng vô hạn niềm vui này.

Nàng sợ mang họa đến cho Vụ Tộc vì nàng quá rõ sự khủng bố của Luân Hồi.

Đương nhiên nàng cũng mang theo một tia hy vọng có thể thoát khỏi ma trảo của Luân Hồi, nàng không muốn trở lại làm phôi kiếm bị

luyện hóa.

Thế nhưng khi vừa rời khỏi Vụ Tộc không lâu, đi tới một ngọn núi, nàng đột nhiên phát hiện trên đỉnh núi có một thanh niên mặc đạo bào, mang theo ý chí không thể ngỗ nghịch đang đứng đó, đạm mạc nhìn mình.

Khoảnh khắc ấy nàng như bị sét đánh, toàn thân run rẩy vì nàng cảm nhận được khí tức quen thuộc đã lâu trên người đối phương.

Một cảm giác vừa ỷ lại vừa sợ hãi vô hạn ập đến khiến nàng lập tức xác định được thân phận của Luân Hồi.

Ở bên cạnh hắn bao năm, nàng đã quá quen thuộc khí tức này, nàng sợ Luân Hồi không thích nàng đản sinh linh trí mà sẽ xóa sổ nàng.

Trong lòng bách cảm giao tập, nhưng biết vô lộ khả tẩu, cuối cùng nàng nghiến răng quỳ xuống.

"Kiếm Linh Nhi bái kiến lão gia, Đạo Tôn lão gia thánh an!" Giọng nói thanh linh pha chút sợ hãi của Kiếm Linh Nhi truyền vào tai Luân Hồi.

Luân Hồi khi nhận thấy phôi kiếm biến mất, ban đầu tưởng bị ai lấy đi, nhưng với thủ đoạn của hắn, thiên hạ này kẻ có thể lấy đồ trong tay hắn không quá mười người.

Sau đó không cảm thấy dấu vết hư hại xung quanh, suy nghĩ một chút rồi dùng thần thức quét qua Ngũ Hành Sơn Mạch, hắn liền hiểu rõ ngọn ngành.

Chương 32

Lúc này Luân Hồi cũng thấy lạ, phôi kiếm kia thật sự đã đản sinh linh trí rồi.

Phải biết Cực Phẩm Hỗn Độn Linh Bảo sinh ra linh trí khó thế nào, huống chi là ở Hồng Hoang.

Nhất thời hắn cũng không biết làm sao cho phải, nhưng bước chân vẫn không đổi hướng về phía Kiếm Linh Nhi.

Bước đi phiêu hốt, một bước một Luân Hồi, chỉ vài hơi thở hắn đã đứng trước mặt nàng.

"Kiếm Linh Nhi, cái tên không tệ.

Những năm qua ngươi vẫn luôn sống ở Vụ Tộc sao?" Giọng nói của Luân Hồi đạm mạc, không nhìn ra hỉ nộ.

Kiếm Linh Nhi run rẩy, tưởng Luân Hồi muốn giận lây sang Vụ Tộc, vội nói: "Vâng, xin lão gia đừng giận lây Vụ Tộc, Linh Nhi nguyện tự đoạn linh trí, khôi phục bản chất Cực Phẩm Hỗn Độn Linh Bảo!" Nói xong nàng định tự sát trước mặt hắn, nhưng giây tiếp theo nàng phát hiện thân thể không thể cử động.

Nàng kỳ quái nhìn Luân Hồi, không hiểu hắn muốn làm gì.

Luân Hồi mỉm cười đạm mạc nói: "Ai nói bản tôn muốn xóa bỏ linh trí của ngươi?" Kiếm Linh Nhi ngẩn ra rồi đại hỷ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng khiến Luân Hồi lộ ra một tia cười ý từ tận đáy lòng.

Hắn không phải kẻ vô tình, phôi kiếm theo mình bao năm, đã sinh linh trí thì sao nỡ xóa bỏ, lúc này trong lòng hắn đã có quyết định.

"Linh bảo linh căn hóa hình vốn không dễ, Cực Phẩm Hỗn Độn Linh Bảo lại càng gian nan hơn.

Nếu đã hóa hình lại từng theo bản tôn vô tận tuế nguyệt, bản tôn hỏi ngươi, có nguyện ý bái bản tôn làm sư, trở thành nhị đệ tử của Luân Hồi ta chăng?" Giọng nói của Luân Hồi tuy bình thản nhưng lọt vào tai nàng như thiên lại chi âm.

Nàng cứ ngỡ đời mình thế là hết, không ngờ lại xoay chuyển như vậy.

"Nguyện ý nguyện ý, Kiếm Linh Nhi bái kiến sư tôn!" Nàng vừa nói vừa nghẹn ngào.

Trong Hồng Hoang, dung mạo sinh linh sau khi hóa hình dựa trên tâm thái, ví như Lão Tử vô vi thì già nua, Nguyên Thủy uy nghiêm thì trung niên, Thông Thiên bốc đồng thì thanh niên.

Kiếm Linh Nhi dù là Cực Phẩm Hỗn Độn Linh Bảo nhưng tâm thái lúc này chỉ là một tiểu nhi nữ, tuy hiểu chuyện nhưng tâm thái đã định hình, cần thời gian cảm ngộ mới có thể lột xác.

Thấy vẻ mặt lệ nhòa của nàng, Luân Hồi thở dài một tiếng, tiến tới ôm nàng vào lòng.

Khí tức quen thuộc ập đến, Kiếm Linh Nhi rốt cuộc không nhịn được nữa, khóc òa lên trong lòng hắn.

Hồi lâu sau Luân Hồi mới mỉm cười vỗ vai nàng: "Được rồi đồ nhi ngoan, thời gian tới theo vi sư đi du lịch Hồng Hoang để tăng trưởng kiến thức nhé!" "Ân!" Kiếm Linh Nhi mở to đôi mắt tròn xoe gật đầu lia lịa, vẻ nãi manh khiến tâm thái tĩnh lặng bấy lâu của Luân Hồi dậy sóng.

Hắn xoa đầu nàng rồi đại tiếu: "Ha ha, đồ nhi ngoan, đi theo vi sư nào!"Thu nhận nhị đệ tử xong, tâm trạng Luân Hồi rất tốt, bao nhiêu món đồ chơi nhỏ luyện chế năm xưa hắn đều đưa hết cho nàng, còn tận tâm dạy bảo tu hành.

“Vật này tên là Luân Hồi Kiếm Liên, do đợt liên tử đầu tiên trên Luân Hồi Đại Đạo Liên của bản tôn hóa thành, chỉ có bốn hạt.

Một hạt đã tặng cho người khác, hạt này bản tôn dùng một giọt tâm đầu huyết của Kiếm Đạo Ma Thần cùng các loại kỳ trân Hỗn Độn luyện thành, bên trong uẩn hàm cảm ngộ kiếm đạo của bản tôn, vừa xuất thế đã là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nay ban cho ngươi, sau này vị tất không thể tấn cấp Tiên Thiên Chí Bảo hay Hỗn Độn Linh Bảo!” Kiếm Linh Nhi nghịch ngợm tòa liên đài, mặt mày rạng rỡ, rõ ràng rất thích thú, sự ỷ lại dành cho Luân Hồi càng thêm sâu đậm.

Nàng theo hắn tu hành đã mười vạn năm, tu vi ngày một tăng tiến.

Hiện tại nàng đã tiến rất sát Đại La Kim Tiên, chỉ chờ thời cơ là có thể đột phá.

Trên đường đi không biết thu hoạch được bao nhiêu linh vật linh bảo, tiểu gia hỏa này dường như rất thích bảo vật, mỗi khi Luân Hồi định cất món gì tốt vào túi là nàng lại nhìn bằng đôi mắt đáng thương.

Mỗi lần như vậy Luân Hồi đều cười mắng một câu rồi đưa cho nàng, thành ra đi một vòng nàng thì đầy túi còn Luân Hồi chẳng được gì.

Nhưng hắn cũng không nản, đồ hắn thu hoạch ở Hỗn Độn tùy tiện lấy một cái ra cũng đủ đè chết toàn bộ gia tài của nàng rồi.

“Sư tôn, chúng ta đi đâu vậy?” Nàng theo sau hắn đạp phá không gian hướng về hải ngoại.

Nếu trước kia họ đi vô định thì lần này lại có mục đích rõ ràng.

Kiếm Linh Nhi giờ đã là thiếu nữ mười hai mười ba tuổi, tâm thái trưởng thành hơn nhưng sự quyến luyến với Luân Hồi càng sâu đậm.

Nhìn vẻ mặt cầu tri của nàng, hắn nói: “Đi gặp sư muội của ngươi, đương nhiên cũng có thể là sư đệ!” Nàng nhíu mày: “Nga?

Là kẻ có căn nguyên thế nào mà lao phiền sư tôn thân hành?" Luân Hồi cười nói: "Ngươi là một ý ngoại ngoài dự liệu của vi sư, còn vị kia từ ức vạn năm trước đã sinh linh trí, sớm đã được vi sư định sẵn làm đệ tử rồi.

Người đó do một tòa liên đài của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành, có tạo hóa chi khí vô tận, cũng giống như ngươi, người đó đã chứng kiến trận chiến của ta và Bàn Cổ nên sinh linh trí, chỉ là phẩm cấp không cao bằng ngươi nên hóa hình không gian nan bằng.

Năm xưa vi sư đã phát hiện ra nên ban cho một phiên tạo hóa, đặt người đó lên một tòa Hỗn Độn Ngoan Thạch nhậm kỳ tu luyện, tòa đá đó giờ rơi vào Hồng Hoang hóa thành một hòn đảo, đó chính là nơi chúng ta sắp tới!" Kiếm Linh Nhi không ngờ đối phương lại có tạo hóa như vậy, mắt tròn xoe không biết đang tính quỷ chủ ý gì.

Luân Hồi thấy vậy cũng buồn cười cho vị tam đệ tử tương lai.Ở Đông Hải có đảo Bồng Lai do Hỗn Độn Ngoan Thạch hóa thành!

Tin này đã truyền khắp Đông Hải nhưng chưa ai tìm thấy.

Tuy nhiên với người nhạy bén với Hỗn Độn khí tức như Luân Hồi, hắn trực tiếp tìm thấy Bồng Lai giữa biển sương mù, dắt nàng xuyên qua đó.

Trong nháy mắt, linh khí Hỗn Độn tràn ngập khiến cả hai cảm thán.

Bồng Lai quả là động thiên phúc địa, kỳ hoa dị thảo khắp nơi, cách đó không xa là một gốc Ngộ Đạo Tử Trà Thụ cực phẩm.

Luân Hồi còn cảm nhận được hơi thở của Lục Liễu, dù hiện tại nó chưa lọt vào Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn hay bằng được Hoàng Trung Lý.

Dù sao khi Thế Giới Thụ vỡ vụn, các mảnh vỡ được các Ma Thần

lấy đi đều hóa thành linh căn, ai cũng có vài cây cực phẩm.

Kiếm Linh Nhi nhìn quanh với đôi mắt sáng quắc, hận không thể thu hết vào nang.

Chưa kịp hành động nàng đã bị Luân Hồi gõ đầu: "Thu lại mấy cái tâm tư đó đi, đây là đạo trường của sư đệ hoặc sư muội ngươi tương lai đấy!" "Nga!" Nàng bĩu môi xoa đầu đầy bất mãn.Tại trung tâm Bồng Lai Đảo, giữa một vùng nước lớn nồng đậm linh khí và tạo hóa chi ý, một đóa Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên đang nở rộ.

Một vị khuynh thế giai nhân mặc thanh y đang đoan tọa phía trên, quanh thân tỏa ra hơi thở của Tạo Hóa Đại Đạo.

Luân Hồi hài lòng gật đầu, tu vi Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, ngang ngửa Kiếm Linh Nhi.

Cảm nhận được có người lạ đột nhập, giai nhân mở mắt, khi nhìn rõ Luân Hồi thì trong mắt hiện lên vẻ kích động.

Nàng thu lại pháp lực, bước đi trên không trung rồi quỳ sụp trước mặt hắn: "Đệ tử Thanh Y bái kiến sư tôn!" Nàng tên là Thanh Y.

Luân Hồi cười nói: "Đứng lên đi, hôm nay bản tôn chính thức thu ngươi làm tam đệ tử môn hạ!" Sau đó hắn giới thiệu Thanh Y cho Kiếm Linh Nhi.

Tuy Kiếm Linh Nhi là sư tỷ nhưng so với vẻ đoan trang của Thanh Y thì nàng quá non nớt.

Cảm nhận được áp lực từ Thanh Y, Kiếm Linh Nhi thu lại tính cách nhí nhố, giả bộ trưởng thành để hành lễ.

Chương 33

Nhưng vẻ "vẽ hổ không thành lại giống chó" đó khiến Luân Hồi và Thanh Y đều mỉm cười.

Những ngày sau đó, Luân Hồi dung hợp cảm ngộ tu hành thành một cuốn 《 Luân Hồi Đạo Điển 》 giao cho hai đệ tử, đồng thời cáo tri quy củ của Luân Hồi Cổ Điện.

Hắn ở lại Bồng Lai vừa dạy bảo đệ tử vừa củng cố tu vi.Một triệu năm trôi qua, Luân Hồi rốt cuộc đã chạm tới ngưỡng cửa Hỗn Nguyên, hắn biết ngày chứng đạo đã đến.

Từng chứng kiến Bàn Cổ khai thiên với khí thế hùng vĩ hằng cổ không phai, hắn đã nhận được sự trùng kích to lớn.

Do đó lần này hắn chuẩn bị mô phỏng Bàn Cổ, khai sáng thiên địa trong Hỗn Độn Châu để chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Trong Hỗn Độn Châu, Luân Hồi vuốt ve Luân Hồi Đại Đạo Bút, mỉm cười: "Lão bằng hữu, công đức khai thiên lần này chắc đủ để tu phục ngươi tới bán bộ Hỗn Độn Chí Bảo, sau này có cơ duyên sẽ trở lại cấp Chí Bảo!" Linh bảo có linh, nó rung động cọ vào má hắn đầy thân thiết.

Hắn trấn an nó rồi quay lại nhìn ba đệ tử: "Các ngươi nhìn cho kỹ, lần chứng đạo này là cơ hội thiên tải nan phùng cho các ngươi!" Phía sau hắn là đại đệ tử Minh Hà, nhị đệ tử Kiếm Linh Nhi và tam đệ tử Thanh Y, tất cả đều nghiêm nghị: "Cẩn tuân sư tôn giáo hối!" Để chuẩn bị khai thiên, hắn đã về Cửu U mang theo Thế Giới Thụ.

Lần này hắn sẽ không dùng tay chống trời như Bàn Cổ để rồi thân tử đạo tiêu.

Lúc đó cũng vừa lúc Minh Hà hóa hình, hắn trực tiếp thu làm đại đệ tử rồi đưa tới Bồng Lai chứng kiến đại sự này.Trong Hỗn Độn Châu, sau khi sắp xếp cho ba người, Luân Hồi bước đi trên không trung, Hỗn Độn Châu phát ra hào quang bảo vệ ba đệ tử.

Xong xuôi, hắn nhìn lên trời cao, cầm Luân Hồi Đại Đạo Bút vung lên một chữ 'Khai' khổng lồ.

Văn tự đầy đạo uẩn và hơi thở tuế nguyệt hiện ra, khí thế bùng nổ làm chấn động Hỗn Độn Châu, khí Hỗn Độn lập tức phân làm hai.

Luân Hồi mỉm cười, tiếp tục viết những đại đạo văn tự lên hư không.

Lúc này hắn đã dung quán Tam Thiên Pháp Tắc, luồng sáng Luân Hồi bùng nổ.

Cuối cùng thanh trọc nhị khí bắt đầu diễn sinh theo chuyển động của hắn, khi một tia sáng độc nhất của Hỗn Độn xuất hiện, hắn biết mình đã thành công.

Hắn không nói lời nào, múa bút viết ra những văn tự mạnh mẽ, thanh khí bốc lên, trọc khí trầm xuống, trời đất bắt đầu phân định.

Ba đệ tử nhìn không chớp mắt, cảm ngộ không ngừng gia trì vào thân thể, nếu không có lời dặn của Luân Hồi thì họ đã đột phá lên Đại La rồi.Thiên địa trong Hỗn Độn Châu khai liệt, Luân Hồi thu lại chí bảo khi cảm thấy đã đủ.

Ngay khi đó thiên địa đột nhiên rung chuyển như muốn sụp đổ, giống hệt vấn đề Bàn Cổ gặp phải năm xưa.

Ba người Minh Hà biến sắc nhìn về phía hắn.

Đúng lúc đó, Luân Hồi lấy Thế Giới Thụ ra nói: “Đến lúc cho ngươi một phiên tạo hóa rồi!” Nói đoạn hắn ném cây non Thế Giới Thụ vào thiên địa đó.

Trong nháy mắt cây lớn nhanh như thổi, rễ cắm xuống đất, ngọn chống lên trời.

Thế Giới Thụ không ngừng thăng tiến, từ giai đoạn cây non sang trưởng thành.

Ba mươi vạn năm trôi qua, cây đã cao chín triệu trượng, cành lá sum suê già thiên.

Nó tấn cấp lên Hỗn Độn Linh Căn.

Theo thời gian, thiên địa này rốt cuộc đã ổn định.

Ba đệ tử thở phào nhẹ nhõm, biết sư tôn đã thành công triệt để.

Luân Hồi mỉm cười, khí thế Hỗn Nguyên trong người lưu chuyển rồi bộc phát.

Một viên Hỗn Nguyên Đạo Quả phá vỡ hư không giáng xuống thức hải của hắn.

Khí tức Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên bùng nổ, phổ thiên đồng khánh!Hắn đã trở lại cảnh giới này.

Đại đạo công đức từ trên trời rơi xuống mênh mông vô tận.

Hai thành rơi vào thiên địa này, một thành rưỡi rơi vào Luân Hồi Đại Đạo Bút khiến nó khôi phục thành Cực Phẩm Hỗn Độn Linh Bảo.

Một thành rưỡi rơi vào Thế Giới Thụ giúp nó thăng lên Trung Phẩm Hỗn Độn Linh Căn.

Phần còn lại rơi vào người Luân Hồi giúp hắn đột phá lên Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ đỉnh phong, chỉ cần cảm ngộ thêm là có thể lên hậu kỳ.

Thiên địa tân sinh này tuy không lớn nhưng giống như một bản Hồng Hoang cấp thấp, đỉnh phong là Đại La Kim Tiên, nhiều nhất là Tiên Vương, không thể có Tiên Đế hay Tiên Tôn.

Hỗn Nguyên Kim Tiên ở đây phải hòa hợp với thiên địa, tương đương với Thánh Nhân Hồng Hoang bản thấp, điểm khác biệt là không có Thiên Đạo và Hồng Quân.

Luân Hồi thu lại cảm xúc, trở về trước mặt ba đồ đệ.

Sau mười vạn năm, Kiếm Linh Nhi đã thành thiếu nữ, tuy không đoan trang như Thanh Y nhưng mang dáng dấp thiếu nữ nhà bên.

Tu vi ba người đều đã đạt Bán Bộ Đại La Kim Tiên, họ rất nghe lời hắn nên chưa vội đột phá để tích lũy nội hàm.

Luân Hồi vô cùng mãn ý, dẫn ba người bước ra khỏi Hỗn Độn Châu.

Thời gian thấm thoát trôi qua, khí tức vô tận lấp lánh trong hư không, lại thêm mấy triệu năm vèo qua.

Lúc này, trong Lục Đại Thánh Triều và Tiên Thiên Ngũ Tộc, cường giả ngày càng nhiều.

Không biết từ lúc nào, Hỗn Nguyên Kim Tiên đã trở thành tầng lớp đỉnh tháp của các đại thế lực, còn cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên giờ đây chỉ có thể coi là rường cột trung lưu.

Tất nhiên, dù là Hỗn Nguyên Kim Tiên thì chiến lực cũng có sự khác biệt.

Giữa Hỗn Nguyên Kim Tiên, Chuẩn Thánh cửu trọng thiên, Á Thánh, Bán Thánh, mỗi một bước đi đều như rãnh trời ngăn trở bước chân của chúng sinh.

Lục Đại Thánh Triều không cần bàn cãi, các chủ nhân của Thánh Triều đều là Ma Thần Hỗn Độn chuyển thế, vừa đột phá đã mạnh mẽ tấn cấp Chuẩn Thánh cửu trọng thiên, sau đó còn liên tục truyền ra tin tức tấn cấp Á Thánh.

Tiên Thiên Ngũ Tộc, với tư cách là chủng tộc tiên thiên của Hồng Hoang, lại chậm hơn một bước, tu vi của Ngũ Tộc tộc trưởng kém hơn các chủ nhân Thánh Triều không ít.

Dẫu vậy, mấy đại thế lực này vẫn thống trị đại địa Hồng Hoang suốt những năm tháng vô tận.

Do chủ nhân các đại thế lực không dễ dàng gây hấn, dẫn đến số lượng sinh linh tăng mạnh theo từng ngày, khí tức đại kiếp cũng lan tỏa ngay tại thời điểm đó, khiến vô số người phải cảnh giác.

Trong Thiên Cơ Thánh Triều, chủ nhân Thánh Triều nhiều năm không lộ diện, mọi chuyện hầu như đều do Sát Lục Lão Tổ xử lý.

Tuy vậy, thực lực của Sát Lục Lão Tổ cũng đã đạt tới cấp bậc Á Thánh vô cùng khủng bố.

Đầu tiên là nhờ sự chỉ điểm của Luân Hồi, thứ hai là các chí bảo mà Luân Hồi ban cho, cộng thêm vận mệnh của Thiên Cơ Thánh Triều gia trì tu hành suốt nhiều năm, đạt đến Á Thánh cũng không có gì kỳ quái.

Chương 34

Một ngày nọ, khi Sát Lục Lão Tổ đang giảng đại đạo cho chúng nhân, đột nhiên một luồng sức mạnh quỷ dị hiện lên trong hư không, khiến thần sắc mọi người không khỏi ngưng trọng.

Sát Lục Lão Tổ lập tức đại hỷ, ngừng giảng đạo, đi về phía nội đình.

Quả nhiên, Thiên Cơ Lão Tổ đã đợi sẵn từ lâu.

"Thiên Cơ đạo huynh?" Sát Lục Lão Tổ thần sắc rạng rỡ, nhìn Thiên Cơ Lão Tổ, bất giác hỏi với vẻ hơi không chắc chắn.

Thiên Cơ Lão Tổ thấy vậy, khóe miệng mỉm cười gật đầu nói: "Không sai, bần đạo đã tấn cấp giai đoạn Bán Thánh!" Lời này vừa thốt ra, ngay cả Sát Lục Lão Tổ cũng không khỏi kinh ngạc, sau đó một tia kính phục lóe lên trong mắt.

Chỉ có ở giai đoạn này mới biết đạt tới Bán Thánh khó khăn thế nào, khủng bố ra sao.

Giữa Á Thánh và Bán Thánh nhìn như chỉ cách một bước, nhưng thực tế khoảng cách đó là thứ mà Tiên Đế và Tiên Tôn không thể so bì.

Luân Hồi từng nói với hai người rằng, hiện nay trong Hồng Hoang, ngoại trừ Thập Đại Ma Thần, không một Ma Thần hay sinh linh tiên thiên nào đạt tới cảnh giới Bán Thánh.

Vậy mà Thiên Cơ Lão Tổ đã đạt tới, chứng tỏ Thiên Cơ Lão Tổ đã có tư cách khiêu chiến với Thập Đại Ma Thần, khiến các đại Ma Thần phải kiêng dè và kính sợ, làm sao không kinh ngạc cho được!

"Phải chúc mừng đạo huynh, đạo huynh cuối cùng đã đi trước

chúng ta một bước!" Quen biết nhau suốt năm tháng vô tận, qua vô số kỷ nguyên, Sát Lục Lão Tổ chân thành chúc mừng Thiên Cơ Lão Tổ.

Thiên Cơ Lão Tổ xua tay nói: "Bần đạo lần này có thể tấn cấp, Đạo Tôn đã góp công không ít.

Nếu không có Đạo Tôn, cũng không có bần đạo ngày hôm nay.

Đạo hữu, hãy tin tưởng rằng Đạo Tôn đã có thể giúp bần đạo đạt tới, thì cũng có thể giúp ngươi đạt tới!" Nghe vậy, Sát Lục Lão Tổ thần sắc nghiêm lại, ánh mắt càng thêm kiên định.

Thiên Cơ Lão Tổ không rảnh để đáp lời, lúc này ánh mắt y vô cùng sâu thẳm và xa xăm, dường như đang chờ đợi điều gì đó.

Trong lòng y thầm nhủ: "Vận Mệnh, ngươi đã áp chế lão tổ suốt năm tháng vô tận.

Nếu không phải Đạo Tôn ra tay, bần đạo e rằng đã bị đánh chết trong Hỗn Độn từ lâu.

Cậy vào ưu thế tiên thiên, ngươi chẳng hề đặt bản tôn vào mắt.

Giờ đây, bản tôn cuối cùng có thể đứng ở phía đối diện ngươi mà không còn áp lực.

Đại kiếp lần này, hãy cùng thanh toán hết ân oán trước đây đi!" Nói xong, ánh mắt Thiên Cơ kích động, một luồng chiến ý bùng phát, nỗi đau và hận thù bị kìm nén đang lóe lên.

Đạo tâm của y sớm đã bị tổn thương, Luân Hồi cũng hiểu rõ, nếu không giết chết Vận Mệnh Ma Thần, đạo tâm của Thiên Cơ Lão Tổ vĩnh viễn không thể hoàn thiện, đại đạo vô vọng.

Thế nên Luân Hồi mới mặc kệ Bàn Cổ đập nát nhục thân của y, để y tu luyện lại, cho y một cơ hội như thế này.

Thiên Cơ Lão Tổ thực sự đã nắm bắt được.

Giờ đây, khi đại kiếp sắp lâm đầu, y đã có tư cách khiêu chiến với Thập Đại Ma Thần.

Một lần này, cuối cùng phải nghịch dòng mà lên, chém giết Vận Mệnh Ma Thần, hoàn thiện đạo tâm!

Một ngày nọ, Luân Hồi gọi ba đệ tử đang tu hành ra, đưa họ đi về phía đại địa Hồng Hoang.

"Sư tôn, ngài định đưa con đi đâu?" Kiếm Linh Nhi tò mò hỏi, Minh Hà và Thanh Y cũng đầy vẻ thắc mắc.

Luân Hồi thản nhiên mỉm cười: "Các đại thế lực đang ra sức vơ vét khí vận Hồng Hoang, khiến đại địa Hồng Hoang không thể chịu đựng nổi.

Giờ đây, lượng kiếp cuối cùng cũng giáng xuống.

Vi sư lần này đưa các con đi xem các đại thế lực độ đại kiếp lần này như thế nào, việc này đối với việc tăng tiến thực lực sau này của các con vô cùng quan trọng!" "Vậy sư tôn định đưa chúng con đi đâu ạ?" Vẫn là giọng nói của Kiếm Linh Nhi hỏi.

Luân Hồi thấy vậy, phất tay một cái bảo vệ ba người, sau đó thân thể trực tiếp xuyên phá sự phong tỏa của không gian vô tận, đi tới một địa giới vô danh.

"Đi xem một vở kịch hay, để các con biết rằng trong Hồng Hoang này, không chỉ có Ma Thần Hỗn Độn thống trị thiên hạ, sinh linh tiên thiên vẫn không thể coi thường!" Luân Hồi vừa nói vừa dẫn mấy người đi về phía xa.

Tại một dãy núi khổng lồ bao la vô biên, hào quang vô thượng không ngừng biến đổi.

Nơi này do linh khí loãng nên hầu như không có thế lực nào muốn đặt chân đến, thậm chí tán tu cũng không muốn tới đây.

Nhưng trong địa giới hoang vắng không dấu chân người này, hôm nay lại có một vị hoàng giả khủng bố đặt chân tới.

Khí thế bễ nghễ thiên hạ, ngang dọc vô song trong đại thế giới đã cho thế gian biết sự tồn tại đầy khủng bố của mình.

Lúc này, vị nam tử kia ánh mắt lấp lánh tinh quang vô tận, khí thế đế hoàng bao trùm toàn trường, khiến người ta phải run sợ đến nghẹt thở.

Đột nhiên, hắn đạm mạc nói: "Đã đến rồi thì hiện thân đi, giấu đầu lòi đuôi không phải là tính cách của ngươi!" Lời này vừa thốt ra, ba người Minh Hà đang ẩn nấp trong hư không đều thầm giật mình, chấn kinh nhìn Luân Hồi, trong lòng thầm đoán: chẳng lẽ đối phương đã phát hiện ra?

Chắc là không đâu!

Tuy nhiên, đối diện với ánh mắt của đối phương, Luân Hồi chỉ mỉm cười thản nhiên, hơi ngẩng đầu, ý bảo cứ xem tiếp.

Quả nhiên, khoảnh khắc sau, ba người Minh Hà đã hiểu đối phương không phải nhắm vào họ.

Trong hư không, một đạo gợn sóng lóe lên, đột nhiên một luồng khí thế hung hãn vô cùng mạnh mẽ giáng xuống, khiến người ta sợ hãi không thôi.

Khí sát lục vô biên vô tận khiến ngay cả ba người Minh Hà vốn điềm tĩnh cũng phải thầm rùng mình.

Sau đó, một giọng nói hào sảng mang theo uy nghiêm vô tận đột nhiên vang lên.

"Ha ha ha ha!

Thế nhân đều biết Chúc Long mới là kẻ chấp chưởng Tiên Thiên

Long Tộc, là chí cường giả khủng bố nhất của Long Tộc.

Không ngờ lại có một vị cường giả như Long Vương tồn tại.

Long Tộc che giấu thật sâu nha!" Người này vừa giáng xuống đã nói phá danh tính của nam tử kia: tộc trưởng thực sự của Tiên Thiên Long Tộc – Long Vương.

Long Vương nghe lời của người nọ cũng không tức giận, thậm chí còn nở một nụ cười nhạt nói: "Thần Nghịch quả nhiên bất phàm, thực sự đã tấn cấp tới cảnh giới Bán Thánh!" Người này không phải ai khác, chính là hoàng giả của Hung Thú nhất tộc – Thần Nghịch, tồn tại khủng bố đầu tiên trong Hồng Hoang tấn cấp Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Tuy nhiều năm không ra tay, nhưng không ai dám trêu chọc!

Nếu người của Lục Đại Thánh Triều nghe tin Thần Nghịch tấn cấp Bán Thánh, e rằng sẽ còn kinh hãi hơn nữa.

Chương 35

Lúc này, Thần Nghịch trong bộ hoàng bào đen bước ra từ hư không, xuất hiện trước mặt Long Vương, cùng Long Vương mặc long bào màu vàng minh hoàng ngạo nghễ đối lập.

Hai vị hoàng giả của hai đại tộc tiên thiên, ngay tại thời điểm đó, bùng phát ra khí thế khủng bố vô tận, trong ánh mắt hiện lên uy thế vô biên, không ngừng va chạm.

Hai đại hoàng giả đều không phải hạng vừa, đều đang dò xét đối phương.

Nếu thực lực đối phương không đủ, họ sẽ không ngại thừa cơ diệt gọn.

Sau khi hai luồng khí thế khủng bố va chạm mạnh mẽ, cuối cùng không bên nào chiếm được ưu thế, trong lòng đều thầm kinh hãi và chấn động trước thực lực của đối phương.

Ba người Minh Hà ẩn nấp trong hư không vô tận cũng thầm kinh hãi.

Long Tộc lại ẩn giấu một vị chí cường giả khủng bố như vậy, tu vi Bán Thánh, thực lực không hề thua kém Thần Nghịch, quả là kinh thế hãi tục!

Cuối cùng, hai người đều thu liễm khí thế, ngồi đối diện nhau trên bàn đá mà Long Vương đã chuẩn bị sẵn.

Long Vương khẽ mỉm cười, trên bàn đá xuất hiện một bàn cờ, hai người không nói lời nào, bắt đầu hạ quân.

Cuối cùng, khi ván cờ vào giai đoạn sau, Long Vương rốt cuộc cũng mở lời trước: "Đại kiếp sắp đến, Thú Hoàng có cao kiến gì

chăng?" Thần Nghịch cầm một quân cờ hạ xuống, đạm mạc cười nói: "Không có, chỉ dùng đại nghị lực mà phá.

Thành, thì bản hoàng tấn cấp Hỗn Nguyên; bại, thì Hung Thú nhất tộc ta từ đây biến mất!" Long Vương nhướng mày, cũng hạ một quân cờ nói: "Thú Hoàng thật khí phách.

Nhưng trong Lục Đại Thánh Triều đều là thân chuyển thế của Ma Thần Hỗn Độn, Ma Thần ẩn nấp trong bóng tối càng không kể xiết.

Những kẻ từng cùng Bàn Cổ được xưng là Thập Đại Ma Thần, chín vị kia không một ai lộ diện, những chuyện này ngươi thấy thế nào?" Thần Nghịch nghe vậy, đôi mắt lóe lên một tia lệ khí.

Năm xưa, hắn khí thôn sơn hà, muốn thống nhất Hồng Hoang, dùng khí vận Hồng Hoang để nhất thống thương sinh, mạnh mẽ tấn cấp Hỗn Nguyên.

Tuy nhiên, sáu đại Ma Thần mạnh mẽ hiện thân, dùng chiến lực Tiên Tôn và uy lực chí bảo ép lui hắn.

Một khi đã lùi bước, sẽ không còn cơ hội nữa.

"Hừ, chẳng qua là một đám may mắn thoát khỏi tay Nguyên Thủy Thiên Vương, chúng ta có gì phải sợ?" "Sức mạnh của một chỉ đã đánh thương ngươi năm đó, bản hoàng vẫn còn nhớ rõ như in.

Trong các Ma Thần Hỗn Độn ẩn chứa quá nhiều bí mật.

Càng điều tra, ta càng thấy rợn người.

Thế nên bản hoàng mới mời ngươi hiện thân gặp mặt.

Thần Nghịch, chúng ta hợp tác đi!" Nói đoạn, trong mắt Long Vương bùng phát một tia tinh quang, uy thế vô biên hiện ra, nhìn chằm chằm vào Thần Nghịch.

Thần Nghịch nhìn chằm chằm Long Vương, dường như đang

thực sự nghiêm túc đánh giá vị hoàng giả mới thăng cấp này.

"Bản hoàng biết điều gì đã thúc đẩy ngươi, khiến ngươi không tiếc để lộ thân phận cũng phải tìm bản hoàng hợp tác.

Đừng nói những lời khách sáo đó, bản hoàng biết tính cách của ngươi!" Thần Nghịch uy nghiêm lên tiếng, nghe qua có vẻ hai người không phải lần đầu quen biết.

Long Vương vẻ mặt phức tạp, ánh mắt hiện lên vô số luồng khí, cuối cùng tâm thần có chút suy sụp.

Cuối cùng, y thở dài một hơi nặng nề, mới nhìn Thần Nghịch nói: "Nếu ta nói với ngươi, hiện nay trong Hồng Hoang đã có người chứng đạo Hỗn Nguyên, ngươi tin không?" Oanh!

Một quân cờ trong tay Thần Nghịch đột nhiên hóa thành bột mịn, tan biến theo gió.

Trong nháy mắt, khí thế vô tận quanh thân Thần Nghịch không ngừng phát tán, xung kích tứ phương tinh không.

"Không thể nào!" Thần Nghịch đôi mắt uy nghiêm, uy thế vô tận khóa chặt Long Vương, mạnh mẽ lên tiếng.

Thần Nghịch không tin có người có thể chứng đạo Hỗn Nguyên trong thời gian ngắn ngủi như vậy.

Nhưng đón nhận hắn lại là nụ cười khổ và vẻ bất lực của Long Vương.

Long Vương cay đắng mấp máy môi mới chậm rãi nói: "Long Tộc ta chiếm giữ Đông Hải vô số năm.

Mấy triệu năm trước, khi bản hoàng du ngoạn Đông Hải, một luồng uy thế khủng bố trên mặt biển Đông Hải từng lóe lên rồi biến mất, nhưng lại tình cờ bị bản hoàng bắt gặp." "Khi đó bản hoàng vừa

mới tấn cấp Chuẩn Thánh tứ trọng thiên, không hiểu rõ lắm, chỉ nghĩ đối phương có lẽ là Ma Thần Hỗn Độn chuyển thế cấp bậc Á Thánh hay Bán Thánh thôi.

Nhưng khi bản hoàng tấn cấp Bán Thánh, hồi tưởng lại luồng khí thế đó mới kinh hãi phát hiện, khí thế của đối phương chính là khí thế độc nhất vô nhị của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!" Nói đến đây, Long Vương nhìn chằm chằm Thần Nghịch, nhấn mạnh từng chữ, ngữ điệu đầy vẻ không thể nghi ngờ.

Thần Nghịch lúc này cũng cuối cùng đã hiểu vì sao Long Vương lại tới tìm mình.

Thay vào vị trí của hắn, lúc này cũng sẽ vô cùng chấn động.

Hắn suy nghĩ một hồi, cuối cùng nhìn về phía Long Vương, chậm rãi nói: "Ngươi định hợp tác với bản hoàng như thế nào?" Long Vương thấy vậy, nhìn vào mắt Thần Nghịch, hào quang vô tận tức thì bùng phát.

Thần Nghịch cũng làm tương tự, trong chốc lát, từng luồng đạo uẩn hiện ra, khoảnh khắc sau, ngay cả Luân Hồi cũng không nghe được nội dung cuộc trò chuyện của hai người.

Trong hư không vô tận, ba người Minh Hà kinh hãi nhìn xuống dưới, một tia khó tin hiện lên nơi đáy mắt.

Thần Nghịch và Long Vương hai người đã buông bỏ tâm thần, tiến vào sâu trong nội tâm đối phương để trò chuyện.

Kiểu đàm thoại này thường chỉ xuất hiện giữa những người bạn chí thân, giữa hai kẻ thù là chuyện tuyệt đối không thể.

Bởi vì một khi một bên có mưu đồ và dã tâm, ra tay trước thì bên kia có khả năng trực tiếp bị phế bỏ.

Vậy mà Long Vương và Thần Nghịch lại cùng buông bỏ tâm thần

ngay lúc đó.

Cuối cùng, Minh Hà lên tiếng hỏi trước: "Sư tôn, nếu đệ tử đoán không lầm, Long Tộc và Hung Thú nhất tộc đã đánh nhau vô số năm, tại sao hoàng giả hai tộc lại tin tưởng nhau như vậy?

Chẳng lẽ hai tộc đang diễn kịch cho các đại thế lực xem?" Nghe lời Minh Hà, Luân Hồi khẽ mỉm cười, sau đó giải thích: "Bây giờ tuyệt đối không phải diễn kịch, nhưng sau này thì chưa biết chừng!" Nghe Luân Hồi nói, ba đại đệ tử đều tò mò nhìn sư tôn.

Luân Hồi cũng không che giấu, trực tiếp giải thích: "Hai người họ có thể tin tưởng nhau lúc này không ngoài áp lực.

Áp lực đó chính là do bản tôn ban cho.

Long Vương cũng không hổ là thiên kiêu vạn cổ hiếm thấy, năm đó bản tôn đột phá Hỗn Nguyên, giáng xuống Hồng Hoang một luồng khí tức mà y cũng có thể bắt được!" "Hiện nay sinh linh Hồng Hoang đều lấy Ma Thần Hỗn Độn làm đầu, cảm thấy Ma Thần Hỗn Độn mạnh mẽ vô địch, đi theo chắc chắn không sai.

Nào biết Ma Thần Hỗn Độn chẳng qua cũng chỉ là một đám kéo dài hơi tàn dưới tay Bàn Cổ năm xưa mà thôi!" "Trong sinh linh Hồng Hoang không thiếu những kẻ ngạo khí ngất trời, độc đoán vạn cổ, tự phụ không thua kém ai.

Dẫu là Ma Thần Hỗn Độn cũng đừng mong khiến họ sợ hãi!" "Long Vương và Thần Nghịch chính là những cường giả cái thế ứng vận sinh ra trong đám sinh linh đó.

Chương 36

Họ ác với người khác, nhưng còn ác với chính mình hơn.

Chỉ cần cho họ một tia cơ hội, họ tuyệt đối sẽ không buông tay!" "Năm đó, nếu không phải bản tôn tại Thiên Cơ Thánh Triều dùng một chỉ đánh bại Thần Nghịch, Thần Nghịch có khả năng đã chứng đạo Hỗn Nguyên trước cả đám Ma Thần Hỗn Độn kia!

Long Vương nếu không có Long Tộc vướng bận, có lẽ đã danh động bát phương từ lâu!" "Hồng Hoang rộng lớn biết bao, hạng người như Long Vương, Thần Nghịch tuy không dám nói là nhiều, nhưng tuyệt đối không ít.

Tuy nhiên con đường thành đạo mịt mù vô tận, muốn thành đại đạo, tất yếu phải đạp lên máu tươi của vô số đồng lứa để bước ra một con đường huy hoàng." "Nếu không ác với chính mình một chút thì làm sao có thể thoát thai hoán cốt giữa đám đồng lứa?

Hơn nữa, cả hai đều là người đứng đầu đại tộc Hồng Hoang, các con thực sự nghĩ họ không có thủ đoạn đề phòng đối phương sao?" Những lời này của Luân Hồi mang lại kích thích lớn cho ba đồ đệ, khiến họ cần thời gian dài để tiêu hóa.

Luân Hồi thấy vậy, dẫn ba người trực tiếp rời khỏi nơi này.

Vở kịch ở đây đã xem xong, tiếp theo phải đi xem những nơi khác.

Đại kiếp sắp đến, những lão quái vật ẩn nấp trong bóng tối đều bắt đầu ngồi không yên rồi!

Sau đó, Luân Hồi bước đi trong hư không, tiến về một địa giới khác.

Ba đồ đệ vẫn chìm đắm trong lời nói về Long Vương và Thần

Nghịch, im lặng không nói câu nào.

Luân Hồi mỉm cười, cũng không nói nhiều, mặc kệ ba người suy nghĩ, chuyến đi này có những thứ rất đáng để họ suy ngẫm...

Ngọc Kinh Sơn tọa lạc tại nơi giao thoa giữa phương Nam và phương Tây của Hồng Hoang, bao la vô tận, mang lại cảm giác khí thôn bát hoang, uy nghiêm vĩnh hằng.

Vốn dĩ dãy núi này khá bình thường, lẽ ra không có ai ghé thăm.

Nhưng tất cả đều thay đổi vì một người ở nơi này, ngay cả Luân Hồi cũng không kìm được mà nảy sinh hứng thú nồng nhiệt với người đó.

Hồng Quân!

Một nhân vật mà hầu hết các câu chuyện về Hồng Hoang đều không thể bỏ qua, có thể gọi là tồn tại bá chủ một phương.

Luân Hồi bước đi trong hư không, cuối cùng đã đến đỉnh Ngọc Kinh Sơn, ẩn nấp đi.

Ba đồ đệ thấy vậy đều hiểu rằng khoảnh khắc tiếp theo, kịch hay sẽ được diễn ra tại đây.

Luân Hồi nhìn ba đồ đệ, khẽ cười rồi trực tiếp nói: "Trước đó vi sư đã cho các con thấy hai bậc nhân kiệt cái thế của sinh linh Hồng Hoang, còn vị trước mắt này so với Long Vương và Thần Nghịch cũng chẳng hề kém cạnh!" Sau đó, không đợi ba người phản ứng, ngài nói tiếp: "Hồng Quân là một luồng thanh khí sau khi Bàn Cổ khai thiên hóa ra, rơi vào trong Ngọc Kinh Sơn này mà hóa hình.

Không chỉ vậy, hắn còn mang theo mảnh vỡ của chí bảo Hỗn Độn năm xưa là Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Người này được trời ưu ái, hiện nay tu vi so với Ma Thần Hỗn

Độn chẳng kém chút nào!" Ba người theo ánh mắt của Luân Hồi nhìn xuống dưới.

Ở đó có mấy chiếc bồ đoàn đặt đối diện nhau.

Chính giữa, một lão giả mặc đạo bào đang ngồi, dường như đang đợi mọi người, một luồng khí thế Á Thánh đỉnh phong không ngừng tỏa ra.

Thanh y đôi mắt đẹp lấp lánh nhìn Luân Hồi hỏi: "Sư tôn, tu vi của Hồng Quân dường như kém Thần Nghịch và Long Vương một bậc, tại sao ngài lại thấy hắn có thể sánh ngang với hai người kia?" Luân Hồi mỉm cười, phất tay một cái trước mắt ba người rồi nói: "Nhìn lại xem!" Ngay sau đó, mắt ba người sáng lên, rồi lại nhìn xuống dưới.

Trong nháy mắt, thần sắc họ đại biến.

Hồng Quân lúc này đâu còn tu vi Á Thánh đỉnh phong nữa, rõ ràng là Bán Thánh đỉnh phong, chỉ còn cách chứng đạo Hỗn Nguyên một bước.

"Sư tôn!

Tại sao Hồng Quân lão tổ lại...?" Minh Hà cũng liên tục kinh hãi nói.

Luân Hồi cười bảo: "Rõ ràng là Hồng Quân đang đánh một ván cờ lớn, bàn cờ lớn thì tất phải giấu tài!" Minh Hà trong lòng khẽ động: "Theo lý mà nói, Hồng Quân lão tổ thực lực như vậy, dù gặp Ma Thần Hỗn Độn vẫn có thể trấn áp, tại sao phải giấu tài?" Luân Hồi thản nhiên cười nói: "Nếu người hắn phải đối phó là La Hầu thì sao?" Tê!

Một lời của Luân Hồi như sấm giữa trời quang, khiến ba người Minh Hà không khỏi hít một hơi khí lạnh.

La Hầu, nghe đồn cùng với Thanh Thiên, chỉ đứng sau Thời Thần

và Dương Mi.

Pháp tắc Ma đạo duy ngã độc tôn, dù là Hỗn Độn năm xưa hay Hồng Hoang ngày nay, hầu như không ai dám trêu chọc.

Thấy dáng vẻ chấn động của ba người, Luân Hồi cười nhạt.

Thú thực đối với La Hầu, ngài thật sự không để vào mắt.

Điều thực sự khiến ngài tán thưởng chính là khí phách của Hồng Quân, một sinh linh tiên thiên dám tính kế một trong Thập Đại Ma Thần, khí phách này không phải ai cũng có.

Ít nhất trong mắt Luân Hồi, Long Vương và Thần Nghịch đều kém Hồng Quân một bậc.

Sau đó, Luân Hồi tiếp tục giải thích: "La Hầu muốn Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay Hồng Quân, còn Hồng Quân thì muốn trảm La Hầu để chứng đạo.

La Hầu mang pháp tắc Ma đạo, thiên sinh đối lập với Huyền môn đại đạo của Hồng Quân.

Nếu có thể trấn áp Ma môn, sĩ khí Huyền môn của Hồng Quân sẽ đại chấn, thậm chí khiến La Hầu khó mà trở mình, để Huyền môn trở thành chính thống.

Dã tâm của Hồng Quân ít người sánh kịp!" Luân Hồi những năm này tuy ít đặt chân vào Hồng Hoang nhưng đối với một số kiến thức về Hồng Hoang, kết hợp với hiểu biết từ tiền thế, ngài có thể đoán được đôi phần.

Minh Hà với tư cách là đại sư huynh, sau này là nhân vật số hai của dòng dõi Luân Hồi, tư duy đương nhiên nhanh nhạy hơn.

Hắn đột nhiên nhìn Luân Hồi hỏi: "Sư tôn, với thực lực của ngài, đủ để nhất thống Hồng Hoang, trấn áp tất cả, tại sao...?" Luân Hồi

thấy vậy, hài lòng gật đầu rồi nói: "Bản tôn đã chứng đạo, đã thoát khỏi lượng kiếp này.

Nhưng ý chí thiên địa cũng đã cảnh báo ta, trong đại kiếp lần này bản tôn không được ra tay.

Thậm chí ngay cả Thiên Cơ, Sát Lục sư thúc của các con cũng cần dựa vào nghị lực để sát ra một con đường máu, như vậy mới có thể thành đại đạo.

Nếu thất bại thì thân tử đạo tiêu!" Đối với 'Kiếp', Luân Hồi đã nghiên cứu từ lúc khai thiên, tiếc là sau những năm tháng vô tận vẫn không có kết quả.

Bàn Cổ khai thiên, chính là mở ra một trận kiếp tranh đối với Ma Thần Hỗn Độn.

Trận kiếp này rốt cuộc ra sao, ngài vẫn chưa thể thấu triệt.

Ngài có đại pháp lực vô thượng để can thiệp, nhưng cảnh báo trong lòng mách bảo rằng một khi can thiệp, chắc chắn sẽ chết, tu vi cấp Hỗn Nguyên cũng khó mà bảo toàn!

Điểm này ngài vô cùng tin tưởng, bởi vì đã được kiểm chứng.

Thời kỳ Ma Thần Hỗn Độn thực lực đủ mạnh chứ?

Chương 37

Ngay cả hai món chí bảo Hỗn Độn của Bàn Cổ là Hỗn Độn Thanh Liên và Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng bị đánh vỡ.

Họ đã kịch chiến với Bàn Cổ suốt một Nguyên hội!

Nhưng có ích gì không?

Đại đạo không cho cơ hội, không thèm chơi nữa, một luồng hào quang Đại Đạo giáng xuống, ngay lập tức nâng tu vi của Bàn Cổ lên Bán Bộ Thánh Chủ.

Mạnh mẽ như họ cũng không tránh được một búa của người ta.

Lúc này Luân Hồi tin tưởng tuyệt đối rằng, nếu cưỡng ép ra tay can thiệp vào chuyện Hồng Hoang, chẳng biết từ đâu lại xuất hiện vài tên Bàn Cổ chém cho ngài một búa.

Muốn phá cục, chỉ có thể làm một quân cờ để từng bước tìm kiếm cơ hội.

Ba người Minh Hà định hỏi thêm, Luân Hồi xua tay ý bảo họ nhìn xuống dưới, kịch hay dường như sắp bắt đầu.

Quả nhiên, uy thế vô tận bùng phát trong hư không.

Tại dãy núi vốn hoang vắng này, dường như có cường giả đặt chân tới.

Hồng Quân lúc này cũng đứng dậy, trên khuôn mặt hồng nhuận nở một nụ cười tiêu chuẩn, nhìn về phía trước.

Khoảnh khắc sau, một vết nứt hư không trước mặt Hồng Quân nổ mở, một luồng sát phạt khí được trời ưu ái ập đến.

Toàn bộ Ngọc Kinh Sơn xôn xao, cỏ cây dường như đều bị áp

phục trong khoảnh khắc, như đang hành lễ với một cường giả.

Sau đó, một vị cường giả mặc đạo bào đen, khuôn mặt lộ rõ sát ý vô tận bước ra khỏi hư không.

"Sát Lục sư thúc!" Minh Hà không kìm được thốt lên.

Hắn đi theo con đường Thí Sát đại đạo, rất giống với Sát Lục Lão Tổ nên quan hệ cũng cực tốt, cảm nhận được luồng khí tức này liền biết đó là ai.

"Ha ha, không ngờ bần đạo lại là người đến đầu tiên!" Sát Lục Lão Tổ thản nhiên cười, giọng nói hào sảng vang khắp bốn phương.

Hồng Quân Lão Tổ thấy vậy liền mỉm cười, hành lễ nhà đạo: "Hồng Quân kiến qua Thí Thần đạo hữu, làm phiền đạo hữu đại giá quang lâm.

Không biết Thiên Cơ đạo huynh vẫn bình an chứ?" Sát Lục Lão Tổ hào sảng xua tay nói: "Hồng Quân đạo hữu hữu lễ.

Thiên Cơ đạo huynh vốn dĩ nên đích thân hiện thân, hiềm nỗi gần đây có chút cảm ngộ nên đang bế quan, vì thế mới để bần đạo tới, mong đạo hữu lượng thứ!" Lời của Sát Lục quả thực không giả.

Thiên Cơ hiện nay nhất tâm coi Vận Mệnh Ma Thần là tử thù, thề phải rửa sạch nỗi nhục trước đây trong đại kiếp lần này, triệt để chém giết Vận Mệnh.

Thế nên y cũng điên cuồng tu luyện, mang hết tích lũy bao năm của Thiên Cơ Thánh Triều ra, nhờ Luân Hồi giúp luyện chế hai món chí bảo để dự phòng!

Cộng thêm bản thân đã tấn cấp Bán Thánh nên đối với Hồng Quân cũng không quá tôn trọng.

Với thân phận Ma Thần Sát Lục đi tham gia lời mời của Hồng

Quân cũng không làm mất thân phận, nên y trực tiếp phớt lờ thái độ khách sáo của đối phương.

Hồng Quân Lão Tổ thấy vậy không khỏi lộ ra nụ cười hòa ái mang tính công thức, phất trần một cái rồi đại độ nói: "Đâu có đâu có, con đường phía trước của Thiên Cơ đạo huynh vô cùng huy hoàng, đại đạo khách khí rồi.

Sát Lục đạo hữu là người chấp chưởng thứ hai của Thiên Cơ Thánh Triều, đến cũng giống vậy thôi.

Đạo hữu, mời!" Hồng Quân bất lộ thanh sắc dường như đang khiêu khích quan hệ giữa Sát Lục và Thiên Cơ, tiếc là chiêu này vô dụng.

Sát Lục theo sự dẫn dắt của Hồng Quân ngồi xuống một chiếc bồ đoàn.

Trong lòng Sát Lục không ngừng suy tính: "Hồng Quân đúng như Đạo Tôn nói, không phải hạng vừa.

Xem ra đối với người này mình nhất định phải cẩn thận và thận trọng.

Dù sao người có thể được Đạo Tôn nhắc tới thì không có mấy kẻ yếu!" Sát Lục ngồi xuống không lâu sau, lại một luồng khí tức sôi sục rơi vào nơi này, bóng dáng của Điên Đảo Lão Tổ đáp xuống một chiếc bồ đoàn.

Chẳng bao lâu sau, lão tổ của Thánh Quang Đế Triều là Thánh Quang Lão Tổ cũng xuất hiện.

Trong nháy mắt, ánh mắt lão ta và Sát Lục va chạm trong không gian, sau đó lão ta hừ lạnh một tiếng rồi ngồi xuống bồ đoàn.

Thời gian qua, ma sát giữa Thánh Quang Đế Triều và Thiên Cơ Thánh Triều đang gia tăng, Sát Lục Lão Tổ và Thánh Quang Lão Tổ

cũng chẳng phải lần đầu giao thủ nên sắc mặt đôi bên đều không tốt.

Sát Lục nhìn Thánh Quang cười lạnh không ngớt, từng tia lạnh lẽo lóe lên trong mắt.

Y hiểu rất rõ, nếu giết được Thánh Quang Lão Tổ, mượn cơ hội đó tuyệt đối có thể mạnh mẽ tấn cấp Bán Thánh đỉnh phong, tạo nền móng vững chắc để bước vào Hỗn Nguyên.

Sau đó Càn Khôn Lão Tổ của Càn Khôn Thánh Triều cũng giáng xuống.

Mọi người có thể thấy rõ quan hệ giữa Càn Khôn Lão Tổ và Hồng Quân không hề bình thường.

Nhưng lúc này đại kiếp sắp đến, mọi người sắp bắt đầu va chạm nên cũng không để tâm, mặc kệ hai người liếc mắt đưa tình.

Khoảnh khắc sau, lão tổ của Thiên Ma Thánh Triều là Thiên Ma Lão Tổ cũng mạnh mẽ hiện thân.

Ai cũng biết y đến cũng đại diện cho La Hầu.

Tuy đến địa bàn Huyền môn nhưng Thiên Ma Lão Tổ vẫn không hề sợ hãi, ánh mắt đầy vẻ ngạo mạn.

Đặc biệt khi chạm mắt với Càn Khôn Lão Tổ, ma sát sinh ra chẳng kém gì giữa Thánh Tâm và Sát Lục.

Có thể thấy ma sát giữa hai hoàng triều cũng không hề nhỏ.

Sau đó, một luồng pháp tắc Tinh Thần mạnh mẽ giáng xuống.

Trước ánh nhìn của mọi người, Tinh Thần Lão Tổ cười lớn bước ra, khí thế không hề kém cạnh gật đầu với mọi người xung quanh.

Khi nhìn thấy Sát Lục, sắc mặt lão ta không khỏi lạnh lùng hơn nhiều.

“Sát Lục, bản tôn từ Thời Thần Đạo Cung bước vào Hồng Hoang, Thời Thần Đạo Tôn bảo lão tổ mang tới một câu: Luân Hồi có đang đợi bị trấn áp không?” Những người có mặt nghe vậy đều im lặng trong giây lát.

Dù là sinh linh tiên thiên như Hồng Quân hay sinh linh Hỗn Độn như Điên Đảo Lão Tổ đều hiểu rất rõ việc Luân Hồi coi thường uy nghiêm của Thời Thần Đạo Tôn, mạnh mẽ chém giết một đạo hóa thân của lão ta.

Tinh Thần Lão Tổ chính là nhân vật chính trong chuyện đó, chẳng qua chỉ là một kẻ suýt bị giết mà thôi!

Chương 38

Trong lòng họ đối với Luân Hồi vừa sợ vừa hãi, đối phương đến phân thân của Thời Thần Đạo Tôn cũng dám giết huống chi là họ.

Thế nên lão ta chỉ có thể tìm cảm giác tồn tại từ đám thủ hạ của Luân Hồi, vì lão ta biết rõ Luân Hồi chắc chắn sẽ không thèm nhìn lão ta lấy một cái.

Tuy cảm giác bị người ta phớt lờ không mấy dễ chịu, nhưng cũng khiến Tinh Thần Lão Tổ thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần Luân Hồi không tìm mình gây phiền phức là được.

Còn nếu Luân Hồi thực sự ra tay, lão ta tin chắc Thời Thần Đạo Tôn tuyệt đối sẽ không ngồi yên.

Thế nên lão ta chĩa mũi nhọn vào Sát Lục – tay sai số một, buông lời mỉa mai trực tiếp.

Sát Lục nghe vậy, một luồng khí thế khủng bố bùng phát.

Đã là người chấp chưởng pháp tắc Sát Lục, Sát Lục Lão Tổ không phải là người hiền lành, tính tốt chỉ dành cho người nhà.

Ánh mắt y mang theo ý niệm sát lục vô tận, khóa chặt Tinh Thần Lão Tổ, khí thế vĩ ngạn vô biên ngang dọc không trung, cuồn cuộn vô cùng.

Tinh Thần Lão Tổ cũng thầm giật mình, không ngờ Sát Lục – kẻ từng không lọt nổi vào top 500 trong ba ngàn Ma Thần – giờ đây cũng có tư cách khiêu chiến với mình.

Nhưng với tư cách cường giả kỳ cựu, lão ta vẫn không hề sợ hãi.

Tu hành vô số năm trong Thời Thần Đạo Cung, thực lực không tăng bao nhiêu nhưng ngạo khí thì tăng theo từng ngày.

Dẫu khí thế của Sát Lục Lão Tổ khủng bố không tưởng, Tinh Thần Lão Tổ vẫn vô cụ thương sinh, mặt lạnh nhìn Sát Lục, không chút sợ hãi.

Tuy nhiên, khi mọi người nghĩ Sát Lục Lão Tổ sắp ra tay thì y đột nhiên thu liễm khí thế, lạnh lùng nhìn Tinh Thần Lão Tổ rồi cười nhạo.

Đối phương muốn Sát Lục Lão Tổ ra tay trước, ra tay ở Ngọc Kinh Sơn chắc chắn là vỗ mặt Hồng Quân, gây thù chuốc oán cho Thiên Cơ Thánh Triều trước đại kiếp rõ ràng không phải lựa chọn sáng suốt.

Sát Lục Lão Tổ không ngốc, những gì y làm chẳng qua là đang trêu đùa Tinh Thần Lão Tổ mà thôi.

Lúc này, hầu như ai cũng nhận ra ngụ ý của Sát Lục Lão Tổ, không khỏi lộ ra nụ cười thú vị nhìn Tinh Thần Lão Tổ.

Trên hư không, Kiếm Linh Nhi bất giác nói: "Sát Lục Lão Tổ thật xấu tính, nhưng con thích, hắc hắc!" Tiểu ma nữ lại nở nụ cười đầy ác ý khiến Minh Hà bên cạnh bất giác rùng mình, có vẻ như Minh Hà bị trêu chọc không ít.

Còn Luân Hồi thì bật cười lắc đầu nói: "Ha ha, không ngờ Sát Lục cũng có một mặt không ai biết như thế!" Lúc này Tinh Thần Lão Tổ sắp nổ phổi vì tức, không ngờ mình lại sơ suất bị người ta trêu đùa.

Tuy nhiên Sát Lục Lão Tổ dường như thấy chưa đủ, sau khi cười lạnh lại tiếp tục lên tiếng.

"Ha ha, vậy cũng nhắn lại với Thời Thần Đạo Tôn, nếu thực sự dám xuất thế, Luân Hồi Đạo Tôn tất nhiên sẽ thân thủ trấn sát lão ta.

Năm xưa Đạo Tôn có thể giết một đạo phân thân của Thời Thần, hôm nay có thể trấn áp bản tôn của lão ta!" Lời của Sát Lục Lão Tổ

tràn đầy tự tin, đặc biệt sau khi thấy Luân Hồi đại chiến với Bàn Cổ suốt một Nguyên hội, y biết rằng trong thế giới Hồng Hoang mà Bàn Cổ đã biến mất này, Luân Hồi Đạo Tôn chính là chỗ dựa lớn nhất thiên hạ, không ai có thể lay chuyển.

Thế nên đối với Thời Thần Đạo Tôn, y chẳng hề có nửa điểm sợ hãi.

Sau khi nói xong những lời này, Sát Lục Lão Tổ dường như không định buông tha đối phương, cười lạnh khinh miệt nhìn Tinh Thần Lão Tổ rồi chuyển hướng thái độ.

Sát Lục Lão Tổ đầy vẻ trào phúng nói: "Nghe đồn Tinh Thần năm xưa đến một chỉ của Đạo Tôn cũng không đỡ nổi, cũng không biết lấy đâu ra tự tin mà dám kiêu ngạo trước mặt lão tổ!" Lời này hoàn toàn là xát muối vào vết thương, vô số người biết rằng Tinh Thần Lão Tổ sắp không nhịn nổi nữa rồi.

Quả nhiên, sau khi nghe lời của Sát Lục Lão Tổ, Tinh Thần Lão Tổ đùng đùng nổi giận, pháp tắc Tinh Thần vô tận bùng phát, cả đại địa Hồng Hoang một phen phong vân cuộn trào.

"Phóng tứ!

Sát Lục, ngươi coi thường Thời Thần Đạo Tôn trước, nhục mạ lão tổ sau, hai tội cộng lại, khắp gầm trời này ngươi khó thoát cái chết!" Trong nháy mắt, Tinh Thần Lão Tổ ra tay, uy thế vô tận bùng phát trong hư không, đè ép về phía Sát Lục Lão Tổ.

Sát Lục Lão Tổ chẳng hề sợ hãi, cười lạnh khinh miệt nhìn Tinh Thần Lão Tổ nói: "Sợ ngươi chắc!" Dứt lời, một đạo pháp tắc Sát Lục ngưng tụ hóa thành một đạo khí lưu xuyên phá trường không, sức phá hoại vô tận bùng phát tạo thành một rãnh sâu thẳm, trực tiếp phá nát pháp tắc Tinh Thần của Tinh Thần Lão Tổ không còn một mảnh.

Sau một đòn, Tinh Thần Lão Tổ chẳng chiếm được chút lợi lộc nào, thậm chí còn lùi lại nửa bước.

"Khốn kiếp!" Tinh Thần Lão Tổ không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, khí thế bùng phát hoàn toàn, hóa thành cực phẩm tiên thiên linh bảo Ba Mươi Sáu Khỏa Tinh Thần Châu xoay chuyển trong hư không, mạnh mẽ khóa chặt Sát Lục Lão Tổ.

Sát Lục Lão Tổ chẳng hề sợ hãi, ngay lập tức Sát Lục Thương được Luân Hồi dùng 'Luyện' tự quyết gia trì tỏa ra khí tức thí thiên, từ xa khóa chặt Tinh Thần Lão Tổ, đại chiến sắp bùng nổ.

Tuy nhiên đúng lúc này sắc mặt Hồng Quân cuối cùng cũng sa sầm xuống, một luồng khí tức Tiên đạo độc nhất vô nhị của Huyền môn bùng phát, mạnh mẽ giáng xuống, đạo uẩn vô tận bao trùm toàn trường!

Hồng Quân dùng sức một mình trấn giữ cả Sát Lục và Tinh Thần!

Nực cười, đây là đạo trường của lão, nếu thực sự để hai người họ ra tay thì mặt mũi và danh tiếng của lão coi như tiêu tùng.

"Hai vị đạo hữu, có ân oán gì hãy đợi ra khỏi Ngọc Kinh Sơn rồi hãy ra tay.

Lúc này hãy nể mặt bần đạo một chút được không?" Giọng của Hồng Quân lạnh lùng, nhìn thì như nhắm vào cả hai nhưng thực tế là ép về phía Tinh Thần Lão Tổ.

Dù sao Hồng Quân làm sao không giận kẻ ra tay trước!

Hồng Quân can thiệp khiến trận chiến không thể tiếp tục, nhưng khí thế đôi bên vẫn ngút trời.

"Nếu Luân Hồi dám hiện thân, Thời Thần Đạo Tôn tuyệt đối sẽ ra tay xóa sổ hắn!" Tinh Thần Lão Tổ lạnh giọng lên tiếng.

Sát Lục không hề sợ hãi, mạnh mẽ đáp trả: "Hừ, cứ chống mắt mà xem, thực sự nghĩ Hồng Hoang hôm nay giống Hỗn Độn năm xưa sao?" Hai người tranh phong đối đầu nhưng cuối cùng đều hừ lạnh một tiếng, thu hồi ánh mắt.

Lúc này mọi người cùng ngồi xuống, Hồng Quân hơi ngẩng đầu nhìn mấy người rồi đi thẳng vào vấn đề: "Lần này tụ họp, sau một kiếp này ai có thể cười đến cuối cùng đều phải dựa vào thực lực mà nói chuyện!" Sát Lục Lão Tổ nghe vậy ngạo nhiên mỉm cười, vô cùng tự tin nói: "Không sai, hãy gặp nhau trên chiến trường đi!" Nói xong, ánh mắt y nhìn Thánh Quang Lão Tổ một cái, sự khinh miệt và sát ý tức thì nảy sinh, mang lại cảm giác xung kích cực kỳ mạnh mẽ.

Lúc này uy thế vô tận hiện ra trong hư không, Thánh Quang Lão Tổ cũng không chịu thua kém: "Không sai, đến lúc đó sinh tử phó mặc cho thiên mệnh, hy vọng sau này có duyên gặp lại chư vị!" Giọng cười âm trầm của Thiên Ma Lão Tổ vang lên: "Hắc hắc, chỉ sợ đến lúc đó có người phải làm đá kê chân cho người khác thôi!" Lời này thốt ra khiến mọi người im lặng một hồi, cuối cùng ai nấy đều bùng phát khí thế vô tận, lớp này đến lớp khác xung kích tứ phương, khiến người ta vô cùng rùng mình.

Đều là bá chủ một phương, ngạo khí trong lòng cô ngạo biết bao, là những tồn tại tự phụ không kém ai, làm sao có thể sợ hãi đối phương.

Lần này gặp nhau ở đây chẳng qua là để xác nhận đối thủ mà thôi.

Lúc này cục diện đã sáng tỏ, đối thủ của mỗi người cũng đã xác định.

Càn Khôn Thánh Triều đối chiến Thiên Ma Cổ Tộc, sau lưng Càn Khôn là Hồng Quân, sau lưng Thiên Ma là La Hầu.

Sự giao tranh giữa đôi bên cũng chẳng phải ngày một ngày hai.

Tuy nhiên hầu như không ai lạc quan cho tổ hợp Càn Khôn và Hồng Quân, dù sao thân phận Thập Đại Ma Thần của La Hầu quá đỗi nghẹt thở.

Thánh Tâm Thánh Triều đối đầu Thiên Cơ Thánh Triều, từ sự va chạm hôm nay có thể thấy mùi thuốc súng của đôi bên đã đạt đến giai đoạn như nước với lửa.

Cường giả đứng sau Thánh Tâm Thánh Triều không cần nghi ngờ chính là Vận Mệnh Đạo Tôn.

Chương 39

Thiên Cơ Lão Tổ đi theo Luân Hồi Đạo Tôn suốt năm tháng vô tận, lần duy nhất Luân Hồi Đạo Tôn ra tay là một chỉ trọng thương Thú Hoàng Thần Nghịch, nên thực lực cũng không cần nghi ngờ.

Còn lại, Điên Đảo Hoàng Triều đối đầu Tinh Thần Thánh Triều.

Đứng sau Điên Đảo là Thanh Thiên Đạo Tôn, vị tồn tại khủng bố nắm giữ Diệt Thế Đại Ma, thực lực theo lời đồn từng đánh bại Ma Thần Chiến Đấu Hỗn Độn Ma Viên.

Sau lưng Tinh Thần Lão Tổ là vị được mệnh danh là Ma Thần thứ hai của Hồng Hoang, Thời Thần Đạo Tôn, kẻ được xưng là mạnh nhất dưới trướng Bàn Cổ, chí cường giả có thể áp chế Ma Thần Không Gian Dương Mi một bậc.

Sau khi xác nhận đối thủ, mọi người định rời đi.

Tuy nhiên Thánh Tâm Lão Tổ lại nhướng mày nói: "Chúng ta đều đã xác định đối thủ rồi, vậy ai đi đối phó với Thú Hoàng Thần Nghịch đây?" Lời này vừa thốt ra khiến vô số người lại một phen nhướng mày.

Đúng vậy, Thú Hoàng Thần Nghịch là Hỗn Nguyên Kim Tiên đầu tiên tấn cấp trong Hồng Hoang, đâu có dễ đối phó như vậy.

Tuy nhiên Hồng Quân lại mỉm cười nói: "Cách đây không lâu, Tiên Thiên Ngũ Tộc có nói với lão đạo rằng Hung Thú nhất tộc và Tiên Thiên Ngũ Tộc chỉ có một bên được tồn tại!" Lời này khiến vô số người kinh ngạc, sau đó đều gật đầu.

Không ai nghĩ Hồng Quân sẽ lừa gạt, ở giai đoạn này ai cũng phải chịu trách nhiệm cho lời nói và hành động của mình.

Nếu Hồng Quân dám trêu đùa thì dẫu lão ta có xảo quyệt đến đâu cũng khó thoát khỏi sự truy sát của đám Ma Thần, thập tử vô sinh, Hồng Quân không cần phải mạo hiểm như vậy.

Sau khi mọi chuyện đã bàn bạc xong, đám cường giả nhìn nhau đầy ngạo nghễ rồi ai nấy rời đi.

Tinh Thần Lão Tổ lạnh lùng nhìn Sát Lục Lão Tổ, sát ý hiện lên trong mắt.

"Sát Lục, có dám cùng lão tổ quyết chiến một trận tại Thiên Ngoại Thiên không?" Tinh Thần ngạo khí vô song, trực tiếp khiêu chiến, sát ý vô tận bùng phát xung kích về phía Sát Lục, Ba Mươi Sáu Khỏa Tinh Thần Châu không ngừng xoay chuyển.

Sát Lục Lão Tổ cũng chẳng hề nao núng, khí thế dâng cao, bễ nghễ thiên hạ.

Nghe vậy, khuôn mặt uy nghiêm của y hiện lên tia lạnh lùng: "Hôm nay lão tổ sẽ khiến ngươi phải vấy máu tại chỗ!" Nói xong, thân thể hai người xuyên phá hư không, trong nháy mắt xuất hiện tại Thiên Ngoại Thiên.

Sau khi nhìn nhau một cái, cả hai không nói lời nào, cùng gầm lên một tiếng: "Sát!" Ngay lập tức, hai đại chí cường giả của Hồng Hoang va chạm với nhau, uy thế vô tận khiến người ta nghẹt thở.

Thiên Ngoại Thiên vì sự giao tranh của hai người mà trở nên tan hoang.

Sau đống đổ nát đó là từng đạo sát chiêu khủng bố, uy thế hung hãn khiến người ta run sợ tột độ.

Trận giao thủ của hai người đã thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt của các cường giả.

Cuối cùng sau một tiếng thảm thiết, Tinh Thần Lão Tổ ôm cánh

tay bị nổ nát, lạnh lùng nhìn Sát Lục Lão Tổ, sau đó xuyên phá không gian cưỡng ép rời đi.

"Hận chặt đứt cánh tay này, ngày sau tất sẽ báo!

Sát Lục, tốt nhất ngươi hãy sống sót qua đại kiếp lần này, mạng của ngươi bản tôn lấy chắc rồi!" Giọng nói uy nghiêm vĩnh hằng của Tinh Thần Lão Tổ vang vọng khắp bốn phương.

Sát Lục Lão Tổ không hề truy kích, tay cầm Sát Lục Thương, từng đạo hung quang Ma Thần hiện lên, đẩy khí thế lên đỉnh cao nhất.

Y lạnh lùng nhìn bóng lưng rời đi của Tinh Thần Lão Tổ, khinh miệt lên tiếng: "Lão tổ đợi ngươi đó.

Lần này có thể chém một tay, lần sau tất lấy tính mạng!" Sự mạnh mẽ của Sát Lục Lão Tổ nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

Vô số người nhìn vị đương gia của Thiên Cơ Thánh Triều này mà không khỏi kinh thán.

Sát Lục Lão Tổ quả nhiên có thực lực không hề thua kém các chủ nhân Thánh Triều!

Sau khi Sát Lục Lão Tổ trọng thương Tinh Thần, đang định rời đi thì đột nhiên phát hiện phía trước có mấy ánh mắt đang nhìn mình.

Y bất giác quay sang nhìn, đúng lúc thấy ba người Minh Hà, Kiếm Linh Nhi và Thanh Y.

Y sững người một lát, khoảnh khắc sau mừng rỡ quá đỗi, vội vàng tiến tới.

Quả nhiên Luân Hồi Đạo Tôn cũng ở nơi này.

"Bái kiến Đạo Tôn!" Sát Lục Lão Tổ vội vàng hành lễ với Luân Hồi.

Luân Hồi khẽ mỉm cười, ý bảo miễn lễ.

Kiếm Linh Nhi chạy tới trước mặt Sát Lục Lão Tổ ngắm nghía một hồi mới nói: "Sát Lục sư thúc, thật không ngờ ngài cũng có mặt này nha!" Sát Lục Lão Tổ nghe vậy sững người, sau đó lập tức phản ứng lại, chuyện trò chuyện ở Ngọc Kinh Sơn e rằng đã bị mấy người này nghe sạch sành sanh rồi.

Y không khỏi cười khổ, cũng không giải thích.

Luân Hồi thấy vậy liền nói đỡ cho y, sau đó lấy ra một số đan dược và linh bảo được luyện chế bằng 'Luyện' tự quyết trao cho Sát Lục, bảo y mang về để tăng cường thực lực cho Thiên Cơ Thánh Triều.

Dù sao đại kiếp sắp đến, những thứ này đều cần thiết để nâng cao thực lực.

Khóe miệng Luân Hồi mỉm cười, sau đó dẫn mấy người trở về Luân Hồi Cổ Điện, lần này không đi đâu nữa.

Thời gian chậm rãi trôi qua, năm tháng vô tận trôi chảy trong lòng mọi người.

Thoắt cái lại một triệu năm nữa biến mất.

Trong những năm này, tin tức liên tục truyền ra từ các đại thế lực, từng vị chí cường giả không ngừng ra đời.

Để nâng cao thực lực Thánh Triều của mình hòng sống sót an nhiên trong đại kiếp, các Thánh Triều dốc hết vốn liếng, từng vị chí cường giả bắt đầu xuất động.

Sau đó, tin tức chủ nhân các đại Thánh Triều đột phá tới Bán Thánh đồng loạt truyền ra.

Khi vị cường giả Bán Thánh cuối cùng xuất hiện, vô số người hiểu rằng đại kiếp sắp bắt đầu.

Hung Thú nhất tộc xuất động đầu tiên.

Dưới sự dẫn dắt của Thú Hoàng Thần Nghịch cấp Bán Thánh, bốn vị Hung Thú Vương cấp Chuẩn Thánh cửu trọng thiên liên thủ dẫn dắt đại quân hung thú đông đảo hạo hạo đãng đãng bước ra khỏi Thập Vạn Đại Sơn, tiến về đại địa Hồng Hoang.

Nơi họ đi qua là một đống đổ nát, vô số cường giả lặng thinh, trong mắt lộ rõ sự chấn động sâu sắc.

Như thể lại nhìn thấy đại quân hung thú từng hoành hành Hồng Hoang năm xưa, chỉ có điều giờ đây chúng còn khủng bố hơn nhiều.

Giữa biển thú đó là không biết bao nhiêu cường giả hung thú cấp Đại La, thân hình khổng lồ, miệng lớn đóng mở như cuồng phong kéo đến, tiếng lôi đình vang lên nhức óc.

Đại quân xuất động mang lại cảm giác sợ hãi vô hạn khiến người ta không khỏi nghẹt thở.

Chương 40

Suốt những năm tháng vô tận, đám hung thú chiếm cứ Thập Vạn Đại Sơn đã bành trướng tới cực điểm.

Lần này binh xuất đại sơn là thề phải mở ra con đường chứng đạo cho hoàng giả, để Hung Thú nhất tộc có thể bảo tồn trong đại kiếp.

Dường như đã bàn bạc kỹ lưỡng, cùng lúc đó Tiên Thiên Ngũ Tộc hợp lại làm một, tại một địa giới đứng đối diện nhau, lạnh lùng đối trị.

Long Phượng hòa minh, các đại chủng tộc lấy Lân Giáp làm đầu mạnh mẽ đăng trường: Hoàng Long, Lục Long, Bạch Long, Giao Long, Kim Long v.v., bao gồm cả từng chủng tộc thủy tộc mạnh mẽ dưới trướng, uy thế của Long Tộc là hiển hách nhất.

Trong Phượng Hoàng Tộc, các chí cường giả lấy Chu Tước, Phượng Tổ đứng đầu xuất hiện vô tận, phượng vũ cửu thiên, nơi đi qua hỏa diễm ngợp trời đủ để thiêu trụi cả bầu trời và biển cả.

Tiếng gầm thét của Huyền Vũ Nhất Tộc dường như muốn xé toạc cả một phương thiên địa.

Bạch Hổ Nhất Tộc tộc trưởng Bạch Hổ tay cầm cực phẩm tiên thiên linh bảo Canh Kim Chi Kiếm, trên đầu là Bạch Hổ Ấn của Bạch Hổ tộc, từng đạo kiếm khí Canh Kim đè ép tứ phương, xung kích thiên khung.

Trong Kỳ Lân Tộc, đủ loại Kỳ Lân dẫn dắt Tẩu Thú nhất tộc gầm thét liên hồi, vạn thú tung hoành như rồng rắn lên mây, trời đất đảo lộn.

Tiên Thiên Ngũ Tộc tại thời điểm đó cuối cùng cũng bộc phát thực

lực của mình, uy thế vô tận bao trùm tứ phương, đối trị với Hung Thú nhất tộc vô cùng vô tận kia, không hề rơi vào thế hạ phong.

Lúc này Thần Nghịch dẫn theo bốn đại Hung Thú Vương mạnh mẽ giáng xuống, sát ý sâu thẳm trong mắt không hề che giấu, khóa chặt các chí cường giả của Tiên Thiên Ngũ Tộc.

Phía sau hắn, bốn đại Hung Thú Vương hung hãn ngút trời, ánh lửa vô tận không ngừng xung kích tứ phương.

Các tộc trưởng của Tiên Thiên Ngũ Tộc cùng với Tứ Đại Thánh Thú đều bước ra, đối diện với năm người nhóm Thần Nghịch, thanh thế không hề kém cạnh.

Lúc này trong Luân Hồi Cổ Điện, Luân Hồi phất tay một cái, phía trước hiện ra một màn nước khổng lồ.

Trong đó không phải nơi nào khác, chính là hình ảnh giao chiến giữa Tiên Thiên Ngũ Tộc và Hung Thú nhất tộc lúc này.

"Ơ?

Một trận đại chiến quy mô chưa từng có như thế này, tại sao cường giả thực sự của Long Tộc là Long Vương lại không lộ diện nhỉ?" Kiếm Linh Nhi kinh ngạc hỏi.

Luân Hồi không lên tiếng, nhưng Thanh Y bên cạnh lại nói: "Thực lực của Long Vương không kém Thần Nghịch.

Nếu y thực sự ra tay thì có thể kiềm tỏa Thần Nghịch, Hung Thú nhất tộc sẽ không có cơ hội thắng.

Nhưng nếu Long Vương hiện thân mà bị bốn tộc kia biết được thực lực thật thì bốn tộc đó e rằng sẽ không muốn liên thủ với Long Tộc nữa!" Luân Hồi tán thưởng nói: "Không sai, Long Vương không lộ diện, chỉ sợ thực sự đã đạt thành thỏa thuận với Thần Nghịch!" "Xem ra lần này mưu đồ của Long Vương rất lớn nha.

Không biết lúc này y đang làm gì nhỉ?" Minh Hà đột nhiên tò mò hỏi.

Luân Hồi thấy vậy ngạo nhiên mỉm cười, khoảnh khắc sau phất tay một cái, một đạo màn nước khác lại hiện ra.

Trong nháy mắt, thân ảnh Long Vương xuất hiện trong màn nước, thu hút sự chú ý của mọi người.

Lúc này Long Vương đang ẩn mình trong một tiểu thế giới, dường như đang luyện chế một món chí bảo, khí vận của Lân Giáp nhất tộc không ngừng rót vào trong đó, từng luồng uy thế khủng bố không ngừng bùng phát khiến người ta rùng mình.

"Tê!

Uy thế thật khủng bố, Long Vương đang làm cái gì vậy?" Minh Hà không khỏi hít một hơi khí lạnh, kinh hãi hỏi.

Lúc này món chí bảo mà Long Vương luyện chế đã vượt xa uy thế của cực phẩm tiên thiên linh bảo, khiến người ta khiếp sợ.

Hắn không khỏi nhìn xuống đôi kiếm Nguyên Đồ, A Tỳ trong tay.

Hai thanh kiếm này là chí bảo bổ trợ cho nhau, là cực phẩm tiên thiên linh bảo đỉnh cấp nhất, sau đó còn được Luân Hồi mang đi rèn luyện không ngừng, vậy mà giờ đây lại có dấu hiệu bị người khác vượt qua.

Luân Hồi thấy vậy không khỏi mỉm cười nhạt: "Long Vương đang luyện chế Long Môn!" "Long Môn?" Ba người không khỏi quay sang nhìn, vẻ mặt đầy khó hiểu.

Luân Hồi thấy vậy cũng không giấu giếm, giải thích thêm: "Long tính vốn dâm.

Những năm này Long Tộc tại tứ hải cũng như sông ngòi Hồng

Hoang đã để lại tình cảm khắp nơi, hầu như trong mỗi một chủng tộc đều có huyết mạch của Long Tộc.

Những huyết mạch này sẽ dần bị pha loãng.

Long Vương luyện chế Long Môn là thề sẽ giúp đỡ những cường giả mang huyết mạch Long Tộc trong người được hóa rồng, từ đó tăng cường địa vị của Long Tộc.

Hành động này đối với Long Tộc là lợi ích vạn đời!" Tê!

Ba đại đồ đệ không khỏi hít một hơi khí lạnh, vẻ mặt chấn động nhìn cảnh tượng trước mắt, vô cùng kinh ngạc.

Luân Hồi thấy vậy cũng không nói thêm gì nữa.

Ngài biết luyện chế Long Môn không phải là toàn bộ thủ đoạn của Long Vương.

Long Vương có không ít hậu thủ, hành động vô cùng lớn lao, thậm chí đôi khi ngài còn nghi ngờ không biết Long Vương có giống mình không, cũng là một kẻ xuyên việt.

Ngài không giải thích thêm với ba đồ đệ nữa, phất tay một cái, đạo màn nước đại diện cho Long Vương cứ thế tan biến.

Ngài đoán rất chính xác, Long Vương e rằng sắp tấn cấp Hỗn Nguyên rồi.

Đến lúc đó đối phương cùng cấp độ chắc chắn sẽ phát hiện ra sự rình mò, nên không cần thiết phải tiếp tục theo dõi Long Vương nữa.

Một mình Long Vương chưa mang lại được ảnh hưởng quá lớn.

Sau đó, ánh mắt bốn thầy trò đều nhìn về phía chiến trường.

Không chỉ họ, hầu như tất cả các chí cường giả trong Hồng Hoang đều dồn ánh mắt về đó.

Thần Nghịch ngạo lập giữa không trung, toàn trường chỉ có khí thế của hắn là khủng bố nhất, là tồn tại khủng bố chỉ còn cách cảnh giới Hỗn Nguyên một bước chân.

Nhìn xuống đám cường giả, hắn không khỏi cười lạnh, trực tiếp lên tiếng: "Đám Ngũ Tộc các ngươi thật không tự lượng sức, cũng dám ngăn cản bản hoàng thành đạo sao?" Giọng nói của hắn đạm mạc vô cùng, không mang theo một chút tình cảm nào khiến người ta nghẹt thở.

Tộc trưởng Tiên Thiên Ngũ Tộc lại không chút sợ hãi, ánh mắt vô tận hiện ra trong hư không, mạnh mẽ khóa chặt Thần Nghịch.

Chúc Long trực tiếp lên tiếng: "Thần Nghịch, hiện nay không còn là thời đại một mình ngươi thành Hỗn Nguyên Kim Tiên nữa rồi.

Thời đại của ngươi đã qua rồi.

Hôm nay ngươi chắc chắn sẽ phải vùi xác dưới tay chúng ta!" Thần Nghịch không khỏi cười lớn một tràng, giọng nói làm nổ tung thiên khung, nhìn mấy người với vẻ khinh miệt, trực tiếp trào phúng: "Không phải bản tôn khinh thường các ngươi, nhưng chỉ dựa vào các ngươi mà muốn giết bản tôn ư?

Chương 41

Đúng là si nhân nói mộng!" Nói xong, hắn chẳng thèm đấu khẩu khí thế với các tộc trưởng Ngũ Tộc nữa, khí thế hung thú bùng phát hoàn toàn, từng luồng uy thế ngang dọc tám phương hiện ra, Thí Thần Thương xuất hiện trong tay ngay tức khắc.

Cầm Thí Thần Thương trong tay, ánh mắt hắn lướt qua mọi người.

Khoảnh khắc sau uy thế vô tận mạnh mẽ bùng phát, một thương đâm ra, trực tiếp sát tới năm người.

"Giết!" Tộc trưởng Tiên Thiên Ngũ Tộc không hề kém cạnh, ai nấy cầm chí bảo trong tay, mang theo từng đạo khí thế mạnh mẽ vô địch va chạm với Thần Nghịch.

Trận chiến đầu tiên của đại kiếp đã nổ ra tại đây, thu hút sự chú ý của vô số người.

Tộc trưởng Tiên Thiên Ngũ Tộc không hổ là nhóm sinh linh mạnh nhất Hồng Hoang, không chỉ khí thế mạnh mẽ vô địch mà liên chiến lực cũng khủng bố như vậy.

Năm người liên thủ kịch chiến với cường giả số một Hồng Hoang năm xưa là Thần Nghịch một trận bất phân thắng bại, ai cũng không ngờ tới.

Lúc này Tứ Thánh và Tứ Hung cũng đã chạm trán trong hư không, ai nấy tìm đối thủ cho mình, không ngừng chấn sát đối phương.

Từng luồng khí thế ngang dọc cửu thiên bùng phát, sức phá hoại hủy thiên diệt địa khiến vô số người phải động dung.

"Thật mạnh!" Kiếm Linh Nhi không khỏi thốt lên, sau đó lén lút

nhìn Luân Hồi một cái.

Không biết sư tôn hiện nay rốt cuộc đã đạt tới mức độ khủng bố nào rồi?

Minh Hà im lặng không nói, chỉ có ngón tay không ngừng xoa lên chuôi kiếm Nguyên Đồ, A Tỳ, khí thế không ngừng biến đổi, có thể thấy trong lòng hắn cũng không hề bình tĩnh.

Hắn đang đợi, đợi ngày mình trở thành vô địch.

Hắn cũng biết ngày đó không còn xa nữa.

Trận chiến ở Thiên Ngoại Thiên vẫn tiếp tục diễn ra.

Thần Nghịch không hổ là cường giả số một Hồng Hoang trước kia, một mình địch năm không những không rơi vào thế hạ phong mà còn ép năm đại tộc trưởng phải chống đỡ vất vả.

Vô số người thấy vậy không khỏi thầm suy đoán, chẳng lẽ Tiên Thiên Ngũ Tộc sắp bị Hung Thú tiêu diệt sao?

Đang lúc mọi người tưởng rằng Thần Nghịch sẽ mạnh mẽ chém giết tộc trưởng Tiên Thiên ngũ tộc, cường thế đột phá tấn cấp Hỗn Nguyên, thì màn kịch lại một lần nữa xoay chuyển.

Tộc trưởng Tiên Thiên ngũ tộc liên thủ, tạo thành đại trận theo thế Tiên Thiên ngũ hành, bộc phát mạnh mẽ, áp chế Thần Nghịch, đánh cho hắn liên tục bại lui.

Kết quả này khiến vô số người có chút không thể chấp nhận được, trận chiến vẫn không ngừng tiếp diễn.

Thần Nghịch gào thét liên liên, Thí Thần Thương cường thế vô cùng, mỗi một kích lực lượng đều khiến hư không tầng tầng phá toái, làm người đảm hàn, nhưng trước mặt Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận lại không có chút tác dụng nào, bị áp chế tử tử.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, ngàn năm chuyển thuấn liền biến mất, lúc này Thần Nghịch ở trong Thiên Ngoại Thiên bị đánh đến thổ huyết không thôi, khí thế toàn thân cũng bắt đầu hạ lạc vô hạn, khiến lòng người run rẩy.

Chẳng lẽ, một đời hùng chủ, tiên thiên sinh linh đầu tiên của Hồng Hoang đột phá Hỗn Nguyên Kim Tiên lại phải tử vong tại đây sao?

Lúc này trên chiến trường, tộc trưởng Tiên Thiên ngũ tộc cũng bị thương không ít, dù sao uy thế của Thí Thần Thương trong tay Thần Nghịch quá mức tê lợi.

Thí Thần Thương từng liệt vào đứng đầu thập đại Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, lực công kích không hề dưới Bàn Cổ Phiên, hơn nữa sát nhân không dính nhân quả, điểm khác biệt duy nhất với Bàn Cổ Phiên là không thể trấn áp khí vận.

Tộc trưởng Tiên Thiên ngũ tộc tuy sở hữu nhiều phòng ngự chí bảo, nhưng đối mặt với Thí Thần Thương công kích vô song vẫn có phần thua kém.

Chúc Long nhìn Thần Nghịch đang rơi vào trạng thái trọng thương, khí thế như hồng, vạn trượng hạo hãn quang mang bạo phát, từng đạo long thần chi uy nồng đậm hiện ra, hoành độ một phương đại thế giới.

Lúc này đã đến thời khắc cuối cùng, nên toàn lực xuất thủ.

"Thần Nghịch, hung thú không dung được tại Hồng Hoang, nên phải vẫn lạc.

Ngươi không biết thiên số đại thể, hôm nay phải vẫn lạc, Long Ngâm Tứ Hải, sát!" Chúc Long vừa dứt lời, khí diễm vô tận trùng kích trường không, từng đạo khí diễm từ thân thể bạo phát ra, Thủy chi đại đạo pháp tắc dung hợp hóa vi đại đạo xiềng xích, khóa trụ hư

không, hướng về phía dưới trấn áp.

Phía bên kia, Phượng Tổ cũng khí thế quan tuyệt bát hoang, từng đạo thần uy không ngừng bạo phát.

"Thần Nghịch, hôm nay trước tay Tiên Thiên ngũ tộc ta, ngươi vô lộ khả tẩu, Phượng Vũ Cửu Thiên, chiến!" Phượng Tổ trong trang phục cung đình, hiện ra mị lực của một nữ tính thành thục đến lâm ly tận trí, khiến người trắc mục không thôi.

Ngay sau đó, nàng trực tiếp hóa thành một con hỏa phượng hoàng khổng lồ, hỏa diễm chi lực vô tận trùng đãng trường không, Hỏa chi pháp tắc hóa thành đại đạo xiềng xích hiện ra.

"Trận này Tiên Thiên ngũ tộc ta thắng rồi, một lượng kiếp này chúng ta đã độ qua, Thần Nghịch, đền tội đi!" Tộc trưởng Huyền Vũ tộc thân hoài Thổ chi pháp tắc, hóa thành bản thể Huyền Vũ khổng lồ, tê hống một tiếng, hung diễm dũng động, Thổ chi pháp tắc hóa thành đại đạo xiềng xích lần nữa bạo phát.

"Sát!" Bạch Hổ Vương ngạo thị thương khung, tay cầm Canh Kim chi kiếm, từng đạo Kim chi pháp tắc bạo phát, sau đó hóa thành đại đạo xiềng xích.

"Thần Nghịch, cừu oán ngày xưa hôm nay hãy kết thúc đi!" Kỳ Lân chi tổ, Kỳ Lân Vương đạp lên đại địa, một tiếng minh khiếu, uy thế vô tận lấp lánh, một đạo đại đạo xiềng xích hình thành.

Tiên Thiên ngũ hành đại đạo xiềng xích xuất thế, khóa thiên khóa địa, không người có thể ngăn cản, từng đạo khí tức khiến người hít thở không thông bạo phát, ngay cả các Ma Thần Hỗn Độn đang ẩn tàng trong bóng tối cũng không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Giây phút này, họ rốt cuộc thanh tỉnh nhận tri rằng trong Hồng Hoang không phải không có cường giả, không thể xem thường tiên

thiên sinh linh được nữa.

Uy thế hỏa bạo vô biên hoành tảo trường không, cuối cùng dưới sự dẫn dắt của tộc trưởng ngũ tộc, ngũ hành đại đạo xiềng xích hoành độ hư không cường thế rơi xuống, vây khốn Thần Nghịch vào bên trong.

Vô số người thấy vậy đều lắc đầu, thấy Thần Nghịch rơi vào Ngũ Hành tỏa liên thì e rằng khó mà trở mình.

Thần Nghịch dù thân xử nơi thập tử vô sinh vẫn mặt không đổi sắc, bễ nghễ thiên hạ, ánh mắt bất khuất nhìn tộc trưởng ngũ tộc, trong mắt không có nửa phần sợ hãi hay khủng hoảng, chỉ có hung uy vô tận.

Thần Nghịch không hổ là một đời hoàng giả, khí thế này không ai không động dung.

Lúc này, nhìn Ngũ Hành tỏa liên đang bao phủ và ngày càng thu nhỏ, hắn không mang theo một chút sợ hãi nào.

Phủ thị tứ phương, đạm mạc nhìn tộc trưởng Tiên Thiên ngũ tộc một cái, sau đó trực tiếp mở miệng: "Giết bản hoàng, các ngươi không đủ tư cách!" Dứt lời, Thần Nghịch không nói hai lời, tay cầm Thí Thần Thương, từng đạo quang huy ngưng hiện trên thân thương, uy thế hạo hãn không ngừng dung nhập vào trong, khí thế toàn thân bạo tăng gấp năm lần so với trước đó, hung uy khủng bố đến mức tộc trưởng ngũ tộc cũng lập tức biến sắc.

"Sát!

Trấn áp cho ta!" Tộc trưởng ngũ tộc đồng thời đại hét một tiếng, sau đó toàn lực xuất thủ, ngũ hành tỏa liên phong tỏa không gian, nhanh chóng hướng về phía Thần Nghịch chấn sát.

"Hừ!

Xem ai mạnh hơn!

Thú Hoàng vô địch, vạn cổ bất khuất!" Thí Thần Thương tán phát ra thí thần khí diễm, kèm theo một tiếng nộ hống của Thần Nghịch, cường thế bạo phát.

Thần Nghịch tay cầm Thí Thần Thương hoành không tiến lên, từng đạo hung diễm pháp tắc bạo phát ra hủy thiên diệt địa, cùng với ngũ hành pháp tắc trong hư không va chạm vào nhau.

Chương 42

Oanh!

Trong Thiên Ngoại Thiên, tất cả đều tại thời khắc này sụp đổ, từng mảnh vỡ của đại giới phá toái bay lơ lửng khắp nơi.

Một đám mây nấm oanh nhiên nổ tung, tựa như một Đại Thiên thế giới nổ tung, khiến người kinh hãi đến cực điểm!

Lúc này, giữa một vùng đất bừa bãi, các cường giả vốn bị đám mây nấm cách tuyệt thần thức đều đang chờ đợi kết quả cuối cùng, đều muốn biết đòn tấn công sau cùng kia rốt cuộc ai thắng ai phụ.

"Hảo một cái Thú Hoàng Thần Nghịch, dù thân xử hiểm cảnh như thế khí thế vẫn không rơi xuống hạ phong, chung quy có một ngày Minh Hà ta cũng sẽ trở thành nhân vật như thế, không, ta phải siêu việt hơn!" Trong mắt Minh Hà, tinh quang vô hạn không ngừng bạo phát, biểu lộ tâm cảnh lúc này.

Luân Hồi thấy vậy, dường như cảm nhận được đấu chí của Minh Hà nên không khỏi lộ ra một tia tán thưởng, đây mới là nguyên nhân bản tôn điểm danh Minh Hà làm đại đệ tử.

Tác tư cách là đại đệ tử của Luân Hồi nhất mạch, Minh Hà có thể thua nhưng tuyệt đối không được bại, thân là đại sư huynh phải chịu đựng nhiều hơn.

Lúc này Minh Hà có được giác ngộ như vậy, trong mắt Luân Hồi là điều đáng mừng, đây mới là khí thế mà đại đệ tử Luân Hồi nhất mạch nên có.

"Sư tôn, Thú Hoàng Thần Nghịch lần này bại sao?" Sau khi bình tĩnh tâm thái, Minh Hà hướng Luân Hồi hỏi.

Luân Hồi vẻ mặt đạm nhiên, nghe vậy nở nụ cười cao thâm mạt trắc, sau đó nói: “Bại?

Chưa hẳn, bản tôn thấy tám phần là thắng.” “Thắng?” Lời này vừa nói ra, ba đại đồ đệ đều ngẩn ngơ, có chút không hiểu nhìn Luân Hồi, trong mắt đầy vẻ hiếu kỳ.

“Chẳng lẽ Tiên Thiên ngũ tộc bại?

Thần Nghịch có thực lực như thế để nghịch chuyển tình thế?” Thanh Y suy tư sau đó hỏi tiếp.

Luân Hồi thấy vậy lắc đầu nói: “Không, Tiên Thiên nhất tộc cũng không bại, nói chính xác ra thì mưu đồ của Long Vương và Thần Nghịch đã thành công rồi!” Câu này khiến ba người đều kinh hãi, trong lòng không khỏi nhớ lại lúc Long Vương từng gặp mặt Thần Nghịch, mỗi người đều buông lỏng tâm thần, rốt cuộc họ đã bàn bạc điều gì?

Nghĩ đến đây, một tia tư lự không khỏi lấp lóe trong mắt, Luân Hồi thấy thế cũng không nói thêm, ý bảo mọi người tiếp tục xem.

Từng đạo khí diễm không ngừng trùng kích bát phương, đợi đến khi mây nấm triệt để tiêu tán, mọi người mới vội vàng đưa thần thức vào trong.

Tuy nhiên chưa kịp hành động thì một tiếng lôi minh oanh động thiên khung vang rền như sấm chạy, vọng khắp Hồng Hoang.

“Ha ha ha ha, bản hoàng thành công rồi, Hỗn Nguyên cấp cũng chỉ như thế mà thôi!” Giọng nói cao vút và hùng hồn của Thần Nghịch truyền khắp tứ phương, vô số người tại khắc này đột nhiên biến sắc, vội vàng nhìn về phía dưới.

Ngay sau đó, chỉ thấy Thần Nghịch hoàn hảo không chút tổn hại đứng trong hư không, khí diễm vô tận không ngừng bạo phát, khí thế thuộc về Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên kia đang nói cho mọi người

biết thực lực khủng bố không tưởng tượng nổi của hắn.

Thần Nghịch bễ nghễ bát phương, hoành thôi thương sinh, Thí Thần Thương với tư cách chứng đạo chi bảo đẳng cấp không ngừng thăng cấp, dường như chỉ còn cách Bán Bộ Hỗn Độn Linh Bảo một bước chân.

Thần Nghịch lúc này tay cầm Thí Thần Thương ngạo lập trên hư không, ánh mắt lạnh lẽo quét qua hư không, sau đó trực tiếp lạnh hanh một tiếng.

Một tiếng lạnh hanh vang lên, chúng sinh biến sắc, khí diễm vô lượng không ngừng sôi trào, những cường giả nghe thấy tiếng này đều đồng loạt biến sắc, ngay sau đó trực tiếp phun ra một ngụm tinh huyết.

Trực thị Hỗn Nguyên cường giả mà không mang chút kính sợ nào, Thần Nghịch liền cho một bài học, Đại Đạo cũng không cách nào can thiệp.

Không biết từ lúc nào, tứ thánh thú và tứ hung đã thu tay, trở về trận doanh của mình.

Lúc này tứ đại Hung Thú Vương đang quỳ rạp trên mặt đất, ánh mắt kích động nhìn Thần Nghịch, dường như đang cung nghênh sự ra đời của một tôn Cái Thế Thú Hoàng Chí Tôn.

Tộc trưởng Tiên Thiên ngũ tộc nở nụ cười, đồng loạt hướng Thần Nghịch hành lễ: "Chúc mừng Thú Hoàng thành Hỗn Nguyên, từ đây Đại Đạo khả kỳ!" Thần Nghịch ha ha cười lớn, phất tay một cái, không còn chút kiếm bạt nỗ trương như trước, hào mại cười vang: "Ha ha, chư vị đạo hữu quá khen, ta chẳng qua đi trước một bước mà thôi, chư vị đi theo Long Vương đạo hữu, tương lai cũng một mảnh quang minh!" Lúc này, lục đại thánh triều cùng một chúng chí cường giả ẩn tàng sắc mặt âm trầm, khó coi đến cực điểm.

Đến lúc này sao còn không biết đã bị Tiên Thiên ngũ tộc và Thần Nghịch tính kế, Tiên Thiên ngũ tộc và hung thú nhất tộc đang diễn kịch cho họ xem.

Đặc biệt là các Ma Thần Hỗn Độn, sắc mặt âm trầm như muốn chảy ra nước, vô luận thế nào cũng không ngờ được một tiên thiên sinh linh lại hết lần này tới lần khác đi trước họ.

Lúc này trong lòng họ đối với tiên thiên sinh linh không còn chút coi thường hay khinh miệt nào, trong mắt đều mang theo một tia ngưng trọng nồng đậm.

Tiên thiên sinh linh mới sinh của Hồng Hoang thật không dễ đối phó!

Người não nộ nhất phải kể đến Hồng Quân, lão không ngờ Long Vương ngay cả lão cũng tính kế vào trong.

Thân phụ Tạo Hóa Ngọc Điệp, tinh thông đạo tính kế mà vẫn bị tính kế tử tử.

"Long Vương, lão tổ thật sự đã xem thường ngươi!" Hồng Quân tay cầm Bàn Cổ Phiên, vẻ mặt tu nộ.

Kế tiếp, ánh mắt lão nhìn về phía Tây một cái, một tia lạnh lẽo lưu lộ: "Hừ, lão đạo ta cũng nhanh thôi!" Sau đó lão cũng không nói thêm, ánh mắt lấp lánh xuyên thấu hư không vô tận, cuối cùng rơi vào Đông Hải, thanh âm hóa thành cuồn cuộn truyền khắp Đông Hải, vọng khắp Hồng Hoang.

"Long Vương, bản hoàng chứng đạo, ngươi còn đợi đến khi nào!" Lời này của Thần Nghịch vừa thốt ra, vô số cường giả thầm kinh hãi, chẳng lẽ hôm nay sẽ xuất hiện hai tôn chí cường giả cấp bậc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sao?

Thần Nghịch đã lên tiếng, uy thế vô tận hoành không rơi xuống,

phản chiếu trường không, từng đạo khí tức vĩ ngạn bạo phát trong hư không, trùng kích vạn cổ thiên khung.

Ngay sau đó, một luồng khí thế bá đạo uy nghiêm, không dung chúng sinh nghịch chuyển bạo phát hiện ra, đi kèm là giọng nói của một vị chí cường giả.

"Đừng hoảng, bản hoàng cũng sẽ không yếu hơn!" Một giọng nói lạ lẫm truyền khắp Hồng Hoang khiến tất cả mọi người đều chấn hâm.

Vị mãnh nhân nào mà dám nói chuyện bình đẳng với Thần Nghịch vừa tấn cấp Hỗn Nguyên như vậy, đối phương rốt cuộc là ai?

Nhưng ngay sau đó, một thanh âm khủng bố truyền khắp cửu tiêu, khí thế sôi trào hiện ra thu hút sự chú ý của vô số người.

"Ngô nãi Long tộc tộc trưởng Long Vương, hôm nay tại đây thành lập Long Môn, phàm là kẻ mang huyết mạch Long tộc ta, khi Long Môn xuất hiện mười năm một lần đều có thể đăng lâm cửu thiên, hóa thành rồng!" Tiếng của Long Vương vừa dứt, lập tức vang vọng đại địa Hồng Hoang, thiên địa có cảm ứng.

Ngay sau đó, một cái Long Môn khổng lồ, hằng cổ, uy nghiêm, vô tận long uy hiện ra trong hư không, vô số sinh linh mang huyết mạch Long tộc đều nhận được một thông tin.

Vượt qua cái Long Môn này có thể rồng bay chín tầng trời, hóa cá thành rồng.

Mọi người thấy vậy lập tức kinh hãi thất sắc, chiêu này có thể kéo dài không biết bao nhiêu khí vận cho Long tộc, Long Vương thật là thâm kế!

Ngay cả Thần Nghịch cũng vô cùng kinh ngạc, không ngờ Long Vương còn có chiêu này!

Thiên địa ý chí hiện thân, tiếng oanh minh cuồn cuộn, công đức chi khí hiện ra, thuấn gian gia trì trên thân thể Long Vương.

Sau đó dưới ánh mắt của vô số người, tu vi của Long Vương tiến bộ vượt bậc, thuấn gian phá tan gông xiềng Bán Thánh, cường thế đăng lâm Hỗn Nguyên chi cảnh, và hướng tới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ tiến bước, cuối cùng dừng lại ở đỉnh phong Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ!

Mọi người thấy vậy vừa kinh hãi vừa bội phục, đối với Long Vương nảy sinh cảm giác kính trọng và chấn hâm từ tận đáy lòng.

Long Vương trầm tích, ẩn tàng vô tận tuế nguyệt, cam nguyện ẩn mình cứu người, một khi tiềm long xuất uyên liền phi trùng thiên, uy áp tứ hải, hậu thủ e rằng chỉ lộ ra một chút mà thôi.

Khi mọi người tưởng rằng tất cả kết thúc tại đây thì ngay sau đó Long Vương lại có hành động.

Chương 43

Khí thế trùng tiêu, ánh mắt quét qua tứ phương, dương ngôn khai khẩu: "Hôm nay bản hoàng lấy thân phận tộc trưởng Long tộc, tại Hồng Hoang thành lập Long Mạch.

Long Mạch là do thu thập linh khí thiên địa ngưng súc thành, kẻ có được Long Mạch mới có thể khai sáng thế lực!" Lời này vừa thốt ra chính là đại hoành nguyện, đã làm tốt đại hoành nguyện.

Sau khi Long Vương mở miệng, trong đại địa Hồng Hoang, tại từng linh sơn phúc địa, tiên cảnh động thiên, tiên thiên linh khí vô tận không ngừng ngưng súc, dần dần từng cái Long Mạch bắt đầu diễn hóa.

Vô số người sắc mặt đại biến, vẻ mặt xanh mét nhìn Long Vương đang ngạo lập hư không, thần sắc vô cùng âm trầm nhưng lại không cách nào làm gì được đối phương.

Nếu đối phương chưa đột phá Hỗn Nguyên cảnh giới thì còn dám liều một phen, nhưng lúc này không ai dám xuất thủ.

Long Mạch thành lập cố nhiên tốt, có lợi cho Hồng Hoang, bắt đầu không ngừng thu thập và sinh sản tiên thiên linh khí, có thể trì hoãn lượng kiếp giáng lâm, lợi cho muôn đời sau.

Tuy nhiên đối với các đại thế lực lại vô cùng để xúc, bởi vì Long Vương sáng tạo Long Mạch, các Long Mạch cũng được hình thành từ thi thể của các cường giả Long tộc cổ lão.

Điều này chứng tỏ thế lực của họ vô luận thế nào cũng phải phụng hiến một phần khí vận cho Long tộc, tuy không nhiều nhưng họ vẫn không tình nguyện!

Quả nhiên sau khi Long Vương có động thái lớn, tinh khung lấp lánh, tiếng lôi minh va chạm trong hư không.

Một luồng Huyền Hoàng công đức rơi xuống được Long Vương hấp thu, tu vi Long Vương không ngừng bạo động, trực tiếp đột phá!

Long Vương đã tấn cấp thành cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Vô số người chấn hâm, kinh hãi nhìn nam tử mặc minh hoàng sắc y bào kia, nội tâm chấn hâm không cách nào che giấu.

Thần Nghịch nheo mắt nhìn cường giả Long tộc đã vượt qua mình tấn cấp Hỗn Nguyên trung kỳ, trong đôi mắt thâm thúy hiện lên một trận suy tính, không biết đang nghĩ gì.

"Hảo một cái Long Vương, quả nhiên bất minh tắc dĩ, nhất minh kinh nhân!" "Từ nay về sau, vị tộc trưởng thực thụ của Long tộc này e rằng sẽ danh động Hồng Hoang, tọa thực danh hiệu đệ nhất nhân!" "Quả nhiên Long tộc chiếm giữ tứ hải không chỉ thế lực mạnh nhất mà cường giả cũng tầng tầng lớp lớp!" "Nhìn bộ dáng tộc trưởng bốn tộc còn lại cung kính với Long Vương, e rằng sớm đã âm thầm thần phục rồi!" "Long Vương, hảo một cái Long Vương, không hổ danh xưng Long Vương!" Từng tiếng tán thán vang lên khiến người ta kinh hô không thôi.

Luân Hồi lúc này cũng lộ ra vẻ thưởng thức, đương nhiên cũng chỉ là thưởng thức mà thôi.

Lúc này ánh mắt Luân Hồi nhìn về phía Hỗn Độn bên ngoài Thiên Ngoại Thiên, một tia cười lạnh không biết từ lúc nào đã xuất hiện nơi khóe miệng.

Vừa rồi cảm thụ được khí tức của mấy người bạn cũ khiến bản tôn không khỏi cười lạnh.

“Các ngươi rốt cuộc cũng ngồi không yên rồi sao?

Chính hảo ra đây cho bản tôn luyện tay chút!” Sau đó Luân Hồi thu hồi ánh mắt, tiếp tục quan sát.

Sau khi cường thế đột phá, Long Vương bước đi trong hư không, bước vào chiến trường, ánh mắt bễ nghễ nhìn xuống không ai dám đối thị.

Tộc trưởng Tiên Thiên ngũ tộc cũng không nói nhảm, đều tiến lên hành lễ cung nghênh, thần sắc không chút giả tạo.

Long Vương thấy vậy đạm đạm gật đầu, kế tiếp nhìn về phía Thần Nghịch, Thần Nghịch thấy thế cũng không chút sợ hãi nhìn lại.

Trong thuấn gian, hư không không ngừng băng toái nổ tung, từng luồng khí diễm khủng bố dũng động thiên khung khiến người hít thở không thông.

Oanh!

Lấy Thần Nghịch và Long Vương làm trung tâm, cả mảnh thiên khung không ngừng rung động đến mức làm người kính sợ đảm hàn.

Cuối cùng hai bên nhìn nhau một cái rồi mới thu hồi ánh mắt, dẫn lĩnh thủ hạ quay về địa bàn thế lực của mình.

Một ngày nọ, trong Hồng Hoang, một tin tức trọng đại truyền khắp khiến vô số người đảm hàn.

Thú Hoàng Thần Nghịch liên thủ Long Vương đều đi ra một con đường huy hoàng tấn cấp Hỗn Nguyên, thời đại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trong Hồng Hoang đã triệt để đến.

Trong tộc có hai đại cường giả cấp Hỗn Nguyên tồn tại đủ để dẫn lĩnh tránh né đại kiếp lần này.

Hung thú nhất tộc thoái thủ trong Thập Vạn Đại Sơn, Thú Hoàng

Thần Nghịch với đại nghị lực vô thượng đã khai sáng một Đại Thiên thế giới, kiến lập tại Thú Thần Sơn thuộc Thập Vạn Đại Sơn, đại bộ phận yêu thú được đưa vào trong Đại Thiên thế giới đó.

Sau đó Thần Nghịch dùng đại pháp lực phong tỏa Thú Thần Sơn, hiện nay trong Thập Vạn Đại Sơn hầu như không thấy bao nhiêu hung thú.

Từ sau khi Thú Hoàng Thần Nghịch tấn cấp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Thú Thần Sơn được chúng sinh Hồng Hoang coi là vùng đất cấm kỵ.

Long Vương cũng không kém, không lâu sau tứ đại Thánh thú tuyên cáo Hồng Hoang tọa trấn bốn cực Hồng Hoang, Phượng Hoàng tộc trấn thủ Nam Minh Hỏa Sơn, Canh Kim Bạch Hổ tộc tiến vào tiểu thế giới phát triển triệt để biến mất khỏi Hồng Hoang, Huyền Vũ tộc đóng quân tại phương Bắc chiếm một mảnh địa bàn nhỏ không màng thế sự.

Kỳ Lân tộc hóa thành Thụy thú du tẩu Hồng Hoang, tọa trấn Trung Ương đại lục củng cố địa mạch Hồng Hoang.

Long tộc vẫn chiếm cứ tứ hải, chỉ là những chí cường giả ngày xưa đều đã được Long Vương dẫn tới Long Uyên khai tịch tại thâm xứ Đông Hải, để lại tứ hải chỉ còn vài con tôm nhỏ.

Sau đó cùng với việc Long Vương sáng tạo Long Uyên, Long Uyên cũng trở thành một vùng đất cấm kỵ khác của Hồng Hoang, ít người dám đặt chân tới gần.

Đáng nói là Long Uyên rất gần với đạo trường Bồng Lai Tiên Đảo của Thanh Y, biết được vị trí Long Uyên, Luân Hồi thậm chí còn hoài nghi Long Vương có phải cố ý hay không?

Theo việc Tiên Thiên ngũ tộc và hung thú nhất tộc rút khỏi vũ đài

Hồng Hoang, chấp chưởng giả lục đại hoàng triều cũng ngồi không yên.

Vạn vạn không ngờ được những tiên thiên sinh linh vốn không được để vào mắt lại tiên phong một bước đăng lâm Hỗn Nguyên cảnh giới.

Lúc này họ cũng hiểu rõ vô cùng rằng nếu không nắm bắt cơ hội, đợi đại kiếp khí tan đi thì Long Vương và Thần Nghịch e rằng không ngại diệt trừ họ.

Cho nên sau khi Tiên Thiên ngũ tộc và hung thú nhất tộc rút đi, họ hỏa tốc chiếm cứ địa bàn của các tộc, mâu thuẫn cũng bắt đầu từ đó.

Vô số người đều cảm nhận được không khí sơn vũ dục phong mãn lâu, hầu như tất cả tu hành giả đều rõ ràng trận chiến cuối cùng sắp đến.

Trong Luân Hồi Cổ Điện, Luân Hồi nhìn xuống phía dưới, mỉm cười hài lòng với Sát Lục và Thiên Cơ đang hành lễ.

Thời gian qua đi, hôm nay Sát Lục lão tổ tu vi đã là Bán Thánh, thực lực khủng bố lại thêm chí bảo Luân Hồi ban cho nên đầy tự tin trấn áp tất cả.

Còn Thiên Cơ lão tổ thì càng không cần nói, là người chỉ còn cách Hỗn Nguyên một bước chân, lúc này dù Thần Nghịch hay Long Vương ở giai đoạn này Thiên Cơ đều có lòng tin trấn áp!

Luân Hồi nhìn Thiên Cơ nói: "Vận Mệnh cũng là một trong thập đại Ma Thần, thực lực không thể xem thường, lần này đã chuẩn bị chu toàn chưa?

Có cần bản tôn ban cho Đại Đạo Luân Hồi Bút không?" Thiên Cơ thần sắc uy nghiêm, chậm rãi lắc đầu rồi nói: "Đa tạ Đạo Tôn mỹ ý, thuộc hạ hiện nay tinh khí thần đều ở trạng thái đỉnh phong.

Bao năm khổ tu lại được Đạo Tôn chỉ điểm, nếu không thể chém giết Vận Mệnh rửa hận ngày xưa thì thuộc hạ cũng nên vẫn lạc!" Thiên Cơ tuy nói bình đạm nhưng ngữ khí ẩn chứa sự tự tin và vô địch đang nói cho Luân Hồi biết bản thân lúc này niềm tin tràn trề.

"Hảo, bản tôn hy vọng sau đại kiếp có thể cùng hai vị uống chén trà này, mời!" Nói xong, Luân Hồi nâng chén trà trong tay hướng về hai người.

Hai người cũng chấn động thần tình, nâng chén trà nghiêm nghị nói: "Định không phụ kỳ vọng của Đạo Tôn, trận này tất thắng!" Nói xong, cả ba cùng lúc uống cạn chén trà.

Chương 44

Luân Hồi nhìn hai người một cách đạm đạm, không nói với họ rằng nếu không địch nổi bản tôn tuyệt đối sẽ ra tay, vì bản tôn biết cực hạn của họ ở đâu.

Quả nhiên ngàn năm sau, lục đại thánh triều không biết đã thương lượng xong hay là trùng hợp mà đồng thời xuất binh.

Quyết chiến cuối cùng của lượng kiếp đã đến!

Đại chiến bùng nổ, cường giả cuồn cuộn hoành hành vô kỵ, Đại La Kim Tiên là trụ cột chiến trường, Thái Ất Kim Tiên thành tiểu tốt, còn sinh linh dưới Kim Tiên chỉ có tư cách làm hậu cần.

Lục đại thánh triều uy thế ngút trời chiếm cứ Hồng Hoang vô tận tuế nguyệt, mỗi một thánh triều đều sở hữu số sinh linh tính bằng ức vạn.

Theo các pháp môn tu luyện truyền ra, hiện nay Đại La Kim Tiên không còn là chuyện lạ, cấp bậc Tiên Vương mới có thể làm thống soái một phương, cấp bậc Tiên Đế mới có thể trấn áp một phương làm đại tướng.

Số ít cường giả Tiên Tôn thì làm đại soái thống ngự binh mã lấy đơn vị ức làm chuẩn.

Tuy nhiên chỉ một bộ phận nhỏ người biết rằng trong đại kiếp lần này, sinh linh trong lục đại thánh triều ước tính chín phần chín đều thành vật hy sinh, cuối cùng chỉ có số ít sinh linh sống sót là tu vi đại tiến.

Đại kiếp, một đại kiếp khiến người hít thở không thông.

Đối mặt với đại kiếp như vậy, không biết bao nhiêu tiên thiên

chủng tộc chọn lánh đời, hoặc độn nhập hư không, hoặc trốn vào tiểu thế giới không dám đặt chân lên đại địa Hồng Hoang.

Tại địa giới giao thoa giữa miền Nam và miền Tây Hồng Hoang, trên chiến trường vô biên vô tận, quân đội của hai đại thánh triều bắt đầu va chạm và sát lục.

Người của hai đại thánh triều cũng không phải lần đầu giao thủ, hai luồng nhân sơn nhân hải thuấn gian đan xen vào nhau, tiên đạo thần quang vô tận hiện ra, đại đạo chi quang bạo phát, các loại quy tắc va chạm tại đây.

Trong Càn Khôn thánh triều, từng Tiên Vương Tiên Đế hoành không, từng đạo thời không trường hà hư ảo không ngừng hiện ra, mỗi chiêu mỗi thức đều có cường giả không ngừng vẫn lạc, các loại Tiên Thiên Linh Bảo và Hậu Thiên Chí Bảo đan xen, thỉnh thoảng có sinh linh vẫn lạc.

Trong Thiên Ma thánh triều, không biết bao nhiêu ma tu cường giả bạo phát, cũng có ma tộc cường giả hoành không cùng Càn Khôn thánh triều không ngừng tư sát.

Lúc này những người bị kiếp khí cảm nhiễm sớm đã giết đỏ cả mắt, không có đường lui, lùi một bước là đường chết!

Từng sát chiêu khủng bố bạo phát hoành tảo toàn trường, đạo uẩn vô lượng dũng động trong hư không.

Lúc này lại kiểm chứng một câu nói: Đại La Kim Tiên đi đầy đất, Thái Ất Kim Tiên không bằng chó.

Câu nói này tại chiến trường này quả thực không sai chút nào.

Dưới các loại va chạm, không biết bao nhiêu cường giả vẫn lạc tại đây.

Cơ bản cứ mười sinh linh tử vong thì có một Tiên Vương, ba Đại

La Kim Tiên phổ thông, còn lại toàn bộ là Thái Ất Kim Tiên.

Còn Kim Tiên căn bản không thể tới gần chiến trường này, chỉ riêng uy thế ngoại vi cũng đủ nghiền ép họ thành tro bụi.

Các loại tiên đạo pháp tắc và ma đạo hung uy không ngừng va chạm, cả mảnh thiên khung chiến đấu không ngừng nghỉ, tầng tầng lớp lớp dũng động hoành không.

Từng cường giả khủng bố tử thương khiến người tâm chiến liên hồi.

Cái gọi là cái thế thiên kiêu, đương thế nhân kiệt tại đây giống như châu chấu nhiều không đếm xuể.

Ít nhất một bức họa diện như vậy đã mang lại xung kích lớn cho ba người Minh Hà, từng vạn cổ thiên kiêu và tuyệt thế thiên tài vẫn lạc đã đánh tan tia kiêu ngạo ít ỏi trong lòng họ.

Nguyên lai luận thiên phú, luận nghị lực, luận đại trí tuệ thì sinh linh mạnh hơn họ không phải không có, chỉ là họ may mắn gặp được sư tôn Luân Hồi có đủ năng lực che chở, còn đối phương chỉ có thể vì đạo đồ mà tư sát.

Những Tiên Vương Tiên Đế đó không phải không có hy vọng tấn cấp Tiên Tôn, chỉ là đại kiếp không cho phép, nếu đám người Minh Hà cưỡng ép áp chế tu vi thì chỉ e vừa lên đã bị người chém giết!

Khắc này ba người triệt để giác tỉnh, thu liễm sự kiêu ngạo nội tâm, sự giao phong của hai đại thánh triều đã đánh tan tia kiêu ngạo ẩn giấu trong lòng họ sạch sành sanh!

Luân Hồi cảm nhận được sự biến hóa tâm thái của ba người, không khỏi lộ ra một tia tiếu ý.

Bản tôn thập phần xác định đại đạo của ba người tại khắc này đã triệt để hoàn thiện.

Chỉ đợi sau một trận đại kiếp, trong vòng triệu năm ba người nhất định có thể tấn cấp Đại La Kim Tiên, những người đã áp chế nhiều năm như họ một khi đột phá tất thành Tiên Tôn!

Luân Hồi dẫn họ quan ma trận chiến này không uổng công!

Lúc này trong Hỗn Độn Thiên Ngoại Thiên, bốn đại cường giả đang đối trì từ xa.

Một bên là chủ nhân Càn Khôn thánh triều - Càn Khôn, bên cạnh là Hồng Quân lão tổ với vẻ mặt đạm nhiên không chút tình cảm.

Phía trước hai người, chủ nhân Thiên Ma thánh triều - Thiên Ma lão tổ và một trong thập đại Ma Thần là La Hầu đang tán phát ma uy vô tận, lạnh lùng nhìn Càn Khôn và Hồng Quân.

Ngàn năm thời gian thoáng qua, phía dưới thực lực hai đại thánh triều không chênh lệch bao nhiêu, hiện nay đã tổn thất sáu phần nhân viên.

Tất cả cũng tiêu hao hỏa hầu gần đủ rồi!

Cuối cùng Thiên Ma lão tổ bước tới, nộ diễm vô tận bạo phát cường thế khóa định Càn Khôn, lớn tiếng nói: "Càn Khôn, tuế nguyệt vô tận, hãy kết thúc đi!" Trong thuấn gian thiên ma pháp tắc loạn vũ, kế tiếp một kiện thần binh tán phát khí tức Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo xuất hiện.

Thiên Ma Đạo Đài - bạn sinh chí bảo của Thiên Ma lão tổ được tế ra, cường thế hướng Càn Khôn sát tới.

Càn Khôn lão tổ thấy vậy tay cầm Càn Khôn Đỉnh lạnh hanh một tiếng, trực tiếp đáp: "Sợ gì ngươi!" Thuấn gian, hai đại Ma Thần Hỗn Độn ngày xưa hôm nay lại một lần nữa giao chiến với nhau!

Thiên Ma lão tổ và Càn Khôn lão tổ đều không kém đối phương, nếu muốn chém giết đối phương để chứng đạo đều cần một khế cơ.

Hai bên đều rõ ràng khế cơ này không nằm trong tay họ mà nằm trong tay La Hầu và Hồng Quân.

Nhưng hai bên bao năm qua cũng tích tụ một bụng hỏa khí với nhau nên vừa lên trường đã đánh ra chân hỏa, trực tiếp đánh cho cả vùng Hỗn Độn trở nên bừa bãi hỗn loạn.

Lúc này Hồng Quân và La Hầu lại không để ý đến cuộc giao phong của hai người kia, phản lại vẻ mặt đạm nhiên nhìn đối phương.

Một lúc lâu sau, La Hầu không khỏi cười khẩy: "Hồng Quân, lá gan không nhỏ, dám mưu đồ lên đầu bản tôn!" Hồng Quân nghe vậy vẻ mặt vẫn vô tình, không lộ ra chút tình cảm nào.

Sau khi nghe xong lời của La Hầu, lão mặc nhiên nói: "Một trận hạo kiếp, Ma Thần Hỗn Độn mười không còn một, thập đại Ma Thần cũng đã thành quá khứ, đạo hữu chẳng lẽ vẫn nằm trên vinh diệu ngày xưa?

Hiện nay không còn là thời đại Hỗn Độn, hạng Ma Thần Hỗn Độn các ngươi không tả hữu được cục thế Hồng Hoang nữa đâu!" La Hầu nghe vậy cười dài một tiếng, thuấn gian ma diễm bạo trướng, khí thế hoành độ trường không, sau đó nhìn Hồng Quân một cái, trong mắt đầy vẻ lạnh lẽo.

"Tiếu thoại!

Hồng Quân, bản tôn nói cho ngươi biết, thập đại Ma Thần không dung một chút sỉ nhục nào, dù là Ma Thần Hỗn Độn cũng không hành, nếu có kẻ chấp ý như thế tất sát chi!" Khí thế La Hầu hoành độ thái không, từng đạo ma diễm hoành ra vô tận hướng Hồng Quân trấn áp, uy thế khủng bố còn hơn cả Thiên Ma lão tổ và Càn Khôn lão tổ cộng lại.

Tuy nhiên Hồng Quân không hề biến sắc, ánh mắt đạm mạc, nghe

lời La Hầu xong không nhịn được phúng thích: “Ồ?

Chương 45

Vậy việc Luân Hồi Đạo Tôn tiên chém giết một đạo phân thân của Thời Thần Đạo Tôn, sau lại kích thương Vận Mệnh Đạo Tôn, không biết La Hầu đạo hữu giải thích thế nào?" La Hầu nghe vậy sắc mặt càng thêm nồng đậm lãnh ý, lạnh lùng cười một tiếng: "Hừ, không ngại nói cho ngươi biết, Luân Hồi nếu thật sự dám hiện thân sẽ không có ai buông tha hắn!" Ngay sau đó La Hầu không nói thêm, trực tiếp tế ra chí bảo Thiên Ma Đao, Thiên Ma Tháp và Thập Nhị Phẩm Hắc Liên, từng đạo uy thế khủng bố khóa định Hồng Quân.

"Còn về phần Hồng Quân ngươi, trong Hỗn Độn và Hồng Hoang này nan đào nhất tử.

Chưa từng có kẻ nào trêu chọc thập đại Ma Thần mà có thể an nhiên vô sự, sát!" La Hầu dứt lời khí thế như hồng, sát ý gia thân, từng đạo cái thế ma uy không ngừng bạo phát, vạn ma pháp tắc hoành áp đương trường trấn áp hoàn vũ.

Ngay sau đó Thiên Ma Đao trong tay vung ra một đạo đao quang lẫm liệt vạch phá hư không hướng Hồng Quân đánh tới.

Hồng Quân thấy vậy thần sắc không đổi, khí diễm vô biên vô tận trùng kích thanh minh, không ngừng biến hóa.

Sau đó Bàn Cổ Phiên trong tay rung lên, một đạo Hỗn Độn kiếm khí cường đại vô địch hiện ra trực tiếp mẫn diệt sát chiêu của La Hầu.

Sau đó lão hậu phát tiên chí, thêm một đạo sát chiêu bạo phát hướng La Hầu sát tới.

La Hầu thấy thế khí vũ hiên ngang, vô địch chi ý bạo phát chấn sát hư không, Thập Nhị Phẩm Hắc Liên hiện ra trực tiếp đỡ lấy một kích.

Hai bên sau một lần thí thám nhìn nhau một cái đều cảm thấy đối phương không dễ đối phó, ngay sau đó lại lao vào giết nhau, thuấn gian thế giới Hỗn Độn phong vân dũng động, tứ khí diễn sinh.

Lúc này trong Luân Hồi Cổ Điện, ba người Minh Hà đều kinh hãi trước sự cường đại của Hồng Quân và La Hầu, đây là lần đầu thấy những tồn tại khủng bố như vậy giao thủ, uy thế cực kỳ chấn hâm.

"Sư tôn, theo nhãn lực của ngài thì ai sẽ là người chiến thắng cuối cùng?" Đệ tử thứ ba Thanh Y trực tiếp phát vấn.

Luân Hồi thấy vậy mỉm cười: "Nếu không có ngoại lực thì hai bên đều thiệt hại, nhưng nếu có ngoại lực thì..." Nói đến đây bản tôn không nói thêm, đột nhiên nhìn về hướng khác, phất tay một cái lại một đạo quang mạc xuất hiện.

Trong lúc Thiên Ma thánh triều và Càn Khôn thánh triều tư sát, cuộc va chạm giữa Tinh Thần thánh triều và Điên Đảo thánh triều cũng thanh thế hạo đại, uy thế cường thịnh khủng bố khiến mọi người đảm hàn.

Ở một hướng khác của Hỗn Độn, Tinh Thần lão tổ đầu đỉnh ba mươi sáu viên Tinh Thần Châu hoành tảo trường không hóa thành từng viên thái cổ tinh thần hướng Điên Đảo lão tổ chấn sát.

Điên Đảo lão tổ lợi hại cỡ nào, một tay Điên Đảo pháp tắc bát lộng càn khôn, thực lực không hề thua kém Tinh Thần lão tổ, thậm chí còn nhỉnh hơn một chút.

Trong lúc Tinh Thần lão tổ lâm vào thế bí, một cánh tay trắng muốt như ngọc hoành không vươn ra ma diệt tất cả, từng luồng Thời Gian pháp tắc biến hóa, ngay sau đó cánh tay này cường thế đăng trường hộ trụ Tinh Thần lão tổ, lực đạo vô thượng oanh kích thiên địa hướng Điên Đảo lão tổ sát tới.

Điên Đảo lão tổ thần sắc đại biến, sao có thể không biết chủ nhân cánh tay này chính là Thời Thần Đạo Tôn - người được mệnh danh là đệ nhị Ma Thần Hỗn Độn!

May mà bên cạnh lão cũng không phải không có người.

Trong lúc đảm hàn, ngay sau đó một luồng hủy diệt chi ý cường thế giáng lâm, một cái ma bàn khổng lồ vô biên vô tận đánh phá hư không cường thế rơi xuống, chỉ trong thuấn gian đã đánh cho cánh tay kia tan nát!

Ngay sau đó một vị nam tử mặc thanh sam, gương mặt uy nghiêm vô tận cường thế giáng lâm nói với Điên Đảo lão tổ: "Lui xuống đi, nhiệm vụ của ngươi hoàn thành rồi!" Điên Đảo lão tổ thấy thế không dám lưu lại, hành lễ với Thanh Thiên Đạo Tôn xong liền trực tiếp chọn lui đi.

Sau khi Điên Đảo lão tổ rời đi, mắt Thanh Thiên Đạo Tôn lấp lóe nhìn thấu từng đạo hư không, cuối cùng khóa định trên Thời Thần Đạo Cung cao vút vừa mới trọng kiến kia.

"Thời Thần, ngươi thực sự muốn động thủ với bản tôn?" Thanh Thiên thần sắc cực kỳ đạm mạc, đối với Thời Thần không có chút sợ hãi nào.

Ngay cả khi hiện tại đang ở Hỗn Độn, ngay cả khi Thời Thần đã tấn cấp Hỗn Nguyên, bản tôn vẫn không sợ!

Trong quang mạc, bóng dáng bao phủ trong quang âm kia tràn ngập khí tức thời gian mang lại xung kích mạnh mẽ cho ba người Minh Hà.

Cảnh tượng này họ chỉ thấy trên người sư tôn của mình - Luân Hồi Đạo Tôn.

"Tê!

Trong truyền thuyết vị đệ nhị Ma Thần Hỗn Độn chấp chưởng

thời gian chính là Thời Gian Ma Thần sao?" "Thật cường đại!" Ba người đều phát ra tiếng lầm bầm, đủ thấy sự xuất hiện của Thời Thần khiến họ nhận thức được sự khủng bố thực sự của Ma Thần Hỗn Độn.

Tuy nhiên Luân Hồi chỉ cười khinh miêu đạm tả dường như không để vào mắt, thần sắc này vừa vặn bị Minh Hà bắt gặp.

"Sư tôn, truyền văn ngài từng có chút ân oán với Thời Thần Đạo Tôn, ngài dường như không hề kỵ đạn?" Minh Hà bất giác hỏi.

Luân Hồi nghe vậy bật cười rồi giải thích: "Ma Thần Hỗn Độn chỉ là một lũ đáng thương mà thôi!

Thập đại Ma Thần cũng chỉ là một lũ nằm trên vinh diệu ngày xưa để cẩu diên tàn suyễn mà thôi!" Lời này không sai, tiền thế sau khi Hồng Hoang ra đời, một trận Long Hán sơ kiếp, Hồng Quân lấy thân phận tiên thiên sinh linh Hồng Hoang tính kế Ma Thần Hỗn Độn.

Lúc đó bao gồm Điên Đảo, Càn Khôn, Tạo Hóa, Âm Dương các Ma Thần đều bị Hồng Quân tống vào Tru Tiên Kiếm Trận của La Hầu, từ đó thân tử đạo tiêu.

La Hầu cũng bị Hồng Quân bức đến mức phải sáng tạo Ma tộc, kiến lập Ma giới, từ đó không thể đặt chân vào Hồng Hoang.

Cường như Dương Mi nhìn qua có vẻ mạnh hơn Hồng Quân một bậc nhưng cuối cùng vẫn bị Hồng Quân bức lui vào Hỗn Độn không thể giáng lâm Hồng Hoang.

Sau khi Hồng Quân hợp đạo, bóng dáng Ma Thần Hỗn Độn không còn thấy trong Hồng Hoang nữa.

Còn về Thời Thần, Thanh Thiên, Thôn Phệ Ma Thần thì càng không nghe danh.

Có đôi khi Luân Hồi cũng đoán rằng Hồng Quân dời Tử Tiêu Cung

tới biên duyên Hỗn Độn có lẽ cũng là để ngăn cản Ma Thần Hỗn Độn.

Nghĩ đến đây Luân Hồi bất giác tự trào cười một tiếng, lắc đầu.

Nhìn thần tình của ba người, Luân Hồi tiếp tục: "Ngày xưa thập đại Ma Thần hoành hành Hỗn Độn, không để bất kỳ Ma Thần nào ngoài thập đại vào mắt, cứ ngỡ bản thân sinh ra đã cao nhân nhất đẳng." "Nhưng họ đâu biết cái gọi là thập pháp tắc chẳng qua là sinh ra sớm, nhận được tặng quà của Đại Đạo mà thôi!" "Lấy một ví dụ, Bàn Cổ là con đẻ của Đại Đạo, còn chín đại Ma Thần khác là con thứ, ba ngàn Ma Thần chỉ là con nuôi, còn các Ma Thần khác thì càng không cần nói tới!" "Sau đó Bàn Cổ khai tịch Hồng Hoang chém giết Ma Thần Hỗn Độn, tất cả Ma Thần đều ăn một rìu của Bàn Cổ, Ma Thần chi khu giải thể hóa thành Hồng Hoang, từ lúc đó tất cả Ma Thần bao gồm Tiên Thiên Ma Thần xuất phát điểm đều giống nhau." "Tuy nhiên Ma Thần Hỗn Độn vẫn giữ cái vẻ ngạo mạn và kiệt ngạo ngày xưa, đâu biết rằng họ chỉ là lũ cẩu diên tàn suyễn dưới Bàn Cổ Phủ mà thôi.

Thần Nghịch và Long Vương tấn cấp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên là một ví dụ tốt." "Nếu họ chịu nhìn thẳng vào tiên thiên ma thần thì mưu kế của Thần Nghịch và Long Vương tuyệt đối không thể thực hiện dễ dàng như vậy.

Một lũ ếch ngồi đáy giếng như họ có tư cách gì khiến bản tôn phải kỵ đạn?" Trong lời nói của Luân Hồi bộc phát ra một luồng ngạo khí tuyệt thế vô song, uy nghiêm tán phát khiến người đảm hàn.

Khắc này Minh Hà cùng đồng môn mới biết sư tôn của mình vô song thế nào, bễ nghễ thiên hạ ra sao.

Trước mặt ba đồ nhi, những gì Luân Hồi giảng thuật chính là suy nghĩ nội tâm, khắc này Luân Hồi mới thực sự là Luân Hồi.

Là người duy nhất lực chiến Bàn Cổ không bại, ngạo khí tự thân

của Luân Hồi đâu phải chín đại Ma Thần kia có thể so sánh, từ đầu chí cuối chưa từng để họ vào mắt, trước kia thế, hiện tại vẫn thế!

Lúc này trong Hỗn Độn, Thanh Thiên và Thời Thần ở Thời Thần Đạo Cung xa xôi đang đối trì, cuối cùng không rõ nguyên nhân mà hư ảnh Thời Thần Đạo Cung chậm rãi biến mất.

Thanh Thiên và Thời Thần không biết đã đạt thành hiệp nghị gì, năm trăm năm sau Điên Đảo lão tổ trở lại Hồng Hoang tuyên cáo trận này Điên Đảo thánh triều đã thắng, Tinh Thần thánh triều cũng theo đó biến mất, một chúng cường giả dưới sự truy sát của Điên Đảo lão tổ đều đã tử vong.

Trong lúc Tinh Thần thánh triều và Điên Đảo thánh triều giao chiến, cùng thời gian đó tại một địa giới khác cũng diễn ra một trận chiến hừng hực.

Thiên Cơ thánh triều đối chiến Thánh Quang thánh triều, Thiên Cơ thánh triều được Luân Hồi âm thầm trợ giúp nên thực lực viễn thắng Thánh Quang thánh triều, sau một lần va chạm trực tiếp áp chế đối phương mà đánh.

Trong Hỗn Độn, Thánh Quang lão tổ vẻ mặt lạnh lùng đầy sát ý nhìn Thiên Cơ và Sát Lục.

Thiên Cơ lão tổ ngạo lập một bên không nói lời nào, trái lại Sát Lục lão tổ không chút nhượng bộ, ánh mắt lạnh như băng nhìn Thánh Quang lão tổ: "Thánh Quang, thủ hạ của ngươi sắp bị giết sạch rồi, ngươi vẫn chưa định ra tay sao?" Thánh Quang bất tiết cười một tiếng: "Hừ, lũ kiến hôi đó dù chết hết thì có can hệ gì tới bản tôn?

Chương 46

Sát Lục, Thiên Cơ, Vận Mệnh Đạo Tôn sắp giáng thế, các ngươi không mau bảo Luân Hồi ra đây chịu chết sao?" Sỉ nhục Luân Hồi Đạo Tôn!

Trong mắt Thiên Cơ và Sát Lục thuấn gian đồng loạt lộ ra một tia hàn quang, một luồng sát ý băng lãnh cường thế khóa định Thánh Quang lão tổ, ánh mắt lạnh lẽo như nhìn một người chết!

Sát Lục lão tổ thuấn gian phá không, sát lục thương đạo quang huy vô tận cường thế khóa định Thánh Quang lão tổ.

"Thánh Quang tiểu nhi, Luân Hồi Đạo Tôn mà ngươi cũng dám sỉ nhục, hôm nay bất kể kẻ đứng sau ngươi là Vận Mệnh thì ngươi cũng nan đào cái kết thân tử đạo tiêu, chịu chết đi!" Thuấn gian một đạo thương mang vạch phá hư không lấp lóe, sát chiêu vô tận bạo phát hướng Thánh Quang lão tổ sát tới!

Lúc này Thánh Quang lão tổ cũng không khuất phục, khí thế vĩ ngạn khủng bố bạo phát trùng kích tứ phương, bạn sinh chí bảo Thánh Quang Đồ không ngừng lấp lóe, từng đạo thánh quang pháp tắc bạo phát thuấn gian cùng Sát Lục lão tổ ngạnh bính một chiêu.

Sát Lục lão tổ không chút sứt mẻ, Thánh Quang lão tổ lui bước mấy dặm mới ổn định thân hình.

Ngay sau đó Thánh Quang lão tổ khí thế bạo phát cuồng khiếu liên liên: "Sát Lục, ngươi dám nghịch ý Vận Mệnh Đạo Tôn, hôm nay Hỗn Độn chi đại cũng khó có chỗ dung thân cho ngươi, chết đi!" Thánh Quang pháp tắc hoành không hiện ra, từng đạo sát chiêu vĩ ngạn chấn hâm thiên khung bạo phát hướng Sát Lục sát tới.

Sát Lục lão tổ không chút sợ hãi, ánh mắt bễ nghễ, từng luồng Ma

Thần hung diễm hiện ra, Sát Lục pháp tắc không ngừng ngưng súc lại một thương phá không.

"Sợ gì ngươi, hôm nay lão tổ cùng ngươi bất tử bất hưu!" Oanh long long!

Thế giới Hỗn Độn không ngừng va chạm, thương khung đại thế không ngừng ngưng súc, từng đạo hư không không ngừng phá toái, Hỗn Độn tứ khí không ngừng lan tràn.

Chỉ trong vài nhịp thở, Sát Lục và Thánh Quang đã đánh ra chân hỏa, nộ hỏa tích tụ vô tận tuế nguyệt của hai bên bùng cháy tại khắc này.

Vô số người quan chiến đều chấn hâm không thôi, quả nhiên những Ma Thần Hỗn Độn này không một ai dễ đối phó.

Kế tiếp mọi người nhìn Thiên Cơ lão tổ vẫn ngạo lập hư không mà cảm thấy kỳ quái, theo lý lúc này lão nên cường thế xuất thủ cùng Sát Lục vây sát Thánh Quang lão tổ, nhưng hiện tại vẫn chưa thấy động tĩnh gì.

Chẳng lẽ?

Một ý nghĩ điên rồ xuất hiện trong đầu không ít Ma Thần Hỗn Độn, sau đó họ nhìn Thiên Cơ lão tổ như nhìn một kẻ điên.

Lúc này họ đều suy đoán Thiên Cơ lão tổ rốt cuộc muốn làm gì.

Trong Luân Hồi Cổ Điện, Luân Hồi đột nhiên mở miệng với một tia cười đạm đạm: "Đến rồi!" Ba người Minh Hà ban đầu ngẩn ra, nhưng chưa kịp hỏi thì trong quang mạc Thiên Cơ lão tổ đã tiên phong hành động.

"Vận Mệnh, ngươi không phải luôn muốn thôn phệ bản tôn sao, bản tôn đến rồi mà ngươi lại không dám hiện thân!" Thiên Cơ lão tổ cường thế mở miệng, uy thế vô biên bạo phát chấn hâm cả Hỗn Độn

khiến người kinh hô không thôi.

Quả nhiên Thiên Cơ lão tổ muốn đối đầu với Vận Mệnh Đạo Tôn!

Quả nhiên lời vừa dứt hư không Hỗn Độn liền phá toái, ngay sau đó một vết nứt cường thế mở ra, một vị trung niên nam tử tay cầm Vận Mệnh Đạo Đồ cường thế bước ra, vẻ mặt lạnh lùng nhìn Thiên Cơ lão tổ.

Người này vừa xuất hiện liền mang theo khí thế bá đạo bễ nghễ thiên hạ duy ngã độc tôn hoành không, khí thế và tu vi vô hạn đăng lâm Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đang cảnh cáo thế gian về sự khủng bố của mình!

Vận Mệnh Đạo Tôn rốt cuộc cũng xuất hiện!

Vừa giáng lâm chỉ riêng khí thế đã khiến vô số người đảm hàn.

Chỉ riêng dao động khi xuất hiện cũng đủ áp chế một chúng Ma Thần Hỗn Độn không ngẩng đầu lên được.

Không hổ là một trong thập đại Ma Thần, tồn tại vĩ ngạn áp chế vô tận Ma Thần Hỗn Độn đến mức không thở nổi, chỉ bằng khí thế đã khiến người không dám xem thường.

Thiên Cơ lão tổ tại khắc Vận Mệnh Đạo Tôn giáng lâm thần sắc rốt cuộc có dao động, một tia khẩn bách xuất hiện nhưng nhanh chóng được điều chỉnh.

Ánh mắt mang theo từng đạo tinh quang nhìn về phía Vận Mệnh Đạo Tôn sau đó nói: "Vận Mệnh, ngươi cuối cùng cũng xuất hiện, ân oán vô tận tuế nguyệt cũng nên có một kết thúc!" Vận Mệnh Đạo Tôn nghe lời Thiên Cơ xong liền lạnh hanh khinh miệt một tiếng, thuấn gian hư không trực tiếp phá toái.

"Thiên Cơ, ngươi cũng xứng trực tiếp gọi danh hiệu bản tôn?

Bất tự lượng lực, Luân Hồi đâu, sao không bảo hắn ra đây chịu chết?

Chẳng lẽ sợ hãi thực lực bản tôn không dám hiện thân rồi?" Thiên Cơ nghe vậy bất giác cười nói: "Đối phó ngươi, bần đạo là đủ, không cần thỉnh Đạo Tôn đại nhân ra tay!" Ngôn ngoại chi ý là muốn Luân Hồi hiện thân thì Vận Mệnh ngươi không xứng!

Vận Mệnh với tư cách là tồn tại cấp Đạo Tôn, khi nào chịu sỉ nhục như vậy, đặc biệt là từ Thiên Cơ Ma Thần kẻ từng bị mình truy sát lang thang khắp Hỗn Độn.

"Phóng tứ!

Thiên Cơ, ngươi đang tìm cái chết!" Khóe miệng Vận Mệnh hàm nộ, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Thiên Cơ lão tổ, sát ý vô tận không ngừng biến hóa.

Ma Thần nhất nộ, Hỗn Độn chấn chiến!

Vô số người đảm hàn đều rõ ràng Vận Mệnh Đạo Tôn đã nộ, chúng nhân đều chấn hâm nhìn Thiên Cơ, phân phân kinh hô rằng đây là một kẻ điên!

Tuy nhiên đối với nộ ý của Vận Mệnh Đạo Tôn, Thiên Cơ lão tổ không có chút sợ hãi nào trái lại càng thêm bình tĩnh.

"Không phục sao?

Vận Mệnh, chớ có quên khi xưa ngươi từng bị Đạo Tôn khinh miêu đạm tả hai lần trấn áp, chuyện đó chớ có quên?" Thiên Cơ lão tổ lạnh hanh một tiếng trực tiếp vạch trần vết sẹo của Vận Mệnh Đạo Tôn!

Việc Vận Mệnh bị Luân Hồi trọng sang vốn rất ít người trong Hỗn Độn biết, nay bị Thiên Cơ lão tổ nhắc lại chuyện cũ thuấn gian gây ra một trận xôn xao.

Tồn tại cường đại như Vận Mệnh Đạo Tôn mà từng bị Luân Hồi Đạo Tôn trọng sang lúc đỉnh phong sao?

Mà còn không chỉ một lần?

Tê!

Trong thuấn gian mọi người đối với sự thần bí của Luân Hồi Đạo Tôn đã có một nhận thức rõ rệt.

Có thể trấn áp Vận Mệnh Đạo Tôn thì thực lực Luân Hồi Đạo Tôn có thể hình dung được!

Khắc này trong lòng vô số người đối với Luân Hồi đều có một sự kinh hãi và kính sợ.

"Tê!

Chẳng lẽ Vận Mệnh Đạo Tôn từng hai lần bị Luân Hồi Đạo Tôn trấn áp thật sao!" "Ai nói không phải chứ?

Nhìn thần sắc Thiên Cơ lão tổ dường như hai lần đó đều bị trấn áp một cách nhẹ nhàng!" "Điều đó chứng minh thực lực Luân Hồi Đạo Tôn vô cùng khủng bố!" "Đến Vận Mệnh Đạo Tôn thời kỳ đỉnh phong còn trấn áp được thì thực lực Luân Hồi Đạo Tôn rốt cuộc mạnh đến mức nào?" "Không hổ là Ma Thần thần bí nhất Hỗn Độn, một khi ra tay là lôi đình chi uy, ngay cả một trong thập đại Ma Thần là Vận Mệnh Ma Thần cũng không đỡ nổi!" Các Ma Thần ẩn nấp trong hư không vô ngần không ít, đều đang kinh thán sự khủng bố của Luân Hồi Ma Thần.

Một số Tiên Thiên Ma Thần thì lòng trầm xuống, lại thêm một Ma Thần Hỗn Độn không dễ trêu chọc!

Nguyên Thủy Thiên Vương ơi, vì sao không chém giết toàn bộ lũ Ma Thần này đi chứ!

Chương 47

Trong Luân Hồi Cổ Điện, ba người Minh Hà chấn kinh nhìn Luân Hồi, không ngờ vị sư tôn nhà mình thực lực lại cường thế như vậy, ngay cả một trong thập đại Ma Thần là Vận Mệnh Đạo Tôn cũng có thể trấn áp.

Chẳng trách sư tôn dám nói thập đại Ma Thần là lũ ếch ngồi đáy giếng cuồng vọng, nguyên lai người có tư cách đó.

Thần sắc Vận Mệnh Đạo Tôn lúc này âm trầm đến cực điểm, sát ý thâm thúy không che giấu nổi nữa cường thế khóa định Thiên Cơ lão tổ.

"Hỗn Độn Thiên Cơ, đừng tưởng tu hành tới Bán Thánh là có thể miểu thị bản tôn, muốn giao thủ với bản tôn ngươi còn kém xa lắm!" Tóc Vận Mệnh cuồng vũ, bay phất phới, Vận Mệnh Đạo Đồ trong tay không ngừng thăng cấp, từng luồng Vận Mệnh pháp tắc bạo phát trùng kích Thiên Cơ.

"Nếu Luân Hồi không dám hiện thân thì bản tôn chém giết ngươi trước rồi mới giết Luân Hồi sau, hôm nay bản tôn tất sát các ngươi, chết!" Một chữ chết phát ra, từng đạo Vận Mệnh pháp tắc bạo phát, kế tiếp từ trong Vận Mệnh Đạo Đồ một quyền khổng lồ do nguyên khí hóa thành hiện ra thuấn gian hướng Thiên Cơ lão tổ sát tới.

Uy thế khủng bố di mạn toàn trường, Vận Mệnh Đạo Tôn vừa ra tay đã là lôi đình nhất kích thế muốn cường thế chém giết Thiên Cơ lão tổ.

Trong thuấn gian không ít Ma Thần đạt cấp bậc Bán Thánh đều biến sắc.

Cùng là Bán Thánh nhưng một kích này họ không có chút nắm

chắc nào đỡ được, cảm giác nếu thật sự đi ngạnh tiếp thì chỉ có con đường chết!

Liệu Thiên Cơ lão tổ kẻ dám khiêu hấn uy nghiêm của Vận Mệnh Đạo Tôn có đỡ nổi không?

Nghĩ đến đây họ vội vàng nhìn về phía Thiên Cơ lão tổ.

Dưới ánh mắt của vô số người, Thiên Cơ lão tổ thần sắc không đổi đạm mạc đối diện, chỉ có chiến ý trong mắt là không cách nào che giấu được.

"Ha ha ha, Vận Mệnh, lão tổ đã chờ đợi vô tận tuế nguyệt, hôm nay lão tổ sẽ dùng thực lực nói cho ngươi biết, nếu không có quà tặng của Đại Đạo thì ngày xưng bá của thập đại Ma Thần các ngươi sớm đã tiêu tan rồi!" Thiên Cơ dứt lời, lâm nguy bất cụ, Thiên Cơ Kiếm thuấn gian xuất hiện trong tay, ngay sau đó một đạo kiếm uy khủng bố ẩn chứa Thiên Cơ pháp tắc dũng động, kiếm uy vô tận vạch phá hư không cường thế bá đạo.

Thương!

Kiếm quang đi tới đâu, bất kể Hỗn Độn cương phong hay ngoan thạch, hoặc là Hỗn Độn tứ khí đều biến thành tan nát tại khắc này.

Một quyền cường thế của Vận Mệnh Đạo Tôn trực tiếp bị Thiên Cơ lão tổ phá bỏ.

Khí thế Thiên Cơ lão tổ bạo trướng cười cuồng ngạo: "Ha ha, Vận Mệnh, ngươi cũng chỉ như thế thôi, lão tổ đảo muốn xem nếu không có Vận Mệnh trường hà ngươi làm sao đỡ được một kích của bản tôn!" Ngay sau đó một đạo kiếm quang khủng bố hiện ra vạch phá bóng tối, đông kết thanh minh, một kích hoành không rơi xuống chấn nhiếp thương sinh.

Luồng kiếm quang này bạo phát hoành uy, kiếm thế hùng dũng

khiến người hít thở không thông.

Vận Mệnh Đạo Tôn khí thế bạo tăng nộ thị tiền phương, nghe lời Thiên Cơ xong nộ ý bạo trướng: "Hừ, dù ngươi có giảo biện thế nào thì hôm nay cũng nan đào nhất tử, chém giết ngươi đâu cần Vận Mệnh trường hà hiện thân, sát!" Trong thuấn gian hai bên giao chiến với nhau, tiếng va chạm vang lên liên tục, lực phá hoại khủng bố khiến người kinh cụ đến cực điểm.

Hai bên không ngừng va chạm trong hư không, lực phá hoại sản sinh ra không hề thua kém cuộc giao chiến giữa La Hầu và Hồng Quân đang diễn ra.

Vô số người kinh hãi phát hiện nguyên lai trong Hồng Hoang thực sự có người có thể bì kịp thập đại Ma Thần về chiến lực!

Ba người Minh Hà vẻ mặt chấn hâm nhìn cảnh tượng trước mắt, không ngờ thực lực Thiên Cơ lão tổ lại cường hoành đến mức kinh thế này!

Luân Hồi thấy vậy trong lòng coi như đã rõ, Thiên Cơ lần này khí thế thập túc thế muốn rửa hận ngày xưa, đối phương có bài tẩy do Luân Hồi cấp nên trận chiến này coi như mười phần chắc chín.

Vừa vặn lúc này trên một chiến trường khác, giữa Hồng Quân và La Hầu cũng đang không ngừng va chạm.

Đột nhiên thân hình La Hầu thoáng một cái, một đạo hư ảnh bạo phát từ sau lưng hắn, kế tiếp một luồng uy thế cường đại hiện ra trực tiếp phá khai hư không hướng tới chiến trường của Thiên Ma và Càn Khôn mà sát tới.

Hồng Quân ánh mắt lóe lên tinh quang lập tức nắm lấy cơ hội, Bàn Cổ Phiên cường thế huy vũ, nộ diễm vô tận lấp lánh thương khung, một đạo sát chiêu cường thế bạo phát, Hỗn Độn kiếm khí dũng

động thương khung hướng La Hầu cường sát tới.

Vô số người thấy vậy trong lòng không khỏi lạnh lẽo, cảm thấy không đáng cho Càn Khôn lão tổ.

Hồng Quân rõ ràng có thể đỡ được một kích của La Hầu nhưng lại chọn làm ngơ, vận dụng sát chiêu khủng bố hơn để chém giết La Hầu! "Hồng Quân!

Ngươi chết không tử tế!" Tiếng gào thét của Càn Khôn xé rách tâm can vang dội khắp Hỗn Độn, trong âm thanh đó uẩn hàm sự bất cam và oán hận tột cùng.

Càn Khôn Lão Tổ cũng không ngờ mình lại bị Hồng Quân tính kế, chết một cách minh minh bạch bạch như thế.

Chẳng lẽ đối phương không biết, với tư cách là Ma Thần chấp chưởng Càn Khôn Đại Đạo, hắn có thủ đoạn vô cùng, việc chém giết Thiên Ma chỉ là chuyện sớm muộn hay sao?

Thế nhưng, hắn lại dứt khoát bị Hồng Quân từ bỏ.

Tại hiện trường, không ai có thể lý giải nổi, giao tình ức vạn năm mà lại tùy ý vứt bỏ như vậy?

Hồng Quân lãnh huyết đến mức độ này thực sự khiến người ta chấn kinh! "Tê~!

Hồng Quân Lão Tổ thật độc ác, giao tình ức vạn năm nói bỏ là bỏ!" Minh Hà Lão Tổ không khỏi hít sâu một hơi, kinh hãi nói.

Minh Hà tu luyện Huyết Sát Đại Đạo, tâm ngoan thủ lạt, lãnh mạc vô tình là chuyện đương nhiên, trong lòng hắn ngoại trừ Sư tôn, hai vị Sư thúc và Sư muội ra thì không ai có thể khiến tâm cảnh của hắn dao động dù chỉ nửa bước.

Nhưng tự vấn lòng mình, nếu bảo hắn vì đại đạo trong lòng mà

vung kiếm với Luân Hồi, hắn tuyệt đối không làm được!

Bởi vì tình nghĩa thầy trò mấy ngàn vạn năm, tình truyền thừa, giải hoặc, và tình hữu nghị sinh ra khi chung sống không phải là trò đùa.

Thế nhưng, Hồng Quân lại làm được!

Thanh Y và Kiếm Linh Nhi đều không ngừng nhíu mày, vô cùng chán ghét cử động này của Hồng Quân.

Luân Hồi có chút thấu hiểu, khi nhìn thấy thần tình của ba người, hắn không nhịn được nói: "Hồng Quân không độc, làm sao có được đạo tâm đó!" Thấy ba người vẫn chưa hiểu và đầy phẫn nộ, Luân Hồi mỉm cười giải thích tiếp: "Đại Đạo ba ngàn, đường nào cũng có thể chứng đạo.

Hồng Quân cả đời không cam chịu dưới người khác, tự nhiên không muốn đi theo con đường chứng đạo bằng pháp tắc Ma Thần.

Nếu cứ đi theo lộ trình cũ, chắc chắn sẽ không theo kịp bước chân của Ma Thần Hỗn Độn, đừng nói là La Hầu, ngay cả Thiên Ma có lẽ cũng có thể áp đảo hắn!

Hồng Quân không cam lòng như vậy, nên từ trong mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp đã lĩnh ngộ ra một con đường khác, đó là Trảm Thi Chứng Đạo!" "Trảm Thi Chứng Đạo?" Ba người khó hiểu hỏi.

Luân Hồi giải thích: "Sinh linh sinh ra có vạn ngàn tính cách và tình cảm, nhưng quy căn kết đế không ngoài ba loại: thiện, ác và tự ngã.

Đại đạo mà Hồng Quân đi là trảm khứ tam thi, ký thác tam thi vào tiên thiên chi vật thì mới có thể chứng đắc đại đạo!" Kiếm Linh Nhi lần đầu nghe về loại đại đạo này, không nén nổi tò mò: "Vậy nếu trảm tam thi rồi thì chẳng phải sẽ không còn cảm tình nữa sao?" "Đúng vậy, sau khi trảm tam thi, Hồng Quân giống như một con rối chỉ biết cầu đạo, hết thảy đều lấy đại đạo của bản thân làm trọng,

những thứ khác đều có thể vứt bỏ.

Giao tình ức vạn năm với Càn Khôn cũng có thể xả bỏ!" Giọng nói hờ hững của Luân Hồi vang lên khiến ba người chấn động không thôi.

Té ra, đó là nguyên nhân Hồng Quân không thèm lý hội Càn Khôn!

Nếu trảm thi, Hồng Quân bắt buộc phải từ bỏ hết thảy chỉ vì chứng đạo, nếu không trảm thì sẽ bị chìm lấp giữa chúng nhân!

Chương 48

Cuối cùng, Hồng Quân đã chọn trảm thi! "Nếu trảm tận tam thi, dù có chứng đạo thì khi đó tự ngã có còn là tự ngã không?" Minh Hà lắc đầu nói.

Luân Hồi thấy vậy nhàn nhạt cười: "Cũng không hẳn, trảm xong tam thi không có nghĩa là chứng đạo, nếu không thì lúc này Hồng Quân đã sớm bước vào Hỗn Nguyên rồi.

Hồng Quân còn thiếu bước cuối cùng: Tam Thi Hợp Nhất!

Sau khi tam thi hợp nhất, thiện, ác và tự ngã sẽ quay về bản thể, nhưng dù vậy, khi đó hắn vẫn bị ảnh hưởng, tình cảm trong lòng cũng chẳng còn được một phần mười.

Tuy nhiên phàm sự đều có lợi có hại, tam thi ký thác vào tiên thiên chi vật có thể khống chế vật đó để đối địch, tương đương với việc có thêm một phân thân mạnh mẽ gần bằng bản thể, sự dụ hoặc này đại đa số cường giả khó mà cưỡng lại.

Vì Tạo Hóa Ngọc Điệp bị hư tổn nên Trảm Thi Đại Đạo của Hồng Quân không hoàn mỹ, không phải cứ tùy tiện ký thác vào bất kỳ tiên thiên chi vật nào cũng được, mà phải có bản nguyên tương hợp.

Bởi vì tam thi cần dung hợp, nếu bản nguyên của tiên thiên chi vật không thể dung hợp thì tam thi làm sao hợp nhất?

Nhưng hiện tại Hồng Quân đã trảm tam thi, vì bản nguyên không thể dung hợp nên hắn đã tìm ra một cách, đó là dùng khí vận và công đức để cưỡng ép dung hợp tam thi nhằm đạt được hiệu quả chứng đạo.

Phải nói rằng nước cờ này Hồng Quân đã đi đúng!" Luân Hồi cũng

không nhịn được tán thán, từ Hỗn Độn đến Hồng Hoang, bất luận Ma Thần Hỗn Độn hay Tiên Thiên Ma Thần đều khát khao khí vận, chính vì hiệu quả của khí vận và công đức quá nghịch thiên, có được chúng là có được tất cả.

Một câu của Luân Hồi đã nói toạc ra ý đồ và toan tính của Hồng Quân, mang đến cho Minh Hà ba người sự chấn hám mãnh liệt, cũng hiểu được vì sao Hồng Quân vứt bỏ giao tình ức vạn năm với Càn Khôn. "Dù vậy, Trảm Thi Chứng Đạo tuy mạnh, chỉ đứng sau Dĩ Lực Chứng Đạo, nhưng tệ đoan quá nhiều, ta không chọn nó!" Minh Hà ngồi đoan tọa trên đất, gương mặt tuấn dật lộ ra vẻ bình thản, không hề bị Trảm Thi Đại Đạo hấp dẫn.

Khoảnh khắc này ý chí của hắn kiên nghị vô cùng, kiên tin rằng Huyết Sát Đại Đạo của mình tuyệt không thua kém bất kỳ loại đại đạo nào.

Con đường chứng đạo có vạn ngàn, mạnh hay yếu không ở đạo mà ở người chứng đạo!

Lúc này tâm cảnh và cảm ngộ của Minh Hà đã có một bước thăng hoa về chất!

Luân Hồi thấy vậy mỉm cười hài lòng gật đầu, Minh Hà lúc này đã đủ năng lực để làm đại đệ tử khai sơn của dòng dõi Luân Hồi rồi.

Sau đại kiếp lần này, trong kỷ nguyên mới, thế hệ thanh niên đương nhiên Minh Hà là tôn!

Minh Hà của hiện tại đã khác xa vị giáo chủ A Tu La Giáo bị Phật giáo áp chế trong Huyết Hải, co cụm một góc năm xưa.

Trên người hắn có một luồng ý chí, luồng ý chí này nhìn thì nhỏ bé nhưng thực chất vô cùng mạnh mẽ, trong cả Hồng Hoang người ngộ ra được chẳng có mấy ai.

Thiên Cơ là một, Long Vương, Thần Nghịch là một, Hồng Quân trong tình huống vô tình cũng là một.

Thiếu đến đáng thương, Minh Hà ngộ ra được đã đủ để làm rạng danh môn phái Luân Hồi rồi.

Luân Hồi thầm cảm khái, phen này phí nhiều lời lẽ như vậy cũng không uổng phí!

Minh Hà vốn là tinh hoa Huyết Hải hóa hình, căn nguyên tuy không mạnh mẽ như Kiếm Linh Nhi và Thanh Y nhưng có Luân Hồi ở đây, ý chí, nghị lực và cơ duyên của hắn đủ để bù đắp tất cả.

Con đường tương lai của Minh Hà thậm chí sẽ vượt qua cả Thanh Y và Kiếm Linh Nhi.

Luân Hồi vô thức lộ ra nụ cười mãn nguyện, sau đó lại dẫn ba đồ đệ nhìn về phía màn nước.

Càn Khôn Lão Tổ tuy cũng là Bán Thánh nhưng nếu luận thực lực thì kém La Hầu không chỉ một chút.

Ngay cả một kích tùy ý của La Hầu, nếu không phải hắn đang bị Thiên Ma quấn thân thì cũng không thể chống đỡ nổi.

Dưới một kích của La Hầu, Càn Khôn Lão Tổ tức khắc lùi liên tục, phun ra một ngụm máu già.

Thiên Ma Lão Tổ khí thế quán xuyên trường không, ánh mắt lóe sáng chớp lấy cơ hội, tung ra sát chiêu cưỡng chế phá nát thiên khung, uy thế Vô Thượng Thiên Ma trực tiếp sát hướng Càn Khôn.

Trong nháy mắt, Càn Khôn Lão Tổ bị đánh đến hộc máu không ngừng, tinh huyết vô tận rải khắp Hỗn Độn, khí thế không ngừng hạ xuống.

Thiên Ma Lão Tổ không cho Càn Khôn cơ hội thở dốc, khí thế

bùng nổ, từng đạo sát chiêu mạnh mẽ tuôn trào, Thiên Ma Pháp Tắc mang theo thần uy thiết huyết oanh tạc lên người Càn Khôn Lão Tổ khiến hắn trọng thương.

Cuối cùng, Thiên Ma Lão Tổ tung ra toàn lực một kích, hoành đoạn vạn cổ, oanh kích lên người Càn Khôn.

Khoảnh khắc đó, Càn Khôn hai mắt vỡ nát, ngửa mặt gào thét, oán khí vô tận chấn động trường không.

Hận!

Hắn không hận Thiên Ma sát phạt mạnh mẽ, vì nếu đổi lại là hắn cũng sẽ đối xử với Thiên Ma Lão Tổ như vậy.

Hắn hận Hồng Quân, rõ ràng có thể giúp ngăn cản La Hầu nhưng vì bản thân mà không màng đến an nguy của hắn. "Hồng Quân!

Ngươi vô tình như thế, bần đạo nguyền rủa ngươi đại đạo nan thành!" Càn Khôn nộ khí trùng thiên, mặt lạnh như sương gào thét.

Đôi mắt hắn lấp lánh thần quang, dường như nhớ lại những ngày ở núi Ngọc Kinh cùng Hồng Quân kết lư, luận đạo, cùng nhau thăng tiến.

Khi đó Hồng Quân thực lực bình thường, nếu không có hắn chiếu cố, e rằng ngay cả núi Ngọc Kinh cũng không giữ nổi.

Sau đó hai người không ngừng thăng tiến trên đại đạo, dần dần coi nhau là tri kỷ.

Thế nhưng hắn không ngờ đại đạo của Hồng Quân lại vô tình đến mức ngay cả chí giao như hắn cũng có thể vứt bỏ.

Trong ánh mắt thổn thức của vô số người, nhục thân của Càn Khôn cuối cùng bị Thiên Ma đánh nổ.

Sau đó, vô số người dời ánh mắt về phía chiến trường của Hồng

Quân.

Mất đi Càn Khôn, Hồng Quân thực sự có thể làm gì được La Hầu sao?

Lúc này, vì La Hầu tung ra một kích chí mạng vào Càn Khôn nên đã trúng một đạo Hỗn Độn Kiếm Khí của Hồng Quân.

Hỗn Độn Kiếm Khí đánh ra từ Bàn Cổ Phiên vô cùng lạnh lẽo và cường hoành, La Hầu trúng đòn cũng không dễ chịu gì.

Nhưng hắn vẫn không hề phẫn nộ mà cười lớn: "Ha ha ha ha, Hồng Quân, ngươi quá thiên chân rồi, tưởng rằng một kiếm có thể làm gì được bản tôn sao?

Cái ta tổn thất chỉ là một chút vết thương nhẹ, còn cái ngươi mất chính là tri kỷ ức vạn năm và đại tướng đắc lực!" Hồng Quân nghe vậy sắc mặt không đổi, vô cảm nói: "Thì đã sao, La Hầu, lão tổ chỉ cần biết ngươi sẽ bị thương là được, ngươi cũng không phải là bất bại!" Dứt lời, Hồng Quân không nói thêm, Tạo Hóa Ngọc Điệp hoành không xuất thế, theo đó một loạt tiên thiên linh bảo bùng nổ, vô số sát chiêu đánh về phía La Hầu.

La Hầu thần sắc thay đổi, trong khoảnh khắc đó hắn biết Hồng Quân dường như đã có chút biến hóa.

Chương 49

Quả nhiên trong trận chiến sau đó, Hồng Quân càng chiến càng dũng, khí thế cao ngất, dựa vào vết thương nhẹ của La Hầu mà áp chế hắn đến mức không có sức phản kháng.

La Hầu là ai chứ, một trong thập đại Ma Thần, làm sao có thể để một tiên thiên thần thai cưỡi lên đầu lên cổ mình tác oai tác quái.

Khoảnh khắc đó hắn không giữ lại nữa, nháy mắt, vô số kiếm ý cường thịnh huy đằng trường không, bốn thanh trường kiếm sát khí đằng đằng kẹp theo một trận đồ bùng nổ hung sát kiếm uy, trực tiếp đánh lui Hồng Quân!

Ánh mắt La Hầu âm trầm, Tru Tiên Tứ Kiếm mở ra, Tru Tiên Kiếm Trận lập tức bố trí hoàn thành.

La Hầu nhìn Hồng Quân đầy lạnh lẽo: "Hồng Quân, bản tôn thực sự xem nhẹ ngươi, ngươi còn lợi hại hơn Long Vương và Thần Nghịch ba phần, nhưng hôm nay nếu không phá được kiếm trận của bản tôn thì ngươi vĩnh viễn không thể chứng đạo Hỗn Nguyên!" Vừa dứt lời, một luồng khí hạo hán vô cực dũng động, một đạo Tru Tiên Kiếm Khí xuất hiện chém về phía Hồng Quân.

Hồng Quân thần sắc không đổi, dùng Bàn Cổ Phiên đánh rơi nó.

Sau đó gương mặt vô cảm lạnh lùng mở miệng: "La Hầu, ngươi thực sự tưởng rằng lão tổ đối phó với ngươi chỉ có một mình sao?" La Hầu biến sắc định quát hỏi thì Hồng Quân đã ra tay. "Chư vị đạo hữu, còn không ra tay thì đợi đến bao giờ?" Giọng nói lạnh lẽo của Hồng Quân vang vọng Hỗn Độn khiến vô số sinh linh sửng sốt.

Chẳng lẽ lúc này lại có cường giả nào muốn giáng lâm sao?

Vừa dứt lời, vô số người giật mình, kinh hãi nhìn bộ mặt tử thi của Hồng Quân.

Chẳng lẽ lúc này lại có người can thiệp vào sao?

Trong lòng vô số người thầm kinh hô, rốt cuộc là ai dám can thiệp vào chuyện này vào lúc này.

La Hầu khí thế trùng thiên, nhìn chằm chằm tám phương, lạnh lùng bảo Hồng Quân: "Hồng Quân, ngươi thực sự nghĩ lúc này có người dám can thiệp sao?

Hôm nay bản tôn nhất định phải..." Nhưng lời còn chưa dứt, trước ánh mắt của vạn người, hai vết nứt hư không nổ tung, hai thân hình cao lớn với dáng vẻ lão tổ phá không bước ra. "Vô Lượng Thiên Tôn, bần đạo Dương Mi, kiến qua mấy vị đạo hữu!" Dương Mi Đại Tiên chấp chưởng Không Gian Pháp Tắc cuối cùng đã xuất hiện. "Vô Lượng Thiên Tôn, bần đạo Tạo Hóa, kiến qua Hồng Quân đạo hữu, kiến qua La Hầu đạo huynh, kiến qua Dương Mi đạo huynh!" Tạo Hóa Lão Tổ cũng xuất hiện theo, hành lễ với ba người, không cách nào khác, ở đây chiến lực của hắn là yếu nhất.

Dương Mi Đại Tiên là người chấp chưởng không gian, thực lực thông thiên triệt địa, ngay cả Thời Thần cũng vô cùng kỵ đạn, hiệu xưng là Ma Thần thứ ba Hỗn Độn, không hề tầm thường.

Vừa xuất hiện, một luồng Không Gian Pháp Tắc bùng phát, xung quanh hắn không thấy gì khác ngoài Không Gian Đại Đạo.

Là Không Tâm Dương Liễu hóa hình, hắn nắm rõ Không Gian Đại Đạo như lòng bàn tay, không ai bì kịp.

Tạo Hóa Lão Tổ nắm giữ Tạo Hóa Pháp Tắc, trong Hỗn Độn chỉ đứng sau nhóm thập đại Ma Thần, thực lực mạnh mẽ kham xưng vô địch.

Toàn thân lưu lộ Tạo Hóa Pháp Tắc, nay chuyển thế quy lai, thực lực vẫn ngạo khiếu bát hoang, duy ngã vô địch.

Khi La Hầu nhìn thấy hai người, mặt đen lại, âm trầm đến cực hạn.

Ba người này, dù là Dương Mi nếu gặp riêng lẻ hắn cũng không sợ, nhưng lúc này cả ba đồng thời xuất hiện để đối phó hắn, dù là một trong thập đại Ma Thần hắn cũng kỵ đạn không thôi.

Huống chi bản thân Dương Mi có thể áp chế hắn một bậc, Hồng Quân lại có chiến lực đánh đơn không thua kém hắn. "Dương Mi, Tạo Hóa, các ngươi có ý gì?" La Hầu âm u nói.

Tạo Hóa Lão Tổ cười hắc hắc, ra vẻ đánh chó mù: "Hắc, La Hầu, ngươi cũng có ngày hôm nay?

Lão tổ hôm nay phải báo thù xưa bị ngươi đoạt mất Thập Nhị Phẩm Hắc Liên!" Té ra hai người có ân oán.

Dương Mi cầm phất trần thản nhiên nói: "Không có gì, bản tôn nợ Hồng Quân đạo hữu một nhân tình, không thể không giúp!" La Hầu âm u vô cùng: "Hảo hảo hảo!

Bản tôn muốn xem ba người các ngươi phá Tru Tiên Kiếm Trận của ta thế nào, đã không còn gì để nói thì vào trận đi!" Tức thì La Hầu không nói một lời, bước trên thiên không, nháy mắt lặn vào trong Tru Tiên Kiếm Trận.

Dương Mi Lão Tổ nhướng mày, thản nhiên nói: "Để ta lĩnh giáo uy lực Tru Tiên Kiếm Trận!" Nói xong thần sắc bình thản, chỉ trong vài nhịp thở đã dứt khoát bước vào trận.

Những đạo Tru Tiên Kiếm Khí xung quanh không hề gây ra chút ảnh hưởng nào cho hắn.

Tạo Hóa hít sâu một hơi, tự nhiên không thể thong dong như

Dương Mi nhưng không có nghĩa là sợ hãi.

Lần này đã muốn lược đoạt khí vận để chứng đạo thì hắn sẽ không lùi bước.

Chắp tay với Hồng Quân, Tạo Hóa Lão Tổ trực tiếp tế xuất hai kiện chí bảo rồi cũng bước vào trận.

Hắn không thể như Dương Mi, mỗi đạo Tru Tiên Kiếm Khí bùng nổ đều mang lại cảm giác ngạt thở khiến hắn chật vật không thôi.

Rất nhanh, Tạo Hóa Lão Tổ cũng biến mất.

Giọng nói của La Hầu lại truyền ra: "Hồng Quân, Dương Mi và Tạo Hóa chỉ có thể giúp ngươi chặn hai cửa, bản tôn muốn xem ngươi mời được ai chặn nốt cửa còn lại!" Gương mặt lạnh lùng của Hồng Quân vẫn không hề sợ hãi, đạm mạc nói: "Đạo hữu chớ vội, xem thủ đoạn của bần đạo!" Khoảnh khắc tiếp theo, ba bóng người giống hệt Hồng Quân giáng lâm, phân ly từ thân thể Hồng Quân ra, tay cầm chí bảo, nhìn nhau một cái rồi trực tiếp bước vào một cửa trận.

Đó chính là pháp môn Trảm Thi Chứng Đạo của Hồng Quân, lúc này đã được hắn thỉnh ra.

Sau đó Hồng Quân tay cầm chí bảo cũng bước vào cửa trận cuối cùng.

Trong Luân Hồi Cổ Điện, Luân Hồi thản nhiên nói: "La Hầu bại rồi!" Sau đó không nói thêm, hắn nhìn về phía một màn nước khác, đột nhiên thần sắc dao động, trở nên trầm mặc.

Một nụ cười tàn nhẫn xuất hiện nơi khóe miệng, hắn lẩm bẩm: "A ha, thật sự có kẻ không sợ chết!" Minh Hà ba người nghe vậy vội vàng nhìn về phía màn nước.

Lúc này Thiên Cơ và Vận Mệnh Lão Tổ đã vào giai đoạn bạch nhiệt hóa, rốt cuộc ai có thể đi đến cuối cùng không ai biết được.

Đột nhiên giữa chiến trường của hai người, một khe nứt hư không nổ tung, trước ánh mắt của vô số người, Tinh Thần Lão Tổ tay cầm ba mươi sáu viên Tinh Thần Châu, toàn bộ hợp làm một, dùng một lực đạo vô thượng sát hướng Thiên Cơ.

Vận Mệnh Ma Thần cầm Vận Mệnh Đạo Đồ cười lớn: "Thiên Cơ, hôm nay ngươi chết chắc rồi!" Sau đó cũng tung ra một sát chiêu mạnh mẽ, âm thanh khủng khiếp khiến người ta kinh hãi.

Thế nhưng Thiên Cơ Lão Tổ thần sắc không đổi, khoảnh khắc tiếp theo Thiên Cơ Kiếm đột nhiên biến hóa, nháy mắt hóa thành ba mươi sáu đạo trường kiếm sát khí đằng đằng, một trận đồ mạnh mẽ xuất hiện, một đại trận trong cháy mắt thành hình. "Ba mươi sáu Hỗn Độn Tru Thánh Kiếm Trận, xuất!" Giọng nói vô song của Thiên Cơ Lão Tổ vang khắp toàn trường, âm thanh khủng khiếp không ngừng dao động.

Tiếp đó Thiên Cơ Lão Tổ bùng nổ mạnh mẽ, một kiếm đánh tan sát chiêu của Tinh Thần Lão Tổ, lại một kiếm nữa lóe lên đánh nát sát chiêu của Vận Mệnh Đạo Tôn.

Chưa dừng lại ở đó, trước ánh mắt chấn động của mọi người, Thiên Cơ Lão Tổ bùng nổ mạnh mẽ, tay cầm trường kiếm hủy diệt thương khung, một đạo sát chiêu cuộn trào mang theo vô thượng lực đạo trấn áp Tinh Thần Lão Tổ.

Sau đó trước ánh mắt kinh hồn bạt vía của vạn người, trường kiếm đâm thẳng vào cơ thể Tinh Thần Lão Tổ. "Không~!" Tinh Thần Lão Tổ bất cam nộ hống, hắn không ngờ Thiên Cơ Lão Tổ lại quả đoán như vậy, hoàn toàn không màng đến Thời Thần Đạo Tôn phía sau, một đạo sát chiêu mạnh mẽ tuyệt luân đã triệt để chém chết hắn.

Chương 50

Không ai kịp phản ứng, Tinh Thần Lão Tổ đã vẫn lạc tại đây, cảnh tượng này khiến vô số người bàng hoàng thất thần.

Sau đó Tinh Thần Lão Tổ hoàn toàn tiêu tán, một đại Ma Thần Hỗn Độn đã vẫn lạc như thế.

Lúc này Thiên Cơ Lão Tổ sau khi giết Tinh Thần Lão Tổ không hề lo lắng, kiếm khí vô song lại lưu chuyển, trực tiếp sát hướng Vận Mệnh Đạo Tôn.

Khi dốc hết vốn liếng, Thiên Cơ Lão Tổ khủng bố vô cùng, Vận Mệnh căn bản không phải đối thủ, bị Thiên Cơ áp chế lùi liên tục, cảnh tượng khiến người ta kinh hãi.

Thế nhưng đúng lúc này, tại điểm cuối của thời gian, trên một đạo cung, hào quang tỏa sáng rực rỡ, khí tức Hỗn Nguyên khủng bố tràn ngập toàn trường.

Khoảnh khắc tiếp theo, sức mạnh thời gian cuộn trào kèm theo từng đạo quang huy lấp lánh, giọng nói của Thời Thần Đạo Tôn truyền đến: "Gạt gan giết Tinh Thần, tội của ngươi đáng trảm, chết đi!" Giọng nói không chút cảm xúc của Thời Thần rơi xuống, chỉ riêng âm thanh đã khiến người ta kinh sợ.

Sau đó trước ánh mắt của vạn người, một ngón tay khổng lồ phá tan phong tỏa hư không, xé mở từng tầng chướng ngại, mang theo sức mạnh vô địch trấn áp Thiên Cơ Lão Tổ.

Vô số người kinh hãi, nội tâm dao động đến cực hạn.

Thời Thần Đạo Tôn, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, khủng bố biết bao!

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên ra tay, căn bản không phải Thiên Cơ Lão Tổ lúc này có thể ngăn cản!

Dưới ánh mắt của vạn người, một chỉ đó của Thời Thần đi tới đâu không gian vỡ vụn tới đó, dường như trong cả Hỗn Độn không ai có thể ngăn được hắn.

Vô số Ma Thần thầm than thở cho Thiên Cơ Lão Tổ, một vị cường giả chỉ còn cách Hỗn Nguyên một bước, nay chọc giận Thời Thần e rằng không thể chứng đạo.

Nhìn ngón tay khổng lồ vô địch kia, vô số người lắc đầu, Thời Thần ra tay Thiên Cơ tất chết.

Thế nhưng Thiên Cơ Lão Tổ lại như không thấy Thời Thần ra tay, vẫn thao túng kiếm trận vây sát Vận Mệnh Đạo Tôn.

Vận Mệnh Đạo Tôn lúc này nén cơn vui sướng trong lòng, ngoan cường đề kháng, hắn biết chỉ cần đỡ được vài nhịp thở nữa thôi sát chiêu của Thời Thần sẽ tới, lúc đó Thiên Cơ tất chết!

Khi mọi người đều tưởng Thiên Cơ Lão Tổ chắc chắn phải chết thì bức tranh lại đảo ngược.

Dưới ánh mắt kinh hồn của vạn người, từng đạo khí tức thị sát vô địch cuộn trào, một luồng khí tức pháp tắc truyền đến khiến tim mọi người chấn động, dường như trong nháy mắt mọi thứ đều luân hồi một lượt.

Sau đó trên hư không Hỗn Độn một tiếng nổ vang rền như sấm vang vọng vô hạn.

Tiếp đó hư không nổ tung, linh khí khủng bố bạo động, một bàn tay che trời phá không bước ra mang theo hung diễm vô tận.

Nơi nó đi qua mọi thứ đều tan biến.

Bàn tay đó mạnh mẽ giáng xuống, dùng một thủ pháp cực kỳ bá đạo bóp chặt lấy ngón tay khổng lồ của Thời Thần trong tay.

Sau đó trước ánh mắt chấn động của vạn người, bàn tay đó cưỡng ép bóp nát nó!

Oanh~~!

Nháy mắt hư không sụp đổ, mọi thứ vỡ vụn, lực lượng một chỉ của Thời Thần biến mất không dấu vết.

Tê~~!

Khoảnh khắc này không biết bao nhiêu người đồng loạt hít sâu một hơi kinh hãi nhìn cảnh tượng trước mắt.

Là ai!

Rốt cuộc là ai có thể bóp nát lực lượng một chỉ của Thời Thần Đạo Tôn, dám làm vậy không sợ cơn lôi đình phẫn nộ của hắn sao?

Thế nhưng bàn tay đó đã làm, dường như đối với Ma Thần thứ hai Hỗn Độn không hề có chút kiêng dè. "Luân Hồi!

Ngươi hiện thân rồi!" Vận Mệnh Đạo Tôn tóc tai dựng ngược, mặt mày dữ tợn gào thét, giọng nói đầy vẻ tức giận.

Hắn không ngờ vào thời khắc then chốt có thể giết Thiên Cơ chứng đạo thì Luân Hồi lại ra tay.

Như nghe thấy tiếng gào, bàn tay đó sau khi bóp nát ngón tay của Thời Thần hóa thành một đạo lưu quang bùng nổ xuyên qua trường không, đánh thẳng lên cơ thể Vận Mệnh Đạo Tôn.

Oanh~~!

Đông~~!

Phốc xuy~~!

Sau một đòn của Luân Hồi, Thiên Cơ Lão Tổ chớp lấy cơ hội, kiếm trận trong tay lại hợp nhất hóa thành Thiên Cơ Kiếm không ngừng súc lực, dùng đại pháp lực vô thượng mạnh mẽ chém về phía Vận Mệnh, thừa thắng xông lên.

Một chuỗi sát chiêu mạnh mẽ hoành không, nháy mắt Vận Mệnh hộc máu không ngừng, sau đó bị Thiên Cơ một kiếm xuyên thấu cơ thể, thân tử đạo tiêu!

Khoảnh khắc đó Vận Mệnh Đạo Tôn vốn tung hoành Hỗn Độn ức vạn năm, kham xưng mạnh mẽ vô địch đã chính thức yên diệt vong mạng.

Vận Mệnh trở thành vị đầu tiên trong thập đại Ma Thần tử vong, khoảnh khắc này không biết bao nhiêu Ma Thần trên mặt hiện lên vẻ bùi ngùi.

Té ra thập đại Ma Thần cũng không thực sự vô địch, cũng sẽ tử vong, cũng sẽ bại!

Lúc này trong thần hải của vô số Ma Thần một mảnh thanh minh, sự sợ hãi đối với thập đại Ma Thần ngày trước giờ đã không còn kính sợ như thế nữa.

Té ra thập đại Ma Thần cũng có thể chiến thắng, thậm chí bị chém giết mạnh mẽ.

Thiên Cơ Lão Tổ đầu đội Thiên Cơ Kính, tay cầm Thiên Cơ Kiếm, một tay cầm Tru Thánh Kiếm Trận đồ, bùi ngùi nhìn cảnh trước mắt đầy cảm khái.

Cuối cùng cũng giết được Vận Mệnh Đạo Tôn, thật không dễ dàng chút nào!

Tâm kinh của Thiên Cơ nháy mắt thăng hoa rực rỡ, khí thế cũng không ngừng bùng nổ, gần như tất cả mọi người đều cảm nhận

được.

Thiên Cơ Lão Tổ nếu muốn đột phá có lẽ chỉ trong nháy mắt.

Lúc này trên hư không vô ngần, ánh mắt mọi người nhìn Thiên Cơ Lão Tổ đã thay đổi, đó là sự kỵ đạn, tôn trọng, đố kỵ và kinh hồn.

Thiên Cơ Lão Tổ đã làm được điều không ai dám làm, chỉ riêng việc này thôi cũng đủ để ai nấy kính sợ.

Thiên Cơ Lão Tổ ngạo lập hư không, lúc này Sát Lục Lão Tổ cũng bộc phát toàn lực mang Thánh Quang Lão Tổ đi.

Chương 51

Chiến thắng của hai người tuyên cáo phe cánh của Vận Mệnh Ma Thần sẽ biến mất trong Hồng Hoang vì họ đã bại.

Quả nhiên khi Sát Lục và Thiên Cơ liên thủ trở về Hồng Hoang, khí thế phe Thiên Cơ Thánh Triều tăng mạnh, dứt khoát giết sạch quân mã của Thánh Quang Thánh Triều.

Khi khói lửa tan biến mọi người kinh hãi phát hiện Thiên Cơ Thánh Triều cũng tổn thất tám phần quân mã mới tiêu diệt được đối phương.

Sau đó Thiên Cơ Thánh Triều đoạt lấy khí vận của đối thủ rồi tuyên bố rút khỏi vũ đài Hồng Hoang, Thiên Cơ Lão Tổ lập ra Thiên Cơ Đài ở nơi cực Bắc.

Đương nhiên lúc này chắc chắn không ai chú ý đến việc đó, ánh mắt họ đều hội tụ vào Hỗn Độn.

Họ cảm nhận được một luồng khói lửa lớn hơn đang âm ỉ.

Vô số người thầm suy đoán, trận chiến cấp độ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đầu tiên kể từ khi khai thiên lập địa có lẽ sắp bùng nổ.

Quả nhiên trong Hỗn Độn trên một dòng sông thời không vô biên vô tận, một cổ điện khổng lồ cũ kỹ hiện thân, luồng ý chí Thời Gian Pháp Tắc xuất hiện đoạt lấy tâm thần mọi người.

Sau đó một vị chí cường giả toàn thân trắng khiết, khí thế nội liễm nhưng uy thế vô song bước ra từ đại điện.

Khoảnh khắc đó mọi người nhìn thấy danh xưng trên cổ điện.

Thời Thần Đạo Cung~!

Vô số người rùng mình, Thời Thần Đạo Tôn cuối cùng đã hiện thân sao?

Mọi người không ngừng thổn thức cảm khái, chỉ riêng khí thế của Luân Hồi thôi đã nói cho mọi người biết Thời Thần không hổ danh là Ma Thần thứ hai.

Mọi người đều bị khí thế của Thời Thần làm cho kinh hãi, trong lòng không ngừng kinh hô.

Tu vi?

Hỗn Nguyên trung kỳ?

Không, còn mạnh hơn, là cường giả Hỗn Nguyên hậu kỳ!

Khai thiên mới bao lâu mà Thời Thần Đạo Tôn đã tấn cấp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ rồi?

Tê~~!

Vô số sinh linh và Ma Thần đều không nhịn được hít sâu một hơi!

Thời Thần hiện thân mạnh mẽ, trước ánh mắt của mọi người từng đạo chân ý thời gian cuộn trào, sau đó ánh mắt lóe sáng nhìn về phía Hồng Hoang: "Luân Hồi, bản tôn đã tới, còn không ra chịu chết?" Giọng nói lãnh mạc vô cùng đầy sự khinh thị chúng sinh khiến vô số Ma Thần khó chịu.

Dường như từ khi Bàn Cổ khai thiên thân vẫn, Thời Thần đã có thái độ bễ nghễ thiên hạ, không coi ai ra gì.

Mọi người phẫn nộ nhưng cũng bất lực vì họ biết rõ một điều: Thời Thần có tư cách để coi thường họ.

Sau đó ánh mắt chúng sinh lại hội tụ về Hồng Hoang thầm đoán xem Luân Hồi Đạo Tôn có hiện thân không?

Chắc là không đâu!

Bởi vì Thời Thần Đạo Tôn quá khủng bố, ngoại trừ Bàn Cổ ra lúc này hầu như không ai là đối thủ của hắn.

Thế nhưng khi mọi người tưởng Luân Hồi sẽ thoái lui thì trên không trung một tiếng sét vang dội, một vị cường giả bễ nghễ thiên hạ, đạm mạc thương sinh phá không xuất hiện trước mặt Thời Thần Đạo Tôn.

Vô số người giật mình rồi hiểu ra đó chính là Luân Hồi Đạo Tôn.

Thấy vậy họ không khỏi kích động chờ đợi cuộc đối đầu giữa hai vị Đạo Tôn, nụ cười kỳ đãi hiện lên trên khóe miệng.

Lúc này gương mặt đạm mạc của Thời Thần cuối cùng cũng biến hóa, ánh mắt lấp lánh quang huy nhìn chằm chằm Luân Hồi.

Tiếp đó một luồng khí thế ngút trời bùng nổ tập kích Luân Hồi, thần uy bá giả vô song khiến hư không rung chuyển.

Luân Hồi thấy vậy mỉm cười vẫn không hề lay động, khí tức cuộn trào trên người cảnh báo thế nhân về tư thái vô địch của mình!

Luân Hồi đối mặt Thời Thần không ai kém ai, thậm chí xét về khí thế Luân Hồi còn thắng một bậc.

Người có tâm chấn động phát hiện tu vi của Luân Hồi Đạo Tôn còn cao hơn Thời Thần Đạo Tôn một bậc!

Tu vi Thời Thần bộc phát là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ!

Nhưng tu vi của Luân Hồi Đạo Tôn đã đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đỉnh phong kinh người!

Trời ạ, dù là chuyển thế trọng tu thì tốc độ thăng tiến này cũng quá nhanh rồi!

Tê~!

Khoảnh khắc này không biết bao nhiêu người hít sâu một hơi,

trong lòng nảy sinh sự kính trọng và kỵ đạn đối với Luân Hồi Đạo Tôn vốn luôn ẩn mình ít khi lộ diện.

Trong đám cường giả chỉ có Thời Thần là không biến sắc, với cường giả cấp bậc này thì tu vi mạnh hơn một chút không thực sự là tất cả.

Ít nhất trong lòng Thời Thần, dù gặp cường giả Bán Bộ Hỗn Nguyên Đạo Chủ hắn cũng không sợ hãi, thậm chí tự tin phản sát.

Cho nên đối với việc Luân Hồi tấn cấp đỉnh phong dù ngạc nhiên nhưng hắn không để trong lòng.

Đối phương không lọt vào thập đại Ma Thần nên căn bản không thể lọt vào mắt xanh của hắn.

Thời Thần thần sắc đạm mạc, ngữ khí vẫn không chút động dung, thản nhiên nói: "Luân Hồi, lại gặp mặt rồi!" Luân Hồi nhếch môi cười nhạt đáp: "Ồ?

Có vẻ ngươi rất mong đợi?" Thời Thần lạnh lùng lắc đầu: "Ngươi không có tư cách để ta mong đợi, cho ngươi một cơ hội: giao nộp Thiên Cơ, tự chặt một tay, chuyện sau này bản tôn có thể không truy cứu!" Thời Thần vẫn đạm mạc như vậy, lời nói đầy vẻ hờ hững nhưng hành động lại chứa đựng khí thế không cho phép làm trái khiến người ta kinh hãi.

Thời Thần Đạo Tôn bá đạo biết bao, mở miệng đòi một cánh tay của Luân Hồi và đại tướng đắc lực nhất, lời nói không ai dám xem thường.

Vô số người vừa run sợ vừa nhìn về phía Luân Hồi chờ xem hắn chọn thế nào?

Thế nhưng Luân Hồi nghe xong lại bật cười, thản nhiên lắc đầu: "Thời Thần, qua bao nhiêu năm tháng ngươi vẫn cuồng vọng như

xưa, thực sự tưởng bản tôn không phải đối thủ của ngươi sao?" Nói xong mắt Luân Hồi bắn ra một tia tinh quang, luồng khí thế hạo hán ngút trời bùng nổ khóa chặt Thời Thần, khí thế khủng bố vô biên vô tận cuộn trào khiến chúng sinh biến sắc.

Khoảnh khắc đó vạn người kinh hồn bạt vía, vô thức kinh hãi trước sức mạnh của Luân Hồi Đạo Tôn.

Ngay cả Thời Thần dường như cũng ngạc nhiên trước thực lực của Luân Hồi, vô thức nhìn kỹ hơn một chút nhưng cũng chỉ là một chút mà thôi.

Chương 52

Trong lòng hắn vẫn không tin Luân Hồi thực sự mạnh đến đâu. "Ồ?

Có chút bản lĩnh đấy, nhưng nếu tưởng bấy nhiêu đó là đánh bại được bản tôn thì ngươi lầm to rồi!" Thời Thần Đạo Tổ thậm chí không ngẩng đầu, khí thế hoành không bùng nổ ngút trời.

Hắn nhìn Luân Hồi lạnh lùng, khí thế quán triệt thiên hạ: "Đánh bại ngươi, một chiêu là đủ!

Thời Gian Lưu Thệ!" Thời Thần trực tiếp ra tay, nháy mắt các áo nghĩa thời gian vô tận lưu chuyển quanh thân thể, hắn lao ra đâm xuyên hư không, khí thế mạnh mẽ bùng nổ, một quyền đánh thẳng về phía Luân Hồi!

Oanh~~!

Thiên khung vũ động, tinh hà loạn lạc, bốn phía vang lên những tiếng nổ vang rền, lực lượng vô thượng hoành uy trường không chém giết Luân Hồi.

Luân Hồi mỉm cười khí thế bùng nổ không ngừng, đối diện một kích của Thời Thần không chút sợ hãi, gương mặt bình thản không chút gợn sóng.

Khoảnh khắc tiếp theo hắn đột nhiên xoay người, một luồng nhãn quang bắn ra từ đôi mắt kẹp theo đại thế thương khung nhắm thẳng vào nắm đấm của Thời Thần.

Nơi nó đi qua mọi thứ quy về hư không, không gì có thể tồn tại dưới luồng nhãn quang đó.

Dưới ánh mắt của vạn người nhãn quang của Luân Hồi và quyền

đầu của Thời Thần va chạm.

Oanh~~!

Nháy mắt âm thanh nổ vang nhức óc khiến thương sinh kinh hãi.

Cú va chạm tạo ra một hố đen khổng lồ, rìa hố đen vỡ nát rồi bị nuốt chửng vào trong.

Uy thế khủng bố trực tiếp đẩy lùi Thời Thần xa vạn dặm.

Thần sắc Thời Thần cuối cùng cũng thay đổi, đôi mắt co rụt lại kinh ngạc nhìn Luân Hồi.

Hắn không ngờ Luân Hồi chỉ dùng một ánh mắt đã đỡ được cú đấm mạnh mẽ và đánh lui hắn xa như vậy.

Luân Hồi từ đầu đến cuối vẫn đứng đó đạm mạc, uy thế khủng bố không hề gây ra chút đe dọa nào cho hắn.

Sơ bộ giao thủ cao thấp lập phán!

Vô số người biến sắc, không ai ngờ Luân Hồi Đạo Tôn lại dùng nhãn quang đánh lui được Thời Thần.

Vậy thực lực của Luân Hồi Đạo Tôn rốt cuộc hãn mạnh đến mức nào?

Lúc này ai cũng rõ trận chiến này không hề đơn giản chút nào!

Luân Hồi mỉm cười, luồng u quang trong mắt lóe lên khiến người ta rùng mình.

Hắn vẫn bình thản nhìn Thời Thần rồi cười nhạt: "Thời Thần, thực lực của ngươi chỉ có vậy sao!" Thời Thần nghe vậy một tia âm u hiện lên nơi khóe mắt, sát khí ngùn ngụt nhìn chằm chằm Luân Hồi. "Hừ, Luân Hồi, bản tôn thừa nhận ngươi có chút thực lực nhưng cũng chỉ dừng lại ở đây thôi!" Nói xong Thời Thần không nói thêm, một luồng kiếm quang hoành không tỏa ra quang huy vô hạn, Thời

Gian Kiếm Ý đang lưu chuyển. "Thời Gian Quy Nhất, Kiếm Đạo Quy Nhất, Nhiếp!" Thời Thần quát khẽ, một kiếm hoành không mạnh mẽ sát hướng Luân Hồi.

Kiếm này không có kỹ năng hoa mỹ, chỉ là một cú chém bình thường.

Nhưng một kích đó khiến chúng sinh biến sắc kinh hô.

Té ra trong kiếm này Thời Thần đã triệu tập kiếm ý của vạn năm trước và vạn năm sau gia trì lên bản thân.

Trường kiếm vung lên chém ra một vùng u ám, hư không vỡ vụn khiến mọi người kinh hãi.

Chỉ một kiếm này thôi ngay cả cường giả Bán Bộ Hỗn Nguyên Đạo Chủ cũng khó lòng chống đỡ, Thời Thần không hổ danh là Ma Thần thứ hai, chúng sinh tâm phục khẩu phục.

Thế nhưng lúc này có một người không phục, thậm chí là khinh miệt.

Đó chính là Luân Hồi!

Đối diện với một kiếm khiến chúng sinh kinh sợ, Luân Hồi Đạo Tôn thần sắc vẫn bình thản, dường như từ đầu đến cuối chưa bao giờ biết sợ là gì. "Một kiếm di chuyển vạn năm thời không sao?

Bản tôn cũng biết, để xem ai cao hơn một bậc đây!" Luân Hồi mỉm cười thản nhiên nói.

Tiếp đó trước mắt vạn người một luồng hào quang rực rỡ bùng nổ, Luân Hồi Đạo Tôn cũng tung ra một đạo kiếm quang y hệt Thời Thần Đạo Tôn, thanh thế không giảm sát về phía trước, sức tàn phá không hề kém cạnh.

Không ai ngờ Luân Hồi Đạo Tôn lại mạnh mẽ dùng chính đòn của

đối phương để trả đũa như vậy. "Hử?

Hoa hòe hoa sói, đồ có tiếng mà không có miếng, chết đi!" Giọng nói lãnh mạc châm biếm của Thời Thần vang dội, kiếm khí bùng nổ mạnh mẽ hơn, lệ khí cuộn trào áp sát Luân Hồi. "A ha, có phải đồ có tiếng không có miếng không, thử là biết ngay!" Luân Hồi cười nhạt không nói nhiều.

Nháy mắt hai đạo kiếm quang va chạm trên hư không, vô số kiếm khí mất khống chế.

Thương thương thương~~!

Tiếng va chạm vang dội tinh hà, vỡ vụn vô song.

Oanh~~!

Những thế giới cổ xưa sụp đổ, uy thế tạo ra những gợn sóng, trong mỗi gợn sóng dường như có một thế giới đang không ngừng sinh ra và phát triển.

Mỗi thế giới mới đó tỏa sáng rực rỡ trong chốc lát rồi biến mất.

Tuy đối với mọi người trong Hỗn Độn chỉ là một sát na nhưng trong những thế giới đó là cả một quá trình sinh động.

Tiếp đó sóng triều vô biên xung kích, Luân Hồi đối mặt mạnh mẽ hừ lạnh một tiếng, khí thế bùng nổ nghiền nát luồng khí lãng đó.

Tuy nhiên vận may của Thời Thần Đạo Tôn không được tốt như vậy.

Chương 53

Luồng sóng từ sát chiêu đánh hắn lùi liên tục, tâm thần vô thức run rẩy.

Hắn bắt buộc phải lùi lại mười vạn dặm, kinh hãi nhìn Luân Hồi, lúc này ánh mắt hắn cuối cùng cũng thay đổi.

Hắn thực sự bắt đầu xem xét lại Luân Hồi, vị Ma Thần thần bí nhất Hỗn Độn này thực sự khủng bố. "Không thể nào!

Luân Hồi Đạo Tôn đã áp chế được Thời Thần Đạo Tôn!" Một vị Ma Thần vô thức kinh hô đầy vẻ không tin nổi. "Tê~!

Thời Thần Đạo Tôn ở thế hạ phong, chuyện này quá khó tin!" "Luân Hồi Đạo Tôn rốt cuộc đã đạt được kỳ ngộ gì mà có thể đánh lui Thời Thần Đạo Tôn nhẹ nhàng như thế!" Những tiếng kinh thán vang lên không dứt, không ai ngờ trong thời đại Bàn Cổ chứng đạo thân vẫn này, Thời Thần Đạo Tôn lại có lúc bị đánh lui!

Nhưng Luân Hồi không màng đến những điều đó, hắn thu thập tinh huyết của ba ngàn Ma Thần, bóc tách ba ngàn pháp tắc đồng tu, thực lực thông thiên triệt địa, việc đánh lui Thời Thần là chuyện bình thường.

Phớt lờ sự kinh hãi của chúng sinh, thân hình hắn to lớn hoành không mạnh mẽ sát hướng Thời Thần. "Thời Thần, liên tiếp hai chiêu của ngươi cũng chỉ đến thế, giờ hãy tiếp một chiêu của bản tôn thử xem, Một Đạo Một Luân Hồi, Sát!" Luân Hồi lần đầu tiên mở miệng mạnh mẽ, khí thế bùng nổ ngút trời, một đạo sát chiêu vô địch hiện ra, Luân Hồi Bút lập tức xuất hiện, một bút viết thương sinh, một bút nhập luân hồi.

Một chữ 'SÁT' hiện ra, sát phạt chi khí vô tận cuộn trào Hỗn Độn,

nơi nó đi qua ma diệt hết thảy, dùng vĩ ngạn chi lực vô thượng cường sát Thời Thần.

Luân Hồi lần đầu chủ động ra tay đã mang theo lôi đình chi uy.

Thời Thần Đạo Tôn khoảnh khắc này trong mắt lóe lên sự kỵ đạn nồng đậm như nhìn thấy cái gì đó. "Cái gì?" Thời Thần cảm nhận áp lực từ chữ của Luân Hồi, lòng dạ rối bời, nhiệt huyết bốc lên đầu.

Hắn kinh khủng phát hiện uy lực một kích của Luân Hồi mang lại cho hắn cảm giác giống hệt Bàn Cổ Phủ của Bàn Cổ, mạnh mẽ vô địch.

Một cảm giác không thể kháng cự trào dâng, tâm thần Thời Thần như dậy sóng. "Không!

Không thể nào, làm sao hắn đạt được độ cao của Bàn Cổ, Bàn Cổ là bất bại, không ai có thể vượt qua, không!

Ta không tin!" Nói xong Thời Thần như phát điên, khí thế nồng đậm cưỡng ép bùng nổ, trường kiếm thời gian xuất hiện trong tay, sát chiêu vô tận cuộn trào chém về phía Luân Hồi.

Trong mắt Luân Hồi lúc này sao không nhận ra Thời Thần đã loạn tâm, cảm giác Luân Hồi mang lại khiến hắn lầm tưởng Bàn Cổ tái thế nên mới điên cuồng. "Hừ, lòng tự trọng và sự kiêu ngạo thật đáng thương!" Luân Hồi khinh miệt mở miệng, sát chiêu càng thêm hung dũng.

Oanh~~!

Tiếp đó tinh khung rung chuyển, hư không nổ tung, những ngọn lửa nồng đậm cháy hừng hực, thần uy chữ 'SÁT' bùng nổ mạnh mẽ phá tan kiếm quang của Thời Thần.

Đông~!

Dưới ánh mắt chấn động của vạn người, uy lực một quyền của Luân Hồi đã mạnh mẽ phá tan sát chiêu của đối phương, đánh thẳng lên cơ thể Thời Thần Đạo Tôn.

Phốc xuy~~!

Thời Thần hộc máu, một giọt tinh huyết uẩn hàm Thời Gian Pháp Tắc bị phun ra.

Sau đó giọt tinh huyết đó biến mất theo gió, vô số người luyến tiếc thu hồi ánh mắt.

Giọt tinh huyết đó nếu có được thì lợi ích vô cùng!

Thế nhưng không ai dám ra tay lúc này kẻo bị Luân Hồi hay Thời Thần ghi hận.

Lúc này mọi người đều hiểu thực lực của Luân Hồi thực sự đáng sợ, ngay cả Thời Thần cũng không phải đối thủ.

Một kích đắc thủ, Luân Hồi đạm mạc nhìn Thời Thần, thần sắc không chút khinh miệt hay cảm xúc, chỉ có sự lạnh lùng vô tận.

Thời Thần nhìn thần sắc Luân Hồi thì vừa kinh vừa nộ, vừa kỵ đạn vừa hận.

Hắn kinh hãi phát hiện dường như từ đầu đến cuối Luân Hồi không hề có chút cảm xúc nào, vẫn đạm mạc và lạnh lẽo như trước.

Điều đó có nghĩa là Luân Hồi chưa bao giờ coi trọng hắn!

Với sự cao ngạo của một Ma Thần như Thời Thần làm sao chấp nhận nổi, hắn đỉnh quát mắng Luân Hồi.

Nhưng khoảnh khắc sau một tia sáng lóe lên trong não hải, dường như hắn đã hiểu ra điều gì, thần sắc đại biến nhìn Luân Hồi đầy kinh khủng.

Hắn nhớ lại sau khi đột phá Hỗn Nguyên đã từng thấu thị dòng

sông thời gian để thôi diễn quá khứ.

Trong lúc mông lung dường như có một vị chí cường giả đã từng đại chiến với Bàn Cổ suốt một nguyên hội trong trận Khai Thiên đại kiếp.

Lúc đó hắn đã kinh hãi rồi chấn kinh và cuối cùng là run sợ.

Hắn đứng trong Hỗn Độn trừng mắt nhìn Luân Hồi hỏi: "Luân Hồi, nói cho bản tôn biết, người từng đại chiến với Bàn Cổ một nguyên hội sau khi Ma Thần Hỗn Độn chúng ta tử vong, có phải là ngươi không!" Thời Thần không hề che giấu giọng nói, khí thế quán xuyên thời không, tiếng vang ầm ầm chấn động bốn phương.

Câu nói này vang lên như sấm nổ trong lòng vô số người.

Nháy mắt không biết bao nhiêu ánh mắt đổ dồn về Luân Hồi với vẻ khó tin.

Sự chấn động mà câu nói này tạo ra còn xa hơn thế.

Trong vực sâu Thanh Thiên, Thanh Thiên đột nhiên mở mắt, hủy diệt chi ý cuộn trào, nhãn quang xuyên thấu tinh khung nhìn về phía Luân Hồi. "Hảo một Luân Hồi Đạo Tôn, ẩn giấu sâu như vậy thật khiến người ta khó tin!

Xem ra trên con đường phía trước hòn đá cản đường này không thể xem thường.

Thôi bỏ đi, cứ đột phá Hỗn Nguyên cảnh giới trước đã nếu không sẽ không theo kịp bước chân của hắn!" Nói xong thung lũng Thanh Thiên lại quy về bình tĩnh, chỉ có khí tức Hỗn Nguyên đang sôi sục cho thấy sự khát khao cảnh giới Hỗn Nguyên của Thanh Thiên.

Trong Tru Tiên Kiếm Trận, Dương Mi Đại Tiên hai hàng lông mày trắng bay phất phơ, dạo bước trong trận như một lão già nhàn tản, kiếm khí Tru Tiên hung mãnh xung quanh không thể làm tổn hại hắn

mảy may.

Đột nhiên hắn dừng bước nhìn về một phương khác của Hỗn Độn, ánh mắt lộ vẻ khó tin.

Chương 54

"Hử?

Luân Hồi, người đại chiến với Bàn Cổ suốt một nguyên hội không bại là hắn sao?

Cuối cùng nếu không phải Đại Đạo cưỡng ép nâng cao thực lực Bàn Cổ thì không biết Bàn Cổ có thể khai thiên chứng đạo không nữa!

Xem ra chín đại Ma Thần chúng ta đúng là dậm chân tại chỗ, đã có người vượt xa chúng ta mà chúng ta vẫn đang khổ sở giãy dụa!

Sau trận này lão đạo cũng nên đột phá Hỗn Nguyên, con đường phía trước gian nan biết mấy, đạo ở phương nào?" Dương Mi Đại Tiên lẩm bẩm, bước chân không dừng, phất trần làm từ cành dương liễu vung vẩy đánh tan từng đạo Tru Tiên Kiếm Khí.

Cùng lúc đó gương mặt vô tình của Hồng Quân Lão Tổ cũng vô thức lộ ra vẻ chấn động.

Tiên Thiên Ma Thần chỉ là một nhóm khác sinh ra từ Ma Thần Hỗn Độn sau khi Bàn Cổ chết mà thôi.

Thế nhưng đột nhiên có người nói thế gian này từng có kẻ lực chiến Bàn Cổ không bại, kinh thế biết bao! "Ma Thần thần bí nhất Hỗn Độn, Luân Hồi Đạo Tôn!" Hồng Quân đột nhiên thốt lên một câu. "Dù từng lực chiến Bàn Cổ không bại thì đã sao?

Nay chuyển thế trọng tu mọi người đều xuất phát điểm như nhau, không ai có thể cản bước chân lão đạo, Sát!" Hồng Quân dứt lời, gương mặt vô tình hiếm hoi lộ ra tia ngạo khí, sau đó Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên đều xuất hiện, hắn nhìn chằm chằm kiếm khí Tru Tiên lao về phía cửa trận.

La Hầu thao túng trận môn lúc này nghe lời Thời Thần cũng kinh hãi vô cùng.

Trong nháy mắt cơ thể hắn vô thức run lên khiến Tru Tiên Kiếm Trận suýt nữa bị phá vỡ, đủ thấy sự kinh hãi của hắn lớn đến mức nào. "Luân Hồi ẩn giấu sâu quá!" Dưới làn tóc đen gương mặt lạnh lùng của La Hầu ngưng trọng vô cùng.

Khoảnh khắc đó hắn thừa nhận Luân Hồi Đạo Tôn mang lại áp lực chưa từng có, nhưng là Ma Đạo Chi Tổ làm sao hắn dễ dàng bị đánh gục như vậy.

Nháy mắt khí thế vô biên bùng nổ hào quang cuộn trào không ngừng. "Áp lực càng lớn động lực của bản tôn càng mạnh, trên con đường thành đạo bản tôn sẽ trảm tận chông gai bước lên đỉnh đại đạo, Ma Đạo thần uy không ai cản nổi!" Nháy mắt khí thế La Hầu tăng mạnh, gương mặt lạnh lùng đầy vẻ đấu chí.

Ma đạo hung uy bùng phát từ cơ thể, hắn thu hồi ánh mắt nhìn về phía Hồng Quân, Tạo Hóa Lão Tổ và Dương Mi. "Các ngươi chịu chết đi!" La Hầu thần sắc bạo trướng nộ diễm ngút trời, nháy mắt vô số Tru Tiên Kiếm Khí ngưng kết trong trận sát hướng ba người. "Hừ!

La Hầu, khí số của ngươi đã tận, còn không chịu chết!" Dương Mi hiếm khi mở miệng khí thế vô cùng mạnh mẽ. "Hôm nay La Hầu khó thoát khỏi cái chết!" Không biết có phải bị ảnh hưởng bởi Luân Hồi không mà ngay cả Tạo Hóa Lão Tổ cũng bùng nổ. "La Hầu đạo hữu, hôm nay chúng ta tất chém ngươi để chứng đạo!" Hồng Quân như một con rối băng lạnh lãnh mạc nói. "Ha ha ha, giết La Hầu ta sao, vậy bản tôn muốn xem ai cao hơn một bậc, Ma Thần La Hầu ta chinh phục thiên hạ, Sát!" La Hầu như điên cuồng bùng nổ về bốn phía, trận Tru Tiên Kiếm Trận đối trì đã bước vào giai đoạn bạch nhiệt hóa!

Cường Lương vốn tìm thấy một con mãng xà ba đầu từ trong núi,

một sinh vật cổ lão có thể coi là tổ tông của loài mãng xà vùng này, vốn sinh ra đã được thiên địa che chở, thiên sinh mạnh mẽ.

Nhưng Cường Lương là Đại Vu của Vu tộc, do máu của Bàn Cổ Đại Thần hóa thành nên càng được che chở hơn, mãng xà ba đầu trước mặt Cường Lương chỉ có nước bị chà đạp và đoạt xá.

Dù quan hệ giữa rắn và người mật thiết thế nào nhưng một khi xảy ra vấn đề tổ vu hung tàn lập tức khống chế được đại xà.

Lúc này Cường Lương dùng một giọt tinh huyết khống chế ba con mãng xà như có thêm ba phân thân phối hợp nhịp nhàng sát hướng Cự Linh Thần.

Cự Linh Thần dùng đôi bổng chùy đánh tới, Cường Lương cậy mãng xà da dày thịt béo không thèm né tránh, giọt tinh huyết trong người mãng xà lập tức thúc đẩy sức mạnh tạo thành từng tầng phòng ngự, ấn ký Đại Vu Vu Tộc hiện lên trên lớp da vô cùng kiên cố.

Oanh!

Cự Linh Thần và mãng xà va chạm, đôi bổng chùy thể hiện sức mạnh trấn áp thiên địa, đầu mãng xà bị bổng chùy đánh nát lớp phòng ngự của Cường Lương, đầu thụt hẳn vào cổ.

Cự Linh Thần lập tức cười vang trời: "Cường Lương, đánh với ta tám lạng nửa cân, nay dùng con rắn lớn này đấu với ta, ta nên tự tin hay ngươi quá ngốc đây?" Cường Lương lập tức phản pháo: "Tám lạng nửa cân?

Cự Linh Thần, không hẳn đâu?

E là ngay cả con xà ba đầu của ta ngươi cũng không thắng nổi!" Trong lúc nói chuyện hai con mãng xà khác lẳng lặng từ phía sau lao tới, Cự Linh Thần mới phát giác vội vàng ra tay, tiếc là hai cái bổng chùy không giết được ba mục tiêu, hai đầu mãng xà phía sau bị đánh

lui nhưng con mãng xà bị đánh bẹp đầu lúc trước nhờ sức mạnh của Cường Lương đã hồi phục, nó lè lưỡi cắn vào xương sườn Cự Linh Thần, độc dịch chí mạng lập tức rót vào người hắn. "Tê!

Cảm giác đau rát!

Cự Linh Thần ta mà cũng biết đau sao?" Cự Linh Thần vừa ôm sườn vừa kinh kêu.

Chỗ bị cắn không cầm được máu, độc tố không chảy ra theo máu mà lan nhanh khắp cơ thể khiến hắn khó chịu.

Đang!

Hai tiếng động lớn vang lên, hai tay hắn nhanh chóng bị hóa đá, không thể cầm nổi bổng chùy để chúng rơi xuống đất!

Rất nhanh hắn cảm thấy hai chân cũng như hóa đá không thể bước đi. "Xong rồi, não cũng bắt đầu ngừng hoạt động!" Cự Linh Thần vẻ mặt ngượng ngùng đầy uất ức. "Khốn khiếp, lão tử đường đường là Cự Linh Thần mà lại bị rắn cắn chết!" Cường Lương cười nham hiểm lập tức lao tới muốn một đòn đập chết đối phương.

Hiên Viên đứng phía sau lo lắng đến phát điên, thấy Cự Linh Thần sắp bị đánh chết lập tức bi phẫn! "Chuyện này do ta gây ra, có chết cũng là ta chết, làm sao để người khác gánh thay?" Hắn lao tới chắn trước mặt Cự Linh Thần, nhắm mắt đợi đòn chí mạng của Cường Lương, sẵn sàng đón nhận cái chết!

Nhưng không, Hiên Viên là Nhân Hoàng, nhân tộc đại hưng là ý chí thiên địa, làm sao để hắn chết như vậy được?

Vào thời khắc mấu chốt, bầu trời đang quang đãng bỗng giáng xuống một đạo lôi đình đánh trúng Cường Lương!

“Hiên Viên!

Hãy nhìn bốn vó của ta đây!

Lợi khí sát phạt trời sinh, mỗi một đạo phù văn trên đó đều là những thứ cổ xưa nhất xuất hiện sau khi Bàn Cổ đại thần khai thiên, mạnh đến mức thái quá!

Chương 55

Dám đấu với ta!

Hừ!" Đế Giang gầm thét liên hồi, muốn dùng bốn vó giẫm đạp xuống, nhưng mắt thấy sắp chạm vào bảo kiếm trên tay Hiên Viên, thì đột nhiên, lời vừa nói bị thiên địa thu lục, hóa thành lời thề, nếu dùng cả bốn vó sẽ bị thiên địa xử phạt, sau đó trực tiếp phải nghe lệnh Hiên Viên, duy mệnh thiên tòng.

"Khí nhân!" Đột nhiên hắn thu lực đạo, lách mình sang bên cạnh, tránh khỏi bảo kiếm của Hiên Viên, lại một lần nữa phi hồi, hướng về phía tiên nữ kia vươn ra một cái móng vuốt cường tráng, lập tức lao thẳng tới Hiên Viên.

Tuy chỉ có một cái móng vuốt, nhưng khi nó phi động đã mang theo tiếng nổ lớn xé rách hư không, thanh thế cực kỳ khủng bố, phảng phất như một cây thiên trụ từ trên trời rơi xuống, muốn đánh trúng Hiên Viên.

"Nhân Hoàng Ngự Địch!" Hiên Viên rống lớn một tiếng, kiếm thuật vừa mới lĩnh ngộ lập tức bắt đầu diễn hóa, bảo kiếm vung lên, kim mang nồng đậm trên kiếm phong lập tức diên thân ra ngoài, hóa thành một đạo bình chướng không lớn không nhỏ, bên trên lập tức hiển hóa đủ loại tường thụy, có hình chiếu Thanh Long, Bạch Hổ, Linh Quy, vô số tồn tại cường hãn phân phân cảm ứng Nhân Hoàng triệu hoán, hình chiếu vào trong đó, lập tức khiến một kiếm này trở nên vô cùng cường đại!

Oanh!

Nhân Hoàng Kiếm và móng vuốt của Đế Giang cuối cùng cũng va chạm vào nhau.

Nhục thân của Đế Giang không hổ là do tinh huyết Bàn Cổ hóa thành, cường đại vô cùng, Hiên Viên chém ra một kiếm khủng bố như thế, sau khi trảm lên cũng chỉ có một dải hỏa tinh bắn ra, căn bản không pháp phá phòng, càng đừng nói đến chuyện đánh bại Đế Giang!

Hiên Viên không thể lay động Đế Giang, nhưng uy năng khủng bố của Đế Giang lại trong nháy mắt bộc phát, một cỗ sức mạnh cường đại từ Nhân Hoàng Kiếm truyền đến, ngay lập tức hất văng Hiên Viên.

Nếu không phải Đế Giang không có ý làm bị thương, nhất kích này đã có thể đánh cho nhục thân Hiên Viên tiêu tán, hôi phi yên diệt!

Hiên Viên vốn cảm thấy lĩnh ngộ được kiếm pháp vô cùng ngưu bức, đã có chút bành trướng, kết quả lần đầu giao thủ với Đế Giang liền bị đánh như một hòn đá bay loạn khắp thế giới, lập tức cảm thấy vô cùng chán nản, không chỉ cảm thấy sẽ lỡ mất tiên tử, mà quan trọng là vô số sinh linh vì thương khung không được bổ khuyết kịp thời đã bị thiên tai thôn phệ tính mạng!

"Hiên Viên, có thể mà!

Phải tin tưởng, Nhân Hoàng là vô địch!" Tiên tử ở phía sau cổ vũ Hiên Viên, âm thanh so với vừa rồi cao hơn một chút.

Truyền vào tai Hiên Viên xong, hắn lập tức bị giọng nói trong trẻo động nhân kia làm lay động, sự chán nản khi bại trận lập tức quét sạch sành sanh, chiến ý lại một lần nữa dâng cao, nhìn chằm chằm Đế Giang, nỗ lực tìm kiếm sơ hở, tìm biện pháp trí thắng.

"Cáp cáp!

Hiên Viên, đừng nhìn nữa được không?

Chẳng lẽ ngươi quên rồi sao, ta là do tinh huyết Bàn Cổ đại thần hóa thành, Bàn Cổ, ngươi có biết khái niệm đó là gì không?

Đó đại biểu cho sự hoàn mỹ, đại biểu cho cực hạn, mà ta, chính là một phần trong sự hoàn mỹ đó!

Tìm sơ hở trên người ta, có khả năng sao?" Đế Giang nhìn dáng vẻ sát khí đằng đằng của Hiên Viên, nhịn không được cười lớn.

Hiên Viên nghe xong lập tức ngẩn ra.

Lời của Đế Giang mới nghe qua quả thật không có gì sai.

Hình thái hoàn mỹ nhất của Bàn Cổ là hình thái tiến hóa cuối cùng của vạn vật tu hành, Đế Giang là nhân vật do Bàn Cổ diễn hóa, bản thân đã đại biểu cho một loại cực hạn, một loại hoàn mỹ!

"Đừng nghe hắn, Hiên Viên, phải tin tưởng bản thân!" Giọng nói của tiên tử truyền vào tai Hiên Viên, một lần nữa khiến hắn chấn tác.

"Không sai, sự phân liệt của hoàn mỹ, bản thân nó chính là không hoàn mỹ!

Đế Giang, ngươi nhất định có sơ hở trí mạng!" Hiên Viên lập tức kiên định trở lại!

Trong Tru Tiên Kiếm Trận không biết đang diễn ra trận hỏa tính khủng bố cường hoành đến mức nào, nhưng chỉ luận về Hỗn Độn lúc này, từ lâu đã là một mảnh ba đào động đãng.

Khi Thời Thần phá vỡ vinh quang ngày cũ của Luân Hồi, trong khoảnh khắc đó, tứ phương vân động, không biết bao nhiêu cường giả đã hội tụ ánh mắt về nơi này.

Nhìn thấy Luân Hồi vẫn đối diện với vẻ đạm mạc như cũ, không có chút cảm xúc hay thần sắc gì, mọi người không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh, kinh hô không thôi.

"Luân Hồi Đạo Tôn lực chiến với Bàn Cổ suốt một nguyên hội, trời ạ!" "Văn sở vị văn a, có thể lực chiến Bàn Cổ mà không bại, thực

lực của Luân Hồi Đạo Tôn kia rốt cuộc kinh thế đến nhường nào!" "Nghe đồn năm đó trong Thập Đại Ma Thần, chín đại Ma Thần liên thủ vây công Bàn Cổ còn không phải đối thủ, Luân Hồi Đạo Tôn có thể kịch chiến cùng hắn, thực lực này thật sự khiến người ta đảm hàn!" "Tin tức không hoàn toàn chính xác, nghe đồn năm đó Bàn Cổ đại thần ý dục chém giết Hỗn Độn Ma Thần để mạnh mẽ chứng đạo, chấn động Hỗn Độn, khi đó dưới sự dẫn dắt của Tam Thiên Ma Thần, trong toàn bộ Hỗn Độn không biết có bao nhiêu Ma Thần tiến đến vây công Bàn Cổ!" "Nhưng Bàn Cổ đại thần không hề sợ hãi, ngạo lập giữa trung tâm Hỗn Độn, tay cầm Bàn Cổ Phủ, một búa hạ xuống, vô lượng Hỗn Độn Ma Thần đã táng thân tại đó!" "Chín đại Ma Thần cuối cùng cũng ra tay, nghe đồn Vận Mệnh Ma Thần ngay cả một búa của Bàn Cổ đại thần cũng không đỡ nổi đã bị yên diệt, các Ma Thần khác, mạnh nhất là Thời Gian và Không Gian Ma Thần cũng chỉ miễn cưỡng chống đỡ được ba búa, đều chết dưới búa thứ tư!

Cho nên, nghe nói có người từng đại chiến với Bàn Cổ suốt một nguyên hội, chuyện này quá mức kinh thế!" "Tê!

Lấy điểm khái toàn, Luân Hồi Đạo Tôn có thể lực chiến Bàn Cổ một nguyên hội không bại, chẳng lẽ Luân Hồi Đạo Tôn cũng sở hữu thực lực chỉ trong cái búng tay là chém giết được chín đại Ma Thần?" Lời này vừa nói ra, xung quanh lại vang lên một mảnh kinh thán, vô số người kinh hô không thôi.

"Thảo nào, thảo nào Luân Hồi Đạo Tôn từ đầu đến cuối đều mang dáng vẻ thong dong đạm nhiên, hóa ra, từ đầu đến cuối, Ngài căn bản chưa từng xem chín đại Ma Thần là đối thủ!" "Cũng thảo nào Thời Thần Đạo Tôn sẽ đạo tâm bất ổn mà phát cuồng, nếu đổi lại là chúng ta, e rằng cũng chẳng tốt hơn là bao!" Lúc này, trong Luân Hồi Cổ Điện, ba người Minh Hà ngạo lập trên hư không, vẻ mặt đạm nhiên nhìn hết thảy trước mắt, không nói lời nào.

Luân hồi chưa từng kể cho ba đồ nhi nghe chuyện mình từng lực chiến Bàn Cổ một nguyên hội không bại.

Không phải vì không thể, mà là không đáng nhắc tới!

Có lẽ trong lòng kẻ khác, có thể đánh với Bàn Cổ thành dạng đó đã đủ để ngạo thị thiên hạ.

Tuy nhiên, trong lòng Luân Hồi, thất bại vẫn là thất bại, lấy một đoạn vãng sự bị người đánh bại ra để khoe khoang, đối với Luân Hồi mà nói không phải là chuyện đáng tự hào, cho dù người đánh bại mình là Bàn Cổ, không, là Đại Đạo!

Nhưng bại là bại, chuyện này trong mắt người khác là vinh quang vô hạn, nhưng trong mắt Luân Hồi là sỉ nhục.

Hắn không cho rằng mình yếu hơn Bàn Cổ, ngạo khí đã giấu tận trong xương tủy, chút ngạo khí của chín đại Ma Thần trước mặt hắn căn bản không đáng nhắc tới!

Bất quá, ba người Minh Hà lúc này đã chấn hám đến cực điểm.

Bọn họ chưa từng nghĩ tới vị sư tôn thâm tàng bất lộ của mình lại có một mặt như thế, khiến bọn họ có cảm giác khó mà tin được.

"Hô!

Không ngờ sư tôn từng có sự tích huy hoàng như vậy tại Hỗn Độn!" Kiếm Linh Nhi bất giác thốt lên.

Tuy rằng nhờ Luân Hồi đại chiến Bàn Cổ mà nàng mới khai mở linh trí, nhưng trong lúc mông muội đó, nàng căn bản không nhớ rõ.

Thanh Y cũng nói: "Sư tôn cường đại như thế, chúng ta thân là quan môn đệ tử, cũng không thể yếu hơn người khác!" Nói đoạn, trong đôi mắt đẹp của Thanh Y hiếm thấy thoáng hiện một tia thần sắc kiên định, khiến cho dung nhan khuynh thế tuyệt mỹ kia tăng thêm

vài phần mỹ cảm khác lạ.

Trong ba người tại trường, duy chỉ có Minh Hà là không nói lời nào, nhưng luồng kiếm ý cuồn cuộn không ngừng quanh thân đã nói cho hai vị sư muội biết, tâm tình lúc này của hắn không hề bình tĩnh!

Sự tích của Luân Hồi càng cường thịnh, áp lực của đại đệ tử càng lớn.

Đổi lại là người bình thường, ước chừng dưới cỗ áp lực này đã sớm sụp đổ rồi.

Nhưng hắn sẽ không, chỉ bởi vì hắn là Minh Hà, Minh Hà Lão Tổ cả đời tuyệt không thua kém ai.

Nghĩ tới đây, tâm cảnh của Minh Hà lại một lần nữa thăng hoa, đột nhiên mang theo thần sắc bình đạm hướng về màn nước nhìn tới.

Tại trường, Thanh Y và Kiếm Linh Nhi ngay lập tức cảm nhận được sự biến hóa của Minh Hà, tuy rằng tu vi không đột phá, nhưng cảnh giới dường như đã có đột phá mới.

Chương 56

Đúng là đồ biến thái!

Trong nháy mắt, Thanh Y và Kiếm Linh Nhi đối thị một cái, không nhịn được thầm nghĩ trong lòng, đồng thời một cỗ áp lực cũng không tự chủ được truyền đến.

Căn nguyên của Minh Hà tuy rằng vô song, nhưng so với bọn nàng vẫn kém một bậc, nếu bị vị đại sư huynh Minh Hà này vượt mặt, ước chừng các nàng đều phải hổ thẹn chết mất!

Từng tiếng giao đàm vang lên lọt vào tai Luân Hồi, nhưng không mang lại cho hắn cảm giác gì lớn lao, hắn vẫn đạm mạc nhìn tứ phương như trước, không hề lay động.

Sau đó, khí thế hoành không, một đạo tinh quang từ trong nhãn mâu lập lòe, hoành không rơi xuống trên người Thời Thần.

"Thời Thần, nếu ngươi tiếp được một chỉ của bản tôn, thả ngươi rời đi thì đã sao!" Luân Hồi đạm mạc nói, nhưng cũng dự báo rằng hắn sắp sửa nghiêm túc động thủ.

Lời này vừa nói ra, toàn trường tịch tĩnh!

Trên mặt Thời Thần Đạo Tôn hiện lên một trận nộ dung, bị nộ khí xông lên đến mức tu hồng.

Trong mắt hắn, lời này của Luân Hồi giản trực là sỉ nhục, khiến một kẻ tâm cao khí ngạo, luôn tự xưng là Đệ Nhị Ma Thần như hắn làm sao chấp nhận được.

Ngày trước, những lời cuồng vọng đạm mạc như vậy đều là hắn nói với người khác, giờ đây phong thủy luân lưu chuyển, đến lượt hắn phải chịu đựng.

Chỉ trong nháy mắt, nộ khí của hắn bị đốt cháy.

Khí thế bạo phát, hắn nộ thị Luân Hồi, trực tiếp lạnh lùng nói: "Phóng tứ!

Luân Hồi, giờ đây mọi người đều đứng trên cùng một vạch xuất phát, bất quá tu vi của ngươi cường thịnh hơn một bậc mà thôi, chân chính cho rằng có thể làm gì được bản tôn sao, đừng nói là lực lượng của một ngón tay, dù cho ngươi toàn lực ứng phó thì đã sao, hôm nay bản tôn sẽ kích bại ngươi, sáng tạo thần thoại mới!" Dứt lời, khí thế trên người hắn không ngừng bạo phát, y bào không ngừng bay múa, chỉ trong nháy mắt, Thời Gian Pháp Tắc gia trì quanh thân, vô biên vô tận trùng quét hết thảy.

Sau đó, Thời Thần không đợi Luân Hồi ra tay trước, trong nháy mắt, Thời Gian Chi Kiếm lập lòe trong thanh minh, khắc sau, trường kiếm phụ gia Thời Gian Pháp Tắc mạnh mẽ sát tới.

Vạn linh biến sắc, mọi người từ trong một kiếm kia cảm thụ được nội tâm của Thời Thần.

Vẫn vô địch như cũ, quyết nhiên như cũ, trấn áp thế gian như cũ.

Một kiếm lập lòe, Hỗn Độn tứ khí không ngừng lùi xa, dường như đang sợ hãi thần uy khủng bố vô hạn này.

Tuy nhiên, sát chiêu khiến chúng sinh biến sắc như vậy, rơi vào mắt Luân Hồi vẫn bình thường vô kỳ như cũ, khiến hắn không đề nổi một tia hứng thú.

Khắc sau, khí thế đột nhiên tăng vọt, sau đó mạnh mẽ bạo phát ra, vô biên thần uy không ngừng dũng động, hoành không vạn dặm.

Sau đó, dưới ánh mắt mong đợi của vô số người, Luân Hồi điểm ra một chỉ!

Uy lực của một chỉ này hà kỳ khủng bố, sát chiêu mạnh mẽ mang

theo cảm giác muốn yên diệt hết thảy.

Sau khi Luân Hồi trọng tu, đây là sát chiêu được tu hành bằng đại nghị lực và đại pháp lực, mỗi chiêu mỗi thức đều có đại khủng bố giáng lâm.

Trong mỗi chiêu mỗi thức đều uẩn hàm Tam Thiên Pháp Tắc.

Trong những năm tháng qua, Luân Hồi dùng Tam Thiên Pháp Tắc tu hành, giờ đây sự lĩnh ngộ đối với Tam Thiên Pháp Tắc không hề thua kém Luân Hồi Pháp Tắc, có thể nói đã đạt đến giai đoạn đồng bộ.

Cho dù là Thời Gian Pháp Tắc mà Thời Thần hãm lấy làm kiêu ngạo, trong lòng Luân Hồi cũng không có gì đáng để kinh ngạc.

Thần uy mà lực lượng một chỉ mang lại giống như khí thôn sơn hà, mạnh mẽ thôn phệ thương khung, trực tiếp thôn phệ luôn cả một kiếm cực kỳ hoa lệ kia của Thời Thần Đạo Tôn.

Khắc sau, dưới ánh mắt kinh hãi của vô số người, một chỉ của Luân Hồi đánh nát đại giới nguyên thủy cổ xưa nhất, mạnh mẽ rơi trên thân thể Thời Thần Đạo Tôn.

Phốc xuy!

Lại một ngụm tâm đầu huyết phun ra, Thời Thần Đạo Tôn dã nhiên trọng thương, cho dù có muốn tu phục cũng e rằng nếu không có trăm vạn năm thời gian thì khó lòng hoàn thành!

Nhưng may mắn là đã đỡ được một kích, không hề bị tiêu diệt.

Trong lòng Thời Thần lúc này đã không còn nửa điểm tâm tư tranh hùng, tâm tư của hắn là trực tiếp rời khỏi nơi này.

Khắc sau, bất chấp khí thế bị tổn hại, hắn cưỡng hành triệu hoán ra Thời Gian Trường Hà, sau đó toàn thân mạnh mẽ bạo phát, đâm đầu vào trong Thời Gian Trường Hà, hướng tới nơi xa của Hỗn Độn độn

đi.

Hắn sẽ không thực sự tin lời Luân Hồi nói chỉ dùng một chiêu, chỉ muốn rời xa Luân Hồi mà thôi.

Trong chốc lát, vô số người đảm hàn không thôi, ngay cả Thời Thần Đạo Tôn cũng không tiếp nổi lực lượng một chỉ của Vận Mệnh Đạo Tôn sao?

Thấy bóng dáng Thời Thần rời đi, Luân Hồi không khỏi hừ lạnh một tiếng, một cỗ ma diễm ngập trời dũng động, sau đó trực tiếp cưỡng hành vươn ra đại thủ, hướng về phía Thời Thần ở tận cùng thời gian chộp tới.

"Muốn đi, đâu có dễ dàng như vậy, để lại cho bản tôn!" Giọng nói lãnh mạc của Luân Hồi vang lên, khắc sau, đại thủ mạnh mẽ vươn ra, bám sát sau lưng Thời Thần, hoành sát tới.

Nơi đại chưởng đi qua, Thời Gian Trường Hà vỡ nát ly tán, đoạn liệt không thành hình, dường như không chịu nổi pháp lực mạnh mẽ của Luân Hồi.

Thời Thần Đạo Tôn đang đào tẩu phía trước thấy vậy, không dám tiếp tục lưu lại, thầm cắn răng, lại một ngụm tinh huyết phun ra, rơi trên Thời Gian Chi Kiếm.

Khắc sau, Thời Gian Chi Kiếm mang theo một lực lượng vô địch hướng về phía đại thủ của Luân Hồi.

Luân Hồi thấy thế trực tiếp hừ lạnh một tiếng, khắc sau, đại thủ hoành không nắm chặt.

Chỉ trong nháy mắt, Thời Gian Chi Kiếm đã bị Luân Hồi khống chế, ngay cả tư cách động đậy cũng không có.

Lúc này, nhờ có Thời Gian Chi Kiếm ngăn cản, thân thể Thời Thần Đạo Tôn rốt cuộc cũng biến mất ở tận cùng thời gian.

Luân Hồi thấy vậy không khỏi hừ lạnh một tiếng, Thời Thần cũng biết bỏ của chạy lấy người, nên hắn cũng không truy đuổi nữa.

Khắc sau, dưới ánh mắt vẫn còn chấn hám của vô số người, đại chưởng của Luân Hồi trực tiếp phá khai hư không, mang theo Thời Gian Trường Kiếm quay về trong tay.

Nhìn cái món 'tội khôi họa thủ' này, Luân Hồi không khỏi hừ lạnh một tiếng: "Hừ, đã dám gây họa, vậy thì chờ bản tôn cải tạo xong sẽ tặng cho ba đồ nhi của ta!" Nói đoạn, một tay hắn trì kiếm, tay kia vuốt qua trường kiếm một cái, một đạo tinh quang lưu chuyển bên trên.

Ngay sau đó, thanh Thời Gian Chi Kiếm kia đột nhiên bạo phát ra một cỗ uy thế của thần binh chí bảo, tuyên cáo rằng lúc này nó đã là vật vô chủ.

Luân Hồi đã dùng đại nghị lực trực tiếp xóa sạch hết thảy ấn ký của Thời Thần trên đó.

Gần như cùng lúc đó, hư không một trận chấn đãng, sau đó một tiếng gào thét vì thẹn quá hóa giận khôn cùng vang triệt Hỗn Độn, những tiếng động đãng vô tận không ngừng dũng hiện.

"A!

Luân Hồi, dám đối đãi với bản tôn như thế, lần sau gặp lại, bản tôn tất trảm!" Là Thời Thần Đạo Tôn!

Chương 57

Gần như tất cả mọi người đều nghe ra chủ nhân của câu nói này, dường như việc Luân Hồi Đạo Tôn xóa đi ấn ký của Thời Thần Đạo Tôn đã mang lại thương tổn cực lớn cho hắn!

Lúc này, gần như tất cả mọi người đều nhìn ra ân oán giữa Luân Hồi và Thời Thần e rằng còn lâu mới kết thúc.

Bất quá Luân Hồi đảo không để ý, sau khi nghe lời đối phương, khóe miệng không khỏi lộ ra một tia tiếu ý: "Ha ha, nếu thật sự dám, bản tôn sẽ lại trảm thêm lần nữa, bằng vào hắn, còn không được lão tổ ta để vào mắt!" Giọng nói của Luân Hồi cô ngạo biết bao, trong sự hờ hững căn bản không xem Hỗn Độn Đệ Nhị Ma Thần Thời Thần Đạo Tôn ra gì.

Nhưng lúc này, không một ai ôm lấy một tia bất tiết hay trào phúng đối với Luân Hồi, ngoại trừ sự kỵ đạn vô cùng, chỉ còn lại là khủng cụ!

Ngay cả Đệ Nhị Ma Thần còn xa không phải đối thủ, vậy những kẻ còn lại thì sao?

Không biết từ bao giờ, một ý nghĩ xuất hiện trong đầu vài người.

Hồng Hoang Đệ Nhất Cường Giả!

Không biết từ bao giờ trong lòng mọi người đều không tự chủ được hiện lên ý nghĩ như vậy.

Ngay cả Thời Thần Đạo Tôn cũng không phải đối thủ của Luân Hồi Đạo Tôn, vậy thì danh hiệu Hồng Hoang Đệ Nhất Cường Giả dường như cũng không còn kỳ quái nữa.

Sau khi làm xong hết thảy, Luân Hồi nhìn về hướng Thời Thần

một cái, sau đó khóe miệng lộ ra một tia tiếu ý mạc danh, rồi biến mất không thấy đâu.

Khắc sau, thân thể hắn luân chuyển, xuất hiện tại Luân Hồi Cổ Điện, trước mặt ba đồ nhi.

"Bái kiến sư tôn!" Ba đồ nhi vội vàng hành lễ, sau đó đều dùng ánh mắt nóng rực nhìn Luân Hồi, ngay cả một Minh Hà vốn thành thục ổn trọng cũng như thế.

Sư tôn có thể cùng Bàn Cổ đại thần lực chiến suốt một nguyên hội không bại a, cường thế và khủng bố đến nhường nào.

Luân Hồi xua xua tay, ý bảo ba người không cần đa lễ, sau đó trực tiếp nói với bọn họ: "Đại kiếp sắp qua đi, kỷ nguyên mới sắp đến, những ngày sau này, bản tôn sẽ không cho các ngươi quá nhiều sự giúp đỡ nữa, hôm nay ban cho các ngươi một ít bảo vật phòng thân vậy!" Sau đó, mục quang lưu chuyển, cuối cùng nhìn về phía Minh Hà Lão Tổ nói: "Thân là đại đệ tử, ngươi đã có Nguyên Đồ, A Tỳ hai kiếm tấn công, Nghiệp Hỏa Hồng Liên phòng thủ, lại có Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ gia thân, chí bảo vô số, hôm nay bản tôn ban thêm một kiện chí bảo, chỉ dành riêng cho đại đệ tử Luân Hồi nhất mạch ta!" Khắc sau, hắn phất tay một cái, một kiện chí bảo xuất hiện trong tay đưa cho Minh Hà.

"Đây là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Càn Khôn Đỉnh, trừ phẩm cấp kém hơn Hỗn Độn Đỉnh của bản tôn ra, công hiệu không hề thua kém, có thể nghịch phản tiên thiên, hôm nay kiện chí bảo này liền ban cho ngươi!" Sau đó, không lý hội Minh Hà đang kích động tạ ơn, hắn lại nhìn sang Kiếm Linh Nhi.

"Ngươi đã có nhiều kiện chí bảo hộ thân, hôm nay bản tôn mượn hoa hiến Phật, ba mươi sáu viên Tinh Thần Châu này là Thiên Cơ sư thúc đưa cho ta, hôm nay liền ban cho ngươi!" Kiếm Linh Nhi mừng

rỡ nhận lấy, nàng đã thấy Tinh Thần Châu trong tay Tinh Thần Lão Tổ tê liệt và khủng bố đến mức nào, không có lý do gì để từ chối.

Sau đó, hắn lại đưa thanh Thời Gian Chi Kiếm lấy từ chỗ Thời Thần cho Thanh Y.

Nhất thời, ba đồ đệ đều thu hoạch được chí bảo, vô cùng hoan hỷ.

Luân Hồi thấy vậy cũng không làm phiền.

Khắc sau, trong quang mạc, trận chiến trong Tru Tiên Kiếm Trận cũng đã đến giai đoạn bạch nhiệt hóa, mấy người Luân Hồi cũng hướng mục quang nhìn tới.

Lúc này, ba người Hồng Quân đã tới trước trận môn Tru Tiên Kiếm Trận, nhìn chằm chằm vào Tru Tiên kiếm khí vô tận, cưỡng hành trích lấy bốn đại kiếm đang treo trên trận môn.

Thần sắc của La Hầu lúc này đã lãnh mạc đến cực điểm, hắn biết một khi tứ trận cáo phá, dưới sự vây công của ba đại cường giả, hắn tất chết không nghi ngờ.

Cho nên hắn cũng trực tiếp phát ngoan, từng cỗ khí thế khủng bố bạo phát ra, hướng về phía trước trùng kích.

Chỉ trong nháy mắt, vô cực lãng hoa không ngừng bạo phát, khí thế trùng quan, một tiếng nộ hống vang vọng sau Tru Tiên Kiếm Trận: "Chết đi!" Khắc sau, dưới ánh mắt kinh hãi của vô số người, La Hầu toàn diện bạo phát, Tru Tiên Kiếm Trận phong vân dũng động, kiếm khí vô tận bao phủ trường không.

Tạo Hóa Lão Tổ vô cùng chật vật, đang định né tránh thì đột nhiên hư không ngưng trệ, khắc sau, một vệt kiếm quang rơi vào thân thể hắn.

Tạo Hóa Lão Tổ trợn trừng hai mắt, khắc sau, cả người ngã xuống, trực tiếp tử vong.

Một vị chí cường giả cấp bậc Lão Tổ cứ thế táng thân trong Tru Tiên Kiếm Trận.

Lúc này, Hồng Quân và Dương Mi cũng lần lượt trích lấy trường kiếm đi ra.

Hồng Quân lúc này thân hình có chút chật vật, còn Dương Mi từ đầu đến cuối vẫn khinh tùng tả ý như vậy, dường như chưa từng trải qua chút nguy hiểm nào.

Dương Mi đưa thanh Hãm Tiên Kiếm trong tay cho Hồng Quân, đạm đạm nhất tiếu nói: "Bần đạo đã hoàn thành việc hứa hẹn, chuyện nơi này đã xong, bần đạo xin cáo từ!" Nói xong, Dương Mi cũng không nhìn sắc mặt có chút âm trầm của Hồng Quân, trực tiếp phá khai không gian biến mất không thấy đâu.

Lúc này, La Hầu cũng liên tục phẫn nộ, thương thế nghiêm trọng, ít nhất là lúc này hắn căn bản không thể tiếp nổi sát chiêu của Hồng Quân nữa.

Nhưng hắn vẫn không hề lay động, hơi thở của Ma Đạo Tổ Sư vô tận đang dũng động.

Khắc sau, từng cỗ khí diễm mạnh mẽ chí cực dũng động thiên hà, hắn nhìn Hồng Quân, tranh vanh nói: "Hồng Quân, chân chính cho rằng bản tôn không còn hậu thủ sao?

Cho ta!" La Hầu nói xong, ngay lập tức cùng với tiếng gầm của hắn, vùng đất phía Tây đột nhiên một trận chấn động, khắc sau, vô số long mạch gia trì vào trong thân thể La Hầu.

"Cái gì!" Trong chớp mắt, vô số người kinh hô, bởi vì rõ ràng cảm nhận được La Hầu muốn rút cạn long mạch của một phần ba diện tích phía Tây để cung cấp cho tu hành.

"Một La Hầu thật tốt, một Ma Đạo Đạo Tổ thật tốt, thật khiến

người ta kinh thán a!" Ngay cả Luân Hồi cũng bất giác kinh thán, đối với thủ đoạn của La Hầu hắn cũng cảm thấy chấn hám.

La Hầu rút cạn long mạch phương Tây để trợ giúp thành thánh, nhưng cũng bị khiên chế, sau này cần phải sơ lý long mạch cho phương Tây.

Lợi hại hơn là việc đem đại bộ phận nhân quả gia trì lên người Hồng Quân, đó mới là chỗ lợi hại của La Hầu.

Lúc này, Hồng Quân không kịp trở chỉ La Hầu, thần sắc âm trầm như nước, mang theo sát ý vô tận nhìn La Hầu, cuối cùng chỉ có thể bất lực.

La Hầu lúc này lại ngạo lập trên cao không phương Tây, hướng thế gian tuyên cáo: "Hôm nay bản tôn tại đây sáng tạo một giáo, gọi là Ma Giáo, kẻ theo Ma Giáo là tùy tâm sở dục!

Từ nay về sau, Đạo tiêu Ma trưởng, Đạo trưởng Ma tiêu!" Thiên địa chấn động, tiếng oanh minh truyền đến, từ đây từng trận đại đạo chi âm dũng hiện, thiên địa đã thừa nhận lời nói của La Hầu.

Khắc sau, vô số khí vận gia trì lên người La Hầu, thúc đẩy khí thế và tu vi không ngừng tăng tiến, cuối cùng trực tiếp phá khai bình chướng Hỗn Nguyên, mạnh mẽ tấn cấp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Khắc sau, sau Long Vương tộc trưởng Long tộc và Thú Hoàng Thần Nghịch, lại một vị cường giả nữa tấn cấp cảnh giới Hỗn Nguyên.

La Hầu không hổ danh là Ma Đạo Đạo Tổ!

Sau khi tấn cấp, La Hầu lạnh lùng nhìn Hồng Quân một cái, khóe miệng nở một nụ cười lạnh nói: "Hồng Quân, ân oán của chúng ta chưa xong đâu!" Nói xong hết thảy, La Hầu trực tiếp phá khai không

gian đi về phía Hỗn Độn.

Lúc này hắn cần khai tịch Ma Giới, cung cấp cho Ma tộc một nơi sinh tồn, căn bản không thể ra tay với Hồng Quân, bằng không hắn cũng không ngại mạt diệt Hồng Quân.

Lúc này, Hồng Quân nhìn La Hầu đã biến mất, thần sắc vô cùng nan khán, nhưng cuối cùng không nói gì thêm, thu lấy chí bảo của Tạo Hóa Lão Tổ và Tru Tiên Kiếm Trận xong cũng phá khai hư không, biến mất không thấy đâu.

Lúc này đại chiến dường như đã đi vào hồi kết, cường giả của các đại thánh triều mười phần không còn lấy một, đều bắt đầu lựa chọn rút khỏi bản thổ Hồng Hoang.

Trên ba đại chiến trường của toàn bộ Hồng Hoang không biết bao nhiêu cường giả đã tử vong, có thể gọi là sinh linh đồ thán, tàn chi đoạn tí bay khắp nơi.

Huyết lưu thành hải, một mảnh huyết mang mang khiến người ta kinh hãi đồng thời cũng vô cùng cảm khái.

Chương 58

Một số cường giả còn sống sót nhìn nhau, đều vô cùng khánh hạnh, biết rằng một đại kiếp này thật sự đã vượt qua được rồi.

Tuy nhiên, khi mọi người tưởng rằng hết thảy đều sắp hạ màn thì một biến hóa cực lớn lại xuất hiện.

Trên thiên khung của toàn bộ Hồng Hoang đột nhiên xuất hiện một thân ảnh khổng lồ, thân mang Thôn Phệ Pháp Tắc, không lúc nào là không thôn phệ hết thảy xung quanh.

Lúc này, sự xuất hiện của hắn cùng uy thế khủng bố ngay lập tức thu hút sự chú ý của vô số người, khiến người ta phải trắc mục.

"Tê!

Uy thế thật khủng bố, người này là ai?

Tại sao chưa từng nghe nói tới!" Có người hít sâu một hơi nói.

"Loại khí thế này trong đám Tiên Thiên Ma Thần e rằng không có mấy người có thể làm được, đối phương chẳng lẽ lại là một Hỗn Độn Ma Thần?" "Không phải Hỗn Độn Ma Thần, nhìn khí tức Thái Cổ tỏa ra quanh thân hắn, khiến ta nhớ tới vị chấp chưởng Thôn Phệ Pháp Tắc trong chín đại Ma Thần ngày xưa!" "Như thế, người này hẳn là Thôn Phệ Lão Tổ, kỳ quái, đại chiến đều kết thúc rồi, Thôn Phệ Lão Tổ lúc này hiện thân là vì cớ gì?" "Không biết được, cứ chờ xem sao!" Từng tiếng giao đàm vang lên, gần như khắc sau, ánh mắt của tất cả cường giả đều hội tụ trên người Thôn Phệ Lão Tổ.

Ngay cả mấy vị chí cường giả cũng nhìn qua.

Trong Luân Hồi Cổ Điện, ba người Minh Hà thấy lại một vị trong chín đại Ma Thần ngày xưa hiện thân đều rùng mình, sau đó nhìn Luân

Hồi hỏi: "Sư tôn, Thôn Phệ Lão Tổ lúc này hiện thân là vì cớ gì?" Luân hồi nghe vậy thở dài một hơi nói: "Vì để chứng đạo, đám Hỗn Độn Ma Thần này thật không có kẻ nào là đơn giản cả!" Luân hồi có chút cảm khái nói, sau đó nhìn thần sắc ba đồ đệ, không nói thêm gì nữa mà trực tiếp giải thích.

"Thôn Phệ Lão Tổ chấp chưởng Thôn Phệ Pháp Tắc, dưới Thôn Phệ Pháp Tắc không vật gì là không thôn phệ được!" Sau đó, hắn chỉ vào mảnh chiến trường đầy tàn chi đoạn tí kia nói: "Trong thân thể của những cường giả đã chết đó đều uẩn hàm một tia khí vận và linh lực, một hai cái thì không sao, nhưng khí vận của hàng ức triệu sinh linh cộng lại thì không phải chuyện nhỏ đâu!" "Số khí vận đó đủ để đẩy thực lực của Thôn Phệ Lão Tổ lên cảnh giới Hỗn Nguyên, đây mới là chỗ cao minh của Thôn Phệ Lão Tổ a, một mặt thì tịnh hóa Hồng Hoang, mặt khác lại có thể đạt được công đức khen thưởng, một phen tính kế thật sự là không sai sót chút nào!" Nói đoạn, Luân Hồi cũng không tự chủ được lắc đầu.

Lúc này, sau khi Luân Hồi dứt lời, Thôn Phệ Lão Tổ cũng bắt đầu có động tác.

Chỉ thấy thiên khung đột nhiên mạnh mẽ rạn nứt, khắc sau, dưới ánh mắt của vô số người, Thôn Phệ Lão Tổ cuối cùng đã động.

Chỉ thấy trên mặt hắn hiện lên một tia kiên nghị, khắc sau khí thế toàn thân bạo trướng, khí thế vô cùng vô tận bạo phát ra.

Sau đó hắn bạo hống một tiếng: "Thôn Phệ Thiên Địa!" Chỉ trong nháy mắt, một cỗ thôn phệ chi ý mạnh mẽ xuất hiện, dưới ánh mắt đảm hàn của vô số người, phía trên không trung của ba đại chiến trường, một hắc động khổng lồ đột nhiên xuất hiện, lực hấp dẫn mạnh mẽ từ bên trong truyền ra.

Tiếp đó, trên chiến trường, vô số huyết nhục sinh linh bay lên,

hướng về phía hắc động trên hư không lao tới, nhanh chóng nhập vào trong hắc động.

Mọi người kinh kỳ phát hiện, mỗi khi một phần huyết nhục tiến vào hắc động kia, khí thế của Thôn Phệ Lão Tổ lại cường thịnh hơn một bậc, dần dần tiến sát về phía Hỗn Nguyên chi cảnh.

Thế là, một bức họa chấn hám tứ phương xuất hiện.

Trên đại địa Hồng Hoang, từng khối huyết nhục bay lên không trung, chìm vào hắc động, không biết bao nhiêu máu tươi không ngừng phiêu đãng, toàn bộ khung cảnh khiến người ta kinh khủng vạn phần.

Cuối cùng, khi huyết nhục trên ba đại chiến trường sắp hao tận, khí thế quanh thân Thôn Phệ Lão Tổ đột nhiên biến đổi, khắc sau, khí diễm khủng bố vô tận hoành không bạo trướng, trùng kích khí huyết của Thôn Phệ Lão Tổ.

Oanh!

Chỉ trong nháy mắt, vinh quang vô tận rải khắp chư thiên, một cỗ khí thế uy áp độc thuộc về Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cảnh áp đảo toàn trường.

Sau Thần Nghịch, Long Vương, La Hầu, vị cường giả cấp bậc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thứ tư của Hồng Hoang đã đản sinh, Hỗn Độn Ma Thần, người chấp chưởng Thôn Phệ Pháp Tắc - Thôn Phệ Lão Tổ!

Khí tức vô cực tôn quý ập đến, khí thế vĩ ngạn vô biên vô tận rải khắp trường không, khí thế Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên di mạn toàn trường.

Lúc này, huyết nhục trên đại lục Hồng Hoang cũng theo đó biến mất không thấy đâu, một mảnh xanh tươi lại một lần nữa xuất hiện.

Sau Khai Thiên Đại Kiếp, lại một lần nữa đại kiếp tuyên cáo kết thúc, thời đại của những cường giả hoành hành, bá giả hoành không này được người ta gọi là thời kỳ Thái Cổ.

Trong chiến dịch này, lượng cường giả Hồng Hoang tử vong cao tới chín thành chín mươi chín, chỉ có ba đại thánh triều chiến thắng là bảo lưu được một tiểu bộ phận cường giả tồn tại trên đời.

Còn lại, dù là Tiên Vương, Tiên Đế, Hỗn Nguyên Kim Tiên, hay chí cường giả Chuẩn Thánh Cửu Trọng Thiên trước đại kiếp đều trở nên vô lực như thế.

Trận chiến này cũng được hậu thế gọi là 'Thái Cổ Chúng Thần Hoàng Hôn!', cường giả sống sót sau đại chiến mười phần không còn lấy một, hà đẳng khiến người ta kinh ngạc a.

Một trận Chúng Thần Hoàng Hôn nhưng cũng nảy sinh không biết bao nhiêu cường giả cảnh giới Hỗn Nguyên, Hồng Hoang cũng đã tiến vào thời đại Hỗn Nguyên rồi.

Thần Nghịch nghịch hướng đột phá, mạnh mẽ đăng đỉnh Hỗn Nguyên.

Long Vương lập Long Uyên, kiến Long Mạch, hào lệnh Tiên Thiên Ngũ Tộc tạo phúc thiên hạ, đăng lâm Hỗn Nguyên.

La Hầu lược đoạt khí vận vô tận của phương Tây gia trì bản thân, lập nên Ma Tộc, khai sáng Ma Giáo, trở thành Ma Tổ, đăng đỉnh Hỗn Nguyên.

Thôn Phệ Lão Tổ hoành uy đương không, dùng vô thượng Thôn Phệ Pháp Tắc đem toàn bộ sinh linh Hồng Hoang thôn phệ hết thảy, đồng dạng tạo phúc Hồng Hoang, đăng đỉnh Hỗn Nguyên.

Chỉ trong đại kiếp đã có bốn đại cường giả thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Chưa hết, khi ba đại thánh triều thắng lợi thoái ra khỏi vũ đài Hồng Hoang, trong trăm vạn năm sau đó, từng đạo khí thế cường hoành liên tiếp bộc lộ tại Hồng Hoang, trùng kích tâm thần của mọi người.

Trong Thanh Thiên Hẻm Núi, đột nhiên một cỗ khí thế cường đại vô song di mạn đương không, một đạo bá đạo chi khí chấn nhiếp thiên hạ xuất hiện, Hủy Diệt Pháp Tắc cường đại dũng hiện dường như muốn hủy diệt hết thảy.

Khắc sau, một cỗ khí diễm độc thuộc về Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hoành không nhi chí, khí diễm cường đại tỏa khắp toàn trường, khí tức vô lượng không ngừng dũng động.

Vô số người chấn hám mạc danh, một trong chín đại Ma Thần - Thanh Thiên Đạo Tôn đột phá Hỗn Nguyên.

Đương nhiên, chỉ có số ít người cảm nhận được thực lực của Thanh Thiên Đạo Tôn khủng bố đến mức không tưởng.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ!

Thật sự không hổ là tồn tại chỉ đứng sau Thời Thần và Dương Mi, vừa đột phá đã là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, thực lực này khiến thế nhân kinh hãi!

Bám sát theo sau, trong Hỗn Độn truyền đến một cỗ ba động mãnh liệt, từng luồng khí tức Không Gian Pháp Tắc di mạn toàn trường, khí thế vô tận quét ngang trường không khiến người ta đảm hàn không thôi.

Người chấp chưởng không gian - Dương Mi Đại Tiên cũng đồng dạng đột phá Hỗn Nguyên, nhìn khí thế hắn tỏa ra tuy rằng muộn hơn Thanh Thiên một bước, nhưng cỗ khí thế khủng bố đó tuyệt không dưới Thanh Thiên, thậm chí trong lúc ẩn hiện còn khủng bố hơn

không ít!

Tiếp đó, trong Thiên Cơ Đài dũng động một cỗ khí thế cường hoành hoành uy bát phương, Thiên Cơ Lão Tổ người đã dung hợp lực lượng pháp tắc của Vận Mệnh Đạo Tôn cuối cùng cũng hoàn mỹ tấn cấp cảnh giới Hỗn Nguyên.

Luân Hồi tỉnh lại trong Luân Hồi Cổ Điện, cảm thụ thực lực của Thiên Cơ, không nhịn được lộ ra một tia tiếu dung mãn ý.

"Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ đỉnh phong, không tệ, chỉ cần tu hành thêm một thời gian nữa là có thể tấn cấp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ rồi!" Đối với việc Thiên Cơ Lão Tổ tăng tiến không hề thua kém như vậy, Luân Hồi thập phân mãn ý, Thiên Cơ Lão Tổ lúc này đã sở hữu khí thế độc đương nhất diện.

Gần như cùng lúc đó, trên Ngọc Kinh Sơn bạo phát một cỗ khí diễm ngập trời, phương viên ức vạn dặm ba đào hung dũng.

Hồng Quân Lão Tổ tấn cấp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Hồng Hoang lại đản sinh thêm một vị cường giả cảnh giới Hỗn Nguyên!

Chương 59

Ba mươi vạn năm sau, trong Thiên Cơ Đài lại bộc phát một cỗ khí diễm khủng bố, từng đạo chiến ý vĩ ngạn hiện lên giữa trường không.

Một cỗ khí thế tràn đầy sát phạt chi khí truyền đến, khắc sau, lại một cỗ khí thế Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên bạo phát ra khiến vô số người kinh hãi.

Sát Lục Lão Tổ tấn cấp Hỗn Nguyên!

Một môn có hai đại Hỗn Nguyên Kim Tiên, thực lực này khiến vô số người kỵ đạn không thôi, huống chi sau lưng bọn họ còn có Luân Hồi Đạo Tôn với danh xưng Hồng Hoang Đệ Nhất Cường Giả!

Trong thời gian sau đó, Điên Đảo Lão Tổ tấn cấp Hỗn Nguyên, Thiên Ma Lão Tổ tấn cấp Hỗn Nguyên, những người này đều là những cường giả từng mạnh mẽ phá cục trong đại kiếp để đăng đỉnh Hỗn Nguyên.

Còn có vị cường giả Đại La Kim Tiên nào ẩn tàng hay không thì không ai có thể biết được.

Khi Hồng Hoang triệt để tiến vào thời đại Hỗn Nguyên, không còn cái gọi là tranh đoạt khí vận hay tranh đoạt địa bàn, trái lại yên tĩnh đến kỳ lạ và đáng sợ.

Thậm chí không ít người phát hiện trên đại địa Hồng Hoang, ngay cả số lượng cường giả cũng trở nên thưa thớt không thôi.

Thời gian chậm rãi trôi đi, trong nháy mắt ba ngàn vạn năm đã lặng lẽ trôi qua.

Thời gian không hề để lại chút dấu vết tuế nguyệt nào trên mảnh đại địa này.

Một ngày nọ, trong Luân Hồi Cổ Điện rộ lên một trận ba đào hung dũng, khắc sau, một vị thanh niên cường giả tuấn dật đột nhiên mở bừng mắt, tiếp đó một cỗ khí diễm ngập trời không ngừng dũng động rồi lại được thu liễm vào trong.

Luân Hồi đột nhiên mở mắt, khóe miệng lộ ra một tia tiếu dung mãn ý, qua thời gian dài như vậy tu vi của hắn lại một lần nữa tăng trưởng, đạt tới cảnh giới Hỗn Nguyên Đạo Chủ hậu kỳ, Tam Thiên Pháp Tắc cũng đã lĩnh ngộ tới một cực hạn.

Dưới sự trọng tu, tốc độ tấn cấp cũng cực kỳ nhanh chóng, so với Hỗn Độn Ma Thần bình thường còn nhanh hơn vài phần.

Cảm thụ xong sự tu hành, Luân Hồi lại một lần nữa hướng mục quang nhìn về phía xa, mảnh đại địa Hồng Hoang kia!

Giờ đây trên đại địa Hồng Hoang cũng giống như lúc Bàn Cổ mới khai thiên, không thấy được mấy vị cường giả tồn tại.

Cường đại nhất là các Kim Tiên Lão Tổ hùng cứ một phương, Đại La Kim Tiên dường như đã trở thành truyền thuyết, còn về cấp bậc cao hơn như Tiên Vương, Tiên Đế, Tiên Tôn thì càng là văn sở vị văn.

Luân Hồi nhìn cảnh tượng trước mắt không khỏi lắc đầu, bước chân đạp phá hư không, trong nháy mắt xuất hiện tại Hồng Hoang.

Đột nhiên cảm thấy tâm đầu chấn động, một cỗ khí thế khủng bố không tự chủ được bộc phát ra, khắc sau hắn trực tiếp đi về phía một địa giới.

Bất Chu Sơn!

Một nơi vĩnh viễn không thể tách rời trong Hồng Hoang!

Bất Chu Sơn linh bảo linh dược vô số, tại đây đã đản sinh không biết bao nhiêu đại thần danh tiếng sau này.

Nơi Luân Hồi xuất hiện không phải nơi nào khác, chính là dưới chân núi Bất Chu.

Trong một cỗ đại điện khổng lồ màu đen mực, một trái tim khổng lồ đang không ngừng nhảy động, ở phía dưới mười hai giọt tinh huyết cũng đang nhảy động không ngừng.

Ngôi thần điện này tên gọi là Bàn Cổ Thần Điện, trái tim kia tự nhiên là tâm tạng của Bàn Cổ, mười hai giọt tinh huyết tự nhiên là Thập Nhị Tổ Vu.

Sự xuất hiện của Luân Hồi không mang lại chút động đãng nào cho nơi này, hắn sớm đã tu hành 'Luyện' tự quyết đến cảnh giới đỉnh phong, nơi này không người thao túng thiên nhiên đại trận nên không mang lại cho hắn một tia trở lực nào.

Mục quang của Luân Hồi chỉ dừng lại trên mười hai giọt tinh huyết trong chốc lát, sau đó rơi xuống giọt tinh huyết cuối cùng ở dưới cùng.

Điều đáng để hắn chú ý không phải là giọt tinh huyết Bàn Cổ này có thể mang lại chấn hám lớn lao nhường nào, mà là trong giọt tinh huyết này hắn tìm thấy khí tức của mình.

"Di?" Luân Hồi khẽ ồ một tiếng, sau đó lặp đi lặp lại quan ma trên giọt tinh huyết này.

Cuối cùng không nhịn được đạm đạm nhất tiếu, lộ ra một tia tiếu dung thích hoài.

"Bàn Cổ a Bàn Cổ, rốt cuộc là trùng hợp hay là cố ý đây!" Luân Hồi thầm nghĩ trong lòng.

Giọt tinh huyết này nếu đoán không lầm chính là tinh huyết của Thổ Chi Tổ Vu - Hậu Thổ.

Điều khiến hắn dừng lại là trên giọt tinh huyết này có kẹp theo

một giọt tâm đầu huyết của Luân Hồi Ma Thần kiếp trước, vô cùng cường đại.

Giọt tâm đầu huyết đó tràn đầy khí tức Luân Hồi Pháp Tắc, giờ đây tinh huyết của Bàn Cổ và tâm đầu huyết của Luân Hồi kết hợp lại với nhau tạo thành Thổ Chi Tổ Vu Hậu Thổ trước mắt.

Dường như cảm nhận được sự hiện diện của Luân Hồi, giọt tinh huyết kia thoát khỏi mười hai giọt tinh huyết, bay đến bên cạnh Luân Hồi, một trận thanh lãi và y kháo.

Rõ ràng, từ bất kỳ góc độ nào mà nhìn cũng có thể khẳng định chắc chắn một chuyện.

Hậu Thổ đời này có mối liên hệ khó có thể cắt đứt với hắn, đối phương có thể coi là hậu nhân của hắn!

Cảm thụ sự quyến luyến của Hậu Thổ đối với mình, Luân Hồi không nhịn được đạm đạm nhất tiếu, sau đó trực tiếp nói: "Bỏ đi bỏ đi, đã thành định cục, bản tọa liền thu nhận vậy!" Sau đó, mục quang của hắn lướt qua mười hai giọt tinh huyết một cái rồi thu hồi, nhìn về phía tâm tạng Bàn Cổ kia.

Một tia đạm tiếu hiện lên, Luân Hồi đạm đạm nói: "Bất luận chuyện này có liên quan tới ngươi hay không, bản tôn đã cống hiến một giọt tâm đầu huyết thì Bàn Cổ ngươi cũng không thể ngoại lệ được!" Dứt lời, hắn đạm mạc vươn tay, một cỗ khí thế vĩ ngạn từ thân thể hắn bạo phát ra, pháp tắc chân ý vô tận xuất hiện rơi trên tâm tạng Bàn Cổ.

Khắc sau Luân Hồi đạm đạm nhất tiếu, trực tiếp quát: "Ra cho bản tôn!" Chỉ trong nháy mắt, Bàn Cổ Đại Điện cũng một trận hoảng động, khắc sau tâm tạng Bàn Cổ kia dũng động một trận, một giọt tâm đầu huyết trực tiếp bị Luân Hồi từ trong tâm tạng Bàn Cổ bóc tách ra, rơi vào trên tinh huyết của Hậu Thổ, trong nháy mắt dung hợp vào

trong.

Sau đó Luân Hồi không nói thêm gì nữa, trực tiếp mang theo giọt tinh huyết kia rời khỏi Bàn Cổ Thần Điện, hướng tới Bất Chu Sơn mà đi.

Trên đường đi thong thả dừng nghỉ, Luân Hồi rảnh rỗi vô sự cũng sẽ trích lấy một ít linh vật để làm phong phú thêm hoa viên của mình.

Thời gian cũng theo đó trôi đi, trăm vạn năm chỉ trong nháy mắt.

Không biết từ lúc nào bên cạnh Luân Hồi đã đi theo một tiểu la lỵ ba bốn tuổi vô cùng thiên chân lạn mạn.

Đó chính là Thổ Chi Tổ Vu Hậu Thổ được hóa hình từ sự dung hợp tâm đầu huyết của Luân Hồi và Bàn Cổ.

Bàn Cổ và Luân Hồi là hai đại Ma Thần cường đại nhất trong Hỗn Độn, sinh linh được hóa ra từ sự kết hợp tâm đầu huyết của bọn họ rốt cuộc cường đại đến nhường nào thì e rằng không ai biết được.

Ít nhất trong mắt Luân Hồi, tư chất của Hậu Thổ không hề thua kém Kiếm Linh Nhi và Thanh Y.

Ở sườn núi Bất Chu Sơn, Luân Hồi bàn tọa trên mặt đất, trong lòng ôm tiểu Hậu Thổ, đang giảng đạo cho nàng, từng cỗ đạo uẩn từ miệng Luân Hồi phát ra mang lại cho người ta cảm giác vô cùng cường đại.

Xung quanh đó không biết bao nhiêu sinh linh đang quỳ phục bên cạnh hắn, lặng lẽ lắng nghe.

Luân Hồi giảng đạo cho tiểu Hậu Thổ đương nhiên sẽ không để ý tới việc kẻ khác có nghe hay không, hết thảy đều tùy duyên.

Trong đám sinh linh đang nghe đạo có hai sinh linh cấp bậc Huyền Tiên là có tư chất mạnh nhất, cường đại nhất.

Chương 60

Bọn họ mình người đuôi rắn, đối với Luân Hồi luôn giữ một tia tôn kính khó có thể hình dung, tu vi tăng tiến cũng là nhanh nhất.

Lần đầu gặp Luân Hồi bọn họ chỉ là tiểu xà yêu Chân Tiên sơ kỳ, sau khi nghe đạo của Luân Hồi vài lần đã tấn cấp thành đại yêu cấp bậc Huyền Tiên.

Đối với hai người này, Luân Hồi ngay từ cái nhìn đầu tiên đã rõ ràng thân phận của bọn họ.

Hóa hình ở sườn núi Bất Chu Sơn, lại mình người đuôi rắn, thêm vào đó là xuất thân Tiên Thiên Ma Thần thì ngoài Phục Hy và Nữ Oa ra e rằng không còn ai khác.

Điều khiến Luân Hồi sá dị không phải thực lực của hai người mà là căn nguyên của bọn họ.

Chỉ một ánh mắt nhìn qua đã thấu hiểu được lai lịch của Nữ Oa và Phục Hy.

Sau khi Âm Dương Ma Thần bị Bàn Cổ chém giết, Âm Dương nhị khí lưu lạc trong Hồng Hoang, phụ thuộc vào hai sợi gân mạch của Bàn Cổ, từ đó đản sinh linh trí thành Phục Hy và Nữ Oa.

Cũng thảo nào khi Nữ Oa tạo nhân sẽ cần tới một tia tinh huyết của Phục Hy, bởi vì cần có sự điều hòa âm dương.

Đối với Luân Hồi, căn nguyên của hai người này tuy mạnh nhưng hắn lại chẳng có chút hứng thú nào.

Trái lại tiểu Hậu Thổ vì tiếp xúc lâu ngày nên đảo cùng Nữ Oa thân thiết với nhau, kết thành hảo hữu.

Luân Hồi vốn định ngăn cản nhưng sau đó lại chọn từ bỏ.

Đợi sau khi Luân Hồi giảng đạo xong, tiểu Hậu Thổ nhịn không được hôn lên má hắn một cái, sau đó chạy đôi chân ngắn nhỏ đi tìm Nữ Oa chơi đùa.

Các sinh linh khác cũng lúc này hành lễ cáo lui.

Duy chỉ có Phục Hy là do dự, lại nhìn nhìn Luân Hồi, sắc mặt thay đổi mấy lần, cuối cùng chuẩn bị mở lời.

Nhưng vừa mới mở miệng, Luân Hồi đã lên tiếng trước.

"Bản tôn biết ngươi muốn hỏi gì, nhưng bản tôn chỉ có thể nói, đạo của hai huynh muội ngươi không nằm ở chỗ ta!" Giọng nói bình đạm của Luân Hồi vang lên khiến Phục Hy thất vọng không thôi.

Luân Hồi nói xong, mục quang nhìn về phía Hậu Thổ đang vui đùa cùng Nữ Oa, vẻ lãnh đạm cũng hóa thành nhu tình và yêu thương.

Hắn liếc nhìn Phục Hy một cái, do dự một chút rồi vẫn mở lời: "Huynh muội hai ngươi thiên phú vô song, nếu sau này không chia lìa thì dưới sự tương phụ tương thành có thể phá khai hết thảy, đăng lâm đỉnh phong!" Một câu nói này là nể mặt mũi của Hậu Thổ mới nói, dứt lời Luân Hồi không mở miệng nữa.

Phục Hy lại vui mừng khôn xiết, thần sắc không khỏi lộ ra một tia nhẹ nhõm, sau đó hướng Luân Hồi hành một lễ bày tỏ sự cảm tạ!

Sau đó Luân Hồi lại vì Phục Hy mà giải hoặc không ít, từng đạo đại đạo chi âm lọt vào tai Phục Hy khiến thần thái hắn một trận thanh minh.

Trong lòng Phục Hy một trận chấn hám, biết nam tử trước mắt này vô cùng cường đại, có lẽ là một chí cường giả còn sống sót từ thời Thái Cổ, nhưng không ngờ lại khủng bố đến mức này.

Sự lý giải của Luân Hồi đối với đại đạo cũng như cách nhìn nhận vấn đề chỉ một lời đã trúng yếu hại, khiến cảm ngộ của hắn đột phi

mãnh tiến.

Lại qua mấy mươi năm quang âm, Luân Hồi ý bảo tiểu Hậu Thổ quay lại.

"Phụ thần!" Hậu Thổ trực tiếp sà vào lòng Luân Hồi, dáng vẻ ngọt ngào nũng nịu vô cùng đáng yêu.

Cảnh tượng này nếu để người hậu thế nhìn thấy e rằng sẽ kinh ngạc đến ngây người, trong ấn tượng của bọn họ, Hậu Thổ dĩ thân hóa luân hồi với đại ái thế gian, từ bi cứu thế là dáng vẻ như thế nào, làm sao có thể là bộ dạng như hiện tại!

Luân Hồi ái liên xoa xoa cái đầu nhỏ của nàng rồi nói: "Chúng ta nên đi rồi!" Hậu Thổ nghe vậy không khỏi nhăn nhăn cái mũi nhỏ, dường như không vui nhưng cũng không có ý định làm trái ý Luân Hồi.

Nàng vẫy vẫy tay với Nữ Oa, lại mang dáng vẻ không nỡ, mời nàng sau này đến làm khách.

Luân Hồi thấy thế cũng không ngăn cản, sau đó mang theo Hậu Thổ hướng tới đỉnh núi Bất Chu mà đi.

Trên đường đi, Hậu Thổ lại không ngừng truy vấn Luân Hồi, mà Luân Hồi từ đầu chí cuối đều mang vẻ mặt cười đạm giải thích cho nàng.

Cảnh tượng này nếu để chúng sinh Hồng Hoang nhìn thấy e rằng sẽ chấn hám đến cực điểm.

Trong ấn tượng, Luân Hồi Đạo Tôn lãnh mạc như băng sương, xem chúng sinh Hồng Hoang như vật vô tri tồn tại, giờ đây lại mang dáng vẻ của một kẻ cuồng con gái.

Thời gian thoi đưa, hai cha con một lộ tiền hành, tu vi của Hậu Thổ cũng bắt đầu đột phi mãnh tiến, từ từ đạt tới giai đoạn Thái Ất

Kim Tiên.

Trong sự lưu chuyển chậm rãi của thời gian, một lớp cường giả mới của Hồng Hoang bắt đầu đăng đài.

Đầu tiên là hai người Đế Tuấn và Thái Nhất do Tam Túc Kim Ô hóa hình, bước xuống từ Thái Dương Cung, ở trên Thái Dương Thần Sơn khai sáng Thái Dương Cung, tụ tập cường giả một phương.

Thái Nhất và Đế Tuấn đều có tu vi Thái Ất Kim Tiên, dưới tay có Thập Đại Yêu Thánh đều là tu vi Kim Tiên.

Trong cái thời đại Kim Tiên xưng bá Hồng Hoang này, việc có hai vị cường giả Thái Ất Kim Tiên xuất thế che chở chúng sinh tự nhiên thu hút một lượng lớn cường giả đi theo.

Nhanh chóng, Thái Dương Cung phát triển vô cùng rầm rộ.

Dưới chân núi Bất Chu, Thập Nhị Tổ Vu cũng hóa hình ra đời, lợi dụng Bàn Cổ Thần Điện khai sáng Vu Tộc, bá chiếm chân núi Bất Chu, bắt đầu phát triển.

Trên một hòn đảo khí thế huy hoàng ngoài hải ngoại, Đông Vương Công mang theo Tây Vương Mẫu tuyên cáo sáng tạo tán tiên nhất mạch, che chở một phương.

Trong Bắc Minh, Côn Bằng Lão Tổ với tu vi Thái Ất Kim Tiên cũng tuyên cáo Hồng Hoang sự tồn tại của mình.

Tiếp đó là một loạt các Tiên Thiên Ma Thần Lão Tổ như Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Bàn Vương, Lôi Trạch sáng tạo thế lực một phương.

Dần dần Tiên Thiên Thần Ma ra đời ngày càng nhiều, những cuộc chinh phạt cũng bắt đầu từ đó.

Sau đó, tại Thái Dương Cung, Đế Tuấn tuyên cáo sáng tạo Yêu

Tộc, bắt đầu không ngừng chinh phạt, từng thế lực Tiên Thiên Ma Thần bị tàn phá khiến bọn họ không thể không từ bỏ thế lực để ẩn thế tu hành.

Đương nhiên Đế Tuấn và Thái Nhất cũng không phải kẻ ngốc, bọn họ biết nơi nào không thể trêu vào.

Cho nên hai người liên thủ lại có Hỗn Độn Chung, Hà Đồ Lạc Thư cùng các chí bảo trợ giúp, cường giả thông thường căn bản không phải đối thủ.

Cũng chỉ có Trấn Nguyên Tử của Ngũ Trang Quán ở Vạn Thọ Sơn, tay nắm Địa Thư và Nhân Sâm Quả Thụ là hai kiện chí bảo, lại có hảo hữu là Hồng Vân Đạo Nhân trợ giúp mới kham kham ngăn cản được công thế của đối phương!

Côn Bằng ở Bắc Minh dựa vào ưu thế địa lý cũng đánh hạ được một khối địa bàn.

Nhưng vẫn có ngày càng nhiều cường giả bị công phá chinh phục, không ít sinh linh không chịu gia nhập Yêu Tộc chỉ đành một lộ đào mệnh.

Trong khoảng thời gian này, Luân Hồi mang theo Hậu Thổ một lộ tiền hành hướng tới đỉnh núi Bất Chu, dọc đường thu hoạch được Tiên Thiên Đệ Nhất Chu Ba Tiêu Thụ và Hồ Lô Đằng, những thứ này trực tiếp bị Luân Hồi thu lấy.

Còn về việc Tử Kim Hồng Hồ Lô hay Chiêu Yêu Phiên của hậu thế đản sinh thế nào thì không phải chuyện hắn quan tâm.

Chương 61

Hắn chỉ biết tiểu Hậu Thổ thích những thứ này, mà đã là Hậu Thổ thích thì hắn liền nhổ tận gốc mang đi.

Khi Luân Hồi mang theo Hậu Thổ đi xuống chân núi Bất Chu, ngày càng có nhiều sinh linh xuất hiện tại đây.

Bởi vì chân núi Bất Chu nằm sát Vu Tộc, mà trong Vu Tộc lại có tới mười hai vị Tổ Vu cấp bậc Thái Ất Kim Tiên, ngay cả Thái Dương Cung cũng không dám tới trêu chọc, Vu Tộc cũng không xua đuổi những người này, chỉ cần không bước chân vào địa bàn của Vu Tộc là được.

Trên đường đi, Hậu Thổ hiếu kỳ vì sao lại có nhiều sinh linh đặt chân tới đây như vậy.

Sau khi hỏi thăm xong nàng liền nghĩa phẫn điền hung, chống nạnh tuyên cáo sẽ che chở cho những sinh linh ở đây, không để cho bọn họ bị Yêu Tộc hà khắc!

Ban đầu đám sinh linh tưởng Hậu Thổ chỉ nói đùa, nhưng khi Hậu Thổ bộc phát tu vi Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, đám sinh linh phân phân chấn hám.

Trong thời gian này, một vị cường giả Thái Ất Kim Tiên có ý nghĩa gì thì không nói cũng biết.

Thế là ngày càng có nhiều sinh linh bắt đầu hướng về phía Hậu Thổ tìm cầu sự che chở.

Tiểu Hậu Thổ cũng quay về Vu Tộc đoàn tụ với mười một huynh muội, đồng thời xin một khối địa bàn chuyên môn che chở cho sinh linh một phương.

Luân Hồi nguyên bản không quá xem trọng việc này, nhưng thấy tiểu Hậu Thổ hăng hái và nghiêm túc như vậy hắn cũng không nỡ làm phiền.

Sau đó hắn âm thầm phân phó Thiên Cơ Lão Tổ phái hai vị từng quản lý Thiên Cơ Thánh Triều đến giúp đỡ Hậu Thổ.

Hậu Thổ sau khi có hai vị cường giả giúp đỡ liền nhẹ nhõm đi không ít, lại khôi phục tâm tính tiểu nữ hài tứ xứ chơi đùa.

Một ngày nọ, Luân Hồi đang tu hành đột nhiên phát hiện một chuyện vô cùng thú vị.

Lúc này trong một mảnh đất trống ở lãnh địa, một sinh linh có dáng vẻ giống như hầu tử đang vẻ mặt kinh ngạc nhìn Hậu Thổ.

"Ngươi tên là Hậu Thổ?

Một trong Thập Nhị Tổ Vu Hậu Thổ?" Con khỉ kia trên mặt lộ ra một tia kinh hô mang tính nhân hóa, khó mà tin được nhìn tiểu la lỵ đang trong trang phục tiểu nữ nhi trước mắt.

Tiểu Hậu Thổ chống nạnh vẻ mặt nghiêm túc nói: "Đúng nha đúng nha, ta là Hậu Thổ, ta có mười người ca ca và một người tỷ tỷ cơ, đều là Tổ Vu cả đấy!" Con khỉ kia nghe xong một trận kinh hô, thần tình dường như trời sập đến nơi: "Trời ạ, nữ thần trong mộng của ta lại là một tiểu la lỵ!

Không giống với dáng vẻ trong tưởng tượng của ta chút nào!" Hậu Thổ nhìn con khỉ đang phát điên trước mắt trái lại hiếu kỳ hỏi: "Vậy ngươi cảm thấy ta nên có dáng vẻ thế nào?" Lời này vừa nói ra, con khỉ kia lập tức thu lại dáng vẻ điên khùng, nhìn tiểu Hậu Thổ một cái rồi cúi đầu vẽ xuống dưới chân.

Không thể không nói họa công của con khỉ này cực kỳ đáng nể, không lâu sau trên mặt đất xuất hiện một nữ tử cung đình thành thục

sinh động như thật chính là dáng vẻ sau này của Hậu Thổ.

Ngay cả Luân Hồi cũng có chút hiếu kỳ nhìn qua.

Chỉ thấy trên mặt đất, một nữ tử thành thục, đoan trang, văn nhã lặng lẽ đứng đó, mặc bộ cung đình phục sức trắng như tuyết, giống như tiên tử bước ra từ trong họa, tuyệt thế cô lập.

Dáng vẻ đứng ở nơi đó mang lại cho người ta cảm giác khuynh quốc khuynh thành, khuynh thế không thuộc về nhân gian.

Về cơ bản là phù hợp với hình tượng Hậu Thổ mà đám fan Hồng Hoang hậu thế tưởng tượng.

Luân Hồi lúc này làm sao không biết cái tên gia hỏa này ước chừng cũng giống như mình, là một tồn tại xuyên việt từ hậu thế đến.

Chỉ có điều vận khí của đối phương không tốt, vừa không có hệ thống vừa không có ngón tay vàng, vừa hóa hình đã bị cường giả Yêu Tộc truy đuổi chạy khắp nơi.

Luân Hồi tự mình cũng cảm thấy sá dị vô cùng, không ngờ ngoài mình ra còn có người trọng sinh vào Hồng Hoang, điều này trước đây chưa từng có.

Nhưng tiếp đó hắn cảm nhận được một tia nguy cơ, bởi vì phát hiện tiểu Hậu Thổ không biết từ lúc nào đã nhìn chằm chằm vào người trong họa đến mê mẩn, trong đôi mắt đại nhãn tình đầy vẻ khát vọng.

Ngay lập tức, trong mắt hắn không khỏi lộ ra một tia lãnh sắc, một đạo tinh quang bộc phát, khắc sau thân hình đã thuấn gian xuất hiện bên cạnh Hậu Thổ.

Hậu Thổ thấy Luân Hồi liền vui vẻ sà vào lòng hắn nói: "Phụ thần, cuối cùng Người cũng xuất quan rồi!" Luân Hồi yêu thương xoa xoa đầu Hậu Thổ, sau đó đôi mắt hơi nhe lại, lạnh lùng đánh lượng

con khỉ trước mắt.

Không thể không nói vận khí của đối phương tuy không tốt nhưng cũng không tệ.

Một trong Hỗn Thế Tứ Hầu - Lục Nhĩ Mi Hầu, căn nguyên thập phân không tệ, sau này nếu có cơ hội biết đâu có thể nghịch chuyển tiên thiên thành huyết mạch của Hỗn Độn Ma Viên đấy!

Bị Luân Hồi đánh lượng, Lục Nhĩ Mi Hầu lập tức thân thể cứng đờ, trong nháy mắt cảm nhận được sự bất thiện, trong lòng càng thêm phiên cổn không thôi.

"Phụ thần!

Hậu Thổ nương nương làm sao có thể có phụ thần, người này là ai chứ!" Từng tiếng kinh hô vang lên trong lòng Lục Nhĩ Mi Hầu.

Nhưng động tác của hắn cũng không chậm, trực tiếp hướng Luân Hồi hành một đại lễ: "Vãn bối Lục Nhĩ, bái kiến tiền bối!" Hậu Thổ nghe xong vội vàng giới thiệu với Luân Hồi, có Hậu Thổ ở đây Luân Hồi cũng không tiện nói gì thêm, cũng chẳng buồn để ý tới Lục Nhĩ.

Hậu Thổ cứ lải nhải chỉ vào bức họa trên đất hỏi: "Phụ thần, Hậu Thổ lớn lên có giống như thế này không ạ?" Luân Hồi đạm tiếu nói: "Tiểu Hậu Thổ lúc nhỏ đáng yêu như vậy, lớn lên định nhiên xinh đẹp hơn bức họa này gấp trăm lần, cho nên tiểu Hậu Thổ không cần gấp gáp trưởng thành, hiện tại rất xinh đẹp nha!" Nói xong Luân Hồi nhẹ nhàng vung tay áo, ngay lập tức hình vẽ trên đất biến mất không thấy đâu.

Sau đó hắn nheo mắt nhìn chằm chằm Lục Nhĩ hỏi: "Tiểu đạo hữu thấy sao?" Bị Luân Hồi nhìn một cái, Lục Nhĩ chỉ cảm thấy một cỗ sát ý truyền đến, thân thể hắn đều cứng đờ, lúc này chỉ biết khổ tiếu.

Cuối cùng cũng biết vì sao vị tiền bối này lại nhìn mình không thuận mắt như vậy, cảm tình vấn đề nằm ở đây.

Lúc này Hậu Thổ cũng quay đầu lại, đôi mắt long lanh nhìn Lục Nhĩ như đang chờ câu trả lời.

Đối mặt với ánh mắt của một lớn một nhỏ, Lục Nhĩ có chút ngồi không yên, cuối cùng trực tiếp cắn răng nói: "Không sai, Hậu Thổ nương nương, hiện tại Người cũng vô cùng xinh đẹp, đẹp hơn nhiều so với bức họa văn bối vẽ!" Tuy nhiên trong lòng hắn lại thầm nghĩ: "Hậu Thổ nương nương, Người cũng đừng trách tôi nhé, quan trọng là vị phụ thần này của Người mang lại áp lực quá lớn cho tôi, tôi chịu không nổi, chỉ đành nhắm mắt nói bừa thôi!" Sau một hồi thổi phồng, Lục Nhĩ cuối cùng cũng trấn an được Hậu Thổ, Luân Hồi cũng mãn ý nhìn hắn một cái, coi như là biết điều.

Những ngày sau đó, Hậu Thổ dường như thập phân để tâm tới Lục Nhĩ này, không chỉ truyền thụ cho hắn công pháp tu hành mà còn cho hắn một chức vị quản sự khiến người khác phải ghen tị.

Một ngày nọ, tại nơi ở của Lục Nhĩ Mi Hầu, hắn đang vẻ mặt nghiêm túc bàn tọa, trong lòng thực sự là một trận phiên đằng.

Hắn phát hiện cái Hồng Hoang này dường như không giống với cái Hồng Hoang hắn từng xem ở tiền thế.

Hồng Hoang này vô cùng rộng lớn, cái gọi là 'sáng du Bắc Hải, tối chí Thương Ngô' căn bản là không thể nào.

Hồng Hoang này rốt cuộc rộng lớn nhường nào thì e rằng ngoài vị Hỗn Nguyên Thánh Nhân trong truyền thuyết kia ra thì không ai có thể biết được.

Đại La Kim Tiên cũng không chỉ là Đại La Kim Tiên thông thường, ở trên còn có Tiên Vương, Tiên Đế, Tiên Tôn - những tồn tại

nổi danh với chiến lực mạnh mẽ.

Không chỉ có vậy, trước khi Hồng Hoang đản sinh còn tồn tại thời kỳ Thái Cổ, nghe đồn đó là thời đại mà Thái Ất đi đầy đất, Đại La không bằng chó.

Tuy nhiên sau một trận hạo kiếp, cường giả mười phần không còn lấy một, những kẻ còn sống sót nếu không là lánh đời, ẩn tích không thấy đâu thì cũng là ở những nơi cấm kỵ, không dễ dàng xuất hiện tại Hồng Hoang.

Trong trận đại chiến đó, Hồng Quân Lão Tổ cũng không phải là người chiến thắng duy nhất, Ma Tộc của La Hầu cũng không hề thua, thậm chí còn chứng đạo trước cả Hồng Quân.

Ngoài ra còn có tộc trưởng Long Tộc, Thú Hoàng Thần Nghịch của Hung Thú nhất tộc, Thôn Phệ Lão Tổ còn sót lại từ Hỗn Độn, Dương Mi Đại Tiên lừng danh hậu thế, Thiên Cơ Lão Tổ của Thiên Cơ Đài,...

Chương 62

tất cả đều đã chứng đạo Hỗn Nguyên.

Huống hồ trước khi đại kiếp bắt đầu, trong Hỗn Độn còn có những người như Thời Thần Đạo Tôn, Luân Hồi Đạo Tôn đã chứng đạo.

Khi biết được những tin tức này, hắn gần như muốn tê liệt luôn rồi.

Lão thiên gia ơi, rốt cuộc ông đưa tôi đến nơi nào thế này?

Chẳng phải đã nói là Vu Yêu tranh bá, Nhân tộc xuất thế, Hồng Quân giảng đạo Tử Tiêu Cung, sau đó Lục Thánh quy vị tranh đoạt khí vận sao?

Sao chỗ tôi đến lại là Hồng Quân còn chưa thành thánh mà đã có một đống cường giả Hỗn Nguyên xuất hiện, cái quỷ gì thế này?

Đây có còn là Hồng Hoang trong ấn tượng của tôi không?

Chẳng phải Bàn Cổ đã trảm sạch Hỗn Độn Ma Thần mới khai thiên sao?

Ở đây Hỗn Độn Ma Thần đi đầy đất, cường giả Hỗn Nguyên cũng không biết bao nhiêu mà kể, bảo một tiểu hà mễ vừa mới dựa vào việc nịnh bợ Hậu Thổ để đột phá Kim Tiên như tôi phải tồn tại thế nào đây!

Tiếp đó, hắn phát hiện công pháp tu hành mà Hậu Thổ đưa cho vô cùng xảo diệu, thậm chí có thể giúp hắn tu hành thông suốt đến tận Đại La Kim Tiên.

Với loại công pháp lợi hại như vậy, hắn biết người đứng sau Hậu Thổ tuyệt không đơn giản.

Tuy rằng không biết thân phận thật sự của Luân Hồi nhưng hắn đoán đối phương có khả năng là một trong những cường giả khủng bố còn sống sót từ thời Thái Cổ.

Ít nhất cũng phải là một tồn tại khủng bố cấp bậc Hỗn Nguyên Kim Tiên, thậm chí có thể là cảnh giới trong truyền thuyết.

Nghĩ tới đây hắn không khỏi gia tăng ý định phải ôm chặt đùi của Hậu Thổ.

Hắn cũng hoài nghi có cường giả trọng sinh nhưng lại không chắc chắn.

Dù là Thời Thần, Thần Nghịch, Long Vương hay Thôn Phệ Lão Tổ văn sở vị văn, cùng với vị Luân Hồi Đạo Tôn thần bí vô cùng, hào xưng Hồng Hoang Đệ Nhất Cường Giả kia, trong lòng hắn đều có khả năng là người hậu thế chuyển thế mà tồn tại.

Hắn cũng không dám đoán mò, chỉ biết ôm chặt đùi của vị tiểu Hậu Thổ nương nương trước mắt này là tốt nhất!

Hắn sớm đã tìm hiểu, sinh linh Hồng Hoang hóa hình sẽ dựa trên tuổi tác tâm hồn của bọn họ, tuổi tác tâm lý thế nào thì sau khi hóa hình sẽ có dáng vẻ như thế.

Vị Hậu Thổ nương nương trước mắt này tuổi tâm lý nhỏ như vậy, chỉ cần hầu hạ cho tốt thì con đường sau này của hắn chẳng phải sẽ vô cùng thông suốt sao!

Thời gian lặng lẽ trôi qua, trong nháy mắt, chín triệu năm nữa lại vụt mất.

Lúc này, đông đảo Tiên Thiên đại thần đều không hẹn mà cùng đột phá Đại La Kim Tiên.

Đế Tuấn, Thái Nhất và những người khác có chiến lực tăng vọt, tiến vào giai đoạn Tiên Vương đỉnh phong.

Nhờ vào các chí bảo như Hỗn Độn Chung, Hà Đồ Lạc Thư, ngay cả khi gặp phải tồn tại cấp Tiên Đế, họ cũng không hề sợ hãi.

Do thế đạo hiện nay, những chí cường giả ngày trước đều không thấy tăm hơi, điều này đã tạo nên tính cách mắt cao hơn đỉnh, không coi ai ra gì của hai người Đế Tuấn và Thái Nhất.

Trong khi Lục Nhĩ Mi Hầu đang cố gắng lấy lòng hai cha con Luân Hồi và Hậu Thổ, thì tại một nơi khác của Hồng Hoang, dường như cũng đang nhen nhóm khói lửa chiến tranh.

Đứng đầu Thập Đại Yêu Thánh, người được mệnh danh là quân sư – Bạch Trạch, lúc này đang báo cáo với Đế Tuấn và Thái Nhất.

"Khải bẩm nhị vị Bệ hạ, hiện nay Hồng Hoang bao la, Yêu tộc ta chiếm giữ địa bàn rộng lớn, thậm chí vượt xa lục đại Thánh triều thời Thái Cổ.

Nhưng trong cương vực của Yêu tộc hiện nay, ngoại trừ vài nơi bất khả xâm phạm, vẫn còn mấy chỗ chưa chịu quy thuận!" Thái Nhất và Đế Tuấn nghe vậy, nhìn nhau một cái.

Đế Tuấn dùng ánh mắt bễ nghễ nhìn Bạch Trạch, uy nghiêm hỏi: "Ồ?

Là những nơi nào!" Bạch Trạch thấy vậy, tiếp tục nói: "Lan Giang Hà trong vùng thủy vực Thiên Hải, lãnh địa của Vụ tộc tại dãy núi Ngũ Hành, và mạch Tuyết tộc trong Tuyết Hoa Cốc." Thái Nhất nghe xong liền hỏi: "Đã điều tra rõ chưa?

Trong ba nơi đó có cường giả nào không, có ai liên quan đến các thế lực tàn dư từ thời Thái Cổ không?" Bạch Trạch vô cùng cung kính đáp: "Hồi bẩm Bệ hạ, đã điều tra rõ.

Chủ nhân Lan Giang Hà trong thủy vực Thiên Hải có thế lực mạnh nhất.

Thời Thái Cổ, phụ thân hắn từng tham gia đại chiến rồi tử trận.

Nghe đồn trong Long Uyên từng có cường giả phá không định đưa hắn về Long Uyên tu hành, nhưng kẻ này tham đồ hưởng thụ, không nguyện đi theo.

Cường giả Long Uyên kia để lại một số vật phẩm tu hành rồi rời đi.

Mạch Tuyết tộc trong Tuyết Hoa Cốc từng gia nhập Điên Đảo Thánh Triều, cũng tham gia đại chiến Chúng Thần Hoàng Hôn.

Sau trận chiến, Tộc trưởng trọng thương, thuốc đá vô linh.

Vị Tộc trưởng đó sợ sau khi mình chết, tộc nhân sẽ bị thế lực của Điên Đảo Thánh Triều thôn tính nên đã dẫn tộc nhân rời đi, định cư tại Tuyết Hoa Cốc.

Tộc trưởng mới có thực lực Tiên Đế đỉnh phong.

Ngược lại, Vụ tộc thực lực bình thường, lúc đại chiến Chúng Thần Hoàng Hôn thì ẩn thế, nay lại xuất hiện, chiếm giữ một vùng địa bàn lớn tại dãy núi Ngũ Hành để phát triển!" Nghe xong lời của Bạch Trạch, Thái Nhất và Đế Tuấn trầm mặc hồi lâu.

Cuối cùng, Thái Nhất nhìn về phía Đế Tuấn hỏi: "Đại huynh, huynh cảm thấy chúng ta nên ra tay với ai trước?

Trong ba đại thế lực, Tuyết tộc và Lan Giang Hà đều có bối cảnh từ thời Thái Cổ, còn Vụ tộc có hai vị cường giả Tiên Đế, đều không dễ đối phó!" Đế Tuấn nghe xong, trong đôi mắt rực sáng lóe lên một tia bá đạo.

Khắc tiếp theo, hắn bộc phát ra khí thế phủ thị thiên khung, ngạo nhiên lên tiếng.

"Hừ, từng kẻ một thôi.

Tuyết tộc rời khỏi Điên Đảo Thánh Triều không biết bao nhiêu năm tháng, chút tình phân đó e rằng sớm đã tiêu tán sạch rồi!

Còn kẻ ở Lan Giang Hà kia, hạng tiểu sửu tham đồ hưởng thụ, từ bỏ cơ hội vào Long Uyên, cần gì phải để vào mắt.

Năm đó Tiên Thiên Ngũ tộc đại chiến với mạch Hung thú Thập Vạn Đại Sơn, cường giả tử thương đến chín thành, sinh linh giống như hắn không biết bao nhiêu mà kể, e rằng sớm đã bị Long Uyên lãng quên rồi.

Bao năm nay hắn mượn danh hiệu Long Uyên, chắc cũng đã tiêu hao sạch chút tình nghĩa cuối cùng, không cần lo lắng!

Còn Vụ tộc kia, nghe đồn những kẻ hóa hình đều là nữ tử, mỗi người đều khuynh thành tuyệt sắc.

Nếu có thể chinh phục rồi ban thưởng cho thủ hạ, e rằng có thể tăng thêm không ít chiến lực.

Chương 63

Còn về hai vị Tộc trưởng Tiên Đế, không đáng nhắc tới!" Sau khi phân tích xong, Đế Tuấn đột nhiên đứng dậy, một luồng khí thế vĩ ngạn hoành độ bát hoang bộc phát.

Sau đó, hắn nhìn xuống thương sinh, dùng thần sắc mạnh mẽ không cho phép phản kháng mà tuyên bố: "Truyền hào lệnh của ta, xuất binh hướng về dãy núi Ngũ Hành!" Lời này vừa thốt ra, Thái Nhất tức khắc đứng dậy, một luồng vô địch ý chí trào dâng.

Khí thế khủng bố vô biên kia còn mạnh hơn Đế Tuấn ba phần, khiến người ta kinh sợ khôn cùng.

Không hổ danh là Chiến thần của Yêu tộc, thực lực này phối hợp với Hỗn Độn Chung, chiến lực rốt cuộc khủng bố đến mức nào!

Tại Thái Dương Cung, hai người Đế Tuấn, Thái Nhất mạnh mẽ xuất quân, ngay lập tức thu hút sự chú ý của vô số người.

Tại dãy núi Ngũ Hành, hai vị Tộc trưởng của Vụ tộc mặt lạnh như băng nhìn quân đoàn Yêu tộc dày đặc phía trước.

Trong lòng họ vừa chấn nộ vừa lo lắng cho tộc nhân.

Nhị Tộc trưởng tính tình nóng nảy, trực tiếp quát hỏi: "Đế Tuấn, ngươi dẫn đại quân Yêu tộc đến đây là có ý gì!" Nhị Tộc trưởng tư sắc khuynh thành, ngay cả khi nổi giận cũng mang vẻ đẹp duy mỹ.

Tiếng quát khẽ của nàng không những không dọa được chúng nhân Yêu tộc, ngược lại còn khiến không ít đại yêu tu luyện Hoan Hỷ Đại Đạo không ngừng nuốt nước miếng.

Lúc này, Thái Nhất không khỏi nhíu mày, nhìn bộ dạng xấu xí của đám yêu tộc xung quanh mà cảm thấy khó chịu, liền trực tiếp bước ra.

Khi Thái Nhất lộ diện, đám đại yêu lập tức thu liễm lại.

Thái Nhất thấy vậy, thần sắc không đổi, ánh mắt trực tiếp nhìn về phía hai vị Tộc trưởng.

Trong nháy mắt, khí thế vô biên hoành không bộc phát, xung kích tứ phương.

"Thần phục, hoặc là chết!" Thái Nhất lời ít ý nhiều, hờ hững lên tiếng, nhưng trong ngữ khí lại lộ ra ý tứ không thể nghịch chuyển.

Tuy tu vi của Thái Nhất chỉ mới Tiên Vương đỉnh phong, nhưng đối mặt với hai cường giả cấp Tiên Đế, hắn vẫn có thể áp chế đối phương một bậc về khí thế!

Nhị Tộc trưởng thấy vậy đang định quát hỏi, đúng lúc này, Đại Tộc trưởng Vụ tộc bộc phát chiến lực, nhìn về phía Đế Tuấn nói: "Yêu Đế thật sự muốn ra tay với Vụ tộc ta sao?

Nếu Yêu tộc bằng lòng rút quân, Vụ tộc ta nguyện ý dâng lên một số linh vật, và cứ mỗi trăm năm sẽ cống nộp không ít trân bảo, Yêu Đế thấy sao?" Là một chủng tộc từ thời Thái Cổ mà phải chịu nhún nhường trước một chủng tộc mới sinh, thật là uất ức, nhưng vì đại cục, Đại Tộc trưởng buộc phải làm vậy.

Tuy nhiên, đại quân Yêu tộc đã áp sát, sao có thể dễ dàng kết thúc như thế.

Đế Tuấn liếc nhìn Đại Tộc trưởng một cái, trực tiếp nói: "Không ra sao cả.

Bản Đế đã dẫn binh tới đây, Vụ tộc chỉ có hai con đường!" Đại Tộc trưởng nghe vậy, khuôn mặt khuynh thành lộ vẻ khó coi.

Lúc này, Thái Nhất ở bên cạnh không còn kiên nhẫn dây dưa, khí thế bùng nổ, lạnh lùng nói: "Cần gì nói nhiều, đánh một trận sẽ biết!" Dứt lời, hắn không cho hai vị Tộc trưởng cơ hội lên tiếng, đấm ra

một quyền.

Tư thế vô địch bao trùm toàn trường, Thái Nhất dùng tu vi Tiên Vương mà đánh ra chiến lực của Tiên Đế.

Đế Tuấn ở bên cạnh thấy vậy cũng không nói nhảm nữa, đồng dạng ra tay.

Tam Túc Kim Ô mạnh mẽ hiện ra, một chiêu sát thủ ẩn chứa Thái Dương Chân Hỏa trực tiếp lao về phía hai vị Tộc trưởng.

Hai vị Tộc trưởng thấy vậy biết chuyện không thể vãn hồi, nay chỉ còn cách phân cao thấp dưới tay.

Trong nháy mắt, khí diễm vô biên quét ngang trường không, thủ lĩnh hai bên tức khắc va chạm.

Không biết có phải nhận lệnh hay không, quân đội Yêu tộc không thừa cơ vây công mà chỉ bao vây Vụ tộc thành vòng tròn.

Trận chiến trên thiên tế không ngừng sôi sục, những chiêu thức sát phạt vô tận bùng nổ khiến người ta ngạt thở.

Vụ tộc vốn không phải chủng tộc thiện chiến, chiến lực của hai vị Tộc trưởng trong hàng ngũ Tiên Đế cũng thuộc hàng thấp nhất.

Đế Tuấn và Thái Nhất quả không hổ danh là Nhị Đế của Yêu tộc hậu thế, liên tục trưởng thành trong chiến đấu.

Đối mặt với hai vị Tộc trưởng Vụ tộc, họ thậm chí còn chưa dùng đến chí bảo đã áp chế được đối phương.

Cuối cùng, dưới ánh mắt kinh hãi của vô số người, Đế Tuấn và Thái Nhất mỗi người dùng một chiêu Thái Dương Chân Hỏa cực kỳ mạnh mẽ kết thúc trận chiến.

Đại Tộc trưởng và Nhị Tộc trưởng trực tiếp ngã văng ra sau, miệng phun máu tươi, sắc mặt trắng bệch, trông như hai mỹ nhân lâm

bệnh, càng thêm phần mê hoặc.

Đế Tuấn lạnh lùng nhìn hai vị Tộc trưởng, khóe miệng lộ ra vẻ bá đạo: "Thần phục đi!" Đại Tộc trưởng lau vết máu trên khóe miệng, không nói gì, chỉ là trong mắt hiện lên một tia tử chí.

Nhị Tộc trưởng thì tính tình nóng nảy quát: "Nằm mơ!

Vụ tộc ta tuyệt không thần phục.

Ngay cả lục đại Thánh triều ngày trước cũng không thể khiến ta thần phục, cái thứ Yêu tộc các ngươi là cái gì chứ!" Chuyện đã đến nước này, nàng cũng xé rách mặt mũi, không thèm nể nang gì đối phương mà trực tiếp châm biếm.

Hai vị Tộc trưởng Vụ tộc không ngu ngốc, họ thừa biết một khi thần phục, kết cục chờ đợi họ sẽ là gì.

Với nhan sắc của Vụ tộc, không biết bao nhiêu kẻ thèm khát.

Thần sắc của Đế Tuấn và Thái Nhất lập tức âm trầm xuống, nhìn hai người với sát ý ngập trời.

Khí thế của hai người khóa chặt hai vị Tộc trưởng, sau đó Đế Tuấn phất tay, đạm mạc nói: "Giết!" Một chữ giết vừa thốt ra, quân Yêu tộc như được tiêm máu gà, nhiệt huyết dâng trào, dẫn theo đại tướng xông lên giết chóc.

Bên ngoài, đông đảo Tiên Thiên Thần Ma nhìn cảnh tượng này đều lắc đầu.

Cảnh tượng này họ đã thấy không ít lần, sớm đã chết lặng.

Xem ra vận mệnh và kết cục của Vụ tộc đã định, bao năm qua Yêu tộc đã thôn tính không biết bao nhiêu chủng tộc như vậy rồi.

Lúc này, hai vị Tộc trưởng nhìn nhau, một tia tử chí hiện lên trong đáy mắt, chuẩn bị liều mạng.

Tuy nhiên, ngay khi mọi người tưởng rằng Vụ tộc sắp diệt vong, đột nhiên một luồng khí diễm khủng bố vô biên giáng xuống toàn trường, một đạo kiếm đạo tuyệt thế vô song bộc phát giữa hư không.

Khắc tiếp theo, một đạo hư không lóe lên, sau đó bị một luồng kiếm thế khủng bố mạnh mẽ nghiền nát.

Ngay sau đó, kiếm quang hoành không, một kiếm lóe lên, toán quân Yêu tộc xông lên phía trước nhất trực tiếp bị đạo kiếm quang kia xóa sổ.

Dưới ánh mắt kinh hãi của vô số người, khoảng mười vạn yêu binh táng thân dưới một kiếm này, số yêu tộc bị thương bởi kiếm khí còn không biết bao nhiêu mà kể.

Không chỉ vậy, trường kiếm còn vạch một đường trên mặt đất dài hàng triệu dặm, một rãnh kiếm đạo sâu hoắm xuất hiện, kiếm ý vô lượng bộc phát khiến người ta nghẹt thở.

Chương 64

Tê ——!

Vô số người kinh hãi không thôi, không khỏi thốt lên kinh ngạc.

Vào thời điểm này, kẻ nào dám nhúng tay vào chuyện của Yêu tộc!

Ánh mắt Đế Tuấn và Thái Nhất lạnh xuống, đầy sát ý nhìn về phía trước, khí thế vô tận không ngừng bùng phát, chờ đợi người kia xuất hiện.

Uy lực của một kiếm này khiến ngay cả hai anh em họ cũng cảm thấy kiêng dè, đủ thấy thực lực của đối phương vô cùng khủng bố!

Lúc này, đám yêu tộc bị kiếm thế ngăn cản cũng giống như Nhị Đế, đều nhìn về phía hư không kia, chờ đợi xem kẻ nào to gan như vậy, dám xen vào việc của Yêu tộc vào lúc này!

Oành ——!

Rắc rắc ——!

Dưới ánh mắt của vô số người, hư không đột nhiên vặn vẹo.

Khắc tiếp theo, một tiếng nổ vang lên, một nữ tử tuyệt thế khuynh thành, tay cầm trường kiếm bước ra từ hư không.

Ngay khi nàng bước ra, không gian rung chuyển, kiếm ý vô biên vô tận từ cơ thể nàng tỏa ra khiến người ta ngạt thở.

Nàng mặt lạnh như băng nhìn Đế Tuấn, Thái Nhất cùng đại quân Yêu tộc phía sau.

Dù đang đứng giữa vòng vây của đại quân, nàng vẫn điềm nhiên như không, không coi ai ra gì.

Nàng lạnh lùng nhìn Đế Tuấn và Thái Nhất nói: "Kẻ vượt giới,

chết!" Một chữ chết thốt ra vang dội trời xanh, dưới sự bộc phát của kiếm ý vô biên, khiến cả mảnh hư không cũng không tự chủ được mà vang lên tiếng keng keng.

Tu vi kiếm đạo của nàng mạnh đến mức nào, khiến vô số người kinh hãi.

Hai vị Tộc trưởng Vụ tộc nhìn nữ tử mang vẻ thành thục, khuynh thế, kiếm như người này, đầu tiên là sững sờ, sau đó kinh ngạc, rồi tiếp đó là kinh hỉ.

Hiển nhiên lúc này hai người đều đã nhận ra nàng.

Người này không ai khác chính là Kiếm Linh Nhi.

Nguyên bản nàng đang tu hành trong Luân Hồi Cổ Điện, đột nhiên nhận được tin tức của Sư tôn Luân Hồi, không dám chậm trễ, liền vận dụng thân pháp đỉnh cấp Chỉ Xích Thiên Nhai của Luân Hồi Cổ Điện vội vã chạy đến đây, cuối cùng cũng kịp lúc trước khi Đế Tuấn và Thái Nhất chuẩn bị hạ thủ.

Sự xuất hiện của Kiếm Linh Nhi khiến Đế Tuấn và Thái Nhất vô cùng kỵ đạn.

Lúc này họ hoàn toàn không cảm nhận được thực lực của nàng.

Tuy nhiên, Yêu tộc đã hoành hành trên mảnh đại lục này hàng triệu năm, vẫn không hề sợ hãi vì họ có Yêu Đế Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Lúc này, nghe lời lẽ không khách sáo của Kiếm Linh Nhi, sắc mặt Đế Tuấn và Thái Nhất lập tức âm trầm.

Bao nhiêu năm rồi, bao nhiêu năm rồi không có ai dám nói chuyện với họ như vậy, hơn nữa còn là một nữ tử!

Thái Nhất nheo mắt, ánh mắt mang theo sát ý vô tận bắn thẳng về

phía Kiếm Linh Nhi.

Trong đôi mắt hắn rực cháy Thái Dương Chân Hỏa hùng hừng, như muốn bộc phát thiêu cháy thế gian.

Cuối cùng, Thái Nhất không nhịn được nữa, trực tiếp bước ra, sát ý vô tận khóa chặt Kiếm Linh Nhi.

"Hỗn chướng!

Chỉ một mình ngươi cũng dám nói lời ngông cuồng, tìm chết!" Thái Nhất tính tình vốn nóng nảy, lúc này bị Kiếm Linh Nhi khích tướng liền bùng nổ.

Dứt lời, thân thể hắn mạnh mẽ đạp không, bào phục Đế hoàng bị gió thổi bay lồng lộng.

Khắc tiếp theo, Thái Nhất trên không trung mạnh mẽ nắm đấm, những luồng uy thế ngút trời đọng lại trong tay hắn.

Thần uy vang dội vô địch bộc phát, một nắm đấm thần quang được ngưng tụ từ Thái Dương Chân Hỏa khổng lồ đập về phía Kiếm Linh Nhi.

"Đỡ một kích của Bản hoàng rồi hãy nói khoác!" Thái Nhất ngạo nhiên lên tiếng, sau đó sát chiêu mạnh mẽ giáng xuống.

Lúc này, nắm đấm thần quang do Thái Dương Chân Hỏa hóa thành không ngừng rực cháy, đi đến đâu thiêu trời cháy biển đến đó, vô cùng mạnh mẽ.

Thái Nhất dường như muốn dùng một chiêu này để trấn áp Kiếm Linh Nhi.

Tuy nhiên, đối mặt với uy lực của thần quyền vô tận, thần sắc Kiếm Linh Nhi không hề thay đổi.

Khắc tiếp theo, nàng nhướng mày, Thái A Cổ Kiếm bản thể tức

khắc xuất hiện, một kiếm hoành không.

Thương ——!

Oành oành oành ——!

Tiếng vang rung chuyển, khí diễm vô biên quét ngang trường không.

Một đạo kiếm ý như từ trong bóng tối mang theo tư thái vô địch, mạnh mẽ phá tan đòn tấn công đầy tự ngạo của Thái Nhất, đồng thời kiếm quang còn dư lại đánh lui Thái Nhất vạn dặm, trông khá chật vật!

Thái Nhất trợn tròn mắt, vẻ mặt khó tin nhìn Kiếm Linh Nhi.

Hắn chưa từng nghĩ có người lại có thể phá giải đòn tấn công chứa đựng Thái Dương Chân Hỏa khủng bố của mình một cách nhẹ nhàng thư thái như vậy!

Trong khoảnh khắc đó, hắn biết nữ tử trước mắt tuyệt đối không đơn giản.

"Ngươi là ai?

Có thể phá được toàn lực một kích của Bản Đế, trong hàng ngũ Tiên Thiên Thần Ma ở Hồng Hoang này không có mấy người làm được!" Thái Nhất ngạo nhiên nói, ánh mắt nhìn Kiếm Linh Nhi đột nhiên hiện lên một tia tán thưởng.

Kiếm Linh Nhi vẫn điềm nhiên như cũ, khí thế xuất trần hiện rõ, nhàn nhạt nói: "Một chiêu lòe loẹt, phát lực không tập trung vào một điểm, sự lĩnh ngộ và thấu hiểu đối với Thái Dương Chân Hỏa cũng chưa đạt đến tinh túy, phá nó khó lắm sao?" Lời nhận xét thật sắc sảo, nhìn thấu ngay tình cảnh của Đông Hoàng Thái Nhất lúc này, nên nàng cũng không hề khách sáo.

Thái Nhất lúc này lại lộ vẻ thẹn quá hóa giận, không ngờ Kiếm Linh Nhi lại không nể mặt mũi như vậy.

Khắc tiếp theo, hắn cuối cùng không nhịn được nữa, tái độ ra tay: "Phóng túng!

Dám khinh thị Bản Đế, đón thêm một kích của ta!" Một lời thốt ra, khí thế vô tận cuồn cuộn bùng phát, thân hình vĩ ngạn lúc này tựa như một vị chiến thần, khí diễm ngút trời xung kích tứ phương.

Chương 65

Khắc tiếp theo, một kích Thái Dương Chân Hỏa thần quyền lại bùng nổ, uy thế còn khủng bố hơn cả lúc trước!

Tuy nhiên, Kiếm Linh Nhi vẫn đạm mạc.

Nàng cầm trường kiếm, một kiếm hoành không.

Trong nháy mắt, hư không vỡ vụn, một loạt các kẽ nứt hư không sụp đổ lan rộng, một quyền kia của Thái Nhất lại bị phá sạch sẽ!

Sau đó, Kiếm Linh Nhi mở đôi mắt đẹp, khẽ nói: "Có đi có lại, Thái Nhất, ngươi cũng đón của ta một kiếm thử xem!" Khắc tiếp theo, thân hình Kiếm Linh Nhi ngạo lập hư không, khí diễm khủng bố chấn động bát hoang không ngừng nảy sinh.

Uy thế khủng bố vô biên vô tận mạnh mẽ giáng xuống, một kiếm phá không, kẹp theo kiếm đạo vô biên, ngay lập tức lao về phía Thái Nhất.

Thái Nhất kinh hãi biến sắc, từ một kiếm này, hắn cảm nhận được uy thế của cái chết, một cảm giác kinh hoàng tột độ.

Không dám do dự, hắn không nói hai lời, mạnh mẽ tế ra Hỗn Độn Chung.

Uy thế độc hữu của Tiên Thiên Chí Bảo hiện ra.

Đương ——!

Một tiếng vang khẽ chấn động Hồng Hoang, thu hút sự chú ý của vô số người.

Một chiếc chuông vàng khổng lồ xuất hiện, bao bọc lấy Thái Nhất.

Ngay sau đó, kiếm của Kiếm Linh Nhi giáng xuống.

Thấy Thái Nhất tự tin như vậy, trong lòng Kiếm Linh Nhi không hề gợn sóng.

Tiên Thiên Chí Bảo đối với người khác là chí bảo, nhưng trước mặt Cực phẩm Hỗn Độn Linh Bảo, thật sự có chút không đáng nhìn.

Quả nhiên, khắc tiếp theo, kiếm chiêu khổng lồ trong chớp mắt mạnh mẽ rơi xuống Hỗn Độn Chung, tiếng nổ mang theo khiến vô số người kinh hãi.

Đương ——!

Oành ——!

Đông ——!

Một chuỗi âm ba chấn động, uy thế khủng bố làm rung chuyển thiên khung, khiến vô số người biến sắc.

Dưới ánh mắt của vô số người, Thái Nhất đột nhiên bị đánh bay đi, Hỗn Độn Chung cũng phát ra một tiếng kêu ai oán rồi rơi vào ngực Thái Nhất.

Thân thể đập vào trận doanh Yêu tộc, Thái Nhất phun ra một ngụm máu lớn, thần sắc lập tức trắng bệch vô cùng, nhìn Kiếm Linh Nhi với vẻ kinh hãi.

Hắn không ngờ rằng ngay cả khi tế ra Tiên Thiên Chí Bảo mà cũng không đỡ nổi một chiêu của Kiếm Linh Nhi.

“Tiên...

Tiên Tôn!” Thái Nhất nén thương thế, đưa tay chỉ về phía Kiếm Linh Nhi, khó khăn thốt lên.

Ầm ——!

Trong nháy mắt, thần sắc của vô số người thay đổi.

Họ không ngờ người trước mắt lại là một tồn tại cấp bậc Tiên Tôn.

Cần biết rằng sau Đại La Kim Tiên, Tiên Vương, Tiên Đế, Tiên Tôn, mỗi tầng tiến bộ đều khó như lên trời!

Những chuyện thời Thái Cổ, không ít cường giả Tiên Đế khi tấn cấp Hỗn Nguyên Kim Tiên còn chưa từng chạm đến ngưỡng cửa Tiên Tôn, khó khăn biết nhường nào.

Nay trước mắt họ xuất hiện một vị Tiên Tôn, không khỏi khiến mọi người chấn động.

Đế Tuấn cũng không ngờ mình lại chọc phải một tồn tại cấp Tiên Tôn vào lúc này.

Sắc mặt thay đổi liên tục, cuối cùng hắn chọn cách nhẫn nhịn.

Hắn giữ vẻ thản nhiên, ôm quyền nói: "Thì ra là một vị Tiên Tôn tiên tử, là anh em ta mạo muội rồi, Yêu tộc ta rút lui!" Nói xong, hắn phất tay định dẫn Yêu tộc rời đi.

Hắn hiểu rõ, trước mặt một vị Tiên Tôn, căn bản không thể trấn áp nổi.

Tuy nhiên, muốn đi, Kiếm Linh Nhi vẫn chưa đồng ý.

"Các ngươi muốn đi là đi sao?" Kiếm Linh Nhi lạnh lùng nói, trong ngữ khí lộ rõ vẻ không thiện chí.

Đế Tuấn dừng bước, nheo mắt nhìn Kiếm Linh Nhi nói: "Tiên tử muốn thế nào?" Trong lòng hắn đã quyết định, nếu Kiếm Linh Nhi thật sự muốn giữ chân họ, hắn không ngại bộc lộ át chủ bài của Yêu tộc để mạnh mẽ trấn áp người này.

Kiếm Linh Nhi hoàn toàn không để ý đến lệ khí của đối phương, thậm chí không thèm để vào mắt.

Nàng đạm mạc nói: “Làm kinh động đến mấy vị tỷ muội của ta, nếu không đưa ra bồi thường thỏa đáng thì đừng hòng rời đi!” Ngữ khí vẫn bình thản nhưng lại mang đến cho mọi người ý tứ không thể nghịch chuyển.

Đế Tuấn nghe vậy trong lòng một trận não nộ định bộc phát, nhưng nhìn vẻ mặt khí định thần nhàn của Kiếm Linh Nhi, cuối cùng hắn chọn cách nhẫn nhịn.

“Chuyện bồi thường, Vụ tộc có thể liên hệ với quân sư Bạch Trạch Yêu Thánh của tộc ta.

Yên tâm, Yêu tộc ta cầm lên được thì bỏ xuống được, điểm này có thể làm được.” Nói xong, hắn để Bạch Trạch lại rồi dẫn theo chúng nhân Yêu tộc đại bộ rời khỏi nơi này.

Kiếm Linh Nhi thấy vậy, đôi mắt đẹp quét qua hư không vô tận.

Khắc tiếp theo, trường kiếm chém vào không trung, kiếm ý khủng bố vô tận vương vãi khắp thiên địa.

Sau đó nàng dõng dạc tuyên bố: “Từ nay về sau, dãy núi Ngũ Hành là đạo trường của Bản tọa, kẻ nào dám khinh suất xâm phạm, chết!” Một chữ chết đi kèm với thần uy kiếm đạo khủng bố vô cùng trấn nhiếp thiên khung, khiến vô số người đột nhiên biến sắc.

Ai nấy đều biết từ nay về sau, dãy núi Ngũ Hành e rằng sẽ trở thành một vùng đất cấm kỵ.

Trận chiến đầu tiên của Yêu tộc lại kết thúc thảm hại như vậy, khiến không ít người xem đó là trò cười, cũng làm Yêu tộc mất mặt trước các thế lực cường giả.

Nhưng lúc này, Đế Tuấn và Thái Nhất không thèm để ý gì cả.

Sau khi thương thế của Thái Nhất được điều dưỡng ổn định, hai anh em trực tiếp rời khỏi Thái Dương Cung, hướng về phía Thái

Dương Tinh.

Chương 66

Thái Dương Tinh do mắt trái của Bàn Cổ hóa thành, Thái Dương Chân Hỏa vô tận không ngừng rực cháy.

Ngay cả trong nhiệt độ khủng bố như vậy vẫn có sinh linh tồn tại.

Thái Nhất và Đế Tuấn đáp xuống Thái Dương Cung như trở về nhà mình, Thái Dương Chân Hỏa nóng rực bao quanh khiến cả hai cảm thấy dễ chịu.

Sau đó, hai người vội vàng xoay chuyển, thân hình xuyên phá trường không, rồi mạnh mẽ đáp xuống sâu trong nội bộ Thái Dương Tinh.

Ở đó cũng có một tòa Thần cung tồn tại!

Thái Nhất và Đế Tuấn nhìn nhau, đồng thanh nói: "Thái Nhất, Đế Tuấn cầu kiến Lão tổ!" Lời này vừa thốt ra, khắc tiếp theo, trong Thần cung kia dường như có một sự hiện diện khủng bố thức tỉnh, rồi một giọng nói hơi già nua xuất hiện.

"Hiện có Hồng Quân sau có Thiên, Lục Áp Đạo Nhân có trước!" Nếu Luân Hồi ở đây chắc chắn sẽ vô cùng ngạc nhiên, thậm chí vị Lục Nhĩ Mi Hầu xuyên không kia cũng sẽ kinh hãi.

Truyền thuyết kể rằng Lục Áp Đạo Nhân không phải con trai thứ mười của Yêu Đế Đế Tuấn, sau trận chiến Vu Yêu, hắn là huyết mạch duy nhất của Tam Túc Kim Ô, sau bái vào Tây Phương Giáo thành Phật Tổ, hiệu là Ô Sào Thiền Sư!

Nhưng giờ đây trong cõi Hồng Hoang này, hắn lại trở thành Lão tổ của Đế Tuấn và Thái Nhất, thật đáng kinh ngạc.

Lục Áp vốn là Ly Hỏa Ma Thần – một trong ba ngàn Ma Thần.

Lúc Khai Thiên, hắn chịu một kích của Bàn Cổ khiến cơ thể tan rã, sau đó một tia chân linh rơi vào Thái Dương Tinh, kết hợp với tinh hoa Thái Dương mà hóa hình thành con Tam Túc Kim Ô đầu tiên.

Sau đó, với lực đạo vô thượng, hắn nắm giữ hỏa nguyên của thiên hạ, trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Hắn ẩn tung tích vô cùng kín kẽ, căn bản không ai biết được.

Tiếp đó, hắn phát hiện hai sinh linh khác sinh ra trong Thái Dương Tinh là Đế Tuấn và Thái Nhất, nên trong lòng nảy ra ý định.

Lúc này, sau khi nghe lời của Đế Tuấn và Thái Nhất, hắn không khỏi mở mắt, khắc tiếp theo liền cho hai người vào trong.

Đế Tuấn và Thái Nhất cũng không giấu giếm Lục Áp chút nào, trực tiếp kể lại chuyện về Kiếm Linh Nhi.

Lục Áp nghe xong trầm mặc một lát rồi nói: "Xem ra lại là đệ tử của một vị đồng đạo ngày trước rồi!

Có khả năng hóa hình từ thời Thái Cổ nhưng chưa từng lộ diện mà thôi!" Đế Tuấn và Thái Nhất nghe xong kinh hãi, vội vàng hỏi: "Lão tổ có biết là đệ tử của vị đại năng nào không?" Lục Áp lắc đầu: "Tạm thời chưa xác định được, nhưng bất kể là ai, hễ dám động đến hậu bối của Lục Áp ta, Bản tôn sao có thể ngồi yên không quản!" Dứt lời, một luồng lực lượng liệt diễm ngút trời bộc phát từ trên người Lục Áp, hoành hành khắp hàng vạn dặm.

Cả vùng tinh không lung linh rung chuyển không ngừng.

Khắc tiếp theo, Lục Áp trực tiếp bộc phát khí thế khủng bố đặc hữu của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trấn áp về phía đại địa Hồng Hoang.

Lục Áp hiện nay có đủ tự tin.

Năm xưa trong cõi Hỗn Độn, hắn không phải là một trong những Ma Thần tầm thường, nay trọng tu lại có đại tạo hóa, không sợ hãi bất cứ điều gì.

Ngay cả khi đối mặt với chín đại Ma Thần, hắn cũng tự tin đứng ở thế bất bại.

Hắn cho rằng chỉ cần không dại dột trêu chọc vị Luân Hồi Đạo Tôn kia thì có thể tự tại khắp nơi, trấn áp mọi kẻ thù trên thế gian!

Cho nên lúc này, sau khi Đế Tuấn và Thái Nhất bị cản trở, khí thế của hắn trực tiếp bùng nổ để ra mặt cho hai người.

Lục Áp đã chuẩn bị ra tay thì tự nhiên không chọn chờ đợi.

Trong nháy mắt, uy thế khủng bố không thể đếm xuể hoành không bộc phát, từng luồng khí diễm mạnh mẽ vô địch hướng về đại địa Hồng Hoang.

Khắc tiếp theo, lực lượng Thái Dương vô địch giáng xuống, khóa chặt Kiếm Linh Nhi trong dãy núi Ngũ Hành.

Khoảnh khắc đó, vô số cường giả mở mắt nhìn về phía Hồng Hoang.

Sau khi nhận ra người ra tay, đầu tiên họ sững sờ, rồi ánh mắt lóe sáng.

“Ân?

Khí tức này, Ly Hỏa Ma Thần xuất hiện sao?” Trong một vực sâu thiên cổ, một vị Hỗn Độn Ma Thần đang say ngủ chợt thức tỉnh.

“Lục Áp!

Khí tức của hắn so với thời ở Hỗn Độn mạnh hơn không biết bao nhiêu lần, xem ra hắn có kỳ ngộ khác rồi!” “Lục Áp đã ra tay thì e rằng sẽ không dễ dàng thu thủ, không biết kẻ nào lại chọc vào hắn

đây!" "Với sự kiêu ngạo của Hỗn Độn Ma Thần như Lục Áp, chắc chắn hắn sẽ không ra tay đối phó với một tiểu bối.

Lần này hắn ra tay e là muốn ép vị cường giả đứng sau tiểu bối kia lộ diện!" Những tiếng bàn tán vang lên giữa hư không, không ai biết chủ nhân của những âm thanh này đang ẩn náu ở nơi nào.

Tuy nhiên, tại Thanh Thiên Hạp Cốc, Long Uyên ở cực Đông Hải, Thú Thần Sơn trong Thập Vạn Đại Sơn, cũng như trong cõi Hỗn Độn, chỉ có một vài người chứng kiến Lục Áp ra tay mà không tự chủ được mà cười lạnh.

"Bất tự lượng lực!" Trong Long Uyên, Long Vương Hoàng hiếm khi lên tiếng.

"Lục Áp đáng bị trấn áp!" Tại Thiên Cơ Đài, Sát Lục Lão Tổ và Thiên Cơ Lão Tổ đồng thanh nói.

"Chỉ là hạng nhảy nhót mà thôi!" Trong cõi Hỗn Độn, nơi tận cùng của thời gian, từ trong Đạo cung của Thời Thần, giọng nói của Thời Thần chậm rãi truyền ra.

Họ đều là những kẻ có uy danh lẫy lừng từ thời Thái Cổ, đặc biệt là trong lục đại Thánh triều, cường giả nhiều vô số kể, nhưng họ luôn không đụng đến Vụ tộc ở dãy núi Ngũ Hành, vì họ biết rõ đối phương có liên hệ với Luân Hồi.

Lúc này, dưới ánh mắt đầy ý vị của vô số cường giả, từ Thái Dương Tinh đột nhiên hiện ra một bàn tay khổng lồ che trời lấp đất.

Trong lòng bàn tay rực cháy Thái Dương Chân Hỏa hùng hừng, như muốn thiêu rụi cả thế gian.

Bàn tay Thái Dương Chân Hỏa mang theo vĩ lực vĩ ngạn vô biên vô tận, phá tan trùng trùng chướng ngại hướng về dãy núi Ngũ Hành.

Dọc đường, những đám mây do linh khí tiên thiên hình thành,

cuồng phong, loạn thạch, toàn bộ đều bị bàn tay ấy nghiền nát thành hư vô.

Bàn tay khổng lồ giáng xuống, mạnh mẽ khóa chặt Kiếm Linh Nhi, căn bản không cho nàng cơ hội lẩn trốn.

Lúc này, Kiếm Linh Nhi đang trò chuyện với hai vị Tộc trưởng Vụ tộc đột nhiên mở mắt nhìn lên, chỉ thấy một bàn tay khổng lồ đang trấn áp xuống mình.

Hai vị Tộc trưởng Vụ tộc kinh hãi biến sắc, nhưng Kiếm Linh Nhi vẫn thần sắc không đổi, nàng không tin bàn tay kia có thể hạ xuống được.

Ngay khi bàn tay khổng lồ sắp giáng xuống, tại Bất Chu Sơn, dưới sự dẫn dắt của Lục Nhĩ, Hậu Thổ cùng hai cường giả của Thiên Cơ Đài đang thương nghị việc xây dựng thành trì.

Đột nhiên, từ sâu trong Bất Chu Sơn, một luồng khí diễm khủng bố ngút trời hiện ra.

Khí tức bá đạo vô địch hoành không áp xuống, khiến toàn bộ chân núi Bất Chu Sơn bị luồng khí thế này ép tới mức không thể ngẩng đầu.

Chương 67

Trong Tổ Vu Điện, mười một Tổ Vu khó khăn chống chọi với áp lực này, sắc mặt đỏ bừng như gan lợn nhưng không thể nhúc nhích dù chỉ một chút.

Ở lưng chừng núi Bất Chu Sơn, tình cảnh của Phục Hy và Nữ Oa cũng chẳng khá hơn là bao.

"Huynh trưởng, khí thế này dường như giống vị Phụ thần của muội muội Hậu Thổ!" Nữ Oa tuy khó chịu nhưng vẫn cố gắng thốt lên.

Vẻ mặt Phục Hy cũng rất chật vật: "E rằng là vậy.

Trước kia vi huynh cứ ngỡ đối phương tối đa chỉ là Hỗn Nguyên Kim Tiên, nay xem ra vi huynh đã lầm rồi!" Nhờ có Hậu Thổ, đám người Lục Nhĩ còn đỡ hơn một chút, chỉ cảm thấy trong lòng khó chịu.

"Phụ thần!" Tiểu Hậu Thổ mong chờ nhìn về phương xa, lần đầu tiên cảm nhận được cơn giận của Phụ thần.

Hai cường giả của Thiên Cơ Đài thầm hô trong lòng: "Chẳng lẽ Đạo Tôn đại nhân lại sắp ra tay sao!" Người kinh ngạc nhất phải kể đến Lục Nhĩ Mi Hầu.

Là người của hậu thế, lúc này hắn cảm giác như trời đất sắp nổ tung vậy.

"Thiên nột, theo lý thì lúc này Hồng Quân Lão Tổ phải giảng đạo chứ, tại sao lúc này lại xuất hiện hai vị đại lão thế này!" Lục Nhĩ Mi Hầu trong lòng một trận kêu gào.

Dù sớm biết Hồng Hoang trước mắt này e là phiên bản huyền

huyễn Hồng Hoang cao cấp, nhưng vẫn có chút khó chấp nhận.

Động một chút là cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên ra tay, có nhầm không vậy!

Lúc này, sâu trong Bất Chu Sơn, Luân Hồi lạnh lùng mở mắt, một tia giận dữ lóe lên: "Đã muốn gặp Bản tôn, vậy Bản tôn thành toàn cho ngươi.

Chỉ là Bản tôn không dễ gặp như vậy đâu!" Dứt lời, Luân Hồi không nói hai lời, sát ý vô tận hoành không bộc phát, vĩ lực vĩ ngạn vô biên vô tận rung chuyển tinh thần.

Sau đó phía trước hắn xuất hiện một vết nứt hư không, Luân Hồi chỉ một ngón tay vào vết nứt, toàn bộ uy năng đều hội tụ trên ngón tay đó!

Lúc này dưới chân núi Ngũ Hành, Thái Dương Chân Hỏa vô biên vô cực với thế thiêu trời cháy biển đang trấn áp Kiếm Linh Nhi.

Tuy nhiên ngay khi mọi người tưởng rằng Kiếm Linh Nhi sẽ táng thân dưới bàn tay đó, trong nháy mắt, bên cạnh Kiếm Linh Nhi đột nhiên nổ ra một vết nứt.

Sau đó trước khi mọi người kịp phản ứng, một ngón tay khổng lồ phá không hiện ra, mang theo đại pháp lực vô thượng trực tiếp điểm thẳng lên phía trên.

Oành ——!

Giữa hư không, mọi vật chất lúc này dường như ngưng trệ.

Vô số ánh mắt cường đại vô địch đều hội tụ về nơi này.

Khắc tiếp theo, ngón tay khổng lồ hoành không, không chút do dự trực tiếp đâm thẳng lên.

Trong nháy mắt, bàn tay khổng lồ của Lục Áp Đạo Nhân trực tiếp

bị lực lượng của ngón tay Luân Hồi mạnh mẽ đâm thủng.

Dưới ánh mắt của vô số người, bàn tay đó bị đâm một lỗ lớn, từng giọt Thái Dương Chân Hỏa màu huyết hồng rơi xuống rồi bị thiên địa tịnh hóa sạch sẽ.

Ngay sau đó dường như chịu ảnh hưởng cực lớn, bàn tay khổng lồ kẹp theo Thái Dương Chân Hỏa kia cũng tiêu tán, mọi thứ diễn ra như trong mộng ảo.

Lục Áp Đạo Quân vừa ra tay đã gặp phải trở lực mạnh mẽ chưa từng thấy, điều mà không ai ngờ tới.

Trên Thái Dương Tinh, sắc mặt Lục Áp Đạo Nhân đột nhiên thay đổi.

Khi chiêu thức mạnh mẽ nhất của mình bị ngón tay khổng lồ kia phá hủy, hắn lập tức hoảng loạn.

Lúc này sao hắn còn không biết chủ nhân của ngón tay đó là ai chứ.

Ngay sau đó, chưa kịp có hành động gì, đột nhiên trên Thái Dương Tinh, một luồng khí tức xán lạn vô song, chế bá hoàn vũ giáng xuống.

Uy thế vô tận ập đến khiến cả Thái Dương Tinh chấn động một hồi.

Khắc tiếp theo, phía trên Thái Dương Tinh, hư không đột nhiên nổ tung, rồi một mảng không gian sụp đổ.

Một đạo phù văn Đại Đạo khổng lồ hiện ra từ trong đó, trấn áp về phía trước.

Oành ——!

Sắc mặt Lục Áp đại biến, trực tiếp ngẩng đầu lên, chỉ thấy một chữ 'DIỆT' khổng lồ kẹp theo hơi thở hủy diệt vô biên đang mạnh mẽ

đè xuống phía dưới.

Những luồng khí vĩ ngạn không ngừng bùng phát, khiến ngay cả hắn cũng cảm thấy một tia kinh hãi tột độ.

Không dám chậm trễ, hắn biết mình không thể lùi bước.

Một khi lùi bước, Đế Tuấn và Thái Nhất chắc chắn sẽ chết, mà hai người này đối với hắn sau này có sự giúp đỡ vô cùng lớn, không thể từ bỏ.

Sát chiêu giáng xuống, Lục Áp kinh hãi nghiến răng, không nói thêm gì nữa, khí diễm cường đại cuồn cuộn trào dâng.

Cả người hắn trực tiếp hóa thành một ngôi sao Thái Dương nhỏ lao lên nghênh chiến.

"Luân Hồi, Bản quân tuyệt không sợ ngươi!" Lục Áp Đạo Quân gầm liên hồi, khí diễm vô biên xuyên qua trường không, trong nháy mắt va chạm với uy thế của một chữ từ Luân Hồi.

Oành oành oành ——!

Hư không không ngừng run rẩy, những luồng khí diễm khiến người ta ngạt thở tỏa ra bát phương, làm người ta sợ hãi không thôi.

Lúc này, lấy Thái Dương Tinh làm trung tâm, tất cả các tinh tú lớn nhỏ trong phạm vi hàng tỷ dặm đều bị uy lực của một kích này quét sạch, hóa thành phế tích rồi biến mất không còn dấu vết!

Uy lực một kích của Luân Hồi khủng bố đến nhường nào, thật khiến người ta rùng mình.

Dưới ánh mắt kinh hãi của vô số người, Lục Áp Đạo Quân vốn hóa thành Thái Dương Tinh nhỏ đột nhiên hiện lại nhân hình rơi xuống, rớt thẳng xuống Thái Dương Tinh.

Oành ——!

Thái Dương Tinh chấn động một hồi, Thái Dương Chân Hỏa vô biên tuôn trào ra ngoài, rồi một hố sâu trực tiếp xuất hiện.

Vô số sinh linh đưa thần thức đến xem, không tự chủ được đều hít sâu một hơi khí lạnh.

Trong hố lớn, Lục Áp Đạo Quân với thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ đỉnh phong đang không ngừng nôn ra máu.

Tại lồng ngực hắn, một vết thương thảm khốc rách toác, từng luồng khí tức Hỗn Nguyên nồng đậm tỏa ra từ bên trong, cảm giác bị xâm thực truyền đến khiến ngay cả cường giả Hỗn Nguyên cũng phải rùng mình.

Chương 68

Vết thương đạo thương thật thảm khốc a!

Mọi người không khỏi thổn thức, vết thương này dù là Lục Áp Đạo Tôn cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ đỉnh phong cũng phải tốn hàng ngàn vạn năm mới có thể bình phục được!

Đồng thời, đông đảo sinh linh càng thêm sợ hãi thực lực của Luân Hồi.

Thực lực của Luân Hồi Đạo Tôn ngày càng mạnh mẽ hơn rồi!

Tại Long Uyên, trên Thú Thần Sơn, trong cõi Hỗn Độn, nội cung Ngọc Kinh Sơn và trong Ma Giới, các vị cường giả Hỗn Nguyên đỉnh cấp đều không khỏi co rụt đồng tử.

Luân Hồi đã tiến vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đạo Chủ!

Ý nghĩ đó nảy ra trong đầu mọi người ngay lập tức, khiến họ không khỏi cảm thấy kinh hãi.

Lúc này Lục Áp Đạo Quân vừa kinh vừa nộ, nhưng cuối cùng một lời hăm dọa cũng không dám thốt ra.

Nếu Luân Hồi chỉ ở tu vi Bán bộ Hỗn Nguyên Đạo Chủ thì hắn sẽ không sợ hãi, nhưng không còn cách nào khác, Luân Hồi là Hỗn Nguyên Đạo Chủ đã khiến hắn không dám nói nhiều nữa, bằng không nếu chọc giận Luân Hồi thì thật sự không còn đường thoát!

Một trận chiến không khói súng kết thúc với thất bại của Lục Áp Đạo Quân.

Lúc này chúng sinh đã có nhận thức rõ ràng hơn về thực lực của Luân Hồi.

Đệ nhất cường giả Hồng Hoang danh bất hư truyền!

Bên ngoài Bất Chu Sơn, Lục Nhĩ nhìn cảnh tượng trước mắt với vẻ kinh hãi, cảm giác kinh hoàng khó tả.

Hắn không ngờ vị "nô lệ của con gái" trong ấn tượng lại có thực lực cường hãn đến mức này!

"Trời ạ, xem ra lần này ôm đùi thật sự đúng rồi.

Lục Áp Đạo Quân kia đường đường là tồn tại cấp Hỗn Nguyên mà cũng không đỡ nổi một kích của vị đại lão đó, đi theo ngài ấy chắc chắn không sai!" Lục Nhĩ không ngừng tự nhủ trong lòng, nhìn sắc mặt tiểu Hậu Thổ mà càng thêm cẩn thận dè chừng.

Hậu Thổ lúc này đang cắn ngón tay nhỏ, nãi thanh nãi khí nói: "Phụ thần thật lợi hại nha!" Lục Nhĩ thấy vậy liền vuốt mông ngựa theo: "Đương nhiên rồi, thì ra là Phụ thần của Nương nương – Luân Hồi Đạo Tôn nha, thật không hổ danh là đệ nhất cường giả Hồng Hoang, là tấm gương của bọn ta, đúng là chân nam nhân..." Hắn mải nịnh hót mà không kịp suy nghĩ, định bốc phét tiếp thì đột nhiên tim thắt lại, một cảm giác nguy cơ hiện ra khiến hắn lập tức im bặt.

Khắc tiếp theo nhìn sang bên cạnh, không biết từ lúc nào Luân Hồi đã xuất hiện, đang sủng nịch nhìn Hậu Thổ giờ đã khoảng sáu bảy tuổi.

Nhưng không hiểu sao Lục Nhĩ cứ cảm thấy vị đại lão này đang nhìn chằm chằm mình.

Tỉnh táo lại, hắn không khỏi rùng mình sợ hãi, vạn nhất mà thốt ra mấy câu nói bậy bạ phía sau thì chắc chắn là tiêu đời.

"Bái kiến Đạo Tôn!" Mọi người vội vàng hành lễ, Luân Hồi thấy vậy nhàn nhạt gật đầu.

Sau đó hắn ôm lấy tiểu Hậu Thổ đang nhào tới, khẽ véo mũi nàng

nói: “Ta nên rời đi rồi!” Đã đến lúc rời đi vì Luân Hồi cảm nhận được Hồng Quân sắp khai giảng!

Theo tiếng giảng bài của Hồng Quân, Hồng Hoang sẽ sớm bước vào thời kỳ thịnh hội của Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Sự ra đời của các Hỗn Nguyên Kim Tiên báo hiệu một vòng đại kiếp mới e là không còn xa nữa! ‘Cao ngọa cửu trọng vân, bồ đoàn đạo chân.

Thiên địa huyền hoàng ngoại, ngô đương chưởng giáo tôn.

Bàn cổ sinh thái cực, lưỡng nghi tứ tượng độn.

Huyền môn đô lĩnh tụ, nhất khí hóa hồng quân.’ “Ngô nãi Hồng Quân, nay đã chứng đạo.

Ba ngàn năm sau sẽ giảng đạo tại Tử Tiêu Cung bên ngoài cõi Hỗn Độn, kẻ có duyên đều có thể đến!” Một giọng nói khí định thần nhàn, khí thế ngút trời làm rung động trường không.

Khắc tiếp theo, hư ảnh một vị tiên phong đạo cốt lóe lên giữa hư không, hơi thở Hỗn Nguyên vô biên vương vãi khắp nơi, báo cho thế gian biết một tôn tồn tại cấp bậc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sắp giảng giải đại đạo!

Ngay lập tức phong vân nổi lên, trời đất rung chuyển.

Đây không phải lần đầu tiên gây ra động tĩnh lớn như vậy, cũng không phải vị cường giả chưa từng có tiền lệ, có khả năng là do chuyện Luân Hồi trấn áp Lục Áp Đạo Nhân trước đó.

Lúc này có sinh linh không tự chủ được lộ ra vẻ bình thản.

Cường giả Hỗn Nguyên thì đã sao?

Khai giảng đại đạo thì đã sao?

Cũng đâu có bằng Đệ nhất cường giả Hồng Hoang Luân Hồi Đạo

Tôn!

Đâu biết rằng vị Lục Áp Đạo Quân bị trấn áp vài năm trước cũng là cường giả Hỗn Nguyên đó thôi, chẳng phải cũng bị Luân Hồi Đạo Tôn trở bàn tay là trấn áp sao!

Dù mọi người vẫn nghĩ vậy nhưng đối với họ mà nói, một vị cường giả cảnh giới Hỗn Nguyên khai giảng đại đạo đương nhiên vẫn thu hút tâm thần, ai cũng chuẩn bị đến lắng nghe một phen.

Trong Long Uyên, Chúc Long Hoàng vẻ mặt bình thản nói với một người bên dưới: "Ngao Quảng, thiên phú và nghị lực của ngươi trong đám rồng trẻ tuổi không ai sánh kịp.

Lần này đi một chuyến đến Tử Tiêu Cung, một mặt là để mở mang kiến thức về các thiên kiêu cái thế của các thế lực, mặt khác cũng là để nghe Hồng Quân giảng đạo.

Đạo của hắn khá mới mẻ, đối với ngươi chắc chắn sẽ có sự giúp đỡ lớn!

Nhớ kỹ, đừng làm tổn hại uy danh của Long tộc ta!" Lúc này Ngao Quảng với vẻ mặt ngạo nhiên nghe vậy kiên nghị đáp: "Vâng, đa tạ Tộc trưởng giáo huấn!" Thế sự vô thường, nguyên bản sau kiếp Long Hán, tam tổ lánh đời, Long tộc phải gánh vác nghiệp lực vô thượng.

Ngao Quảng cả đời phải thấp cổ bé họng chỉ để bảo đảm an nguy cho Long tộc.

Giờ đây Long Vương Hoàng mưu sự thành công, Long tộc không còn bị nghiệp lực quấn thân, thiên phú của Ngao Quảng cũng được bộc lộ.

Trong cả thế hệ trẻ của Long tộc không một ai là đối thủ của Ngao Quảng.

Không hổ danh là người chấp chưởng Đông Hải Long Cung hậu

thế, quả nhiên cường đại.

Trong Phượng Hoàng nhất tộc, Phượng Tổ hài lòng nhìn hai người con trai, trong mắt lộ ra vẻ yêu mến khó tả.

Hai người con trai tuy hóa hình không phải Phượng Hoàng nhưng lại là tiên thiên dị chủng, thiên phú còn tuyệt luân hơn.

Tất cả các cường giả trẻ tuổi trong Phượng Hoàng tộc đều bị hai người trấn áp.

"Kim Bằng, Khổng Tuyên, hai con là những cường giả đỉnh tiêm trong thế hệ trẻ của tộc ta.

Chương 69

Lần này Hồng Quân giảng đạo, thanh thế vô cùng lớn, hãy đi một chuyến để mở mang tầm mắt, xem các hạng thiên kiêu mạnh mẽ thế nào!" Khổng Tuyên khoác một bộ ngân giáp, biểu hiện vô cùng ôn văn nhĩ nhã, dung mạo anh tuấn đến mức khó lời nào tả xiết, ngay cả những nữ tử khuynh thế bình thường cũng phải tự ti mặc cảm.

Khổng Tuyên tuyệt đối xứng đáng với danh hiệu Đệ nhất mỹ nam tử Hồng Hoang!

Còn Kim Bằng thì khí thế vô cùng lạnh lùng uy nghiêm, do là Kim Sí Đại Bàng Điểu hóa hình nên càng thêm cao lãnh cô ngạo, trong đám đồng lứa kẻ có thể coi là đối thủ chỉ có Khổng Tuyên bên cạnh!

Nghe lời mẫu thân, hai người không nói thêm gì nữa, trực tiếp hành lễ với Phượng Tổ rồi rời khỏi núi Bất Tử Hỏa.

Trong Kỳ Lân nhất tộc, Thiếu tộc trưởng Lân Thiên cũng bước ra khỏi tộc hướng về Hồng Hoang.

Trong cõi Hỗn Độn, tại một vùng không gian bị phong tỏa hoàn toàn, Dương Mi đột nhiên mở mắt nói với một thanh niên: "Hồng Quân giảng đạo, đi nghe thử một chút đi!" Thanh niên này tên là Dương Thiên, là một cành dương liễu rơi ra từ bản thể trước kia của Dương Mi hóa hình thành, được Dương Mi nhận làm con!

Dương Thiên cũng không hổ danh là tồn tại thoát thai từ cành dương liễu, thực lực mạnh mẽ đến mức không tưởng.

Sau đó trong cõi Hỗn Độn nứt ra một lối đi, Dương Thiên từ đó bước ra, kiên quyết hướng về Tử Tiêu Cung, khí Hỗn Độn hung dữ xung quanh không hề gây ra chút đe dọa nào cho hắn!

Trong vùng đất Cửu U hiện nay sớm đã không còn hoang lương như trước.

Ở đó từng thế lực cường đại dần dần hình thành.

Hoàng Tuyền Lão Tổ hóa hình từ trong Hoàng Tuyền và sáng lập ra Hoàng Tuyền nhất tộc.

Trong thành Phong Đô, Phong Đô Đại Đế khai sáng Ngũ Phương Quỷ Thành, xưng bá một phương.

Tộc trưởng Bạch Cốt nhất tộc – Bạch Cốt Lão Đạo đã đánh hạ một vùng địa bàn rộng lớn hàng tỷ dặm cho tộc mình, là một vùng đất trắng xóa xương cốt.

Vong Xuyên Lão Tổ sinh ra từ sông Vong Xuyên tạo ra Vong Xuyên nhất tộc, chiếm giữ sông Vong Xuyên kéo dài không biết bao xa!

Trong núi Thây sinh ra một vị chí cường giả tu luyện cả thể phách lẫn linh hồn tên là Tướng Thần, khai sáng Cương Thi nhất tộc, uy trấn tứ phương, thấp thoáng có danh hiệu thế lực đệ nhất Cửu U!

Tuy nhiên những đại thế lực chiếm cứ vùng đất Cửu U này không một ai dám đến trêu chọc tòa cổ điện thương lương vĩnh cửu kia.

Luân Hồi Cổ Điện!

Phạm vi ba mươi tỷ dặm xung quanh đó là vùng đất cấm kỵ, kẻ nào lại gần là chết!

Tất cả các cường giả đều công nhận điều này, chỉ vì đó là đạo trường của đệ nhất cường giả Hồng Hoang – Luân Hồi Đạo Tôn.

Lúc này trong Luân Hồi Cổ Điện, Luân Hồi đang bế tiểu Hậu Thổ nói với ba đồ đệ: "Hồng Quân khai giảng, các con nếu không có việc gì có thể đi nghe một phen.

Dù sao đạo của mỗi người đều có thể tham khảo!" Thanh Y và Kiếm Linh Nhi nghe vậy đều nhíu mày, hiển nhiên là không muốn đi.

Minh Hà ở bên cạnh thấy vậy không khỏi khổ sở lắc đầu, tuy là đại đệ tử nhưng đối với hai vị sư muội này hắn cũng chẳng có cách nào, ai bảo Sư tôn yêu chiều họ hơn chứ.

Thấy hai người không muốn đi, Minh Hà đành đứng dậy ôm quyền nói: "Sư tôn, vậy để đệ tử đi một chuyến vậy!" Luân Hồi gật đầu nói: "Ân, lần này đi hãy dẫn theo tiểu sư muội của con nữa, để nó đi xem náo nhiệt một chút.

Nhớ kỹ, đừng làm mất uy danh của mạch Luân Hồi ta!" "Đệ tử hiểu rõ, đệ tử cũng muốn xem thử các hạng thiên kiêu đỉnh cấp của các thế lực rốt cuộc là người thế nào!" Minh Hà mỉm cười nói, trong mắt bỗng hiện lên tinh quang vô hạn, một luồng vĩ ngạn kiếm ý không ai cản nổi bộc phát.

Sau đó Minh Hà dẫn theo tiểu Hậu Thổ rời khỏi Luân Hồi Cổ Điện hướng về Tử Tiêu Cung.

Ba ngàn năm thời gian lặng lẽ trôi qua, lúc này trong Tử Tiêu Cung sớm đã chật kín người, các chí cường giả của các thế lực tụ hội một nhà, đua nhau bộc phát khí thế, không ai chịu nhường ai.

Lục Nhĩ được mười một Tổ Vu dẫn vào trong, ở đó hắn trông như một con kiến hôi, kinh hãi phát hiện tu vi Thái Ất Kim Tiên căn bản không có chút tác dụng nào, sơ sẩy một chút là có thể bị khí thế xung quanh nghiền nát đến chết!

Ngày giảng đạo càng lúc càng gần, từng vị thiên kiêu cái thế lần lượt xuất hiện.

Phục Hy, Nữ Oa, Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử, những vị Tiên Thiên đại thần này từng người một

cũng đã giáng lâm!

Lúc này trong Tử Tiêu Cung đang diễn ra một màn kịch tính.

Đám người Minh Hà, Đế Tuấn, Thái Nhất, Dương Thiên, Khổng Tuyên, Kim Bằng, Lân Thiên, Ngao Quảng... dẫn đầu các đại thế lực đều đang lạnh lùng đứng xem cảnh tượng trước mắt.

Lúc này trước điện Tử Tiêu Cung có sáu chiếc bồ đoàn, trên đó là Tam Thanh tọa lạc, tiếp sau là Nữ Oa, Hồng Vân, Côn Bằng.

Vị trí này các thế lực đều biết là Hồng Quân Lão Tổ chuẩn bị cho đồ đệ của mình nên đương nhiên không ai tranh giành.

Vốn dĩ mọi người đều nghĩ như vậy, ai nấy yên lặng chờ đợi, nhưng khi Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đến, cục diện bình tĩnh đã bị phá vỡ.

Những thiên kiêu đỉnh cấp từ các thế lực đều dùng ánh mắt lạnh lẽo châm biếm nhìn màn kịch trước mắt.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đường đường là những thiên kiêu cái thế Tiên Vương đỉnh phong mà không có lấy một chút ngạo khí cần có, vì cái bồ đoàn mà khóc lóc thảm thiết, ngay cả khi bị đồng lứa xem là trò cười cũng tỏ vẻ như không có chuyện gì.

Càng nực cười hơn là Hồng Vân tu luyện đến mức độ này mà vẫn còn giữ cái tâm tốt bụng đó, quả thật là hiếm thấy.

Nhìn vẻ mặt nhiệt tình của Hồng Vân, bao gồm cả Minh Hà, ai nấy đều dùng thái độ lạnh lùng đối đãi.

Họ biết rõ những người như Hồng Vân sau này chắc chắn sẽ phải chịu thiệt thòi lớn, nên đối với ý tốt của hắn, mọi người hầu như đều lạnh lùng từ chối, không thèm giao lưu.

Hồng Vân chuốc lấy một bụng bực bội, cuối cùng quay về bên

cạnh Trấn Nguyên Tử.

Trấn Nguyên Tử thấy vậy không khỏi cảm thấy tiếc cho người bạn tốt này, đang định lên tiếng thì Dương Thiên ở bên cạnh đột nhiên nói.

"Sư đệ, người này tuy là bạn tốt của đệ nhưng tính tình quá nhu nhược, không thích hợp kết giao.

Nếu không có một cú đòn chí mạng thì e rằng khó giữ được tính mạng!" Là con của Dương Mai, Dương Thiên trong việc nhìn người tự nhiên có cái nhìn độc đáo riêng, liếc mắt là nhìn ra vấn đề.

Trấn Nguyên Tử thấy vậy không khỏi khẽ thở dài, cuối cùng không nói thêm gì nữa.

Mọi người đều nghĩ Trấn Nguyên Tử là mảnh vỡ của Thế Giới Thụ hóa thành Tiên Thiên linh căn, nhưng thực tế hắn lại thoát thai từ Không Tâm Dương Liễu.

Năm xưa Bàn Cổ dùng rìu chém vỡ bản thể của Dương Mi, trong đó có một mảnh lớn nhất rơi vào Hồng Hoang, theo năm tháng hóa thành cây Nhân Sâm Quả hiện nay.

Cho nên Trấn Nguyên Tử và Dương Thiên thực chất là do cùng một bản thể hóa thành, cuối cùng được Dương Mi tìm thấy và thu làm đồ đệ.

Đó cũng là lý do tại sao lúc trước Luân Hồi đi ngang qua núi Vạn Thọ mà không thu hắn làm đồ đệ.

Theo sự lắng xuống của phong ba nhường chỗ, mọi thứ lại trở về quỹ đạo ban đầu.

Chương 70

Ngay sau đó cửa Tử Tiêu Cung lặng lẽ đóng lại, hình bóng Hồng Quân đột nhiên xuất hiện.

Ông quét mắt nhìn tứ phương, cuối cùng dừng lại một lát trên người Lục Nhĩ Mi Hầu và Hậu Thổ, khiến Lục Nhĩ sợ tới mức không nhẹ, trong lòng lo lắng vô cùng.

Nhưng cuối cùng Hồng Quân không nói gì cả, cũng không nói nhảm mà trực tiếp bắt đầu giảng đạo.

Những lời đại đạo từ miệng Hồng Quân thốt ra hóa thành từng luồng đạo uẩn sâu sắc vây quanh tai mọi người.

Phàm là người nghe thấy đều say sưa mê mẩn.

Cả Tử Tiêu Cung từ trên xuống dưới chốc lát hoa trời rơi loạn, sen vàng mọc dưới đất, ánh kim quang vô tận không ngừng lóe lên rồi dần dần được mọi người hấp thụ.

Phải nói rằng Hồng Quân có sự thấu hiểu nhất định về đạo Trảm Thi, so với đạo Luân Hồi, đạo Không Gian, đạo Hủy Diệt...

đều không hề kém cạnh.

Minh Hà lúc này cũng nghe lọt tai, không khỏi nhớ tới những lời Sư tôn Luân Hồi đã nói.

Kẻ mạnh mẽ không nằm ở đạo nào, sinh linh khai sáng ra con đường đó mới là kẻ có trái tim vô địch.

Lại nữa, đại địa Hồng Hoang, vô tận sinh linh bao gồm các Hỗn Độn Ma Thần đều đang truyền tụng việc Bàn Cổ dùng lực chứng đạo, đứng trên tất cả mọi loại đạo.

Nhưng chỉ có Sư tôn Luân Hồi Đạo Tôn là chưa từng nói đạo của Bàn Cổ là mạnh nhất, khắp thiên hạ cũng chỉ có Sư tôn dám nói thẳng rằng các loại đạo khác không hề thua kém việc lấy lực chứng đạo!

Những cảm ngộ và minh ngộ đó khiến thực lực của Minh Hà càng thêm tinh tiến, đi ngày càng xa trên con đường Tiên Tôn, mà ngưỡng cửa Hỗn Nguyên Kim Tiên cũng ngày càng gần hơn.

Những người có mặt đều cảm nhận được huyết sát đại đạo thoắt ẩn thoắt hiện của Minh Hà mà nảy sinh sự kiêng dè, như thể có một thanh trường kiếm đỏ rực máu đang treo ngay trên đầu mình, khó chịu vô cùng.

Lúc này Hồng Quân – người đã hoàn thành Tam Thi hợp nhất – vừa giảng bài vừa đưa mắt nhìn về phía Minh Hà.

Trong khoảnh khắc đó, ông nhìn thấy hình bóng của một chí cường giả trên người Minh Hà.

Dương Mi, La Hầu, thậm chí là cả Luân Hồi!

Hồng Quân biết Minh Hà đã hoàn toàn lột xác, con đường tương lai vô cùng rộng mở.

Ngay sau đó ông lại nhìn về phía ba đồ đệ của mình, không khỏi thở dài một tiếng.

Dù là Lão Tử, Nguyên Thủy hay Thông Thiên thì tư chất tuy vô song nhưng quá mức kiêu ngạo, nói trắng ra là đang dựa vào công lao khai thiên của Bàn Cổ mà tu hành, tâm cảnh còn cần được đề thăng!

Tiếp đó ông lại nhìn về Nhị Đế Yêu tộc, thiên kiêu của Tiên Thiên Ngũ tộc, đặc biệt là Khổng Tuyên, cảm thấy tư chất và tâm cảnh của người này chỉ đứng sau Minh Hà.

Chậm rãi, ông cũng lắng tâm lại tiếp tục giảng bài.

Thời gian trôi qua, chín ngàn năm chớp mắt đã mất, Hồng Quân cũng ngừng giảng đạo, mọi người có chút không nỡ rời khỏi trạng thái đại đạo mà thanh tỉnh lại.

Lúc này tu vi của các chí cường giả đỉnh cấp cũng bắt đầu từ từ tiến bước, thời đại Tiên Đế sắp lâm bồn.

Khổng Tuyên trực tiếp đột phá Tiên Đế đỉnh phong ngay trong Tử Tiêu Cung, vượt xa đám cường giả một bậc, lúc này Khổng Tuyên bắt đầu nới rộng khoảng cách với mọi người.

Chờ mọi người bình tĩnh lại, Hồng Quân cuối cùng cũng có động tĩnh.

"Bần đạo lần này khai giảng cộng lại ba lần, mỗi lần chín ngàn năm.

Trong thiên số minh minh, lẽ ra nên có sáu người làm đồ đệ của ta!" Lời này vừa thốt ra, ánh mắt của vô số người ngay lập tức đổ dồn vào sáu chiếc bồ đoàn ở phía trước nhất, trong lòng đã có đáp án.

Quả nhiên Hồng Quân trực tiếp nhìn về phía trước, cuối cùng lên tiếng: "Tam Thanh, bần đạo có Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp, Bàn Cổ Phủ, Thái Cực Đồ.

Bản thể bần đạo là một luồng thanh khí cũng giống Lão Tử, cùng mạch với Bàn Cổ, nhân quả cực lớn, hôm nay chính thức thu ba người làm đồ đệ!" Tam Thanh thấy vậy cũng không ngạc nhiên, trực tiếp bái xuống gọi Sư tôn.

Sau đó Hồng Quân tiếp tục hỏi: "Nữ Oa, ngươi có nguyện bái ta làm sư không!" Trong lòng Nữ Oa không khỏi vui mừng, ngược lại Phục Hy ở phía sau thì nhíu mày, không biết tại sao lại nhớ tới những lời của vị Đạo Tôn kia lúc ở chân núi Bất Chu Sơn.

Định ngăn cản nhưng mọi chuyện đã muộn, Nữ Oa với lòng cầu

đạo mãnh liệt đã hân hoan bái xuống.

Phục Hy thấy vậy không khỏi thở dài một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Tiếp đó Hồng Quân lại nhìn về phía Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, thở dài một tiếng rồi nói: "Hai người nguyên bản đã có sư thừa nên không thể bái vào môn hạ Huyền môn của bần đạo.

Tuy nhiên hai người có công trị lý Tây Phương, công đức vô lượng, bần đạo cũng đang nợ Tây Phương một mối nhân quả lớn, vậy thu hai người làm ký danh đệ tử vậy!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đại hỉ, mục đích đã đạt được nên trực tiếp hành lễ.

Tại thời điểm Hồng Quân chuẩn bị kết thúc lần giảng đạo thứ nhất, đột nhiên, một người bước ra, hướng về phía Hồng Quân hành lễ.

"Khởi bẩm lão sư, nay trong Hồng Hoang trật tự bất nhất, kẻ mạnh tùy ý làm bậy, tàn phá Hồng Hoang, vì thế đệ tử nguyện ý giúp đỡ lão sư trị lý Hồng Hoang, xin lão sư ân chuẩn!" Người lên tiếng không phải ai khác, chính là Đảo chủ đảo Tán Tiên – Đông Vương Công.

Vì thế lực nằm ở hải ngoại, tốc độ phát triển xa không bằng Yêu tộc, lần này Hồng Quân giảng đạo, y cũng đã nắm bắt thời cơ, đứng ra tranh thủ.

Lời này vừa thốt ra, vô số người nhìn Đông Vương Công như nhìn kẻ chết, trong lòng không ngừng cười lạnh.

Giúp Hồng Quân trị lý Hồng Hoang?

Thật nực cười, ai quy định Hồng Hoang là của một mình Hồng Quân, không nhìn xem những nơi cấm kỵ kia có tồn tại nào đồng ý hay không?

Ngay cả Luân Hồi Đạo Tôn còn chưa từng nói lời như vậy, Hồng Quân là cái gì?

Lúc này, ngay cả Hồng Quân cũng đăm đăm nhìn về phía Đông Vương Công, dưới vẻ mặt vô cảm lại hiện lên sự băng lãnh lạ thường.

Đông Vương Công trong lòng thấp thỏm, nhưng trên mặt không hề biểu lộ, vẫn cung kính như cũ.

Y cũng không còn cách nào, Yêu tộc phát triển quá nhanh, nhất định phải có biện pháp chế chỉ.

Đế Tuấn và Thái Nhất dựa vào Lục Áp Đạo Quân – một vị Hỗn Nguyên cường giả làm chỗ dựa, y khó lòng kháng cự, cách duy nhất chỉ có thể dựa vào Đạo Tổ Hồng Quân.

Trong lúc mọi người ngỡ rằng Hồng Quân sẽ cự tuyệt, đột nhiên, Hồng Quân hiếm thấy lộ ra một tia mỉm cười đạo: "Lời này đại thiện, đã ngươi đề xuất, vậy bần đạo khâm điểm ngươi làm Nam Tiên chi thủ của Hồng Hoang, tặng Long Đầu Quải Trượng, Vạn Tiên Trận trận đồ, hào lệnh Hồng Hoang!" Sau đó, y lại nhìn về phía Tây Vương Mẫu bên cạnh Đông Vương Công đạo: "Ngươi làm Nữ Tiên chi thủ, tặng cây Bàn Đào, cờ Tố Sắc Vân Giới, phụ trợ Đông Vương Công!" Lời này vừa ra, bên trong Tử Tiêu Cung, mỗi người đều có thần sắc khác nhau.

Những người như Ngao Quảng, Khổng Tuyên, Minh Hà vẫn bình thản, đối với sự bổ nhiệm này không hề có chút phản cảm nào.

Nam Tiên chi thủ?

Bản tọa đã thừa nhận chưa?

Chương 71

Chỉ cần ta không thừa nhận, ngươi làm gì được ta?

Có bản lĩnh thì đến Bất Tử Hỏa Sơn, Long Uyên, Cửu U chi địa mà hào lệnh thử xem, xem có thể sống sót trở ra không?

Ngược lại, những người như Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng, Thập Nhất Tổ Vu thì đôi mày cau lại, họ không dám đối nghịch Hồng Quân, nhưng không có nghĩa là sợ Đông Vương Công.

Đông Vương Công thì mặt mày hớn hở tiếp nhận linh bảo Hồng Quân ban cho, trong lòng đại hỉ, biết rằng lần này mình đã đặt cược đúng.

Y không ngại bị Hồng Quân lợi dụng, Hồng Quân cần quân cờ, y cần mượn thế Hồng Quân, hai bên chỉ là giao dịch công bằng mà thôi.

Sau một hồi giao đàm, mọi người tản đi.

Bên ngoài Tử Tiêu Cung, ba ngàn khách dần dần hướng về Hồng Hoang đại địa mà đi.

Đế Tuấn lạnh lùng nhìn Đông Vương Công đạo: "Đông Vương Công, kế mưu hay lắm, nhưng không biết trong số Tiên Thiên đại thần, có mấy người tôn sùng cái chức Nam Tiên chi thủ này đây?" Đông Vương Công nghe vậy nhếch miệng cười, cũng không áo não, trái lại ôn hòa đạo: "Tôn sùng hay không không quan trọng, quan trọng là chúng sinh Hồng Hoang tôn sùng là được, không phải sao?

Đế Tuấn đạo hữu!" Đế Tuấn chuốc lấy nhục nhã, không nhịn được hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó phất tay áo, dẫn theo Thái Nhất trực tiếp hướng về Hồng Hoang đại địa.

Sau khi Hồng Quân giảng đạo kết thúc, Hồng Hoang đại địa một

lần nữa sôi trào.

Việc Đông Vương Công được Hồng Quân khâm điểm làm Nam Tiên chi thủ lập tức truyền khắp đại lục, vô số sinh linh tranh nhau kéo đến đảo Tán Tiên để gia nhập.

Nhất thời, uy thế đảo Tán Tiên hạo đại vô cùng, hùng mạnh đến mức áp đảo cả Vu Yêu nhị tộc, đứng đầu thế lực Hồng Hoang.

Bên trong Thái Dương Cung, Đế Tuấn và Thái Nhất lạnh lùng nhìn đảo Tán Tiên phát triển, bất động thanh sắc.

Tại đảo Tán Tiên, sau khi tụ tập vô số sinh linh, tu vi của Đông Vương Công cũng tiến triển vượt bậc, chỉ trong ngắn ngủi mấy ngàn năm, y và Tây Vương Mẫu đều đã đạt tới đỉnh phong Tiên Đế, vượt xa đám Tiên Thiên đại thần.

Một ngày, tại đảo Tán Tiên, các cao tầng đang thương nghị việc mở mang bờ cõi.

Hiện nay, toàn bộ hải vực phía Đông đều đã thành địa bàn của họ, Đông Vương Công bắt đầu tìm cách khai thác thêm.

"Cách đảo Tán Tiên ba ức dặm về phía Đông có một vùng sương mù bao quanh, có sinh linh kinh động nói thường cảm giác được một luồng Hỗn Độn linh khí truyền ra, có khả năng đó là đảo Bồng Lai trong truyền thuyết.

Hòn đảo đó vật tư phong phú, linh chủng vô vàn, nếu có thể hạ được, thực lực đảo Tán Tiên chúng ta sẽ tăng cường thêm mấy thành.

Truyền lệnh xuống, đại quân lập tức xuất phát, đánh chiếm đảo Bồng Lai, để chúng sinh Hồng Hoang thấy rõ thực lực của chúng ta!" Đông Vương Công hạ lệnh, các cường giả đảo Tán Tiên lập tức tổ chức đại quân, khí thế hùng hổ tiến về đảo Bồng Lai.

Đại quân đi tới đâu như châu chấu quét qua tới đó, thanh thế vô

cùng hạo đãng.

Tại đảo Bồng Lai, đang tọa thiền trên trì liên hoa, một thân thanh y phiêu miểu, tiên khí tràn trề, Thanh Y đột nhiên mở mắt, một luồng tinh quang lóe lên.

"Đông Vương Công, gan lớn lắm!" Ánh mắt Thanh Y lấp lánh tinh quang vô hạn.

Trên đỉnh Đông Côn Luân, trong Tam Thanh Điện, Tam Thanh đang cảm ngộ đại đạo đột nhiên mở mắt nhìn nhau, sau đó thở dài đạo: "Đi thôi, Sư tôn đã phát ngôn, ba người chúng ta đi một chuyến vậy!" Sau đó, ba huynh đệ đứng dậy, đạp hư không hướng về phía Đông Hải.

Trên núi Tu Di ở phương Tây, dưới gốc cây Bồ Đề đung đưa theo gió, một người tai to mặt lớn, mắt mũi nhỏ nhắn béo tròn cùng một người mặt mày khổ sở như ai nợ mình một kiện Tiên Thiên Chí Bảo đồng thời mở mắt.

"Sư huynh, Lão sư...?" Chuẩn Đề lên tiếng hỏi trước.

Tiếp Dẫn nghe vậy, gương mặt khổ não đầy sự phức tạp, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài đạo: "Sư đệ, một chuyến này không đi không được, dù sao cái danh ký danh đệ tử cũng không phải là có được không công." Dứt lời, hai huynh đệ mở ra phòng ngự đại trận núi Tu Di, hướng về Đông Hải.

Trên sườn núi Bất Chu, Phục Hy và Nữ Oa mặt mày phức tạp, nhất thời không biết làm sao cho phải.

"Nhị muội, cái vị trí đệ tử đó không nên nhận!" Phục Hy thở dài một tiếng đạo.

Nữ Oa lúc này cũng có chút hối hận, nhưng bây giờ có nói gì cũng vô dụng, nàng đành nhìn Phục Hy hỏi: "Đại huynh, Lão sư truyền lệnh

bảo muội đến Đông Hải trợ giúp Đông Vương Công một tay, muội nên làm thế nào?" Phục Hy nghe vậy lại mỉm cười nhạt đạo: "Chớ hoảng, Hậu Thổ muội muội đang dẫn theo Huyền Minh tới, có hai người họ ở đây, không cần phải khó xử nữa!" Quả nhiên, không lâu sau, giọng nói líu lo của Hậu Thổ truyền qua đại trận: "Nữ Oa tỷ tỷ, muội tới chơi đây!" Hai huynh đệ nhìn nhau cười, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống.

Sau đó, cửa lớn mở ra, Nữ Oa nghênh đón Hậu Thổ và Huyền Minh vào trong.

Lúc này, tại Cửu U chi địa, bên trong Luân Hồi Cổ Điện, Luân Hồi đột nhiên mở mắt, u quang vô tận bạo phát mãnh liệt.

"Hừ!

Hồng Quân, vừa mới đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Đạo Chủ đã không kìm lòng được muốn đối phó ta sao?

Muốn dẫm lên danh tiếng của Bản tôn để đăng đỉnh Hồng Hoang, sau đó mượn đại thế xâm thôn thiên địa ý chí để hóa thân Thiên Đạo ư?

Vậy Bản tôn sẽ cho ngươi biết, danh hiệu của Bản tôn không dễ mượn như vậy đâu.

Bàn Cổ còn không làm được, ngươi cũng vọng tưởng sao?

Hừ!" Nói đoạn, Luân Hồi không nói thêm lời nào, u quang vô tận hoành không bạo phát, thể hiện rõ tâm trạng phẫn nộ lúc này.

Sau đó, hắn vung tay một cái, một đạo quang huy bùng nổ, trực tiếp hướng về Thiên Cơ Đài, Huyết Hải và dãy núi Ngũ Hành.

Tại Huyết Hải, Minh Hà đột nhiên mở mắt, huyết quang kiếm khí vô tận bùng nổ trong mắt.

“Hừ!” Ngay sau đó, một đạo huyết quang từ Huyết Hải xung thiên, sóng trào cuồn cuộn ba ngàn trượng vỗ vào ghềnh đá đỏ rực, uy thế vô biên vô tế bạo phát khiến cả Cửu U chi địa sôi trào.

“Tê~~!” Tại các hướng Vong Xuyên, Nại Hà, Hoàng Tuyền, Bạch Cốt, Phong Đô, Thi Sơn, từng vị cổ lão cường giả mở mắt, kinh hãi nhìn Minh Hà Lão Tổ đang bay lên, trong lòng run rẩy.

Thực lực của Minh Hà càng lúc càng cường kình!

Trong dãy núi Ngũ Hành, Kiếm Linh Nhi đột nhiên đứng dậy, tinh quang hiện ra, một luồng kiếm ý thương mang khuynh thế từ đôi mắt nàng bạo phát, quét ngang một phương.

“Hừ, hôm nay mạch Luân Hồi ta sẽ cho thế nhân thấy thực lực của mình, lũ ngưu quỷ xà thần mà cũng dám vuốt râu hùm sao?” Kiếm Linh Nhi lúc này không còn vẻ cổ linh tinh quái như thường ngày, mà mang theo khí thế bá đạo vô song, xông thẳng lên trời.

Dứt lời, thân hình nàng vút lên, khí thế khủng bố quán triệt toàn bộ dãy núi Ngũ Hành, sau đó đạp hư không tiến về phương xa.

Trên Thiên Cơ Đài, tại một chiếc bàn đá, Sát Lục và Thiên Cơ đang cầm quân đen trắng đối dịch, sát phạt bất phân thắng bại.

Đột nhiên, Sát Lục đạo: “Hồng Quân gan không nhỏ, chẳng lẽ cho rằng chỉ có lão là Hỗn Nguyên Đạo Chủ sao?” Thiên Cơ nghe vậy không vui không buồn, cầm quân trắng mạnh mẽ hạ xuống, ngay lập tức một con bạch long khổng lồ hiện ra, thôn phệ một mảng lớn quân đen.

Trên thân Thiên Cơ, đạo uẩn vô tận lưu chuyển, lúc này lão mới đạo: “Đạo Tôn năm đó từng nói, mưu đồ của Hồng Quân rất sâu xa, giờ xem ra lão muốn thâu tóm cả thiên hạ rồi!” Sát Lục hắc hắc cười, không hề để ý đến việc mình sắp thua trắng bảng, ngược lại cười

quái dị đạo: "Vậy thì để thế nhân thấy, mạch Luân Hồi ta tuyệt đối không dễ chọc vào!" "Nên là như vậy!" Thiên Cơ đáp lời, sau đó hai người nhìn nhau cười, tiếp tục cuộc tư sát.

Lúc này trên Đông Hải vô cùng náo nhiệt, trong hư không vô tận không biết có bao nhiêu cường giả hội tụ, đồng loạt nhìn về phía đảo Bồng Lai.

Đây không chỉ là một trận chiến mở mang bờ cõi của đảo Tán Tiên, mà còn là cuộc bác dịch giữa các cường giả Thái Cổ.

Chương 72

Đông Vương Công không ngốc, nếu chỉ là chiếm một hòn đảo thì không thể thu hút nhiều sự chú ý đến vậy, giờ nhìn lại mới thấy bối cảnh hòn đảo này không đơn giản.

Nhưng ván đã đóng thuyền, tên đã trên dây không thể không bắn!

Đại quân đảo Tán Tiên bao vây đảo Bồng Lai, hai bên đối trì.

Ngay sau đó, bên ngoài đảo Bồng Lai trận môn mở rộng, Hỗn Độn linh khí vô tận tràn ra khiến vô số cường giả chú ý, không ít sinh linh lộ vẻ tham lam.

Nhưng đúng lúc đó, một luồng khí thế khủng bố xung thiên, uy áp tứ phương, chiến ý vô tận cuộn trào ép tới nơi này.

Tiếp theo, trong mắt vô số người, Thanh Y với một thân thanh sam, diện sắc khuynh thành xuất hiện, như mỹ nhân từ trong tranh bước ra, tiên khí phiêu phiêu, khí thế đó khiến người ta không dám nảy sinh ý nghĩ khinh nhờn.

Nàng chân trần bước trên hư không, cổ chân đeo hai chiếc chuông nhỏ đung đưa theo gió, phát ra từng hồi âm thanh nhiếp nhân tâm thần, vừa nhìn đã biết không phải phàm phẩm.

Khí thế nội liễm, ngay cả Đông Vương Công cũng không nhìn thấu tu vi của nàng sâu đến mức nào.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu nhìn nhau, trong mắt cả hai đều lộ vẻ kiêng kị đậm nét.

Họ không ngốc, khi Thanh Y xuất hiện, họ không bị khí chất hay ngoại hình của nàng thu hút, mà chỉ cảm thấy một cảm giác nguy cơ và thần bí mãnh liệt.

Nhưng hiện tại giữa bàn dân thiên hạ, đây là lần xuất thủ quy mô lớn đầu tiên của đảo Tán Tiên, không thể kết thúc chóng vánh, chỉ đành cứng đầu tiến tới.

Không chỉ vậy, còn phải thật mạnh mẽ, không được phép tỏ ra yếu thế!

Vì vậy, dưới cái nhìn kính sợ của vô số người, Đông Vương Công mạnh mẽ bước ra, kiêu ngạo đạm mạc nhìn Thanh Y đạo: "Đạo Tổ khâm điểm bản hoàng và Tây Vương Mẫu làm Nam Nữ Tiên chi thủ, thống ngự vạn tiên, hôm nay con đường trước mặt ngươi chỉ có hai: thần phục hoặc là yên diệt!" Xung quanh, vô số sinh linh đảo Tán Tiên nhìn Đông Vương Công với vẻ sùng bái, cuồng nhiệt không ngừng dâng cao.

Đông Vương Công trong lòng họ chính là cường giả vô địch, quả nhiên không làm họ thất vọng!

Nhưng họ không biết rằng vị bá giả vô địch lúc này trong lòng cũng đang hối hận vô cùng, chỉ là giờ đã không còn đường lui!

Thanh Y nghe vậy cũng không phí lời, khí thế vô lượng vung vãi trường không, sau đó trực tiếp đưa ngón tay ngọc trắng trẻo như lưu ly ra chỉ một cái.

Vút~~!

Một luồng khí thế nồng đậm diễn sinh, ngay sau đó một đạo kiếm khí từ ngón tay nàng bắn ra, xé toạc hư không hướng về phía Đông Vương Công.

Uy thế kiếm đạo vô biên rung chuyển tứ phương, khiến vô số người run sợ.

Khí thế thật khủng bố, chỉ bằng một chiêu, thực lực cấp bậc Tiên Tôn của Thanh Y đã in sâu vào lòng mọi người.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu trong lòng trầm xuống, lúc này mới biết nữ tử trước mặt không đơn giản chút nào.

Ngay lập tức họ cũng xuất chiêu, Long Đầu Quải Trượng vẽ một đường trong hư không, hóa thành một con đại long lao về phía kiếm khí của Thanh Y.

Cờ Tố Sắc Vân Giới được Tây Vương Mẫu phất tay một cái, một màn phòng hộ khổng lồ hiện ra để đảm bảo vạn vô nhất thất.

Tiên Tôn thì đã sao, hai người họ vốn là Tiên Thiên Ma Thần, lại có nhiều chí bảo Đạo Tổ ban cho, căn bản không sợ cường giả cấp Tiên Tôn.

Tuy nhiên, họ đã lầm, cái vốn liếng mà họ tự hào trước mặt Thanh Y căn bản không đủ nhìn.

Uy lực một ngón tay của Thanh Y trực tiếp xuyên thủng con cự long do gậy đầu rồng hóa thành, sau đó mạnh mẽ đánh lên cờ Tố Sắc Vân Giới.

Oanh~~!

Hư không rung chuyển, ngay sau đó Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu bị chấn văng liên tục, kinh hãi nhìn Thanh Y, trong mắt đầy vẻ không thể tin nổi!

Người kinh ngạc không chỉ có hai người họ, mà còn cả những cường giả đang ẩn nấp trong hư không vô tận, Côn Bằng, Thái Nhất cũng nằm trong số đó.

Thanh Y vừa xuất thủ, chỉ bằng uy lực của một đòn đã tuyên cáo với thế nhân thế nào là cường giả, thế nào là ngạo thị vô song!

"Thực lực như vậy mà cũng dám khiêu khích đảo Bồng Lai của ta, thật không biết tự lượng sức mình!" Thanh Y lạnh lùng đánh giá hai người Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu, gương mặt tuyệt mỹ lộ

ra một tia lãnh ý mỉa mai.

Lời này khiến Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu vô cùng phẫn nộ.

Đang lúc định phản bác, một giọng nói đột nhiên giáng xuống, thu hút sự chú ý của không ít người.

"Vô Lượng Thiên Tôn, đạo hữu nói lời này bần đạo không tán thành, đạo hữu chẳng qua là ỷ mạnh hiếp yếu mà thôi!" Một giọng nói khổ não vang lên, không hề nể mặt Thanh Y chút nào.

Thanh Y nghe vậy nhìn lại, mọi người cũng kinh ngạc, rốt cuộc là ai dám mạnh miệng như vậy trước mặt một vị Tiên Tôn cường giả.

Kẻ đó không phải ai khác, chính là Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Thấy Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu chịu thiệt, họ trực tiếp đứng ra.

Sau khi trực diện áp lực từ Thanh Y, họ lập tức cảm thấy một tia kiêng kị!

Cường giả cấp Tiên Tôn quả nhiên không thể coi thường!

Thanh Y cũng lạnh lùng đánh giá hai người một lượt, sau đó không thèm nói nhiều, nhàn nhạt đạo: "Hai người đã muốn ra đầu sai thì cùng ở lại luôn đi!" Tiếp Dẫn nghe vậy tiếp lời: "Đạo hữu thực lực cường đại, huynh đệ chúng tôi không bằng, nhưng chúng tôi có một trận pháp, xin mời đạo hữu thưởng lãm!" Nói xong, căn bản không cho Thanh Y cơ hội nói thêm lời nào, Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề lập tức lấy ra chí bảo.

"Hoa Khai Kiến Ngã!" Chuẩn Đề quát lớn, ngay sau đó một cây Bồ Đề chọc trời hiện ra, tứ diện bát phương xuất hiện các loại linh vật mang đậm sắc thái phương Tây.

“Ngã Kiến Nhân Nhân!” Tiếp Dẫn tiếp lời, một đóa liên hoa ảo ảnh kinh thế hiện ra, ngay sau đó một tòa đại trận huy hoàng bao trùm, áo nghĩa thâm thúy bùng nổ, trấn áp trường không!

“Đạo hữu, sư huynh đệ chúng tôi nguyện lấy Liên Hoa Bồ Đề đại trận mời đạo hữu nếm thử cho thỏa!” Giọng nói trầm mặc của Tiếp Dẫn lại vang lên.

“Tê!

Hai người phương Tây tuy có phần vô sỉ, không có giới hạn, nhưng tòa đại trận này thật sự có chút bản lĩnh nha!” “Khởi chỉ có chút bản lĩnh, hai sư huynh đệ họ nếu dùng đại trận này, e là ngay cả Tiên Tôn cường giả bình thường cũng không phải đối thủ!” “Đúng vậy, tòa đại trận này làm ta nhớ tới một tồn tại cường đại.” “Hả, thời kỳ Hỗn Độn, vị chấp chưởng Phật Đạo pháp tắc kia, một trong Tam Thiên Ma Thần – A Di Đà?” “Không sai, A Di Đà thần bí, chỉ đứng sau Luân Hồi Đạo Tôn, dĩ nhiên chắc chắn không thể so với Luân Hồi Đạo Tôn, nhưng thực lực tuyệt đối là tồn tại đáng sợ nhất dưới cấp mười Ma Thần hàng đầu!” “Ta cũng từng nghe danh, đại đạo của A Di Đà cực kỳ quái chiêu, nhưng lại có thể tu luyện đến mức độ này, đủ thấy không tầm thường!” “Chẳng trách ngay cả Hồng Quân Đạo Tôn cũng nhận hai người họ làm đồ đệ, giờ xem ra hai người này hoặc là đệ tử của A Di Đà, hoặc là đã đạt được truyền thừa của A Di Đà rồi!” “Cứ xem tiếp đi, tòa Liên Hoa Bồ Đề đại trận này, ngay cả Tiên Tôn cường giả giáng lâm cũng phải bị động, không biết vị Thanh Y tiên tử này sẽ ứng phó thế nào!” Thanh Y lúc này vẫn đạm mạc nhìn tòa đại trận đang vang rền phạn âm, không có lấy một tia kiêng kị, thái độ và khí chất lúc này giống cực kỳ Luân Hồi, vinh nhục bất kinh!

Đúng lúc đó, một đạo kiếm quang đột nhiên bạo phát, vắt ngang chín ức dặm không trung, mạnh mẽ đánh thẳng lên Liên Hoa Bồ Đề

đại trận.

Oanh~~!

Đại trận không tự chủ được mà rung chuyển, vô số người trong lòng bất giác kinh hãi.

Một kiếm đánh ra từ khoảng cách xa như vậy mà có thể mang uy lực khủng bố như thế, thật khiến người ta kinh ngạc!

Ngay sau đó, một tiếng quát khẽ truyền lại, thu hút sự chú ý của vô số người.

Chương 73

"Chỉ một tòa đại trận hèn mọn, bản tọa cũng muốn thử một chút!" Một đạo kiếm quang xé toạc hư không, Kiếm Linh Nhi mạnh mẽ bước ra, kiếm khí vô biên vô tận cuộn trào, trong phút chốc khiến tinh hà chao đảo, sao dời vật đổi.

Khác với Thanh Liên kiếm đạo của Thanh Y, kiếm đạo của Kiếm Linh Nhi tràn ngập hơi thở Hỗn Độn, dù sao nàng vốn sinh ra từ trong Hỗn Độn, về lý cũng thuộc về Hỗn Độn Ma Thần xuất thân!

Sự xuất hiện của nàng khiến cả vùng không gian có cảm giác sắp sụp đổ, kiếm ý quanh thân bất giác bạo phát như muốn cắt nát hư không.

Kiếm Linh Nhi đã hiện thân!

"Kiến sư tỷ!" Thanh Y thấy Kiếm Linh Nhi, gương mặt lạnh như băng rốt cuộc cũng hiện lên một tia ôn hòa, trong nhất thời khiến tứ phương kinh diễm!

Kiếm Linh Nhi cũng đáp lễ rồi đạo: "Sư muội yên tâm, xem sư tỷ trút giận cho muội thế nào!" Tính cách Kiếm Linh Nhi vốn luôn như vậy, bình thường hào sảng, thích trêu chọc sư huynh đệ, đôi khi ngay cả Luân Hồi cũng không tha.

Nhưng không có nghĩa là kẻ khác có thể bắt nạt môn nhân Bồng Lai, đệ tử Bồng Lai tuy ít nhưng tuyệt không ai có thể ức hiếp.

Nói xong, trong mắt nàng lóe lên một đạo kiếm quang, sau đó hóa thân thành kiếm, trực tiếp nhập vào Liên Hoa Bồ Đề đại trận.

Trong chốc lát, đại trận khép lại, chiến đấu bắt đầu.

Thanh Y nhìn Kiếm Linh Nhi biến mất, trong lòng không có lấy

một tia lo lắng, cốt lõi trong Luân Hồi Cổ Điện thực chất là chữ 'Luyện', luận về trận pháp, mạch Luân Hồi mới thực sự là đại gia, sao phải sợ hãi.

Sau đó, Thanh Y một lần nữa đặt ánh mắt lên hai người Đông Vương Công.

Chỉ là, những người đến chi viện dường như không chỉ dừng lại ở Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề.

Cùng với sự xuất hiện của ba luồng khí Thái Thanh, Ngọc Thanh, Thượng Thanh, hình bóng của một lão niên, một trung niên và một thanh niên hiện ra, chính là Tam Thanh.

Uy thế vô lượng cuộn trào, ba người cũng không phí lời, chỉ tỏa định thần thức lên Thanh Y, dường như chỉ cần Thanh Y có hành động gì là sẽ đối mặt với đòn đánh lôi đình ngay lập tức!

"Kiếm Linh Nhi xuất hiện, Tam Thanh cũng xuất hiện, xem ra lần này là cuộc va chạm mạnh mẽ giữa Huyền Môn chính tông và Luân Hồi Cổ Điện rồi, cũng không biết ai sẽ đứng vững đến cuối cùng đây?" "Phía sau, cuộc va chạm giữa Luân Hồi Đạo Tôn và Hồng Quân Đạo Tổ mới thật sự đáng mong chờ!" Tam Thanh xuất hiện, Minh Hà đang ẩn nấp trong hư không thấy vậy cũng không phí lời, một vệt huyết quang lóe lên, bản thân lão xuất hiện trong mắt mọi người.

Ngay sau đó, Minh Hà với bộ hồng bào đại diện, khí thế tông sư mạnh mẽ xuất hiện, huyết sát chi ý vô biên phá vỡ hư không, tỏa định về phía Tam Thanh.

"Tam Thanh, ra tay đi!" Giọng nói lạnh lùng của Minh Hà truyền đến, không mang theo chút cảm xúc nào khiến người ta kinh ngạc không thôi.

Dường như trước mặt lão không phải là Bàn Cổ Tam Thanh, mà

chỉ là ba vị Tiên Đế cường giả bình thường vậy.

Tam Thanh cũng lộ vẻ giận dữ, chưa từng có ai dám không coi ba người họ ra gì như thế, không nghi ngờ gì điều này khiến Tam Thanh kiêu ngạo vô cùng não nộ.

"Hừ, cũng xứng làm đối thủ của ba người chúng ta sao?

Đỡ được một kiếm của ta rồi hãy nói!" Thông Thiên trực tiếp bước ra, Thanh Bình kiếm vắt ngang trường không, một đạo kiếm quang phá tan mọi hư vọng, mạnh mẽ chém về phía Minh Hà.

Thông Thiên vừa ra tay, uy thế cường thịnh đến cực hạn, khiến vô số người kinh hãi đồng thời run sợ vô cùng.

Tam Thanh dường như không hề làm nhục uy danh của Bàn Cổ, một kiếm của Thông Thiên khủng bố đến mức đó đủ thấy bản lĩnh!

Tuy nhiên, một kích sát chiêu vô địch cường đại như vậy, trong mắt Minh Hà lại có phần bình thường.

Dưới thanh thiên bạch nhật, dưới ánh nhìn của tất cả mọi người, đối mặt với một kiếm của Thông Thiên, thần sắc Minh Hà không hề thay đổi, một luồng ánh mắt bùng nổ, uy thế vô tận trấn áp toàn trường, ý chí vô địch không ngừng bộc phát.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt chấn động rụng rời của vô số người, một ánh mắt của Minh Hà trực tiếp đánh tan đòn tấn công được coi là vô địch kia của Thông Thiên.

Nhất thời, thần uy của Minh Hà hiển hiện tại chỗ, trấn áp tứ phương.

Những tiếng hít khí lạnh vang lên liên hồi, ai nấy đều kinh hãi trước sự cường đại của Minh Hà, vô số người nhìn lão với vẻ mặt sợ hãi.

Không ai ngờ được lão lại hóa giải một kiếm của Thông Thiên dễ dàng và thản nhiên đến vậy.

Một đòn có hiệu quả, thần sắc Minh Hà vẫn bình thản như cũ, dường như vừa làm một việc chẳng đáng để tâm.

Minh Hà lúc này tỏa ra khí thế đại giáo chủ tông sư, mang lại cảm giác cực kỳ mạnh mẽ, khiến người ta bất giác nảy sinh lòng kính sợ và chấn động khôn cùng.

Là đại đệ tử của mạch Luân Hồi, thực lực của Minh Hà tuyệt đối không thể xem thường, thậm chí trong giai đoạn Tiên Tôn, không ai có thể là đối thủ của lão.

Nếu như sự xuất hiện của Thanh Y và Kiếm Linh Nhi làm Khổng Tuyên của Phượng Hoàng tộc phải nheo mắt, thì đòn ra tay của Minh Hà khiến Khổng Tuyên cảm nhận được một áp lực cực kỳ lớn.

Lúc này, sau một đòn, thần sắc Minh Hà vẫn thản nhiên như vậy, dưới ánh nhìn của vô số người, lão nhàn nhạt lên tiếng: "Đã dám ra tay, vậy cũng đỡ của ta một chiêu thử xem!" Nói xong, lão nhìn Thông Thiên với ánh mắt khinh miệt, ngay sau đó trực tiếp quát: "Trá~~!" Một tiếng vang rền vô biên bùng nổ, ngay sau đó một đạo kiếm khí ẩn chứa Huyết Sát pháp tắc từ miệng Minh Hà thốt ra, phá nát thiên khung, mẫn diệt thời không, lao thẳng về phía Thông Thiên.

Dọc đường đi, không gian từng mảng sụp đổ tan tành, khiến người ta không kìm được cảm giác kinh hoàng.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt của vô số người, một đạo kiếm khí mạnh mẽ xuyên qua vạn cổ thời không quét tới, uy nghiêm như ngục thất.

Thần sắc Thông Thiên lập tức đại biến, một luồng áp lực tử vong không ngừng truyền đến, khiến y bất giác nảy sinh lòng sợ hãi.

Nhưng lúc này, y buộc phải trực diện với một kiếm của Minh Hà.

"Thông Thiên Kiếm Đạo!" Một tiếng quát trầm đục, Thông Thiên không nói thêm lời nào, tóc dài tung bay, khí thế vĩ ngạn xung thiên bộc phát, ngay sau đó một kiếm hoành không chém thẳng về phía kiếm khí của Minh Hà.

Oanh~~!

Tiếng sấm rền vô tận cuộn trào, khiến lòng người run rẩy kinh hãi.

Sau đó, dưới sự chứng kiến của vô số người, hai đạo kiếm khí khủng bố va chạm giữa hư không, uy thế cường thịnh cổ kim hiếm thấy.

Rắc rắc~~!

Vút~~!

Một chuỗi sụp đổ hiện ra, kiếm ý vô tận đan xen giữa hư không làm người ta nghẹt thở.

Ngay sau đó, pháp lực kiếm khí của Minh Hà trực tiếp mạnh mẽ phá tan cái thế kiếm của Thông Thiên, tiếp tục xé toạc các tầng không gian hư không, chấn sát về phía Thông Thiên.

Tê~~!

Xung quanh vang lên những tiếng hít khí lạnh, những ánh mắt chấn động vô cùng truyền lại.

Minh Hà định một kiếm chém chết Thông Thiên sao?

Đúng lúc đó, trên hư không, một tòa bảo tháp chín tầng khổng lồ đột nhiên tỏa sáng, từng luồng Huyền Hoàng khí rủ xuống, bao bọc lấy Thông Thiên.

Chương 74

Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo – Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp!

Thái Thanh Đạo Đức Thiên Tôn – Lão Tử đã ra tay!

Oanh~!

Kiếm khí như rồng, tiếng gào thét cuộn trào, uy thế vô tận mạnh mẽ đánh lên Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, những tiếng chấn động vang vọng liên hồi.

Thông Thiên và Lão Tử đều không tự chủ được mà lùi lại vài bước, kinh hãi nhìn Minh Hà.

Họ không ngờ thanh niên mặc áo đỏ trước mặt lại cường hãn đến mức này.

Lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng cầm Tam Bảo Ngọc Như Ý đứng bên cạnh Lão Tử và Thông Thiên, nghiêm trận chờ đợi nhìn Minh Hà.

Minh Hà xòe bàn tay ra đạo: "Lên hết cả đi, Bàn Cổ Tam Thanh!" Nói xong, thân hình lão vút lên, lập tức xuất hiện trên tinh hải, khí thế Cái Thế Chí Tôn mạnh mẽ giáng lâm, đợi chờ Tam Thanh.

Minh Hà lúc này trầm ổn, đạm mạc, thong dong tự tại, dường như thế gian không có gì ngăn cản được lão.

So với lão, Tam Thanh lúc này có phần chật vật và rơi vào thế hạ phong.

Tuy nhiên ba người vẫn mang vẻ mặt cương nghị, không hề vì đối thủ là một vị Tiên Tôn cường giả mà cảm thấy sợ hãi.

Ba người nhìn nhau, trực tiếp bày ra thế Tam Tài, bay lên hướng về hư không, uy thế vô tận ép về phía Minh Hà.

Hai bên gặp nhau cũng không phí lời, những sát chiêu khủng bố trực tiếp va chạm, tư sát nổ ra ngay tức khắc.

Lúc này ở phía dưới, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu cũng mượn lực lượng của đám người đảo Tán Tiên, bố trí Vạn Tiên Đại Trận để kháng cự Thanh Y.

Thanh Y cũng không phí lời, trực tiếp phong tỏa đảo Bồng Lai, sau đó thân hình xé toạc trường không, lao thẳng vào trong Vạn Tiên Trận.

Nàng định lấy sức một mình phá tan Vạn Tiên Trận.

Lúc này, sự cường đại của mạch Luân Hồi rốt cuộc đã hiển lộ, bất luận là Tiên Thiên Tam Tài Đại Trận, Vạn Tiên Trận hay Liên Hoa Bồ Đề Đại Trận, đều là những trận pháp lừng lẫy một phương trong Hồng Hoang.

Nhưng trước chữ 'Luyện' của mạch Luân Hồi, dường như chúng không còn tác dụng, bị áp chế toàn diện.

Lúc này, bên trong Liên Hoa Bồ Đề Đại Trận, vô số sinh linh phát hiện cả đại trận không biết từ lúc nào đã bắt đầu chao đảo, không ngừng rung chuyển, thỉnh thoảng lại có một đạo Hỗn Độn kiếm khí phá trận tràn ra ngoài.

Mọi người thấy vậy tim đều treo lên cổ họng, biết rằng Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn e là không kiên trì được bao lâu nữa.

Trên tinh hải, Tam Tài Đại Trận do Tam Thanh bố hạ bộc phát từng luồng uy thế khủng bố, nhưng vẫn không thể làm gì được Minh Hà.

Trái lại, sau khi Minh Hà tế ra hai kiếm Nguyên Đồ và A Tỳ, tình thế của Tam Thanh vô cùng nguy ngập.

Nếu không nhờ có Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp phòng ngự thì đã sớm bại trận, nhưng tình hình hiện tại cũng chẳng khá khẩm hơn bao nhiêu.

Y phục chật vật, rách rưới, trên thân đã bắt đầu xuất hiện những vết thương.

Trong Vạn Tiên Đại Trận, uy thế cường đại vô thượng cuộn trào trong hư không.

Vạn Tiên Trận tụ tập sức mạnh của vạn tiên, mỗi đòn đánh đều ẩn chứa toàn lực của vạn vị tiên nhân.

Nhưng sát chiêu cường hoành như vậy vẫn không thể làm gì được Thanh Y, ngược lại còn bị nàng dễ dàng đánh cho tan tác, rút lui liên tục.

Quả nhiên, sau khi trăm năm thời gian trôi qua, đột nhiên một tiếng nổ lớn vang lên, phạn âm vô tận đột ngột tan vỡ, trong phút chốc dường như một vị cái thế cổ đà sắp vẫn lạc vậy.

Oanh~~!

Một luồng dao động khổng lồ truyền đến, vô số người ngoái nhìn, không biết từ lúc nào Liên Hoa Bồ Đề Đại Trận của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã lặng lẽ nổ tung.

Kiếm Linh Nhi cầm trường kiếm, lãnh nhiên nhìn hai người phía trước.

Ở đó, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn y phục rách nát, chật vật vô cùng, trước ngực hai người là hai vết kiếm khí sâu hoắm đang không ngừng ăn mòn.

Tình trạng của hai người rất tệ, đang không ngừng thổ huyết, khí thế tụt dốc thảm hại, chiến lực mười phần không còn nổi một.

Cùng lúc đó, trên hư không đột nhiên rung chuyển bởi những tiếng gào thét vô tận, đinh tai nhức óc truyền đến.

Mọi người chưa kịp kinh ngạc trước sự cường đại trong kiếm đạo của Kiếm Linh Nhi, đã thấy trên tinh hải, ba bóng người đang thổ huyết thảm thiết ngã nhào xuống đất, một tòa bảo tháp nhỏ rơi bên cạnh Lão Tử, không ngừng phát ra tiếng kêu ai oán.

Sau Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, Bàn Cổ Tam Thanh cũng đã thất bại, bại một cách thê thảm.

Ngay sau đó, một luồng huyết sát chi khí cường đại vô song giáng xuống, dưới cái nhìn của mọi người, Minh Hà với vẻ mặt thản nhiên đáp xuống đất, thậm chí không thèm liếc nhìn Tam Thanh lấy một cái.

Khí thế từ đầu chí cuối vẫn thong dong tự tại, không sợ hãi chúng sinh như vậy.

Lúc này, trong lòng mọi người đều nảy sinh một cảm giác, dường như Minh Hà Lão Tổ từ đầu tới cuối đều chưa từng coi Tam Thanh là đối thủ.

Tam Thanh lúc này mới uất ức và không cam lòng làm sao, nhưng thắng làm vua thua làm giặc, đối phương đã dùng thực lực cường đại nghiền ép, dù có Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, Tam Bảo Ngọc Như Ý, quải trượng hay Thanh Bình kiếm cũng vẫn thảm bại.

Cảnh tượng của Tam Thanh và Minh Hà hiện tại đã mang lại cho mọi người sự chấn động cực kỳ mãnh liệt, vô số người nhìn Minh Hà mà kinh hãi khôn cùng.

Luân Hồi Đạo Tôn được xưng tụng là đệ tử của đệ nhất cường giả Hồng Hoang quả không sai, chẳng lẽ đồ đệ của lão cũng định xưng bá thế hệ Tiên Thiên Thần Ma này sao?

Nghĩ vậy, trong lòng mọi người một trận đắng chát.

Đang lúc tâm thần hỗn loạn, đột nhiên trên chiến trường, không gian rung chuyển dữ dội, nước biển cuộn trào, ngay sau đó một đóa thanh liên khổng lồ nổ tung trong Vạn Tiên Trận.

Kiếm ý thanh liên vô biên vắt ngang trường không, uy hiếp thiên hạ.

Trong mắt vô số người, Vạn Tiên Trận trực tiếp nổ tung, vỡ vụn.

Một vạn tên cường giả Đại La Kim Tiên khống chế trận pháp đồng loạt thổ huyết bay ngược ra ngoài, có kẻ không chịu nổi áp lực đã trực tiếp nổ xác mà chết.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu mặt mũi trắng bệch, kinh hãi nhìn cảnh tượng trước mắt.

Lúc này họ cũng không dễ chịu gì, khí thế rơi xuống đáy vực.

Đặc biệt khi nhìn từng tên Đại La Kim Tiên nổ xác chết đi, họ lại càng đau đớn không thôi.

Chương 75

Đó là vốn liếng của mạch đảo Tán Tiên, giờ chết chóc thành ra thế này, trong phút chốc Đông Vương Công thậm chí còn nảy sinh một tia oán hận đối với Hồng Quân.

Vô số người kinh hãi nhìn ba tòa đại trận cường vô địch bị phá vỡ trước mặt mình, không ngừng lắc đầu cảm thán.

Truyền nhân của mạch Luân Hồi Đạo Tôn cường kình đến mức đáng sợ.

Lúc này, ba huynh đệ Minh Hà đứng cùng nhau, thản nhiên nhìn cảnh tượng trước mắt, ba đạo kiếm khí với hình thái khác nhau không ngừng cuộn trào, khiến người ta run sợ đến cực điểm.

Dường như nhận ra đám người Tam Thanh không còn khả năng chống đỡ, trên Hỗn Độn, hào quang vô tận không ngừng cuộn trào, từng luồng khí huy đẳng hiện lên trên thiên khung, nhiếp nhân tâm hồn.

Ngay sau đó, trên thanh minh hào quang rực rỡ, một hư ảnh cung điện hằng cổ, phủ đầy tử khí hiện ra.

Tiếp theo, một bàn tay lớn vắt ngang giáng xuống hạ phương, hào quang vô tận nhấp nháy, lập tức tỏa định ba người Minh Hà, dường như muốn triệt để đánh chết cả ba.

Khí thế khủng bố độc nhất của Hỗn Nguyên Đạo Chủ đang diễn sinh, dường như khoảnh khắc sau sẽ bóp nát cả ba, mẫn diệt chân linh.

Sự thất bại của đám đệ tử đời thứ hai đã khiến Hồng Quân Lão Tổ không thể ngồi yên, đích thân ra tay.

Ý định của lão cực kỳ thuần túy, một khi đã quyết định giao ác với Luân Hồi, muốn lấy Luân Hồi làm đá kê chân cho con đường thành đạo của mình, thì lão sẽ không ngại ra tay.

Vì vậy, lần giao thủ này không giống như Lục Áp Đạo Quân chỉ mang tính thử dò xét, mà là một đòn lôi đình với tâm thế tất sát.

Vô số người trong khoảnh khắc đó kinh hãi trước gan dạ và phách lực của Hồng Quân Đạo Tôn.

Chẳng trách người này có thể dẫm lên tiên vị của La Hầu Ma Tổ để định đoạt Hồng Hoang, quả thật không tìm thấy cường giả thứ hai nào như vậy!

Đối mặt với sát chiêu cường vô địch khiến người ta không thể động đậy kia, ba người Minh Hà vẫn giữ thần sắc không đổi.

Họ không tin trong cái Hồng Hoang này có kẻ nào có thể giết chết họ dưới mí mắt của Sư tôn – Luân Hồi Đạo Tôn.

Quả nhiên, sau khi uy thế vô tận bùng nổ một chút, ngay sau đó, bên cạnh ba người xuất hiện một luồng khí thế cường vô địch, từng bức tranh về tiền kiếp luân hồi vây quanh tâm trí mọi người.

Sau đó, một chiếc bút lông thẳng tắp vắt ngang không trung, hóa thành vạn trượng, không ngừng vươn dài.

Tiếp theo, chiếc bút khổng lồ đó, dưới ánh mắt của vô số người, đánh thẳng lên trường không, trong nháy mắt xuyên thấu bàn tay lớn của Hồng Quân, rơi vào tòa Tử Tiêu Cung hư ảo trên hư không kia.

Xoẹt~!

Đại Đạo Luân Hồi Bút đâm thủng Tử Tiêu Cung, uy thế không giảm, mang theo khí thế khủng bố vô tận chìm vào trong Hỗn Độn, lập tức tìm ra vị trí Tử Tiêu Cung của Hồng Quân Lão Tổ, mạnh mẽ sát tới.

Oanh~~!

Uy lực vô biên vô tận cuộn trào, địa thủy hỏa phong dường như đều bị kinh động, không ngừng lùi xa về tứ phía.

Những luồng cương phong do Đại Đạo Luân Hồi Bút mang lại mẫn diệt mọi vật chất trong Hỗn Độn.

"Gớm ghê!" Vào thời khắc mấu chốt, bên trong Tử Tiêu Cung, một luồng uy thế khủng bố mạnh mẽ bùng nổ.

Ngay sau đó, một miếng ngọc điệp khổng lồ mang theo chút tàn khuyết từ Tử Tiêu Cung xoay tròn bay ra, mang theo từng luồng Hỗn Độn khí diễm, va chạm với Đại Đạo Luân Hồi Bút.

Trong Hỗn Độn, cảm giác dao động truyền đi vô hạn, khiến vô số người kinh hãi không thôi.

Dưới ánh mắt run rẩy sợ hãi của mọi người, hai vật khổng lồ đương thế va chạm giữa hư không.

Oanh~~!

Hỗn Độn bạo động, một cơn bão khổng lồ lập tức diễn sinh, lan rộng ba vạn ức dặm, cuốn phăng mọi thứ.

Cương phong đi tới đâu, mọi thứ đều hóa thành phế tích.

Cuộc giao tranh cấp bậc Hỗn Nguyên Đạo Chủ quả thực khủng bố, chỉ một cú va chạm đã xuyên thủng tất cả.

Vô số người sợ hãi tột độ, kiêng kị khôn cùng.

Lúc này trên Thiên Cơ Đài, hai người Sát Lục và Thiên Cơ mặt mày phẫn nộ vô cùng, từng luồng uy thế khủng bố thuộc về Hỗn Nguyên cường giả bùng nổ.

"Hồng Quân, dám phóng túng như vậy sao!" "Hồng Quân lão nhi, ngươi không biết xấu hổ như thế, tội thật đáng chết!" Thân hình hai

người vắt ngang không trung, hướng về Hỗn Độn mà đi.

Tung tích không hề che giấu, khí thế khủng bố bùng nổ khiến tứ phương kinh hãi liên hồi.

Việc Hồng Quân ra tay đối phó với ba người Minh Hà đã làm họ đại nộ.

Một khi đã nhận Luân Hồi làm chủ, ba người Minh Hà đối với họ là tồn tại cấp bậc Thiếu chủ, cũng là thể diện của mạch Luân Hồi, sao có thể để kẻ khác chà đạp.

Trong tích tắc, họ chuẩn bị ra tay đối phó Hồng Quân.

Tuy nhiên, khi thân hình họ vừa lọt vào Hỗn Độn, một giọng nói hơi già nua xuất hiện, một luồng không gian cường hãn bùng nổ, không gian xung quanh hai người lập tức bị đóng băng, buộc họ phải dừng bước.

"Vô Lượng Thiên Tôn, hai vị đạo hữu, bần đạo đã đợi từ lâu!" Hình bóng Dương Mi Đại Tiên xuất hiện, mỉm cười nhạt nhìn Thiên Cơ Lão Tổ và Sát Lục Lão Tổ, từng luồng thần thức nhàn nhạt rơi trên người hai người, trực tiếp tỏa định.

Hai người thấy vậy lập tức hiểu rõ, lần này e là bị cầm chân rồi.

Sự xuất hiện của Dương Mi quả thực nằm ngoài dự kiến của Sát Lục và Thiên Cơ.

Họ nghĩ Hồng Quân có thể mời kẻ khác ngăn cản, nhưng không ngờ lại là Dương Mi.

Là vị Ma Thần đứng thứ ba trong Hỗn Độn, thực lực của Dương Mi thậm chí không hề dưới tầm Thời Thần.

Nhìn Dương Mi với khí tức Hỗn Nguyên Đạo Chủ lúc này, Thiên Cơ và Sát Lục đều u ám vô cùng.

Lúc này, Thiên Cơ Ma Thần tu vi đạt tới Hỗn Nguyên Đạo Chủ sơ kỳ, Sát Lục Ma Thần tu vi cũng đạt bán bộ Hỗn Nguyên Đạo Chủ.

Trong khi đó, Dương Mi tu vi là Hỗn Nguyên Đạo Chủ sơ kỳ đỉnh phong, cộng thêm không gian pháp tắc gia trì, khiến người ta vô cùng kiêng kị.

Ít nhất, Thiên Cơ Lão Tổ không vì từng chém giết Vận Mệnh Lão Tổ mà tự cho rằng mình có thể sánh ngang mười vị Ma Thần hàng đầu.

Hai người đứng thản nhiên nhìn Dương Mi, Thiên Cơ cau mày, trực tiếp đạo: "Dương Mi đạo hữu, không biết Hồng Quân đã hứa hẹn lợi ích gì mà khiến ngươi hết lần này tới lần khác ra sức như vậy!" Dương Mi cười ha ha, cũng không giải thích, chỉ nhàn nhạt nhìn hai người, ý tứ tiết lộ rất rõ ràng: muốn đi qua chỗ lão là điều không thể.

Sát Lục cũng nhìn thấu một điểm, không nhịn được lạnh giọng lên tiếng: "Dương Mi đạo hữu, bần đạo khuyên ngươi hãy nhìn kỹ bộ mặt của Hồng Quân.

Chương 76

Càn Khôn giao hảo với lão ức vạn năm, kết cục vẫn bị hãm hại chết đó thôi, ngươi không sợ trở thành Càn Khôn thứ hai sao?" Lời này vừa thốt ra, thần sắc Dương Mi cũng lạnh xuống, đạm mạc liếc nhìn Sát Lục một cái, trực tiếp đạo: "Lão đạo làm việc cần gì kẻ khác chỉ điểm.

Thứ cho bần đạo nói thẳng, Sát Lục, ngươi không xứng nói chuyện với lão đạo như thế!" Là Ma Thần thứ ba Hỗn Độn, Dương Mi không phải là không có tì khí, ngược lại, ngôn ngữ tuy không ngạo khí nhưng lại có ngạo cốt.

Trong mắt lão, người thực sự đủ tư cách đối thoại với lão trong cả thế giới Hỗn Độn và Hồng Hoang này không quá mấy người, Thiên Cơ nhờ giết được Vận Mệnh Ma Thần nên miễn cưỡng được một vị trí.

Còn Sát Lục Lão Tổ, rõ ràng chưa từng được Dương Mi Đại Tiên để vào mắt.

Ánh mắt Sát Lục trầm xuống, không nói thêm lời nào, ngay sau đó Sát Lục Thương trực tiếp xuất hiện trong tay, sát phạt chi khí vô tận mạnh mẽ bùng nổ, vắt ngang tứ phương thiên uyên.

"Cần gì nói nhiều, đánh một trận sẽ rõ, Dương Mi, đỡ của lão tổ một thương!" Sát Lục lạnh giọng lên tiếng, sau đó mạnh mẽ xuất thương!

Một luồng uy thế khủng bố nổ tung trong hư không, khí diễm vô tận vắt ngang thiên khung, từng luồng sát phạt chi khí hoành không khiến người ta kinh hãi.

Một thương phá không, hư không Hỗn Độn trực tiếp vỡ vụn sụp

đổ.

Ngay sau đó, từng luồng uy thế nồng đậm không ngừng hiện ra nhiếp nhân tâm thần, sát phạt đại đạo đậm đặc ngưng tụ thành thực chất, lao về phía Dương Mi.

Đối mặt với một thương vô địch đó, Dương Mi Lão Tổ không hề biến sắc, đạm mạc nhìn về phía trước, ngay sau đó vung tay áo lớn, một luồng không gian pháp tắc trực tiếp bạo phát.

Sau đó, một thương mạnh mẽ mà Sát Lục Lão Tổ luôn tự hào trực tiếp biến mất không tăm tích, không hề tạo ra lấy nửa điểm gợn sóng!

Tụ Lý Càn Khôn!

Sau đó, Dương Mi Lão Tổ đạm mạc nhìn Sát Lục Lão Tổ một cái, trực tiếp đạo: "Một đòn không tệ, nhưng không biết ngươi định đỡ thế nào đây!" Nói xong, lão phất tay áo lớn, ngay sau đó hư không nổ tung, một thương mạnh mẽ của Sát Lục Lão Tổ quay trở lại và lao thẳng về phía chủ nhân của nó.

Sát Lục Lão Tổ lần đầu gặp phải không gian pháp tắc quỷ dị như vậy, nhất thời có chút chật vật, không kịp xuất chiêu.

May mắn thay, Thiên Cơ Lão Tổ đứng bên cạnh luôn nhìn chằm chằm Dương Mi, thấy đối phương xuất chiêu, lão lập tức tế ra Thiên Cơ Kiếm, một kiếm hoành không, thu thập tứ khí Hỗn Độn, mạnh mẽ chém tan luồng thương mang khủng bố kia.

Dẫu vậy, Sát Lục Lão Tổ vẫn kinh hãi vô cùng, nhìn Dương Mi với ánh mắt cảnh giác hơn.

"Hay cho Dương Mi Lão Tổ, không hổ là người chấp chưởng không gian pháp tắc.

Đã không nguyện ý nhường đường, vậy thì dưới tay thấy chương kỳ đi!" Thiên Cơ Lão Tổ cũng không phải kẻ giỏi ăn nói, sau khi nói

xong lập tức không phí lời, Thiên Cơ Kiếm trong tay bùng nổ kiếm uy vô tận, chém về phía Dương Mi, đồng thời Thiên Cơ Kính cũng phát tác, từng luồng kính quang phản chiếu lao về phía đối thủ.

Đối mặt với Thiên Cơ Lão Tổ cấp bậc Hỗn Nguyên Đạo Chủ, Dương Mi tự nhiên không thể thong dong tự tại như khi đối phó Sát Lục Lão Tổ, huống hồ Thiên Cơ trước mặt này còn là kẻ đã giết Vận Mệnh Ma Thần và thôn phệ Vận Mệnh pháp tắc.

Nhất thời, hai bên lao vào quần thảo, Sát Lục Lão Tổ thấy vậy cũng tế ra tòa sen mười hai cánh do Luân Hồi ban tặng để hộ thân, tay cầm Sát Lục Thương mạnh mẽ lao vào chiến đấu.

Là lão hữu cùng Thiên Cơ Lão Tổ sớm tối bên nhau qua vô tận tuế nguyệt, khi phối hợp với Thiên Cơ, họ có thể gọi là hoàn mỹ, ít nhất lúc này Dương Mi Lão Tổ căn bản không có cách nào khuất phục được hai người, thậm chí còn có cảm giác bị áp chế.

Lúc này bên ngoài đảo Bồng Lai, không biết tự lúc nào một bàn tay lớn xuất hiện, trong nháy mắt mang đám người Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đi mất, sau đó lại ném Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu về đảo Tán Tiên.

Những cường giả ẩn nấp trong hư không thấy vậy cũng thu hồi ánh mắt, định rời đi, nhưng đột nhiên Hỗn Độn truyền đến những dao động khiến họ cảm thấy vô cùng kinh hãi, tất cả đều nhìn về phía Hỗn Độn.

Lúc này Dương Mi Lão Tổ và Sát Lục, Thiên Cơ đã đánh ra chân hỏa, đủ loại ánh sáng đại đạo và pháp tắc không ngừng va chạm trong Hỗn Độn.

Nhưng điều khiến mọi người kinh ngạc còn xa mới dừng lại ở đó.

Bên ngoài Tử Tiêu Cung, tại một vùng không gian trống trải trong

Hỗn Độn, hai bóng người vĩ ngạn cái thế vô song đang nhìn nhau.

Nhìn thấy hai người này, mọi người đầu tiên là kinh ngạc, sau đó đều hưng phấn.

Lúc này, ý đồ của Hồng Quân Lão Tổ đã sớm bị người ta phát hiện.

Chẳng qua là muốn dẫm lên Luân Hồi Đạo Tôn làm đá kê chân, đoạt lấy danh hiệu đệ nhất cường giả Hồng Hoang để tạo thế mà thôi.

Trong mắt vô số cường giả, Hồng Quân đã dám khiêu khích vị Đạo Tôn vạn cổ đệ nhất này thì tất nhiên phải có chỗ dựa, trận chiến này e là sẽ càng thêm tinh thải tuyệt luân.

Một cuộc quyết chiến khổng lồ giao thoa giữa cũ và mới, gần như toàn bộ đại năng Hồng Hoang đều mở mắt vào lúc này.

Trong chiến trường lúc này, Luân Hồi vẫn bình thản, với thần thái đạm mạc, hắn nhàn nhạt nhìn Hồng Quân.

Trái lại Hồng Quân, trên gương mặt cứng đờ hiếm thấy nặn ra một tia mỉm cười, nhìn Luân Hồi đạo: "Bần đạo Hồng Quân, kiến Luân Hồi Đạo Tôn." Luân Hồi nghe vậy cũng không đáp lễ, ngược lại lãnh đạm đạo: "Hồng Quân, Bản tôn biết ngươi là một luồng khí thể trong Hỗn Độn, từng quan sát Bản tôn và Bàn Cổ đại chiến mà thức tỉnh linh trí, sau đó dung hợp với luồng Khai Thiên chi khí đầu tiên mà hóa thành!" "Đã biết thực lực của Bản tôn mà vẫn dám khiêu khích như vậy, chỉ dựa vào điểm này cũng đáng để Bản tôn nhìn ngươi bằng con mắt khác!" Hồng Quân nghe những lời của Luân Hồi, nụ cười vốn có trên mặt lập tức u ám xuống, dù tu hành Vô Tình đại đạo thì trong lòng lão cũng bất giác nảy sinh một tia nộ ý.

Đối chiến với Luân Hồi là khao khát từ nhiều năm qua của lão.

Năm đó có thể hóa hình cũng là nhờ vào cuộc chiến giữa Bàn Cổ

và Luân Hồi, lúc đó ngoài sự ngưỡng mộ, lão còn mang theo ý chí bất khuất và chiến ý vô cùng.

Vừa mới sinh ra linh trí, lão đã nảy sinh ý nghĩ nghịch thiên muốn đại chiến với Bàn Cổ và Luân Hồi!

Sau đó Bàn Cổ nhận được quà tặng từ Đại Đạo, cưỡng ép thăng cấp thực lực, chém chết Luân Hồi, bản thân cũng khai thiên mà chết.

Lúc đó Hồng Quân lại vơ vét được một tia Khai Thiên thanh khí của Bàn Cổ và hơn một nửa mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, một lộ tiến bước, cuối cùng trên núi Ngọc Kinh bắt đầu hành trình tu hành đại đạo của mình.

Thời gian trôi qua, ngoảnh đầu lại mới phát hiện đã vô tình đứng ngang tầm với Luân Hồi, khiến lão cảm khái vô cùng.

Nhưng hơn hết là khao khát được một trận chiến để xóa bỏ chấp niệm, sau trận chiến này tiến độ sẽ càng nhanh hơn.

Tuy nhiên, khi lão chiến ý lẫm nhiên, hưng phấn bừng bừng đứng đối lập với Luân Hồi, lại nhận ra Luân Hồi dường như căn bản không coi lão ra gì.

Ngay cả trong lời đàm thoại dường như cũng coi lão như một kẻ tiểu bối, điều này khiến Hồng Quân Lão Tổ vốn luôn xưng tông làm tổ làm sao chấp nhận được?

Lúc này lão nhìn chằm chằm Luân Hồi, đạm mạc đạo: "Xem ra Đạo Tôn thật tự phụ, không biết khi bị bần đạo đánh rơi khỏi thần đàn, ngươi có còn giữ được vẻ đạm mạc như vậy không?" Luân Hồi nghe vậy không nhịn được buồn cười đạo: "Hồng Quân, nội tâm ngươi tự phụ, tự ví mình với Bàn Cổ, tưởng rằng tiếp nhận Dĩ Lực chứng đạo, Pháp Tắc chứng đạo, Trảm Thi chứng đạo và Công Đức chứng đạo, tứ đạo tề tu là có thể sánh ngang Bàn Cổ rồi sao?

Ngươi quá thiên chân rồi!" Luân Hồi lên tiếng, tuy ngữ khí bình thản và bất tiết như vậy, nhưng rơi vào tai vô số sinh linh lại kinh thế hãi tục biết bao.

Lúc này từng ánh mắt đều đổ dồn về phía Hồng Quân Lão Tổ, ai nấy đều kinh thán trước thiên tư truyền kỳ và đại nghị lực, đại đảm phách của lão!

Dĩ Lực chứng đạo, Pháp Tắc chứng đạo, Trảm Thi chứng đạo, Công Đức chứng đạo, phàm là tu thành một con đường đã đủ để tấn cấp Hỗn Nguyên, từ đó có thể kỳ vọng vào đại đạo.

Vậy mà Hồng Quân lại tứ đạo đồng tu, và đều đã thành công.

Chẳng trách lão có thể giảng đạo Tử Tiêu Cung, chẳng trách lão có thể trong thời gian ngắn như vậy tấn cấp Hỗn Nguyên Đạo Chủ trung kỳ, so với mười vị Ma Thần hàng đầu cũng không hề kém cạnh, giờ nhìn lại mới thấy lão có vốn liếng như vậy!

Lúc này ngay cả không ít Hỗn Độn Ma Thần nhìn Hồng Quân mặt mũi cũng biến sắc, tại các đạo trường của mười vị Ma Thần dường như đều có dao động truyền ra.

Sau khi chấn động xong, chúng sinh một lần nữa nhìn về phía Luân Hồi Đạo Tôn, lập tức hiểu ra.

Chương 77

Sau khi hiểu rõ thiên phú khủng bố của Hồng Quân Đạo Tổ, vị Vạn Cổ Đệ Nhất Tôn kia vẫn không hề lo lắng, vẫn thản nhiên như cũ, rốt cuộc hắn có vốn liếng gì đây!

Hồng Quân lúc này sau khi nghe Luân Hồi nói toạc ra vốn liếng của mình, đôi mắt bất giác co rút lại, tử tử nhìn chằm chằm Luân Hồi.

Người thường chỉ cảm thấy lão tấn cấp thần tốc, đều nghĩ là công lao của Trảm Thi chứng đạo, chỉ có Luân Hồi là một mắt nhìn ra manh mối!

Tuy nhiên lúc này hai bên đã đối trì, cũng không quản được nhiều như vậy.

"Hừ, bần đạo có thể sánh ngang Bàn Cổ hay không, Luân Hồi ngươi không định đoạt được.

Đã tự phụ như vậy thì dưới tay thấy chương kỳ đi!" Đã tu hành đến Hỗn Nguyên Đạo Chủ, những vật Tiên Thiên tầm thường tự nhiên không còn tác dụng.

Lúc này Hồng Quân trực tiếp không phí lời, tế ra Tạo Hóa Ngọc Điệp, uy thế khủng bố vắt ngang trường không, phá vỡ từng tầng kết giới Hỗn Độn chém mạnh về phía Luân Hồi.

Lúc này sau khi tứ đạo hợp nhất, thực lực khủng bố của Hồng Quân đã triển hiện rõ nét.

Chỉ trong nháy mắt sau khi Hồng Quân ra tay, tại đạo trường của Thời Thần, Dương Mi, Thanh Thiên, La Hầu, Âm Dương, Thần Nghịch, Long Uyên, ngay lập tức xuất hiện từng luồng đạo uẩn dao động.

Đòn đánh này của Hồng Quân khiến họ cảm nhận được sự uy hiếp, Hồng Quân lúc này không hề kém cạnh bất kỳ vị Ma Thần nào trong top mười.

Đối diện với Hồng Quân, Luân Hồi đứng trước đòn tấn công khủng bố đó vẫn thản nhiên, chỉ thấy uy thế khủng bố quanh thân quán xuyên tám phương, với đại nghị lực vô thượng hướng về phía trước oanh sát.

Trong phút chốc, từng mảng không gian hư vô tan nát bị Luân Hồi phá tan, một quyền của Luân Hồi chính xác không sai lệch va chạm mạnh mẽ với Tạo Hóa Ngọc Điệp của Hồng Quân.

Oanh~~!

Keng keng keng~~!

Từng mảng hư không sụp đổ, Hỗn Độn khí diễm vô tận không ngừng tràn ra, va đập về tứ phương.

Luân Hồi thản nhiên thu quyền, thân hình bất động như núi, trái lại Tạo Hóa Ngọc Điệp kia nhanh chóng bay ngược ra sau, hóa thành một đạo lưu quang rơi vào tay Hồng Quân, không ngừng run rẩy.

Hồng Quân thu hồi Tạo Hóa Ngọc Điệp, vẻ mặt trọng thương nhìn Luân Hồi, không ngờ sau khi trọng tu thực lực của Luân Hồi vẫn cường thịnh đến cực hạn như vậy.

"Hồng Quân, nếu chỉ có chút thực lực này thì hôm nay hãy để mạng lại đây đi, cái giá của việc khiêu khích Bản tôn chỉ có thể dùng mạng để bù đắp!" Luân Hồi chắp tay sau lưng, đạm mạc nhìn Hồng Quân đạo, lời nói đầy uy nghiêm không cho phép làm trái.

Hồng Quân hít sâu một hơi, râu trắng phiêu miểu nhìn Luân Hồi, trực tiếp lạnh giọng đạo: "Hừ, đã muốn đối phó, Bản tôn tất nhiên không chỉ có chút thủ đoạn này!" Nói xong, khí thế bùng nổ dữ dội,

lão trực tiếp lớn tiếng lên tiếng: "Chư vị đạo hữu, còn không xuất hiện thì đợi đến khi nào?" Lời này vừa ra, vô số người ngơ ngác, lúc này mà còn có kẻ dám nhúng tay vào sao?

Nhưng mọi người đã thất vọng, đột nhiên từ một hướng trong Hỗn Độn, một vị cường giả tức khắc xuất hiện, cười nhạt đạo: "Đạo hữu chớ hoảng, có bần đạo đây!" "Ta cũng tới rồi!" Một kẻ sát khí đằng đằng, có chút giống Hồng Quân, mặc hắc y lên tiếng.

"Ha ha, bần đạo trợ đạo hữu một tay!" Lại một vị chí cường giả xuất hiện, cũng không khác Hồng Quân là mấy!

Vô số người chấn động: "Ba vị tu vi Hỗn Nguyên Đạo Chủ, chẳng lẽ là Trảm Thi đại đạo của Hồng Quân Đạo Tổ!" Trong nhất thời vô số người đỏ mắt, nhìn ba đại phân thân với vẻ thèm muốn vô cùng.

Thử nghĩ nếu trong tay mình có nhiều phân thân như vậy, sau này hoành hành Hồng Hoang còn sợ ai?

Lúc này Hồng Quân kết hợp với bốn đại Trảm Thi phân thân bao vây Luân Hồi, sát khí đằng đằng nhìn Luân Hồi đạo: "Không biết Luân Hồi đạo hữu còn lời gì muốn nói?" Khóe miệng Hồng Quân lộ ra một tia mỉm cười, dường như đã thấy cảnh đánh bại Luân Hồi, đoạt lấy danh hiệu đệ nhất cường giả Hồng Hoang vậy!

Để giết chết Luân Hồi là điều không thể, ngay cả Bàn Cổ còn không làm được, lão tự nhiên không nghĩ nhiều.

Điều lão muốn chỉ là thắng Luân Hồi một chiêu nửa thức, thậm chí đánh hòa cũng đã mãn nguyện lắm rồi.

Tuy nhiên điều lão không ngờ tới là đối mặt với sự bao vây của bốn vị Hỗn Nguyên Đạo Chủ, Luân Hồi không hề hoảng hốt, ngược lại cười nhạt đạo: "Hồng Quân, thật sự tưởng rằng dựa vào những cái này là có thể đánh bại Bản tôn sao?" "Vậy xin lĩnh giáo đại đạo

của Luân Hồi đạo huynh!" Hồng Quân đầy tự tin đạo, ngay sau đó bao gồm cả lão, các đại chí bảo đồng loạt xuất hiện: Bàn Cổ Phiên, Thái Cực Đồ, Tru Tiên Tứ Kiếm, Càn Khôn Đồ đều huyền không, tỏa định lên Luân Hồi, dường như khoảnh khắc sau sẽ mạnh mẽ ra tay trấn áp Luân Hồi vậy!

Luân Hồi thấy thế, một tia mỉa mai hiện lên nơi khóe miệng, ngay sau đó khí thế quanh thân bùng nổ hư không, một luồng uy thế khủng bố chưa từng có bao trùm toàn trường, quét ngang ức vạn dặm.

Trong tích tắc, những người như Thiên Cơ, Sát Lục, Minh Hà, Kiếm Linh Nhi, Thanh Y đều chấn động thân thể, một niềm hưng phấn mãnh liệt báo cho họ biết: Luân Hồi sắp nghiêm túc rồi!

Bốn phía Hỗn Độn, từng đợt bạo động nhuốm đẫm tâm thần chúng nhân, khiến người ta không khỏi rùng mình.

Khoảnh khắc tiếp theo, trên đỉnh đầu Luân Hồi, một vết nứt hư không oanh nhiên nổ tung, ngay sau đó, Đại Đạo Luân Hồi Bút xuất hiện, từng vệt tinh quang vô tận không ngừng nhấp nháy.

Sau đó, Luân Hồi đưa tay nắm lấy cán bút, đạm nhiên nhìn về phía trước.

Luân Hồi ngạo lập trong hư không, tay cầm chí bảo, khí thế bừng lên, vung bút tả xuân thu, một cái đại đạo phù văn trực tiếp xuất hiện. 'Đao'!

Rắc rắc ~~!

Đao đạo ý chí cùng pháp tắc dung hợp, trong nháy mắt đem bốn phía cắt liệt, dường như ngay cả vách lũy không gian Hỗn Độn cũng không chứa nổi một đao mang khủng bố như thế.

Hồng Quân nhãn mâu co rụt, rồi lại trong nháy mắt phóng đại.

Lúc này, chỉ thấy một đạo đao mang xé rách thiên khung, mẫn diệt

hết thảy pháp tắc ý chí, lấy tư thái vô thượng vô địch chém tới, thanh thế hạo đại như thiên lôi cuồn cuộn!

"Đao?

Bần đạo cũng biết, sát!" Hồng Quân bạch mi phiêu phiêu, đạo bào vũ động, khoảnh khắc sau, một thanh trường đao tỏa ra khí tức Hỗn Độn xuất hiện, tán phát từng đợt u quang.

"Trảm Thánh Đao!" Không ít Ma Thần Hỗn Độn kinh hô, ai cũng không ngờ thanh cực phẩm Hỗn Độn Linh Bảo này lại bị Hồng Quân đoạt được!

Luân Hồi đối với việc này không có chút nào chấn động, khi Hồng Quân phân bảo tại Tử Tiêu Cung, đem Bàn Cổ Phiên, Thái Cực Đồ cùng một chúng Tiên Thiên Chí Bảo ban cho Tam Thanh, Luân Hồi đã biết trong tay Hồng Quân chắc chắn còn có chí bảo.

Lúc này, Hồng Quân tay cầm Trảm Thánh Đao, một cỗ đao ý oanh phá thời không, trực diện lạc xuống, trong uy thế uẩn hàm một cỗ khí tức đại phá diệt, khí thế hãi hùng không hề yếu hơn một đao kia của Luân Hồi.

Đạo đao ý này thâm thúy đạm mạc, giống như một tôn thiên thần giáng thế, trong cao quý uẩn hàm một cỗ sát khí lạnh lùng, diệt tuyệt hết thảy.

Vô số cường giả đầy hoài niệm chờ mong nhìn cảnh tượng trước mắt, hai tôn tồn tại cấp bậc Đạo Chủ cái thế va chạm, kinh thế cỡ nào.

Hào quang lấp lánh, trong luồng khí lưu cuồn cuộn, từng đạo khí tức Hỗn Độn đều oanh nhiên nổ tung giữa hai luồng đao đạo.

Xoẹt xoẹt ~~!

Phương viên ức vạn lý, trong khoảnh khắc đó không biết vang lên

bao nhiêu tiếng xé rách, vết nứt lan tràn vô ngân hư không.

“Mau!

Đi!” “Không ổn, chỗ này không nghi lưu lại lâu!” “Quá khủng bố rồi, chạy mau thôi!” Lúc này, đông đảo chí cường giả ẩn nấp trong vô ngân hư không quan chiến, trực giác thấy một đạo quang mang lóe lên, khoảnh khắc sau, linh mẫn đều mất đi trực giác, cảm giác nguy cơ khiến bọn hắn biến sắc.

Chương 78

Lúc này, hai đạo va chạm kịch liệt rốt cuộc hoàn mỹ oanh sát vào nhau!

Oanh ~!

Hỗn Nguyên Đạo Chủ đối với đại đạo lý giải kinh thế cỡ nào, sau một phen va chạm, một cái hắc động khổng lồ trực tiếp xuất hiện, một cỗ lực thôn phệ chí cao vô thượng truyền ra, dường như muốn lôi kéo hết thảy vào trong.

Âm ba vô biên vô tận, quang mang, đao khí không ngừng huy sái, xé rách Hỗn Độn, phá toái trường không.

Tranh tranh ~~!

Hai người lúc này đều thân ở trong một mảnh hắc động ám hắc, u phong vô tận thổi qua, phảng phất như quỷ khốc lang hào, khiến người đảm hàn.

Hồng Quân cắn chặt răng, trong mắt vô cùng chiến ý dũng động, rốt cuộc cũng hoàn thành tâm nguyện được đấu một trận với Luân Hồi.

Thân ở trong khu vực hắc động, y vẫn không sợ hết thảy, đôi mắt sáng quắc nhìn về phía trước, tìm kiếm thân ảnh Luân Hồi.

Nhiên, đúng lúc này, bên cạnh thân y xuất hiện một vết nứt, khoảnh khắc sau, Đại Đạo Luân Hồi Bút nhấp nháy hư không, nổ tung từng đạo vết nứt mạnh mẽ, một đạo lệ mang xuất hiện, ngòi bút mang theo từng đạo sát khí trực tiếp đâm xuyên thân thể Hồng Quân.

“A ~!

A ~!

A ~!" Hồng Quân thất thái chưa từng có, trực tiếp cuồng hống ra tiếng, lúc này y điên cuồng đến cực điểm như một tên phong tử, khiến người kinh cụ.

Đạo thương do Đại Đạo Luân Hồi Bút đánh ra kinh thế cỡ nào, chỉ trong nháy mắt, Hồng Quân đã bị trọng thương.

Lúc này, chúng sinh đang tìm kiếm khu vực an toàn mới đều chấn động.

Luân Hồi Đạo Tôn sao?

Vạn cổ đệ nhất tôn, thật sự bất bại sao?

Tại sao?

Tứ đạo đồng tu Hồng Quân Lão Tổ, ở trong tay y vẫn không đi được mấy chiêu đã bị trọng thương thành bộ dáng này?

Lúc này Hồng Quân Lão Tổ tóc tai bù xù, chật vật vô cùng, khóe miệng một tia tiên huyết không ngừng chảy xuống, trong Hỗn Độn, từng vệt huyết quang phiêu động.

Lúc này Hồng Quân Lão Tổ khí thế trùng tiêu, đầy nộ ý nhìn Luân Hồi nộ hống: "Hỗn chướng Luân Hồi, thương tổn lão tổ, lão tổ là bất bại, là vô địch!" Sau một phen nộ hống, Hồng Quân Lão Tổ triệt để thất thái, không còn cách nào bảo trì sự đạm mạc vô vi trước đó, một cỗ hung hãn ngoan lạt hiện trên mặt.

Khảnh khắc sau, y trực tiếp tế ra Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp, một vệt tinh quang hiện ra trong mắt, sau đó lạnh lùng nhìn Luân Hồi nói: "Kẻ có thể làm đối thủ của ta chỉ có Bàn Cổ, vậy Bản tôn liền thi triển Bàn Cổ Trảm!" Nói xong, Hồng Quân Lão Tổ không hề biến đổi, trực tiếp tế ra từng đạo thủ ấn, mạnh mẽ đánh vào Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp.

Trong nháy mắt, Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp nở rộ quang huy vô hạn, không ngừng đẩy lùi tứ phương.

Tiếp đó, dưới ánh mắt của vô số người, một hư ảnh cường giả cổ lão mạnh mẽ đứng lên, khí diễm vô tận không ngừng nhấp nháy.

Lực chi đại đạo vô tận không ngừng tuyên tiết ra, hoành đoạn trường không, độc đoạn hoàn vũ, khuôn mặt phổ thông và thô cuồng kia lại mang đến cho chúng sinh một cảm giác chấn hám mãnh liệt.

Đặc biệt là các Ma Thần Hỗn Độn, khi nhìn thấy khuôn mặt tráng hán kia, đạo tâm không khỏi lung lay, một vệt sợ hãi vọt lên tâm đầu.

Ngay cả trong đạo trường của thập đại Ma Thần, các đại chí cường giả cũng thức tỉnh, thần sắc phức tạp nhìn hư ảnh kia.

Có thể khiến một chúng Ma Thần kiêng kị như thế, ngay cả Luân Hồi cũng không làm được, không nghi ngờ gì nữa, kẻ xuất hiện chính là Bàn Cổ.

Cho dù chỉ là hư ảnh được Hồng Quân triệu hoán từ Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp cũng khiến vô số người kinh sợ liên hồi, ngay cả nhìn Hồng Quân cũng không tự chủ được mà kiêng kị không thôi.

Luân Hồi cũng có chút kinh ngạc, sau đó trực tiếp lắc đầu, trong lòng minh ngộ.

Trong Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp uẩn hàm một đạo nguyên thần của Bàn Cổ chưa từng tiêu tán, sau bị Hồng Quân đoạt được, ngay cả đại đạo nguyên thần cũng bị luyện hóa, đây là nguyên nhân Hồng Quân có thể triệu hoán Bàn Cổ.

Lúc này, Hồng Quân kéo lê thân thể trọng thương, nhìn Luân Hồi nói: "Luân Hồi, dưới sự chi phối của Bàn Cổ Phủ, hãy sợ hãi đi!" Dứt lời, hư ảnh Bàn Cổ đang chiếm cứ trên không Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp cũng có động tác, đơn thủ vươn ra, khoảnh khắc sau, Hỗn Độn nguyên khí vô tận ngưng súc trong tay, trực tiếp hóa tác một đạo hư nghĩ Bàn Cổ Phủ, nhưng phong mang kia vẫn khiến người ta uốn gối,

dường như thấy lại thân ảnh vĩ ngạn của Bàn Cổ năm xưa khai thiên trảm tận thiên hạ.

Sau đó, đồng tử trống rỗng của Bàn Cổ đạm mạc nhìn Luân Hồi, khoảnh khắc sau, tay cầm Bàn Cổ Phủ, một phủ hoành phê thời không, uy thế cường đại trực tiếp chém về phía Luân Hồi.

Một cỗ phủ quang cường đại trấn nhiếp thiên khung, uy thế mạnh mẽ có thể xưng vô địch.

Hồng Quân ý khí phong phát, dương ngôn nói: "Hừ, Luân Hồi, hôm nay ngươi vẫn phải chết dưới Bàn Cổ Phủ, tại thế giới Hỗn Độn, Bàn Cổ là huyền thoại vô địch bất bại, chết đi!" Nhìn thấy Bàn Cổ cường thế vô địch như thế dưới sự thao túng của Hồng Quân tập sát tới, Luân Hồi không khỏi nhíu mày.

Tuy nhiên, Bàn Cổ đã mượn đại đạo chi lực để cưỡng hành chém giết, nhưng trong lòng y, trong toàn bộ thế giới Hỗn Độn, đối thủ duy nhất có thể xứng tầm chỉ có một mình Bàn Cổ.

Sau đó, bất luận xuất hiện nhân vật truyền kỳ kinh tài tuyệt diễm đến mức nào, y vẫn chưa từng để vào mắt.

Vô luận là Thời Thần, Dương Mi, Thanh Thiên, La Hầu, Chiến Đấu Ma Viên danh tiếng hiển hách trong Hỗn Độn, hay là Hồng Quân, Long Vương, Thần Nghịch danh động thiên hạ hôm nay.

Những cường giả này, mỗi một sự tích đưa ra đều có thể xưng là một đại truyền kỳ.

Nhưng một đám người như vậy, dù có chiến tích khủng bố đến đâu cũng không thể khiến Luân Hồi để tâm, trong lòng y, đối thủ thủy chung chỉ có một mình Bàn Cổ.

Hôm nay, đối thủ năm xưa lại bị một kẻ tiểu bối thao túng như vậy, tuy chỉ là một tia nguyên thần, nhưng vẫn khiến Luân Hồi cảm

thấy phẫn nộ.

Lúc này, tâm cảnh bình tĩnh bấy lâu của Luân Hồi rốt cuộc có dao động, cũng không biết có phải khí tức của Bàn Cổ xuất hiện đã kinh tỉnh chiến ý đã lâu không thấy hay không.

Tóc đen tung bay, đạo bào phi vũ, từng cỗ Luân Hồi đại đạo không ngừng tỏa ra từ trong tay, hoành độ trường không, phá diệt vạn cổ.

Khoảnh khắc sau, nghe thấy lời nói của Hồng Quân, y không khỏi khinh miệt hừ một tiếng, trực tiếp mở miệng: "Vô địch?

Bất bại?

Bản tôn tại đây, kẻ nào dám xưng vô địch?

Ai dám nói bất bại?" Nói xong, Luân Hồi phảng phất hóa tác một tôn cự bá kinh thiên, lấy thế khí thôn thiên hạ quét sạch tứ phương.

"Hô ~~!" Luân Hồi hít sâu một hơi, trong nháy mắt, Hỗn Độn linh khí phương viên ức vạn lý bị hút cạn, khoảnh khắc sau, đôi mắt trợn trừng, một cỗ tinh quang trực tiếp bùng nổ.

Sau đó, không nói nhiều lời, tay cầm Đại Đạo Luân Hồi Bút, bút tả thương sinh, một chữ 'Sát' cực đại trong nháy mắt ngưng thành, lần nữa hóa tác một đạo đao quang, lực phách thiên uyên!

Oanh ~~!

Bốn phía, lôi đình cuồn cuộn dũng động, một đạo đao quang phá toái thời không, lấy thế trấn nhiếp thiên cổ mạnh mẽ tập kích.

Chương 79

Chỉ trong một nháy mắt, vô thượng phủ quang kia của Bàn Cổ trước mặt đao quang của Luân Hồi không có chút năng lực đề kháng nào, trực tiếp tiêu tán, yên diệt sạch sẽ.

Khảnh khắc sau, đao quang khí thế không giảm, tư thái vô địch tiếp tục triển hiện, trực tiếp xé rách hư ảnh Bàn Cổ kia, trấn áp về phía Hồng Quân.

Hồng Quân nhất thời đảm hàn vô cùng, y biết nếu trúng một đao này, không chết không được.

Thời khắc nguy cơ, y không nói nhiều lời, diện mục tranh nanh đại hống một tiếng: "Ra!" Oanh long long ~~!

Bốn phía dũng hiện một mảnh lôi minh chi âm, khoảnh khắc sau, trong vùng chân không trực tiếp xuất hiện một vết nứt, một tòa cổ điện mang khí tức hằng cổ thương mang trực tiếp hạ xuống, bao phủ lấy Hồng Quân.

Những việc này đều chỉ hoàn thành trong một tia thời gian, giây tiếp theo, đao mang vô địch của Luân Hồi đã giáng xuống.

Oanh ~!

Rắc rắc ~~!

Đang ~~ đang ~~ đang ~~!

Long ~!

Các loại thanh âm băng toái Hỗn Độn kết giới khiến người đảm hàn, âm thanh nổ tung và phá toái hồi đãng trong tai mọi người, kinh thế vô cùng.

Khoảnh khắc sau, trong Hỗn Độn, một đám mây nấm có đường kính hàng ngàn vạn km oanh nhiên thăng lên, sau đó với tốc độ trăm vạn km mỗi giây thối lui về phía bốn phương, đám mây nấm đi tới đâu, mẫn diệt hết thảy thần thức linh cảm.

Trong khoảnh khắc đó, vô số người rên rỉ một tiếng, không thể không thu hồi tâm thần, kinh hãi nhìn về phía trước, trong mắt toàn là sợ hãi và chấn hám.

Nhưng đại chiến thoát tục kinh thế như vậy, họ lại không thể không nén lòng tiếp tục quan khán.

Khi đám mây nấm tán đi, phong bạo Hỗn Độn ập đến, Hỗn Độn tứ khí lại bắt đầu diễn sinh, từng đạo cương phong hô khiếu.

Tốc độ tự động tu phục của Hỗn Độn vô cùng nhanh, nếu không cũng không chống đỡ nổi những cuộc giao phong giữa các Ma Thần Hỗn Độn cấp bậc Chí Tôn năm xưa.

Ngay cả Bàn Cổ, ngoài việc chống trời, chẳng phải cũng bị tốc độ tu phục của Hỗn Độn hao chết sao?

Lúc này, khi chúng nhân thăm dò tâm thần, một tôn thân ảnh vĩ ngạn vẫn như một tôn chiến thần vô địch đứng giữa Hỗn Độn, ánh mắt tràn đầy uy nghiêm, một vệt uy thế bễ nghễ quét qua khiến người ta kinh hãi.

Luân Hồi Đạo Tôn!

Vô số cường giả trong lòng thầm kinh hô, dao động mạnh mẽ như vậy mà Luân Hồi Đạo Tôn một chút chuyện cũng không có, động tĩnh mây nấm vừa rồi phỏng chừng một Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên bình thường cũng sẽ bị đánh rơi thần đàn.

Nhìn lại phía trước Luân Hồi Đạo Tôn, chỉ thấy một tòa đại điện hùng vĩ đang hóa tác một đạo tinh mang độn về phương xa, nơi đó có

một luồng loạn lưu thời không hỗn loạn xuất hiện.

Tử Tiêu Cung lúc này vết rách loang lổ, sụp đổ thất linh bát lạc, mặt đất lát bằng Hỗn Độn ngoan thạch lún xuống không biết bao nhiêu thước, loạn thạch bản, thủy triều, Hỗn Độn nê sa đều trước một chữ 'Sát' của Luân Hồi mà hóa tác phấn mạt vô tận!

Hồng Quân Lão Tổ lúc này chuẩn bị chạy trốn, y biết nơi duy nhất có thể thoát khỏi sự truy sát của Luân Hồi chính là thời không hỗn loạn.

Y đánh cược Luân Hồi sẽ không từ bỏ bố cục trong Hồng Hoang để truy sát vào trong loạn lưu thời không.

Vạn nhất khi trở ra đã qua ức vạn năm, vậy bố cục của Luân Hồi sẽ không còn tác dụng gì nữa.

Sự thật đúng là như thế, Luân Hồi khi thấy y đạp nhập loạn lưu thời không đã từ bỏ truy đuổi.

Nhưng từ bỏ truy đuổi không đại biểu Luân Hồi cứ thế bỏ qua cho Hồng Quân.

Lúc này, trong đồng tử Luân Hồi thiêu đốt hai đạo hỏa diễm đỏ rực, khí nóng rực dường như ngay cả Hỗn Độn cũng có chút không chịu nổi.

Khoảnh khắc sau, tay cầm Đại Đạo Luân Hồi Bút, đại tụ vung lên, một chữ lớn thâm thúy cửu viễn xuất hiện.

"Phong!" Lực phong ấn cường đại phong tỏa thời không, nhắm bắn ức vạn lý, trực tiếp lạc trên thân Hồng Quân.

Oanh ~~!

Tiếng chấn hám vô biên vô tận hồi đãng không ngừng, giống như sóng triều vỗ bờ, sinh sinh bất tức.

Khoảnh khắc sau, chúng nhân chỉ nghe từ phía loạn lưu thời không truyền tới một tiếng kêu thảm thiết thê lương, sau đó trên tinh hà vô tận, từng vệt ngân tích thời không hiện ra, đi kèm với đó là thanh âm lãnh mạc của Luân Hồi.

"Hồng Quân, tưởng rằng trốn vào loạn lưu thời không là có thể bình an vô sự sao?

Hôm nay, Bản tôn liền phong tỏa ngươi trong loạn lưu thời không bách vạn năm, trong vòng bách vạn năm nếu dám hiện thân Hồng Hoang, Bản tôn tất trảm đạo căn của ngươi!" Thanh âm Luân Hồi lạnh lùng khôn tả, tràn ngập sát khí vô tận khiến người kinh cụ không thôi.

"Luân Hồi ~!" Tiếng gào thét của Hồng Quân xuyên qua loạn lưu thời không truyền tới, vẻ xa xăm và ngữ khí bất cam khiến người ta không khỏi thổn thức.

Lúc này, ánh mắt của mọi người đều hội tụ trên thân Luân Hồi, xen lẫn không biết bao nhiêu chấn hám và kính sợ.

Luân Hồi Đạo Tôn sao?

Một đại đạo tổ như Hồng Quân Lão Tổ, tứ đạo đồng tu nhập Hỗn Nguyên đỉnh cấp cự bá, trước mặt Luân Hồi Đạo Tôn vẫn tỏ ra vô lực như vậy.

Thực lực của y rốt cuộc mạnh đến mức nào?

Chẳng lẽ trong Hồng Hoang này, ngoại trừ Bàn Cổ Đại Thần đã khai thiên thân vẫn ra, không còn tìm được ai có thể kháng hành với y sao?

Luân Hồi đối với ánh mắt mang theo đủ loại cảm xúc của chúng sinh không chút lý hội, chỉ có sự đạm mạc vô tận.

Khoảnh khắc sau, ánh mắt nhìn về phía một chiến trường khác,

nơi đó có ba đạo thân ảnh vô địch đang không ngừng chiến đấu, uy thế khủng bố tuy viễn không bằng bên phía Luân Hồi nhưng vẫn rất đáng sợ.

Lúc này trên chiến trường, sau khi tận mắt chứng kiến Luân Hồi dễ dàng nghiền ép Hồng Quân, trong lòng Dương Mi đã sớm nảy sinh thối ý, lúc này không khỏi đem Hồng Quân hỏi thăm một lượt.

Rõ ràng thề thốt cam đoan, nói rằng dù Bàn Cổ tái thế, cùng cấp cũng có thể an nhiên rời đi, kết quả đối mặt với một Luân Hồi, mấy chiêu đã bị nghiền ép, bị đánh vào loạn lưu thời không bách vạn năm không được hiện thế, bản sự khoác lác này thật sự quá mạnh rồi.

Tuy trong lòng biết lúc này không trách được Hồng Quân, sau khi lần giảng đạo thứ nhất của Hồng Quân kết thúc, lão từng cùng Hồng Quân luận bàn một trận trong Hỗn Độn, tuy chỉ là thử thăm dò nhưng có thể cảm giác được thực lực Hồng Quân không hề kém lão bao nhiêu.

Nhưng một Hồng Quân không hề yếu hơn lão bao nhiêu, lại có Trảm Thánh Đao và Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp, vẫn bị Luân Hồi tùy thủ thu thập.

Vì vậy, lão không còn tâm trí tái chiến, đối với Luân Hồi vô cùng kiêng kị.

Sau đó, một đạo u quang cực đại không ngừng nhấp nháy, tiếp đó đại tụ vung lên, một đạo không gian ngưng cố thuật ngăn trở sự tấn công của Sát Lục và Thiên Cơ.

Sau đó, một tà đạo bào, một phái thong dong tự tại cười nói: "Nhị vị đạo hữu, chỗ này không nghi lưu lại lâu, bần đạo đi đây!" Nói xong, thần sắc đạm nhiên dường như hết thảy đều trong tầm kiểm soát, một đạo không gian đại đạo trải thành thời không toại đạo xuất hiện trước mặt lão, Dương Mi thong thả bước lên, sau đó thời không

toại đạo biến mất không thấy gì nữa.

Chương 80

Dương Mi đi phiêu nhiên nhược tiên, mang lại cảm giác vô cùng đạm nhiên, bước chân khẽ đạp trường không, thoáng chốc biến mất không thấy.

Đông đảo sinh linh thấy vậy không khỏi cảm khái liên hồi, không hổ là Không Gian Ma Thần chấp chưởng không gian pháp tắc, phần tự tin này thật là thiên hạ vô nhị.

Gần như ngay khi Dương Mi rời đi, khoảnh khắc thời không toại đạo đóng lại, một bên khác, một vết nứt nổ tung, Luân Hồi đạm mạc bước ra.

Một cỗ uy nghiêm cường thế khủng bố giáng lâm, chỉ trong một nháy mắt, không gian ngưng cố ngăn trở Sát Lục và Thiên Cơ liền băng sụp.

Cảnh tượng này lại khiến nhãn mâu vô số sinh linh co rụt, không gian ngưng cố mạnh mẽ như vậy ngay cả Sát Lục Lão Tổ và Thiên Cơ Lão Tổ đều bị quấn lấy, nhưng trước mặt Luân Hồi Đạo Tôn lại ngay cả khí thế cũng không chống đỡ nổi mà trực tiếp băng sụp sao?

Luân Hồi Đạo Tôn rốt cuộc mạnh đến mức nào!

Vô số người lúc này trong lòng không ngừng gào thét.

Lúc này Luân Hồi hiện thân, đại thủ vung lên ngăn cản hai người kiến lễ, khoảnh khắc sau trực tiếp nhìn về hướng Dương Mi rời đi.

Không ít người thấy vậy trong lòng không ngừng cười lạnh, Hồng Hoang đệ nhất cường giả thì sao?

Dương Mi không chỉ rời đi mà còn xóa sạch hết thảy tông tích, thực lực cường đại như vậy làm sao tìm được tông tích!

Dường như phát giác được suy nghĩ của chúng nhân, một vệt lạnh lẽo xuất hiện trong mắt Luân Hồi.

Khảnh khắc sau, trên đỉnh đầu y, một cây đạo bút cực đại hoành đoạn xuân thu, đạp phá vạn cổ vô lượng kiếp xuất hiện, chính là Đại Đạo Luân Hồi Bút.

Nhìn hướng Dương Mi rời đi, Luân Hồi đưa hai tay ra, một cỗ khí tức thời không pháp tắc dũng động trong tay, không ngừng ngưng súc, thanh thế hạo đại không hề dưới Thời Thần và Dương Mi.

Trong nháy mắt đó, ánh mắt vô số người ngưng tụ, mang theo một tia kinh kỳ nhìn tới.

Chỉ thấy Luân Hồi tay cầm Đại Đạo Luân Hồi Bút, hướng về phía thời không toại đạo đã biến mất của Dương Mi mà vung bút. 'Khai!' Một cái đại đạo phù văn cực đại xuất hiện, một cỗ chữ tiết hình tiết lộ khí tức thời không xuất hiện, tán phát quang huy nồng liệt.

Lúc này Luân Hồi giống như một người chấp chưởng thời không, hết thảy đều trong tầm kiểm soát.

Khảnh khắc sau, một cỗ uy thế cường đại truyền ra, trong tiếng sấm rền vô biên, thời không toại đạo vừa rồi đã biến mất không thấy một tia ngân tích thời không lại một lần nữa xuất hiện.

"Di? " Một thanh âm hơi có chút già nua vang lên, chính là Dương Mi.

Khoảnh khắc sau, Dương Mi dường như cảm thụ được, không nói hai lời liền có một tiếng oanh minh xuất hiện, nhìn uy thế dường như muốn tráng sĩ đoạn cổ tay, từ bỏ điều khai tịch xuất thời không toại đạo này.

Một tia giễu cợt xuất hiện nơi khóe miệng Luân Hồi, đạm đạm nhìn thời không toại đạo này, lãnh nhiên nói: "Đã dám ra tay thì phải

chuẩn bị tâm lý đón nhận nộ hỏa của Bản tôn, Dương Mi, ngươi thật sự tưởng rằng có thể lọt vào mắt pháp của Bản tôn sao?" Nói xong, y trực tiếp không lý hội ánh mắt chấn hám xung quanh, đại thủ vung lên, một cái đại đạo phù văn cường đại lần nữa xuất hiện. 'Tru'!

Một cỗ tinh phong huyết vũ nồng đậm xuất hiện, đại đạo phù văn kia kẹp theo uy thế vô thượng khủng bố, phá khai từng tầng vách lũy cổ lão phong tỏa, truy tùy thời không toại đạo trấn áp về phía Dương Mi.

Lúc này Dương Mi đứng ở đầu kia của thời không toại đạo, cảm giác một cỗ uy thế nồng đậm truyền tới, thần sắc tức thì biến đổi, khoảnh khắc đó lão cảm thụ được khí tức tử vong.

Lão biết Luân Hồi đã ra tay, không ngờ tạo nghệ của Luân Hồi trên thời không pháp tắc lại cường đại như vậy, mang lại cho lão cảm giác kinh hãi.

Vì vậy lão không nói nhiều lời, thân thể trực tiếp đâm xuyên Hỗn Độn, phá khai hết thảy phong tỏa chạy về thâm xứ Hỗn Độn.

Nhiên, lúc này đã muộn!

Vô số sinh linh chỉ nghe một tiếng nổ lớn từ thâm xứ Hỗn Độn, dường như có thứ gì đó bị vỡ tan tành.

Chưa kịp hoàn hồn, từ nơi sâu nhất của Hỗn Độn, trong một vùng sụp đổ, một tiếng rên rỉ truyền ra rất rõ ràng khiến chúng nhân đột nhiên kinh hãi!

Họ nghe ra đó là giọng của Dương Mi Lão Tổ!

Lão bị thương rồi!

Vì vậy chúng nhân một trận kinh hãi, ngay cả Dương Mi Lão Tổ cũng không thể tiếp được một kích của Luân Hồi Đạo Tôn sao?

Luân Hồi Đạo Tôn thực sự cường thế như thế!

Vô địch như thế?

Trong Hồng Hoang này có ai có thể đánh một trận với y đây!

Vì vậy các cường giả không khỏi nhìn về hướng Long Uyên, Thanh Thiên Hẻm Núi, cũng như Thôn Phệ Thiên Uyên, Thú Thần Sơn, càng có đại năng nhìn về phía Thời Thần Đạo Cung nằm ở tận cùng dòng sông thời gian ngoài Hỗn Độn.

Nhiên, thứ họ nhận được dường như chỉ là một mảnh bình tĩnh và trầm mặc.

Không có một vị cường giả nào dám vào lúc này đi trêu chọc Luân Hồi Đạo Tôn đang như mặt trời ban trưa.

Khi hết thảy xôn xao qua đi, trong Hỗn Độn dũng hiện lực tu phục cường đại, cả vùng Hỗn Độn lần nữa trở lại bình tĩnh.

Sau đó, tin tức Hồng Quân Lão Tổ khiêu khích Luân Hồi Đạo Tôn, mưu toan đánh ngã Luân Hồi Đạo Tôn khỏi thần đàn nhưng lại bị vĩ lực vô địch của Luân Hồi Đạo Tôn tùy thủ phá hủy đã truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang, gây ra một trận sôi sục.

Việc đầu tiên là lần giảng đạo thứ hai của Hồng Quân Đạo Tổ chắc chắn không thể tiếp tục trong thời gian ngắn, chỉ có thể đợi sau bách vạn năm khi Hồng Quân Đạo Tổ từ trong loạn lưu thời không trở về mới được!

Trên Thái Dương Tinh, lửa mặt trời vô tận cháy mãi không dứt bất kể ngày đêm, từng vệt quang huy ngút trời thiêu đốt hết thảy.

Một ngày nọ, Lục Áp Đạo Quân đột nhiên mở mắt, nhìn Đế Tuấn và Thái Nhất bên dưới, đạm đạm nói: "Chuyện của hai người Bản quân đã biết, mạch Thái Dương Tinh ta cần tìm minh hữu rồi!" "Chuyện thời Thái Cổ, Thần Nghịch cùng Long Vương âm thầm liên

thủ, một tay che trời lừa dối thương sinh, thuận lợi đăng đỉnh Hỗn Nguyên cảnh giới, hôm nay e rằng vẫn sẽ liên hợp với nhau." "Trong Thanh Thiên Hẻm Núi, ba vạn năm trước Thôn Phệ Lão Tổ giáng lâm, nếu không có gì sai sót thì hai bên cũng đã kết thành liên minh!" "Nghi Hồng Quân Đạo Tổ kia, tuy vẫn bị Luân Hồi phong ấn trong loạn lưu thời không, nhưng đã sớm liên thủ với Dương Mi, thậm chí ngay cả tòa đạo cung ở tận cùng thời gian kia cũng có liên hệ với bọn họ." "Chúng ta muốn phá vỡ hết thảy phong tỏa hư vọng, duy có tìm kiếm minh hữu mới!" Lục Áp Đạo Tôn nói xong liền nhìn hai người một cái, sau đó không nói nhiều lời, thân thể trực tiếp xé rách thiên khung đi về phía hư không.

Thái Âm Tinh đối lập với Thái Dương Tinh, nếu Thái Dương Tinh nóng đến đỉnh điểm thì Thái Âm Tinh lại lạnh thấu xương.

Dù với thực lực của Lục Áp Đạo Quân, khi giáng lâm Thái Âm Tinh cũng cảm thấy một cỗ hàn khí ập vào mặt, thật là chấn hám.

Nguyệt Quế Thụ, cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn, tương phụ tương thành với Thái Âm Tinh, ngoại trừ Thái Âm Tinh ra thì những nơi khác căn bản không thể tồn tại, khiến người ta dù thèm nhỏ dãi nhưng cũng không có cách nào khác.

Lúc này Lục Áp Đạo Quân đứng dưới Nguyệt Quế Thụ, một thân đại hồng bào tùy phong vũ động, sau đó đạm đạm nói: "Đạo hữu, cố nhân tương kiến, hà tất gì không hiện thân?" Lời này vừa thốt ra, sức xuyên thấu của thanh âm cực mạnh, trực tiếp bao phủ toàn bộ Thái Âm Tinh.

Bên trong Thái Âm Tinh, trong một tòa cung điện, ba danh nữ tử tuyệt diệu mặc la thường đột nhiên mở mắt, hai tiên tử hơi trẻ tuổi nhìn nữ tử thành thục điển nhã phía trước nói: "Sư tôn!" Nữ tử thành thục điển nhã thấy vậy liền xua tay nói: "Cái gì tới rồi cũng sẽ tới, các

con cứ ở đây chờ đợi, vi sư đi một lát!" Nói xong, nữ tử thành thục điển nhã nháy mắt biến mất không thấy.

Khảnh khắc sau, một đạo tinh quang oanh nhiên nổ tung, nữ tử xuất hiện phía trước Lục Áp dưới gốc Nguyệt Quế Thụ, mặt lạnh lùng nhìn Lục Áp nói: "Lục Áp, ngươi không nên tới!" Lục Áp thấy vậy cũng không buồn bực mà đạm đạm cười nói: "Vọng Thư đạo hữu, thế đạo ngày nay ẩn cư một góc cũng không cách nào trốn tránh sự quấy nhiễu của trần thế gian, cái gì tới rồi cũng sẽ tới, đạo hữu thấy thế nào?" Vọng Thư nghe vậy cũng không phủ nhận, bà biết đến bước này có những chuyện không thể né tránh mới có thể an nhiên vô sự được.

Chương 81

Trong thời đại đại tranh này, dù không tranh cũng sẽ bị người ta coi là cái gai trong mắt, không vì gì khác, chỉ vì thực lực có tư cách khiến người ta kiêng kị.

Cho nên bà không thể phủ nhận mà nói: "Vậy Lục Áp, ý ngươi là sao?" Lục Áp thấy vậy cũng không phí lời, trực tiếp nói: "Không gì khác, liên thủ mà thôi.

Hiện nay các Ma Thần Hỗn Độn tái hiện đã liên hợp lại với nhau.

Luân Hồi Đạo Tôn thực lực tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả, từ sau khi Bàn Cổ chết không ai có thể kháng hành, lại thêm sau lưng có sự tồn tại của Thiên Cơ và Sát Lục, nên thực lực mạnh mẽ nhất!" "Hồng Quân đã sớm cùng Dương Mi ôm thành một đoàn, thậm chí Thời Thần ở tận cùng thời gian kia cũng liên thủ với Dương Mi rồi, đợi đến khi đại đạo đại thành, thực lực tăng vọt gấp mười, thậm chí có thể vượt qua Luân Hồi, trở thành thế lực mạnh nhất, thậm chí có thể phân chia khí vận Hồng Hoang!

Cụ thể phỏng chừng phải đợi sau thời hạn phong ấn bách vạn năm khi Hồng Quân từ loạn lưu thời không trở về mới được!" "Trên đại địa Hồng Hoang, Long Vương và Thần Nghịch đều là hạng người tâm cao khí ngạo, có thể đi trước các đại Ma Thần Hỗn Độn một bước tiến vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đã đủ hiểu rõ một điểm, nên hai người liên thủ đã thành định cục!" "Mấy ngày trước, lão quái vật Thôn Phệ kia đột nhiên giáng lâm cực tây chi địa Thanh Thiên Hẻm Núi, có khả năng đã chọn liên thủ với Thanh Thiên!" Nói tới đây, Lục Áp mới nhìn về phía Vọng Thư nói: "Thử hỏi trong một thời đại mà ngay cả thập đại Ma Thần đều phải liên thủ này, chúng ta muốn đi ra

một con đường an nhiên đại đạo khó khăn biết bao, cho nên Bản quân tới rồi!" Nói xong, ông nhìn Vọng Thư, trong mắt có sự chân thành chưa từng có.

Vọng Thư là đỉnh cấp Ma Thần chấp chưởng Thái Âm pháp tắc, trong Hỗn Độn tuy danh tiếng không hiển nhưng luận thực lực không hề kém cạnh Tạo Hóa, Càn Khôn, chỉ là giỏi ẩn giấu mà thôi, đó cũng là nguyên nhân Lục Áp tìm tới Vọng Thư.

Trong thế đạo này, Ma Thần Hỗn Độn trọng sinh không biết bao nhiêu mà kể, nhưng có thể thức tỉnh ở thời kỳ đầu và theo kịp bước chân của đông đảo cường giả mới là cường giả thực sự, những kẻ khác dù sau này có tỉnh lại thì đại đạo cũng mờ mịt rồi.

Vọng Thư nhìn Lục Áp, trầm mặc một hồi rồi tiếp tục nói: "Ngươi thực sự cho rằng chúng ta liên thủ có thể kháng hành được sao?

Nên biết thực lực của ta tuy không tệ nhưng so với bọn họ vẫn còn kém một chút!" Lục Áp nghe vậy không khỏi mỉm cười, tiếp tục nói: "Chất lượng không đủ thì dùng số lượng bù đắp, Bản quân đã tìm tới bà tự nhiên đã chuẩn bị đầy đủ!" Nói xong, ông ngạo nhiên cười, tiếp tục nói: "Trong Bắc Minh, Côn Bằng thoát thai từ bản thể của Ma Thần Hỗn Độn Hỗn Côn Lão Tổ, nhiên Hỗn Côn Lão Tổ vẫn chưa từng tử vong, đang ẩn náu trong Bắc Minh, đã đáp ứng liên thủ với Bản tôn, đứa con duy nhất của lão chẳng bao lâu nữa sẽ giáng lâm Thái Dương Cung nhận chức Yêu Sư!" Sau đó, ông lại nhìn về phía Tây phương, đạm đạm nói: "La Hầu tuy ẩn thân trong Ma Giới nhưng vẫn phụ thuộc trên đại lục Tây phương Hồng Hoang, cũng vẫn luôn chờ đợi một thời cơ, khi đó sẽ dẫn dắt đại quân Ma tộc tái hiện đại lục Hồng Hoang!" Hai người này vừa được xướng tên, Vọng Thư cũng kinh ngạc nhìn Lục Áp, bà biết mưu đồ của Lục Áp không nhỏ.

Sau khi nghe xong lời của Lục Áp, trong lòng cân nhắc một hồi liền nhận lời.

Mười vạn năm sau, trong Thái Dương Cung trên Thái Dương Thần Sơn, một tin tức truyền khắp đại địa Hồng Hoang.

Đế Tuấn và Thái Nhất sẽ thành lập Yêu Tộc trong Thái Dương Cung, từ đó hào lệnh thương sinh thiên hạ Yêu Tộc, sáng tạo ra Yêu văn.

Côn Bằng cũng tuyên bố gia nhập Yêu Tộc, nhận chức Yêu Sư.

Không chỉ có thế, Yêu Đế Đế Tuấn tương lai sẽ nghênh thú nữ thần Hi Hòa trong Quảng Hàn Cung trên Thái Âm Tinh.

Sau đó Đông Hoàng Thái Nhất giáng lâm Bất Chu Sơn, sau đó hai vị tán tu cường giả Phục Hy và Nữ Oa tuyên bố gia nhập Yêu Tộc, đảm nhận chức Hi Hoàng và Oa Hoàng.

Nhất thời tin tức truyền khắp đại địa Hồng Hoang khiến vô số người kinh hãi, ai cũng không ngờ Yêu Tộc vừa thành lập đã có nhiều cường giả gia nhập như vậy.

Yêu Tộc sinh ra dự báo một thế lực đỉnh cấp trỗi dậy, các đỉnh cấp cường giả Đế Tuấn, Thái Nhất, Phục Hy, Nữ Oa, Côn Bằng, Hi Hòa tu vi trực tiếp tiến triển cực nhanh, tiến vào cấp bậc Tiên Tôn trấn nhiếp tứ phương.

Đồng thời Yêu Tộc thành lập cũng khiến vô số người nhìn về phía Yêu Đình.

Một ngày nọ, trong Thái Dương Cung trên Thái Dương Thần Sơn, sau khi Yêu Đình thành lập đã đại bãi diên tịch, thiệp mời gửi khắp thiên hạ, thu hút sự chú ý của vô số thương sinh.

Một ngày nọ, phàm là các cường giả cổ lão thành danh trong Hồng Hoang đều nhận được lời mời của Yêu Tộc.

Từng loại kỳ trân dị quả được bày ra, từng vị cường giả tỏa ra khí diễm khủng bố được môn nhân Yêu Tộc nghênh đón vào trong.

Trong một mảnh tiên cảnh, những người có thể ngồi xuống đều phải có tu vi tiến vào Đại La Kim Tiên, nếu không sẽ không có tư cách.

Các cường giả dưới cấp bậc Thái Ất hầu như đều có nơi nghỉ chân riêng nhưng không có vị trí thực sự phía trước.

Dù sao thế giới Hồng Hoang hiện nay, Thái Ất Kim Tiên dần dần không còn lên được mặt bàn nữa.

Đặc biệt là từ sau khi Hồng Quân Đạo Tổ giảng đạo, các khách trong Tử Tiêu Cung trở về đều thu không ít đồ đệ, sau một hồi giảng đạo có không ít người đột phá Thái Ất Kim Tiên.

Thứ thực sự khiến mọi người mong chờ là các cường giả từ Đại La Kim Tiên trở lên.

Trong thời đại mà các cường giả từ Hỗn Nguyên trở lên bặt vô âm tín, cường giả Đại La Kim Tiên mới là hạt nhân của thế giới này.

Đầu tiên, từng vị Tiên Vương cường giả danh tiếng hiển hách xuất hiện, uy thế vô biên bộc phát, sau đó được các Yêu Vương có thực lực mạnh mẽ của Yêu Tộc nghênh đón vào, mỗi một vị Tiên Vương xuất hiện đều có thể gây ra một trận kinh hô.

Hồng Hoang này diện tích quá lớn, Thái Ất Kim Tiên có thể chiếm cứ một tòa sơn mạch linh khí sung túc để tu hành, Đại La Kim Tiên có thể khai sáng một thế lực quy mô nhỏ.

Tiên Vương cường giả là những đỉnh cấp cường giả khai tông lập phái, xưng tông tác tổ, dù sao Tiên Đế, Tiên Tôn cường giả không dễ gặp được, cường giả cùng cực nhất sinh cũng chỉ thấy được khi chết đi hoặc khi bị chấn động từ trận chiến của các cường giả đó ảnh

hưởng tới.

Từng vị Tiên Vương danh động một phương được quan xướng lễ xướng tên, từng chiến tích hạo hãn được chúng nhân ca tụng.

Hiện nay Yêu Tộc Yêu Đình đang như mặt trời ban trưa, phàm là Tiên Vương nhận được tin tức đều không dám không nể mặt Thiên Đình, hầu như đến đủ, nếu không các Tiên Vương cường giả đã sớm bị cường giả Yêu Tộc quét sạch rồi, một khi Yêu Tộc động binh thì họ là những kẻ đầu tiên gặp họa.

Sau Tiên Vương cường giả, tiếp theo là sự tồn tại cấp Tiên Đế.

Hiện nay phàm là tu vi đạt tới cấp bậc Tiên Đế hầu như đều là Tiên Thiên thần thai xuất thân, đều từng nghe đại đạo trong Tử Tiêu Cung, tuy không danh tiếng hiển hách như Thái Nhất, Minh Hà nhưng vẫn có thể xưng bá một phương.

Ngay cả bọn người Đế Tuấn khi Côn Bằng, Phục Hy chưa gia nhập cũng không tùy ý trêu chọc.

Người tiếp đãi các Tiên Đế cường giả này là Bạch Trạch Yêu Thánh đứng đầu thập đại Yêu Thánh, hào xưng quân sư Yêu Tộc, tiên thiên cảm ứng, so với Phục Hy sáng tạo Bát Quái cũng không nhường bước.

Không chỉ có thế, chiến lực của Bạch Trạch Yêu Thánh cũng là cấp bậc Tiên Đế, thực lực đứng đầu thập đại Yêu Thánh, do đích thân lão nghênh đón tự nhiên không có gì là không thể.

Từng vị Yêu Thánh cường đại được nghênh tiếp vào trong, từng nữ tử khuynh thành của các chủng tộc hiếm lạ hiện thân, đủ loại vũ tư mỹ diệu xuất hiện khiến người ta lưu luyến quên lối về.

Thời gian dần trôi, lại ba ngày sau, đột nhiên toàn bộ trường diện đột nhiên yên tĩnh lại, sở hữu sinh linh đều chấn động tâm thần, biết

rằng phần kịch hay đã tới.

Có thể khiến Yêu Đình hiện nay coi trọng như thế, chỉ có thể là các chí cường giả cùng cấp bậc Tiên Tôn giáng lâm.

Lúc này chưa kịp phản ứng, một cỗ yêu khí khủng bố ngút trời hoành áp đương trường, trong những người có mặt, phàm là sinh linh thuộc về Yêu Tộc đều cảm thấy một cỗ sợ hãi ập tới, dường như khi đối diện với chủ nhân của luồng khí tức này thì bẩm sinh phải thấp hơn một bậc.

Ngay cả khí thế cũng có thể áp chế khiến mọi người không còn khả năng đề kháng, vậy chủ nhân của luồng khí thế đó khủng bố và kinh thế đến nhường nào?

Lúc này từng luồng yêu mang hung hãn không ngừng diễn sinh, mạnh mẽ khiến người ta trất nghẹt.

Lúc này khí diễm vô tận không ngừng diễn sinh, tiếp đó dưới ánh mắt chấn hám của vô số người, một vị lão giả mặc hắc bào, mũi hơi cong, từng đạo tinh quang lưu chuyển trong mắt đột nhiên giáng lâm, một cỗ yêu khí mãnh liệt trực tiếp dũng hiện ra.

"Yêu Sư Côn Bằng Lão Tổ, tê ~!

Chẳng lẽ là người nghênh tân của Yêu Đình sao?" Từng tiếng kinh hô vang lên, hiển nhiên danh tiếng của Côn Bằng không hề nhỏ.

"Yêu Sư sáng tạo Bắc Minh nhất mạch, vì đại kế của Yêu Tộc mà thân suất Yêu tộc Bắc Minh gia nhập Yêu Đình, lại khai sáng Yêu văn, cống hiến đối với Yêu Tộc chúng ta không hề dưới nhị đế Yêu Tộc, hôm nay có thể thấy chân diện mục của Yêu Sư lão nhân gia, chết cũng không tiếc!" Một vị Yêu tộc mũi nhọn tám tay giống như bọ ngựa, trong mắt tỏa ra quang huy nóng rực, vô cùng sùng bái ca tụng chiến tích của Côn Bằng.

“Có thể khiến Yêu Sư Côn Bằng Lão Tổ đích thân nghênh tiếp, chắc chỉ có một chúng chí cường giả cùng là Tiên Tôn.” Từng tiếng bàn tán xôn xao không ngừng xuất hiện.

Côn Bằng lại không chút lý hội ánh mắt của mọi người, ánh mắt lão đạm đạm nhìn về phía trước, không nói một lời.

Thấy Yêu Sư Côn Bằng như vậy, mọi người cũng không dám nói nhiều nữa, từng người đều nhìn về phía lối vào, đều muốn biết người đầu tiên sẽ là ai!

Chương 82

Quả nhiên không bao lâu, một cỗ lệ mang kịch liệt khủng bố mạnh mẽ bộc phát, dưới ánh mắt của vô số người, ba luồng khí diễm cường đại không ngừng dũng động, khoảnh khắc sau, ba nhân ảnh xuất hiện tại lối vào.

Người đi đầu lưng đeo trường kiếm, tỏa ra từng đạo đạo uẩn mạnh mẽ mãnh liệt, một cỗ tinh quang kiếm đạo kịch liệt không ngừng tỏa ra khiến người ta trất nghẹt.

Người bên trái mặc đạo bào, phía trước in hai chữ Thiên Địa, ám hợp Càn Khôn đại đạo, một cỗ tinh hoa Tiên Thiên Ngũ Hành Thổ không ngừng bộc phát khiến người ta không dám xem thường, khí tức tuy nội liễm nhưng lại mang đến cho người ta cảm giác khủng bố.

Người bên phải gương mặt tươi cười tỏ ra vô cùng chân thành, mang lại cho người ta cảm giác vô cùng ôn hòa, một cỗ tiêu dao đại đạo đạo uẩn bộc phát.

Nhân duyên của người này dường như vô cùng tốt, vừa xuất hiện đã nhận được rất nhiều ánh mắt thiện ý.

Ba người vừa xuất hiện, chúng nhân tiên là sửng sốt, sau đó lập tức có người nói ra lai lịch và tên tuổi của họ!

"Tê ~!

Trấn Nguyên Tử đại tiên, Hồng Vân Lão Tổ, Kiếm Vương Dương Thiên, đợt cường giả đầu tiên này thật khiến người ta chấn hám!

Không biết hôm nay trong Yêu Đình sẽ có bao nhiêu chí cường giả!" Một vị Đại La Kim Tiên bình thường không khỏi hít một hơi lãnh khí, bất tự giác nói.

“Hồng Vân Lão Tổ giao hữu khắp thiên hạ, vi nhân vô cùng tâm thiện, cường giả từng thụ ân huệ không biết bao nhiêu mà kể, dù Hồng Vân Lão Tổ và Côn Bằng Lão Tổ có hiềm khích thì phỏng chừng lúc này lão cũng không dám làm gì.

Không chỉ có thế, một thân tiêu dao đại đạo hành tẩu tứ phương, thủ đoạn không hề kém, vô cùng mạnh mẽ, không ai dám tiểu khán!” “Trấn Nguyên Tử đại tiên là chí giao hảo hữu của Hồng Vân Lão Tổ, tay cầm Địa Thư, có cực phẩm linh căn Nhân Sâm Quả Thụ, một chiêu Tụ Lý Càn Khôn đại đạo ám hợp thiên địa, mạnh mẽ vô song, tuy cực kỳ ít khi ra tay nhưng thực lực dường như không hề kém hơn một chúng tiên thiên đại thần bao nhiêu.” “Khủng bố nhất phải kể đến Kiếm Vương Dương Thiên, trong Hỗn Độn, từ trên bản thể của đệ tam Ma Thần Dương Mi đại tiên rụng xuống một cành liễu, sinh ra trong một hẻm núi tiên thiên kiếm đạo tự nhiên, nên đối với kiếm đạo có thiên phú mà các đại thần tầm thường khó lòng so bì, nghe nói ngay cả Dương Mi Lão Tổ cũng tán thán không thôi!” “Đúng vậy, chiến tích nổi bật nhất của Kiếm Vương Dương Thiên là trận chiến trong Thập Vạn Đại Sơn mười vạn năm trước, lực đấu ba tôn chiến tướng hung thú cấp bậc Tiên Tôn, không chỉ không bị đánh bại mà còn dựa vào sự lý giải của bản thân đối với kiếm đạo mà nghịch chiến tứ phương, mạnh mẽ chém giết ba tôn chiến tướng hung thú đó.

Nghe nói một trong tứ đại hung thú vương là Cùng Kỳ từng dương ngôn rằng khi tấn cấp Á Thánh sẽ tất trảm lão dưới tay, vì ba tôn chiến tướng hung thú kia là thủ hạ của Cùng Kỳ Hung Thú Vương!” “Tê ~!

Như thế thì kiếm đạo của Dương Thiên Kiếm Vương thế gian khó tìm địch thủ rồi sao?” Một vị cường giả hít một hơi lãnh khí kinh hãi nói.

“Ai nói không phải, nếu không muốn nói là vô địch đương thế thì

cũng phải đợi lão đánh bại được ba vị kiếm khách vô địch bên mạch Luân Hồi đã rồi hãy nói." Một người đạm tiếu nói, ánh mắt dường như có chút chờ mong.

"Ngài nói Thanh Đế Thanh Y tiên tử, Kiếm Tôn Kiếm Linh Nhi tiên cô và Huyết Tôn Minh Hà Lão Tổ ba vị cao đồ của Luân Hồi Đạo Tôn sao?" Có người bất tự giác phát vấn.

Người trước đó thấy vậy trực tiếp gật đầu nói: "Nhiên, những thứ khác không nói, chỉ riêng về kiếm đạo, ba vị cao đồ của Luân Hồi Đạo Tôn đều là những chí cường giả vạn cổ vô địch, trong ba người bất luận là ai thì kiếm đạo cũng đã đi tới cực hạn và đỉnh phong, muốn đánh bại họ thật là thiên nan vạn hiểm!" Người đó cảm khái nói.

Không ít người nghe vậy cũng một trận thổn thức và ảm đạm, không thể phản bác, vì họ biết người này nói không sai, ba đại đệ tử mạch Luân Hồi quá cường hãn, quá khủng bố rồi!

Lúc này ba người liên thủ, khí thế độc hữu của Tiên Tôn ngạo khiếu toàn trường, hoành thôi hết thảy.

Côn Bằng thấy vậy ánh mắt co rụt, đặc biệt là khi nhìn Hồng Vân càng lóe lên một tia lệ mang, nhưng vẫn lộ ra nụ cười cùng ba người giao đàm.

Sau một hồi hàn huyên, Côn Bằng cười nói doanh doanh đưa ba người vào vị trí phía trước nhất.

Có người tinh mắt liền thấy nơi đó bày mấy chiếc bàn, dường như chuẩn bị cho cường giả của các đại thế lực.

Quả nhiên ba người đi vào sau đó được Đế Tuấn, Thái Nhất và Phục Hy tiếp đãi, lễ số chu toàn tiếp dẫn ba người ngồi vào một chiếc bàn.

Côn Bằng cũng một lần nữa bước ra tiếp tục chờ đợi.

Không lâu sau, lại hai cỗ khí diễm khủng bố mạnh mẽ giáng lâm, khoảnh khắc sau, một nam một nữ dẫn theo mấy cường giả cấp bậc Tiên Đế xuất hiện.

Khi nhìn thấy hai người này, vô số sinh linh đều lóe lên tinh quang trong mắt.

Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu!

Đợt thứ hai là hai người này, mọi người không khỏi mang theo ánh mắt quái dị nhìn tới.

Tán Tiên Đảo từng kham xưng vạn tiên triều, thanh thế hùng mạnh biết bao, thậm chí từng được gọi là thế lực đệ nhất Hồng Hoang.

Đương nhiên cái gọi là vạn tiên triều tự nhiên là một vạn danh cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên tề tụ, thanh thế này ai có thể so bì?

Nhiên, vật đổi sao dời, uy thế Tán Tiên Đảo tuy vẫn không giảm nhưng so với Yêu Tộc Thiên Đình nơi Tiên Tôn hội tụ, Tiên Đế đông đảo thì chung quy vẫn kém một bậc.

Đây cũng là nguyên nhân ánh mắt mọi người cổ quái, họ đều muốn xem Đông Vương Công khi nhìn thấy cảnh thịnh vượng này sẽ có tâm tình thế nào.

Quả nhiên khi nhìn thấy hết thảy những gì Yêu Tộc Thiên Đình có hiện nay, ánh mắt Đông Vương Công nháy mắt âm trầm hẳn đi, vô cùng khó coi.

Nhưng y vẫn ẩn nhẫn, cùng Côn Bằng đang cười doanh doanh kiến lễ, sau đó được dẫn vào một chiếc bàn ngồi xuống.

Khi Đế Tuấn và Đông Vương Công va chạm ánh mắt, một vệt tinh quang đồng thời lóe lên trong mắt hai người, vô số người thấy vậy

đều nháy mắt hiểu ra, hai vị hoàng giả cái thế này chung quy sẽ có một trận chiến khoáng thế bùng nổ.

Vì vậy mọi người không khỏi vô cùng mong chờ.

Nhưng Đông Vương Công hiển nhiên không có ý định phát tác lúc này, sau khi ngồi xuống bình tĩnh chọn cách nhắm mắt dưỡng thần, không còn lý hội ánh mắt của mọi người, dường như hết thảy phát sinh lúc này không liên quan gì đến y.

Đương nhiên lúc này cũng chỉ có Tây Vương Mẫu gắn bó lâu ngày mới biết Đông Vương Công không hề bình tĩnh như vẻ bề ngoài.

Thấy Đông Vương Công như vậy, mọi người cũng lấy làm tiếc, may mà lúc này phía Côn Bằng lại có cường giả tới, nháy mắt thu hút ánh mắt của chúng sinh.

Một cỗ sát phạt chi khí khủng bố bộc phát, mấy cỗ khí diễm cường thế khủng bố làm rung động tinh hà khiến người ta không dám xem thường.

Hồng Vân, Đông Vương Công đang nhắm mắt dưỡng thần cũng không khỏi mở mắt nhìn tới.

Lần này kẻ tới dường như hơi nhiều.

Một cỗ Canh Kim kiếm khí hoành độ bát phương, kiếm uy hãn thế khủng bố quét sạch tứ phương, người tới mặc một thân bạch bào không chút tạp sắc, trên khuôn mặt anh tuấn đầy vẻ uy nghiêm sát phạt quả đoán, vô số người thấy vậy liền hiểu ra.

Chí cường giả thế hệ thứ hai của Bạch Hổ nhất tộc, con trai Bạch Hổ Vương, Bạch Trảm Thiên, một thân Canh Kim kiếm khí thiên hạ vô song.

Khi cảm thụ được kiếm khí này, có cường giả liếc mắt nhìn về phía Kiếm Vương Dương Thiên, đều đang thầm suy đoán xem hai vị

kiếm khách tuyệt thế này ai sẽ thắng một bậc?

Bạch Trảm Thiên vừa xuất hiện đã quét mắt nhìn bốn phía, khoảnh khắc sau ánh mắt dừng trên thân Dương Thiên, một cỗ kiếm ý cường đại trực tiếp bộc phát khiến người kinh hãi.

Nhiên, chiến ý tràn đầy nhưng Dương Thiên dường như không có bao nhiêu hứng thú, đối với kiếm khí cường hãn đó Dương Thiên chỉ liếc nhìn một cái rồi không nhìn thêm nữa.

Bạch Trảm Thiên không phải tới một mình, khoảnh khắc sau lại một cỗ khí tức phong lôi nhấp nháy, trong một trận phong bạo lôi minh, một vị nam tử mũi ưng mặc kim bào xuất hiện bên cạnh Bạch Trảm Thiên, đơn luận khí thế không hề kém Bạch Trảm Thiên!

Thái tử điện hạ Phượng Hoàng tộc, Kim Bằng đạo nhân, vạn cổ thiên kiêu, cái thế cường giả hóa hình từ thái cổ dị chủng Kim Sí Đại Bàng Điêu, một thân phong chi ý cảnh đã tiến nhập cực hạn, thực lực mạnh mẽ thiên hạ vô nhân khả đáng.

Vừa hiện thân đã mang lại cho người ta cảm giác kiệt ngao bất tuần, miệt thị thương sinh, với tư cách Thái tử Phượng Hoàng tộc, y có tư bản để tự ngạo.

Nhiên, khi mọi người đang chờ đợi, khoảnh khắc sau lại một cỗ khí diễm cực kỳ khủng bố mạnh mẽ bộc phát.

Chương 83

Tiếp đó một cỗ khí tức Hậu Thổ thuần hậu cường thế giáng lâm khiến vô số người kinh hãi.

Trong ánh mắt kinh kỳ của vô số người, một thanh niên mặc thế tử phục màu đen hiện thân, khí diễm khủng bố vô biên vô tận hoành thôi thượng không, ý cảnh Hậu Thổ cường đại đó khiến người ta không dám có chút khinh thị nào.

Thấy người này, chúng sinh đều hiểu rõ vị cường giả xuất hiện là ai.

Thiếu chủ Kỳ Lân tộc, Lân Thiên, cường giả đỉnh cấp mạnh nhất thế hệ thứ hai của Kỳ Lân nhất tộc, xuất thân từ thái cổ dị thú Mặc Kỳ Lân, thực lực thông thiên triệt địa không ai có thể cản nổi.

Ba người xuất hiện khiến người ta hiểu ra, kẻ tới trước mặt chính là các cường giả đại diện cho Tiên Thiên Ngũ Tộc từ Long Uyên.

Mọi người đều thầm suy đoán liệu Khổng Tuyên và Ngao Quảng danh tiếng lẫy lừng nhất có xuất hiện không?

Quả nhiên không lâu sau, một tiếng long ngâm ngạo khiếu truyền khắp bốn phương, dưới ánh mắt của vô số người, một con kim long bay lượn ngạo thị, với thế xung phá không gian mạnh mẽ giáng lâm, hóa thành một vị cường giả trung niên mặc long bào, ánh mắt uy nghiêm.

Ngao Quảng giáng lâm rồi!

Một cỗ long tộc pháp tắc hoành thôi tứ phương, nghịch lưu vạn cổ mạnh mẽ bộc phát trấn nhiếp tâm thần chúng nhân.

Vô số người trong lòng thầm kinh hãi, không hổ là một trong

những kẻ mạnh nhất thế hệ thứ hai của Long tộc, phần thực lực này quả thực không có mấy người có thể bì được!

Ngao Quảng hóa thân từ thái cổ dị chủng Cửu Trảo Kim Long, sau theo Chúc Long Hoàng tu hành, thỉnh thoảng được Long Vương Hoàng chỉ điểm, thực lực cường đại vô tiền khoáng hậu.

Từng có người truyền ngôn rằng thực lực của y trong hàng đệ tử thế hệ thứ hai của Tiên Thiên Ngũ Tộc chỉ có Khổng Tuyên có thể bì kịp, ngay cả Bạch Trảm Thiên, Lân Thiên, Kim Bằng mạnh mẽ vô địch cũng phải kém một bậc.

Ngao Quảng giáng lâm khiến mọi người đối với người cuối cùng cũng trở nên vô cùng kích động.

Quả nhiên đúng như mong đợi, ngay trước mắt vô số người, bên cạnh bốn người Ngao Quảng đột nhiên xuất hiện một nam tử diện mạo vô cùng tuấn dật khiến người ta không chút phát giác.

Nhiên, khoảnh khắc sau mọi người đều rõ, vị thái tử điện hạ khác của Phượng Hoàng nhất tộc, Khổng Tuyên hóa hình từ thái cổ dị chủng Khổng Tước đã giáng lâm.

Khác với khí thế của bốn người kia, Khổng Tuyên giáng lâm tỏ ra vô cùng bình thản, mang theo một tia khí tức đạm mạc, dường như thế gian không có gì có thể lọt vào mắt pháp của y.

Tới đây, trong Tiên Thiên Ngũ Tộc ngoại trừ Huyền Vũ tộc ra thì bốn tộc khác đều đã giáng lâm.

Trong trận hình Thái Ất Kim Tiên có một vị cường giả đỉnh phong Thái Ất Kim Tiên, không phải ai khác chính là người xuyên việt Lục Nhĩ Mi Hầu.

Hiện nay y là thành chủ thành Hậu Thổ dưới chân núi Bất Chu, tuy chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong nhưng không ai dám tiểu

khán.

Ai cũng biết đứng sau lưng y là nữ nhi mà Luân Hồi Đạo Tôn yêu quý nhất, tiểu sư muội duy nhất của Kiếm Tôn, Thanh Đế, Huyết Tôn là Hậu Thổ nương nương.

Có hậu đài như vậy, địa vị của Lục Nhĩ trong Hồng Hoang một bước lên mây, ngay cả Yêu Đình đang như nhật trung thiên hiện nay cũng không dám cho sắc mặt.

Nhiên lúc này vị thành chủ Lục Nhĩ nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng không khỏi cảm khái liên hồi.

"Trong hậu thế, Tiên Thiên Tam Tộc vì duyên cớ Long Hán sơ kiếp mà toàn bộ lạc mạc, mỗi một tộc quần vì nghiệp lực quấn thân mà không được thiên địa yêu thích, dù thiên phú mạnh mẽ vô địch thì tu hành cũng chậm chạp vô cùng." "Bạch Hổ tộc độn thế không còn lại bao nhiêu, Kỳ Lân tộc hành tẩu đại địa nhưng chỉ có thể trở thành tọa kỵ của đệ tử Tam giáo, con Huyền Quy kia của Huyền Vũ tộc càng chỉ có vận mệnh bị Nữ Oa giết để chống trời, Long tộc tuy hào xưng chiếm cứ tứ hải nhưng căn bản hữu tâm vô lực, Ngao Quảng một thân thiên phú không cách nào phát huy ra, minh minh là nhân vật cùng thời đại với Lục Thánh nhưng lại phải đi sợ hãi một Tôn Ngộ Không." "Hai người của Phượng Hoàng nhất tộc thì còn tỏa sáng được chút ít, Khổng Tuyên thực lực cường kình đánh bại sạch đệ tử thế hệ thứ hai của Tam giáo, Ngũ Sắc Thần Quang không vật gì không quét được, nhiên trước mặt Chuẩn Đề Thánh Nhân lại không có sức đề kháng bị bắt về Tây Phương Giáo!" "Kim Bằng cũng không hơn gì, Tiên Thiên Âm Dương Nhị Khí bị chà đạp, người cũng bị Đa Bảo Như Lai tùy thủ trấn áp, thật khiến người ta tiếc nuối!" Nhìn thấy các cường giả đại diện cho Tiên Thiên Ngũ Tộc hiện nay mạnh mẽ như vậy, Lục Nhĩ vừa kinh hãi vừa suy tư.

Thời Thái Cổ, không đúng, thời Hỗn Độn rốt cuộc đã phát sinh đại sự gì?

Sau đại kiếp khai thiên lại có nhiều Ma Thần Hỗn Độn chuyển thế như vậy, từng cường giả của các chủng tộc vốn dĩ nên chết trong thời Thái Cổ nay toàn bộ đều còn sống.

Diện tích Hồng Hoang này tại sao lại lớn như vậy?

Rộng lớn như vậy?

Trong đôi mắt Lục Nhĩ lóe lên thần quang vô hạn, sau đó lại nghĩ tới vị Luân Hồi Đạo Tôn kia.

Trong một lần tình cờ nghe đạo, y đã ẩn hối hỏi Luân Hồi Đạo Tôn, dường như muốn thử thăm dò xem Luân Hồi Đạo Tôn có cùng bí mật xuyên việt như mình không.

Nhiên, thứ nhận được lại là một câu trả lời khác.

Khi đó Luân Hồi Đạo Tôn phụ thủ sau lưng, ánh mắt lóe lên vẻ thâm thúy rồi chậm rãi nói.

"Bản tôn cũng không rõ, chỉ biết khi cách lúc Bàn Cổ khai thiên chín nguyên hội, đột nhiên không gian Hỗn Độn một trận động đãng, khoảnh khắc đó trật tự dường như gặp phải chấn động mạnh mẽ, chúng ta cũng trong khoảnh khắc đó hoạch đắc không ít thiên cơ, sau đó có một luồng linh quang lạc vào Hỗn Độn rồi biến mất không thấy gì nữa." "Sau đó khi Bàn Cổ khai thiên, Bản tôn khi ngạnh kháng một phủ của Bàn Cổ đã thấy luồng linh quang đó phụ tặng trên thân Chiến Đấu Ma Thần Hỗn Độn Ma Viên!" Luân Hồi nói xong còn thâm trầm nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu một cái.

Lúc đó Lục Nhĩ nghe xong trong lòng không khỏi như đại chung vang rền, chấn hám liên hồi.

Y không ngờ sự phát triển của Hồng Hoang hiện nay là do sự tồn

tại của mình gây ra.

Chẳng lẽ là hiệu ứng bướm đêm trong truyền thuyết?

Vì vậy ngay cả Lục Nhĩ lúc này cũng chỉ biết khổ tiếu.

Sự xuất hiện của y khiến toàn bộ Hồng Hoang phát sinh biến hóa long trời lở đất, nhưng y lại không được hưởng lợi chút nào, vẫn chỉ như một con sâu cái kiến đang giãy dụa trong Hồng Hoang.

Nhìn từng vị chí cường giả xuất hiện, Lục Nhĩ không khỏi lóe lên một tia đấu chí, một vệt sáng nháy mắt hiện ra trong mắt, nhiếp nhân tâm thần.

Lục Nhĩ y có một ngày sẽ đăng đỉnh đỉnh phong, không vì gì khác, chỉ vì y chiếm cứ một phần tư Chiến Đấu Ma Thần pháp tắc, y không thể làm mất mặt Chiến Đấu Ma Thần!

Sự xuất hiện đầy đủ đại diện của Tiên Thiên Ngũ Tộc khiến Yêu Đình lại một phen sôi động không thôi.

Côn Bằng vẫn giữ vẻ mặt chuyên nghiệp thường lệ, hành lễ với ngũ đại Tiên Tôn rồi dẫn họ vào một bàn tiệc phía trên.

Sau đó, Côn Bằng lại một lần nữa xuất hiện tại lối vào, lại có cường giả giáng lâm.

Chỉ thấy ba luồng khí thế vô cùng mạnh mẽ uy áp rơi xuống, ngay sau đó, dưới ánh mắt của vô số người, ngoài Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề còn có một cường giả áo đen, toàn thân tỏa ra ma khí ngất trời xuất hiện.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thì ai cũng biết, nhưng vị áo đen kia lại khiến Lục Nhĩ không khỏi kinh ngạc và hiếu kỳ.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sau khi khai sáng Tây Phương giáo, hậu thế chẳng phải đổi tên thành Phật giáo sao?

Cả đời họ lấy hàng yêu phục ma làm trọng, tại sao giờ đây lại đi cùng một đại ma đầu có ma đạo khí diễm mãnh liệt như vậy?

Đang lúc thắc mắc về lai lịch đối phương, danh tính vị cường giả Ma tộc áo đen kia đã được mọi người bàn tán xôn xao.

"Vô Thiên Ma Tổ, là thân truyền đệ tử của La Hầu Ma Tổ, người thực sự chấp chưởng Ma giới, Phó giáo chủ Ma giáo, tu vi và chiến lực đều đạt cấp bậc Tiên Tôn.

Trong thế hệ mới của Ma giới, có thể xưng là tồn tại mạnh nhất!" "Không ngờ Vô Thiên Ma Tổ lại kết giao với Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, nhìn kìa, họ còn liên thủ với nhau nữa!" Lục Nhĩ ngơ ngác nhìn Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và Vô Thiên được Côn Bằng dẫn vào phía trước, lòng dạ xao động, sau đó lại hóa thành một nụ cười khổ.

"Phật và Ma, ai có thể giải thích cho rõ ràng đây.

Chương 84

Nhìn xem, nhất niệm thành Phật, nhất niệm thành Ma, thật là bất đắc dĩ a!" Lục Nhĩ lắc đầu cười khổ, xua tay.

Theo sau Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, lại có thêm vài vị tán tu Tiên Tôn lạc tọa.

Những người này danh tiếng tuy không vang dội bằng những vị trước, lại ít khi lộ diện tại Hồng Hoang nên vô cùng thấp thỏm.

Thế nhưng dù có kín tiếng đến đâu, giữa chốn Hồng Hoang này, họ vẫn bị người ta nhận ra.

"Vị kia là Bàn Vương Lão Tổ độc tôn, người chấp chưởng lôi đình Lôi Trạch đại thần, còn có một vị nghe đồn là do một mảnh vỡ Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành, hiệu là Thanh Liên đạo nhân.

Ba người họ tuy danh tiếng không hiển hách nhưng thực lực vô cùng cường đại, không ngờ cũng hiện thân!" "Bàn Vương Lão Tổ có cảm ngộ về Độc đạo là tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả, trong Hồng Hoang không ai bì kịp, nghe nói từng dùng Độc đạo độc chết một vị Hỗn Độn tiểu Ma Thần cấp bậc Hỗn Nguyên Kim Tiên!" "Lôi Trạch đại thần là tồn tại chấp chưởng lôi đình, truyền văn là hóa hình từ một phần cơ thể của Lôi Đình Ma Thần trong ba ngàn Ma Thần Hỗn Độn, cảm ngộ đối với Lôi Đình Đại Đạo vô cùng mạnh mẽ, thiên bẩm khắc chế hết thảy pháp tắc chí âm chí tà!" "Thanh Liên đạo nhân thì lai lịch ai cũng rõ, nhưng thực lực dường như còn ẩn ẩn trên hai người kia.

Một thanh cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Thanh Liên Kiếm vô cùng mạnh mẽ, lại có lý giải độc đáo về Tạo Hóa Pháp Tắc, từng ở sâu trong tinh hải liên trảm chín vị thái cổ tinh thú cấp Tiên Tôn để mài giũa kiếm đạo!" Lục Nhĩ lặng lẽ lắng nghe, trong lòng sóng cuộn

không thôi.

Những vị này ở hậu thế căn bản không mấy khi hiển danh, vậy mà ở Hồng Hoang hiện tại lại cường đại như thế, chẳng hề thua kém bọn người Đế Tuấn, Thái Nhất!

Côn Bằng lại một lần nữa nghênh đón ba vị cường giả vào phía trước, giao cho bọn người Đế Tuấn tiếp đãi rồi mới quay trở lại.

Vừa mới đáp xuống, đột nhiên bốn luồng khí thế hung dũng khủng khiếp giáng lâm, từng luồng huyết khí trùng thiên quét ngang bốn phương, quang khí thế đã vượt xa hết thảy cường giả trước đó.

"Là người tu luyện nhục thân!" Có người kinh hô, không ít người ngẩn ngơ, bởi lẽ chỉ có thể tu mới có thể phát ra huyết khí ngất trời như vậy.

Lúc này, một chủng tộc hiện lên trong tâm trí mọi người.

Quả nhiên, khoảnh khắc tiếp theo, bốn đạo thân ảnh đại kình xuất hiện trước mặt mọi người.

"Bốn vị trong Thập Nhất Tổ Vu là Đồ Bỉ Thi, Chúc Dung, Huyền Minh và Đế Giang đã liên thủ đến đây.

Xem ra họ cũng rất coi trọng việc thành lập Yêu Tộc Thiên Đình!" "Ai mà không biết chứ, nghe nói gần đây tốc độ phát triển của Yêu tộc vô cùng thần tốc, nếu chỉ luận về số lượng thì đã đứng thứ ba Hồng Hoang, chỉ sau Vu tộc và Tán Tiên đảo!" "Vu tộc muốn phát triển tất yếu sẽ cần thêm nhiều tài nguyên, lúc đó chắc chắn sẽ có va chạm với Yêu tộc và Tán Tiên đảo!" "Thực lực Vu tộc cường đại chưa từng có, mỗi một vị trong Thập Nhất Tổ Vu đều không thua kém cấp bậc Tiên Tôn, mười một người cộng lại e rằng còn khủng khiếp hơn Yêu Đình!" Tiếng bàn tán không dứt, bốn đại Tổ Vu dưới sự dẫn đầu của Đế Giang cũng hành lễ rồi vào chỗ.

Lúc này, ba đại thế lực Tán Tiên đảo, Vu tộc, Yêu tộc hội ngộ, ngầm có sóng ngầm cuồn cuộn nhưng ngoài mặt vẫn tương an vô sự.

Thời gian chậm rãi trôi qua, đột nhiên tại lối vào xuất hiện ba luồng thanh khí vô cùng rực rỡ.

Thái Thanh, Ngọc Thanh, Thượng Thanh chi khí tương phụ tương thành lạc vào Yêu Đình.

Ngay sau đó, một lão giả, một thanh niên và một trung niên xuất hiện, chính là Bàn Cổ chính tông, Huyền Môn Tam Thanh.

Tam Thanh lúc này tuy mang danh Bàn Cổ chính tông và thân truyền đệ tử của Hồng Quân nhưng vẫn chưa có chiến tích hiển hách nên không gây ra phong ba quá lớn.

Khi Tam Thanh đã tọa lạc, vô số người đều trầm mặc, tất cả đều đang chờ đợi xem đệ tử mạch Luân Hồi có đến hay không.

Khi đại điển Yêu Đình sắp bắt đầu, đột nhiên thiên hoa vô tận rơi xuống, ba luồng tử khí dài ba ức dặm hoành không, đi kèm là ba luồng kiếm đạo quang huy vô song.

Khi luồng kiếm đạo này xuất hiện, vô số cường giả tâm thần chấn động, đưa mắt nhìn ra lối vào.

Lúc này, bọn người Kiếm Vương Dương Thiên, Bạch Trảm Thiên, Thanh Liên đạo nhân cùng một chúng kiếm tu chỉ cảm thấy trường kiếm trong tay rung động kịch liệt, dường như muốn thoát vỏ bay đi nếu không có bọn họ trấn áp.

Dù vậy, ba người cũng thầm kinh hãi, ba đại đệ tử của mạch Luân Hồi dường như có kiếm đạo vô cùng mạnh mẽ!

Quả nhiên, tại lối vào Yêu Đình xuất hiện hai nữ một nam và một bé gái.

Vô số người tâm thần chấn động, âm thầm kinh hô.

Trong Hồng Hoang, những cái tên lừng lẫy như Huyết Tôn Minh Hà, Kiếm Tôn Kiếm Linh Nhi, Thanh Đế Thanh Y cuối cùng cũng đến rồi sao?

Phút chốc, họ trở thành tiêu điểm của toàn trường!

Minh Hà khí thế nội liễm, ánh mắt đạm nhiên, nhìn ai cũng có vẻ thờ ơ nhưng thực tế lại thấu ra sự ngạo nghễ từ trong xương tủy.

Hắn không sắc bén lộ liễu như thiên kiêu các thế lực khác, nhưng chỉ cần đứng đó đã cho người ta cảm giác chí cường chí cương.

Minh Hà Lão Tổ hiện nay được xưng là đệ nhất thiên kiêu Hồng Hoang, chỉ riêng khí thế đã khiến vô số người phải trầm mặc run sợ.

Bên cạnh Minh Hà, Kiếm Linh Nhi ánh mắt quắc thước, thỉnh thoảng có tia tinh quang lóe lên hóa thành kiếm mang tiêu tán, nếu ai dám nhìn thẳng sẽ cảm thấy một luồng kiếm mang khủng bố đâm thẳng vào nội tâm.

Phàm là người chứng kiến đều không tự chủ được mà thầm kinh hãi: "Không hổ là Kiếm Tôn, đúng là bậc chí cường!" Thanh Y dù là về khí thế hay ngoại hình đều là người trầm lặng nhất trong mấy người, nhưng lại là nơi thu hút ánh nhìn nhất.

Nàng mặc thanh sam, đạm nhã điềm tĩnh, trên đầu cài một chiếc trâm gỗ giản dị, mái tóc đen dài rũ trên vai tạo nên một vẻ đẹp tuyệt thế kinh tâm động phách.

Dù nàng không nói lời nào, khí chất đó vẫn tự nhiên thu hút sự chú ý của đông đảo nam tiên đỉnh cấp.

Ngay cả những người mạnh mẽ như Thái Nhất, Thông Thiên cũng không khỏi phải trấn áp một tia xao động trong đạo tâm vốn đã tĩnh lặng từ lâu.

Vô số người kinh hô: "Thanh Đế, vạn cổ nhất thanh liên, xuất bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, thật khiến người ta không dám khinh nhờn!" Sự xuất hiện của ba đại đệ tử mạch Luân Hồi khiến không ít người phải đứng dậy, ngay cả Đế Tuấn cũng đích thân bước ra nghênh tiếp.

Không chỉ vậy, một chúng cường giả đang ngồi, bao gồm cả những kẻ cô ngạo như Khổng Tuyên, Kim Bằng đều đứng lên.

Đây chính là thực lực!

Có thể khiến đông đảo chí cường giả đối đãi như thế, chỉ có ba người Minh Hà mới làm được.

Tuy ai nấy đều cao ngạo, vô địch, nhưng họ đều có điểm chung là tuyệt đối tôn trọng cường giả chân chính.

Trong ba người, Thanh Đế Thanh Y từng một tay phá tan Vạn Tiên Đại Trận do Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu đích thân bố trí, với thực lực vô địch đánh tan vạn tiên, trọng thương hai người họ.

Thực lực bực này, Hồng Hoang có mấy ai làm được?

Kiếm Tôn Kiếm Linh Nhi cầm một thanh cổ kiếm, thản nhiên bước vào Liên Hoa Bồ Đề đại trận của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, chỉ trong trăm năm ngắn ngủi đã phá tan đại trận, thản nhiên xách kiếm bước ra, từ đó danh động thiên hạ.

Huyết Tôn Minh Hà Lão Tổ tay cầm Nguyên Đồ, A Tỳ nhị kiếm, đối đầu với Tiên Thiên Tam Tài Đại Trận của Bàn Cổ Tam Thanh, nhẹ nhàng trấn áp đệ tử ái mộ của Hồng Quân, thực lực đó khiến ai nấy đều kinh hãi.

Sự xuất hiện của họ đủ để nhận được sự tôn trọng của vô số cường giả vì họ có thực lực đó.

Phía trước ba người, tiểu Hậu Thổ với dáng vẻ cổ linh tinh quái

cũng vô cùng thu hút sự chú ý.

Hiện nay nàng đã có tu vi Tiên Tôn nhưng vẫn giữ dáng vẻ chưa lớn, vậy mà không ai dám khinh thị.

Chỉ riêng thân phận đích nữ của Luân Hồi Đạo Tôn đã khiến nàng gần như bất khả xâm phạm tại Hồng Hoang.

Chương 85

Lúc này, Đế Tuấn gạt bỏ vẻ kiêu ngạo và bá khí thường ngày, bình dị gần gũi chắp tay chào ba người Minh Hà: "Huyết Tôn, Kiếm Tôn, Thanh Đế, ba vị đại giá quang lâm, Yêu Tộc Thiên Đình của ta thật là bồng tất sinh huy!" Lời này thốt ra khiến vô số người ngẩn ngơ rồi lại thở dài, vì trước đó Đế Tuấn chưa từng có hành động như vậy với bất kỳ ai.

Thế nhưng, là những người được Luân Hồi tinh tâm bồi dưỡng, đối với những điều này, họ tự nhiên vinh nhục bất kinh.

Khi xưa lúc Luân Hồi giới thiệu ba người cho Thiên Cơ và Sát Lục, hai vị cường giả cấp bậc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên còn phải hành lễ với họ (tất nhiên là do quan hệ chủ tớ nên chỉ hành lễ lần đầu, về sau ba người Minh Hà vẫn hành lễ lại với Thiên Cơ vì tu vi của họ đặt ở đó).

Cho nên, trong mắt mọi người, việc chủ nhân Thiên Đình đang như mặt trời ban trưa hành lễ với họ là một sự kiện lớn, nhưng trong lòng ba người Minh Hà lại chẳng có mấy trọng lượng.

Quả nhiên, sau khi đáp lễ, Minh Hà đạm mạc nói: "Yêu Đế khiêm tốn rồi, thịnh điển của Yêu tộc là một thịnh thế như vậy, chúng ta không tham gia thì thật đáng tiếc." Đế Tuấn nhướng mày, sau đó dẫn ba người tiến về phía trước nhất.

Tiểu Hậu Thổ thì đưa mắt nhìn quanh rồi rời khỏi đám đông, mọi người thấy vậy biết là tâm tính trẻ con nên không ngăn cản.

Lúc này, Lục Nhĩ đang ăn kỳ trân dị quả, đột nhiên trước mắt có tia sáng lóe lên, một tiểu nhân nhi xuất hiện trước mặt.

Định thần nhìn kỹ, chẳng phải là Hậu Thổ nương nương đã lâu

không gặp sao?

Hắn định đứng dậy hành lễ thì thấy tiểu Hậu Thổ đột nhiên nghiêm nghị, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng nghiêm túc nói: "Lục Nhĩ tiểu hữu, đa niên vị kiến, phong thái y cựu a!" Nàng cố ý giả bộ thành thục, nén giọng xuống, ánh mắt nghiêm túc nhưng trong mắt mọi người lại là một dáng vẻ nãi manh vô cùng.

Lục Nhĩ nhìn thấy suýt chút nữa không nhịn được cười.

Hậu Thổ bày ra tư thế và khí thế này, lại còn ngước nhìn bầu trời góc bốn mươi lăm độ, chẳng phải là dáng vẻ hắn vẽ ra lúc đầu sao?

Không ngờ sau bao nhiêu năm, tiểu Hậu Thổ nương nương vẫn ghi nhớ trong lòng.

Nhưng rõ ràng hắn không nỡ làm hỏng tâm trạng của tiểu Hậu Thổ, lúc này đành phải cưỡng ép thu liễm tâm thần, cung kính nói với Hậu Thổ: "Tiểu Hậu Thổ nương nương, anh tư của ngài thật là hào sảng!" Hậu Thổ thấy vậy cuối cùng cũng không giữ được vẻ nghiêm túc, nàng nhìn đĩa linh quả trước mặt Lục Nhĩ, không nói hai lời cầm lấy một quả ăn thử.

Vừa mới vào miệng, nàng đã nhíu mày, rõ ràng linh quả này không khiến nàng hài lòng.

"Phi phi phi, khó ăn quá đi!

Lục Nhĩ, đi thôi, đi theo bản nương nương, ta dẫn ngươi đi ăn đồ ngon!" Tiểu Hậu Thổ nói xong liền kéo tay Lục Nhĩ đi về phía trước nhất.

Lục Nhĩ muốn ngăn cản nhưng thực lực trước mặt Hậu Thổ quá yếu ớt, không có nửa điểm phản kháng.

Một chúng người Yêu tộc thấy Hậu Thổ như vậy nhất thời cũng không dám ngăn cản, thế là Lục Nhĩ chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên lại

ngồi cùng bàn với bọn người Minh Hà, Thanh Y.

Nhất thời, không biết bao nhiêu ánh mắt đố kỵ đổ dồn về phía hắn, dù da mặt Lục Nhĩ có dày đến đâu cũng có chút chịu không nổi.

Bọn người Đế Tuấn thấy vậy cũng coi như không thấy, trong mắt họ, không cần thiết vì chuyện nhỏ này mà gây ra bất hòa.

Lúc này, những cường giả Tiên Tôn đếm được trên đầu ngón tay trong Hồng Hoang đều đã tề tựu, đại điển bắt đầu.

Sau khi ca múa mừng cảnh thái bình, không biết vô tình hay hữu ý mà xuất hiện một khoảng trống ngắn ngủi.

Nhất thời, toàn bộ đại điện rơi vào một sự trầm mặc lạ kỳ.

Đột nhiên, Đông Vương Công nở nụ cười, trực tiếp lên tiếng: "Ha ha, thật là một thịnh thế, hay là chúng ta cũng góp thêm một phần sức mạnh cho thịnh thế này nhé!" Nói xong, không đợi ai trả lời, một luồng khí thế khủng khiếp trùng thiên cuộn trào khắp toàn trường, trong nháy mắt vô số người cảm thấy tâm đầu chấn động, kinh hãi khôn cùng.

Khoảnh khắc tiếp theo, từng luồng khí diễm mạnh mẽ bạo động trong hư không, ẩn ẩn nhắm về phía người của Yêu tộc.

Vô số người thấy vậy không khỏi chấn động, ai nấy đều hiểu rằng Đông Vương Công cuối cùng đã không nhịn được mà ra tay gây hấn!

Từng luồng khí lưu mạnh mẽ hiện ra, trong Yêu tộc đã có cường giả không ngồi yên được nữa.

Côn Bằng thấy vậy vô thức hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó một luồng yêu khí vô thượng hoành không bạo phát, trấn áp từ phía, trong nháy mắt va chạm với Đông Vương Công.

Sau lưng Côn Bằng, một con Côn Bằng khổng lồ vẫy cánh bay lên

chín tầng trời, gào thét không tiếng động.

Côn Bằng, cái tên danh động thiên hạ ở hậu thế, không ai không biết.

Lục Nhĩ cũng trong khoảnh khắc này nhận ra sự khủng khiếp và mạnh mẽ của vị đại Yêu Sư này, trong lòng không khỏi tán thán.

Những nhân vật chính ở hậu thế xưng hùng xưng bá, đánh bại Côn Bằng dễ dàng, nếu thực sự gặp phải vị này e rằng chết thế nào cũng không biết!

Côn Bằng Lão Tổ khủng bố như vậy, dưới sự trấn áp của khí thế, mạnh mẽ đến cực điểm!

Trong nháy mắt, phong vân vũ động, thiên hà rung chuyển, hư không rạn nứt từng trận, uy thế khủng bố khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Hai bên trong khoảnh khắc đó đã kích đấu với nhau, từng luồng khí diễm nồng đậm cuộn trào mãnh liệt.

Lúc này, một chúng cường giả ở sảnh ngoài thấy vậy không khỏi thầm kinh ngạc, trong lòng có chút kinh hô, thần tình cũng vô cùng kích động.

"Tê~!

Tán Tiên đảo Đông Vương Công tiên phong phát khó!" Có người hưng phấn nói, trong nháy mắt ánh mắt vô số người đều đổ dồn về phía trước.

"Ta biết mà, ha ha, nhiều thế hệ thiên kiêu tụ hội thế này, chuyến đi này chắc chắn sẽ không buồn chán, quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của ta!" "Nhanh, đừng nói nữa, xem xem giữa các vị cường giả Tiên Tôn rốt cuộc có phong thái ra sao!" Thế là, mọi ánh mắt đều hướng về phía trước.

Lúc này, khí thế của Đông Vương Công vô cùng hung dũng, nhờ có khí vận của Tán Tiên đảo gia trì bắt đầu áp chế Côn Bằng một bậc.

Trong khoảnh khắc đó, vô số người dõi theo, một chúng cường giả trong Yêu Đình hiển nhiên không thể mặc kệ Côn Bằng.

Ngay sau đó, từng luồng khí diễm mạnh mẽ hoành không, dưới ánh mắt của vô số người, vị nữ thần được mệnh danh là Đế Hậu - Hi Hòa đã ra tay.

Khoác trên mình bộ phượng bào, nàng hiện ra vô cùng trang trọng, khí thế của thiên cổ nhất hậu bùng nổ khiến người ta không dám xem thường!

Trên không trung sau lưng Hi Hòa, một con thái cổ dị chủng khổng lồ - Tam Túc Kim Thiềm xuất hiện, chính là bản thể của Hi Hòa.

Tam Túc Kim Thiềm băng thanh ngọc khiết, ngửa mặt lên trời tê hống, khí thế khủng bố trực tiếp hiện ra, mạnh mẽ giáng xuống phía Côn Bằng.

Có sự gia trì của Đế Hậu Hi Hòa, trong nháy mắt trận doanh Yêu tộc khí thế trùng tiêu, khí diễm vô biên vô tận quét ngang bốn phương, ép mạnh về phía Đông Vương Công.

Phía Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu thấy vậy thầm than trong lòng, lúc này nàng biết mình không thể không ra tay.

Một hư ảnh chí bảo hiện ra, ngay sau đó Tây Vương Mẫu hiện ra chân thân dị thú, khí diễm vô biên không ngừng cuộn trào bôn đằng tứ phương.

Một chiếc Côn Luân Kính mạnh mẽ xuất hiện, tỏa ra từng luồng u quang.

Có sự gia trì của Tây Vương Mẫu, Đông Vương Công trong nháy mắt lấy lại thế cân bằng, hai người liên thủ, một luồng đại thế đặc

thù của Tán Tiên đảo bùng nổ, ập về phía Yêu Tộc Thiên Đình.

Chương 86

Tây Vương Mẫu phối hợp với Đông Vương Công, hai người đã phối hợp nhiều năm, đối với cảm ngộ và lý giải đại đạo cũng tâm ý tương thông, song phương liên thủ đã tạo ra hiệu quả lớn hơn hai người cộng lại.

Quả nhiên, khi từng luồng khí diễm khủng bố không ngừng bôn đằng, trong nháy mắt đã áp chế được cả Côn Bằng và Hi Hòa.

Lúc này, Phục Hy và Nữ Oa thấy vậy không khỏi liếc mắt nhìn nhau, ngay sau đó một luồng âm dương nhị khí bùng nổ, chí âm chí dương hợp hai làm một, hóa thành mô dạng Thái Cực Đồ hiện ra trên không trung sau lưng.

Oanh~~!

Khí diễm vô biên vô tận không ngừng cuộn trào, trong nháy mắt liên kết với Hi Hòa, Côn Bằng tạo thành một luồng đại thế rực rỡ trấn áp Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu.

Vô số sinh linh thấy vậy không khỏi sáng mắt, đều muốn xem liệu hai người Đông Vương Công có vì thế mà mất hết mặt mũi hay không?

Thế nhưng đúng lúc này, khi không ai ngờ tới, ba vị đại thần Bàn Vương, Thanh Liên, Lôi Trạch vốn ngồi một bên không mấy nổi bật đột nhiên cử động.

Oanh~~!

Một đạo lôi đình lấp lánh cuộn trào trên thiên khung, một đóa thanh liên trực tiếp nổ tung hóa thành một đạo kiếm quang, một luồng khí đoàn màu xanh lá đột nhiên xuất hiện, Độc đạo vô thượng bùng nổ

khiến vô số người kính sợ sợ hãi không thôi.

Ba luồng khí diễm chí cao vô thượng khủng bố mạnh mẽ gia thân, trong nháy mắt gia nhập phe Đông Vương Công, trực tiếp tăng cường khí thế.

Tê~~!

Cảnh tượng này xuất hiện khiến vô số người hít sâu một hơi khí lạnh, chấn động vô cùng. hẳng trách Đông Vương Công lại có thị vô khủng như vậy, chọn ra tay tại Yêu Tộc Thiên Đình, hóa ra đã liên thủ với người khác từ sớm!

Ánh mắt Đế Tuấn lóe lên một tia lệ mang, hắn không ngờ ba người Bàn Vương lại ra tay vào lúc này.

Nhưng hắn cũng chẳng hề sợ hãi, bất kể ba người Bàn Vương có ra tay hay không cũng không thể ngăn cản được sự trỗi dậy của Yêu Tộc Thiên Đình, Yêu Tộc Thiên Đình trỗi dậy là xu thế tất yếu, không ai có thể cản nổi.

Lúc này, nhận thấy phe Yêu tộc có chút không trụ vững, Đế Tuấn không khỏi nộ hừ một tiếng, khoảnh khắc tiếp theo một luồng Đế Hoàng Đại Đạo thương hoàng trực tiếp bùng nổ, đánh kích tứ phương.

Trên hư không, một con Tam Túc Kim Ô khổng lồ dài tiếng rít dài, Thái Dương Chân Hỏa cuồn cuộn bùng nổ trực tiếp gia nhập trận doanh Yêu tộc.

Oanh~~!

Phe Yêu tộc vốn có chút yếu thế nay đã ổn định lại cục thế.

Đế Tuấn gia nhập kéo theo lượng lớn khí vận Yêu tộc giáng lâm, trong nháy mắt đánh tan đại thế của đối phương khiến từng người đều có vẻ không chịu nổi gánh nặng.

Thấy phe Tán Tiên đảo có chút không trụ vững, đột nhiên nghe thấy tiếng hô vang lên: "Thanh Liên đạo hữu chớ hoảng, ta đến trợ giúp đây!" Có thể vào lúc này hét lên câu đó, ngoài Hồng Vân đạo nhân ra thì không còn ai khác.

Trong khoảnh khắc đó, Tiêu Dao Đại Đạo trực tiếp bùng nổ, từng luồng khí diễm mạnh mẽ không ngừng thăng hoa, khí diễm màu đỏ hỏa rực trong nháy mắt gia trì cho phe Tán Tiên đảo.

Nhất thời, khí thế phe Tán Tiên đảo đại thịnh, cục thế lại một lần nữa nghịch chuyển ép về phía Yêu tộc.

Hồng Vân Lão Tổ đột nhiên gia nhập khiến ai nấy đều không ngờ tới, bên cạnh hắn Trấn Nguyên Tử cười khổ liên hồi, trong mắt Dương Thiên lại lóe lên một tia lạnh lẽo nhìn châm chọc Hồng Vân.

Trong lòng Dương Thiên, tuyệt đối không nên kết giao bằng hữu với hạng người như thế vì sẽ bị liên lụy.

Phe Yêu tộc, Thường Hi vốn luôn ẩn mình cũng hừ lạnh một tiếng, một luồng khí thế khủng bố bùng nổ khiến khí thế Yêu tộc tiếp tục tăng vọt.

"Ha ha, đều đang góp vui, bản tôn cũng góp một tay!" Đột nhiên Bạch Trảm Thiên lên tiếng, một luồng khí thế khủng bố trực tiếp bùng nổ quét ngang tất cả.

Bên cạnh hắn, trừ Khổng Tuyên ra, những cường giả Tiên Thiên Ngũ Tộc khác cũng ra tay theo.

Không chỉ vậy, Bạch Trảm Thiên thỉnh thoảng còn khiêu khích Dương Thiên.

Dương Thiên thấy vậy rốt cuộc không còn bảo lưu, một luồng kiếm khí ngất trời hoành không bùng nổ trực tiếp đánh ra.

Trấn Nguyên Tử bên cạnh thấy vậy cũng khổ sở lắc đầu, trực tiếp

đi theo ra tay.

Một tán cây cổ lão khổng lồ chống trời, vô số trái nhỏ hình hài nhi đang treo lủng lẳng trên đó, chính là Nhân Sâm Quả Thụ.

"A Di Đà Phật!" Một tiếng phạm âm cổ xưa truyền lại, khoảnh khắc tiếp theo Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều trực tiếp ra tay, những hư ảnh cổ cẩu đứng ngạo nghễ sau lưng hai người, dư âm không ngừng nhiễu loạn.

Hai luồng phật quang cuộn trào trong nháy mắt gia nhập phe Đế Tuấn, khiến khí diễm của toàn bộ Yêu tộc không ngừng thăng hoa, mạnh mẽ vô cùng.

"Ma pháp vô thiên!" Vô Thiên Ma Tổ cũng không ngồi yên được nữa, một luồng khí thế mạnh mẽ hoành không không ngừng bùng nổ, một luồng khí thế độc hữu của ma đạo cự bá giáng lâm gia nhập phe Yêu tộc.

Oanh~~!

Trong nháy mắt trên toàn đại đường, Tán Tiên đảo thất thế bại lui, từ chỗ thế quân lực địch nay chỉ còn chiếm được một phần tư vị trí.

Không ít người thấy vậy thầm lắc đầu, nghĩ thầm rằng Yêu Tộc Thiên Đình dù sao cũng là chủ nhà, Tán Tiên đảo là thế lực bên ngoài, thua sút cũng là chuyện bình thường.

Thế nhưng họ không biết rằng cuộc tranh đấu thực sự vẫn chưa kết thúc, khi thấy nhiều cường giả phe Yêu tộc như vậy, có người đã không ngồi yên được nữa.

"Vô Lượng Thiên Tôn!" Lại một tiếng đạo hiệu vang lên, khoảnh khắc tiếp theo trước thanh thiên bạch nhật, Tam Thanh cũng ra tay!

Thượng Thanh chi khí, Ngọc Thanh chi khí, Thái Thanh chi khí không ngừng cuộn trào, ba luồng thanh khí Huyền Môn chính tông

trực tiếp dung hợp làm một xông lên hư không, kết hợp với bọn người Đông Vương Công tập sát về phía Yêu tộc.

Dù sao Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu ở Tán Tiên đảo cũng được sư tôn của họ là Hồng Quân Đạo Tổ đích thân phong là đứng đầu nam tiên nữ tiên, dù họ không thừa nhận nhưng không có nghĩa là sẽ không giúp đỡ.

Tam Thanh ra tay khiến cục diện nhất thời biến động, khí diễm vô biên gia thân trực tiếp trấn áp mạnh mẽ xuống phía dưới.

Nhất thời Yêu tộc lại có chút không trụ vững.

Lúc này trong Vu tộc, bốn người do Đế Giang đứng đầu đột nhiên mở mắt, huyết khí vô biên trực tiếp bùng nổ, khoảnh khắc tiếp theo các hư ảnh Tổ Vu xuất hiện không ngừng gào thét trường khiếu.

Trong nháy mắt Vu tộc đã gia nhập trận doanh Yêu tộc, đối kháng với bọn người Tam Thanh.

Lúc này Thái Nhất vốn ngồi một bên lạnh lùng quan sát đột nhiên mở mắt, hai luồng khí diễm từ đôi mắt nổ tung bắn ra bốn phương.

Ngay sau đó một luồng hơi thở cực độ nóng bỏng mạnh mẽ ập tới, Thái Dương Chân Hỏa vô biên vô tận thiêu đốt thiên hạ, trong ánh lửa hùng hùng một con Tam Túc Kim Ô khổng lồ hàng triệu dặm không ngừng gào thét.

Thái Nhất mạnh mẽ gia nhập khiến khí diễm Yêu tộc tăng vọt.

Vô số người thấy vậy thầm kinh hô, không hổ là Đông Hoàng Thái Nhất, Chiến Thần của Yêu tộc, một tồn tại vô địch.

Chương 87

Lúc này Khổng Tuyên vị duy nhất trong Tiên Thiên Ngũ Tộc chưa ra tay đột nhiên mở mắt, khoảnh khắc tiếp theo một hư ảnh Khổng Tước bay lượn trên thiên tế, khí thế mạnh mẽ vô biên vô tận bùng nổ gia nhập phe Tán Tiên đảo.

Thái Nhất thấy vậy trong ánh mắt uy nghiêm lóe lên một ngọn lửa giận cực hạn, ngay sau đó mọi người chỉ cảm thấy thần thức như đang run rẩy, một chiếc chuông lớn khổng lồ oanh nhiên xuất hiện.

Đang~~!

Hư ảnh Hỗn Độn Chung xuất hiện giữa Tam Túc Kim Ô, nhất thời khí diễm không ngừng cuộn trào mạnh mẽ thăng hoa.

Có Hỗn Độn Chung gia nhập, hai bên lại rơi vào thế cân bằng, không ai làm gì được ai.

Hai bên ăn miếng trả miếng, đám khán giả xem đến là tinh thải vô cùng.

Thế nhưng đột nhiên, hai luồng khí thế dường như đã bàn bạc xong xuôi đồng loạt chuyển hướng nhắm thẳng về bàn của ba người Minh Hà.

Sự chuyển biến này khiến không ít người phải kinh hô, lúc này cuối cùng họ cũng hiểu ra một điều, lần này không ai có thể đứng ngoài cuộc.

Yêu tộc và mạch Tán Tiên đảo liên hợp ra tay dường như muốn khiến ba người Minh Hà phải chịu thiệt thòi lớn, nhân tiện đả kích uy tín của mạch Luân Hồi.

Lúc này Kiếm Linh Nhi đột nhiên mở mắt, trong đôi mắt phượng

một đạo khí diễm khủng bố đột nhiên hiện ra, trong khoảnh khắc một luồng kiếm ý mạnh mẽ tột cùng hoành không xuất hiện, kiếm đạo quang huy vô thượng trực tiếp bùng nổ.

Oanh~~!

Cổ kiếm hoành không cường đại vô địch, Kiếm Linh Nhi lấy sức một mình áp chế cả hai phe Yêu tộc và Tán Tiên đảo.

Nhưng đó cũng chỉ là tạm thời, chỉ sau vài nhịp thở Kiếm Linh Nhi đã có vẻ không trụ nổi.

Thanh Y bên cạnh thấy vậy cũng ra tay.

Một luồng thanh quang lấp lánh tuyệt thế cô lập, sau lưng một đóa Thập Lục Phẩm Thanh Liên không ngừng nở rộ, từng cánh sen tán ra hóa thành từng đạo kiếm khí nghênh đón, khiến Kiếm Linh Nhi nhất thời nhẹ nhõm hơn nhiều.

Thế nhưng chỉ dựa vào sức của hai người để chống lại sự liên thủ của bao nhiêu cường giả như vậy vẫn còn thiếu một chút.

Lúc này tiểu Hậu Thổ liền đặt linh quả trong tay xuống, không vui nói: "Hừ, xấu quá đi, dám bắt nạt hai vị sư tỷ của ta." Nói xong, tiểu Hậu Thổ trực tiếp bộc phát, một luồng hơi thở Hậu Thổ thuần hậu chí cương bùng nổ, có khí tức lực đạo của mạch Bàn Cổ, lại có Luân Hồi chi khí, càng có khí tức trùng đãng của 'Luyện' tự quyết.

Hậu Thổ mạnh mẽ gia nhập đã ngăn chặn được đà bại của Kiếm Linh Nhi và Thanh Y, hai bên rơi vào thế đối trì.

Lúc này mọi người mới biết vị đích nữ được Luân Hồi Đạo Tôn đích thân nhận không phải là hạng tầm thường!

Nhưng nếu muốn dựa vào ba người để chống lại uy áp của bao nhiêu cường giả thì rõ ràng là không thể.

Nếu là ngày trước khi còn là Tiên Đế thì còn có thể, nhưng lúc này ai nấy đều đã tấn cấp Tiên Tôn.

Oanh~~ Mọi người thầm liếc mắt nhìn nhau rồi không nói thêm lời nào trực tiếp ra tay, từng luồng khí thế mạnh mẽ lại một lần nữa bùng nổ hoành không.

Ba nàng thấy vậy rốt cuộc không thể chống đỡ nổi.

May thay đúng lúc này, Minh Hà Lão Tổ vốn nhắm mắt dưỡng thần từ nãy đến giờ đột nhiên mở mắt, một luồng huyết sát chi khí hiện ra trên thương khung, khí mang khủng bố như uy như ngục trùng đãng trường không đâm xuyên qua tinh hà.

Đông~~!

Minh Hà vừa ra tay đã triển hiện thực lực vô địch, khí diễm khủng bố độc hữu của Hỗn Nguyên Kim Tiên bùng nổ đẩy lùi tất cả.

Trong nháy mắt bất kể là phe Tán Tiên đảo hay phe Yêu tộc đều cảm thấy một luồng khí lưu trùng đãng, khoảnh khắc tiếp theo khí thế trực tiếp biến mất không còn tăm hơi.

Tĩnh~ tịch tĩnh~!

Giữa một khoảng lặng thinh, vô số người run sợ nhìn Minh Hà, không ai ngờ tới Minh Hà vừa ra tay đã trực tiếp hóa giải tất cả, không ai làm gì được hắn.

Càng khiến người ta chấn động hơn chính là khí thế Hỗn Nguyên Kim Tiên độc nhất vô nhị của Minh Hà Lão Tổ.

Vô số người kinh hãi khôn cùng!

Mới qua bao lâu mà Minh Hà Lão Tổ đã đột phá Hỗn Nguyên Kim Tiên, một lần nữa đi trước chúng sinh một bước.

Minh Hà Lão Tổ không ra tay thì thôi, hễ ra tay là kinh thiên động

địa, lúc này gần như ánh mắt của tất cả mọi người đều hội tụ trên người hắn.

Vì sức ảnh hưởng từ việc ra tay của Minh Hà Lão Tổ mà bữa tiệc thịnh soạn do Yêu tộc tổ chức bỗng trở nên có chút đơn điệu!

Thịnh yến của Yêu tộc kết thúc vội vàng, nhưng một tin tức lại trong thời gian ngắn lan khắp đại địa Hồng Hoang.

Trong số các cường giả Tiên Thiên Thần Thai Ma mới nổi đã có người tấn cấp Hỗn Nguyên Kim Tiên, thật là một cảnh tượng kinh thế hãi tục dường nào!

Nhất thời ai nấy đều bàn tán xôn xao về sự tích của Minh Hà Lão Tổ, không khỏi cảm khái liên hồi, mạch Luân Hồi lại một lần nữa dẫn đầu sinh linh Hồng Hoang.

Giữa lúc vô số người nghị luận, Hồng Hoang sôi sục thì tại Luân Hồi Cổ Điện nơi Cửu U địa phủ, Luân Hồi đột nhiên mở mắt.

Nhất thời hư không cũng không tự chủ được mà run rẩy, không ngừng chao đảo.

Luân Hồi thấy vậy chẳng hề ngạc nhiên, khí thế của hắn hoành độ trường không, thân hình trực tiếp xông thẳng lên trời tiến vào Hỗn Độn.

Hỗn Độn không tính năm tháng, chuyến đi này Luân Hồi cũng không biết đã đi bao lâu, chỉ biết rằng mối liên hệ với Hồng Hoang ngày càng xa vời.

Một ngày nọ Luân Hồi đột nhiên dừng lại, đối diện với một vùng Hỗn Độn tĩnh lặng tứ phía, hắn đạm mạc nói: “Ra đi, đã dụ bản tôn đến đây rồi, bản tôn đã tới, các ngươi còn không hiện thân sao?” Giọng nói đạm mạc vang vọng giữa Hỗn Độn, thanh âm sao mà bình thản như thể mọi chuyện đều không được để vào mắt.

Lời này vừa thốt ra, Hỗn Độn chìm vào sự im lặng, khoảnh khắc tiếp theo từng lớp rào cản hư không liên tục lấp lánh, những đại giới cổ lão bắt đầu rạn nứt nổ tung, sức mạnh chấn động vô thượng cuộn trào khắp nơi dấy lên một cơn cuồng triều.

Ngay sau đó, bốn thân ảnh mạnh mẽ vô địch dường như bước qua hết thảy phong tỏa thời không giáng lâm, khí diễm khủng bố vô thượng bất chấp tất cả như những vị thượng cổ chiến thần, sát khí đằng đằng khóa chặt Luân Hồi.

Luân Hồi nhìn quanh một lượt phát hiện lúc này bốn người đã phong tỏa mình.

Hắn không khỏi nở nụ cười đạm mạc nhìn bốn người trước mặt, một tia kỳ lạ hiện lên nơi khóe miệng.

"Phiên Vân, Phúc Vũ, Thất Tình, Lục Dục, các ngươi đã trốn thoát khỏi Bàn Cổ Phủ trong Khai Thiên đại kiếp mà sống sót được sao!" Luân Hồi đạm đạm nói, nghe qua có vẻ kinh ngạc nhưng thực chất hắn lại tỏ ra vô cùng bình thản.

Phiên Vân, Phúc Vũ, Thất Tình, Lục Dục vốn là những kẻ đứng cuối trong ba ngàn Ma Thần, Luân Hồi thực sự có chút kinh ngạc vì họ còn sống, nhưng đối với việc họ xuất hiện dường như không mấy ngạc nhiên, trong lòng dường như đã có đáp án.

Từng luồng khí thế mạnh mẽ không ngừng thăng hoa, khí thế của bốn vị Hỗn Độn Chí Tôn bùng nổ mạnh mẽ khóa chặt Luân Hồi.

Phiên Vân được bao phủ trong một luồng hào quang nhàn nhạt, khí diễm khủng bố hoành độ trường không, sau đó mang theo vẻ mặt đắc ý nhìn Luân Hồi nói: "Hừ, Bàn Cổ tuy mạnh nhưng muốn giết ta thì còn kém một chút.

Chương 88

Luân Hồi, dường như ngươi không ngạc nhiên trước sự xuất hiện của chúng ta?" Luân Hồi thấy vậy liền bật cười nhìn bốn vị Ma Thần như những tên hề, một sự khinh miệt hiện lên nơi khóe miệng.

Khoảnh khắc tiếp theo hắn trực tiếp mỉa mai bất tiết: "Dựa vào thực lực của các ngươi mà muốn trốn thoát sự truy sát của Bàn Cổ thì chẳng khác nào si tâm vọng tưởng.

Để bản tôn đoán xem, sở dĩ các ngươi có thể tránh được Khai Thiên đại kiếp là vì lúc đó các ngươi không còn ở trong thế giới Hỗn Độn?" Lời này vừa thốt ra, bốn vị Ma Thần lập tức biến sắc, ánh mắt không ngừng co rụt lại, một tia tinh quang sắc bén nổ tung trong mắt.

Luân Hồi chẳng hề bận tâm đến thái độ của họ, tiếp tục nói: "Kẻ có thể đưa các ngươi ra khỏi thế giới Hỗn Độn, tu vi chắc chắn mạnh hơn Bàn Cổ, sẽ là ai đây?

Thời kỳ đầu Hỗn Độn có vật Hồng Mông, xem ra kẻ mang các ngươi đi không phải ai khác, chính là cường giả sống sót từ thời Hồng Mông rồi!" Lời này vừa ra bốn vị Ma Thần không còn cách nào che giấu được nữa, từng luồng sát ý khủng bố bùng nổ, ma thần hung diễm vô biên vô tận tỏa ra khóa chặt Luân Hồi, từng luồng lệ quang đáng sợ liên tục bùng nổ trấn áp về phía hắn.

Phúc Vũ trong mắt lấp lánh một khí thế không cho phép chống đối, nói với Luân Hồi: "Chủ nhân nói quả không sai, Luân Hồi ngươi thật sự giống Bàn Cổ, từng bắt gặp khí tức của chủ nhân.

Khác với Bàn Cổ chọn cách ẩn nấp, Bàn Cổ chọn cách dùng lực phá chi, giờ đây Bàn Cổ đã vẫn lạc chỉ còn lại ngươi!" Luân Hồi thấy vậy chẳng hề ngạc nhiên, đối với việc có kẻ sống sót trong Hồng

Mông hắn đã sớm biết rồi.

Nghe lời của Phúc Vũ xong, hắn không khỏi đạm mạc hỏi: "Ồ?

Vậy rốt cuộc các ngươi muốn gì?" Phúc Vũ cười lạnh liên tục nói: "Chủ nhân sai chúng ta mang lời đến cho ngươi, thần phục và đi theo chúng ta đến địa giới của chủ nhân, phát đại đạo thệ ngôn trung thành với chủ nhân.

Chủ nhân không những có thể cho ngươi một con đường sống mà còn có thể giúp ngươi khôi phục tu vi năm xưa!

Bản tôn cũng không rảnh mà kỳ kèo, mau đi theo bản tôn!" Trong mắt hắn, với điều kiện ưu thế như vậy Luân Hồi chắc chắn sẽ không từ chối, nhưng hắn vẫn không dành cho Luân Hồi vẻ mặt tốt lành gì.

Dù sao với thiên phú của Luân Hồi, việc vượt qua hắn có lẽ chỉ là vấn đề thời gian.

Còn về việc bị từ chối, hắn chưa từng nghĩ tới, khi mới kiến chủ nhân hắn cũng từng kiêu ngạo bất tuân, coi thường thương sinh, nhưng sau khi chứng kiến chủ nhân ra tay mới bàng hoàng tỉnh ngộ, hóa ra thế gian lại có cường giả như vậy tồn tại!

Thế nhưng lần này có lẽ hắn phải thất vọng rồi.

Chỉ thấy Luân Hồi nghe xong liền bất tiết nói: "Muốn bản tôn thần phục?

Cái thứ gì, cái gọi là chủ nhân sau lưng các ngươi lại là cái thứ gì?" Luân Hồi vô cùng bất khách khí, trên mặt toàn là thần tình không thèm đoái hoài, khiến bốn vị Ma Thần cuồng nộ liên hồi.

Thất Tình trực tiếp gào lên: "Phóng tứ!

Luân Hồi, ngươi biết mình đang nói gì không?" Lục Dục theo sát phía sau: "Hừ, Luân Hồi, ngươi thực sự tưởng mình vẫn là nhân vật

độc chiến Bàn Cổ vô địch năm xưa sao?

Phải nhớ kỹ giờ đây ngươi chỉ là một bán bộ Hỗn Độn Chí Tôn, trước mặt bốn vị Hỗn Độn Chí Tôn chúng ta chỉ có kết cục hận thù mà chết!" Phiên Vân cũng lạnh giọng: "Cái thứ không biết sống chết, cho chút màu sắc là muốn mở phường nhuộm, đúng là đáng đời hôm nay phải vẫn lạc!" Phúc Vũ là người cuối cùng lên tiếng, thực lực mạnh nhất cũng là trung tâm của bốn người, hắn lạnh lùng nói: "Chủ nhân có lệnh, nếu Luân Hồi chống đối mệnh lệnh của chủ nhân thì trực tiếp đánh giết!" Nói xong, bốn vị Ma Thần khí diễm ngợp trời, ma thần khí diễm vô tận bùng nổ đánh mạnh ra ba ngàn vạn dặm, mạnh mẽ ép về phía Luân Hồi.

Luân Hồi thấy vậy cảm nhận tu vi của bốn người, không khỏi cười đạm mạc lắc đầu nói: "Cũng chỉ có bấy nhiêu, vậy mà chẳng biết các ngươi lấy đâu ra cái tự tin lớn như vậy!" Bốn vị Ma Thần không thể nhịn thêm được nữa, quanh thân trực tiếp bùng nổ một luồng khí diễm vô cùng mạnh mẽ đánh kích tứ phương.

Oanh~~!

Khoảnh khắc tiếp theo Thất Tình Ma Thần bước ra, một chưởng vỗ về phía Luân Hồi, miệng đạm mạc niệm: "Hỷ, nộ, ưu, tư, bi, khủng, kinh, trấn áp!" Thất tự chân ngôn đại diện cho bảy loại tình cảm của sinh linh, Thất Tình Ma Thần hấp thu những cảm xúc này từ các loại sinh linh để tu hành.

Trong nháy mắt đủ loại cảm xúc rơi vào lòng Luân Hồi, dường như muốn ép hết những cảm xúc đã bị áp chế từ lâu ra ngoài.

Khi đại chưởng hoàn toàn giáng xuống, những cảm xúc đó sẽ bị phóng đại vô hạn, lúc đó ngay cả tâm tính cũng sẽ sinh ra dao động.

Thế nhưng Thất Tình dường như đã quá coi thường Luân Hồi.

Là tồn tại duy nhất trong Hỗn Độn có thể kích đấu với Bàn Cổ suốt một nguyên hội mà không bại, thực lực của Luân Hồi xa hơn những gì mọi người tưởng tượng.

Ngay cả khi đối phó với Thời Thần, Hồng Quân, Dương Mi, hắn còn chưa từng dùng đến thủ đoạn thực sự.

Tuy chỉ có tu vi bán bộ Hỗn Độn Chí Tôn nhưng thực lực của Luân Hồi vẫn khủng bố đến mức khiến người ta kinh hãi, ít nhất khi đối mặt với sự bao vây của bốn vị Ma Thần cấp bậc Hỗn Độn Chí Tôn hắn vẫn đạm mạc vô cụ.

Đối diện với một đại chưởng mạnh mẽ vô song đang giáng xuống, thần sắc Luân Hồi không đổi, đối mặt với cú đánh mạnh mẽ của Hỗn Độn Chí Tôn hắn dường như không chút lo lắng.

Trước sự chứng kiến của mọi người, sau khi luồng khí diễm cường đại bùng nổ, khí thế của Luân Hồi hoành xuất, hào quang vô tận không ngừng vũ động.

Khoảnh khắc tiếp theo dưới ánh mắt của bốn vị Ma Thần, Luân Hồi bỗng nhiên ngẩng đầu, khóe miệng lộ ra một tia cười bất tiết: "Uy lực của sâu kiến mà cũng dám sính hung?

Phá!" Nói xong hắn đạm mạc đưa tay ra, một ngón tay chỉ thẳng lên trời, một luồng lệ mang sát phạt quyết đoán mạnh mẽ bùng nổ đâm thẳng lên thiên khung.

Oanh~~!

Hỗn Độn một trận bạo động, vô số phá bại chi khí xuất hiện lớp lớp, ngay sau đó một ngón tay của Luân Hồi bùng nổ một luồng khí diễm khủng bố đâm xuyên trường không, trực tiếp phá tan tất cả.

Răng rắc~~!

Trong ánh mắt chấn động của bốn vị Ma Thần, Luân Hồi vô cùng

ung dung tự tại, chỉ với sức mạnh của một ngón tay đã trực tiếp phá tan sát chiêu của Thất Tình Ma Thần một cách sạch sành sanh.

Không hổ là Luân Hồi Đạo Tôn!

Bốn vị Ma Thần liếc nhìn nhau không khỏi hiện lên một tia ngưng trọng, ngay sau đó là sát ý vô hạn.

Ở tầm mức này họ thừa hiểu khoảng cách giữa Hỗn Nguyên Đạo Chủ và Hỗn Độn Chí Tôn lớn đến nhường nào, gần như không có Ma Thần nào có thể làm được việc ở giai đoạn bán bộ Hỗn Nguyên Đạo Chủ mà đối đầu trực diện với Hỗn Độn Chí Tôn!

Thế nhưng Luân Hồi đã làm được, lại còn ung dung đạm nhiên như thế.

Một luồng áp lực mạnh mẽ trong nháy mắt ập tới, bốn vị Ma Thần không hẹn mà cùng nảy ra một ý niệm.

Bất luận thế nào, Luân Hồi Đạo Tôn hôm nay phải chết, Luân Hồi không chết thì ăn ngủ không yên!

Thế nhưng lúc này Luân Hồi căn bản không rảnh quan tâm đến suy nghĩ của họ, hắn nhìn Thất Tình Ma Thần đạm đạm nói: "Sát chiêu của ngươi có vẻ hơi quá tầm thường rồi, có đi mà không có lại thì thật thất lễ, cũng đỡ của bản tôn một chiêu thử xem!" Nói xong hắn chẳng thèm để ý đến sắc mặt biến đổi của bốn vị Ma Thần, toàn thân khí thế hoành xuất, mái tóc tung bay, khoảnh khắc tiếp theo tay nắm chặt thành quyền, một kích uy lực cuộn trào thiên khung phá tan rào cản Hỗn Độn, từng lớp không gian gấp khúc trực tiếp nổ tung.

Oanh~~!

Hư không rạn nứt, từng mảnh vỡ của các đại giới cổ lão xuất hiện, giữa Hỗn Độn lấp lánh một đạo kích lưu, một đạo trường hà cổ lão tỏa ra đạo uẩn vô hạn chí cao chí tôn trực tiếp xuất hiện khiến bốn

người thầm kinh hãi!

Hỗn Độn trường hà, con sông duy nhất tồn tại trong Hỗn Độn, bên trong có những tồn tại khủng bố mà ngay cả Bàn Cổ cũng không rõ.

Thế nhưng ngay cả Hỗn Độn Chí Tôn muốn khiến Hỗn Độn trường hà hiện thân cũng thiên nan vạn hiểm, vậy mà đối với Luân Hồi chỉ là chuyện của một cú đấm!

Khoảnh khắc đó thần sắc của Thất Tình Ma Thần lập tức thay đổi, ngay sau đó khí thế hoành xuất, một luồng nộ hỏa hiện lên trong lòng.

Oanh~!

Thất Tình đại đạo kim chương xuất hiện, hào quang màu vàng nhạt mãnh liệt cuộn trào hóa thành một luồng kim sắc quang tráo trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Thất Tình Ma Thần.

Chương 89

Lúc này sát chiêu của Luân Hồi cũng đã giáng xuống!

Oanh~~!

Cú đấm khủng bố phá nát rào cản Hỗn Độn mạnh mẽ vô địch nện thẳng lên Thất Tình đại đạo kim chương.

Đang~~!

Một tiếng vang chấn động thấu tận trời xanh, khoảnh khắc tiếp theo vô số khí diễm không ngừng lấp lánh tỏa ra bốn phương.

Thất Tình đại đạo kim chương không ngừng run rẩy, lấp lánh từng đạo hào quang dường như đang sợ hãi trước thực lực mạnh mẽ của Luân Hồi.

Chịu ảnh hưởng của lực phản chấn, Thất Tình Ma Thần trực tiếp bị một quyền đánh lùi không ngừng, mãi đến hơn triệu dặm bên ngoài mới dừng lại được thân hình, mặt đầy kinh hãi nhìn Luân Hồi Đạo Tôn!

"Thật mạnh~!" Nhất thời ý nghĩ này hiện lên trong tâm trí bốn vị Ma Thần, nhưng ngay sau đó sát ý trong lòng họ cũng càng thêm mãnh liệt.

Oanh~~!

Trong nháy mắt bốn vị Ma Thần mạnh mẽ liên hợp lại với nhau theo thế tứ cực trực tiếp phong tỏa Luân Hồi, dường như không cho hắn cơ hội chạy thoát.

Phúc Vũ mặt đầy thận trọng nhìn Luân Hồi nói trực tiếp: "Luân Hồi, quả không hổ là tồn tại từng lực địch với Bàn Cổ suốt một nguyên hội, thực lực quả nhiên mạnh mẽ vô địch.

Nhưng đừng quên ngươi chỉ có tu vi bán bộ Hỗn Độn Chí Tôn, hôm nay trước mặt bốn vị Hỗn Độn Chí Tôn chúng ta, ngươi khó thoát khỏi cái chết!" Nói xong bốn vị Ma Thần trực tiếp bùng nổ, trong nháy mắt từng luồng khí diễm khủng bố bùng phát đâm thẳng trường không mười vạn dặm, hung hãn cực độ!

Thế nhưng khí thế như vậy vẫn không cách nào khiến Luân Hồi biến sắc, thậm chí ngay cả cảm giác kiêng dè cũng không có.

Là kẻ mạnh nhất trong ba ngàn Ma Thần năm xưa, thực lực của bốn vị Ma Thần lúc này trong mắt hắn thực sự quá nhỏ bé.

Nếu ở cùng cấp bậc, ngay cả khi Sát Lục Lão Tổ giáng lâm hắn cũng có thể dễ dàng trấn áp.

Lúc này dù Luân Hồi chỉ có tu vi bán bộ Hỗn Độn Chí Tôn nhưng vẫn có sự tự tin mạnh mẽ không sợ hãi bất cứ điều gì.

Lúc này nghe lời của bốn vị Ma Thần xong, hắn không khỏi lộ ra một tia cười kỳ lạ, sau đó cười nói: "Chết?

Ngay cả Bàn Cổ cũng không làm gì được ta, bốn con sâu kiến các ngươi mà cũng làm được sao?" Lời này vừa thốt ra bốn vị Ma Thần không thể nhịn được nữa, từng đạo khí lưu bành trướng mãnh liệt bùng nổ chấn nhiếp thiên khung.

"Phóng tứ!

Luân Hồi, hôm nay ngươi gặp kiếp nạn khó thoát, giết!" Thất Tình quát lớn liên tục, tay cầm Thất Tình đại đạo kim chương, một luồng pháp tắc hạo hãn bạo động trấn áp xuống phía Luân Hồi.

"Sắp chết đến nơi còn mạnh miệng, xem bản tôn tiêu diệt ngươi thế nào, phong quyển tàn vân!" Phiên Vân Ma Thần theo sát phía sau lạnh lùng nói, sau đó một luồng khí thế khủng bố không ngừng bùng nổ.

“Luân Hồi không biết thiên số, hôm nay giữa Hỗn Độn này ngươi phải vẫn lạc!

Lục Dục đại đạo, hiện!” Lục Dục Ma Thần trực tiếp bùng nổ, từng luồng đạo uẩn đại đạo bùng nổ tác động đến tâm thần mọi người.

“Ha ha ha ha, Luân Hồi Ma Thần từng hoành hành Hỗn Độn năm xưa hôm nay phải chết trong tay chúng ta rồi, giết!” Phúc Vũ Ma Thần cũng có chút hưng phấn, sau đó sát chiêu cuộn trào mang theo thế phá tan thương khung oanh sát về phía Luân Hồi.

Bốn đại sát chiêu cùng tới, một vùng hư vô rạn nứt nổ tung, giữa Hỗn Độn trực tiếp xuất hiện hiện tượng băng bàn, thật là khủng bố!

Tiếng cuộn trào vô biên vô tận, uy thế khủng bố quét sạch hàng ức dặm thời không Hỗn Độn, dọc đường đi mọi sự vật mạnh mẽ đều bị yên diệt phá nát.

Dường như Hỗn Độn đã quá lâu không có những tồn tại cấp bậc Hỗn Độn Chí Tôn giao thủ, lúc này vừa ra tay toàn bộ không gian Hỗn Độn đều không ngừng sục sôi.

Bốn đạo sát chiêu mạnh mẽ vô địch lâm thế, sức phá hoại khủng bố có thể xưng là vạn cổ vô song, từng luồng sát ý mạnh mẽ khóa chặt Luân Hồi dường như muốn trấn áp hắn triệt để.

Lúc này một số Ma Thần đang ẩn nấp trong không gian Hỗn Độn đột nhiên mở mắt, trong từng luồng tinh quang là thần sắc đầy vẻ kinh ngạc.

“Ân?

Uy thế thật khủng bố, là ai đang giao thủ?” Có người đột nhiên phát vấn, vừa mở miệng đại đạo đạo uẩn đã vô thức bùng nổ khiến người ta không dám xem thường.

“Tê~!

Ở sâu trong Hỗn Độn, nơi đó ngay cả khi Bàn Cổ chưa khai thiên cũng hiếm có Ma Thần nào dám đặt chân đến!” “Sâu trong Hỗn Độn có đại bí mật và đại khủng bố, thật khó tin!” “Trước đây nghĩ rằng vì linh khí Hỗn Độn ở sâu bên trong thưa thớt nên ít Ma Thần muốn đến, giờ xem ra là do có người có tâm cố ý làm vậy!” “Đúng vậy!

Bố cục khủng bố như thế, thật không ngờ trong Hỗn Độn rốt cuộc ai có thể làm được chứ!” Một Ma Thần không che giấu được sự chấn động nội tâm, kinh hãi nói.

“Hỗn Độn này quá thâm sâu, quá khủng bố rồi, ngay cả những Ma Thần Hỗn Độn như chúng ta cũng không biết bên trong rốt cuộc ẩn chứa bao nhiêu bí mật!” Không ít Ma Thần thở dài cảm khái, lắc đầu liên tục.

Thế nhưng không một ai tiến về sâu trong Hỗn Độn vì quá xa xôi, với cảnh giới sau khi trọng tu như hiện nay dù không ngừng lên đường cũng phải mất hàng ngàn thậm chí vạn năm mới đến nơi.

Đột nhiên giữa những lời nghị luận của các Ma Thần có người đột nhiên lên tiếng.

“Kìa, trong năm luồng khí thế mạnh mẽ đó có một luồng khí tức quen thuộc!” Lời này vừa thốt ra vô số Ma Thần sững sờ, sau đó kinh ngạc không thôi.

Khoảnh khắc tiếp theo cuối cùng cũng có cường giả lên tiếng: “Khí tức đó dường như giống khí tức của vị Luân Hồi Đạo Tôn kia, hắn đã chạy vào sâu trong Hỗn Độn sao?” “Không sai, chắc chắn là Luân Hồi Đạo Tôn không nghi ngờ gì nữa.

Ngàn năm trước tại chốn Cửu U địa phủ trên Hồng Hoang, Luân Hồi Đạo Tôn đột nhiên rời đi hướng về phía Hỗn Độn, sau đó mất

hút, giờ xem ra là đã đến sâu trong Hỗn Độn đó rồi." "Không biết vị Đạo Tôn này rốt cuộc đã phát giác ra điều gì mà lại đi vào sâu trong Hỗn Độn, xem ra động tĩnh không nhỏ đâu!" "Hắc hắc, mặc kệ đi, lần này Luân Hồi Đạo Tôn e là gặp nguy rồi, bốn luồng khí thế kia dường như đều là của các cường giả Hỗn Độn Chí Tôn!" Một giọng nói u ám quỷ dị vang lên, lời lẽ của hắn dường như có ý hả hê trước tai họa của Luân Hồi!

"Luân Hồi Đạo Tôn lần này e là tiêu đời rồi, có lẽ không về được đâu!" Có cường giả cẩn thận nói, lời lẽ dường như vô cùng kiêng dè những cường giả Hỗn Độn Chí Tôn đột nhiên xuất hiện sâu trong Hỗn Độn.

"Ha ha, bị bốn vị Hỗn Độn Chí Tôn bao vây, Luân Hồi Đạo Tôn chưa đột phá gần như không thể quay về được nữa!" "Vậy chẳng phải chúng ta có thể đến quấy nhiễu chốn Cửu U đó sao!" Có Ma Thần tâm đầu xao động, ánh mắt đầy vẻ tham lam, dường như vô cùng thèm khát mọi thứ tại Cửu U địa phủ.

Lời này vừa ra không biết bao nhiêu người lại phát ra ánh mắt tham lam, đúng vậy, Luân Hồi Cổ Điện tại Cửu U địa phủ có sức hấp dẫn quá lớn đối với họ.

Không nói gì khác, nghe đồn trong Luân Hồi Cổ Điện đó có một cây Thế Giới Thụ non do Luân Hồi Đạo Tôn nuôi dưỡng, hơn nữa chắc chắn ở đó còn có truyền thừa mạnh mẽ của Luân Hồi Đạo Tôn.

Nói tóm lại mọi người đều rất thèm muốn truyền thừa có thể lực chiến Bàn Cổ mà không bại của Luân Hồi Đạo Tôn.

Thế nhưng cũng luôn có người dội gáo nước lạnh.

"Hừ, đừng quên Luân Hồi Đạo Tôn đã dám đi sâu vào Hỗn Độn chắc chắn đã để lại một loạt hậu thủ, đâu dễ để các ngươi thâm nhập như vậy.

Nếu các ngươi thực sự ra tay, đợi đến khi Luân Hồi Đạo Tôn quay về thì ai có thể chịu nổi cơn thịnh nộ của hắn?" "Đúng vậy, còn chưa nói đến Thiên Cơ Lão Tổ, người từng chém giết Vận Mệnh Đạo Tôn để chứng đạo, bên cạnh còn có Sát Lục Lão Tổ cùng các cường giả khác, đâu dễ để chúng ta làm loạn!" Từng lời nói hành động đã dội không ít nước lạnh vào mọi người, nhất thời các chí cường giả đều thu liễm tâm thần.

Thế nhưng vẫn có không ít người không tin vào tà thuyết, trong mắt không ít Ma Thần từng luồng ánh mắt quỷ dị lấp lánh, xem ra dường như không chuẩn bị từ bỏ như vậy.

Quả nhiên không lâu sau trên đại địa Hồng Hoang đột nhiên giáng xuống vài luồng khí thế, dường như có kẻ đang kiên nhẫn chuẩn bị đến chốn Cửu U đó để thử lửa.

Chương 90

Đúng lúc này trên Thiên Cơ Đài, Thiên Cơ và Sát Lục Lão Tổ đang đối dịch đột nhiên ngẩng đầu liếc nhìn nhau, một tia tinh quang lập tức lấp lánh, sát ý vô tận bùng nổ trong mắt.

Một khi đã thần phục Luân Hồi tự nhiên sẽ lấy lợi ích của Luân Hồi làm trọng.

Giờ đây có kẻ thừa lúc Luân Hồi Đạo Tôn vắng mặt muốn tranh đoạt Luân Hồi Cổ Điện tại Cửu U địa phủ chẳng khác nào vả vào mặt họ!

Trong nháy mắt thần sắc của cả hai đều trầm xuống.

"Hừ, thật to gan lớn mật, bản tôn đã vô tận tuế nguyệt không ra tay, thật coi Thiên Cơ Kiếm của bản tôn không còn sắc bén sao?

Tìm chết!" Trong đôi mắt lạnh lùng của Thiên Cơ lấp lánh sát ý vô tận cuộn trào.

Kể từ khi dung hợp Vận Mệnh Pháp Tắc, thực lực của Thiên Cơ Lão Tổ lại lên một tầm cao mới, lúc này chỉ cần không đối đầu với Thời Thần và Dương Mi thì hắn không sợ bất cứ ai.

Ngay cả khi Thời Thần và Dương Mi có mặt trước mặt cũng có thể ung dung rút lui!

"Không biết sống chết, đáng đời phải bị diệt!" Sát Lục Lão Tổ cũng lạnh lùng phụ họa, hắn trước nay vẫn vậy, ít nói nhưng quyết đoán!

Hai người lên tiếng xong liếc nhìn nhau, khoảnh khắc tiếp theo thân hình biến mất khỏi Thiên Cơ Đài không còn thấy bóng dáng.

Lúc này tại lối vào Cửu U địa phủ, vài luồng khí thế Hỗn Nguyên

Đại La Kim Tiên đột nhiên giáng lâm, vài vị cường giả vĩ ngạn vô hạn mang theo khí diễm khủng bố xuất hiện, mặt đầy tham lam nhìn về phía Luân Hồi Cổ Điện giữa vực sâu Cửu U!

"Nhìn kìa, đó chính là đạo trường của Luân Hồi Đạo Tôn, Luân Hồi Cổ Điện!" Có Ma Thần Hỗn Độn chỉ vào tòa đại điện đó nói.

Các Ma Thần khác thấy vậy lập tức mắt sáng lên, vị dẫn đầu trực tiếp nói: "Còn đợi gì nữa, đi thôi, việc không nên chậm trễ, sớm hạ được tòa đại điện đó kẻo đêm dài lắm mộng!" Nói xong các đại Ma Thần trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang định tiến về phía Luân Hồi Cổ Điện.

Đúng lúc này trên hư không một tia huyết quang lấp lánh, khoảnh khắc tiếp theo một đạo kiếm quang khủng bố quét ngang tất cả bỗng dưng xuất hiện, đại thế Thiên Cơ vô biên mạnh mẽ bùng nổ.

"Kẻ dòm ngó vật của Đạo Tôn, chết!" Giọng nói lạnh lùng của Thiên Cơ vang lên thấu khắp Hồng Hoang khiến vô số thương sinh kinh hãi ngẩng đầu.

Oanh~~!

Một đạo huyết quang kiếm khí hoành trảm tất cả mạnh mẽ chém xuống, vài vị Ma Thần run sợ không thôi trực tiếp lùi lại.

Thế nhưng có một vị tốc độ chậm hơn không kịp né tránh đã bị một kiếm chém trúng thân hình!

"A~~!" Một tiếng kêu thảm thiết thê lương vang động tứ phương, phàm là người nghe thấy đều lộ vẻ hoảng loạn vô cùng!

Trong chớp mắt, toàn bộ Hồng Hoang vang rền một tiếng nổ lớn, tất cả mọi người đều ngoái nhìn.

Một vị Ma Thần cường đại nắm giữ Lưu Vân Pháp Tắc là Lưu Vân Ma Thần đã vẫn lạc, bị một kiếm của Thiên Cơ vắt ngang không

trung mạnh mẽ xuyên thấu cơ thể.

Đối với Thiên Cơ Ma Thần đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đạo Chủ, việc chém giết một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không tốn chút sức lực nào.

Ầm ầm ầm!

Trên bầu trời trong xanh, tiếng bạo động lăn tăn không dứt, oanh kích dữ dội vào tâm thần chúng sinh.

Khảnh khắc tiếp theo, từ bốn phương trời đất, từng luồng mưa máu không ngừng trút xuống, tác động mạnh mẽ đến tâm trí mọi người.

Cường giả cảnh giới Hỗn Nguyên vẫn lạc, thiên địa hữu cảm, xuất hiện điềm báo!

Nhất thời, trong Hồng Hoang, vô số sinh linh không tự chủ được mà kinh thán, những tiếng hít khí lạnh vang lên liên hồi.

Một tồn tại cấp bậc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, hào xưng bất hủ chí cường giả, cứ thế mà chết sao? "Tê!

Lưu Vân Ma Thần, một tay nắm giữ Lưu Vân Đại Đạo chấn động thương sinh, vậy mà giờ đây dưới sát chiêu của Thiên Cơ Lão Tổ lại không chịu nổi một chiêu, cứ thế mà chết!" "Thiên Cơ Lão Tổ phát uy rồi, không hổ là người từng chém giết một trong mười đại Ma Thần là Vận Mệnh Ma Thần!" "Thiên Cơ Lão Tổ bạo tẩu, không cho phép bất kỳ cường giả cấp Hỗn Nguyên nào bước chân vào đất Cửu U!" "Đám không biết sống chết, đồ của Luân Hồi Đạo Tôn mà cũng dám lấy sao?

Thật không biết thực lực của Thiên Cơ Lão Tổ khủng bố đến mức nào.

Nếu mười đại Ma Thần không hiện thân ra tay, không ai có thể

bước chân vào Cửu U nửa bước!" Lúc này, tại cửa ngõ vào vùng đất Cửu U, Thiên Cơ Lão Tổ mạnh mẽ bước tới, khí diễm vô biên vượt qua vạn cổ thời không, khiến người ta kính ngưỡng khôn cùng.

Đôi mắt lạnh lùng tỏa ra hàn ý vô tận, lão nhìn chằm chằm vào mấy vị Ma Thần phía trước, sát cơ bùng nổ khiến kẻ khác không dám nhìn thẳng!

Phàm là kẻ bị Thiên Cơ Lão Tổ quét mắt qua, mấy vị Ma Thần đó đều không tự chủ được mà run rẩy, sợ hãi vô cùng.

Kẻ dẫn đầu không nhịn được mà nói: "Thiên Cơ, ngươi định thế nào?

Luân Hồi Đạo Tôn bước vào thâm không Hỗn Độn, bị bốn vị Ma Thần cấp Hỗn Độn Chí Tôn khác vây công, chắc chắn sẽ vẫn lạc.

Ngươi không tính đường lui cho mình sao?

Chẳng lẽ truyền thừa của Luân Hồi Đạo Tôn không làm ngươi động tâm?" Thiên Cơ nghe vậy, một tia giễu cợt hiện lên nơi khóe miệng, lão lạnh lùng nhìn vị Ma Thần vừa lên tiếng, sau đó trực tiếp đáp: "Hừ, lão tổ ta làm việc, không mượn ngươi dạy.

Đạo Tôn cả đời vô địch thiên hạ, há lại bị mấy kẻ vô danh tiểu tốt chém giết!

Các ngươi không tự lượng sức mình, vọng tưởng đặt chân vào Cửu U, hãy chuẩn bị tinh thần để vẫn lạc đi!" "Chết!" Một đạo kiếm quang vắt ngang trường không, Thiên Cơ kiếm khí vô tận kẹp lấy hơi thở của Vận Mệnh Pháp Tắc lao về phía trước.

Một kiếm này nếu trúng đích, mấy vị Ma Thần kia không chết cũng tàn phế, uy lực một kích của Hỗn Nguyên Đạo Chủ không phải là thứ mà Ma Thần phổ thông có thể chống đỡ.

Trong khoảnh khắc đó, mấy vị Ma Thần đều kinh hãi, sắc mặt đại

biến.

Không ai ngờ Thiên Cơ Lão Tổ lại dứt khoát như vậy, sát chiêu mạnh mẽ trực tiếp bùng phát, lao thẳng về phía chúng nhân.

Sát cơ khủng bố ập đến, hư không nứt toác, chấn nhiếp tâm thần chúng sinh.

Vô số người không tự chủ được mà kinh hô trong lòng, chẳng lẽ chết một vị cường giả cảnh giới Hỗn Nguyên còn chưa đủ sao?

Dưới tay Thiên Cơ Lão Tổ, mấy vị Ma Thần kia có thể sống sót được mấy người?

Tuy nhiên, ngay khi kiếm quang của Thiên Cơ sắp trảm diệt mấy vị Ma Thần, đột nhiên hư không phía trước họ nổ tung.

Khắc tiếp theo, một đồ án Âm Dương Ngư xuất hiện, hóa thành hình dáng một bức Thái Cực Đồ, chắn trước mặt mấy vị Ma Thần.

Ầm!

Kiếm quang của Thiên Cơ chém thẳng lên đồ án Thái Cực, hư không rung động một hồi, nhưng mấy vị Ma Thần rốt cuộc cũng thoát khỏi một kiếm tử vong trong gang tấc.

Chương 91

Thiên Cơ Lão Tổ thấy vậy, một tia tinh quang lạnh lẽo bùng lên trong mắt, lão lạnh lùng nhìn về phía trước nói: "Âm Dương, đã đến rồi thì xuất hiện đi, còn giấu đầu lòi đuôi làm gì?" Ngay khi đồ án Âm Dương Ngư xuất hiện, lão đã biết là ai ra tay.

Một trong mười đại Ma Thần năm xưa, Âm Dương Ma Thần, rốt cuộc cũng lộ diện.

Quả nhiên, sau khi nghe lời Thiên Cơ, Âm Dương Ma Thần dường như cũng không có ý định tiếp tục ẩn nấp.

Hư không lặng lẽ dao động, thân hình Âm Dương Ma Thần trực tiếp hiện ra, nhìn Thiên Cơ Lão Tổ với một tia kinh ngạc, trong ánh mắt có sự ngỡ ngàng lẫn tán thưởng. "Thiên Cơ, thật không ngờ ngươi lại có tạo hóa như thế này, quả thực khiến bản tôn kinh ngạc!" Âm Dương đạm nhiên nói, trong lời nói dường như vẫn mang theo vẻ cao nhân bậc nhất của năm xưa.

Thiên Cơ thấy thế, khinh thường cười lạnh một tiếng, rồi trực tiếp nói: "Âm Dương, thu cái bộ mặt đó lại đi.

Hiện tại ngươi còn được mấy phần bản lĩnh của năm xưa?" Một nụ cười lạnh lẽo hiện lên trên môi, Thiên Cơ nhìn Âm Dương Lão Tổ với vẻ hơi khinh miệt.

Thấy thái độ của Thiên Cơ như vậy, thần sắc Âm Dương Lão Tổ lập tức sa sầm.

Lão im lặng nhìn Thiên Cơ một hồi, rồi trực tiếp ra lệnh: "Kẻ này để bản tôn đối phó, các ngươi đi tìm thứ bản tôn cần!" Mấy vị Ma Thần thấy vậy liền đáp: "Rõ!" Sau đó, chúng trực tiếp lao về phía lối vào Cửu U, không hề dừng lại nửa giây.

Thiên Cơ thấy thế, đột nhiên quát lớn: "Láo xược!

Ở lại cho ta!" Nói đoạn, lão mạnh mẽ xuất kiếm.

Trên đỉnh đầu, Thiên Cơ Kính lóe lên một đạo tinh quang lao về phía mấy tên đó.

Âm Dương thấy vậy cười nhạt một tiếng, trực tiếp nói: "Thiên Cơ, trước mặt bản tôn mà đòi giết người, thật là si tâm vọng tưởng!" Nói xong, lão phất tay, đồ án Âm Dương trong tay quét qua trường không, trong nháy mắt hóa thành một bức họa cuộn lấy cả hai đại sát chiêu của Thiên Cơ, toàn bộ đều bị ngăn lại.

Mấy vị Ma Thần thấy thế thì tâm lĩnh thần hội, buông bỏ lo âu, tiếp tục truy sát về phía trước.

Thiên Cơ thấy vậy thần sắc giận dữ, gầm lên: "Láo xược!

Âm Dương, những gì ngươi làm hôm nay, đợi Đạo Tôn trở về, tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi!" Tuy nhiên, Âm Dương Ma Thần chẳng hề sợ hãi, ngược lại còn thản nhiên nói: "Hừ, vậy thì cứ đợi Luân Hồi trở về rồi hãy nói.

Lần này, bí mật Luân Hồi có thể đối chiến với Bàn Cổ, Âm Dương ta nhất định phải lấy được!" "Láo xược!

Âm Dương, ngươi sẽ phải hối hận.

Chết đi!" Trong mắt Thiên Cơ sinh ra sát ý vô tận, lão cũng không phí lời thêm, trực tiếp ra tay mạnh mẽ.

Ầm!

Từng đạo sát chiêu cường đại bùng nổ, Âm Dương không hề sợ hãi, tay cầm chí bảo, trong nháy mắt giao chiến cùng Thiên Cơ, cả hai lao thẳng vào không trung Hỗn Độn.

Thiên Cơ vốn được trời ưu ái, lại có chỗ dựa là bậc đại tài thiên

cổ như Luân Hồi Đạo Tôn, dưới sự giúp đỡ của Đạo Tôn, tiềm lực của lão liên tục bộc phát, từng chém chết Vận Mệnh Đạo Tôn, thôn phệ Vận Mệnh Pháp Tắc, thực lực hiện tại mạnh mẽ chưa từng có.

Âm Dương Đạo Tôn tuy thực lực trong mười đại Ma Thần năm xưa có phần lạc hậu, nhưng thực lực vẫn khủng bố khôn lường.

Hai bên gặp nhau như kim châm đối đấu với mây mỏng, không ai nhường ai.

Trong chốc lát, cả vùng Hỗn Độn bắt đầu chấn động bất ổn.

Từng vị cường giả cổ xưa hiện thân, nhìn về phía này.

Thiên Cơ Lão Tổ, người mới thăng tiến vào mười đại Ma Thần, dù sao cũng là tồn tại đã thôn phệ Vận Mệnh Pháp Tắc, đối đầu với bậc tiền bối như Âm Dương Ma Thần cũng không hề kém cạnh chút nào.

Sự thấu hiểu về đạo vận và kiến giải về đại đạo của cả hai bộc lộ trong cuộc va chạm khiến không ít người mở rộng tầm mắt.

Nhưng nhiều người hơn lại hướng tầm mắt về phía vùng đất Cửu U.

Trong tình huống Âm Dương Lão Tổ đã cầm chân Thiên Cơ Lão Tổ, không ai có thể ngăn cản mấy vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên xâm nhập, không biết chúng có thành công hay không!

Lần này, cũng có không ít Ma Thần cường đại âm thầm thăm dò Cửu U, trong đó có lẽ không thiếu bóng dáng của mười đại Ma Thần.

Sát Lục Lão Tổ vì phải trấn giữ Thiên Cơ Đài nên không xuất hiện, điều này càng khiến chúng nhân thêm phần to gan.

Trong vùng đất Cửu U, một khoảng hư không đột nhiên bạo động, không gian không ngừng rung chuyển.

Khắc tiếp theo, một vết nứt hư không nổ tung, mấy vị Ma Thần Hỗn Độn hiện thân.

Vừa rơi vào Cửu U, một luồng hơi thở Luân Hồi Pháp Tắc mạnh mẽ kẹp theo đủ loại cảm xúc tiêu cực không ngừng ập về phía chúng, khí diễm mạnh mẽ khiến không ít kẻ thầm kinh hãi.

Mấy người nhìn nhau một cái, không dám lưu lại lâu, trực tiếp xác định phương hướng lao sâu vào Cửu U.

Cùng lúc đó, trong Cửu U, các vị chí cường giả như Bạch Cốt, U Minh, Hoàng Tuyền, Tướng Thần đều cảm nhận được luồng khí tức mạnh mẽ giáng xuống, không tự chủ được mà mở mắt.

Trong Bạch Cốt nhất tộc, Bạch Cốt Lão Tổ đột nhiên mở mắt, nhìn mấy vị chí cường giả giáng lâm mà không hề hoảng hốt, ngược lại còn cười lạnh liên tục.

Những người như Hoàng Tuyền, Phong Đô, U Minh, Vong Xuyên đều lộ ra vẻ giễu cợt nơi khóe miệng.

Ngay cả vị lão tổ lãnh mạc vô tình của Cương Thi nhất tộc là Tướng Thần, lúc này cũng đưa mắt nhìn qua. "Hừ, vùng đất Cửu U vốn là nơi tu hành của Luân Hồi Đạo Tôn, là địa bàn của người.

Người rời đi, há lại không để lại hậu thủ?

Các ngươi dám bước chân vào Cửu U, hãy chuẩn bị tinh thần để vẫn lạc đi!" Tướng Thần hiếm khi lên tiếng, mỗi lời nói hành động đều tràn đầy cảm giác lạnh lẽo, dường như không hề lo lắng trước sự xuất hiện của mấy vị chí cường giả kia.

Sự thật đúng là như vậy.

Lúc này, cả hư không rung động một hồi.

Khi mấy vị Ma Thần tiến bước, cách Luân Hồi Cổ Điện không tới

trăm vạn dặm, đột nhiên toàn bộ cổ điện bùng phát một luồng uy thế cường đại.

Khắc tiếp theo, khí diễm vô tận va chạm, trong Luân Hồi Cổ Điện, ngọn lửa giận dữ bùng cháy không ngừng.

Tiếp đó, một luồng uy áp mạnh mẽ tỏa ra, thân hình mấy vị Ma Thần lập tức bị ép xuống thấp, một áp lực chưa từng có truyền đến khiến chúng khó lòng đứng vững.

Động tĩnh này ngay lập tức thu hút sự chú ý của vô số chúng sinh.

Lúc này, đôi mắt của mấy vị Ma Thần cũng sáng lên, sau đó nhìn nhau, không nói lời nào, khí thế mạnh mẽ bùng nổ.

Chương 92

"Hảo một vị Luân Hồi Đạo Tôn, quả nhiên không đơn giản!" Một vị Ma Thần Hỗn Độn vẻ mặt kiêng dè nói. "Giết, nhất định phải giết vào, tất cả sẽ thuộc về ta!" Trong mắt một Ma Thần khác tràn đầy vẻ tham lam vô tận. "Đúng thế, Luân Hồi Đạo Tôn đang tự lo không xong ở thâm không Hỗn Độn, chúng ta việc gì phải sợ những hậu thủ lão để lại!" "Lên!" Mấy vị Ma Thần phân nanh ra tay, khí thế càng thêm hung hãn, từng món chí bảo xuất hiện trong tay, lao về phía Luân Hồi Cổ Điện.

Nhưng thực tế luôn tàn khốc!

Khi vừa đặt chân vào phạm vi mười vạn dặm quanh Luân Hồi Cổ Điện, đột nhiên từ bên trong nổ ra những luồng hào quang kịch liệt.

Khắc tiếp theo, dưới ánh mắt kinh hãi của vô số người, một luồng ánh sáng khổng lồ xông thẳng lên trời.

Sau đó, phía trên Luân Hồi Cổ Điện, một đại tự cổ xưa hư ảo xuất hiện, phù văn đại đạo tràn ngập toàn trường. "Vạn!" Chân ngôn đại đạo trong Phật Đạo Pháp Tắc cũng được Luân Hồi cảm ngộ!

Khắc tiếp theo, một cảm giác thê lương, bi thương dâng trào trong lòng mọi người.

Ngay sau đó, trước sự chứng kiến của tất cả, Phật Đạo Pháp Tắc trực tiếp biến hóa, một vị Kim Thân Phật Đà cổ xưa mạnh mẽ xuất hiện, khí thế khủng bố giáng xuống toàn trường! "Tê!

Chân ý Phật gia thật mạnh mẽ!" "Tại sao ta lại có cảm giác như A Di Đà đang tại thế?" "Chẳng lẽ cảm ngộ của Luân Hồi đối với Phật Đạo không hề thua kém A Di Đà?" Những tiếng bàn tán xôn xao vang lên, vô số cường giả nghị luận không ngớt.

Nhưng vị Kim Thân Phật Đà kia không hề quan tâm đến chúng sinh, lúc này đột nhiên mở mắt, từng luồng pháp tắc chân ý mạnh mẽ bùng phát, ánh vàng rực rỡ từ đôi mắt bắn ra. "Lũ nghiệt súc các ngươi, còn không chịu chết!" Kim Thân Phật Đà trực tiếp lên tiếng, âm thanh như sấm rền cuồn cuộn, chấn động mạnh mẽ vào tâm thần mọi người.

Thanh âm vang vọng khắp nơi, vô số kẻ kinh hãi, thần sắc đại biến.

Xem Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên như nghiệt súc, đây là sự tự tin và cô ngạo của Luân Hồi Đạo Tôn sao?

Chẳng lẽ lại quá mức mạnh mẽ như vậy!

Khắc tiếp theo, Kim Thân Phật Đà mạnh mẽ ra tay, tay cầm kim ấn giáng xuống một chưởng.

Trong phút chốc, bốn phương đều bị hủy diệt, hư không rung chuyển, những âm thanh rền vang lưu truyền khắp nơi.

Trong lòng bàn tay khổng lồ tràn ngập tiếng oanh minh, xen lẫn vào đó là một quốc độ sống động hiện ra, vô số sinh linh khoác cà sa, vẻ mặt thành kính quỳ lạy.

Phật Quốc Trong Lòng Bàn Tay!

Thế Giới Trong Lòng Bàn Tay!

Thủ đoạn của Kim Thân Phật Đà đã xuất hiện.

Lúc này, mấy vị cường giả cũng lập tức biến sắc, cảm nhận được một bóng ma tử vong bao trùm.

Nhất thời, mấy kẻ đó đồng loạt bùng phát khí diễm mãnh liệt, ngay sau đó, những sát chiêu vô hạn đại phóng thần uy, những đòn tấn công vĩ ngạn xé toác thương khung mạnh mẽ giáng xuống. "Giết!" Ma

Thần Hỗn Độn đáng sợ biết bao, một khi ra tay, sát chiêu diệt tuyệt thương sinh khiến thương khung chấn động, phong vân biến ảo.

Khắc tiếp theo, dưới cái nhìn của vô số người, sát chiêu của mấy vị Ma Thần bùng nổ, lao về phía Phật Quốc Trong Lòng Bàn Tay của Kim Thân Phật Đà.

Ầm!

Sát chiêu hai bên gặp nhau, phong vân cuộn trào, hơi thở hủy diệt tràn ngập hiện trường khiến người ta kinh hãi đến nghẹt thở.

Tứ phía, kết giới hư không tan vỡ thành từng mảnh vụn văng khắp nơi.

Rắc rắc!

Phụt!

Hai bên đối đầu, ắt có một bên bị thương.

Chỉ trong một khoảnh khắc, dưới ánh mắt kinh cụ của vô số chúng sinh, mấy vị Ma Thần toàn bộ đều bị đánh bay đi, máu tươi phun ra xối xả giữa không trung, khí thế lập tức rơi xuống ngàn trượng.

Tê!

Từng tiếng hít khí lạnh vang lên, vô số người kinh hãi nhìn Luân Hồi Cổ Điện đang đứng sừng sững tại Cửu U, một sự lạnh lẽo hiện lên trên khuôn mặt.

Trong lòng họ, sự kính sợ và kiêng dè đối với Luân Hồi Đạo Tôn lại trỗi dậy!

Uy lực của một chữ mà có thể khiến mấy vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên bị thương đến mức này, thiên hạ này ai có thể làm được?

Thân thể mấy vị Ma Thần rơi xuống mặt đất Cửu U, tạo thành

những hố sâu khổng lồ, vô cùng chật vật.

Ầm!

Khắc tiếp theo, mấy vị Ma Thần lại xông lên trời, sự hoảng hốt và sợ hãi hiện rõ trong mắt, chúng không dám nán lại nữa, chẳng nói chẳng rằng mà trực tiếp quay người muốn rời đi.

Chỉ uy lực của một chữ của Luân Hồi Đạo Tôn mà đã đánh chúng thành ra thế này, ai biết được trong Luân Hồi Cổ Điện thâm sâu kia còn ẩn chứa bí mật gì?

Hiện tại, chúng căn bản không dám nghĩ nhiều nữa, chỉ muốn mau chóng rời khỏi nơi này để giữ lấy mạng nhỏ.

Tuy nhiên, lúc này muốn đi dường như đã hơi muộn.

Phía trên Luân Hồi Cổ Điện, Kim Thân Phật Đà biến mất, khắc tiếp theo, một hư ảnh vĩ ngạn mang hơi thở thái cổ, thương mang, hằng cổ xuất hiện.

Một sức mạnh bá đạo như muốn đâm thủng các vì sao mạnh mẽ hiện ra, khí thế khủng bố chấn động không gian bốn phía, cả vùng Cửu U dường như đều rung chuyển. "Luân Hồi Đạo Tôn!" Những tiếng kinh hô vang lên từ các tiểu thế giới, từ các ngõ ngách của Hồng Hoang, và cả từ những bóng hình trong Hỗn Độn.

Luân Hồi không hổ là cường giả đệ nhất Hồng Hoang, tuy chỉ là một hư ảnh nhưng vẫn khiến không ít cường giả kinh hô liên tục, có thể thấy uy danh của hắn đã đi sâu vào lòng người đến mức nào. "Luân Hồi Đạo Tôn hiện thân rồi, mấy vị cường giả kia không còn đường sống nữa!" "Đúng vậy, tuy chỉ là một hư ảnh, nhưng khí thế quanh thân đó không phải ai cũng có thể làm lung lay được!" "Nhìn kìa!

Luân Hồi Đạo Tôn sắp ra tay rồi!" Một tiếng kinh hô vang lên,

khắc tiếp theo, ánh mắt của vô số chúng sinh đều hướng về phía trước.

Chương 93

Chỉ thấy dưới sự chứng kiến của tất cả, trong mắt hư ảnh Luân Hồi Đạo Tôn bùng lên một đạo thần quang kinh thế, sau đó hắn đạm mạc liếc nhìn mấy vị Ma Thần Hỗn Độn đang bỏ chạy, rồi nhẹ nhàng thốt lên: "Trá!

Định!" Ầm!

Những mảnh vụn hư không dao động, khắc tiếp theo, dưới mắt vô số thương sinh, vùng đất Cửu U chấn động, không gian trực tiếp đông cứng lại.

Coong!

Trong nháy mắt, mấy vị Ma Thần Hỗn Độn đang bỏ chạy dường như bị hạ định thân chú, căn bản không thể cử động được nữa.

Nhưng mọi người thấy rõ ràng mắt của những Ma Thần đó vẫn đang động đậy, nhưng lại không thể khống chế được thân thể nữa.

Những cường giả có nhãn lực kinh người hãi hùng phát hiện, trong mắt mấy vị Ma Thần tràn đầy vẻ hoảng loạn, đó là nỗi sợ hãi trước những điều không thể hiểu được.

Trong lúc mọi người còn đang ngỡ ngàng, đột nhiên trên hư không, sấm sét vô tận không ngừng cuộn trào, dải ngân hà bắt đầu run rẩy.

Sau đó, thanh âm đạm mạc, không sợ hãi của Luân Hồi Đạo Tôn vang lên khiến tâm thần vô số người kinh sợ. "Ganh ghét dòm ngó đất của bản tôn, tội đáng chết, diệt!" Giọng nói của Luân Hồi bình thản, nhưng lại vang lên rõ mồn một trong mắt mọi người.

Khắc tiếp theo, dưới ánh mắt kinh hãi của vô số người, vùng đất Cửu U đột nhiên rung chuyển một trận, từng luồng đạo vận quỷ dị

mạnh mẽ bao phủ toàn bộ Cửu U.

Tiếp đó, mọi người kinh hô một tiếng, chỉ thấy dưới ánh mắt kinh sợ của thế nhân, trên thân thể của mấy vị Ma Thần Hỗn Độn xuất hiện những vết nứt dày đặc.

Đó không chỉ là nhục thân, mà ngay cả linh hồn, thần hồn, linh thức, tại thời điểm này đều trở nên chằng chịt vết nứt.

Cảnh tượng này khiến tâm trí vô số sinh linh chấn động đến cực điểm, họ biết rằng một khi những mảnh vỡ kia hoàn toàn biến mất, thì mấy vị cường giả khủng bố Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên này sẽ hoàn toàn tử vong.

Lúc này, những tồn tại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên kia rốt cuộc cũng cảm thấy lạnh sống lưng, đua nhau vùng vẫy. "Không!

Đạo Tôn, ta biết sai rồi, ta nguyện ý bồi thường, cầu Đạo Tôn giơ cao đánh khẽ, giơ cao đánh khẽ a!" Một vị Ma Thần Hỗn Độn không còn giữ được bình tĩnh, dưới đe dọa thân tử đạo tiêu đã lên tiếng cầu xin. "Luân Hồi Đạo Tôn, ta nguyện ý thần phục, ta nguyện thần phục, xin Đạo Tôn tha cho ta một mạng!" Lại một vị Ma Thần khác không chịu nổi áp lực, cầu xin tha thứ.

Khác với lúc ở trong Hỗn Độn có thủ đoạn bảo mạng, giờ đây không còn nữa, một khi chết là thật sự chết hẳn.

Cuối cùng, trước cái chết, họ đã chọn cúi thấp cái đầu cao ngạo của Ma Thần Hỗn Độn!

Trong khoảnh khắc, vô số sinh linh đều không tự chủ được mà lắc đầu, họ biết Luân Hồi Đạo Tôn sẽ không tha cho hai người đó, và con đường tương lai của họ cũng đã định hình, không còn khả năng thăng tiến thêm một bước nào nữa.

Lúc này, trước đại nạn, có kẻ cầu xin, cũng có kẻ bất khuất, dù

sao tâm thái mỗi sinh linh đều không giống nhau.

Một Ma Thần Hỗn Độn đột nhiên gian nan ngẩng đầu, mặt mũi hung tợn, tức giận gầm lớn: "Không!

Bản đế không cam tâm, ta còn chưa chạm tới đỉnh cao đại đạo, phá cho ta!

Phá cho ta!" Một tiếng gầm kinh thế xé toác trường không, lúc này thần hồn của vị Ma Thần đó đều bùng cháy. "Luân Hồi, bản tôn tuyệt không nhận thua!

Từng đối chiến với Bàn Cổ thì đã sao?

Cường giả đệ nhất Hồng Hoang thì đã sao?

Muốn giết bản tôn, bản tôn cũng không để ngươi yên ổn!" Nói đoạn, cả thân thể hắn bắt đầu phình to, khí diễm vô biên không ngừng nén lại trong cơ thể, bộ dạng như sẵn sàng tự bạo bất cứ lúc nào.

Trong nháy mắt, vô số sinh linh biến sắc!

Chẳng lẽ một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sắp bị bức đến mức tự bạo sao?

Nếu thật sự tự bạo, thì cả vùng đất Cửu U này e rằng sẽ bị hủy diệt hoàn toàn!

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về đó, ai nấy đều tự hỏi sự việc sẽ tiến triển đến mức nào.

Khắc ấy, ánh mắt của mọi người đều hướng về phía hư ảnh Luân Hồi Đạo Tôn trên không trung Luân Hồi Cổ Điện, tự hỏi vị Đạo Tôn vốn không có chân thân ở đây sẽ ứng phó ra sao?

Nhưng họ đã thất vọng!

Luân Hồi Đạo Tôn dường như chẳng hề để tâm đến sự điên cuồng của mấy tên đó, vẫn đạm mạc nhìn xuống mọi thứ bên dưới.

Chỉ đến khi vị Ma Thần Hỗn Độn kia sắp sửa tự bạo hoàn toàn, hắn mới có hành động.

Chỉ thấy hắn khẽ lắc đầu, rồi lạnh lùng thốt lên: "Sâu kiến, sự giãy giụa cuối cùng mà thôi, chết!" Dứt lời "chết", khắc tiếp theo, Luân Hồi Đạo Tôn đột nhiên đưa tay ra, một đạo hào quang vô địch ngưng tụ trong tay, khí diễm vô biên cuộn trào thương sinh, đại thủ mạnh mẽ bóp lại.

Nhất thời, trên vùng đất Cửu U, sấm sét chấn động.

Tiếp đó, dưới ánh mắt của vô số người, mấy vị Ma Thần Hỗn Độn đang kịch liệt phản kháng kia, tựa như lũ sâu kiến, theo cái bóp tay của Luân Hồi mà trực tiếp nổ tung, hóa thành một đám tro bụi, biến mất không dấu vết.

Khắc tiếp theo, tinh huyết Ma Thần vô tận vấy bãi trường không, bị Luân Hồi đạm mạc phất tay, rắc khắp vùng đất Cửu U.

Thân thể mấy vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên làm chất dinh dưỡng, khiến nồng độ linh khí của cả Cửu U tăng lên gấp bội.

Nhất thời, sinh linh vùng Cửu U đại hỉ, toàn bộ đều hướng về phía hư ảnh Luân Hồi dập đầu bái lạy.

Sau khi giải quyết xong mấy vị Ma Thần, hư ảnh Luân Hồi vẫn chưa biến mất, mà đạm mạc nhìn ra bốn phía nói: "Không ra sao?" Câu nói này vừa thốt ra, những sinh linh vốn định thu hồi thần thức đều không tự chủ được mà tâm đầu ý hợp, một lần nữa nhìn lại.

Họ biết Luân Hồi tuyệt đối không vô duyên vô cớ nói câu đó, trận chiến có lẽ vẫn chưa kết thúc!

Quả nhiên, sau khi Luân Hồi lên tiếng, những tồn tại ẩn giấu trong bóng tối cũng biết không thể trốn tránh được nữa.

Hư không rung động một trận, từng đạo sóng âm cường đại xuất

hiện, uy thế khủng bố tràn ngập cả hư không.

Khắc tiếp theo, dưới ánh mắt của vô số người, một luồng khí diễm cường đại đặc thù của Hỗn Nguyên Đạo Chủ xuất hiện, một tồn tại tỏa ra thần uy khủng bố bước ra từ hư không vô tận, đối diện với Luân Hồi. "Chậc chậc, Luân Hồi, bản tôn thật sự coi thường ngươi rồi.

Không ngờ chỉ một đạo hư ảnh mà cũng có khả năng lật tay tiêu diệt Ma Thần Hỗn Độn cấp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, bản tôn đối với kỳ ngộ của ngươi càng lúc càng thấy hứng thú!" Người này dường như chẳng hề sợ hãi hư ảnh của Luân Hồi, mà ngược lại còn tỏ ra ung dung thản nhiên.

Chương 94

Bởi vì khi quan sát trong bóng tối, hắn cảm nhận được tuy Luân Hồi phất tay diệt sát mấy vị Ma Thần, nhưng thực lực chân chính vẫn chỉ ở cấp bậc bán bộ Hỗn Nguyên Đạo Chủ mà thôi.

Với tu vi Hỗn Nguyên Đạo Chủ lúc này, hắn thật sự không cần phải sợ một đạo hư ảnh của Luân Hồi.

Nếu chân thân Luân Hồi có ở đây, thì ngay cả vùng Cửu U này hắn cũng chẳng dám bén mảng tới.

Ngay khi hắn xuất hiện, cả hư không lập tức tràn ngập hơi thở cướp bóc không thể đếm xuể, từng luồng Lược Đoạt Đại Đạo bùng nổ, chấn động tâm thần mọi người. "Lược Đoạt Ma Thần hiện thân rồi!" Có người nhận ra sự hiện diện của kẻ này, liền thốt lên. "Lược Đoạt Ma Thần năm xưa trong Hồng Hoang cũng xếp vào hàng năm trăm vị đứng đầu.

Nghe nói từng giao thủ với Thiên Cơ Lão Tổ, lúc đó Thiên Cơ xếp trong hàng hai trăm mà cũng không làm gì được hắn, chỉ có thể để hắn ung dung rời đi.

Qua đó có thể thấy thực lực của Lược Đoạt Ma Thần tuyệt đối không thể xem thường!" "Thật không ngờ vào thời điểm then chốt này, Lược Đoạt Ma Thần lại xuất hiện.

Không biết hắn có nắm chắc phần thắng để đối kháng với đạo phân thân của Luân Hồi Đạo Tôn hay không!" "Dù sao đi nữa, mấy vị trước đó đều là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng Lược Đoạt Ma Thần lại là Hỗn Nguyên Đạo Chủ thực thụ.

Đối phó với một mạt phân thân của Luân Hồi Đạo Tôn chắc chắn là chuyện dễ dàng!" Chúng nhân bàn tán xôn xao, nhưng sau đó ánh

mắt đều hội tụ về vùng đất Cửu U. "Lược Đoạt, ngươi muốn chết sao?" Luân Hồi đạm mạc lên tiếng.

Tuy chỉ là một đạo phân thân cấp bậc bán bộ Hỗn Nguyên Đạo Chủ, nhưng Luân Hồi vẫn không để Lược Đoạt Ma Thần vào mắt.

Mỗi lời nói hành động đều tràn đầy vẻ miệt thị, khiến kẻ tâm cao khí ngạo như Lược Đoạt Ma Thần cảm thấy khó chịu.

Trong mắt hắn lóe lên tia lạnh lẽo, nhìn chằm chằm Luân Hồi nói: "Luân Hồi, chỉ là một đạo hư ảnh mà cũng dám khinh thường bản tôn như vậy.

Nên nhớ, bản tôn không cần ra tay, một khi chân thân của ngươi ở thâm không Hỗn Độn diệt vong, đạo hư ảnh này cũng sẽ chết theo!" Luân Hồi nghe vậy mỉm cười nhạt, trực tiếp nói: "Ha ha, vậy ngươi còn đợi gì nữa?

Ra tay đi!" Luân Hồi có vẻ thong dong như vậy khiến Lược Đoạt Ma Thần có chút không đoán định được, nhưng vốn là một Ma Thần Hỗn Độn, hắn vô cùng quyết đoán.

Chỉ thấy trong mắt hắn lóe lên tia sắc lạnh, trực tiếp nói: "Hừ, Luân Hồi, chẳng qua là hư trương thanh thế mà thôi.

Hôm nay bản tôn sẽ diệt đạo phân thân này của ngươi, để xem ngươi làm gì được bản tôn!" Nói đoạn, hắn chẳng hề sợ hãi, khắc tiếp theo, hơi thở hung hãn của Ma Thần mạnh mẽ bùng phát từ phía sau, khí diễm khủng bố vô biên sôi sục cả trường không, lan tỏa mạnh mẽ ra bốn phía.

Tiếp đó, một tòa đạo đài tỏa ra hung uy vô tận trực tiếp xuất hiện trên không trung.

Lược Đoạt Đạo Đài, thượng phẩm Hỗn Độn Linh Bảo!

Ngồi ngay ngắn trên đạo đài, Lược Đoạt Ma Thần nhìn Luân Hồi

với vẻ miệt thị.

Khắc tiếp theo, một luồng ánh sáng hung hãn xông thẳng lên trời, một luồng khí thế mạnh mẽ xé toác ngân hà theo một kích của Lược Đoạt Ma Thần, oanh kích về phía Luân Hồi.

Lược Đoạt Đạo Đài là chí bảo đồng hành của Lược Đoạt Ma Thần, chỉ cần ngồi trên đó, chiến lực của hắn có thể tăng lên gấp ba lần, vô cùng khủng bố.

Đó cũng là lý do vì sao dù chỉ xếp trong hàng năm trăm, hắn lại có gan khiêu khích Thiên Cơ Lão Tổ.

Sát chiêu mạnh mẽ xé toác trường không, một đòn tấn công hung hãn cực độ bùng nổ, dưới khí thế vô biên, một quyền đấm thẳng lên người Luân Hồi.

Trong nháy mắt, trên thân thể Luân Hồi xuất hiện một lỗ thủng khổng lồ, khí diễm vô biên tản mác khắp nơi, hơi thở của hư ảnh Luân Hồi lập tức giảm xuống mức đóng băng.

Chúng nhân đều kinh ngạc, khó tin nhìn cảnh tượng này.

Vị hư ảnh Luân Hồi Đạo Tôn mạnh mẽ nhường ấy, cứ thế mà chết sao?

Thật là khiến người ta kinh ngạc quá đi!

Một quyền đấm vỡ vạn cổ, Lược Đoạt Ma Thần đạm mạc thu quyền, vẻ mặt bất mãn nhìn Luân Hồi nói: "Luân Hồi, thực lực của ngươi thật khiến người ta thất vọng!" Tuy nhiên, trước sự chế nhạo của Lược Đoạt Ma Thần, Luân Hồi lại chẳng hề phản bác, ngược lại còn bình thản nhìn hắn.

Khi đạo hư ảnh sắp tan biến, hắn mới thong dong nói: "Lược Đoạt, ngươi không nên làm vậy!" Dứt lời, hư ảnh Luân Hồi trực tiếp tan biến, hóa thành vô tận ánh sáng rắc xuống đại địa.

Ngược lại, Lược Đoạt Ma Thần sau khi nghe lời của Luân Hồi, không nhịn được mà nhíu mày, nhìn chằm chằm nơi Luân Hồi vừa biến mất.

Khắc tiếp theo, hắn lại khinh thường hừ lạnh một tiếng nói: "Giả thần giả quỷ, muốn lừa gạt bản tôn sao, si tâm vọng tưởng!

Đồ của Luân Hồi, hôm nay Lược Đoạt ta nhất định phải lấy được!" Nói đoạn, thân thể hắn trực tiếp đâm xuyên không gian, khí diễm mạnh mẽ bùng phát, lao thẳng về phía trước.

Ầm!

Thiên khung rung chuyển một hồi, trong tích tắc, thân ảnh Lược Đoạt Ma Thần xuất hiện phía trên Luân Hồi Cổ Điện.

Khóe miệng hắn lộ ra nụ cười đắc ý không thể che giấu, khắc tiếp theo, thân thể hắn lao thẳng vào Luân Hồi Cổ Điện.

Khảnh khắc này thu hút mọi ánh nhìn!

Lúc này, ngay cả mười đại Ma Thần đang ẩn nấp trong bóng tối cũng không tự chủ được mà động tâm, hạ quyết tâm hễ Lược Đoạt Ma Thần lấy được đồ, họ sẽ ra tay cướp đoạt.

Tuy nhiên, ngay khi Lược Đoạt Ma Thần sắp chạm tay vào Luân Hồi Cổ Điện, đột nhiên thiên địa chấn động, bốn phương rung chuyển, không gian xung quanh không ngừng chao đảo.

Trong khoảnh khắc đó, trên vùng đất Cửu U, mây vần sóng cuộn, tử khí vô biên rắc đầy trường không, từng luồng ánh vàng không ngừng lóe lên, chấn động tâm thần mọi người.

Tiếp đó, hư không bị kéo căng, không gian dường như không thể chịu đựng nổi, thời không pháp tắc cũng bị ngưng trệ trong chốc lát.

Khí tức vô biên vô tận dâng tràn thiên khung, chiếu rọi cả Cửu U

rực rỡ sinh động, vô cùng mạnh mẽ.

Sau đó, vùng đất Cửu U đột nhiên tỏa ra từng luồng hơi thở Luân Hồi Pháp Tắc, những luồng khí màu lục thẫm lưu chuyển, tập kết lại phía rìa Luân Hồi Cổ Điện.

Sự biến hóa này ngay lập tức trấn áp tâm trí đang rục rịch của những vị chí cường giả kia, khiến họ chọn cách im lặng quan sát.

Quả nhiên, là bản doanh của Luân Hồi, Cửu U quả thực vô cùng phi phàm, không hấp tấp xông vào là chính xác.

Lúc này, dưới sự chứng kiến của mọi người, Lược Đoạt Ma Thần chỉ còn cách Luân Hồi Cổ Điện một khoảng cách cực nhỏ.

Đột nhiên, vô số luồng khí lục thẫm hội tụ tại ranh giới Cửu U điên cuồng cuộn trào, chỉ trong vài năm ánh sáng đã nhanh chóng ngưng tụ thành một bàn tay khổng lồ che lấp bầu trời.

Sau đó, đại thủ nắm giữ bốn phương, lực đạo khủng bố vô tận mạnh mẽ giáng xuống, tóm lấy Lược Đoạt Ma Thần.

Không chỉ có vậy, trong khoảnh khắc đó, từ Luân Hồi Cổ Điện trong Cửu U bùng lên những luồng hào quang mạnh mẽ, một lực phản chấn dữ dội truyền ra, ngay lập tức đánh bật Lược Đoạt Ma Thần ra ngoài.

Chương 95

Tiếp đó, bàn tay lục thẫm khổng lồ kia, mang theo sức mạnh bao dung vạn tượng, nuốt chửng tất cả lao về phía Lược Đoạt Ma Thần.

Tâm trí Lược Đoạt Ma Thần run rẩy, một linh cảm không lành trỗi dậy.

Tuy khi đối diện với hư ảnh Luân Hồi hắn rất mạnh mẽ, tự cao và ngạo mạn, nhưng sâu trong thâm tâm, sự kiêng dè và kính sợ của hắn đối với Luân Hồi là không thể tưởng tượng nổi.

Càng quan tâm thì càng sợ hãi, càng tỏ ra không sợ hãi gì cả, đây gần như là điểm chung của mọi sinh linh.

Ầm ầm ầm!

Hư không rung động không ngừng, từng vệt hào quang cực đạo tuôn trào trên hư không, dải ngân hà cũng bị chia cắt.

Đột nhiên, tiếng sấm nổ vang rền trên vùng đất Cửu U, chấn động bốn phương.

Thần uy hạo đãng kinh thế thoát tục khiến thương sinh biến sắc, thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt.

Khảnh khắc này, tại Long Uyên, trong Hỗn Độn, Bất Tử Hỏa Sơn, Thập Vạn Đại Sơn, Thanh Thiên Hẻm Núi, Thôn Phệ Vực Sâu... từng vị chí cường vô địch, độc đoạn vạn cổ vĩ ngạn nhân kiệt đột nhiên mở mắt, hướng cái nhìn vô tận về phía Cửu U. "Chẳng lẽ?" Lúc này, bao gồm cả Long Vương La Hầu và những vị chí cường giả khác, trong lòng đều không tự chủ được mà nảy sinh một ý nghĩ kinh hãi.

Hoa!

Quả nhiên, mọi thứ dường như đều như dự liệu!

Chỉ thấy bàn tay lục thẫm của vùng đất Cửu U đột nhiên đâm thủng dải ngân hà.

Dưới ánh mắt chấn động của vô số người, đại chưởng mạnh mẽ bóp nát hư không, trong nháy mắt tóm gọn Lược Đoạt Ma Thần vào lòng bàn tay. "Láo xược!

Muốn giết ta sao, si tâm vọng tưởng, phá cho bản tôn!" Lược Đoạt Ma Thần trừng mắt nhìn phía trước, âm thanh hóa thành sấm sét cuồn cuộn.

Tuy nhiên, mặc cho Lược Đoạt Ma Thần vùng vẫy thế nào, lần này cũng khó lòng thoát khỏi bàn tay lục thẫm đang tỏa ra hung uy vô tận kia.

Rắc rắc!

Đột nhiên hư không vỡ vụn, tiếp đó, dưới ánh mắt của vô số người, bàn tay đó bóp mạnh một cái, thân thể mạnh mẽ vô cùng của Lược Đoạt Ma Thần trực tiếp bị bóp nát vụn!

Tê!

Từng tiếng hít khí lạnh vang lên khiến vô số kẻ kinh hãi.

Không ai ngờ được Luân Hồi Đạo Tôn lại giữ lại một chiêu này.

Khi hư ảnh bị trảm, chân thân mắc kẹt trong Hỗn Độn, vậy mà vẫn có hậu thủ như vậy.

Tuy nhiên, sự việc dường như vẫn chưa kết thúc.

Trước sự chứng kiến của tất cả, bàn tay lục thẫm kia vung vẩy giữa không trung, rồi mạnh mẽ vỗ xuống mặt đất!

Ầm!

Đông!

Rắc rắc!

Hư không rung động một trận, khắc tiếp theo, vài tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên giữa không trung.

Sau đó là năm tiếng nổ vang của cơ thể, máu tươi vấy bãi trường không, nuôi dưỡng mảnh đất này.

Vô số người lạnh gáy nhìn cảnh tượng trước mắt, khó mà tin nổi.

Không ai ngờ được trong bóng tối lại ẩn nấp nhiều chí cường giả dòm ngó Luân Hồi Cổ Điện đến thế, trong đó không thiếu hai vị Hỗn Nguyên Đạo Chủ.

Nhưng bàn tính đó đã sai lầm, Luân Hồi ra tay một lần đã thu dọn toàn bộ.

Sau đó, dưới ánh mắt của mọi người, đại thủ từ từ biến mất.

Nhưng sau sự kiện này, vùng đất Cửu U không còn ai dám bén mảng tới nữa.

Trong Long Uyên, Chúc Long Hoàng vẻ mặt thận trọng nhìn về phía trước.

Phía dưới hắn, thiên kiêu mạnh nhất Long tộc vừa thăng cấp lên Cửu Trảo Thiên Long là Ngao Quảng cũng đang nghiêm trận đợi sẵn. "Bệ hạ, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Ngao Quảng không nhịn được mà lên tiếng hỏi, lần này hắn thật sự bị chấn động.

Trong thời gian ngắn, tại Cửu U, không chỉ cùng lúc vẫn lạc vài vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, mà ngay cả Hỗn Nguyên Đạo Chủ cũng vẫn lạc ba vị.

Cảnh tượng này cả đời khó gặp.

Chúc Long Hoàng cũng nhíu mày không ngớt, cảnh tượng này hắn cũng lần đầu thấy, nhất thời chưa nhìn ra ý đồ của Luân Hồi. "Không

cần đoán, Luân Hồi đã để lại hậu thủ!" Một âm thanh uy nghiêm, hằng cổ, bất hủ vang lên, mang theo hơi thở hoàng đạo bá đạo cực điểm, khiến người ta cảm thấy một sự uy nghiêm không thể chống lại.

Long Vương Hoàng hiếm khi hiện thân, hai người vội vàng hành lễ.

Long Vương Hoàng hiển nhiên không quan tâm đến những lễ nghi đó, trực tiếp xua tay. "Thật không hổ là Luân Hồi Đạo Tôn, tồn tại đã chiến đấu với Bàn Cổ suốt một Nguyên Hội mà không bại.

Chỉ là mưu đồ dường như quá sâu sắc, quá lâu dài rồi!" Long Vương Hoàng vừa như tự ngôn tự ngữ, vừa như đang nói cho hai người kia nghe.

Thấy ánh mắt của họ, Long Vương Hoàng trực tiếp giải thích. "Vùng đất Cửu U vốn do thân xác của Ma Thần Hỗn Độn trước đó của Luân Hồi hóa thành, dường như đã bị Luân Hồi kiếp trước ra tay can thiệp.

Giờ đây, nó đã được Luân Hồi và Luân Hồi Cổ Điện luyện thành một thể, vinh cùng vinh, nhục cùng nhục.

Chương 96

Trong Cửu U có thể diễn hóa ra hư ảnh của Luân Hồi Ma Thần năm xưa, dù chỉ là một hư ảnh, trấn áp cường giả dưới cấp Hỗn Độn Chí Tôn vẫn không hề có áp lực!" "Tóm lại, muốn phá vỡ phòng ngự của Luân Hồi Cổ Điện, trước tiên phải phá vỡ vùng đất Cửu U, sau đó mới có thể đối diện với Luân Hồi Đạo Tôn.

Vì vậy mưu đồ của Âm Dương, ngoài việc nhìn ra thủ đoạn của Luân Hồi thì chẳng thu được chút lợi lộc nào, ngược lại còn tổn binh thiệt tướng!" "Nhưng điều khiến ta kinh hãi là Luân Hồi làm sao biết được cơ thể của mình sẽ hóa thành Cửu U?

Chẳng lẽ từ lúc ở trong Hỗn Độn đã dự cảm được việc khai thiên?

Luân Hồi ở trong Hỗn Độn rốt cuộc đã đạt được cơ duyên gì đây!" Long Vương Hoàng không tự chủ được mà nói.

Lần đầu tiên, đối với một cá nhân trong vạn giới thương sinh, hắn nảy sinh lòng hiếu kỳ!

Theo sau hắn, Chúc Long Hoàng và Ngao Quảng càng thêm kinh hãi.

Lần đầu tiên họ biết được, hóa ra sự mưu tính đại cục của một cường giả có thể sâu xa đến mức này!

Nhìn ra mọi chuyện hiển nhiên không chỉ có mình Long Vương.

Khi bàn tay lục thẫm biến mất, các tồn tại mạnh nhất đều thu lại ánh mắt, lúc này đối với Cửu U họ không còn chút ý nghĩ nào nữa.

Bởi vì họ biết vào lúc này, Đại Đạo căn bản sẽ không cho phép phá vỡ vùng đất Cửu U!

Lúc này, trong Hỗn Độn, Âm Dương Lão Tổ đang kích chiến với

Thiên Cơ Lão Tổ sắc mặt khó coi khôn cùng.

Cuối cùng, lão cưỡng ép bức lui Thiên Cơ rồi biến mất không dấu vết.

Tổn thất bao nhiêu thuộc hạ mà chẳng thu được gì, tâm tình của lão có thể hiểu được!

Thiên Cơ nhìn theo bóng lưng đối phương rời đi, cười lạnh liên tục, khắc tiếp theo trực tiếp trào phúng: "Âm Dương, mối thù hôm nay, ngày sau Đạo Tôn trở về chắc chắn sẽ tìm ngươi hỏi tội!" Nơi Âm Dương biến mất, dường như nghe thấy lời của Thiên Cơ Lão Tổ, cả không gian đều không tự chủ được mà co rút lại, tựa hồ vào khắc đó trật tự cũng bị đình trệ.

Tiếp đó, giọng nói có phần tức giận của Âm Dương Đạo Tôn truyền lại: "Hừ, vậy thì cứ đợi Luân Hồi từ thâm không Hỗn Độn trở về rồi hãy nói!" Thiên Cơ nhìn theo bóng dáng Âm Dương, cười lạnh không thôi.

Lúc này, trên khắp đại địa Hồng Hoang, một bầu không khí sôi sục bao trùm.

Một chuỗi sự kiện khiến gần mười vị cường giả cảnh giới Hỗn Nguyên vẫn lạc, thực lực như thế này, ai trong Hồng Hoang mà không kinh hãi?

Gần mười vị chí cường giả đều vẫn lạc dưới tay Luân Hồi Đạo Tôn mà không hề gây ra được chút sóng gió nào, chúng sinh làm sao không kính sợ cho được?

Trong Long Uyên, Long Vương Hoàng ánh mắt thâm sâu, mang theo vẻ trịnh trọng nhìn về phía trước, ánh mắt dường như xuyên thấu qua mọi phong tỏa, chỉ thẳng vào Hồng Hoang.

Sau khi quan sát khắp đại địa Hồng Hoang vài lần, hắn mới từ từ

thở ra một hơi nói: "Luân Hồi không chết, không ai có thể mưu đồ Luân Hồi Cổ Điện.

Không biết vị tồn tại từng tung hoành Hỗn Độn, lực kháng Bàn Cổ năm xưa có thể tìm thấy một con đường sống trong thâm không Hỗn Độn quỷ dị kia hay không!" Sau đó, lão mới nói với Chúc Long Hoàng: "Nhị đệ, chuẩn bị đi, nếu một khi Luân Hồi thân vẫn, chúng ta cũng sẽ ra tay tranh đoạt.

Đối với bí mật của Luân Hồi, bản hoàng cũng hiếu kỳ lắm!" Chúc Long Hoàng thấy vậy, trong mắt lóe lên tia tinh quang, cũng không nói gì, gật đầu rồi lui xuống sắp xếp.

Lúc này, trong đại điện chỉ còn lại ánh mắt đầy sâu thẳm của Long Vương Hoàng, lão u u nhìn đại địa Hồng Hoang, hồi lâu mới thở ra một hơi nói: "Quả thực là gió thổi mây bay sắp có bão lớn rồi!" Đại địa Hồng Hoang vẫn lạc nhiều cường giả từ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trở lên như thế, cả thiên địa đều chìm trong ai minh, người người lo lắng không thôi.

Tuy nhiên, lúc này chỉ có mấy vị chí cường giả bắt đầu hướng tầm mắt về phía Hỗn Độn, họ biết điều quan trọng là Luân Hồi rốt cuộc có thể trở về hay không!

Lúc này trong thâm không Hỗn Độn, Luân Hồi vẫn đạm mạc như trước.

Đối với thực lực cường đại của bốn vị Hỗn Độn Chí Tôn, hắn chẳng hề để tâm.

Khắc này, hắn dùng tay làm đao, một đao vắt ngang không trung, thế như lực phách Hoa Sơn.

Rắc!

Hư không trong nháy mắt ngưng trệ, thiên địa đồng bi, khí Hỗn

Độn tán loạn khắp nơi, dường như đang bỏ chạy khỏi khu vực nguy hiểm.

Ầm ầm ầm!

Sát chiêu cường đại của hai bên rốt cuộc va chạm vào nhau, uy thế vắt ngang bầu trời khiến người ta không tự chủ được mà lạnh sống lưng.

Đông!

Một vùng chân không trực tiếp xuất hiện, bão tố Hỗn Độn quét qua toàn trường.

Khắc này, trong thâm không Hỗn Độn, ngoại trừ năm vị sinh linh ra, không còn thấy bất kỳ thứ gì thực thể, tất cả đều tan thành mây khói dưới một cú va chạm.

Ầm!

Một quầng sáng hình nấm oanh nhiên bốc lên, không ngừng phình to, từng đạo khí diễm dao động không ngừng nghỉ.

Đạo vận vô tận không ngừng bộc phát, tuyệt diệt mọi sự khuy thám của thần thức.

Bốn vị Chí Tôn đứng sừng sững ở tám hướng, vẻ mặt nghiêm nghị chờ đợi.

Khi bụi trần lắng xuống, biến mất không dấu vết, một vùng Hỗn Độn trống rỗng hiện ra trong mắt bốn vị Ma Thần.

Đột nhiên, đôi mắt họ trợn ngược, vẻ mặt khó tin nhìn về phía trước, không thể tin nổi.

Đương nhiên, không phải vì Luân Hồi bị đánh trọng thương hay bại trận liên tục, mà là họ không thấy bóng dáng Luân Hồi đâu cả. "Người đâu?

Biến mất rồi?" Thất Tình đôi mắt co rút lại, không tự chủ được mà hỏi. "Chẳng lẽ Luân Hồi chỉ là ngoài mạnh trong yếu, đã sớm bị uy lực một kích của chúng ta đánh thành mảnh vụn rồi sao?" Phúc Vũ không tự chủ được mà lên tiếng, đôi mắt càng lúc càng sáng lên, dường như mang theo một tia hưng phấn.

Đó là Luân Hồi Đạo Tôn cơ mà, tồn tại ngang hàng với Bàn Cổ, nếu thật sự chết trong tay họ, thì đó là chuyện đáng để khoe khoang biết nhường nào!

Tuy nhiên, nhanh chóng có người dội gáo nước lạnh! "Không thể nào, Luân Hồi thực lực cường đại chưa từng có, muốn giết hắn tuyệt đối không đơn giản như vậy, ngay cả chúng ta là Hỗn Độn Chí Tôn e rằng cũng khó làm được!" Phiên Vân Ma Thần vẻ mặt nghiêm cẩn nói.

Hắn nói có lý, đôi mắt bình tĩnh lạ thường, vô cùng nghiêm túc nhìn về phía trước, dường như muốn tìm ra Luân Hồi đang ẩn giấu.

Bốn người thần tình cực độ nghiêm túc, cẩn thận quan sát bốn phương, không bỏ sót bất kỳ kẽ hở không gian hay hư không nào, tiến hành tìm kiếm kiểu thảm kịch.

Không biết từ lúc nào, một tia Luân Hồi Pháp Tắc đột nhiên giáng xuống toàn trường, đạo vận bao phủ khắp bầu trời vô biên vô tận, mang lại cảm giác thâm thúy khôn lường.

Chương 97

Bốn người đột nhiên khựng lại, một nỗi sợ hãi vô danh dâng lên trong lòng, họ đều nghiêm nghị nhìn bốn phương, dường như muốn tìm ra Luân Hồi đang ẩn giấu.

Tuy nhiên, Luân Hồi Pháp Tắc càng lúc càng nhiều, mà bốn đại Ma Thần lại không thể nắm bắt được Luân Hồi đang trốn ở đâu.

Kết quả này khiến họ bắt đầu sợ hãi. "Luân Hồi, ra đây chịu chết!" Thất Tình là người đầu tiên không nhịn được, thần uy thế gia vô lượng bùng nổ, từng đạo sát chiêu vô địch phát ra oanh sát khắp bốn phương.

Ầm ầm ầm!

Từng mảng hư không bị phá nát, từng mảng mảnh vụn cổ giới mạnh mẽ bị tiêu diệt, nhưng vẫn không ai tìm thấy tung tích của Luân Hồi, ngược lại đạo vận của Luân Hồi Pháp Tắc càng lúc càng nồng đậm.

Lúc này, Phiên Vân Ma Thần rốt cuộc không nhịn được nữa, trực tiếp nói: "Mau rời khỏi đây, không quản Luân Hồi nữa, giữ mạng trước đã!" Lúc này, hắn đã vô cùng chắc chắn một điều, Luân Hồi là tồn tại không thể bị chém giết.

Bốn đại Ma Thần không nói hai lời, trực tiếp độn thổ về tám hướng.

Khắc này, họ nảy sinh sự kiêng dè và sợ hãi sâu sắc đối với vùng đất quỷ dị do Luân Hồi tạo ra.

Tuy nhiên vào lúc này, trên đỉnh đầu bốn người vang lên tiếng sấm rền, âm thanh oanh minh vô biên cuộn trào thiên hà, quét qua chúng

sinh.

Lúc này, âm thanh đại đạo tối cao, uy nghiêm, thương mang, hằng cổ của Luân Hồi mạnh mẽ truyền đến, giống như một vị thẩm phán đang phán quyết. "Chạy sao?

Bản tôn muốn giết ai, không kẻ nào cản nổi!" Giọng nói của Luân Hồi không mang theo chút tình cảm nào, chỉ có sự lạnh lùng vĩnh cửu.

Khắc tiếp theo, hư không co rút lại, uy thế vô biên vô tận lưu chuyển khắp bốn phương, sau đó từng tiếng oanh minh vang lên cuộn trào thiên khung.

Khắc tiếp theo, một ngón tay khổng lồ gạt đi tầng tầng sương mù, với tư thế vô địch trấn áp về phía bốn người.

Ầm!

Nơi nó đi qua, mọi thứ trên đường đều tan thành mây khói!

Ngón tay khổng lồ hoành uy vạn thế, mạnh mẽ vô địch, từng mảng đạo vận rắc khắp bốn phương khiến người ta lạnh gáy.

Khí thế của ngón tay này vô cùng hung hách, mục đích của nó rất rõ ràng, chính là bốn vị Ma Thần Hỗn Độn kia!

Bốn đại Ma Thần kinh hãi ngẩng đầu, sợ hãi nhìn lên bầu trời, cảm giác chấn động trong lòng khó mà hình dung nổi.

Lúc này họ phát hiện dưới ngón tay đó, mình nhỏ bé như sâu kiến, không thể phản kháng.

Thực lực như vậy họ chưa từng đạt tới, nên kinh hãi, kinh khủng, sợ hãi!

Lúc này sức mạnh một ngón tay của Luân Hồi mạnh mẽ đến mức đáng sợ, dường như muốn quét sạch cả vùng Hỗn Độn.

Ngón tay khổng lồ bao phủ chỉ một góc của Thần Hải Bất Hủ.

Khi ngón tay khổng lồ đó hiện ra, không gian xung quanh đã sớm bị đình trệ, hư không không ngừng cuộn trào, sự rung chuyển kịch liệt bắt đầu.

Sức mạnh vĩ ngạn vô biên cuộn trào, không ngừng dao động.

Khắc tiếp theo, bốn vị Ma Thần Hỗn Độn cấp bậc Chí Tôn chỉ cảm thấy một sức mạnh phong tỏa mạnh mẽ truyền đến, họ phát hiện không biết từ lúc nào thân thể mình đã không thể cử động được nữa.

Thân thể ngưng cố trên không trung Hỗn Độn, chỉ có thể gian nan ngẩng đầu, lặng lẽ chiêm ngưỡng, không nói được lời nào.

Ngón tay hạ xuống chậm rãi như vậy mang lại cho bốn vị Ma Thần không thể cử động một tâm trạng tuyệt vọng.

Lúc này họ nhìn thấy những chỉ văn trên ngón tay khổng lồ kia, từng sợi liên miên bất tuyệt như những con cự long đang uốn lượn bên trên.

Phía trên bốn đại Ma Thần Hỗn Độn, ngón tay khổng lồ nhìn không thấy biên giới rủ xuống, lớp sương mù xám bí ẩn trôi nổi trên Hỗn Độn bạo động, dường như vì sợ hãi ngón tay đó mà bắt đầu tan tác.

Khắc này, một bóng ma tử vong truyền đến khiến bốn người vô cùng khó chịu, sắc mặt thay đổi rất nhanh.

Cuối cùng, cảm nhận được cái chết giáng xuống, họ không còn nhẫn nhịn được nữa, mạnh mẽ bùng nổ.

Vì đe dọa tử vong, họ buộc phải dùng đến bài tẩy của mình, nếu không thật sự sẽ không còn cơ hội.

Lúc này thần sắc của họ đều trở nên hung tợn vô cùng, những vẻ mặt khó coi không ngừng hiện ra.

Sau đó, thần sắc biến ảo, họ thầm nghiến răng, vội vàng sử dụng bí pháp, rốt cuộc cũng thoát khỏi sự trói buộc.

Thất Tình đứng sừng sững tại chỗ, trong thần sắc tràn đầy sự sợ hãi đối với điều chưa biết, đương nhiên cũng mang theo một tia điên cuồng.

Khắc tiếp theo, không còn như trước, tóc tai bay múa, thần sắc nghiêm trọng, hắn cuồng hống một tiếng: "Nổ cho ta!" Sau đó, dưới ánh mắt kinh hãi của ba vị Ma Thần còn lại, chỉ thấy trên thân thể hắn, trong đầu lâu, bảy lỗ hổng mắt, mũi, miệng, tai đột nhiên tỏa ra một luồng cực đạo chi quang, chấn động bốn phương.

Thất khiếu tương ứng với Thất Tình, dung hợp bảy loại tình cảm của sinh linh là hỉ, nộ, ưu, cụ, ái, tăng, dục đang không ngừng lóe sáng.

Sau đó, đầu lâu của Thất Tình Ma Thần trực tiếp bay ra, phóng đại vô hạn, kẹp lấy Thất Tình Pháp Tắc lao về phía ngón tay khổng lồ trên không. "Luân Hồi, bản tôn tuyệt không nhận thua.

Muốn giết bản tôn, bản tôn làm sao để ngươi toại nguyện, giết!" Trên đầu lâu, miệng của Thất Tình không ngừng cuồng hống, âm thanh xé toác tám phương, hạo đãng trường không ức vạn dặm.

Ba đại Ma Thần còn lại thấy vậy, tâm thần run rẩy không thôi, trong lòng chấn động liên hồi, kinh hãi ngẩng đầu nhìn trời, nhìn Thất Tình Ma Thần mà không khỏi kinh sợ.

Đem pháp tắc luyện vào cơ thể mình, Thất Tình Ma Thần thật là điên cuồng!

Đối với người khác ác, đối với mình còn ác hơn!

Nhất thời, ba đại Ma Thần đều cảm thấy trong lòng rúng động, bên cạnh có một kẻ thâm hiểm như vậy mà bấy lâu nay không hề hay

biết.

Nhưng mọi ý nghĩ đều chỉ thoáng qua trong đầu họ, lúc này phải đối mặt với sức mạnh một ngón tay của Luân Hồi, họ hiểu rất rõ nếu chỉ dựa vào Thất Tình Ma Thần thì không thể nào chống đỡ nổi.

Trong mắt Lục Dục lóe lên tia tàn nhẫn, hắn trực tiếp quát hai người kia: "Ra tay đi, đừng giữ lại gì nữa, cơ hội cuối cùng đấy!" Nói xong, hắn cũng không thèm để ý đến Phiên Vân và Phúc Vũ nữa, trực tiếp ra tay theo. "Ta là Lục Dục Ma Thần, dẫn dắt lục dục của sinh linh gia trì thân ta, hóa thành gông xiềng, ưng kích trường không!

Tiên!" Bài tẩy cuối cùng của Lục Dục cũng bùng nổ, trong nháy mắt thu hút không biết bao nhiêu sinh linh chú ý.

Chương 98

Lúc này, bất kể là Hồng Hoang hay Hỗn Độn, hễ là sinh linh chưa nhảy ra khỏi dòng sông vận mệnh, trên thân thể đều bùng cháy một tia hắc khí không thể nhìn thấy cũng không thể chạm vào, lao về phía hư không, sau đó dung hợp vào thân thể Lục Dục Ma Thần.

Sau khi Bàn Cổ khai thiên, Lục Dục Ma Thần có thể hấp thụ sáu loại dục vọng của sinh linh, thực lực đột phá mạnh mẽ.

Lúc này những dục vọng đó trong hư không từ từ thành hình, cuối cùng hóa thành một con Hỗn Độn Thần Ưng màu đen, một tiếng lệ khiếu xé toác không trung lao về phía ngón tay của Luân Hồi.

Ầm!

Hư không rung động một trận, Lục Dục Ma Thần cũng đã ra tay.

Phiên Vân và Phúc Vũ thấy thế đồng loạt gật đầu, lúc này đại nạn lâm đầu, há lại có thể sợ đầu sợ đuôi.

Những kẻ tu luyện đến cấp Hỗn Độn Chí Tôn đều không phải hạng người tầm thường, họ đều hiểu đạo lý xả thân.

Lúc này họ biết đây là cơ hội cuối cùng.

Phúc Vũ không nói lời nào nữa, trong mắt thoáng chút giằng co, khắc tiếp theo hắn không hề phí lời, trực tiếp giơ trường đao trong tay chém mạnh vào cánh tay mình.

Hoa!

Trong nháy mắt, máu Ma Thần vấy bãi bốn phương, khắc tiếp theo đại đao trong tay Phúc Vũ trực tiếp thôn phệ cánh tay hắn.

Phúc Vũ chẳng hề quan tâm, trừng mắt nhìn phía trước gầm lên:

"Địch, Đồ Đạo Nhất Đao, diệt!" Một đạo đao quang mãnh liệt xé tan mọi thứ, đao mang thâm thúy trực tiếp lao về phía trước, khí thế hạo đại khiến kẻ khác lạnh gáy.

Đồ Đạo Nhất Đao, ngay cả Đạo mà cũng dám đồ, hỏi thế gian ai không kinh hãi?

Phiên Vân thấy thế thần sắc nghiêm trọng, sau đó cũng bùng nổ theo. "Ha ha ha ha, chín sinh chín thế, một đời một kiếp, chín kiếp lâm thân, phá vỡ vạn vật, oanh toái vạn cổ, đạo của chín kiếp gia trì thân ta, trấn diệt kẻ thù trước mắt!" Hóa ra Phiên Vân đã âm thầm trải qua chín kiếp, mỗi một kiếp thân đều là bá chủ một phương, tu vi và cảm ngộ vô cùng mạnh mẽ, không hề thua kém lúc này.

Hiện tại tất cả đều hiện thân, dung hợp vào thân thể Phiên Vân Ma Thần để tăng cường khí diễm.

Bốn đại Ma Thần, bốn đại sát chiêu cái thế, bốn đại sát chiêu hằng cổ có thể phá vỡ thiên khung đã bùng nổ, thề phải phá tan ngón tay của Luân Hồi.

Tuy nhiên, họ đã thất vọng!

Đối diện với bốn đạo sát chiêu hung hách liên tiếp, ngón tay khổng lồ kia không hề có động tác nào khác, vẫn chậm rãi hạ xuống như cũ.

Nhưng một cảnh tượng quỷ dị đã xuất hiện.

Chỉ thấy bốn đạo sát chiêu cái thế mạnh mẽ cực điểm kia, khi tiếp xúc với sức mạnh của ngón tay khổng lồ, không hề gây ra được chút sóng gió nào mà cứ thế tan biến.

Sau đó, ngón tay khổng lồ dưới ánh mắt kinh hãi của bốn đại Ma Thần, trực tiếp nghiền áp chúng thành tro bụi, biến mất hoàn toàn.

Uy lực của Luân Hồi, một ngón tay nghiền nát bốn đại Ma Thần, thực lực mạnh mẽ và khủng bố đến mức khiến người ta phải run rẩy!

Trong Hỗn Độn, một mảnh điên đảo dần khôi phục lại sự bình tĩnh.

Tứ đại Hỗn Độn Chí Tôn cùng các Ma Thần khác đã biến mất, nhưng không một ai dám đi truy tìm tung tích của họ.

Khi Hỗn Độn quy về hư tĩnh, trong Hồng Hoang, không biết bao nhiêu cường giả thầm tự vấn, trong lòng không tự giác được mà tự hỏi: Rốt cuộc ai đã thắng?

Chỉ có tại các địa giới cấm kỵ, từng vị chí cường giả lộ vẻ mặt thất vọng mà khẽ lắc đầu, sau đó thu liễm khí tức, biến mất không thấy gì nữa.

Tại Long Uyên, Long Vương Hoàng thở dài một tiếng, sau đó nói: "Cửu U chi địa không hề phá toái, thậm chí đến một vết nứt cũng không có.

Xem ra Luân Hồi mười phần chắc đến tám chín phần đã an nhiên vô dạng, thậm chí có khả năng đã động dụng át chủ bài để chém giết tứ đại Hỗn Độn Chí Tôn cũng không chừng.

Rốt cuộc, thực lực của Luân Hồi không thể dùng thường lý mà hình dung, nếu không đã chẳng là Hồng Hoang đệ nhất cường giả." Sau đó, Long Vương Hoàng ngưng vọng về phía Cửu U chi địa mà xuất thần, tâm tư vạn thiên không rõ đang nghĩ gì, cuối cùng hóa tác một tiếng thở dài nhẹ: "Đạo rốt cuộc ở phương nào?

Thật là đường dài còn lắm gian truân!" Y không ngừng lắc đầu, sau đó hóa thành một đạo lưu quang biến mất tại đại điện.

Tại Thập Vạn Đại Sơn, bên trong Thú Hoàng điện của Thú Thần sơn mạch, Thần Nghịch đột nhiên mở mắt.

Một luồng bá đạo thần uy đặc hữu của Hung Thú Hoàng Giả bộc phát ra, sau đó lại tiêu thanh ẩn tích.

“Luân Hồi!

Quả nhiên không phải hạng người đơn giản.

Có thể cùng Bàn Cổ kích đấu suốt một nguyên hội, quả nhiên không dễ đối phó.” Giọng nói đạm mạc của Thần Nghịch vang vọng khắp Thú Hoàng điện.

“Cứ chờ xem, bản tôn tuyệt đối có thể đạt tới cao độ của Bàn Cổ, thậm chí siêu việt cũng không phải là chuyện khó!” Thần Nghịch thần sắc không đổi, bình đạm nói.

Ngay sau đó, bên trong Thú Hoàng điện lâm vào một mảnh an tĩnh.

Chỉ là một luồng khí thế bất khuất, cô ngạo ẩn ước bộc phát khiến lũ hung thú hộ vệ phụ cận một phen bất an, tự hồ bản năng cảm thấy sợ hãi.

Tại Thôn Phệ Vực Sâu, Thôn Phệ Lão Tổ khóe miệng lộ ra một tia cười tàn nhẫn: “Hắc hắc, hảo một cái Luân Hồi Đạo Tôn, hảo một cái Luân Hồi Pháp Tắc.

Không biết nếu bản tôn thôn phệ hắn thì sẽ đạt được chỗ tốt bậc nào, thật là chờ mong!” Một tiếng cười quỷ dị vang vọng, vô hạn lan tràn khắp Thôn Phệ Vực Sâu.

Trên Thanh Thiên Hẻm Núi, Thanh Thiên đạm mạc nhìn về nơi sâu thẳm của Hỗn Độn cách xa vô số quang niên, dường như đang nắm bắt điều gì đó, sau đó mới lẩm bẩm: “Luân Hồi thật sự mạnh đến vậy sao?” Ngay sau đó, y lại bộc phát ra một luồng uy thế còn khủng bố hơn: “Chung quy sẽ có một ngày, bản tôn sẽ dùng đầu lâu của ngươi để minh chứng cho hạo hãn thần uy vạn cổ vô địch của bản tôn!” Sau đó, Thanh Thiên Hẻm Núi tái độ quy về bình tĩnh.

Tại nơi phiêu miểu vô tế, nơi thời gian tận đầu không thể nắm bắt, trên một đạo cung sừng sững ức vạn cổ quang niên, người chấp

chưởng thời gian – Thời Thần Đạo Tôn bỗng nhiên mở mắt, một đạo tinh quang trong nháy mắt hiện ra trong nhãn mâu.

"Tứ đại Hỗn Độn Chí Tôn đều không thể chém giết hắn sao?

Trên thân Luân Hồi rốt cuộc ẩn chứa bí mật gì?

Vì sao mưu hoa lại sâu đến vậy, chẳng lẽ đã sớm nhìn thấu Khai Thiên đại kiếp?" Thời Thần lẩm bẩm, trong não hải vạn thiên ý niệm lóe lên.

Từ Bất Tử Hỏa Sơn đến phương Tây Canh Kim chi địa, tại các cấm kỵ chi địa, từng vị cường giả đều đã mở mắt.

Toàn bộ Hồng Hoang nhìn có vẻ thập phần tường hòa, nhưng thực tế lại là một mảnh động đãng bất kham, ám lưu không ngừng.

Một ngày nọ, tại Luân Hồi chi địa, một đạo thân ảnh cái thế hiện ra, đạo bào phiêu dật, khí thế đạm mạc, thân hình vĩ ngạn!

Chính là Luân Hồi Đạo Tôn trở về từ Hỗn Độn.

Chương 99

Lúc này, Luân Hồi Đạo Tôn nhìn vào hư không một lát, sau đó biến mất bên trong Luân Hồi Cổ Điện.

Ngay khi vừa tiến vào, Thế Giới Thụ ấu miêu rung động một hồi, tự hồ đang oán giận lại tự hồ như đang đòi công lao.

Luân Hồi thấy vậy, không nhịn được mà vuốt ve thân cây của nó, khen ngợi: "Ha ha, tiểu gia hỏa, lần này đa tạ ngươi thao túng địa mạch, nếu không ta cũng gặp chút phiền phức đấy!" Sau một hồi khen ngợi, Luân Hồi mới đuổi được Thế Giới Thụ ấu miêu đang mãn nguyện đi chỗ khác.

Không sai, bàn tay khổng lồ ngưng tụ lúc trước chính là do Thế Giới Thụ thao túng, đương nhiên phương pháp là do Luân Hồi truyền thụ.

Lúc này, tâm tình của Luân Hồi cũng không tệ.

Một lần thử thăm dò của đối phương đã giúp Luân Hồi thông suốt được những pháp tắc mà trước kia vẫn chưa hiểu rõ.

Chuyến đi vào thâm xử Hỗn Độn lần này, đặc biệt là lúc Thất Tình Lục Dục và Phiên Vân Phúc Vũ tứ đại Ma Thần xuất hiện, hắn đã triệt để minh ngộ.

Đầu tiên, khi Hồng Mông vỡ vụn, khẳng định có chí cường giả còn sống sót.

Cũng chính vì sự tồn tại của kẻ đó mà các Ma Thần như Thất Tình Lục Dục mới có thể an nhiên tồn tại đến nay.

Kẻ đó không lộ diện, thậm chí không ra tay, có hai khả năng: Thứ nhất, vì sợ hãi Đại Đạo tồn tại nên không dám hiện thân, sợ bị Đại

Đạo tìm ra tung tích mà chém giết, vì họ không phải sinh linh của Hỗn Độn nên không được Đại Đạo tí hữu.

Thứ hai, có khả năng đã trọng thương đến mức buộc phải trầm thụy, không thể tự mình hiện thân.

Cũng có thể là cả hai!

Nhưng bất luận là loại nào, Luân Hồi cũng đã hiểu rõ tâm tư của họ.

"A a, tồn tại từ thời Hồng Mông, cấp bậc Hỗn Độn Thánh Chủ năm xưa sao?

Không biết hiện tại thực lực của các ngươi còn lại được mấy phần?

Thật chờ mong trận đối chiến với các ngươi!" Một tiếng cười khẽ vang lên, Luân Hồi trực tiếp thân hình lóe lên, tái độ tiến vào trạng thái tu hành.

Việc Luân Hồi Đạo Tôn trở về không ai hay biết, toàn bộ Hồng Hoang cũng dần tiến vào giai đoạn phát triển ổn định.

Thấm thoát đã ba triệu năm trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, từng kiện đại sự liên tiếp phát sinh.

Đầu tiên, một chúng Tiên Thiên đại thần bắt đầu phát lực.

Đám cự đầu Yêu Tộc do Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng, Phục Hy, Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi dẫn đầu bắt đầu chinh triệu tứ phương, từng chủng tộc cổ lão bị tiêu diệt hoặc thu phục.

Cùng lúc đó, Vu Tộc cũng bắt đầu xuất binh từ Bất Chu Sơn, xâm chiếm địa bàn tứ phương.

Sau đó, không rõ nguyên nhân gì, Tiên Đạo Liên Minh do Thanh Liên đạo nhân, Bàn Vương, Lôi Trạch đại thần cầm đầu cũng xuất

thế, chinh chiến bốn phương.

Tán Tiên Đảo xâm chiếm tứ hải, thậm chí cả Bắc Minh của Côn Bằng cũng bị chiếm mất một mảnh địa bàn lớn, chỉ có thể co cụm một góc!

Rất nhanh, Yêu Tộc, Vu Tộc, Tán Tiên Đảo và Tiên Đạo Liên Minh chiếm cứ toàn bộ Hồng Hoang, hào xưng Tứ Đại Thế Lực!

Họ đối trì lẫn nhau, chung quy cũng quét sạch các thế lực nhỏ yếu khác.

Ngay vào thời khắc này, đột nhiên một luồng oanh động kịch liệt truyền đến, vô số Tiên Thiên đại thần tâm thần chấn động, nhận được một thông điệp: Hồng Quân Lão Tổ bắt đầu khai giảng lần thứ hai!

Lúc này mọi người mới phản ứng lại, hóa ra thời hạn triệu năm mà Luân Hồi Đạo Tôn ước định với Hồng Quân đã trôi qua từ lâu.

Gần như ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về Luân Hồi Cổ Điện, xem thử lần này Luân Hồi Đạo Tôn có hành động gì không?

Đáng tiếc, họ đã thất vọng.

Từ đầu chí cuối, Luân Hồi Đạo Tôn không hề có bất kỳ động tĩnh nào, khiến không ít kẻ mong chờ thầm hụt hẫng.

Sau đó, các đại cường giả bắt đầu thu thập hành trang, vượt nghìn dặm tiến về Tử Tiêu Cung trong Hỗn Độn.

Tuy rằng Hồng Quân Lão Tổ bị Luân Hồi Đạo Tôn trấn áp triệu năm, nhưng thực lực Hỗn Nguyên Đạo Chủ của đối phương là không thể giả được.

Đến nghe giảng một phen, đối với cảm ngộ và lý giải về Đại Đạo chắc chắn sẽ có tiến triển vượt bậc, tự nhiên không ai muốn bỏ lỡ.

Bước vào Tử Tiêu Cung lần nữa, bên trong đã xuất hiện nhiều

gương mặt lạ, còn những gương mặt cũ năm xưa đã biến mất không ít.

Mọi người đều hiểu, trong mấy triệu năm qua, Tứ Đại Thế Lực kình thôn hết thảy, các chí cường giả nếu không thể chống lại thì một là lánh đời tu hành, hai là đã bị đánh giết.

Đối mặt với trường diện như vậy, những kẻ chủ đạo như Đế Tuấn, Đế Giang, Thanh Liên đạo nhân, Đông Vương Công căn bản không thèm để ý đến ánh mắt của chúng nhân, hiển nhiên không bận tâm đến những thứ đó.

Thời gian trôi qua, Hồng Quân một lần nữa hiện thân, vẻ mặt đạm nhiên nhìn tứ phương, sau đó không hề khách sáo mà trực tiếp khai giảng Đại Đạo.

Tuy nhiên, không ít người phát hiện ra Hồng Quân Lão Tổ tuy bề ngoài bình đạm, nhưng trong ánh mắt tự hồ có thêm một tia nộ hỏa và âm mai không thể áp chế, hiển nhiên đạo tâm của đối phương đã sản sinh dao động!

Nhưng lúc này, chúng nhân hiển nhiên không quản được nhiều như thế, từng người bắt đầu lắng nghe Đại Đạo.

Vô số dị tượng thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên khiến không ít người lưu luyến quên lối về, mê đắm trong đó.

Khi Hồng Quân bắt đầu giảng giải Đại Đạo, tại Cửu U chi địa, Luân Hồi đột nhiên mở bừng đôi mắt.

Khắc tiếp theo, một tấm tín chỉ xuất hiện trên tay hắn, hóa thành mấy đạo lưu quang chui tọt vào các đại cấm kỵ chi địa, thậm chí cả Thời Thần Đạo Cung tại tận cùng thời gian cũng nhận được.

Làm xong hết thảy, Luân Hồi mới nhìn về phía Tử Tiêu Cung ngoài Hỗn Độn, một tia cười lạnh không biết đã xuất hiện tự bao giờ.

“Hồng Quân?

Hợp đạo, thao túng ý chí thiên địa, hóa thân Thiên Đạo, muốn một bước lên trời bước vào Hỗn Độn Chí Tôn sao?

Thật là si nhân thuyết mộng.

Nếu ngươi không châm chọc bản tôn trước đó, bản tôn còn lười quan tâm.

Đã dám ra tay với bản tôn, thì phải chuẩn bị tâm lý chặt tay đi!” Một tia giễu cợt hiện lên nơi khóe miệng Luân Hồi, hiển nhiên hắn đã nhìn thấu ý đồ của Hồng Quân Lão Tổ.

Hắn hiểu rõ, trong Hồng Hoang thiên địa vốn không có Thiên Đạo, chỉ có ý chí thiên địa mà thôi.

Chương 100

Hồng Quân chấp chưởng Tạo Hóa Ngọc Điệp, bên trong chứa đựng bí mật về thiên địa nên hiểu rõ hơn ai hết.

Ở tiền thế, khi không có Hỗn Độn Ma Thần xuất hiện, Hồng Quân có thể dùng bộ lý thuyết 'Thiên Đạo đại thế bất khả cải, tiểu sự khả cải' để lừa bịp, nhưng hiện tại, đặc biệt là khi có Luân Hồi ở đây, bộ đó tự nhiên không còn tác dụng.

"Bản tôn muốn xem thử, Hồng Quân ngươi làm sao đối mặt với lần giảng đạo thứ ba!" Luân Hồi nói xong, khóe miệng cười lạnh, sau đó không thèm để ý nữa mà trầm tâm vào tu hành.

Lúc này, bên trong Tử Tiêu Cung, lần giảng đạo thứ hai cũng kết thúc, tiếng giảng đạo của Hồng Quân ngừng lại.

Chúng nhân từ từ mở mắt, toàn bộ đứng dậy hành lễ với Hồng Quân.

Lần này Hồng Quân không hề giấu giếm, không chỉ kêu gọi chúng sinh tu luyện Trảm Thi đại đạo, mà ngay cả Pháp Tắc chứng đạo, Dĩ Lực chứng đạo, Công Đức chứng đạo đều giảng giải qua.

Dù vậy, Trảm Thi chứng đạo vẫn khiến không ít cường giả đỏ mắt.

Chỉ cần tu vi đạt đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong, không quản chiến lực thế nào, chỉ cần nắm giữ Tiên Thiên Linh Bảo là có thể ký thác tam thi lên linh bảo, trảm thi tiến vào Chuẩn Thánh.

Có thể thấy được, không lâu nữa, Hồng Hoang sẽ là thời đại mà Hỗn Nguyên Kim Tiên và Chuẩn Thánh hoành hành.

Sau khi mọi người đã thanh tỉnh, họ đều hành lễ tạ ơn Hồng Quân

giảng đạo.

Hồng Quân thản nhiên tiếp nhận, sau đó đạm đạm nói: "Năm xưa, bần đạo ở Hồng Hoang thu thập được một số linh bảo, giữ lại cũng vô dụng, hôm nay liền tặng cho các ngươi vậy!" Lời này vừa thốt ra, vô số người đều đỏ mắt mong chờ.

Tất nhiên, những người đứng đầu Tứ Đại Thế Lực và cường giả cấm kỵ chi địa không quá hưng phấn, vì trong bảo khố của họ Tiên Thiên vật không hề thiếu.

Nhưng đối với các tán tu, đây là một cơ hội lớn.

Hồng Quân không phí lời, trực tiếp nói với Tam Thanh: "Thái Thượng Lão Tử, ngươi là đứng đầu Tam Thanh, nắm giữ Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, hôm nay bần đạo tặng ngươi Thái Cực Đồ, mong ngươi hảo sinh tu hành!" Trong ánh mắt kinh hỉ của Lão Tử, Hồng Quân tùy tay ném Thái Cực Đồ cho y.

Một kiện Tiên Thiên Chí Bảo mà Hồng Quân cho đi thật quá nhẹ nhàng.

Ngay sau đó, Hồng Quân lại lấy ra Bàn Cổ Phiên trao cho Nguyên Thủy Thiên Tôn: "Ngươi cũng là một trong Bàn Cổ Tam Thanh, hôm nay Bàn Cổ Phiên này liền giao cho ngươi!" Lại một kiện Tiên Thiên Chí Bảo được tặng đi, ngay cả Thái Nhất cũng cảm thấy đỏ mắt.

Tiếp đó, Hồng Quân lấy ra Tru Tiên Tứ Kiếm trao cho Thông Thiên.

Thông Thiên hân hoan tiếp nhận, yêu thích không buông tay, liên tục tạ ơn.

Kiện sát phạt chí bảo cái thế từng giúp Ma Tổ La Hầu đấu với các đại thần thông cường giả nay đã tái thế, vô số người nhìn Thông Thiên với ánh mắt vô cùng hâm mộ và đố kỵ.

Sau đó, Hồng Quân trao Sơn Hà Xã Tắc Đồ và Hồng Tú Cầu cho Nữ Oa.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng nhận được Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên và Tố Sắc Vân Giới Kỳ, khiến đám tán tu phía sau ghen tị không thôi.

Hồng Quân thấy vậy, thở dài một tiếng: "Thôi được rồi, phía sau ta có Phân Bảo Nhai, bên trong có không ít Tiên Thiên vật, các vị có thể tự đi lấy!" Lời vừa dứt, các đại cường giả tranh tiên khủng hậu lao tới, Tam Thanh vẫn là những người đi đầu.

Ngay cả đại biểu của các thế lực lớn và cấm kỵ chi địa cũng tiến tới, mang tính biểu tượng thu lấy vài kiện linh bảo để nể mặt Hồng Quân.

Hồng Quân thấy vậy, lông mày hơi nhíu, hiển nhiên không mấy vui vẻ nhưng không nói gì.

Sau một hồi tranh đoạt, lần giảng đạo thứ hai kết thúc, cường giả các thế lực trở về, Hồng Hoang lại lâm vào một mảnh bình tĩnh.

Sau khi nghe giảng, chúng sinh cảm ngộ rất nhiều, hiển nhiên đang không ngừng tiêu hóa.

Có lẽ chẳng bao lâu nữa, Hỗn Nguyên Kim Tiên sẽ thực sự xuất hiện hàng loạt!

Thời gian chậm rãi trôi qua, tại Hồng Hoang các nơi, cường giả bắt đầu đua nhau đột phá, tấn cấp Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Vào khắc đó, chúng nhân đều hiểu rõ một điều: Thời đại Hỗn Nguyên Kim Tiên đã triệt để đến.

Một ngày nọ, tại Tổ Vu điện, mười một Tổ Vu do Đế Giang cầm đầu tụ họp một chỗ.

Một luồng khí diễm hào xưng vô địch xông thẳng lên trời, nếu có cường giả thế lực khác ở đây, chắc chắn sẽ phải kinh hãi hô lên.

Lúc này, họ tụ họp cùng nhau nhưng thần sắc lại vô cùng nghiêm nghị.

Với tư cách là Không Gian Tổ Vu, Đế Giang lên tiếng trước: "Chư vị huynh đệ, sau khi đột phá Hỗn Nguyên Kim Tiên, chắc hẳn đều nhận ra ấn ký truyền thừa mà Phụ Thần để lại trong nguyên thần của chúng ta rồi.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, sau khi hợp thể có thể lực chiến Hỗn Nguyên Kim Tiên!" Huyền Minh ở bên cạnh không tự giác được mà cười khổ: "Biết thì đã sao?

Hậu Thổ muội tử vì nguyên nhân hấp thu tinh huyết của Luân Hồi Đạo Tôn mà được Đạo Tôn nhận làm nghĩa nữ, chúng ta chẳng lẽ có thể cưỡng cầu nàng gia nhập trận doanh của chúng ta sao?" Cường Lương thấy vậy, thần sắc biến ảo không ngừng, cuối cùng nghiến răng nói: "Thì đã sao?

Trên thân Hậu Thổ muội tử cũng nắm giữ một giọt tinh huyết của Phụ Thần, nàng vẫn là một phần tử của Vu Tộc chúng ta.

Nếu nàng không về, Đô Thiên Thần Sát Đại Trận làm sao diễn luyện?" Thần sắc mọi người biến ảo liên tục.

Vu Tộc tuy có mười một Hỗn Nguyên Kim Tiên, nhưng nếu luận chiến lực thật sự, hiển nhiên không thể ở trong tình huống một đối một mà đối kháng với cường giả Yêu Tộc nắm giữ chí bảo.

Nhất thời, mọi người đều lâm vào tình thế lưỡng nan.

Họ hiểu rõ, nếu Hậu Thổ thực sự quy lai, thực lực Vu Tộc sẽ tăng trưởng gấp bội.

Đặc biệt là Hậu Thổ trường kỳ được Luân Hồi Đạo Tôn mang

theo bên người tận tâm giáo đạo, chiến lực tuyệt đối xếp thứ nhất trong Thập Nhị Tổ Vu.

Chưa kể, Hậu Thổ vì hấp thu tinh huyết của Luân Hồi Ma Thần mà có thể tu luyện nguyên thần, thao khống chí bảo, sự mạnh mẽ của nàng là không cần bàn cãi.

Nhưng, ai dám đi lôi kéo Hậu Thổ?

Không nói đến Luân Hồi Đạo Tôn và Thiên Cơ Đài, chỉ riêng ba đại đồ đệ của Luân Hồi Đạo Tôn thôi cũng đã là rào cản không thể vượt qua.

Huyết Tôn Minh Hà, Kiếm Tôn Kiếm Linh, Thanh Đế Thanh Y, đều là những tồn tại trấn áp vạn thế, vạn cổ vô địch.

Họ không tự tin đến mức nghĩ rằng chỉ cần đột phá Hỗn Nguyên Kim Tiên là có thể kháng hành được những người đó.

Trong lúc các Tổ Vu đang trầm mặc không biết mở lời thế nào, Thời Gian Tổ Vu Chúc Cửu Âm đột nhiên lên tiếng: "Bất luận thế nào, chúng ta cũng phải đi thử một phen.

Hậu Thổ muội tử mang trong mình một phần khí vận của Vu Tộc chúng ta.

Đến nay, Lục Nhĩ Mĩ Hầu chấp chưởng Tổ Vu Thành vẫn luôn được chúng ta chiếu cố nên mới có thể bình an vô sự.

Những đại vu thuộc Thổ chi nhất mạch như Hậu Nghệ, Hình Thiên cũng nhận không ít ưu đãi của chúng ta.

Chương 101

Giờ chúng ta có cầu, không tin nàng không đáp ứng!" "Chỉ là..." Huyền Minh khẽ cắn môi, không kìm được mà mở miệng.

Nhưng ngay sau đó, lời còn chưa dứt, một luồng khí thế khủng bố vô biên, trấn áp vạn cổ mạnh mẽ giáng lâm.

Thần uy ngạo thị đương trường khiến người ta kinh hãi đến cực hạn.

Một luồng huyết khí trùng thiên bá đạo giáng lâm, ngay cả mười một Tổ Vu cũng cảm nhận được một tia áp lực cực lớn.

"Chư vị, cố nhân đến thăm, sao không hiện thân gặp mặt?" Giọng nói bình đạm của Minh Hà vang lên, tuy nhẹ nhàng nhưng không ai dám coi thường.

Mười một Tổ Vu trong nháy mắt đều sững sờ, lâm vào trầm mặc, sau đó nhìn nhau một cái, trong lòng đã hiểu rõ, Minh Hà đến lần này hẳn là vì chuyện đó.

Mười một người hiên ngang đứng dậy, tâm ý tương thông gật đầu, sau đó toàn bộ bộc phát khí thế khủng bố: "Ha ha, thì ra là Huyết Tôn giáng lâm, thất kính thất kính!" Giọng nói sảng khoái của Đế Giang truyền ra, mang lại cảm giác như gió xuân ấm áp, không hổ là tộc trưởng của một đại tộc, khí độ này khiến người ta phải túc nhiên khởi kính.

Sau đó, Minh Hà được mười một Tổ Vu mời vào Tổ Vu điện.

Sau khi vào điện, Minh Hà cũng không phí lời, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

"Thực không dám giấu giếm, bần đạo lần này đến đây là vì Hậu

Thổ sư muội!" Minh Hà trực tiếp mở lời.

Đế Giang cùng những người khác tâm lĩnh thần hội, Đế Giang không lộ ra cảm xúc gì, nói: "Ồ?

Nguyện nghe tường tận!" Minh Hà thấy vậy, trước mặt mười một Tổ Vu, hắn đưa tay ra.

Khắc tiếp theo, trong nhãn mâu nghiêm nghị của mười một Tổ Vu, một giọt tinh huyết tỏa ra khí diễm vô hạn cường đại xuất hiện trong tay Minh Hà.

Giọt tinh huyết này tràn đầy sức sống, uẩn hàm uy năng khủng bố vô biên, dù đã trôi qua ức vạn năm vẫn mang theo khí diễm mạnh mẽ làm rung động tinh hà.

Một luồng uy áp Hồng Hoang, độc bá vạn cổ, khí phách dũng động khiến tâm thần chúng nhân run rẩy sợ hãi.

Mười một Tổ Vu cảm thấy trái tim run lên, tiếng oanh minh nổ ra trong lòng khiến họ kinh ngạc không thôi.

"Tinh huyết của Phụ Thần!" Mười một Tổ Vu đồng thanh kinh hô, sau đó nhìn chằm chằm giọt tinh huyết Bàn Cổ trước mắt với vẻ mặt chấn hãi khó có thể hình dung.

Sau đó, họ lập tức hiểu ra, giọt tinh huyết vô cùng thuần tịnh nhưng mang uy năng chí cao vô thượng này, khắp thiên hạ e rằng chỉ có Luân Hồi Đạo Tôn mới lấy ra được.

Trong mắt Đế Giang mang theo quyết tâm nhất định phải có được, y nhìn Minh Hà nói: "Minh Hà đạo huynh, không biết Đạo Tôn có gì phân phó, đạo huynh cứ nói đừng ngại, giọt tinh huyết này Vu Tộc chúng ta muốn!" Trong mắt lóe lên ý chí chiến đấu vô hạn, y phất tay, không hề sợ Minh Hà sẽ đưa ra yêu cầu quá đáng.

Minh Hà thấy vậy cũng không bất ngờ, hắn biết tinh huyết Bàn Cổ

quan trọng thế nào đối với Vu Tộc.

"Giọt tinh huyết này trao cho Vu Tộc, nhưng Hậu Thổ sư muội sau này trong các đại chiến sẽ không xuất chiến.

Tin rằng có giọt tinh huyết này tồn tại, các ngươi có thể giúp Vu Tộc tạo ra thêm một cường giả cấp bậc Tổ Vu rồi!" Lời này vừa thốt ra, mười một Tổ Vu lộ vẻ hỉ sắc, không cần bàn bạc nhiều liền trực tiếp đồng ý!

"Thứ hai, chính là tòa Hậu Thổ Thành dưới chân núi Bất Chu của Hậu Thổ sư muội, thỉnh chư vị chiếu cố nhiều hơn!" Minh Hà tiếp tục nói.

Đế Giang và những người khác đương nhiên đồng ý, chuyện lớn đã xong thì những chuyện nhỏ này tự nhiên không cần nhiều lời, huống hồ họ cũng cần giữ quan hệ tốt với mạch của Luân Hồi.

"Cuối cùng là, lần giảng đạo thứ ba của Hồng Quân Đạo Tổ, Đạo Tôn hy vọng các ngươi đi dự..." Minh Hà nói đến đoạn sau thì trực tiếp dùng mật ngữ truyền âm.

Mười một Tổ Vu ban đầu kinh ngạc, sau đó trợn to mắt, biến thành chấn hãi tột độ.

Minh Hà thấy vậy đạm đạm nói: "Yên tâm, chuyện này sẽ có người đi đầu, các ngươi không cần phải ra mặt!" Đế Giang hít sâu một hơi khí lạnh, cưỡng ép trấn áp sự chấn động trong lòng, nhìn sâu vào Minh Hà một cái.

Tiễn đưa Minh Hà rời khỏi nơi này, Đế Giang vẫn chưa thể lấy lại tinh thần, vẻ mặt kinh hãi vẫn khó có thể diễn tả bằng lời.

Oanh~!

Một tiếng nổ lớn vang dội giữa trời quang, rung chuyển trời đất, thu hút sự chú ý của vô số người.

Lúc này, sau khi lần giảng đạo thứ hai của Hồng Quân kết thúc, cuộc tranh đấu trong Hồng Hoang lại bắt đầu lần nữa.

Không biết có phải đã bàn bạc từ trước không, Vu Tộc ra tay trước, đại quân tiến về phía Đông hướng tới Đông Hải.

Huyết khí trùng thiên vô biên vô tận, từng chiến binh Vu Tộc dũng mãnh dưới sự dẫn dắt của các Đại Vu khí thế hung hăng xuất binh đánh Tán Tiên Đảo.

Yêu Tộc gần như cùng lúc cũng điều động đại quân tiến đánh Tiên Đạo Liên Minh, khí thế vô cùng cường thịnh.

Trên Tán Tiên Đảo, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu vẻ mặt khó coi nhìn mười một Tổ Vu đang bao vây tứ phương, không, phải là mười hai Tổ Vu mới đúng.

Trong đó có một vị cường giả cấp bậc Tổ Vu là Xi Vưu đang mạnh mẽ quật khởi.

Khác với tiền thế, Xi Vưu lần này hấp thu tinh huyết Tổ Vu, mà là tinh huyết Bàn Cổ, thực lực cường đại chưa từng có.

Đứng bên cạnh mười một Tổ Vu, khí thế của y vô cùng hung hãn, không hề thua kém, khiến người bên cạnh không khỏi kinh ngạc.

Điều khiến Đông Vương Công sợ hãi là những trợ thủ mà y chờ đợi đều không thấy đâu, từ Tam Thanh đến bộ đôi phương Tây đều không xuất hiện.

Lúc này Đông Vương Công gần như đã hiểu ra, đa phần mình đã bị từ bỏ rồi.

Nếu không có pháp chỉ của Hồng Quân Lão Tổ thì đừng hòng đám người Tam Thanh ra tay giúp đỡ.

Trong thâm tâm y gào thét: "Hồng Quân, ngươi định từ bỏ bản

hoàng như vậy sao?

Bản hoàng thật sự đã nhìn lầm ngươi rồi!" Lúc này, Đế Giang nhìn Đông Vương Công với thần sắc âm trầm tột độ, lạnh lùng cười nói: "Đông Vương Công, định ngoan cố chống trả sao?

Hôm nay không ai cứu được ngươi đâu, Đạo Tổ Hồng Quân không được, thế gian này không ai có thể!" Khí thế của Đế Giang vô cùng bá đạo, nhãn mâu thâm thúy không ngừng ngưng tụ sát khí.

Trong lòng y còn những lời chưa nói hết: "Hồng Quân Lão Tổ còn đang tự thân khó bảo toàn, cứu ngươi sao?

Ha ha!" Đông Vương Công không biết rằng, không phải Hồng Quân không muốn giúp, mà là không thể giúp.

Lúc này, tại Tử Tiêu Cung sâu trong Hỗn Độn, Hồng Quân Lão Tổ vẻ mặt già nua, thần sắc cực kỳ khó coi nhìn cường giả đang bế mục dưỡng thần trước mặt, tâm trạng âm trầm tột độ.

"Thiên Cơ, ngươi thật sự không để bần đạo ra tay sao?" Hồng Quân nén nộ hỏa, trầm giọng hỏi.

Thiên Cơ nghe vậy, bỗng nhiên mở mắt, một đạo khí thế mạnh mẽ quét ngang trường không, nhìn Hồng Quân nói: "Hồng Quân, đừng nói nhiều.

Hôm nay bần đạo ở đây, ngươi đừng hòng bước ra khỏi Tử Tiêu Cung một bước.

Chương 102

Nếu hoài nghi thực lực của bần đạo, ngươi cứ việc thử xem!" "Hỗn chướng!" Hồng Quân Lão Tổ trừng mắt, khí thế khủng bố bùng nổ xung quanh, hướng về phía Thiên Cơ mà trùng kích.

Khắc này Hồng Quân giống như một vị Nộ Mục Kim Cương, vô cùng đáng sợ!

Thế nhưng, khí thế mạnh mẽ như vậy cũng không khiến Thiên Cơ mảy may lo lắng, thậm chí còn không thèm ngẩng đầu.

Có thể thấy, Thiên Cơ hiện tại đã trở nên vô cùng mạnh mẽ, khi đối mặt với Hồng Quân Lão Tổ – người từng trấn áp La Hầu – mà vẫn không chút e sợ, thậm chí ẩn ẩn còn có khát vọng muốn một chiến.

Nhìn Thiên Cơ bất động thanh sắc, thần sắc Hồng Quân biến ảo khôn lường, nhưng cuối cùng vẫn không ra tay.

Không còn cách nào, không nói chuyện khác, chỉ riêng Thiên Cơ thôi y đã không nắm chắc phần thắng, huống hồ sau lưng y còn có vị Luân Hồi Đạo Tôn vừa trở về từ thâm xử Hỗn Độn kia.

Lúc này Hồng Quân đã không còn tư tâm muốn tranh phong với Luân Hồi.

Có lẽ chỉ khi nào tạo được đột phá, tiến vào Hỗn Độn Chí Tôn thì mới có ý định đó.

Hiện tại, y không thể giúp đỡ Đông Vương Công, chỉ có thể thầm cầu nguyện Không Gian Ma Thần Dương Mi sẽ ra tay giúp Đông Vương Công một tay.

Chỉ có Luân Hồi biết, đời này không giống tiền thế, Đông Vương

Công đối với Hồng Quân vô cùng quan trọng, nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì Hồng Quân thật sự không muốn từ bỏ.

Nhưng y không biết rằng, vị Dương Mi Lão Tổ, Dương Mi Đại Tiên mà y hằng mong đợi, lúc này đang ở trong Hỗn Độn, từng bước không thể tiến tới.

Không phải y không muốn đi, mà là không thể đi, không dám đi.

Lúc này Dương Mi tay cầm nhành dương liễu, vẻ mặt kỵ đạn nhìn về phía trước.

Trên một cây đại đạo bút đang tỏa ra u quang vô tận, một luồng Luân Hồi pháp tắc nhiếp nhân tâm thần đang mạnh mẽ dũng động.

Một luồng lực lượng thiên địa minh minh đang mạnh mẽ khóa chặt lấy y, khiến y vô cùng bất lực.

Đại Đạo Luân Hồi Bút, thành đạo chí bảo của Luân Hồi Đạo Tôn, từng cùng Bàn Cổ Phủ, Tạo Hóa Ngọc Điệp, Hỗn Độn Thanh Liên tư sát suốt một nguyên hội mà không rơi vào thế hạ phong.

Sự xuất hiện của nó cũng mang ý nghĩa cho ý chí của Luân Hồi Đạo Tôn.

Đối với Sát Lục Ma Thần đang cầm Đại Đạo Luân Hồi Bút, y tự nhiên không để vào mắt, nhưng điều y thực sự kỵ đạn chính là chủ nhân đứng sau nó – Luân Hồi Đạo Tôn.

"Sát Lục đạo hữu, ý gì đây?" Dương Mi nén giận hỏi, trong mắt không ngừng lộ ra hung quang.

Sát Lục Lão Tổ lại như không thấy, đạm mạc mỉm cười giải thích: "Dương Mi Lão Tổ, đừng uổng phí tâm tư nữa.

Đạo Tôn có lời, nếu dám bước vào Hồng Hoang một bước, tất sẽ triệt để chém giết!" Sát Lục Lão Tổ nói một cách nhẹ nhàng, tùy ý,

như thể việc chém giết Dương Mi cũng đơn giản như giết một con kiến vậy.

"Phóng tứ!" Lông mày dài của Dương Mi khẽ động, khí thế vô tận bộc phát xung quanh.

Y giận dữ nhìn Sát Lục Lão Tổ, trong mắt tràn đầy nộ dung và hung diễm, dường như khắc tiếp theo sẽ ra tay đánh chết Sát Lục Lão Tổ.

Đối mặt với đại nạn, Sát Lục Lão Tổ không hề lo lắng, trái lại vẫn cười bình thản.

Hành động này ngược lại khiến Dương Mi không dám vọng động, sắc mặt biến hóa liên tục, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài, biến mất vào thâm xử Hỗn Độn.

Cuối cùng, vì kỵ đạn thực lực của Luân Hồi Đạo Tôn mà không dám bước vào Hồng Hoang.

Hồng Quân đạo hữu, không phải bần đạo không giúp...

Ai~!

Dương Mi thầm nghĩ trong lòng, sau đó thân thể tiến về phía thâm xử Hỗn Độn.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, vô số chí cường giả chứng kiến cảnh này đều cảm thấy kinh hãi và chấn động.

Luân Hồi Đạo Tôn từ khi trở về từ Hỗn Độn, thực lực và khí thế lại càng thêm mạnh mẽ và hung hãn.

Người còn chưa tới, chỉ một cây Đại Đạo Luân Hồi Bút giáng lâm đã khiến Hỗn Độn đệ tam Ma Thần, người chấp chưởng Không Gian – Dương Mi Lão Tổ phải triệt để rút lui.

Thực lực cỡ này, nhìn khắp Hồng Hoang, nhìn khắp Hỗn Độn,

ngoài Luân Hồi ra thì còn ai?

Lúc này, tại Tán Tiên Đảo, sau khi biết không có ai chi viện, Đông Vương Công cũng đã nảy sinh tử chí.

"Bố Vạn Tiên Đại Trận!" Đông Vương Công gào lớn một tiếng, ngay sau đó, vạn danh chí cường giả cấp bậc Tiên Đế toàn bộ bộc phát.

Một luồng khí diễm mạnh mẽ vô địch quét ngang trường không, ngay khắc sau, Vạn Tiên Trận Đồ xuất hiện.

"Muốn phúc diệt Tán Tiên Đảo nhất mạch của ta sao?

Si nhân thuyết mộng!

Ai dám tới chịu chết!" Đông Vương Công lạnh giọng nói.

Đối với Vạn Tiên Trận đã diễn luyện mấy chục triệu năm, y vô cùng tự tin!

Thế nhưng, đáp lại y không phải là sự kỵ đạn của mười hai Tổ Vu, mà là những tiếng cười lạnh khinh miệt.

Trong lúc Đông Vương Công đang kinh ngạc, đột nhiên khí diễm Hồng Hoang vô biên cuộn trào trên thiên khung, từng luồng khí thế mạnh mẽ vô địch hiện ra.

Khắc sau, giọng nói băng lãnh của Đế Giang vang lên đầy quyền uy: "Kết trận!" Oanh~ Không đợi Đông Vương Công kịp định thần, một luồng khí diễm cực lớn phá toái thiên khung, chiến thần chi uy chí cao vô địch bùng nổ.

Xung quanh mười hai Tổ Vu, huyết khí vô biên trùng thiên, hoành quán bát phương.

Sau đó, dưới ánh mắt kinh hãi của Đông Vương Công, mười hai Tổ Vu trực tiếp dung hợp làm một.

Ngay sau đó, một hơi thở thương lương, hằng cổ bộc phát ra.

Huyết khí vô biên đẩy lùi bát phương, chấn động vạn cổ, trong sát na đó đã thu hút ánh mắt của tất cả chí cường giả.

Khi thần thức của họ giáng lâm xuống Đông Hải, tất cả đều không tự giác được mà rúng động, sự chấn hãi hiện rõ trong mắt.

"Bàn Cổ hư ảnh!" Có người kinh hãi kêu lên, khó có thể tin được cảnh tượng trước mắt.

Vào khoảnh khắc đó, họ mới biết hóa ra Vu Tộc tuy không tu nguyên thần, nhưng át chủ bài của họ lại khủng bố đến mức này.

Chương 103

"Tê~!

Không ngờ Phụ Thần lại để lại một món bảo bối như vậy cho mười hai Tổ Vu!" Có người hít khí lạnh nói.

"Ai bảo không chứ, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, chỉ riêng khí thế thôi đã khiến người ta không dám coi thường rồi!" "Không biết Đô Thiên Thần Sát Đại Trận và Vạn Tiên Đại Trận, rốt cuộc bên nào thắng một trù đây?" Có người đột nhiên vô cùng chờ mong nói, lời này cũng thu hút sự chú ý của vô số người.

"Không biết được, Vạn Tiên Trận là do Hồng Quân Đạo Tổ trao cho Đông Vương Công.

Tuy trước kia bị Thanh Đế một mình phá trận, nhưng khi đó Đông Vương Công chưa phát huy được thực lực ứng có, tu vi cũng còn thiếu hụt, không thể tùy ý thao khống Vạn Tiên Đại Trận, nên bị phá là bình thường!" "Còn Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận cũng không cần nói nhiều, đã được Bàn Cổ Đại Thần để lại thì uy năng chắc chắn không cần bàn cãi.

Ta càng lúc càng tò mò rồi đấy!" Những tiếng bàn tán vang lên, ngày càng nhiều người hướng mắt về phía biển Đông.

Lúc này, trước mặt Vạn Tiên Trận, nhìn Bàn Cổ hư ảnh hùng vĩ hạo đãng, trong lòng Đông Vương Công cũng chấn động vạn phần.

Nhưng hiện tại đã không còn đường lui, nên y không nói nhiều nữa mà trực tiếp lên tiếng: "Đế Giang, để đối phó với Tán Tiên Đảo của ta, các ngươi ngay cả di trạch của Bàn Cổ cũng lộ ra rồi sao?

Đã như vậy, vào trận đi!" Dứt lời, Vạn Tiên Đại Trận rung

chuyển, một khe hở khổng lồ được mở ra, từng đạo đạo uẩn quỷ dị bộc phát không ngừng, trùng kích tâm thần chúng nhân.

Lúc này, từ trên Bàn Cổ hư ảnh, giọng nói của Đế Giang cũng trở nên cực độ băng lãnh.

"Hanh, Đông Vương Công, hôm nay Vu Tộc ta thắng là phải thắng một cách sạch sẽ lợi lạc.

Dùng Vạn Tiên Trận tế điện cho màn ra mắt đầu tiên của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, cũng coi như xứng đáng với ngươi!" Dứt lời, không thèm để ý đến giọng nói đang có chút thẹn quá hóa giận của Đông Vương Công, kẻ khống chế cự nhân bắt đầu bước về phía Vạn Tiên Trận.

Nhất thời phong vân dũng động, tinh hà chấn chiến, vô số người vừa đảm chiến tâm kinh vừa thầm kinh hãi.

Từng đạo sát chiêu hạo hãn khủng bố từ Vạn Tiên Trận truyền ra, thế trận mạnh mẽ và khủng bố đến mức chỉ nhìn thoáng qua cũng cảm thấy nghẹt thở.

Cùng lúc đó, dưới sự dẫn dắt của các cái thế Đại Vu như Khoa Phụ, Hình Thiên, Hậu Nghệ, Tương Liễu, Phong Bá, Vũ Sư, toàn bộ quân đoàn Vu Tộc lao vào tiêu diệt Tán Tiên Đảo, uy thế mạnh mẽ khiến người ta kinh hãi không thôi.

Lúc này chúng nhân mới phát hiện, hóa ra từ bao giờ, thực lực của các Đại Vu đã đạt tới mức đáng sợ như vậy.

Tùy ý một kích cũng có thể đánh chết Tiên Vương, toàn lực một kích ngay cả Tiên Đế cũng phải đẫm máu.

Nhất thời, toàn bộ trận chiến trực tiếp rơi vào thế áp đảo một chiều, điều mà không ai ngờ tới.

Chúng sinh thấy vậy đều đã có câu trả lời trong lòng.

Rõ ràng là để xoay chuyển cục thế, Tán Tiên Đảo buộc phải dựa vào việc Đông Vương Công phá được Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Nhưng trận pháp đó dễ phá đến thế sao?

Lúc này bên trong Vạn Tiên Trận, ngay cả Đông Vương Công cũng bắt đầu cảm thấy không chống đỡ nổi.

Bàn Cổ hư ảnh quá khủng bố, mỗi quyền mỗi thức tung ra đều khiến toàn bộ đại trận rung chuyển dữ dội, vạn danh Tiên Đế cường giả tâm thần đều bị chấn động.

Ngàn năm thời gian trong cuộc đại chiến chấn động thiên địa cuối cùng cũng trôi qua.

Một ngày nọ, bên trong Vạn Tiên Trận, Bàn Cổ hư ảnh đột nhiên ngẩng đầu, bá khí vô tận quét ngang bát phương.

Giọng nói tự hào của Đế Giang truyền ra: "Ha ha ha ha, Vạn Tiên Đại Trận bất quá cũng chỉ có vậy!

Đông Vương Công, ngươi đã hết sạch vốn liếng rồi, xem chúng ta phá trận đây!" Dứt lời, khí thế cuộn trào bát hoang, một luồng bá khí vĩ ngạn độc bá thiên địa bộc phát.

Ngay sau đó, bên trong Vạn Tiên Đại Trận, linh khí đậm đặc lại, Tiên Thiên chi khí vô tận bắt đầu ngưng tụ vào tay Bàn Cổ hư ảnh, một chiếc đại rìu hư ảo bắt đầu xuất hiện.

Khi đại rìu hoàn toàn ngưng tụ, Bàn Cổ hư ảnh bỗng trừng mắt, một luồng khí thế bễ nghễ thiên hạ trong nháy mắt bùng nổ.

Khắc sau, y nhìn quanh Vạn Tiên Trận một lượt với vẻ giễu cợt, sau đó cầm đại rìu mạnh mẽ vung lên hướng về tứ phương!

Oanh~ Trong nháy mắt, hư không trực tiếp vỡ vụn, rìu quang vô

biên đánh nát trường không, mang theo một vẻ khai thiên tích địa.

"Bàn Cổ khai thiên, rìu chém cửu thiên!" Mười hai Tổ Vu đồng thanh hô lớn, giọng nói như sấm rền cuộn cuộn lan tỏa tứ phương, thu hút sự chú ý của vô số sinh linh.

Tiếp đó, vô số sinh linh chỉ cảm thấy thiên địa rung chuyển.

Trong mắt họ, Vạn Tiên Đại Trận kiên trì suốt ngàn năm rốt cuộc đã vỡ tan tành.

Một đạo ba văn mạnh mẽ đột nhiên bùng nổ, lan rộng ra phạm vi ức vạn dặm.

Nơi nó đi qua, mặt nước Đông Hải bị ép xuống thấp tới ba thước, vô cùng mạnh mẽ.

Khắc sau, hai đạo thân ảnh chật vật hiện ra trước mắt chúng nhân.

Chỉ thấy Đông Vương Công y phục rách nát, miệng không ngừng phun máu nhìn về tứ phương.

Không chỉ vậy, khí thế của y cũng rơi xuống mức thấp nhất, trước ngực hiện rõ một vết rìu sâu hoắm.

Ánh mắt chúng sinh co rút lại, kinh hãi nhìn cảnh tượng trước mắt.

Ai cũng hiểu Đông Vương Công mệnh chẳng còn bao lâu.

Tây Vương Mẫu cũng không khá hơn là bao, nhưng tự hồ có chí bảo hộ thể nên thương thế nhẹ hơn Đông Vương Công nhiều.

Ở phía trước họ, mười hai Tổ Vu đã giải thể, nhưng ai nấy đều lãnh mặc nhìn hai người, phong tỏa mọi đường lui cuối cùng.

Còn vạn danh Tiên Đế thao khống Vạn Tiên Trận cũng đã theo đại trận vỡ nát mà vong mạng!

Lúc này Đông Vương Công vẻ mặt trắng bệch nhìn mười hai Tổ Vu đang bao vây mình.

Nhưng y không hề hoảng hốt, trái lại còn bình tĩnh nhìn tứ phương, hiểu rõ lần này tất chết không nghi ngờ.

Y nhìn Tây Vương Mẫu đang lo lắng nhìn mình, lộ ra nụ cười an ủi: "Đa tạ nàng đã hộ vệ ta, cũng cảm ơn những năm qua đã thầm lặng hy sinh vì ta.

Bây giờ, hãy để ta làm một chuyện cuối cùng vì nàng!" Nói xong, y không thèm để ý đến sắc mặt tái nhợt của Tây Vương Mẫu, toàn thân đột nhiên phình to, biến thành một quả cầu khổng lồ lao thẳng về phía nhóm người Đế Giang.

Nhãn thần Đế Giang và những người khác co rụt lại, không ngờ Đông Vương Công lại dứt khoát quyết liệt đến vậy, trực tiếp chọn tự bạo.

Họ muốn ngăn cản nhưng không kịp, trong lúc vội vã chỉ có thể chọn cách phòng ngự bị động.

Chương 104

Oanh~!

Một tiếng nổ lớn chấn động tứ phương, lấy Đông Vương Công làm trung tâm, phạm vi nghìn vạn dặm biến thành một mảnh phế tích.

Một vị Tiên Thiên Ma Thần cấp bậc Hỗn Nguyên Kim Tiên tự bạo, hậu quả có thể tưởng tượng được tàn khốc đến mức nào.

Khi mọi thứ tan biến, mười hai Tổ Vu hiện ra trong tình trạng khá chật vật, khóe miệng ai cũng rỉ máu.

Có thể thấy việc Đông Vương Công tự bạo cũng khiến họ không dễ chịu chút nào.

Sau đó, họ tìm kiếm một vòng nhưng không thấy tung tích của Tây Vương Mẫu, bất giác nhìn nhau một cái, sau đó bắt đầu thu binh.

Lần này Vu Tộc cũng tổn thất khá nặng nề, có lẽ cần mấy chục triệu năm nữa mới có thể khôi phục hoàn toàn.

Lúc này, tại núi Côn Luân thần sơn cách xa vô tận về phía Đông, Tam Thanh tọa lạc tại Đông Côn Luân đột nhiên mở mắt nhìn về phía Tây.

Ba người nhìn nhau không nói gì, vì Tây Côn Luân không phải địa bàn của họ, huống hồ hiện tại họ cũng không mấy sẵn lòng gặp vị kia.

Trên Tây Côn Luân, một đạo hư không hiện ra, một nữ tử y phục rách rưới chật vật bước ra, nhìn khí thế có thể thấy tình trạng của nàng không hề tốt.

Lúc này Tây Vương Mẫu ánh mắt mê ly mang theo một tia sầu muộn, cuối cùng thở dài một tiếng: “Ai~!

Vương đồ bá nghiệp cuối cùng cũng chỉ là một giấc mộng không.

Sớm biết thế này thì thuở ban đầu hà tất phải làm vậy?" Tây Vương Mẫu lắc đầu, sau đó bước sâu vào Tây Côn Luân.

Từ đó, thế gian không còn Tây Vương Mẫu – đứng đầu nữ tiên của Tán Tiên Đảo, chỉ còn một vị nữ tiên tu hành trường kỳ trên Tây Côn Luân, cùng linh thú Lục Ngô tọa trấn.

Sự biến mất của Tây Vương Mẫu không thu hút sự chú ý của Vu Tộc, thậm chí sau này khi biết nàng ở Tây Côn Luân, họ cũng không có hành động gì.

Trong lúc Vu Tộc tiêu diệt Tán Tiên Đảo, Yêu Tộc cũng bắt đầu cuộc đại chiến sát lục khắp thiên hạ.

Bộ ba Bàn Vương, Lôi Trạch, Thanh Liên Đạo Nhân tổ kiến Độc Vương Tỏa Thiên Đại Trận cường thế đối kháng với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận mới nhất của Yêu Tộc.

Nhất thời sát lục nổi lên bốn phía, huyết nhiễm đại địa, tàn chi đoạn tí vương vãi khắp nơi.

Không chỉ vậy, các Hỗn Độn Ma Thần đứng sau Bàn Vương và Lôi Trạch cũng không ngồi yên được nữa, định từ Hỗn Độn giáng lâm ra tay.

Nhưng vừa mới xuất hiện đã bị người khác chặn lại.

Vạn Độc Ma Thần đứng sau Bàn Vương Lão Tổ là bản nguyên Độc đạo trong Hỗn Độn, kịch độc của y ngay cả cường giả cùng cấp gặp phải cũng có nguy cơ thân tử đạo tiêu.

Thế nhưng lúc này, vừa mới giáng lâm biên duyên Hồng Hoang đã bị một người chặn đường.

Vạn Độc Ma Thần nhìn đạo nhân mặc hồng bào diện mang ý cười

trước mặt, thần sắc vô cùng khó coi.

"Lục Áp, ngươi thật sự muốn xé rách mặt sao?

Yêu Tộc các ngươi cấp thiết muốn phúc diệt Tiên Đạo Liên Minh như vậy, không sợ bị kẻ khác tọa thu ngư ông chi lợi sao?" Vạn Độc Lão Tổ giận dữ nói.

Lục Áp nghe vậy thần sắc không đổi, đạm mạc nhìn Vạn Độc Lão Tổ đáp: "Vạn Độc, chúng ta đều là Hỗn Độn Ma Thần đã tu hành vô tận tuế nguyệt, mấy lời khách sáo và uy hiếp đó đừng mang ra nói nữa.

Bản tôn đã ra tay thì tất phải vạn vô nhất thất.

Hôm nay không chỉ Tiên Đạo Liên Minh phải phúc diệt, mà Vạn Độc Lão Tổ ngươi cũng phải thân tử đạo tiêu.

Khí vận trên người ngươi, bản quân đã thèm muốn từ lâu rồi!" "Phóng tứ~!

Lục Áp, gan ngươi lớn thật, dám đánh chủ ý lên cả bản tôn, muốn chết sao!" Vạn Độc Lão Tổ nộ khí trùng tiêu, khí thế vô địch bộc phát.

Sau đó y không nói hai lời, tung một chưởng quét ngang không trung, độc khí ngũ nhan lục sắc bao phủ lấy đại chưởng cường thế vỗ về phía Lục Áp.

Lục Áp thấy vậy không hề sợ hãi, y chấp chưởng Thái Dương Chân Hỏa nên căn bản không sợ bất kỳ loại độc tố nào.

Ngay lần giao thủ đầu tiên, Vạn Độc Lão Tổ đã bị Lục Áp áp chế hoàn toàn.

Lục Áp vốn là một trong những kẻ vô cùng cường thế trong Tam Thiên Ma Thần, lại tu hành vô tận tuế nguyệt trên Thái Dương Tinh do mắt trái Bàn Cổ hóa thành, thực lực so với tiền thân càng thêm

khủng bố.

Trái lại, Vạn Độc những năm qua có chút dậm chân tại chỗ, thực lực không tiến bộ nhiều, nên ngay từ đầu đã rơi vào thế hạ phong.

Lúc này, tại một nơi khác bên rìa Hỗn Độn, Lôi Đình Đạo Tôn – sư tôn của Lôi Trạch Lão Tổ – đang hóa thành một đạo lôi đình định tiến vào Hồng Hoang.

Thế nhưng khi thấy một luồng nguyệt hoa chi lực hiện ra, khắc sau, một nữ tử khuynh thế ung dung điển nhã, vai khoác ánh trăng hiện thân trước mặt Lôi Đình Đạo Tôn, đạm nhiên nhìn y.

"Thái Âm Ma Thần Vọng Thư!" Lôi Đình Đạo Tôn dừng thân hình, nhận ra Vọng Thư.

Ánh mắt y co rút lại, một sự kỵ đạn mạnh mẽ hiện rõ trong mắt.

Thời kỳ Hỗn Độn, y từng vì tranh đoạt chí bảo mà đấu với Vọng Thư, kết quả bị đánh cho tơi tả, suýt chút nữa thân tử đạo tiêu, nay gặp lại sao có thể không sợ.

Không chỉ sợ, mà còn có thù hận và nộ ý vô tận.

Hai bên vừa giao thủ, trong Hỗn Độn lại nổ ra tranh chấp.

Ở một nơi khác, Thanh Liên Đạo Nhân, thậm chí cả Tuyết Liên Lão Tổ cũng bị một nam tử mặc hắc bào chặn đường, thần sắc vô cùng nan khán.

"Hỗn Côn Lão Tổ, ngươi dám cản ta?

Định dùng Thôn Phệ pháp tắc để tu hành viên mãn sao?" Tuyết Liên Đạo Nhân tự hồ không sợ đối phương, lãnh nhiên nhìn Hỗn Côn Lão Tổ.

Hỗn Côn Lão Tổ – phụ thân của Côn Bằng Lão Tổ – nay cũng đã hiện thân.

Nghe lời Tuyết Liên Lão Tổ, Hỗn Côn Lão Tổ lạnh lùng đáp: “A a, thôn phệ ngươi thì không vấn đề gì!” Tuyết Liên Lão Tổ cười lạnh: “Hanh, vậy phải xem răng ngươi có đủ tốt không đã!” Trong nháy mắt, hai bên lời bất đầu cơ, trực tiếp oanh sát, một trận khoáng thế đại chiến lại nổ ra.

Hỗn Độn động đãng bất kham, Hồng Hoang cũng không kém phần quyết liệt.

Lúc này thực lực của cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên là vô cùng khủng bố, cuộc tranh đấu giữa Yêu Tộc và Tiên Đạo Liên Minh thảm liệt hơn nhiều so với Vu Tộc và Tán Tiên Đảo.

Thời gian dần trôi, cuối cùng sau ba trăm năm kể từ khi Vu Tộc diệt Tán Tiên Đảo, trên không trung đại bản doanh của Tiên Đạo Liên Minh, tinh thần chi lực vô biên đổ xuống, uy thế khủng bố cuộn trào.

Chương 105

Cuối cùng, dưới một đòn sát chiêu vô địch, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận triệu hoán ra một ngôi thái cổ tinh thần, cường thế trấn áp hết thảy.

Độc Vương Tỏa Thiên Đại Trận vỡ nát, Thanh Liên Đạo Nhân, Bàn Vương Lão Tổ, Lôi Trạch Đại Thần lần lượt chịu sự truy sát sinh tử.

Cuối cùng, Độc Tôn Bàn Vương bị Phục Hy và Nữ Oa liên thủ đánh chết, không tạo nổi nửa điểm gợn sóng.

Lôi Trạch Đại Thần muốn trốn vào Hỗn Độn nhưng vô vọng, một tiếng chuông lớn vang rền trường không, cường thế trấn áp hết thảy, sau đó hung hăng nện vào thân thể y.

Ngay sau đó một hố sâu khổng lồ hiện ra, bên trên phủ đầy lôi đình vĩnh không tàn lụi.

Vô số người run rẩy nhìn qua, chỉ thấy trong hư không, một vị cường giả vĩ ngạn hiện thân, đạm mặc nhìn tứ phương rồi biến mất, cùng biến mất với y là hư ảnh Hỗn Độn Chung trấn áp hết thảy.

Vào khắc đó, chúng sinh cảm ứng được, Yêu Tộc Chiến Thần – Đông Hoàng Thái Nhất hào xưng vô sở bất phá đã ra tay.

Thanh Liên Đạo Nhân thì bị Côn Bằng, Hi Hòa và Thường Hi truy sát.

Dưới sự khóa chặt của ba đại Hỗn Nguyên Kim Tiên, Thanh Liên Đạo Nhân cuối cùng triệt để tiêu vong, tu hành vô tận tuế nguyệt hóa thành hư không, khiến người ta không khỏi cảm thán.

Cái chết của ba đại chí cường giả Tiên Đạo Liên Minh khiến

chúng sinh bùi ngùi, họ biết rằng thời đại Vu Yêu nhị tộc tranh bá Hồng Hoang đã triệt để giáng lâm.

Trong khi Yêu Tộc đang quét dọn chiến trường, cuộc chiến trong Hỗn Độn cũng dần đi vào hồi kết.

Một đạo thân ảnh đầy hắc khí đang không ngừng xuyên qua Hỗn Độn, thần sắc âm trầm, vẻ lo lắng hiện rõ trên mặt.

Phía sau y là một luồng liệt diễm chi lực vô cùng mạnh mẽ không ngừng oanh sát, khí thế khủng bố lan tỏa tứ phương.

Đó chính là Lục Áp Đạo Quân và Vạn Độc Ma Thần.

"Lục Áp, ngươi thật sự định đuổi tận giết tuyệt sao?

Bản tôn đã chịu thua rồi, chẳng lẽ không cho bản tôn lấy một con đường sống!" Vạn Độc Ma Thần gào thét, tiếng vang như thần lôi chấn động Hỗn Độn.

Lúc này Lục Áp tay cầm Trảm Tiên Hồ Lô và Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, vẻ mặt thâm trầm, thân hình không hề chậm lại mà truy sát Vạn Độc Lão Tổ.

Nghe lời Vạn Độc, Lục Áp cười lạnh đầy giễu cợt: "Vạn Độc, mọi người đều đã tu hành vô tận tuế nguyệt rồi, mấy lời khách sáo và uy hiếp đó đừng mang ra nữa.

Có thủ đoạn gì thì cứ dùng hết đi, bản quân sẽ tiếp hết.

Đổi vị trí lại, nếu ngươi là bản tôn, ngươi có buông tha cho ta không?" Sau khi nói xong, Lục Áp không thèm lôi thôi nữa, tốc độ đạt đến cực hạn cường thế tấn công Vạn Độc Ma Thần.

Trong cuộc truy sát kéo dài trăm năm sau đó, Vạn Độc Ma Thần tung hết sát chiêu, át chủ bài đều phơi bày, ngay cả Lục Áp cũng có chút chật vật, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng.

Còn Vạn Độc Lão Tổ thì khác, trong cuộc so tài y đã dần cạn kiệt sức lực, chạy trốn cũng bắt đầu loạn xạ trong Hỗn Độn.

Đột nhiên, một luồng sương mù đỏ rực xuất hiện trong Hỗn Độn, nháy mắt bao phủ lấy khu vực đó, ngay cả Vạn Độc Lão Tổ cũng cảm thấy mất phương hướng.

Thân hình Vạn Độc Ma Thần bất giác chậm lại.

Nhưng chỉ một chút chậm trễ đó cũng có nghĩa là đường sống của y đã hết.

Vạn Độc Lão Tổ cố nén nỗi khủng hoảng trong lòng, định ra tay xua tan lớp sương mù để chạy tiếp.

Đột nhiên y cảm thấy tim mình run lên, khắc sau, phía trước một nam tử mặc hồng bào đang cười híp mắt nhìn y.

Lục Áp Đạo Quân!

Vạn Độc Ma Thần run rẩy định mở miệng, đột nhiên Lục Áp ra tay.

Chỉ thấy cái hồ lô trong tay Lục Áp bay ra, một luồng khí thế Hỗn Độn Linh Bảo cường thế giáng lâm.

Sau đó Lục Áp không phí lời, trực tiếp bái cái hồ lô nhỏ: "Thỉnh bảo bối chuyển thân!" Trong sát na, một đạo tinh quang vang dội Hỗn Độn, tâm thần Vạn Độc Ma Thần trở nên hoảng hốt.

Không kịp hành động gì, cái hồ lô đột nhiên xoay tròn, một đạo bạch quang bùng nổ.

Vạn Độc Ma Thần cảm thấy tim mình chấn động, thần thức, linh cảm, thần hồn của y vào khắc đó đều mất đi cảm giác.

Một trong Tam Thiên Ma Thần, người chấp chưởng Độc đạo – Vạn Độc Lão Tổ – vào khoảnh khắc này đã triệt để tiêu vong.

Việc Lục Áp Đạo Quân chém giết Vạn Độc Ma Thần trong nháy mắt truyền khắp Hồng Hoang.

Tiếp đó, ngàn năm trôi qua, cường giả cảm ứng được Thái Âm Ma Thần Vọng Thư sát khí đằng đằng trở về Hỗn Độn, trên tay cầm một kiện chí bảo – Vạn Cổ Lôi Đình Thương, vốn là bạn sinh chí bảo của Lôi Đình Ma Thần.

Bảo vật này đã nằm trong tay Vọng Thư thì kết cục của Lôi Đình Ma Thần thế nào đã rõ.

Vô số người tâm thần kinh hãi, lại một vị Hỗn Độn Ma Thần nữa ngã xuống sao?

Thế nhưng chấn động đó chưa qua được bao lâu, bên rìa Hỗn Độn, Hỗn Côn Lão Tổ cường thế xuất hiện, khí thế vô biên thu hút sự chú ý của vô số sinh linh.

Điều gây chấn động nhất không phải là khí thế của Hỗn Côn, mà là trên tay y đang cầm một đóa tuyết liên tỏa ra cực hạn hào quang.

Sau đó, trước mặt vô số chúng sinh, Hỗn Côn Lão Tổ nuốt chửng đóa tuyết liên khổng lồ đó vào bụng.

Nhất thời vô số người kinh hãi không thôi, Tuyết Liên Ma Thần cũng đã tử vong!

Thời gian trôi nhanh, sau một khoảng thời gian, toàn bộ Hồng Hoang đều thuộc về thiên hạ của Vu Yêu nhị tộc.

Vô số sinh linh bắt đầu chọn cách lánh đời, hoặc trốn vào tiểu thế giới, hoặc ẩn náu nơi biên duyên Hỗn Độn, tóm lại là không dám chạm vào vảy ngược của hai tộc Vu Yêu lúc này.

Trong cục diện phức tạp đó, khi không ai ngờ tới, lần giảng đạo thứ ba của Hồng Quân Lão Tổ đã bắt đầu.

Nhất thời không biết bao nhiêu cường giả gác lại công việc trên tay, hướng về Tử Tiêu Cung ngoài Hỗn Độn.

Lúc này tại Luân Hồi Cổ Điện, Luân Hồi Đạo Tôn vốn bế quan từ lâu đột nhiên mở mắt.

Trong nháy mắt, toàn bộ Cửu U chi địa dường như cũng bừng sáng hơn hẳn!

Luân Hồi mở mắt, chắc chắn sẽ có đại sự phát sinh!

Một nụ cười mỉm đầy thâm ý hiện lên nơi khóe miệng Luân Hồi.

Chương 106

Khắc sau, ánh mắt hắn đột nhiên nhìn về phía sâu trong Hỗn Độn, nơi tòa Tử Tiêu Cung cao sừng sững, dường như trải qua vạn cổ tuế nguyệt mài tẩy vẫn mãi mãi bất hủ.

"Hồng Quân, trong tiền thế, ngươi sau khi giảng đạo lần thứ ba liền hợp đạo, đâu biết rằng đời này liệu có thể thành công chăng?" Tư tự trong lòng không ngừng lóe lên, Luân Hồi nhìn từng đạo thân ảnh hướng về Tử Tiêu Cung, không khỏi lộ ra một tia cười lạnh.

Hắn thực sự muốn biết Hồng Quân sẽ chọn lựa ra sao!

Thời gian chậm rãi trôi qua, trong mấy triệu năm này, khi lần giảng đạo thứ ba bắt đầu, lại xuất hiện thêm nhiều gương mặt lạ lẫm, thậm chí có không ít Đại La Kim Tiên tồn tại.

Ngược lại, mấy trăm vị Hỗn Nguyên Kim Tiên cường giả khí thế hung dũng năm xưa lại không thấy tăm hơi đâu.

Chứng kiến cảnh này, không ít người cũ của Tử Tiêu Cung bắt đầu cảm thán, quả nhiên con đường cầu đạo gian nan bết bát.

Bất kể là Vu Yêu nhị tộc hay Liên minh Tiên đạo và Tán Tiên đảo sừng sững một thời, những gì họ làm chẳng qua cũng chỉ là mưu cầu đại đạo mà thôi.

Hồng Quân hiên ngang xuất hiện, quét mắt nhìn tứ phương, cuối cùng dừng lại trên người chúng vị Hỗn Nguyên Kim Tiên, không ngừng lắc đầu, sau đó không nói thêm lời nào mà bắt đầu khai giảng đại đạo.

Lần giảng đạo thứ ba của Hồng Quân vẫn không thể xem thường, từng loại đại đạo huyền ảo khó hiểu được truyền ra từ miệng y.

Không ít người say mê đến mức gật gù đắc ý, ngay cả Thái Nhất, Đế Tuấn, Minh Hà cũng đều trầm tâm tĩnh khí để lắng nghe, gác lại mọi tư tự sang một bên.

Đến khi đại đạo giảng thuật xong xuôi, Hồng Quân lão tổ mới chậm rãi mở mắt, vẻ mặt đạm nhiên nhìn xuống phía dưới.

Hồng Mông Tử Khí đã được phân phát ở lần giảng đạo thứ hai, con đường thành thánh cũng đã được giải thích rõ.

Lúc này trong Tử Tiêu Cung, không ít người nảy sinh địch ý mạnh mẽ với Hồng Vân lão tổ.

Tiếp theo, có thể mượn khí vận của các cường giả thuộc các đại thế lực Hồng Hoang để trợ giúp bản thân trực tiếp vượt qua tất cả, đăng lâm Hỗn Độn Chí Tôn, tâm tình của Hồng Quân cũng theo đó mà dao động.

Tấn cấp Hỗn Độn Chí Tôn đối với y không phải việc nhỏ, điều quan trọng nhất chính là hợp đạo.

Lấy tự thân chi lực thôn phệ ý chí thiên địa Hồng Hoang, hóa thân thành 'Thiên Đạo' do chính mình sáng tạo, từ đó nhất cử nhất động của Hồng Hoang đều nằm trong tầm mắt, thậm chí hướng đi tương lai của Hồng Hoang cũng phải vận hành theo ý muốn của y.

Chỉ cần y không muốn, trong Hồng Hoang này không thể xuất hiện thêm bất kỳ tồn tại nào trên cấp bậc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Không chỉ vậy, những Ma Thần Hỗn Độn đang ẩn náu trong các góc khuất và tiểu thế giới của Hồng Hoang đều sẽ bị tìm ra, sau đó hoặc bị chém giết, hoặc bị khu trừ.

Tóm lại, Hồng Hoang sẽ không được phép xuất hiện bất kỳ tiếng nói nào khác biệt với y.

Lúc này, mưu đồ suốt mấy nghìn vạn năm chỉ còn cách thành công

một bước ngắn, làm sao y không kích động cho được.

Trong Tử Tiêu Cung, chúng sinh đồng loạt mở mắt, các cường giả đến từ các vùng đất cấm kỵ đều chấn động tâm can.

Nhớ lại lời dặn của trưởng bối trong tộc, họ biết rằng kịch hay sắp bắt đầu.

Tuy có chút kích động khi phải tranh đấu với một vị Hỗn Nguyên Đạo Chủ vô thượng, nhưng lúc này bọn họ thực sự dám làm.

Hồng Quân không hay biết tâm tư của chúng sinh, sắc mặt biến đổi, dường như có chút thương cảm mà thở dài: "Đại Đạo có năm mươi, Thiên diễn bốn mươi chín, trốn đi cái duy nhất.

Hôm nay, bần đạo ý dục lấy thân hợp đạo, bổ toàn cái duy nhất đã mất kia.

Từ nay về sau, Hồng Hoang không còn Hồng Quân, chỉ có Thiên Đạo Hồng Quân!" Lời này vừa thốt ra, không ít cường giả mới chớm thấu hiểu đại đạo liền kinh hoàng, lũ lượt bái lạy, khẩn cầu Đạo Tổ lão sư đừng rời đi.

Trong đó không thiếu các vị Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Họ hoàn toàn không phát hiện ra rằng, ngay khoảnh khắc bái lạy, hai thành khí vận của bản thân đã bị Tử Tiêu Cung hấp thu.

Lúc này, họ vẫn đang chìm đắm trong nỗi bi ai khi không còn đại đạo để lắng nghe.

Tại địa giới Cửu U của thế giới Hồng Hoang, Luân Hồi thấy cảnh này liền bất giác lắc đầu.

Đến lúc này, hắn cuối cùng cũng hiểu được một đạo lý.

Hóa ra đó là lý do vì sao ở hậu thế, cường giả chẳng còn bao nhiêu, từng người một đều nối gót tử vong.

Ngay cả những thiên tiên như Hồng Vân - đóa mây đầu tiên của trời đất cũng không thoát khỏi mệnh số, rồi Thái Nhất, Đế Tuấn đều là những hạng tài hoa xuất chúng nhưng vẫn phải bỏ mạng.

Hóa ra căn cơ đều mất ở đây.

Một sinh linh bị rút đi hai thành khí vận, muốn sống sót trong Hồng Hoang thì xác suất thấp đến nhường nào.

Đâu biết rằng, những thiên tiên thần thai sống sót ở hậu thế đều là những kẻ ẩn nhẫn đến cực điểm!

Côn Bằng trốn tận Bắc Minh, liên kết Bắc Minh với Yêu Sư Cung của mình, vinh cùng vinh, tổn cùng tổn.

Trấn Nguyên Tử lấy Địa Thư liên kết địa mạch, trở thành Địa Tiên Chi Tổ mới có được đường sống.

Thậm chí sau này còn phải mượn khí vận của Phật môn, trong muôn vàn bất đắc dĩ lấy thân phận thiên tiên thần thai mà kết nghĩa huynh đệ với một con khỉ, trực tiếp nâng cao thân giá cho con khỉ đó không biết bao nhiêu mà kể.

Minh Hà thì trốn trong Huyết Hải, ngay cả tộc A Tu La cũng bị độ hóa gần hết mà chẳng dám lộ diện, bi ai biết nhường nào.

Hồng Quân thấy cảnh này thì chẳng buồn để tâm, với y, những kẻ bị hấp thu khí vận kia tự nhiên không còn được y coi trọng.

Ánh mắt y nhìn về phía tồn tại của các đại địa cấm kỵ, ánh mắt bỗng dịu đi không ít, mang theo một tia ôn hòa.

"Các ngươi tuy có truyền thừa riêng, nhưng đều đã nghe bần đạo giảng đạo ba lần.

Hôm nay bần đạo dục mời chư vị nhập vào ngoại môn Huyền môn của ta, không biết ý các ngươi thế nào?" Ở thời đại này, cái gọi là

đệ tử ngoại môn thực chất chẳng có chút phân lượng nào, loại có thể thoát ly bất cứ lúc nào.

Nhưng lúc này Hồng Quân vì mưu đồ khí vận chúng sinh, muốn cưỡng ép thu nạp mọi người vào ngoại môn, tự nhiên có người không cam lòng.

Lời vừa nói ra, ngoại trừ Tam Thanh, Nữ Oa và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, những người còn lại vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, căn bản không thèm đáp lại lời Hồng Quân.

Khoảnh khắc ấy, trong lòng Hồng Quân lão tổ dấy lên một nỗi bất an, một dự cảm không lành xuất hiện.

Nếu chỉ một hai thế lực đối đãi như vậy thì y còn chấp nhận được, nhưng tất cả truyền nhân của các vùng đất cấm kỵ đều như thế, khiến y không khỏi lo lắng.

Chẳng lẽ, có kẻ đã nhìn thấu kế hoạch của bần đạo!

Ánh mắt Hồng Quân chợt lóe lên một tia sắc lạnh!

Chương 107

"Sao vậy?

Các ngươi cảm thấy bần đạo giảng đạo cho các ngươi ba lần, vẫn không đủ để các ngươi xưng tụng một tiếng lão sư sao?" Ngay lập tức, khí thế của Hồng Quân bùng nổ, một luồng uy áp đại đạo mạnh mẽ giáng xuống, trấn áp mấy người kia trong nháy mắt.

Hồng Quân chuẩn bị cưỡng ép lược đoạt.

Trong lòng y, chỉ cần có thể hợp đạo thì dù có đắc tội bao nhiêu Ma Thần Hỗn Độn y cũng không sợ.

Chỉ cần hợp đạo thành công, y tự tin ngay cả Luân Hồi Đạo Tôn cũng phải rời khỏi Hồng Hoang mà tiến về Hỗn Độn.

Cho nên, vì đại đạo trong lòng, y quyết liều mạng, không tiếc đắc tội tất cả mọi người.

Y tự phụ rằng sau khi bộc phát toàn bộ thực lực, đám tiểu bối này chắc chắn sẽ kinh sợ mà bất đắc dĩ khuất phục dưới đại thế.

Thế nhưng y đã thất vọng.

Các đại truyền nhân có mặt tại đó tuy đang cực kỳ khó chịu, nhưng không một ai chọn lựa khuất phục, trong mắt mỗi người đều tràn đầy vẻ bất khuất và ý chí chiến đấu!

Hai đạo kiếm quang từ Tử Tiêu Cung phóng thẳng lên trời, ngay sau đó là một luồng huyết quang vô tận lóe lên, từng đạo hơi thở Nghiệp Hỏa xuất hiện khiến người ta rùng mình.

Dưới ánh mắt kinh hãi của vô số người, Minh Hà dẫn đầu chống lại áp lực nói: "Ta là thủ tịch đại đệ tử của mạch Luân Hồi, Sư tôn ta tôn quý là đệ nhất cường giả Hồng Hoang, là tồn tại vô địch đương

thế.

Sư tôn của ta từ đầu chí cuối chỉ có một mình Luân Hồi Đạo Tôn.

Ngươi có đức có năng lực gì mà đòi ta gọi một tiếng lão sư!" Nói xong, trong đôi mắt đỏ ngầu của Minh Hà tràn ngập ý chí chiến đấu vô tận, quét ngang tứ phương, không sợ hãi bất cứ điều gì.

Khoảnh khắc này Minh Hà đã thể hiện hết sự ngạo nghễ trong lòng, cho thế gian thấy được sự tự tin vô địch, không sợ hãi bất kỳ áp lực nào.

Lúc này, ngay cả những đại năng đang âm thầm quan sát cũng bất giác gật đầu tán thưởng, trong lòng thực sự thừa nhận Minh Hà là đệ nhất cường giả của thế hệ trẻ.

Có Minh Hà chủ động xuất kích, những người khác như tìm được chỗ dựa, đồng loạt phẫn nộ nhìn Hồng Quân, không hề có ý định khuất phục.

Trong mắt Ngao Quảng đột nhiên lóe lên tinh quang, y gắng gượng chịu đựng áp lực, nghiến răng nói: "Đạo Tổ lượng thứ, tu vi của ta phần lớn là do Long Vương Hoàng và Chúc Long Hoàng chỉ dạy, không thể tôn xưng người khác làm lão sư, xin Đạo Tổ lượng thứ!" "Đạo Tổ giảng đạo Hồng Hoang, nói rằng người có duyên đều có thể nghe đạo.

Chúng ta có thể đến đây tự nhiên là người có duyên, vì sao phải bái nhập ngoại môn Huyền môn?" Ánh mắt Đế Tuấn, Thái Nhất lộ vẻ bá khí, hiên ngang nhìn Hồng Quân.

"Hừ, mười hai người chúng ta uổng phí mấy ngàn năm, một chữ cũng nghe không hiểu, vì sao phải nhập ngoại môn Huyền môn?" Thập Nhị Tổ Vu thần sắc bỗng nghễ, vẻ mặt mục không nhất thiết nhìn chằm chằm Hồng Quân, chẳng nể mặt đối phương chút nào!

Vô Thiên Ma Tổ càng mỉa mai hơn: "Một tiếng lão sư của Đạo Tổ quả thực giá trị không nhỏ, xưng hô một tiếng mà phải trả giá bằng hai thành khí vận của bản thân, thực bần đạo khó lòng làm được!" Lúc này, khi đã xé rách mặt nạ, mọi người tự nhiên cũng chẳng giữ kẽ, đủ loại lời lẽ đều thốt ra.

Những sinh linh đã bái lạy trước đó đều run rẩy trong lòng.

Nghĩ lại lúc bái lạy, lòng họ chợt dâng lên cảm xúc bất an, thấp thỏm, cảnh giác và lo âu.

Trước đó họ cứ tự lừa mình dối người rằng do khó tiếp thu đại đạo, giờ nhìn lại, rõ ràng là khí vận rời thân khiến cơ thể tự động phát ra cảnh báo!

Giờ đây, mọi người nhìn Hồng Quân không còn sự tôn kính và sùng bái như trước, mà chỉ còn sự phẫn nộ và hận thù vô tận.

Nếu không vì kiêng kỵ thực lực mạnh mẽ vô tiền khoáng hậu của Hồng Quân, e rằng họ đã trực tiếp ra tay.

Thế nhưng Hồng Quân lúc này chẳng thèm quan tâm đến những ánh mắt đó, những quân cờ đã bị lợi dụng xong thì y chẳng buồn nhìn thêm cái nào.

Bị mọi người mỉa mai một trận, Hồng Quân cũng biết mưu đồ đã bị nhìn thấu.

Y chẳng buồn che giấu nữa, một luồng khí tức khủng bố trực tiếp bùng nổ, bao trùm toàn trường.

"Hừ, nơi này là Tử Tiêu Cung của bần đạo, mọi thứ phải do bần đạo quyết định.

Hôm nay các ngươi không bái không được!" Hồng Quân nộ hừ một tiếng, khí thế kinh hoàng truyền ra.

Khắc sau, trên đỉnh đầu Hồng Quân, Tạo Hóa Ngọc Điệp đột nhiên xoay tròn, theo đó là từng đạo kinh văn vang lên từ miệng y.

Trong sát na đó, ánh mắt của chúng vị cường giả trong Tử Tiêu Cung trở nên mê ly, thần sắc mơ hồ.

Dưới ảnh hưởng từ kinh văn của Hồng Quân, họ chuẩn bị quỳ xuống bái lạy.

Đây chính là phương thức ứng đối cuối cùng của Hồng Quân, để cưỡng đoạt khí vận các phương trợ giúp hợp đạo, y đã tung ra mọi thủ đoạn.

Ngay khi mọi người chuẩn bị bái xuống, miệng sắp xưng lão sư để hiến tế khí vận, thì: "Ha ha ha, nơi này thật là náo nhiệt!" Sát Lục Lão Tổ mạnh mẽ giáng lâm, sát khí vô tận trực tiếp bùng nổ, trong nháy mắt kéo mọi người ra khỏi trạng thái mất hồn.

Khắc sau, những người vừa hồi thần đều phẫn nộ ngút trời nhìn Hồng Quân.

Hồng Quân vẫn như không thấy, lãnh nhiên nhìn Sát Lục Lão Tổ mới xuất hiện, khinh miệt hừ lạnh: "Sát Lục, chỉ dựa vào một mình ngươi mà đòi cản bần đạo sao?" Sát Lục nghe vậy chỉ cười nhạt, không đáp lời.

Hồng Quân nheo mắt, định ra tay.

Đúng lúc đó, lại một luồng khí thế ngút trời giáng xuống, Chúc Long Hoàng mạnh mẽ bước tới, đạm mạc nhìn Hồng Quân: "Hồng Quân đạo hữu, đại huynh ta bảo ta tới xem, ngươi bắt nạt tiểu bối nhà ta như thế nào?" Trong mắt Hồng Quân xuất hiện một tia u ám, sự hiện diện của Sát Lục và Chúc Long Hoàng khiến y lờ mờ cảm thấy dường như mình đã bị kẻ nào đó tính kế chặt chẽ.

Đang lúc suy tính, một luồng khí diễm mạnh mẽ lại giáng lâm, khí

thế độc hữu của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cho thế gian thấy được sự lớn mạnh của kẻ đến.

Điên Đảo Lão Tổ, người bên cạnh Dương Mi Đại Tiên cũng đã tới.

Hiển nhiên mưu đồ của Hồng Quân đã khiến ngay cả Dương Mi cũng phải kinh hãi.

Sắc mặt Hồng Quân càng thêm trầm mặc.

Tiếp theo đó, Thiên Cơ, Thanh Thiên, Lục Áp, Vọng Thư, Hỗn Côn, Thôn Phệ Lão Tổ, những tồn tại như bá chủ phương nào đều lần lượt hiện thân.

Tuy chưa ra tay nhưng luồng khí thế đó đã khóa chặt lấy Hồng Quân, dường như ẩn chứa ý vị bức cung.

Hồng Quân thấy vậy, trong lòng dâng lên nỗi bất lực, y biết rõ mưu đồ lần này đã tan thành mây khói!

"Là ai!" Hồng Quân lão tổ lúc này phẫn nộ đầy ngực, đầy vẻ bất cam.

Các vị chí cường giả vùng đất cấm kỵ không chỉ phá hỏng kế hoạch, mà y còn cần phải cho họ một lời giải thích, nếu không hậu quả tồi tệ nhất là bị phong ấn.

Lần giảng đạo thứ ba của Hồng Quân đạo tổ kết thúc trong vội vã, chúng sinh Hồng Hoang đạm nhiên quay trở về.

Lúc này trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân với khuôn mặt âm trầm nhìn các đại cường giả, dù phẫn nộ nhưng cũng phải khuất phục.

Chương 108

“Khốn kiếp!

Nếu bần đạo có được thực lực như Luân Hồi Đạo Tôn thì đâu cần phải để tâm tới các ngươi!” Hồng Quân gào thét trong lòng.

Cuối cùng các vị chí cường giả vùng đất cấm kỵ quay về Hồng Hoang, sau đó vô số người cảm thấy tim mình rung lên, khí vận của những cường giả bị lược đoạt đã quay trở lại.

Không chỉ vậy, Tử Tiêu Cung trong Hỗn Độn từ đó về sau không còn tìm thấy phương hướng nữa.

Có cường giả truyền tin rằng, Hồng Quân Đạo Tổ một lần nữa chọc giận các vị chí cường giả của các thế lực, nhiều đại năng đồng loạt ra tay khiến Hồng Quân Đạo Tổ phải thỏa hiệp, cuối cùng tự phong ấn Tử Tiêu Cung trong Hỗn Độn vạn năm!

Thời gian lặng lẽ trôi, một ngày nọ dưới chân núi Bất Chu, trong thành Hậu Thổ, Lục Nhĩ lúc này đã đạt cấp bậc Tiên Đế đang kính cẩn nhìn về phía trước, nơi Hậu Thổ nương nương bây giờ như đóa sen mới nở, đình đình ngọc lập.

Tiểu Hậu Thổ lúc này tâm thái đã trưởng thành, tu vi cũng đã đạt Chuẩn Thánh cửu trọng thiên, chỉ còn cách Á Thánh - tầng thứ cao nhất của Hỗn Nguyên Kim Tiên một bước ngắn.

“Lục Nhĩ, không ngờ chúng ta đã quen biết nhau mấy nghìn vạn năm rồi!” Hậu Thổ bùi ngùi cảm khái.

Lục Nhĩ nghe vậy tâm thần cũng bất giác thở dài, ánh mắt nhất thời hốt hoảng.

Đã từng là một con khỉ nhỏ chưa hiểu sự đời, nay đã trở thành

thành chủ thành Hậu Thổ rộng vạn dặm, tồn tại chỉ dưới Hậu Thổ nương nương.

Con khỉ nhảy nhót, hoạt bát, thiếu kiên nhẫn năm xưa đã biến mất, thay vào đó là sự trưởng thành, ổn trọng.

Hậu Thổ lấy ra một thanh côn vàng óng đưa cho Lục Nhĩ nói: "Phụ thần đặc biệt luyện chế cho ngươi cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo - Lôi Hỏa Phá Thiên Bổng, thân mang thuộc tính lôi hỏa song hành, vừa vặn tương trợ cho ngươi, giết người không dính nhân quả.

Những năm qua ngươi chăm sóc mạch Hậu Thổ đã vất vả rồi!" Lục Nhĩ chấn động, nhìn thanh bổng trong tay Hậu Thổ mà kích động không thôi.

Sau mấy nghìn vạn năm, cuối cùng hắn cũng được sở hữu một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo rồi sao?

Trong cơn kích động, Lục Nhĩ hướng về phía Cửu U cung kính hành lễ: "Đa tạ Đạo Tôn tặng bảo!" Sau đó lại hành lễ với Hậu Thổ: "Đa tạ Hậu Thổ nương nương!" Hắn biết có được linh bảo này, Hậu Thổ đã tốn không ít công sức.

Hậu Thổ thấy vậy liền giảng giải đại đạo cho hắn, bảo hắn hãy tích lũy ở cấp bậc Tiên Tôn rồi mới tính đến chuyện đột phá Hỗn Nguyên Kim Tiên, nếu không con đường đại đạo sẽ rất gian nan.

Lúc này Lục Nhĩ nhìn thanh linh bảo trong tay mà không khỏi thổn thức.

Quả nhiên mấy chuyện xuyên không vào Hồng Hoang rồi Tiên Thiên Chí Bảo đầy đất, cực phẩm linh bảo chất đống đều là giả dối.

Hắn phiêu bạt Hồng Hoang bao nhiêu năm, ngay cả Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng chẳng thấy mấy kiện chứ đừng nói gì đến loại này.

Giờ đây có được cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, hắn đã có đủ tự tin giữ mình bất bại trước các cường giả Tiên Tôn.

Tuế nguyệt vô tận, cường giả xuất hiện lớp lớp, thời gian lặng lẽ trôi.

Một ngày nọ, Hậu Thổ đang tu hành trong thành Hậu Thổ đột nhiên nhận được tin tức của Luân Hồi Đạo Tôn.

Nàng thần sắc khẽ động, đạp hư không rời khỏi thành, hướng về một nơi khác dưới chân núi Bất Chu.

Kể từ khi Hồng Quân giảng đạo đã trôi qua vạn năm, một ngày nọ Nữ Oa đột nhiên tâm linh có cảm ứng, bước ra khỏi cung Oa Hoàng, chu du khắp đại địa Hồng Hoang.

Lúc này tu vi của nàng đã đạt Chuẩn Thánh thất trọng thiên, nhưng muốn tiến thêm bước nữa lại muôn vàn khó khăn.

Trên đường đi, nàng đạm nhiên nhìn cảnh tượng Hồng Hoang lúc này.

Sau khi Liên minh Tiên đạo và Tán Tiên đảo bị diệt, Hồng Hoang trở thành sân chơi của Vu Yêu.

Qua vạn năm, hai tộc lông cánh đã cứng, mâu thuẫn không ngừng nảy sinh.

Nữ Oa chứng kiến một đại yêu mây đen ngút trời quét qua một phương, nơi đi qua thốn thảo bất sinh, mọi sinh cơ đều bị tước đoạt, một thôn lạc nhỏ của Vu tộc bị tiêu diệt hoàn toàn.

Nàng cũng thấy một Thiên Vu cao vạn trượng ra tay khiến trời đất rung chuyển, một tiểu đội Yêu tộc do Yêu tướng dẫn đầu tử thương tại chỗ, máu nhuộm Hồng Hoang.

Sát lục diễn ra mọi lúc mọi nơi.

Nữ Oa thấy cảnh này không khỏi thất thần lắc đầu.

Tuy nàng mang thân yêu nhưng thực chất thuộc về Tiên Thiên sinh linh, luôn hướng tới tu hành đại đạo và cảm ngộ pháp tắc, nên thấy cảnh sát lục như vậy nàng cảm thấy rất khó chịu.

"Tỷ tỷ đã thương tâm như vậy, sao không tự mình sáng tạo ra một chủng tộc mới?" Giọng nói thanh thoát như tiếng trời của Hậu Thổ vang lên bên tai Nữ Oa.

Nữ Oa nhìn sang, thấy một thiếu nữ tuổi độ trăng tròn xuất hiện bên cạnh, không khỏi nở nụ cười nghiêng thành.

Đã bao năm qua đi, Hậu Thổ cũng đã lớn rồi.

Sau đó Nữ Oa rơi vào trầm mặc, dần dần một tia cảm ngộ đại đạo mông lung xuất hiện trong não hải.

Đột nhiên một đạo linh quang lóe lên, Nữ Oa cảm thấy tim mình như bị đánh mạnh.

Vô số linh cảm hội tụ, nàng vội vàng tìm kiếm xung quanh.

Hậu Thổ thấy vậy cũng không nói nhảm, trực tiếp lấy ra Hỗn Độn Đỉnh, Cửu Thiên Tức Nhưỡng, Tam Quang Thần Thủy và hồ lô đằng đưa cho Nữ Oa.

Nữ Oa tâm thần có cảm ứng nên cũng không khách sáo, trực tiếp bắt đầu con đường tạo nhân.

Suốt bảy năm trời, từ việc tạo ra gà, vịt, heo, mèo, chó, thỏ, cuối cùng nàng dựa theo Tiên Thiên Đạo Thể mà sáng tạo ra Nhân tộc.

Khoảnh khắc đó trời đất cảm ứng, thương khung dũng động, ý chí thiên địa giáng xuống, công đức khí vô tận hiện ra gia trì cho Nữ Oa.

Đại địa Hồng Hoang vang rền, vô số người dõi mắt nhìn theo.

Nữ Oa tắm mình trong ánh sáng công đức, tu vi bắt đầu tăng vọt

không ngừng.

Chuẩn Thánh thất trọng thiên, bát trọng thiên, cửu trọng thiên... oanh!

Á Thánh sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, đỉnh phong!

Thiên địa chấn động, khí thế ngút trời thu hút sự chú ý của mọi người.

Khắc sau, một luồng khí tức Hỗn Nguyên Chí Thánh Vô Cực bùng nổ.

Chương 109

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên kết hợp với Hồng Mông Tử Khí, cuối cùng thành tựu Thánh Nhân.

Thánh Nhân liên kết với Hồng Hoang, Hồng Hoang không diệt, Thánh Nhân bất hủ!

Nhất thời hoa trời rơi lả tả, sen vàng mọc dưới đất, ý chí thiên địa cung nghênh Thánh Nhân đản sinh.

Vị Thánh Nhân chính tông đầu tiên của Hồng Hoang đã ra đời.

Trong giây phút đó, không biết bao nhiêu người kinh hãi không thốt nên lời.

Hậu Thổ nhờ công tặng bảo cũng nhận được không ít công đức, nhưng nàng không dùng để tăng tu vi mà thu lại.

Phục Hy ở cung Oa Hoàng nhờ hiến tế một giọt tinh huyết cũng nhận được công đức, dùng để thăng cấp tu vi lên Chuẩn Thánh cửu trọng thiên.

Việc Nữ Oa thành thánh khiến thế gian kinh hãi tột độ.

Trong lúc Nữ Oa không hay biết, từ trong Hỗn Độn Đỉnh đột nhiên có một tia thần thức thoát ra, nhập vào một người trong ba nghìn Tiên Thiên Nhân tộc.

Tại Cửu U, Luân Hồi đột nhiên mở mắt, một đạo tinh quang bắn ra: "...

Ồ!

Cuối cùng cũng đã chấm dứt một phần nhân quả tiền thế!

Từ nay về sau, Luân Hồi ta sẽ không còn bị bất cứ điều gì ràng

buộc nữa!" Luân Hồi đạm đạm nói, sau đó Luân Hồi cổ điện lại chìm vào im lặng.

Nữ Oa tạo nhân thành thánh mang lại ảnh hưởng cực lớn, ít nhất là chúng sinh Hồng Hoang bàn tán rất nhiều về việc này.

Chớp mắt đã qua trăm vạn năm.

Việc Nữ Oa từ Chuẩn Thánh thất trọng thiên thăng thẳng lên Thánh Nhân đã thu hút vô số sự chú ý.

Lợi ích của Hồng Mông Tử Khí đã rõ như ban ngày, khiến ai nấy đều thèm khát.

Tuy nhiên, Hồng Mông Tử Khí lưu truyền trong Hồng Hoang chỉ có bảy đạo do Hồng Quân phân phát.

Có người nói trong các vùng đất cấm kỵ có thể có, nhưng không ai dám tới hỏi.

Vì vậy, ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào những người đang sở hữu chúng.

Nữ Oa đã thành thánh nên được loại trừ, Hồng Hoang không diệt, Thánh Nhân bất hủ, đương nhiên không thể tước đoạt của nàng.

Tam Thanh là thủ đồ của Đạo Tổ, vừa là Bàn Cổ chính tông vừa là Huyền môn chính tông, khí vận cực lớn, lại thường xuyên bế quan ở Đông Côn Luân, bảo vật trong tay vô số như Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, Tru Tiên Tứ Kiếm, cũng bị loại trừ.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có chí bảo bạn sinh, sau lưng lại có A Di Đà xuất thân từ Ma Thần Hỗn Độn tọa trấn trên núi Tu Di, có Liên Hoa Bồ Đề đại trận gia trì nên không thể công phá.

Hơn nữa hai người dường như đã kết đồng minh với Vô Thiên Ma Tổ của Ma giới, rất khó giết.

Còn lại duy nhất Hồng Vân lão tổ.

Hồng Vân tu Tiêu Dao Đại Đạo, phải thường xuyên đi lại trong Hồng Hoang để cảm ngộ, tuy có hảo hữu như Trấn Nguyên Tử nhưng không thể lúc nào cũng được bảo vệ, nên nhanh chóng trở thành mục tiêu.

Một ngày nọ, cách Hỏa Vân động ba ngàn dặm, một trận đại chiến chấn động Hồng Hoang nổ ra.

Hồng Vân đạo nhân bị mười vị Hỗn Nguyên Kim Tiên chí cường giả tập kích trọng thương và truy sát.

Đời này y thậm chí còn không có Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô nên khó lòng chống đỡ, cuối cùng thảm tử trong tay chúng nhân.

"Ha ha ha, Hồng Vân ta một đời kết giao vô số, đến lúc chết lại chẳng có một ai cứu giúp, thật là châm biếm!

Nếu có kiếp sau, ta thề sẽ giết sạch lũ vong ơn phụ nghĩa trên đời!" Tiếng nói của Hồng Vân lão tổ trước khi chết vang vọng khắp tứ phương.

Nhiều cường giả nghe thấy kẻ thì đạm nhiên, kẻ thì thần sắc khó coi, rõ ràng là những người từng thụ ơn của Hồng Vân!

Trên núi Tu Di, Tiếp Dẫn thần sắc khổ sở, Chuẩn Đề cũng đầy vẻ uể oải!

"Sư huynh, Hồng Vân đạo hữu có đại ân với chúng ta, chúng ta thật sự cứ thế sao?" Chuẩn Đề không nhịn được hỏi.

"Núi Tu Di ta sớm đã bị người ta dòm ngó, nếu hai ta dám bước ra nửa bước, e rằng sẽ dẫm vào vết xe đổ của Hồng Vân đạo hữu!" Chuẩn Đề nghe vậy mặt mày đắng ngắt, cuối cùng cũng chẳng làm gì.

Tại động thiên Ngũ Trang Quán ở núi Vạn Thọ, Trấn Nguyên Tử

đầy vẻ bất cam nhìn Dương Thiên: "Sư huynh, vì sao ngăn ta?" Dương Thiên đạm mạc nói: "Chuyến này với Hồng Vân cũng là chuyện tốt.

Nếu cứ tiếp tục như vậy y sớm muộn cũng bị ảnh hưởng.

Huynh đi kịp thời đã cứu được một luồng tàn hồn của Hồng Vân, hãy để ở dưới cây Nhân Sâm Quả mà nuôi dưỡng, sau này có thể giúp y trọng sinh." Trấn Nguyên Tử nghe vậy đại hỉ: "Đa tạ sư huynh!" Tại địa giới Cửu U, trong Luân Hồi cổ điện, Minh Hà, Luân Hồi, Thanh Y, Kiếm Linh Nhi đang ngồi xếp bằng.

Chứng kiến cảnh Hồng Vân lão tổ một đời Tiên Thiên đại thần yên diệt, họ cũng khẽ lắc đầu.

"Hồng Mông Tử Khí thực sự quan trọng đến thế sao, khiến nhiều cường giả không tiếc công sức ra tay tranh đoạt như vậy?" Kiếm Linh Nhi kinh ngạc hỏi.

Minh Hà nhíu mày giải thích: "Hồng Mông Tử Khí tuy tốt nhưng rốt cuộc không phải thứ mình tự tu hành được.

Dẫu có thể thọ cùng trời đất thì đã sao?

Chúng ta tu hành là để siêu thoát, sao có thể để thiên địa trói buộc?

Chúng ta không chỉ siêu thoát Hồng Hoang, mà còn phải siêu thoát Hỗn Độn, siêu thoát tất cả.

Tuế nguyệt hủ ta không hủ, thời gian mòn ta không mòn!" Sau đó hắn lại giải thích cho hai vị sư muội: "Thực lực của Nữ Oa theo ta thấy tuy là Thánh Nhân nhưng chiến lực rất bình thường, ngay cả ta lúc này đối mặt với nàng cũng có thể giữ mình bất bại!" Minh Hà nói xong liền bộc phát khí thế, luồng khí diễm hạo hãn độc hữu của Á Thánh trung hậu kỳ bùng nổ, chấn động thiên khung, khiến Thanh Y và Kiếm Linh Nhi vô cùng kinh hãi.

Thực lực của đại sư huynh ngày càng thâm sâu khôn lường!

Luân Hồi ngồi bên cạnh không nói gì, nở nụ cười nhìn mọi chuyện xảy ra, trong mắt hiện lên tia tán thưởng.

Hắn nhìn Minh Hà mà gật đầu hài lòng.

Sau ức vạn năm tu hành, đại đồ đệ cuối cùng đã trưởng thành thành một đại bá chủ, không cần che chở cũng có thể độc bá một phương.

Sau đó hắn nhìn về phía Kiếm Linh Nhi và Thanh Y, thấy họ đang ở đỉnh phong Á Thánh cửu trọng thiên thì khẽ nhíu mày không mấy hài lòng.

Chương 110

"Được rồi, đại sư huynh của các ngươi đã mạnh như vậy, các ngươi cũng phải nỗ lực hơn.

Đến giờ vẫn chưa vào Á Thánh, nên biết tiểu sư muội của các ngươi cũng sắp chạm tới cảnh giới Á Thánh rồi đó!" Lời này vừa thốt ra, Kiếm Linh Nhi lè lưỡi kinh ngạc: "Không thể nào, sư muội tu hành mới bao lâu chứ!" Luân Hồi cười mắng: "Con đường tu hành đâu thể dùng thời gian mà đo lường.

Sư muội các ngươi có một tấm lòng xích tử, tu hành một vốn bốn lời là chuyện bình thường.

Huống hồ tiểu sư muội còn có cơ duyên riêng, biết đâu sẽ còn vào Hỗn Nguyên cảnh giới trước cả các ngươi đó!" Nghe vậy ngay cả Minh Hà cũng biến sắc, biết nữ tử dưới tay sư tôn không đơn giản, không ngờ lại mạnh thế.

Nhất thời họ đều cảm thấy áp lực.

Luân Hồi thấy vậy liền khuyên giải: "Các ngươi cũng không cần quá áp lực, mọi thứ cứ thuận theo tự nhiên là tốt nhất.

Con đường của tiểu sư muội không ai bắt chước được đâu." Nói đoạn, Luân Hồi thần sắc nghiêm nghị: "Được rồi, hôm nay gọi các ngươi tới là có việc cần làm!" Ba người nghe lệnh, cung kính hành lễ: "Cẩn tuân sư tôn phân phó!" Luân Hồi gật đầu nói: "Địa giới Cửu U vốn do thân xác Ma Thần Hỗn Độn của vi sư hóa thành, nhưng lại bị mấy kẻ tiểu nhân chiếm giữ.

Hôm nay các ngươi hãy ra tay thu hồi lại địa giới Cửu U cho ta!" Ánh mắt ba người Minh Hà co rụt lại, đồng thanh đáp: "Cẩn tuân sư tôn pháp chỉ!" Oanh!

Hồng Hoang vừa mới yên bình không lâu lại bắt đầu dậy sóng.

Vô số ánh mắt đổ dồn về địa giới Cửu U!

Các cường giả của các đại thế lực đồng loạt mở mắt, tỏa ra những luồng nhìn sắc lẹm.

Mạch Luân Hồi cuối cùng cũng bắt đầu mưu đồ với Cửu U rồi sao?

Nhất thời tứ phương chuyển động, ngay cả Vu Yêu hai tộc cũng tạm gác tranh chấp mà nhìn về Cửu U.

Trong Huyết Hải, trong đôi mắt Minh Hà lão tổ lóe lên một đạo huyết quang, sát khí vô tận lan tỏa ngút trời.

Khí chất độc hữu của Á Thánh bùng nổ, khí bá chủ từ Huyết Hải xông thẳng lên khiến không ít người đang thăm dò phải rùng mình.

Không hổ là thủ tịch đại đệ tử của Luân Hồi Đạo Tôn, thực lực này thật là vô tiền khoáng hậu, hiếm thấy trên đời!

Không biết Nữ Oa nương nương đã thành Thánh Nhân liệu có thể đấu một trận với Minh Hà lão tổ hay không?

Thật là đáng mong chờ!

Nhiều đại năng thầm nghĩ như vậy.

Minh Hà ở cấp Á Thánh hậu kỳ, trong thời đại Hỗn Nguyên không xuất thế này, đủ để trấn áp tất cả.

Thậm chí Thánh Nhân như Nữ Oa cũng chưa chắc là đối thủ của hắn.

Dưới chân Minh Hà, giáo chúng A Tu La đã sẵn sàng, khí thế độc hữu của tộc A Tu La bao trùm thiên khung.

Đứng đầu là bốn đại A Tu La Vương với vẻ mặt cuồng nhiệt nhìn

lão tổ nhà mình, chờ đợi phân phó.

Đại Phạn Thiên, Thấp Bà, Bì Thấp Nô, Đế Thích Thiên - bốn đại A Tu La Vương đều đã đạt cấp bậc Tiên Đế, mạnh mẽ vô địch.

Minh Hà mở mắt, khí thế ngút trời, hạ lệnh: "Xuất phát!" Nhất thời trên mặt biển Huyết Hải, sóng máu cuộn trào sôi sùng sục như một vị Ma Thần địa ngục đang nổi giận, sau đó cả vùng Huyết Hải rẽ làm đôi.

Dưới sự dẫn dắt của bốn đại A Tu La Vương, tộc A Tu La bước ra khỏi Huyết Hải, tiến về Cửu U.

Cả vùng Cửu U sôi sục, vô số chủng tộc bắt đầu tập kết để quyết chiến với giáo A Tu La.

Tộc Vong Xuyên, tộc Bạch Cốt, tộc Hoàng Tuyền, tộc Phong Đô, tộc Tam Sinh, tộc Bỉ Ngạn... từng chủng tộc mạnh mẽ của Hồng Hoang hiện diện, khí thế hừng hực.

Các đại tộc trưởng tỏa ra uy áp Á Thánh khiến ngay cả các thế lực mạnh ở Hồng Hoang cũng phải kinh hãi trước sức mạnh của Cửu U.

Các tộc trưởng này đều là những tồn tại sinh ra từ trước buổi hoàng hôn của các vị thần thời Thái Cổ, tu luyện đến nay, thực lực của họ dù có là Đế Tuấn hay Côn Bằng đối mặt một chọi một cũng khó lòng làm gì được.

Nhiều thế lực liên minh lại như vậy, liệu Luân Hồi có thực sự chinh phục được không?

"Chư vị, đại nạn sắp tới, chúng ta cần chung tay vượt qua, như vậy mới giữ được truyền thừa!" Tộc trưởng Vong Xuyên lên tiếng.

Tộc trưởng Hoàng Tuyền cũng tiếp lời: "...

Một tiểu nhi Minh Hà mà thôi, lúc chúng ta tung hoành thời Thái

Cổ hắn còn chưa ra đời đâu, giờ dám tới đây tranh phong, thật nực cười!" "Minh Hà là thủ tịch đại đệ tử của mạch Luân Hồi, thực lực không thể coi thường, nhưng chúng ta cũng không cần quá sợ hãi, nếu hắn dám đến, nhất định phải khiến hắn nằm mà đi ra!" Tộc trưởng Bỉ Ngạn cũng lên tiếng.

Tộc trưởng tộc Bạch Cốt cười lạnh: "Luân Hồi Đạo Tôn thật tự tin quá nhỉ.

Nếu ông ta sai Thiên Cơ lão tổ phái Thiên Cơ Đài tới trợ giúp thì chúng ta còn kiêng kỵ vài phần, chứ chỉ có một tộc A Tu La mới nổi này thì, hừ hừ!" Một tia khinh miệt hiện lên trong ánh lửa u hồn của lão.

"Cần gì nói nhiều, các lão tổ của chúng ta đã lên tiếng rồi, Luân Hồi Đạo Tôn cứ để họ lo, chúng ta chỉ cần chuyên tâm đối phó với Minh Hà và ba đại đệ tử của hắn là được!" "Đúng vậy, địa giới Cửu U tuy là do thi thể Luân Hồi Ma Thần hóa thành, nhưng diện tích bốn phương cũng có không ít dấu ấn của các vị lão tổ đời trước, đâu thể để một mình Luân Hồi Đạo Tôn chiếm hữu!" "Ai, ta thì chẳng lo mấy chuyện đó, ta chỉ lo Luân Hồi Đạo Tôn đã xưng bá vạn giới ức vạn năm qua, chiếm giữ vị trí đệ nhất cường giả Hồng Hoang không ai lay chuyển được, lại còn là tồn tại duy nhất trong Hỗn Độn có thể đấu với Bàn Cổ suốt một Nguyên Hội mà không bại, các lão tổ của chúng ta liệu có thực sự cản được ông ta không?" Câu hỏi này khiến tất cả rơi vào im lặng hồi lâu mới có người lên tiếng.

"Thời thế bây giờ đã khác, Luân Hồi Đạo Tôn cũng không còn là vị Bán Bộ Thánh Chủ của năm xưa nữa.

Năm đó ba nghìn Ma Thần cũng chỉ là không muốn tranh đấu với Bàn Cổ mà thôi, ai nấy đều lo tìm đường lui cho mình cả!" "Huống hồ sau lưng chúng ta, các vị lão tổ đã nghiên cứu ra một đại trận.

Tin rằng với thực lực của các vị lão tổ phối hợp với đại trận, dù không đánh bại được Luân Hồi Đạo Tôn thì cũng đủ để ngăn cản ông ta!" Nghe vậy mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Tộc trưởng Vong Xuyên đập bàn: "Đã vậy thì chúng ta hãy sát ra một con đường máu, cho thế gian biết chúng ta tuyệt không phải hạng dễ bị ức hiếp!" "Nói hay lắm, Sát!" Nhất thời khí thế của các vị tộc trưởng ngút trời, chiến ý sục sôi.

Dưới cái nhìn của vô số người, các thế lực liên thủ bộc phát khí thế vô tận.

Phía Minh Hà, sau khi hội quân với Tướng Thần - tổ của tộc Cương Thi, cũng hung hãn tiến về Cửu U, hai bên chính thức chạm trán.

Đáng nói là tộc trưởng tộc Cương Thi - Tướng Thần đã bái Sát Lục Lão Tổ làm sư phụ, cũng tu hành Sát Lục Đại Đạo.

Thiên phú của Tướng Thần cũng tuyệt luân, nay đã đạt tu vi Á Thánh, nhục thân mạnh mẽ không kém gì Tổ Vu, đủ thấy thực lực của hắn đáng sợ nhường nào.

Khác với Tổ Vu, Tướng Thần có thể sử dụng chí bảo, với cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo - Táng Thiên Quan, đủ để chôn cất mọi kẻ thù.

Tộc Cương Thi qua bao năm phát triển, quân số không hề thua kém tộc A Tu La.

Dưới tay Tướng Thần cũng có ba vị Cương Thi Vương là Doanh Câu, Hậu Khanh, Hạn Bạt, thực lực không kém gì bốn đại A Tu La Vương.

Trên đại địa Cửu U, hai đạo quân hùng hậu va chạm vào nhau.

Chương 111

Biến động ở Cửu U thu hút mọi ánh mắt của Hồng Hoang.

Tại thành Hậu Thổ, Lục Nhĩ kinh ngạc nhìn qua màn nước cảnh chiến đấu ở Cửu U.

Khí thế của Minh Hà và các tộc trưởng khiến hắn cảm thấy ngộp thở.

Lúc này hắn không còn cảm giác ưu việt của người xuyên không nữa, vì hiệu ứng cánh bướm đã khiến các Ma Thần Hỗn Độn trọng sinh, một con khỉ chỉ chiếm một giọt tinh huyết của Chiến Đấu Ma Thần như hắn chẳng là gì trong thế gian này.

"Nương nương, chúng ta thực sự không xuất binh sao?

Minh Hà lão tổ dường như...?" Lục Nhĩ không nhịn được hỏi Hậu Thổ.

Hậu Thổ lắc đầu: "Tất nhiên là không, chúng ta cần chiếm một địa bàn để làm một thế lực siêu thoát thế ngoại, nếu lúc này ra tay chẳng phải công sức bấy lâu đổ sông đổ biển sao?" Ánh mắt nàng tràn đầy ý chí chiến đấu.

"Nhưng Minh Hà lão tổ...?" Hậu Thổ phất tay: "Lục Nhĩ đạo hữu yên tâm đi, tộc A Tu La và tộc Cương Thi không yếu như ngươi tưởng đâu.

Hơn nữa chiến tranh không phải lúc nào cũng do quân số quyết định, nếu không thì năm xưa kẻ thắng trong buổi hoàng hôn của các vị thần đã không phải là mấy thế lực đó rồi!" Lục Nhĩ nghe vậy cũng yên tâm, hắn nhớ ở hậu thế không hề nghe tên tộc Phong Đô, Bạch Cốt, Hoàng Tuyền, trái lại danh tiếng tộc A Tu La và Cương Thi lại

vang dội.

Hắn thầm đoán hai tộc này chắc chắn có bản lĩnh riêng để tồn tại trong Hồng Hoang cá lớn nuốt cá bé này.

Hậu Thổ giải thích thêm: "Yên tâm, đối phương tuy mạnh nhưng mạch Luân Hồi của ta cũng không phải dạng vừa.

Ngươi cần biết năm xưa ba vị sư huynh sư tỷ của ta ra tay đã trấn áp bao nhiêu Tiên Thiên đại thần, phá tan bao đại trận, hôm nay cũng không ngoại lệ.

Nói cho ngươi biết, chiến lực của đại sư huynh Minh Hà, dù tỷ tỷ Nữ Oa có hiện thân cũng chưa chắc thắng được đâu!" Lục Nhĩ chấn động tột độ.

Tầm mắt của hắn tuy không cao, dù biết Luân Hồi Đạo Tôn đứng trên Thánh Nhân nhưng quan niệm Thánh Nhân vô địch đã ăn sâu vào máu, nghe có người có thể chiến đấu với Thánh Nhân khiến hắn vô cùng kinh ngạc.

Hồi lâu sau hắn mới định thần lại cùng Hậu Thổ tiếp tục quan sát.

Trên địa giới Cửu U, hai bên đang chờ đợi trận quyết chiến cuối cùng.

Phong Đô lão tổ bay lên không trung, liếc qua Kiếm Linh Nhi và Thanh Y rồi lờ đi vì trong mắt lão, cấp Chuẩn Thánh cửu trọng không đáng bận tâm.

Lão nhìn thẳng vào Minh Hà và Tướng Thần: "Tướng Thần, Minh Hà, Cửu U không phải của riêng Luân Hồi, các ngươi đừng quá tham lam.

Chỉ cần hôm nay các ngươi rút lui, chúng ta vẫn có thể chung sống hòa bình như trước!" Minh Hà đột nhiên mở mắt, một đạo huyết quang sắc lạnh bùng nổ hóa thành kiếm ý khủng bố xuyên thấu không

gian.

Một tiếng nổ lớn vang lên khiến lòng người run rẩy.

Phong Đô Đại Đế cảm thấy một luồng tử vong đại đạo truyền tới khiến lão lo sợ, bất giác lùi lại một bước.

Trong mắt các cường giả, một bước nhỏ này có nghĩa là sự nhượng bộ.

Minh Hà không cười nhạo mà đạm nhiên nói: "Hôm nay chúng ta không thể rút lui.

Hôm nay các ngươi chiến cũng chết, hàng cũng chết!" Giọng nói của Minh Hà như tiếng búa tạ vang động tám phương, khiến ai nghe thấy cũng phải hít một hơi lạnh vì chấn động!

Thật là một lời tuyên cáo bá đạo!

Dù thế nào thì hôm nay cũng chỉ có một con đường chết!

Lúc này Minh Hà mới thể hiện sự ngạo nghễ của mình cho mọi người thấy, một trái tim mạnh mẽ không sợ hãi.

Phong Đô Đại Đế nghe vậy thì phẫn nộ đến mức cười ngược lại.

Đằng sau lão, các vị đại đế Vong Xuyên, Hoàng Tuyền, Bạch Cốt cũng nổi trận lôi đình.

"Khá cho một tên tiểu bối cuồng vọng vô tri, tưởng tu thành Á Thánh là có thể coi thường chúng ta sao?

Nên biết năm đó khi chúng ta tung hoành thì ngươi còn chưa hóa hình trong Huyết Hải đâu!" "Cần gì nói nhiều với hắn, hắn chỉ cậy có Luân Hồi Đạo Tôn chống lưng mà thôi!" "Hừ, kẻ khác sợ Luân Hồi Đạo Tôn chứ bản tôn không sợ, hôm nay ta sẽ giết hắn tại Cửu U để xem Luân Hồi Đạo Tôn có vì một tên tiểu bối mà ra tay lấy lớn bắt nhỏ không!" "Không cần nói nữa, ra tay đi, Sát!" Nhất thời phe Phong

Đô Đại Đế ra tay trước.

Các đại tộc trưởng đồng loạt tấn công, khí thế kinh hoàng trấn áp hoàn vũ, sát khí ngút trời nhắm thẳng vào Minh Hà.

Minh Hà vẫn đứng im như không thấy, hoàn toàn không để mấy người đó vào mắt, hành động này càng làm đối phương điên tiết.

Lúc này một đạo kiếm quang lóe lên, Kiếm Linh Nhi ra tay trước, một kiếm cắt đứt thế công của Phong Đô Đại Đế rồi liên tục tấn công.

Phong Đô Đại Đế gầm lên: "Tiện tỳ, dám ra tay với bản đế, tìm chết!" Hai bên giao chiến rầm trời, đánh thẳng lên tinh không.

Thanh Y cũng ra tay chặn lại Hoàng Tuyền đạo nhân, hai bên đánh nhau ra xa.

Cương Thi Thủy Tổ Tướng Thần càng bễ nghễ thiên hạ, nắm đấm thép quét ngang, lợi trảo xé toạc mọi thứ, Táng Thiên Quan sau lưng như muốn chôn vùi cả bầu trời, một mình hắn chặn đứng tất cả các cường giả Á Thánh còn lại!

Hoàng Tuyền tung ra các sát chiêu mạnh mẽ về phía Thanh Y, các luồng ánh sáng vỡ vụn hiện ra khiến người ta khiếp sợ.

"Dựa vào tu vi Chuẩn Thánh cửu trọng thiên mà dám cản bản tôn, thật không biết lượng sức, chết đi!" Hoàng Tuyền gào thét, các đạo Hoàng Tuyền Đại Đạo liên tục bùng nổ tấn công Thanh Y.

Đối diện với các sát chiêu đó, Thanh Y vẫn bình thản không đổi sắc, trong sự bình thản đó mang theo vẻ lãnh mạc.

Từng là nhân vật khuấy đảo Hồng Hoang, lúc này dù chỉ có tu vi Chuẩn Thánh cửu trọng nhưng nàng chiến đấu với Hoàng Tuyền đạo nhân không hề rơi vào thế hạ phong, thậm chí khí thế còn đang dần tăng lên.

Ở một chiến trường khác, Tướng Thần tay cầm Táng Thiên Quan, đôi cánh tay dài xuất hiện các lợi trảo đen kịt, các đạo Sát Lục Pháp Tắc phát ra chấn động tứ phương.

Mọi người kinh hãi thấy Tướng Thần một mình địch bốn vị Á Thánh là Tam Sinh đạo nhân, Vong Xuyên đạo nhân, Bạch Cốt đạo nhân và Bỉ Ngạn đạo nhân mà không hề nao núng.

Hồng Hoang từ khi nào lại xuất hiện nhân vật yêu nghiệt như vậy!

Vô số người thầm kinh ngạc trước sự khủng bố của Tướng Thần.

Cái tên Thi Tổ Tướng Thần từ nay chính thức chiếm một vị trí trong tâm trí các cường giả.

"Khốn kiếp!

Tướng Thần, ngươi giấu thực lực sâu thật!" Các đại sát chiêu tung ra mà không làm gì được Tướng Thần khiến mọi người phẫn nộ gào thét.

"Thì đã sao, dám một mình chống lại chúng ta, đúng là tìm đường chết, Sát!" Những tiếng gầm rú kèm theo các sát chiêu vô địch đánh về phía Tướng Thần, uy thế kinh người phá vỡ không gian, tạo ra các mảnh vỡ thời không cổ lão rồi tan biến.

Nhưng Tướng Thần vẫn im lặng, bất kể sát chiêu của đối phương mạnh thế nào hắn đều đón nhận hết, ngăn cản không cho họ tiếp cận Minh Hà.

Chương 112

Tất cả mọi người đều ngẩn ngơ!

Mạch Luân Hồi thực sự mạnh đến mức này sao?

Minh Hà lão tổ thậm chí còn chưa cần ra tay?

Nhưng nhìn kỹ lại, Minh Hà tuy chưa ra tay nhưng thần sắc vẫn lạnh lùng, cũng không có ý định ra tay với quân đội các tộc phía dưới.

Ánh mắt hắn sâu thẳm nhìn về phía sau đạo quân, vào một không gian thần bí rồi đạm mạc nói: "Vẫn không chịu ra sao?" Câu nói này khiến chúng sinh ngẩn ngơ, phe liên minh Cửu U vẫn còn cường giả chưa xuất hiện sao?

Ai nấy đều kinh ngạc trước quân bài tẩy của các chủng tộc thời Thái Cổ này.

Lúc này, vị chí cường giả bị khí thế của Minh Hà khóa chặt cuối cùng cũng không ngồi yên được nữa.

Một đạo gợn sóng không gian hiện lên, một nam tử mặc hắc y tay cầm cự tháp xuất hiện ở phía sau liên quân, tỏa ra khí thế duy ngã độc tôn, cái thế vô song đánh thẳng về phía Minh Hà.

"U Minh đạo nhân, cuối cùng cũng lộ diện!" Minh Hà không hề bất ngờ, trái lại còn đạm mạc nói.

Kẻ đến không ai khác chính là U Minh đạo nhân, người chịu trách nhiệm chính của phe liên minh.

U Minh đạo nhân nhìn Minh Hà với vẻ kinh ngạc, tán thưởng: "Khá cho một Minh Hà đạo nhân, không hổ là thủ tịch đại đệ tử của mạch Luân Hồi, trên người ngươi ta dường như thấy được hào quang của đại đạo!" Đối với lời khen của đối phương, Minh Hà chẳng buồn

quan tâm, chỉ đáp: “Vậy sao?

Nhưng trên người ngươi ta chỉ thấy một tia khí tức già nua chết chóc, U Minh, con đường phía trước của ngươi hết rồi!” Con đường phía trước hết cũng có nghĩa là đại đạo mờ mịt, không còn tương lai, Minh Hà hoàn toàn không nể mặt đối phương.

Khi thấy tia khí tức đó trên người U Minh đạo nhân, Minh Hà đã không còn coi lão là đối thủ nữa.

Một kẻ trong lòng không còn tâm cầu đạo, dù tu vi có là Á Thánh đỉnh phong thì cũng không được Minh Hà coi trọng.

U Minh đạo nhân nghe vậy thì cau mày, nhìn Minh Hà với vẻ không thiện cảm.

“Cuồng vọng!

Minh Hà, bản tôn biết sự ngạo nghễ của ngươi không kém gì Luân Hồi Đạo Tôn, nhưng bản lĩnh của ông ta ngươi học được bao nhiêu!” U Minh đạo nhân lạnh lùng lên tiếng.

Minh Hà cười nhạt: “Bản lĩnh của Sư tôn ta đương nhiên khó lòng bì kịp, nhưng đối phó với ngươi thì lại quá dễ dàng!” Lời này khiến U Minh đạo nhân không nhịn được nữa, gầm lên: “Láo xược!

Chết đi!” Lão tung ra một sát chiêu vô địch với thế oanh động tinh hà đánh về phía Minh Hà.

Minh Hà đứng im không động đậy, sau lưng hiện ra hư ảnh hai thanh cự kiếm khủng bố, hai luồng sáng hồng trắng hợp làm một, với tư thế nghịch chuyển tất cả đánh thẳng về phía trước.

Oanh!

Sát chiêu của hai bên va chạm trong nháy mắt, uy thế khiến lòng người run rẩy!

Rắc!

Không gian vỡ vụn khắp nơi.

Chỉ một đòn thăm dò của hai bên đã tạo ra uy thế kinh hồn bạt vía như vậy.

"Khá cho một Minh Hà đạo nhân, quả nhiên không thể xem thường, xem thủ đoạn của ta đây!" U Minh đạo nhân nộ hống, tung cự tháp lên không trung.

Cự tháp phình to hóa thành tòa tháp khổng lồ mười tám tầng trấn áp Minh Hà.

"Mười tám tầng địa ngục!" Tại thành Hậu Thổ, Lục Nhĩ kinh hô khi thấy trong cự tháp hiện ra các hình phạt như hầm dầu, rút lưỡi, vạc dầu, núi đao của mười tám tầng địa ngục.

Hậu Thổ giải thích: "Đúng vậy, U Minh đạo nhân khi còn ở Hỗn Độn tuy không phải trong ba nghìn Ma Thần nhưng lại là kẻ mạnh nhất trong đám tiểu Ma Thần, thậm chí còn được gọi là đệ nhất Ma Thần dưới ba nghìn Ma Thần!

Tòa Địa Ngục Bảo Tháp trong tay lão có mười tám tầng, từng trấn áp không biết bao nhiêu Ma Thần cường giả trong Hỗn Độn!

Phụ thần từng nói, nhờ có đối thủ này mà đại sư huynh có hy vọng tấn cấp Á Thánh đỉnh phong trong vòng trăm vạn năm!" Lời của Hậu Thổ khiến Lục Nhĩ vô cùng phấn khích.

Cả Hồng Hoang chấn động, mà biến động trong Hỗn Độn cũng không hề nhỏ!

Không biết từ lúc nào, tại một khoảng không trong Hỗn Độn, thân ảnh Luân Hồi đã xuất hiện!

Lúc này, Luân Hồi đứng sừng sững giữa không trung, vẻ mặt đạm

mạc nhìn về bốn phương, thần sắc không có chút biến hóa nào, vẫn bình thản như cũ.

Ngay trước mặt hắn, chín đại Hỗn Độn Ma Thần xuất hiện, trình thế bao vây từ tám hướng, vây chặt lấy Luân Hồi.

Chín đại Ma Thần dường như vô cùng kỵ đạn đối với Luân Hồi, bởi lẽ Luân Hồi thân ở nơi sâu nhất của Hỗn Độn, đối mặt với sự vây giết của tứ đại Hỗn Độn Chí Tôn vẫn tỏ ra không hề sợ hãi, hỏi sao bọn hắn không e dè cho được?

Nếu không phải Cửu U chi địa mang lại lợi ích quá lớn cho con đường thành đạo, bọn hắn cũng không nguyện ý đi đụng vào gốc gai cứng Luân Hồi Đạo Tôn này.

Nhưng lúc này, hai bên đối trì, cũng không dám nói nhiều, chỉ có thể âm thầm cầu nguyện cho đại trận trong tay.

Thực tế hiện giờ nhìn lại, chín đại Ma Thần cũng biết mình bị người ta tính kế rồi.

Sau khi bóng hình khủng bố kia xuất hiện, áp chế khí thế đến mức không thể động đậy, rồi lại truyền xuống Cửu Ma Phong Thánh Đại Trận, khiến bọn hắn không khỏi rùng mình.

Thế gian lại có cường giả tồn tại như thế, chỉ riêng khí chất đã khiến bọn hắn không thể nhúc nhích, nếu thực sự ra tay, liệu còn đường sống sao?

Ngay cả ngày xưa đối mặt với Bàn Cổ Đạo Tôn, bọn hắn cũng chưa từng biệt khuất như vậy!

Nhưng hiện tại tên đã trên dây, cũng không thể nói thêm gì nữa, chỉ có thể ôm hy vọng vô hạn vào Cửu Ma Phong Thánh Đại Trận.

“Luân Hồi Đạo Tôn, Cửu U chi địa là do tinh thần chúng ta công hãm, không sai một mảy may.

Ngươi hôm nay bá đạo như vậy, không cho chúng ta chút đường sống nào, thật quá đáng lắm rồi!" Một vị Ma Thần tay cầm Đại Đạo Kim Chương, vẻ mặt không cam lòng nhìn Luân Hồi.

Tuy nhiên, đối mặt với câu hỏi đó, Luân Hồi lại chẳng thèm để ý, thậm chí còn không buồn nâng mí mắt lên nhìn.

Những cường giả âm thầm quan sát nơi này đều không tự giác lắc đầu, vừa hâm mộ lại vừa đố kỵ.

Có thể vô thị lời hỏi của một vị trong Tam Thiên Ma Thần, thiên hạ này e rằng cũng chỉ có Luân Hồi Đạo Tôn trước mắt mà thôi!

Trong Hồng Hoang, mọi người đều biết Luân Hồi Đạo Tôn mạnh!

Nhưng rốt cuộc mạnh đến nhường nào?

Chương 113

Lúc này, bọn họ mới được tận mắt chứng kiến.

Đối mặt với sự vô thị của Luân Hồi Đạo Tôn, vị Hỗn Độn Ma Thần vừa mở miệng kia sắc mặt trở nên biệt khuất, biến hóa trắng bệch xanh xao, rõ ràng là đang kìm nén cơn giận dữ tột độ, muốn ra tay nhưng lại không dám.

Hình ảnh như vậy xuất hiện trên người một vị Hỗn Độn Ma Thần, thật khiến người ta không dám tin.

Lồng ngực vị Hỗn Độn Ma Thần kia phập phồng mấy lần, cuối cùng vẫn áp chế cơn giận xuống.

Sau đó, y lại tiếp tục nói: "Luân Hồi Đạo Tôn, sự mạnh mẽ của ngươi Hồng Hoang đều biết.

Chúng ta liên thủ cũng không phải đối thủ của ngươi.

Tuy nhiên, chúng ta có một đại trận, muốn mời Đạo Tôn thưởng lãm một phen!

Đạo Tôn có dám vào trận một chuyến không?" Giọng nói của Hỗn Độn Ma Thần lộ ra đấu chí vô hạn, vẻ mặt khiêu khích nhìn Luân Hồi Đạo Tôn, dường như đang chờ đợi câu trả lời của hắn.

Thế nhưng, đối diện với sự khiêu khích này, Luân Hồi vẫn thản nhiên thong dong, tâm thần vẫn đắm chìm trong chiến trường Minh Hà tại Hồng Hoang, đối với lời của vị Ma Thần kia dường như chỉ nghe như gió thoảng bên tai.

Vị Ma Thần nọ giận thầm không thôi, không thèm phí lời nữa, trực tiếp vung tay quát: "Khởi trận!" Trong nháy mắt, chín đại Ma Thần không nói hai lời, mỗi người ném ra một miếng ngọc phù, sau đó

từng đạo thủ ấn tràn đầy đạo uẩn của Đại Đạo được tế ra.

Một quả cầu ánh sáng khổng lồ xuất hiện, giây lát sau, một môn trùng thiên đại trận đã tập kết hoàn tất.

Đạo uẩn vô cùng không ngừng tuôn ra, ma tính vô tận bao trùm, từng đạo sát chiêu ngưng tụ từ Tam Thiên Pháp Tắc không ngừng diễn sinh, khiến thế nhân thấy rõ tòa đại trận này đáng sợ đến dường nào.

Không ít người cẩn dực dùng thần hồn dò xét, chỉ vừa chạm vào một góc đại trận...

Oành!

Một sát chiêu hàm chứa thần uy vô hạn trực tiếp xuất hiện, xóa sạch thần hồn của kẻ đó.

Phụt!

Tại một góc của Hồng Hoang, một vị chí cường giả đột nhiên mở mắt, phun ra một ngụm máu tươi, sau đó vẻ mặt kỵ đạn và kinh hãi nhìn tòa vô địch đại trận trong Hỗn Độn kia, tâm vẫn còn run sợ.

Tê!

Thần uy như vậy khiến không ít người hít một hơi khí lạnh, kinh hãi nhìn cảnh tượng trước mắt, khó có lời nào tả xiết.

Cảm nhận được sự khủng bố vô địch của Cửu Ma Phong Thánh Đại Trận, chín đại Ma Thần cũng tràn đầy tự tin.

Vị Ma Thần vốn cẩn trọng lúc nãy giờ đây khí thế cao ngất, vẻ mặt cô ngạo nhìn Luân Hồi Đạo Tôn, thậm chí còn khiêu chiến: "Luân Hồi Đạo Tôn, có dám vào trận một chiến chăng!" Chúng sinh Hồng Hoang kinh hãi khôn cùng, ai cũng không ngờ được lại có một môn trùng thiên đại trận, uy trấn bát phương như thế xuất hiện.

Xét về uy thế, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận và Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, thậm chí ngay cả Hồng Hoang đệ nhất kiếm trận là Tru Tiên Kiếm Trận so với nó cũng phải thua kém vài phần!

Một môn đại trận như vậy, e là ngay cả Luân Hồi Đạo Tôn cũng không dám thản nhiên đối mặt!

Theo lý mà nói, ánh mắt của chúng sinh đều hướng về phía Luân Hồi, bọn họ muốn biết vị Hồng Hoang đệ nhất cường giả, thần thoại vạn cổ bất bại này đối mặt với một tòa đại trận như vậy sẽ ứng phó thế nào!

Tuy nhiên, khi bọn họ hưng phấn nhìn về phía Luân Hồi thì lại phải thất vọng.

Chỉ thấy lúc này ở phía ngoài đại trận thâm thúy hằng cổ, như thể một viễn cổ ma thần đang thức tỉnh kia, thân ảnh Luân Hồi vẫn bình thản vô cùng.

Thần thức của hắn dường như vẫn đặt tại Hồng Hoang, đối với tòa đại trận xuất hiện ngay trước mặt không có chút lo lắng hay sợ hãi nào, hoàn toàn không để tâm.

Cách ứng đối này của Luân Hồi khiến không ít người cảm thấy kỳ quái, không biết phải làm sao.

Cũng không ai ngờ được Luân Hồi Đạo Tôn lại đối mặt với sự khiêu khích một cách ngó lơ như vậy.

Nhất thời, ánh mắt của chúng sinh khựng lại, không biết sự việc sẽ phát triển thành thế nào.

Lúc này trong đại trận, chín đại Ma Thần cũng có chút bất lực.

Vị Ma Thần lên tiếng đầu tiên lại khiêu khích Luân Hồi thêm mấy lần nhưng Luân Hồi căn bản không thèm đoái hoài, khiến y cảm thấy

mình chẳng khác nào kẻ ngốc.

"Lão đại, Luân Hồi rốt cuộc là có chuyện gì, vì sao không xuất chiến?", "Ý của Luân Hồi là gì?", "Hừ, chắc chắn là không biết nông sâu của đại trận chúng ta nên trong lòng kỵ đạn, cố ý giả vờ như vậy để khỏi phải mất mặt thôi!", "Không đúng, với sự cô ngạo của Luân Hồi, tuyệt đối không thể như vậy.

Cho dù kỵ đạn y cũng sẽ nhập trận.

Đừng quên y là tồn tại có thể bình an trở về từ tay tứ đại Hỗn Độn Chí Tôn, tuy không biết chiến huống ra sao nhưng cũng đủ thấy thực lực của Luân Hồi cường thế nhường nào!", "Xem kìa, Luân Hồi còn quan tâm đến mấy tên đồ đệ của hắn hơn, hừ!", "Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?", có người nhíu mày hỏi.

"Cứ duy trì đại trận trước đi, dù sao cũng không tiêu hao nguyên khí của chúng ta.

Vạn nhất chúng ta giải khai đại trận, Luân Hồi đột nhiên tập kích, chúng ta sợ rằng sẽ bị đánh bại từng người mất!" Nhất thời, hai bên lâm vào cảnh đối trì như vậy, tòa đại trận sừng sững trước mặt Luân Hồi như đang chờ đợi hắn.

Lúc này, sự đối trì này lại khiến chúng sinh đang mong chờ một trận khoáng thế đại chiến cảm thấy hoang mang không hiểu gì.

Không ai nghĩ tới sự việc lại phát triển thành thế này, khiến họ buồn bực không thôi.

"Thật không hiểu nổi Luân Hồi Đạo Tôn có ý gì, cứ đi dạo trước đại trận mà không chịu nhập trận!", "Luân Hồi Đạo Tôn từ đầu đến cuối không nói lời nào, xem ra tâm tư của hắn dường như không nằm trên tòa tuyệt thế đại trận kia!", "Tê!

Đối mặt với đại trận như vậy mà Luân Hồi Đạo Tôn vẫn khinh thị

như thế, thật sự không sợ sao?", "Không hổ danh là đệ nhất cường giả từ cổ chí kim, nhãn giới của Luân Hồi Đạo Tôn vượt xa tầm hiểu biết của chúng ta!", "Xem kìa, nếu bạo loạn ở Cửu U chi địa chưa kết thúc, Luân Hồi Đạo Tôn tuyệt đối không ra tay đâu.

Như vậy, chúng ta hãy hướng ánh mắt về phía Cửu U chi địa đi!" Lời này vừa thốt ra đã nhận được sự tán đồng của nhiều người.

Đám người nhao nhao thu liễm tâm thần, phóng thần thức vào Cửu U chi địa trong Hồng Hoang.

Lúc này tại Cửu U chi địa, cuộc chém giết đã bắt đầu.

Từng đạo quang huy Tiên đạo cường đại vô địch không ngừng chiếu sáng tứ phương, các loại thủ đoạn sát lục xuất hiện, từng vị cường giả bắt đầu nhuốm máu.

Thỉnh thoảng lại có một vị cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên bỏ xác, vẫn lạc tại Hồng Hoang.

Những tồn tại vốn đã nhảy khỏi dòng sông thời không giờ đây cũng phải vẫn lạc.

Không ít chí cường giả sống sót từ thời Thái Cổ đều cảm thán không thôi, cảnh tượng trước mắt họ chẳng khác nào phiên bản hoàng hôn của chư thần Thái Cổ, Thái Ất Kim Tiên có thể thấy ở khắp nơi, Đại La Kim Tiên cũng không ngừng vẫn lạc.

Là chủng tộc có thể truyền thừa lại hậu thế, Cương Thi nhất tộc và A Tu La nhất tộc cuối cùng đã thể hiện sự mạnh mẽ của mình.

A Tu La tộc, mỗi một Tu La đều thiện nghệ Huyết Sát Đại Đạo, mỗi lần ra tay đều mang theo thủ đoạn cường đại vô địch.

Chương 114

Mỗi khi một kẻ địch ngã xuống, họ lại hấp thu một phần tinh huyết để khôi phục thể lực bản thân, nhờ đó mà cường giả A Tu La tộc không tử vong bao nhiêu.

Cương Thi nhất tộc cũng vậy, hễ đối thủ bị thương đều phải dùng tinh lực cường đại để áp chế thi độc, khiến chiến lực giảm sút trầm trọng, cuối cùng bị chém giết.

Lúc này, tuy A Tu La tộc và Cương Thi nhất tộc có số lượng ít hơn kẻ địch gấp bội nhưng trong cuộc chém giết thực sự, họ lại chiếm ưu thế.

Đến nay, chúng sinh Hồng Hoang mới biết sự đáng sợ của hai tộc này.

Hai tộc đã mạnh mẽ như vậy, thì những thủ lĩnh với chiến lực đỉnh phong sẽ như thế nào?

Nghĩ đoạn, ánh mắt của mọi người đều hướng về phía không trung, nơi từng chiến trường đỉnh phong đang diễn ra.

Vừa nhìn một cái, ai nấy đều kinh hãi khôn cùng, chiến trường đỉnh phong lúc này hoàn toàn là thế trận một chiều.

Oành!

Chiến trường của Phong Đô Đại Đế và Kiếm Linh Nhi đặc biệt kịch liệt, sát chiêu của hai bên qua lại, trên người Phong Đô đã bắt đầu xuất hiện vết thương.

Phong Đô không ngờ mình lại bị một kẻ Chuẩn Thánh cửu trọng thiên áp chế đến mức này, vừa kinh vừa nộ nhưng lại không có cách nào.

Lúc này, y thậm chí chỉ còn có thể phòng thủ, mỗi một đạo kiếm uy của Kiếm Linh Nhi xuất hiện đều làm y rùng mình sợ hãi, dường như uy lực một kiếm của đối phương cũng đủ để khiến y vẫn lạc.

Hiện giờ, y chỉ có thể vừa âm thầm chống đỡ, vừa cầu nguyện cho những nơi khác sớm kết thúc chiến đấu để đến chi viện.

Quả thực không sai, các chiến trường khác sắp kết thúc rồi, chỉ có điều là phía Minh Hà thắng thế mà thôi.

Cuộc chiến giữa Thanh Y và Hoàng Tuyền đạo nhân đã bước vào giai đoạn bạch nhiệt hóa.

Thanh Y không hổ danh là Thanh Đế lừng lẫy Hồng Hoang, mỗi chiêu mỗi thức đều hàm chứa Tạo Hóa Đại Đạo, Kiếm Đạo, Lược Đoạt Chi Đạo và Sinh Cơ Chi Đạo, mỗi đường kiếm lóe lên đều có thể cướp đi một tia sinh cơ của Hoàng Tuyền đạo nhân.

"Nên kết thúc rồi!" Trong lúc chiến đấu, Thanh Y lần đầu tiên hiếm hoi mở miệng, giọng nói ưu mỹ êm tai nhưng lại khiến người ta không khỏi rùng mình.

Vèo!

Một đạo kiếm quang khổng lồ dường như xuyên qua từ cửu thiên, xẻ rách Hỗn Độn, đông cứng thời không, mẫn diệt ám hắc, mang theo lực lượng Đại Đạo chí cao vô thượng, cường thế chém xuống thân hình Hoàng Tuyền đạo nhân.

Oành!

Một kiếm ngang trời, thiên địa nhuốm máu, dưới sự chứng kiến của mọi người, Thanh Y một kiếm cường thế đánh giết Hoàng Tuyền đạo nhân.

Dùng thực lực Chuẩn Thánh cửu trọng thiên để chém giết cấp bậc Á Thánh như Hoàng Tuyền đạo nhân, Thanh Y đã làm được.

Tê!

Nhìn thi thể Hoàng Tuyền đạo nhân bị Thanh Y một kiếm mang đi, sau đó trực tiếp rơi xuống hóa thành một con đường Hoàng Tuyền dài vô tận và bị Thanh Y thu lấy, mọi người không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Thanh Y khoác lên mình bộ thanh y, một đạo quang huy nữ thần bộc phát, trong vẻ đạm mạc lộ ra sự tôn quý vô thượng, giống như một vị nữ thần trên cửu thiên khiến người ta không khỏi động dung.

"Hảo một Thanh Đế, hảo một Bồng Lai chi chủ Thanh Y!", "Không hổ là Thanh Đế danh tiếng vang xa trong Hồng Hoang, có thể được mọi người biết đến, quả thực là có tư cách đó!" Một vị chí cường giả không nhịn được tán thán, mọi người nghe xong cũng nhao nhao gật đầu đồng ý.

Thanh Y, trong số các tiên thiên thần ma, đặc biệt là các nữ tu hành giả, có danh vọng cao nhất, dung nhan khuynh thành, tính cách ôn uyển bình đạm, khí thế tuyệt thế vô song, thu hút không biết bao nhiêu cường giả chú ý.

Trong Yêu Đình, Yêu Tộc chiến thần Đông Hoàng Thái Nhất từng nói: "Đời này, chỉ có Thanh Y mới có thể xứng đôi với bản hoàng!" Thanh Y một chiến kinh thiên, Tướng Thần cũng không hề kém cạnh, cuộc tranh đấu từ đầu đến cuối đều diễn ra trong im lặng.

Mấy đại đối thủ không ngừng gào thét, nộ hống, ngửa mặt lên trời gầm thét, các loại sát chiêu cùng xuất, chiến lực vô thượng dường như muốn chém giết y hoàn toàn.

Thế nhưng, mặc cho đối phương cường thế vô địch ra sao, những sát chiêu như vậy đều bị Tướng Thần hóa giải trong im lặng.

Thậm chí trong những trận chiến sau đó, khí thế của Tướng Thần

càng lúc càng hung hãn, thần uy của Thi Tổ cuối cùng bùng nổ.

Trong mắt vô số người, Tướng Thần hoành không xuất thế, hai cánh tay dài tóm lấy Tam Sinh đạo nhân, cường thế xé xác.

Rắc!

Trong nháy mắt, âm thanh xé rách vang vọng khắp Hồng Hoang, ngay sau đó Cửu U chi địa trực tiếp nhuốm máu.

Tiếp đó, y lại chớp lấy Vong Xuyên đạo nhân, nhe ra hàm răng sắc nhọn, trực tiếp hút sạch đối phương, ngay cả thần hồn thần thức linh thức toàn bộ đều bị hút sạch sành sanh.

Ngay sau đó, Tướng Thần một lần nữa phát động Táng Thiên Quan sau lưng, mai táng thương sinh, chôn vùi tất cả các vị chí cường giả còn lại vào trong đó.

Giây phút này, Táng Thiên Quan đã phô diễn khía cạnh khủng bố của nó trước thế nhân.

Cùng lúc đó, trận chiến giữa Kiếm Linh Nhi và Phong Đô Đại Đế cũng đi vào hồi kết, cuối cùng Kiếm Linh Nhi tung ra mấy kiếm, trực tiếp chém giết tiền thế của Phong Đô Đại Đế.

Một tòa thành trì cổ lão khổng lồ xuất hiện, chính là bản thể của Phong Đô Đại Đế – Phong Đô cổ thành.

Vung tay một cái, Kiếm Linh Nhi thu lấy Phong Đô cổ thành, rồi cùng Tướng Thần, Thanh Y đứng lại một chỗ, hướng về phía hư không mà nhìn.

Nơi đó, cuộc tử chiến giữa Minh Hà đạo nhân và U Minh đạo nhân cũng đã tới giai đoạn bạch nhiệt hóa, thắng bại dường như chỉ trong một sớm một chiều!

“Minh Hà, ngươi được xưng tụng là Tiên Thiên Đệ Nhất Nhân,

quả nhiên bất phàm.

Dựa vào trận chiến hôm nay, ngươi xứng đáng với danh hiệu đó.

Nhưng hôm nay, ngươi khó thoát khỏi cái chết.

Trước mặt Hỗn Độn Ma Thần, Tiên Thiên Ma Thần căn bản không đủ để nhìn.

Chết đi, Thập Bát Địa Ngục, trấn áp thế gian!" U Minh đạo nhân khí thế ngút trời, khí diễm vô biên tràn ngập tứ phương khiến người ta rùng mình.

Từng ánh mắt kinh khủng hướng về phía U Minh đạo nhân.

Chỉ thấy giây lát sau, một tòa bảo tháp cao mười tám tầng sừng sững trên đỉnh mây xanh, mang theo lực trấn áp vô thượng, cường thế đập về phía Minh Hà.

Minh Hà thần sắc bình thản, không chút kinh ngạc, trong mắt chỉ tràn đầy sự đạm mạc và bễ nghễ đối với tất thảy.

Đối mặt với Địa Ngục cao mười tám tầng, Minh Hà vẫn không hề lo lắng.

Thanh hồng chi quang lóe lên, hai thanh kiếm Nguyên Đồ, A Tỳ xuất hiện trong tay hắn.

Chương 115

Hắn lạnh lùng nhìn quanh một lượt, sau đó không nói thêm lời nào, sát chiêu cường thế bộc phát không giới hạn.

“U Minh, ngươi quá tự phụ rồi.

Ngày nay, ngay cả thập đại Ma Thần hay thậm chí Sư tôn của ta cũng không dám coi thường Tiên Thiên Ma Thần.

Ngươi là cái thá gì chứ?

Ngươi vẫn còn sống trong vinh quang của Hỗn Độn Ma Thần ngày trước, đáng đời phải vẫn lạc!” Minh Hà hiếm khi nói nhiều như vậy, sau đó khí thế vô tận bùng nổ trên không trung, vô thượng Kiếm Đạo hàm chứa huyết khí không ngừng diễn sinh.

Tiếp theo, song kiếm hợp bích, tung ra một kích hằng cổ đánh xuyên dòng sông thời không, cường thế phá tan tất cả, oanh sát về phía U Minh đạo nhân.

Oành!

Hai đạo sát chiêu cường đại vô địch va chạm, mặt đất sụt lún, vỡ vụn tan tành, cả hư không dường như không thể chịu nổi đòn tấn công của hai người, trở nên tan nát.

Đồng thời, hai luồng lực phản phệ cường đại xuất hiện, đánh về phía hai bên.

Nguyên Đồ, A Tỳ bị đẩy lui, hóa thành hai đạo kiếm quang bay về phía Minh Hà.

Minh Hà hừ lạnh một tiếng, trong hai bàn tay huyết quang lóe lên liên hồi, như Huyết Tôn lâm thế, đập tan mọi thứ.

Bảo tháp Thập Bát Tầng Địa Ngục cũng không ngừng thu nhỏ, bay về phía U Minh đạo nhân, cuối cùng bị y cường thế thu hồi.

Một đòn sát chiêu mạnh mẽ nhất cũng không làm gì được Minh Hà khiến U Minh đạo nhân vô cùng khó coi, và Minh Hà sẽ không cho y thêm cơ hội nào nữa.

Chỉ thấy Minh Hà đạo nhân lay chuyển thân mình, giây lát sau trên biển sao xuất hiện chi chít những bóng hình, mỗi cái đều là hư ảnh của Minh Hà, mỗi thân hình đều vĩ ngạn khủng bố, tu vi đều đạt tới Chuẩn Thánh cửu trọng thiên, thật khiến người ta kinh hãi khôn cùng.

Ở phương xa, tại Hậu Thổ Thành, Lục Nhĩ thấy cảnh này không khỏi cảm khái: "Minh Hà lão tổ không hổ là chí cường giả, Tiên Thiên Ma Thần đệ nhất nhân, chiêu Huyết Lạp Tử này quả thực khủng bố!" Hậu Thổ đứng bên cạnh nghe vậy, không khỏi ngạc nhiên liếc nhìn một cái: "Ồ?

Ngươi cũng biết Huyết Lạp Tử, xem ra phụ thần dạy ngươi không tệ, thật không đơn giản!" Sau đó, Hậu Thổ không để ý tới sự giải thích ngượng ngùng của Lục Nhĩ mà nói tiếp: "Đại sư huynh từ lâu đã dung hợp làm một với Huyết Hải, Huyết Hải không cạn Minh Hà không chết, Huyết Thần không hết Minh Hà không diệt.

Hơn ba trăm triệu Huyết Lạp Tử, chỉ cần một cái còn tồn tại trên đời, dù đại sư huynh có chết cũng có thể trọng sinh.

Thần thông này ngay cả bản tôn cũng phải tán thán!" Trong lúc hai người trò chuyện, trận chiến vẫn tiếp tục!

"U Minh, sát chiêu của ngươi đã hết, cũng hãy nếm thử một kích sát chiêu của bản tôn đi!" Nói đoạn, Minh Hà không phí lời nữa, ba trăm triệu Huyết Lạp Tử xông phá thiên khung, cường thế lao về phía U Minh lão tổ.

U Minh lúc này cũng kinh hãi khôn cùng, không chỉ y, mà phàm là chúng sinh chứng kiến cảnh này, cơ bản không ai không kinh ngạc.

Bất kỳ ai đột nhiên bị bao vây bởi hơn ba trăm triệu cường giả Chuẩn Thánh cửu trọng thiên đều sẽ phải run sợ, trừ phi là cường giả cấp bậc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trở lên.

Lúc này U Minh cũng nhất thời hoảng hốt.

Nhưng Minh Hà sẽ không cho y cơ hội, hắn vung tay lên, lập tức ba trăm triệu Huyết Lạp Tử đồng loạt ra tay.

Từng đạo kiếm quang khủng bố xẻ rách tất cả, cường thế giáng xuống thân hình U Minh.

Trong chớp mắt, U Minh đạo nhân trực tiếp bị nhấn chìm, bóng dáng y biến mất hoàn toàn, bị từng đạo kiếm quang do Nguyên Đồ, A Tỳ tạo thành mài mòn sạch sành sanh.

Thời gian trôi qua, cuối cùng trên biển sao mọi thứ đều bình lặng trở lại, không còn gì nữa.

Giây lát sau, thân ảnh Minh Hà đạo nhân xuất hiện trong Hồng Hoang, vô số cường giả tinh mắt nhìn thấy trong tay hắn là một tòa bảo tháp có mười tám tầng.

Trong nháy mắt, chúng sinh chấn động.

Ngày trước, U Minh đạo nhân là tồn tại lừng lẫy nhất trong số hàng tỷ tiểu ma thần tung hoành Hồng Hoang, một vị chí cường giả như vậy nay lại chết trong tay Minh Hà lão tổ – Tiên Thiên Ma Thần đệ nhất nhân.

Một đại cường giả Á Thánh đỉnh phong, chỉ cách Hỗn Nguyên cảnh một bước chân cuối cùng đã thân tử đạo tiêu!

Sự cường thế và mạnh mẽ của Minh Hà khiến thế nhân thấy rõ

rằng mạch Luân Hồi tuy ít người nhưng cường giả xuất hiện lớp lớp, không ai có thể cản nổi.

Bất kỳ ai bước ra cũng đều kinh tài tuyệt diễm, là tồn tại khủng bố trấn áp một phương đại thế lực.

Thanh Đế Thanh Y, Kiếm Tôn Kiếm Linh Nhi đều cầm trường kiếm trấn áp bát hoang, dùng thực lực Chuẩn Thánh cửu trọng thiên để chém giết cường giả Á Thánh sơ kỳ, thực lực này thiên hạ này ai có thể bì kịp?

Huyết Tôn Minh Hà Đạo Tôn thậm chí còn chém đầu cường giả Hỗn Độn Ma Thần lừng danh U Minh đạo nhân.

Lúc này, theo sự tử vong của các vị chí cường giả, khí vận của các đại chủng tộc trong Cửu U chi địa sụp đổ trong nháy mắt, chiến ý xuống thấp, nhanh chóng tan rã.

A Tu La tộc và Cương Thi nhất tộc thấy thế càng phấn chấn phản kích, khiến mấy đại chủng tộc kia hoàn toàn bị diệt tộc.

Vô số thế lực chứng kiến cảnh này không khỏi cảm thán, Cửu U chi địa từ nay về sau sợ rằng chỉ còn lại một âm thanh, đó là âm thanh của mạch Luân Hồi.

Sự mạnh mẽ của A Tu La tộc và Cương Thi nhất tộc cũng khiến người ta hâm mộ và đố kỵ.

Khi Cửu U chi địa trở lại bình lặng, tất cả mọi người đều giật mình, lúc này trong Hỗn Độn dường như vẫn còn một tòa đại trận khí thế vô song và Hồng Hoang đệ nhất cường giả Luân Hồi Đạo Tôn!

Nghĩ đoạn, họ vội vàng hướng ánh mắt về phía Hỗn Độn, chờ đợi những diễn biến tiếp theo.

Lúc này trong Hỗn Độn, Luân Hồi không có động tác gì, nhưng chín đại Ma Thần trong Cửu Ma Phong Thánh Đại Trận lại hoảng

loạn.

Ban đầu cứ ngỡ chỉ cần ngăn cản được Luân Hồi Đạo Tôn thì Cửu U chi địa tuyệt đối không thất thủ, nhưng không ngờ Thiên Cơ Đài còn chưa ra tay, chỉ riêng các nhị đại đệ tử của mạch Luân Hồi đã phá tan đại thế lực được dày công kinh doanh hàng tỷ năm.

Nhất thời không biết phải làm sao, thậm chí vào lúc này đại trận cũng có chút không ổn định.

"Lão đại!

U Minh, Hoàng Tuyền đều đã thất bại bị trảm rồi, phải làm sao bây giờ!", "Hừ, lũ phế vật đó, ngay cả mấy tên tiên thiên thần ma cũng không giải quyết được, thật uổng công sinh ra là Hỗn Độn Ma Thần!", "Không phải họ phế vật đâu, mấy tên tiểu bối cấp bậc tiên thiên thần ma đó quá mạnh mẽ.

Trận chiến vừa rồi các ngươi cũng thấy đó, ngay cả khi đặt ở cùng cấp độ, các ngươi có nắm chắc chiến thắng không?", "Không có, ai!

Tên tiểu bối Minh Hà kia nói đúng, không thể coi thường tiên thiên thần ma nữa, ngay cả thập đại Ma Thần và Luân Hồi Đạo Tôn cũng không dám lơ là, chúng ta là cái gì chứ!", "Vậy giờ tính sao?

Chúng ta thua rồi, đại trận này có tiếp tục bày ra nữa không?", "Cứ thế này đã, xem Luân Hồi Đạo Tôn kết thúc thế nào.

Chúng ta không thể kết thúc một cách chật vật như vậy được.

Nếu hắn không dám tiến trận thì uy tín của hắn tại Hồng Hoang cũng sẽ bị đả kích mạnh mẽ!" Trong những tiếng bàn tán xôn xao, đột nhiên có người phát hiện Luân Hồi Đạo Tôn đã động!

Chương 116

Luân Hồi không hổ là tồn tại được chú ý nhất Hồng Hoang, chỉ hơi cử động một chút đã thu hút vô số ánh mắt của sinh linh.

"Ồ, chiến đấu kết thúc rồi, bản tôn cũng nên trở về rồi!" Luân Hồi đột nhiên ngẩng đầu, lẩm bẩm nói.

Đối với trận chiến của Minh Hà và những người khác, hắn vô cùng mãn nguyện.

Những người khác nghe thấy lời của Luân Hồi xong đều ngẩn ngơ, lẽ nào Luân Hồi Đạo Tôn không định nhập trận?

Một tòa đại trận khí thế huy hoàng, đầy rẫy sát phạt như thế thật sự đáng sợ vậy sao?

Tuy nhiên, ngay sau đó Luân Hồi không nói hai lời, trực tiếp bước về phía trước, trong nháy mắt đã tiến vào trong Cửu Ma Phong Thánh Đại Trận.

Vô số người trong lòng rúng động, không khỏi ngạc nhiên.

"Kìa, Luân Hồi Đạo Tôn vào trận rồi, không thể nào!", "Cách nghĩ của Luân Hồi Đạo Tôn quả nhiên không giống chúng ta, không biết hắn có thể phá được tòa đại trận đó không!", "Chúng ta cũng đang mong chờ đây, dù sao đó cũng là Luân Hồi Đạo Tôn mà!" Ngay khoảnh khắc Luân Hồi bước chân vào trận, cả tòa đại trận dường như sống dậy, khí thế vô địch xung kích tứ phương làm người ta rùng mình.

Chín đại Hỗn Độn Ma Thần cũng run sợ trong giây lát, nhưng ngay sau đó lập tức thôi động đại trận, khí thế vô địch dồn dập áp xuống.

Từng đạo Ma Thần chi uy khủng bố đánh nát Hỗn Độn khí, cường

thế trấn sát về phía Luân Hồi, khí diễm vô địch quét ngang bầu trời.

Thế nhưng, những sát chiêu mạnh mẽ vô địch như vậy trong mắt Luân Hồi cũng chỉ đến mức này mà thôi.

Chỉ thấy hắn khẽ phất tay, một luồng uy thế bùng nổ, trong lúc lật tay các loại sát chiêu đều biến mất sạch sành sanh, không tạo nổi một chút sóng gió.

Chín đại Ma Thần thấy vậy tâm thần trĩu nặng, Luân Hồi vừa ra tay là bọn hắn đã biết Đạo Tôn quả nhiên không dễ đối phó như vậy.

"Luân Hồi, trận này chúng ta thua rồi.

Chỉ cần ngươi lui đi, chúng ta nguyện ý rút khỏi Cửu U chi địa, tìm nơi khác!" Vị Hỗn Độn Ma Thần lúc trước lại lên tiếng.

Khoảnh khắc y mở miệng cũng có nghĩa là chín đại Hỗn Độn Ma Thần đã chịu khuất phục.

Thế nhưng, việc kết thúc hay không giờ đây lại có người không nguyện ý.

Luân Hồi sau khi nghe đối phương nói xong, hiếm khi lại lên tiếng.

"Muốn chiến thì chiến, muốn chạy thì chạy, các ngươi tưởng mạch Luân Hồi của ta dễ bắt nạt sao?" Giọng nói của Luân Hồi mang chút khinh miệt truyền ra khiến chín đại Hỗn Độn Ma Thần không khỏi trầm xuống.

Vị Ma Thần nọ im lặng một hồi rồi mới trầm giọng nói: "Vậy không biết Luân Hồi Đạo Tôn muốn bồi thường thế nào, xin hãy đưa ra điều kiện, chỉ cần không quá đáng, chúng ta đều có thể bồi thường!" Trong nháy mắt, vô số chúng sinh Hồng Hoang nghe thấy lời này đều không khỏi cảm thấy chua xót và biệt khuất.

Sự bi ai của kẻ yếu, đánh không lại, người chết một đống, cuối cùng vẫn phải cúi đầu nhận lỗi.

Khi mọi người tưởng rằng Luân Hồi Đạo Tôn sẽ nhân cơ hội này mà sư tử ngoạm, thì hành động tiếp theo của Luân Hồi lại làm họ kinh hãi.

Chỉ thấy trong Hỗn Độn, nơi khí thế cuộn trào, tòa đại trận bao la hùng vĩ kia vang lên tiếng nói của Luân Hồi Đạo Tôn.

"Bồi thường?

Miễn đi.

Đệ tử của ta đã nói rồi, các ngươi chiến cũng chết, hàng cũng chết.

Thân là sư tôn, bản tôn sao có thể để lời nói của đồ nhi thành hư không.

Hôm nay, các ngươi tất chết!" Giọng nói của Luân Hồi vẫn bình thản như thế, nhưng trong ngữ khí lại mang ý tứ không thể kháng cự!

Mọi người lập tức run sợ, trong lòng không khỏi lo lắng, Luân Hồi Đạo Tôn thật sự tự tin và vô địch như vậy sao?

Phải biết rằng hắn đang lọt thỏm trong đại trận đó!

Một tòa đại trận khủng bố như vậy, Luân Hồi Đạo Tôn thực sự có thể thoát ra được sao?

Lúc này vị Hỗn Độn Ma Thần lúc trước không nói gì, nhưng cơn giận của các Ma Thần khác đã bị khơi dậy.

"Phóng tứ!

Luân Hồi, ngươi đang ở trong cảnh hiểm nghèo mà dám nói lời ngông cuồng, thật sự tưởng chúng ta không giết được ngươi sao!", "Người ta nói Luân Hồi Đạo Tôn ngạo khí đương thế vô song, không ai sánh kịp, hôm nay cuối cùng cũng được mở mang tầm mắt, đáng

tiếc là sau này e rằng không còn cơ hội thấy lại nữa!", "Cần gì phải nói nhiều với hắn, đã không chịu giảng hòa thì hãy để hắn nếm mùi thực lực của chúng ta.

Muốn giết chúng ta sao, thật là si mộng, giết!", "Ra tay đi!

Hôm nay Luân Hồi tất chết, giết!" Từng tiếng gầm thét vang lên, giây lát sau trong đại trận bùng nổ sát phạt chi khí vô tận khiến người ta thắt lòng.

Những luồng uy thế khủng bố tỏa ra từ đại trận làm hư không tứ phía rung chuyển kịch liệt dường như không thể chịu nổi.

Ngay thời khắc mấu chốt, giọng nói của Luân Hồi Đạo Tôn vẫn không nhanh không chậm truyền ra.

"Ha ha, các ngươi thực sự coi mình là nhân vật gì sao?

Các ngươi muốn chứng kiến thực lực của bản tôn, bản tôn sẽ tác thành cho các ngươi!" Oành!

Trong khoảnh khắc, một luồng khí tức vạn cổ vô địch, độc bá hoàn vũ bùng nổ trong đại trận, khí diễm vô thượng quét ngang, thấp thoáng dường như muốn hủy diệt hoàn toàn tòa đại trận này.

Tiếng sấm vang rền dậy đất, khiến người ta sợ hãi đến cực điểm, thật không thể tin nổi.

Trong đại trận, từng tiếng gầm thét và âm thanh sát chiêu khủng bố vang lên không ngớt, khiến mọi người biết được tòa đại trận này lúc này kinh hiểm đến mức nào.

"Luân Hồi, ngươi..." Đột nhiên một tiếng nộ hống của Hỗn Độn Ma Thần vang lên, rồi đột ngột im bặt khi lời còn chưa dứt.

Ngay sau đó, sau một hồi chấn động trong Hỗn Độn, dưới ánh mắt kinh hãi của vô số người, tòa đại trận nọ bất ngờ nổ tung, khí lãng vô

tận quét sạch một vùng Hỗn Độn rộng hàng tỷ dặm thành một vùng chân không!

Sau đó trước sự chứng kiến của mọi người, thân hình vĩ ngạn của Luân Hồi đạm mạc xuất hiện trong thần thức của chúng ta!

Trong Hỗn Độn vang lên từng tiếng hít khí lạnh khiến người ta không khỏi run sợ.

Một tòa đại trận khủng bố như thế, sức phá hoại mạnh mẽ như thế, khí diễm bá đạo như thế, thử hỏi trên đời này ngoài Luân Hồi Đạo Tôn ra còn ai làm được?

Nhìn Luân Hồi đạm mạc bước ra rồi biến mất trước thần thức của chúng sinh, cả Hồng Hoang và ngay cả Hỗn Độn đều sôi sục trong giây phút đó.

Tin tức Luân Hồi Đạo Tôn chém giết thêm chín đại Hỗn Độn Ma Thần lan truyền khắp nơi, khiến mọi người kinh hãi khôn cùng.

Chương 117

Nhất thời, khắp cả đại địa Hồng Hoang đều bàn tán về trận đại chiến của Đạo Tôn, tạo nên một làn sóng lớn.

Làn sóng này kéo dài suốt một triệu năm sau mới dần lắng xuống.

Lúc này đại địa Hồng Hoang đã tới giai đoạn Vu-Yêu xưng bá.

Khắp Hồng Hoang đều là bóng dáng của Vu tộc và Yêu tộc, ngay cả các chủng tộc khác cũng căn bản không thấy bóng dáng đâu.

Nhân Tộc kể từ sau khi Nữ Oa tạo người vẫn luôn sinh sống trong dãy núi Thủ Dương, không hề xuất thế.

Yêu tộc cần phải nể mặt Nữ Oa, còn Vu tộc thì nhận được tin tức của Hậu Thổ nên chọn cách không quấy nhiễu.

Sự phát triển của Nhân Tộc cũng không thể nói là không nhanh.

Một ngày nọ tại Thần điện Nhân Tộc ở tổ địa, một luồng khí thế khủng bố đột nhiên bùng nổ, chấn động tâm thần của chúng sinh Nhân Tộc.

"Khí tức này...

Tộc trưởng đột phá rồi!", "Ha ha, Nhân Tộc chúng ta cuối cùng cũng có cường giả Đại La Kim Tiên tọa trấn!", "Nhân Tộc chúng ta sẽ không ngừng xuất hiện cường giả, sau này Đại La Kim Tiên sẽ ngày càng nhiều!" Lúc này trong Thần điện Nhân Tộc, Hoàng Thiên đột nhiên mở mắt, vẻ mặt đạm mạc nhìn bốn phương, không hề vì tu vi đột phá mà có nửa điểm vui mừng.

Hoàng Thiên này không phải ai khác, chính là tia tàn hồn mà Nữ Oa gửi gắm trên thân Nhân Tộc từ trong Hỗn Độn Đỉnh khi tạo người năm xưa.

Tia tàn hồn này có thể coi là phân thân của Luân Hồi nhưng lại không hoàn toàn như vậy, cũng không rõ mối quan hệ giữa y và Luân Hồi ra sao, dường như là một tia chấp niệm của Luân Hồi, một tia chấp niệm muốn chấn hưng Nhân Tộc!

Việc Hoàng Thiên đột phá không gây ra sóng gió gì trong Hồng Hoang, bởi lẽ hiện nay ở Hồng Hoang, cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên nhiều vô số kể, trong Vu-Yêu nhị tộc lại càng không biết bao nhiêu mà nói.

Một ngày nọ tại Hậu Thổ Thành, một luồng khí thế mạnh mẽ vô song, uy trấn vạn cổ bộc phát ra.

Giây lát sau cả vùng dưới chân núi Bất Chu đều sôi sục.

Trong Hậu Thổ Thành, vô số sinh linh đã sinh sống hàng chục triệu năm đều lộ vẻ vui mừng.

Lục Nhĩ sau khi đột phá Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ lại nghiêm nghị nhìn về nơi sâu nhất của Hậu Thổ Thành.

Hậu Thổ cuối cùng đã đột phá vào khoảnh khắc này, tiến vào cấp bậc Á Thánh, trở thành tiên thiên thần ma thứ hai đột phá sau Minh Hà.

Kết quả này lại không ai ngờ tới.

Có người từng nghĩ sẽ là đệ nhất thiên kiêu của Long tộc – Kim Long Ngao Quảng, cũng có người nghĩ sẽ là tồn tại cô ngạo nhất của Phượng Tổ – Thái tử Khổng Tuyên, hay Đông Hoàng Thái Nhất, trí giả Vu tộc – kẻ chấp chưởng thời gian Chúc Cửu Âm...

Đương nhiên, tiếng vang của Thanh Đế Thanh Y và Kiếm Tôn Kiếm Linh Nhi là cao nhất.

Nhưng chúng sinh không rõ rằng, dưới sự dạy bảo của Luân Hồi, Kiếm Linh Nhi và Thanh Y đã sớm đột phá Á Thánh.

Một luồng khí thế Hậu Thổ khổng lồ bùng nổ, xung kích núi Bất Chu, từng vầng hào quang mạnh mẽ phổ chiếu thế gian khiến người ta khó mà tưởng tượng nổi.

Trong Tổ Vu Điện, mười hai Tổ Vu thần sắc nghiêm nghị, nhìn nhau một hồi, trong mắt không khỏi hiện lên tia ngạc nhiên.

"Hậu Thổ muội tử lại đột phá trước, thật không ngờ được!", "Không hổ là người sở hữu cả tinh huyết của Bàn Cổ phụ thần và Luân Hồi Ma Thần, Hậu Thổ muội tử quả thực mạnh mẽ!", "Hậu Thổ muội tử đã đột phá Á Thánh, còn chúng ta vẫn chưa tìm thấy đường thăng cấp Á Thánh, thật hổ thẹn quá!" Từng tiếng bàn luận vang lên, các vị Tổ Vu vốn tính tình thô lỗ cũng đỏ mặt vì hổ thẹn.

Đột nhiên có người vào báo cáo, Đại Vu Hậu Nghệ cầu kiến.

Mười hai Tổ Vu nhìn nhau, không khỏi có chút kinh ngạc.

Hậu Nghệ có địa vị vô cùng đặc thù trong Vu tộc, là tiểu bối được Hậu Thổ vô cùng coi trọng, ba triệu năm trước đã được Hậu Thổ nhận làm đệ tử.

Bản thân y xuất thân từ bộ lạc Hậu Thổ, tự nhiên gần gũi với Hậu Thổ hơn.

Sau khi Hậu Thổ hóa hình cơ bản không tụ họp với mười hai Tổ Vu, đôi bên không có quá nhiều tình cảm, cho nên Hậu Nghệ chính là cầu nối giữa họ.

Lúc này Hậu Nghệ cầu kiến, mọi người tự nhiên hiểu rõ, tám phần là do Hậu Thổ phân phó, vì thế vội vàng cho y vào.

Hậu Nghệ bước vào, bất ti bất kháng chắp tay chào mười hai Tổ Vu, sau đó cũng không phí lời, trực tiếp lấy ra món đồ Hậu Thổ bảo mang đến, đưa cho các vị Tổ Vu.

"Đây là những cảm ngộ khi nhục thân Hậu Thổ nương nương đột

phá Á Thánh, nương nương dặn ta mang tới, hy vọng có thể giúp ích cho các vị Tổ Vu!" Các Tổ Vu sau khi tiếp nhận và cảm nhận thì lập tức mừng rỡ vô cùng.

"Hậu Thổ muội tử có lòng rồi.

Hậu Nghệ Đại Vu, xin hãy về nhắn lại với Hậu Thổ muội tử, phàm là nơi nào cần đến Vu tộc chúng ta, cứ việc lên tiếng!" Hậu Nghệ chắp tay, sau đó rời khỏi Tổ Vu Điện.

Các vị Tổ Vu sau khi vui mừng cũng bắt đầu bước vào trạng thái tu hành.

Kể từ khi Hậu Thổ đột phá, trong những tháng năm dài đằng đẵng, thời gian trở nên vô giá trị nhất, chớp mắt một cái năm triệu năm đã trôi qua.

Trong năm triệu năm đó, các đại sự trong Hồng Hoang liên tục xuất hiện, cường giả Á Thánh bắt đầu trở thành chiến lực đỉnh phong của Hồng Hoang.

Từ sau khi Hậu Thổ đột phá và gửi tới phương pháp nhục thân thăng cấp Á Thánh, các Tổ Vu cũng lần lượt thăng cấp Á Thánh trong năm triệu năm này, chiến lực tăng lên gấp bội.

Không lâu sau trong Yêu tộc, Yêu Hoàng Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Hậu Hi Hòa, Yêu Sư Côn Bằng, Hy Hoàng Phục Hy cùng những người khác cũng lần lượt đột phá, thăng cấp Á Thánh.

Tại núi Vạn Thọ, khí thực của Trấn Nguyên Tử lại bùng phát mạnh mẽ, lão đột nhiên mở mắt, nhìn chùm nguyên thần dưới cây Nhân Sâm Quả, mỉm cười nói: "Hồng Vân đạo hữu, mấy chục triệu năm rồi, cũng đã tới lúc tái thế rồi!" Trong Hỗn Độn, Dương Thiên đột nhiên mở mắt, một luồng khí thế đặc hữu của Á Thánh trực tiếp bộc phát.

Dương Mi đứng bên cạnh thấy vậy không khỏi vuốt râu gật đầu, rõ ràng là vui mừng vì đệ tử của mình đột phá.

Ở cực Đông Hải, trong Long Uyên, Ngao Quảng đột nhiên mở mắt, một đạo tinh quang xẹt qua.

Tại Núi Lửa Bất Diệt, trong tộc Bạch Hổ... vân vân, Hồng Hoang vào khoảnh khắc này đã triệt để tiến vào thời đại Á Thánh.

Nhất thời, cục thế càng thêm nghiêm trọng và ác liệt.

Ai nấy đều biết rằng sau Á Thánh, mọi người đều khao khát Hỗn Nguyên cảnh giới.

Một khi tiến vào Hỗn Nguyên, thực lực bản thân và khả năng sinh tồn đều tăng trưởng vượt bậc.

Trong số các chí cường giả, thực sự có mấy người có thể dẫm lên hài cốt chúng sinh để thăng cấp Hỗn Nguyên đây?

Trong lúc mọi người đang ngạc nhiên thì một tin tức xuất hiện, ngay lập tức lan truyền khắp Hồng Hoang, khiến Hồng Hoang một lần nữa sôi sục.

Chương 118

Một ngày nọ trên đại địa Hồng Hoang, mây vần vũ, thiên địa trở nên thanh minh.

Giây lát sau, thiên hoa không ngừng rơi rụng, hào quang cát tường chiếu sáng thế gian.

Sau đó trong cả đại địa Hồng Hoang, từng luồng tiên thiên linh khí không ngừng lóe lên, như nấm sau mưa đâm chồi nảy lộc.

Nhất thời, vô số thương sinh đều cảm nhận được linh khí thiên địa đã tăng lên gấp mấy chục lần so với trước kia!

Vô số người thần sắc biến đổi, không ai ngờ được đại địa Hồng Hoang lại xuất hiện biến số như vậy, nhất thời đều ngẩn ngơ.

Lúc này ngay cả Luân Hồi cũng có chút ngạc nhiên.

Giây lát sau từ trong ý chí thiên địa truyền xuống một tin tức, ngay cả hắn cũng phải biến sắc.

Linh khí khôi phục!

Nhất thời chúng sinh đều suy tính, dần dần một tin tức xuất hiện khiến người ta vừa kinh hãi lại vừa trở nên ngưng trọng.

Linh khí khôi phục cũng có nghĩa là con đường thành đạo rộng mở, đại cơ duyên cũng đi kèm đại khổ nạn.

Chí ít đối với Vu-Yêu nhị tộc đang xưng bá Hồng Hoang hiện nay, đây chẳng khác nào một đòn giáng mạnh mẽ.

Đường thành đạo rộng mở, những cường giả ẩn dật chắc chắn sẽ không cam lòng ở mãi phía sau màn, bọn họ đều sẽ ra tranh đoạt tia cơ duyên kia.

Đối với đám người Luân Hồi – những cường giả đỉnh cấp nhất, tin tức này làm tâm thần họ trở nên khẩn bách.

Kỷ nguyên này khi đi tới hồi kết sẽ có cơ hội xuất hiện một lần cơ duyên thăng cấp Hỗn Độn Thánh Vương, có thể ép ra được hay không còn phải xem thủ đoạn của mọi người.

Tin tức này vừa ra, thời gian phong vân vần vũ, tứ phương sôi động.

Trong Long Uyên, Long Vương Hoàng đứng sừng sững trên vạn vật, quanh thân bộc phát luồng khí thế đặc hữu của Hỗn Độn Chí Tôn.

Ở phía dưới là các chí cường giả còn sống sót của Long tộc ngày trước.

Nếu sinh linh Hồng Hoang thấy cảnh này chắc chắn sẽ kinh hãi thốt lên, ở phía dưới ngay cả cường giả Á Thánh cũng có tới số hàng chục, còn cường giả Chuẩn Thánh cửu trọng thiên lại lên tới hàng trăm, thật là khủng bố!

Lúc này tất cả đều dùng ánh mắt sùng kính nhìn Long Vương Hoàng, chờ đợi chỉ thị của y!

"Linh khí khôi phục, đại đạo ưu ái.

Đây là một cơ hội tìm đạo nghìn năm có một, đại cơ duyên cũng là đại khổ nạn, có vượt qua được hay không thật khó nói!", "Vượt qua được thì chúng ta cùng trường tồn bất hủ với thương sinh.

Nếu không vượt qua được, bao gồm cả bản hoàng và tất cả sinh linh đều phải chết, Long Uyên của ta cũng sẽ theo đó mà tro bụi tan tành!" Sau đó, Long Vương Hoàng chậm rãi quay người, thản nhiên nói: "Chúng ta đã quen biết bao lâu nay, nếu ai không nguyện ý trải qua kiếp nạn này thì có thể tới các tiểu thế giới, chắc là có thể giữ được một mạng, bản hoàng sẽ không miễn cưỡng!" Long Vương

Hoàng lạnh lùng nói, thần sắc không chút thay đổi, dường như đang chờ đợi câu trả lời của mọi người.

Mọi người thấy vậy không khỏi cười nói: "Tu sĩ chúng ta nghịch thiên mà tu, cầu đại đạo, vốn đã xem nhẹ hồng trần.

Nếu tiền đồ vô vọng thì thà thân tử đạo tiêu còn hơn.

Đại đế không cần nói nữa, chúng ta tất sẽ trợ giúp đại đế một tay!" Long Vương Hoàng thấy thế hiếm khi lộ ra một tia mỉm cười, ngạo nhiên mở miệng: "Tốt, hôm nay chúng ta tái độ liên thủ, nhất định phải quét sạch tất cả kẻ địch vạn cổ trên thế gian!" Nhất thời Long Uyên rung động mạnh mẽ, thu hút vô số sự chú ý.

Liệu có phải tiềm long sắp rời vực thẳm sao?

Tại Núi Lửa Bất Diệt, Phượng Tổ vẻ mặt từ ái nhìn hai đứa con của mình, vừa vui mừng lại vừa có chút kiêu hãnh.

Hai đứa con này chính là niềm tự hào của bà!

"Tiền đồ của ta đã vô cùng mờ mịt rồi, sự giúp đỡ cho các con cũng chẳng được bao nhiêu.

Con đường phía trước cần các con tự mình bước tiếp.

Phượng Hoàng tộc ta có thể tồn tại trên đời, trường tồn với thế gian hay không đều trông cậy vào các con!" Tộc Bạch Hổ, tộc Huyền Vũ, tộc Kỳ Lân...

Trong Hỗn Độn, nơi tận cùng thời gian, trong Thời Thần Đạo Cung vĩnh thế trường tồn, Thời Thần Đạo Tôn hiếm thấy đã mở mắt.

"Ồ, linh khí khôi phục, cơ duyên sắp đến rồi sao?

Như vậy, ta cũng nên động tâm rồi!" Lẩm bẩm xong, ánh mắt y trở nên vô cùng thâm thúy, cường thế nhìn về phía Hồng Hoang, một tia cười lạnh xuất hiện nơi khóe miệng.

“Luân Hồi, thật sự tưởng bản tôn ngay cả vài chiêu cũng không tiếp nổi sao?

Che giấu hàng tỷ năm, lừa được Bàn Cổ, lừa được Đại Đạo, lừa được Tam Thiên Ma Thần và bao gồm cả ngươi, Luân Hồi.

Thực lực của bản tôn lẽ nào chỉ có bấy nhiêu?” “Gặp lại lần nữa, bản tôn sẽ cho thương sinh biết ai mới là vạn cổ đệ nhất, đệ nhất Chí Tôn vô địch đương thế!” Nhất thời chiến ý vô cùng xẹt qua trong mắt Thời Thần Đạo Tôn, từng luồng khí thế huy hoàng bộc phát làm cả dòng sông thời gian rung chuyển, khiến người ta không khỏi cảm thán.

“Huyết tộc nghe lệnh, ngay từ hôm nay giáng lâm Hồng Hoang, tranh đoạt đại cơ duyên cuối cùng!” Tại một đại thiên thế giới trôi dạt trên thế gian, Tộc trưởng Huyết tộc Cai Ẩn đột nhiên mở mắt, một đạo huyết mang lóe sáng, khí thực đặc hữu của Á Thánh tràn ngập toàn trường.

“Hừ, Huyết tộc ta xuất thế nhất định sẽ làm đại địa Hồng Hoang nhuốm máu.

Cương Thi tộc, các ngươi cũng xứng tu hành Huyết chi đại đạo sao?

Hừ!” Một tia khinh miệt lóe lên trong mắt, giây lát sau Cai Ẩn dẫn theo hàng tỷ sinh linh Huyết tộc tiến về đại địa Hồng Hoang!

Trong vực sâu Thôn Phệ, Thôn Phệ Lão Tổ nói với một người khổng lồ bên cạnh: “Vốn dĩ định để các ngươi tiếp tục che giấu, nhưng linh khí đã khôi phục, đại cơ duyên đã tới, các ngươi đừng che giấu nữa.

Thái Thản nhất tộc đã tới lúc xuất thế rồi!” Người khổng lồ nghe vậy, trong mắt hiện lên đấu chí vô hạn, vẻ mặt chiến ý ngất trời nói: “Lão tổ, ta cũng muốn xem rốt cuộc nhục thân Vu tộc mạnh mẽ hay

Thái Thản nhất tộc ta vượt hơn một bậc!" Nhất thời theo mệnh lệnh của Thôn Phệ Lão Tổ, từng người khổng lồ to lớn như những ngọn núi bước ra khỏi vực sâu Thôn Phệ, tiến về bốn phương.

Thái Thản xuất thế, chinh chiến bát hoang, cường đại vô địch!

Trong khe núi Thanh Thiên, Thanh Thiên nói với Tộc trưởng Vũ tộc – một chủng tộc Thái Cổ bên cạnh: "Vũ tộc các ngươi có thể hành động được rồi.

Đại cơ duyên lần này ta muốn tranh một chuyến.

Ngươi cũng cần làm cho danh tiếng Vũ tộc vang dội khắp Hồng Hoang!" Tộc trưởng Vũ tộc nghe vậy, đấu chí trong mắt lóe sáng, tinh quang vô tận không ngừng bộc phát.

Sau đó, từng sinh linh có cánh sau lưng tuôn ra từ khe núi trước mặt Thanh Thiên, tiến vào Hồng Hoang.

Tại một nơi khác trong Hỗn Độn, Dương Mi vẻ mặt bình thản nhìn Trấn Nguyên Tử và Dương Thiên, cười nói: "Cơ duyên sắp tới, ta đã sáng tạo ra một đại chủng tộc gọi là Linh tộc.

Hôm nay các con hãy dẫn dắt họ tiến về Hồng Hoang đi!" Tại Ma giới, Ma Tổ La Hầu vẻ mặt lạnh lùng nhìn xuống bốn phương, một tia cười hiện ra: "Hừ, lần này Ma tộc ta giáng lâm, không ai trong các ngươi có thể ngăn cản được nữa!

Chương 119

Hồng Quân, lần trước bản tôn đã coi thường ngươi, lần này bản tôn tuyệt đối không thua dưới tay ngươi nữa!" Nói xong, lão quay sang Vô Thiên Ma Tổ: "Đi đi, dẫn theo con em Ma tộc ta, hoành hành Hồng Hoang!" Vô Thiên nghe vậy, tinh quang trong mắt bùng nổ, không nói hai lời trực tiếp chắp tay rời đi.

Tại mấy nơi địa giới khác cũng có chấn động, dường như cũng có các thế lực mạnh mẽ muốn giáng lâm Hồng Hoang.

Vô số người thấy thế liền hiểu rõ rằng ngày tháng Vu-Yêu xưng bá Hồng Hoang đã đi vào dĩ vãng, không bao giờ trở lại nữa!

Cuộc sát lục không biết bắt đầu từ khi nào đã bao phủ toàn bộ Hồng Hoang, tổn thất nghiêm trọng nhất đương nhiên thuộc về Vu-Yêu nhị tộc.

Cho dù cường giả của Vu-Yêu nhị tộc xuất hiện lớp lớp nhưng vẫn không thể chiếm lại địa bàn đã mất, cuối cùng bất lực chỉ đành rời đi.

Long tộc kéo quân khỏi Long Uyên, dưới sự dẫn dắt của tộc trưởng thế hệ mới Ngao Quảng và mười đại Long Vương đã thôn tính tứ hải cùng các sông hồ lớn trong nháy mắt.

Nhất thời chúng sinh phát hiện khắp nơi trên đại địa Hồng Hoang đều là bóng dáng hoành hành của Long tộc.

Man tộc vô cùng đặc thù, giỏi dùng cổ, thân hình cường tráng, khỏe hơn Nhân tộc nhưng mảnh khảnh hơn Vu tộc, phía sau có Ngũ Hành Lão Tổ – một trong mười đại Ma Thần chưa từng lộ diện – làm chỗ dựa.

Man tộc vừa xuất thế đã dùng thực lực vô thượng cưỡng ép công chiếm phương Đông Nam.

Trong phạm vi hàng tỷ dặm lãnh thổ này, Vu-Yêu nhị tộc bị đánh cho tan tác, không còn tìm thấy phương hướng.

Nhanh chóng, Man tộc đã cắm rễ tại phương Đông Nam Hồng Hoang, khí thế bừng bừng, mang lại cảm giác sẵn sàng xuất binh chinh chiến tứ phương cho thế nhân thấy.

Man tộc được thành lập bằng cái giá của máu.

Chỉ trong trận chiến này, Yêu tộc đã tổn thất ba vị Yêu Vương cấp bậc Hỗn Nguyên Kim Tiên, hàng chục vị Yêu Quân cấp bậc Tiên Đế làm Hồng Hoang run rẩy.

Vu tộc tại đây cũng có lãnh thổ lớn nhưng vẫn tổn thất nghiêm trọng: một vị Đại Vu, mười vị Thiên Vu có chiến lực Tiên Đế, cùng vài vị Địa Vu.

Man tộc cũng không khá hơn bao nhiêu.

Khác với sự mạnh mẽ của Long tộc, sự xuất hiện của họ tự nhiên phải chịu sự liên thủ chế ngự của Vu-Yêu nhị tộc.

Thậm chí Chúc Dung Tổ Vu từng xuất hiện ngăn cản tộc trưởng Man tộc cùng một nhóm cường giả cấp cao, nếu không Vu-Yêu nhị tộc sợ rằng còn tổn thất nghiêm trọng hơn.

Man tộc sau trận chiến này cũng tổn thất ba thành nhân viên, trong vòng mười triệu năm tới sợ rằng không thể tiếp tục chinh chiến Hồng Hoang.

Thái Thản tộc có số lượng ít ỏi, tổng số không tới mười tỷ người, trong đó vương tộc Hoàng Kim Thái Thản lại chỉ có mười triệu người, vô cùng hiếm hoi.

Nhưng tuy khả năng sinh sản thấp, họ lại có chiến lực mạnh mẽ vô biên.

Chưa nói tới cấp cao, ở cùng cấp độ, ngay cả Vu tộc cũng cần huy động năm danh cường giả cùng cấp mới có thể đánh ngang tay với một cường giả Thái Thản.

Nếu muốn đánh giết thì phải cần mười danh Vu tộc liên thủ mới làm được.

Thái Thản tộc xuất thế vô cùng cường thế, quét sạch mọi thứ, trong nháy mắt toàn bộ vùng Tây Bắc tan nát, rơi hết vào tay Thái Thản tộc.

Một ngày nọ tại phương Tây, trên một ngọn núi khổng lồ đen kịt, từng vết nứt cổ xưa chậm rãi mở ra, từng luồng ma khí đen ngòm từ đó bộc phát.

Ngay sau đó quân đoàn Ma giới giáng lâm phương Tây.

Cường giả Ma giới xuất hiện vô tận, cường thế san bằng tất cả.

Ở toàn bộ phương Tây, không một nhân viên nào của Yêu tộc và Vu tộc thoát ra được.

Yêu tộc tổn thất trọn vẹn mười bốn danh Yêu Vương Hỗn Nguyên Kim Tiên, Vu tộc cũng có mười vị Đại Vu phải ôm hận.

Nhất thời hận ý của Vu-Yêu nhị tộc đối với Ma tộc không thể nào che giấu nổi, nhưng lúc này đại địa Hồng Hoang đang loạn lạc, căn bản không thể rảnh tay giáo huấn Ma tộc.

Ma tộc nhanh chóng đứng vững ở phương Tây, cùng Thái Thản tộc hỗ trợ phòng bị và bí mật cấu kết với núi Tu Di!

Phương chính Đông bị Linh tộc chiếm cứ, có Trấn Nguyên Tử và Dương Thiên tọa trấn, thực lực vẫn mạnh mẽ vô địch, không ai dám

trêu chọc.

Đáng nói nhất là trong Linh tộc có một vị chí cường giả mới thăng cấp, tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ, chiến lực vô cùng khủng bố!

Tên của người này vừa xuất hiện đã tạo nên một làn sóng lớn.

Đó chính là Hồng Vân đạo nhân – chủ nhân của đạo Hồng Mông Tử Khí thứ bảy năm xưa.

Y nương theo một tia tàn hồn chuyển thế trở về, đã thay đổi hoàn toàn vẻ hiền lành từ bi ngày trước, giờ đây y chỉ có sát ý vô tận.

Trong suốt thời gian Linh tộc chinh chiến, có mười hai tôn Yêu Quân của Yêu tộc và một vị Yêu Vương Hỗn Nguyên Kim Tiên đều chết sạch dưới tay y mà không tạo nổi nửa điểm sóng gió.

Ngược lại cường giả Vu tộc có ba vị Đại Vu bị y đánh bại nhưng y lại không hề ra tay chém giết mà thả họ đi.

Sự đối lập rõ rệt này khiến không ít kẻ âm thầm suy đoán.

Lẽ nào năm xưa Hồng Vân thân tử, kẻ chủ mưu phía sau là Yêu tộc?

Nhanh chóng có người phát hiện mười hai tôn Yêu Quân và vị Yêu Vương đó đều đến từ Bắc Minh, cũng tức là thuộc hạ dưới tay Yêu Sư Côn Bằng lão tổ của Yêu tộc.

Nhất thời mọi người xôn xao bàn tán, lẽ nào kẻ tính kế Hồng Vân năm xưa chính là Yêu Sư Côn Bằng.

Thấy tổn thất nhiều đại tướng như vậy, Côn Bằng lão tổ sao có thể cam tâm, y giận dữ rời Yêu Đình, mang theo uy thế Yêu Sư định đánh giết Hồng Vân nhưng lại bị Trấn Nguyên Tử chờ đợi từ lâu ngăn cản.

Hai bên lời qua tiếng lại không hợp liền trực tiếp đại chiến.

Cuối cùng không ai chiếm được lợi lộc gì, đành phải ai về nhà nấy.

Sau đó Linh tộc triệt để cắm rễ tại phương Đông.

Tiếp đó Tà tộc, Huyết tộc cùng các đại cường tộc khác lần lượt giáng lâm Hồng Hoang, đánh chiếm được một vùng lãnh thổ rộng lớn để kháng hành với Vu-Yêu nhị tộc.

Chỉ trong vòng một triệu năm ngắn ngủi, khắp nơi trên Hồng Hoang đều nhuốm máu, từng vị cường giả phơi xác Hồng Hoang làm người ta sợ hãi không thôi.

Không ít sinh linh nhất thời run sợ, cũng biết vào thời khắc này không thể lo cho riêng mình được nữa, kẻ thì gia nhập vào các đại thế lực, kẻ thì chọn tới các tiểu thế giới để tị nạn.

Hiện trạng Hồng Hoang lúc này: tứ hải và các sông hồ lớn bị Long tộc cường thế chiếm cứ, Long tộc thống lĩnh Thủy tộc, dường như có thế quân lâm thiên hạ!

Phương Đông Nam bị Man tộc chiếm cứ, phương chính Đông bị Linh tộc bàn cứ, phương Đông Bắc do Tà tộc thống ngự, phương Tây Bắc bị Thái Thản nhất tộc công hạ, cực Tây do Ma tộc thống trị!

Chương 120

Phương chính Nam, Phượng Hoàng tộc lấy núi lửa Bất Diệt làm căn cứ, dẫn theo Phi Cầm tộc chiếm một vùng lãnh thổ rộng lớn, thậm chí đối đầu gay gắt với Tiên Thiên Vu tộc ngày trước!

Phương Tây Nam bị Vũ tộc chưởng khống, phương chính Bắc do Cai Ẩn dẫn dắt Huyết tộc vô cùng cường thế, xung kích tứ phương, uy chấn thiên hạ, thậm chí còn âm thầm có ý đồ với Cửu U chi địa!

Ngược lại hai tộc mạnh nhất ngày trước là Vu tộc và Yêu tộc dường như im hơi lặng tiếng khiến người ta không hiểu nổi.

Đại địa Trung ương lấy núi Bất Chu làm trung tâm vẫn là thiên hạ của Vu tộc, Vu tộc dường như đã từ bỏ các nơi khác, chỉ chọn tử thủ núi Bất Chu!

Yêu tộc thì ngoại trừ Thái Dương Thần Sơn ra, binh lực còn lại toàn bộ co cụm về tinh hải, dường như sợ hãi các đại cường tộc vậy.

Tuy nhiên chỉ có số ít cấp cao mới biết Yêu tộc không phải sợ hãi các chủng tộc khác, mà cũng giống như Vu tộc, họ chỉ đang bảo tồn thực lực mà thôi.

Những cường giả có thể chiếm cứ lãnh thổ rộng lớn đó, sau lưng không ngoại lệ đều có các Hỗn Độn Ma Thần mạnh mẽ làm hậu thuẫn.

Đương nhiên khi linh khí khôi phục, đại thế lâm môn, những kẻ có dã tâm xa không chỉ có mấy đại cường giả này.

Có một số chủng tộc từ thời Thái Cổ dưới sự thụ ý của các Hỗn Độn Ma Thần ẩn mình phía sau cũng kéo quân ra Hồng Hoang, chiếm cứ được một mảnh địa bàn.

Tuy so với các đại cường tộc thì kém xa nhưng vẫn không thể xem thường.

Ngay lúc này tại một phía khác của núi Bất Chu, Hậu Thổ Thành phồn hoa cũng thu hút không ít chủng tộc dòm ngó!

Hoàng Kim Cự Nhân tộc, toàn thân ánh vàng rực rỡ, số lượng cực kỳ thưa thớt, thậm chí còn hiếm có hơn cả Thái Thản tộc, nhưng chiến lực lại có thể sánh ngang với Hoàng Kim Thái Thản tộc, vô cùng khủng bố!

Hậu Thổ thành nằm tại một góc khác của Bất Chu sơn, nằm ở phía sau Vu tộc, tài vật thiên bảo đông đảo, kham xưng nhân kiệt địa linh, các chủng tộc đều từng nhòm ngó nơi này.

Nhưng nể tình vị ở trong Hậu Thổ thành kia có quan hệ với vị cường giả đệ nhất Hồng Hoang là Luân Hồi Đạo Tôn, nên tất cả đều đã từ bỏ.

Thế nhưng trên đời luôn có kẻ không sợ chết, Hoàng Kim Cự Nhân tộc dường như vô cùng có chỗ dựa nên không sợ hãi gì.

Tộc trưởng Hoàng Kim Cự Nhân tộc là Thiết Bích Vương, lúc này đang tỏa ra tu vi Á Thánh vô song, chiến lực khủng bố tiền cổ hậu kim, ánh mắt khinh thị nhìn cự thành phồn hoa trước mắt, một tia tham lam hiện lên trong mắt.

Nếu tranh đoạt được tòa cự thành này, lại có thêm phòng tuyến tự nhiên của Bất Chu sơn, Hoàng Kim Cự Nhân tộc tự nhiên có thể từ từ mưu tính, ngày sau chưa biết chừng có thực lực sánh ngang với Tân Cửu tộc và Lão Lưỡng tộc, cho nên đối với Hậu Thổ thành này, hắn chí tại tất đắc.

Trong Hậu Thổ thành, thành chủ Lục Nhĩ Mi Hầu tu vi vừa mới đạt đến Chuẩn Thánh nhất trọng thiên, nhìn Hậu Thổ thành bị đại

quân bao vây, sắc mặt vô cùng khó coi. "Thiết Bích Vương, ý gì?" Lục Nhĩ lạnh giọng hỏi, tuy tu vi không bằng đối phương nhưng hắn vẫn có đủ khí phách để chất vấn.

Thiết Bích Vương nghe vậy, trong đôi mắt hiện lên một tia bất tiết, đối với Lục Nhĩ, hắn căn bản nhìn không lọt mắt.

Chỉ là một kẻ đáng thương lấy nữ nhân làm chỗ dựa mà thôi, không đáng để nhìn nhiều thêm một cái, nếu là bình thường, thậm chí hắn còn không thèm liếc mắt nhìn lấy một lần. "Lục Nhĩ, việc bản tộc trưởng tới đây hôm nay chắc ngươi cũng rõ ràng, chúng ta không cần vòng vo nữa.

Ngươi hãy nhường ra Hậu Thổ thành, ta có thể nể mặt Luân Hồi Đạo Tôn mà để các ngươi rời đi, thế nào?" Đối với Luân Hồi Đạo Tôn đứng sau Hậu Thổ thành, trong Hồng Hoang không ai là không kiêng kỵ, nếu không phải vị Lão Tổ phía sau nói cho hắn biết Luân Hồi Đạo Tôn đã chọc giận một số tồn tại khủng bố, bản thân khó bảo toàn, thì hắn cũng không có gan mưu đoạt Hậu Thổ thành.

Nhưng lúc này, hắn thực sự đã làm.

Lục Nhĩ nghe vậy, thần sắc một trận khó coi, đang định tiếp tục kéo dài thời gian, đột nhiên một đạo âm thanh truyền âm nhập mật truyền tới, khiến lời định nói ra của Lục Nhĩ khựng lại, sau đó trực tiếp chuyển đổi ngữ khí. "Hừ, bằng vào các ngươi mà cũng dám mưu đồ Hậu Thổ thành, đúng là si nhân thuyết mộng!" Giọng nói băng lãnh của Lục Nhĩ truyền ra khiến vô số người phải sững sờ, không ai ngờ được Lục Nhĩ lại dám nói chuyện như vậy với một vị cường giả Á Thánh.

Ngay cả Thiết Bích Vương cũng ngẩn người, sau đó đôi mắt hơi nheo lại, ánh mắt băng lãnh gắt gao nhìn chằm chằm Lục Nhĩ nói: "Lục Nhĩ, ngươi chán sống rồi sao?" Lục Nhĩ nghe vậy, ngạo nghễ

đứng giữa không trung, khí thế bễ nghễ thiên hạ, khí tức khủng bố của Lục Nhĩ Mi Hầu trực tiếp bùng nổ, chấn động tứ phương.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cầm trong tay, hắn đứng giữa không trung chuẩn bị nhất chiến, liếc nhìn Hoàng Kim Cự Nhân tộc một cái đầy khinh thường, đại hống nói: "Ai dám tới đây chiến một trận?" Một luồng chiến ý ngập trời bộc phát ra, mang lại cho người khác cảm giác nghẹt thở, không ít người run rẩy nhìn cảnh tượng trước mắt.

Khí thế của Lục Nhĩ Mi Hầu dường như cường đại đến mức đáng sợ, trong cùng cấp bậc, e rằng cực kỳ khó tìm được đối thủ!

Ánh mắt Thiết Bích Vương lạnh đến mức khó tin, bị chúng sinh Hồng Hoang nhìn thấy cảnh mình bị một tiểu bối Chuẩn Thánh nhất trọng thiên vô thị như vậy, sắc mặt hắn vô cùng khó coi. "Ai thay bản vương bắt lấy tên này, lấy đầu hắn?" Thiết Bích Vương trực tiếp lạnh giọng ra lệnh.

Bên cạnh, một vị Hoàng Kim Cự Nhân trực tiếp sải bước tiến ra, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Lục Nhĩ.

Tu vi Chuẩn Thánh tam trọng thiên bộc phát, hắn lạnh lùng nhìn Lục Nhĩ, nhếch miệng cười bất tiết: "Khu khu Chuẩn Thánh nhất trọng thiên mà dám khiêu khích Vương của ta, ngươi đáng chết!" Nói xong, hắn cầm một cây lang nha bổng cấp bậc Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo trực tiếp quét ngang hư không, đánh nát từng đạo không gian về phía Lục Nhĩ.

Lục Nhĩ thấy vậy hừ lạnh một tiếng, trường côn trong tay múa lên, vô tận côn ảnh không ngừng lưu chuyển.

Oanh!

Một tiếng động đinh tai nhức óc truyền ra, vang vọng trong hư

không, không gian bị ngưng cố bỗng chốc bùng nổ, không khí cũng nổ tung tại chỗ.

Sau đó lấy hai người làm trung tâm, đôi bên trực tiếp oanh sát.

Qua lại mấy trăm chiêu, đột nhiên một thân ảnh trực tiếp bay ra, trên không trung phun ra một ngụm máu lớn, đó chính là cường giả Hoàng Kim Cự Nhân tộc kia.

Tê!

Không ai ngờ được Hoàng Kim Cự Nhân tộc lại bại nhanh như vậy.

Tuy nhiên khi mọi người tưởng rằng tất cả sắp kết thúc, một luồng hung diễm khủng bố truyền tới, khắc sau, Lục Nhĩ mang theo chí bảo trong nháy mắt xuất hiện bên cạnh tên Hoàng Kim Cự Nhân tộc kia, một côn hoành không cường thế nện xuống!

Oanh!

Một tiếng nổ vang rền, khắc sau dưới sự chứng kiến của mọi người, vị Chuẩn Thánh tam trọng thiên của Hoàng Kim Cự Nhân tộc kia trực tiếp tử vong, tan thành mây khói.

Lòng vô số người chùng xuống, không ngờ một vị cường giả Chuẩn Thánh tam trọng thiên lại bị đánh nổ như vậy!

Khắc sau, ánh mắt vô số người đều hướng về Thiết Bích Vương, nhìn sắc mặt âm trầm đến cực điểm của hắn, mọi người không nhịn được mà lắc đầu, không có chút đồng tình nào, kẻ giết người sẽ bị người giết lại!

Thiết Bích Vương hôm nay thần sắc lãnh mạc đến cực điểm, lần đầu tiên dẫn tộc nhân xuất thế lại bị một tiểu bối Chuẩn Thánh nhất trọng thiên giết chết cường giả trong tộc ngay trước mặt, thật là mất mặt quá đi!

Trong ánh mắt hắn, sát ý lạnh lẽo đến cực điểm gần như ngưng tụ thành thực chất. "Nhi tử, ngươi lên!" Thiết Bích Vương cố nhịn xuống không lấy lớn hiếp nhỏ, nhưng lần này phái ra lại là Thiếu chủ của Hoàng Kim Cự Nhân tộc.

Lời vừa dứt, một vị cự nhân trẻ tuổi tu vi Chuẩn Thánh tứ trọng thiên bước ra, mang theo sát ý ngút trời nhìn Lục Nhĩ: "Gương dám giết tộc nhân của ta, khắp thiên hạ này không ai cứu được ngươi!

Hôm nay bản thiếu chủ ra tay, ngươi tất chết!" Lục Nhĩ nhếch miệng cười: "Bằng ngươi?" Nói xong, hắn khinh miệt liếc mắt một cái đầy coi thường.

Chương 121

Hoàng Kim Thiếu chủ thấy vậy sắc mặt trầm xuống, cũng không nói nhảm nữa, vung tay một cái, một thanh cự chùy khủng bố xuất hiện trong tay, lao về phía Lục Nhĩ sát phạt.

Oanh!

Lục Nhĩ không hề e sợ, các sát chiêu khủng bố va chạm, trong nháy mắt tử sát.

Khóe miệng Thiết Bích Vương mang theo một tia đắc ý, lần này không những muốn Hoàng Kim Cự Nhân tộc danh vang thiên hạ, mà còn muốn nhi tử của mình danh động Hồng Hoang.

Chỉ cần nhi tử của hắn có thể danh động Hồng Hoang, thì chết một vị cường giả trong tộc cũng đáng, càng có thể hiển thị sự khủng bố của nhi tử hắn!

Nhưng khi hắn đang đầy tự tin nhìn về chiến cục, đột nhiên sắc mặt biến đổi, thầm hô không ổn.

Hóa ra lúc này Lục Nhĩ đã bộc phát thực lực chân chính, tên Thiếu chủ kia trước mặt Lục Nhĩ căn bản không đủ nhìn, bị áp chế lui ra sau từng bước, liên tục hộc máu!

Sau đó khí thế của Lục Nhĩ càng xung thiên, tay cầm cự côn nện về phía Hoàng Kim Thiếu chủ, đòn này nếu trúng thì Hoàng Kim Thiếu chủ không chết cũng tàn.

Thiết Bích Vương không còn màng đến tôn nghiêm của cường giả Á Thánh nữa, đại hống: "Hỗn chướng, Lục Nhĩ dừng tay!

Nếu nhi tử ta thương tổn một sợi lông, ta sẽ khiến ngươi tan thây nát thịt!" Tôn nghiêm của cường giả Á Thánh đã bị vứt bỏ khi tính

mạng của nhi tử đang treo trên sợi tóc, Thiết Bích Vương căn bản không quản gì nữa mà trực tiếp ra tay, vừa muốn cứu nhi tử vừa muốn nhân cơ hội chém giết Lục Nhĩ.

Thực lực của Lục Nhĩ quá mạnh, tất phải giết chết, nếu không tâm cảnh của Hoàng Kim Thiếu chủ tất nhiên sẽ bị ảnh hưởng, đạo tâm bị tổn thương thì đời này đại đạo vô vọng, cho nên Lục Nhĩ phải chết!

Cường giả Á Thánh ra tay, một quyền hoành không đánh nát hoàn vũ, đạo uẩn cả đời lĩnh ngộ đều ngưng tụ trong một quyền này, khủng bố vô biên.

Trong nháy mắt, thời không đều bị phong tỏa, sát lục vô tận xông thẳng vân tiêu, hư không trong phút chốc bị đình trệ.

Vô số người kinh hãi, không hổ là chủng tộc sống sót từ thời Thái Cổ, một cường tộc tránh được trận chiến Chúng Thần Hoàng Hôn quả nhiên không thể xem thường.

Thiết Bích Vương vừa ra tay đã khiến không ít cường giả biến sắc.

Nhiều người thầm lắc đầu thở dài, đòn này nếu thực sự rơi xuống, Lục Nhĩ tuyệt đối phải chết, không có bất kỳ khả năng may mắn nào, khoảng cách giữa Chuẩn Thánh và Á Thánh giống như trời với vực!

Thế nhưng khi mọi người tưởng rằng Lục Nhĩ tất chết, đột nhiên trong Hậu Thổ thành, một đạo khí tức mang theo uy áp của Hậu Thổ bỗng nhiên xung thiên, hoành thôi một phương, nghịch lưu vạn thế.

Khắc sau, một bàn tay trắng nõn như ngọc xuất hiện, thu hút sự chú ý của vô số người.

Bàn tay ngọc này dường như vô cùng tự tin, đối mặt với một

quyền vô địch cường thế của Thiết Bích Vương mà không hề có chút sợ hãi.

Tiếp đó, ngay tức khắc dưới ánh mắt của vô số người, bàn tay ngọc ấy thản nhiên nắm chặt lấy cự thủ của Thiết Bích Vương.

Đông!

Chúng sinh nghẹt thở, run rẩy nhìn cảnh tượng trước mắt, không dám nói lời nào.

Một quyền vô địch cường thế của Thiết Bích Vương lại bị tiếp lấy một cách thản nhiên như vậy?

Ngay cả một chút sóng dao động cũng không có?

Chủ nhân của bàn tay ngọc kia đã mạnh đến mức nào rồi!

Thiết Bích Vương ngay khi cự quyền bị bắt lấy, sắc mặt liền biến đổi, hắn biết Hậu Thổ đã ra tay.

Trước đó hắn không rõ thực lực chân chính của Hậu Thổ, tự cho rằng thực lực của nàng cũng chỉ có vậy, lại vừa mới đột phá Á Thánh, khoảng cách với những cường giả lão bài sẽ rất rõ ràng, nhưng lúc này nhìn lại mới thấy mình đã quá coi thường người đời! "Phóng tứ!

Hậu Thổ!

Còn không mau buông tay cho bản vương!" Thiết Bích Vương lo lắng cho nhi tử nên gầm lên giận dữ!

Bàn tay ngọc kia dường như nghe thấy, giọng nói tràn đầy linh động của Hậu Thổ truyền ra, trong trẻo như chim bách linh. "Buông tay?

Được, vậy bản cung buông tay!" Lời này vừa nói ra, chúng sinh lại sững sờ, Hậu Thổ nương nương chịu thua sao?

Thế nhưng bọn họ đã lầm, chỉ thấy lúc này Hậu Thổ cường thế ra

tay, trên bàn tay ngọc kia một đạo khí tức Hậu Thổ màu vàng minh hoàng lưu chuyển, khắc sau bàn tay ngọc kia bỗng vặn một cái.

Ca sát!

Dưới ánh mắt run rẩy của vô số người, Hậu Thổ trực tiếp vặn đứt rồi giật phăng cánh tay khổng lồ kia xuống.

Hoa!

Máu nhuộm Bất Chu sơn, kèm theo đó là tiếng gào thét phẫn nộ đầy đau đớn của Thiết Bích Vương, nỗi thống khổ thấu xương khiến người nghe phải da đầu tê dại.

Khắc sau, thấy Thiết Bích Vương ôm cánh tay, gương mặt đầy thù hận nhìn tứ phương, nhìn về phía Hậu Thổ, nhìn về phía Lục Nhĩ, gầm lên liên hồi: "Nhi tử của ta!" Oanh!

Đáp lại hắn là một tiếng nổ lớn, dưới ánh mắt kinh hoàng của Thiết Bích Vương, Lục Nhĩ vung côn cường thế đánh nổ Hoàng Kim Thiếu chủ, một đại thiên kiêu từ đây vẫn lạc, đạo tiêu hồn tán! "Lục Nhĩ!" Khí lãng vô tận truyền ra chấn động bát hoang, kèm theo hận ý vô biên.

Thiết Bích Vương chưa bao giờ hận một tiểu bối Chuẩn Thánh nhất trọng thiên đến mức này.

Lúc này phía sau Lục Nhĩ, Hậu Thổ trong tà áo trắng như ngọc, hiển lộ tư thái khuynh thành xuất hiện, đạm mạc nhìn qua.

Lục Nhĩ cầm côn, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt như muốn giết người của Thiết Bích Vương, hừ lạnh một tiếng nói: "Kẻ giết người sẽ bị người giết lại!" Sắc mặt Thiết Bích Vương âm trầm, lúc này cánh tay bị đứt dưới sự tư nhuận của thiên địa nguyên khí đã mọc lại như cũ, hắn lạnh lùng nhìn Hậu Thổ và Lục Nhĩ, hận ý trong mắt cô đọng đến cực điểm.

Cuối cùng, hắn không nhịn được nữa mà ra tay lần nữa, muốn giết Lục Nhĩ để báo thù cho nhi tử!

Hậu Thổ thấy vậy cũng không nói nhảm, theo sát phía sau, một chiêu Di Hoa Tiếp Mộc trực tiếp chặn lại đòn tấn công cường thế của đối phương.

Sau đó dưới sự dẫn dắt của nàng, Hậu Thổ lôi kéo Thiết Bích Vương về phía hư không, Thiết Bích Vương vạn phần bất lực, gầm thét liên hồi nhưng kỹ kém một bậc, chỉ có thể đi theo tiết tấu của Hậu Thổ.

Lục Nhĩ đôi mắt khẽ nheo lại, nhìn những người còn lại của Hoàng Kim Cự Nhân tộc, sát ý không ngừng lóe lên, một đạo ánh mắt trong phút chốc oanh phá tứ phương thiên khung.

Chỉ là trong Hoàng Kim Cự Nhân tộc có không ít cường giả Chuẩn Thánh, nếu một mình hắn ra tay thì không có nắm chắc bao nhiêu! "Lục Nhĩ huynh đệ chớ hoảng, vi huynh tới đây!" Một tiếng nộ hống truyền tới, kèm theo đó là khí tức tiễn thần vô biên, cảm nhận được luồng khí tức này, Lục Nhĩ đôi mắt định thần, nhìn về phía bên cạnh.

Chương 122

Chỉ thấy lúc này Đại Vu Hậu Nghệ đang dẫn theo hảo huynh đệ Khoa Phụ và Hình Thiên đi tới.

Lục Nhĩ thấy vậy khí thế tăng cao, cũng không nói nhảm, trực tiếp phất tay ra lệnh cho sinh linh Hậu Thổ thành: "Sát!" Trong phút chốc, sinh linh Hậu Thổ thành đi theo sau ba vị Đại Vu trực tiếp xuất quân, phản sát về phía Hoàng Kim Cự Nhân tộc.

Hậu Nghệ, Khoa Phụ, Hình Thiên là những Đại Vu cường giả danh tiếng lẫy lừng trong Vu tộc, đặc biệt là Hậu Nghệ và Hình Thiên còn có danh hiệu Đại Vu mạnh nhất, chỉ đứng sau Tổ Vu, sự gia nhập của họ giống như hổ mọc thêm cánh. "Lục Nhĩ, Hậu Thổ thành chẳng phải hào xưng độc lập ngoài Hồng Hoang sao?

Mời Vu tộc gia nhập, thật là không ra gì!" Trong Hoàng Kim Cự Nhân tộc có cường giả nộ hống.

Lục Nhĩ không đáp lời, nhưng Hình Thiên ở bên cạnh đã lên tiếng. "Ha ha ha ha, các ngươi thấy Vu tộc xuất binh bao giờ?

Ta Hình Thiên kết giao với Lục Nhĩ huynh đệ ngàn vạn năm, lấy danh nghĩa cá nhân tới giúp đỡ, có liên quan gì đến Vu tộc?

Nếu có bản lĩnh thì giết ta đi, cho dù chết Vu tộc cũng sẽ không tìm các ngươi phiền phức, hà tất phải nói nhảm, đỡ một phủ của bản Vu!" Nói xong, Can Thích Phủ trong tay Hình Thiên vặn một cái, khắc sau một đạo phủ quang thâm thúy vô địch phá tan tất cả, chém về phía kẻ vừa lên tiếng.

Oanh!

Khắc sau, một vị chí cường giả liền vẫn lạc.

Khoa Phụ tay cầm Đào Mộc Trượng cũng lãnh mạc nhìn tứ phương, đạm mạc nói: "Đại thiện, các ngươi nếu có thể giết được bọn ta thì đó là bản lĩnh của các ngươi, bọn ta kỹ kém một bậc, Vu tộc cũng sẽ không báo thù cho bọn ta, nhưng các ngươi có năng lực đó sao?

Chết đi!" Đào Mộc Trượng huyễn hóa vạn thiên, cường thế rơi xuống, trong phút chốc hàng trăm tộc nhân Hoàng Kim Cự Nhân tộc tan thành mây khói.

Hậu Nghệ không nói một lời, Thần Cung Xạ Nhật trong tay liên tục khai cung, mỗi khi trường tiễn bay ra đều tạo thành những rãnh sâu, không biết bao nhiêu người Hoàng Kim Cự Nhân tộc đã phải mất mạng!

Trận chiến một chiều kết thúc quá nhanh, nhanh đến mức Hoàng Kim Cự Nhân tộc liên tục thối lui, sở dĩ họ còn kiên trì là vì tin vào thực lực của Tộc trưởng Thiết Bích Vương, chỉ cần Thiết Bích Vương có thể hàng lâm thì chắc chắn có thể xoay chuyển chiến cục.

Đúng lúc này, hư không một trận chấn động, khắc sau thân tư không nhuốm bụi trần của Hậu Thổ xuất hiện, trong tay nàng là một cái đầu lâu đầy vẻ không cam lòng đang lặng lẽ nhìn xung quanh!

Trong hư không vô tận, từng tiếng hít khí lạnh truyền ra, khiến người ta khó mà tin nổi.

Một vị cường giả Á Thánh lão bài, thậm chí không sợ uy nghiêm của Thánh nhân Hồng Hoang như Thiết Bích Vương lại chết trong tay Hậu Thổ!

Từ giây phút này, danh tiếng của Hậu Thổ vang dội khắp đại địa Hồng Hoang, không còn ai dám có chút khinh thị nào nữa.

Về sau khi mọi người nhắc đến Hậu Thổ, sẽ không còn ai nói

nàng là tiểu sư muội được yêu thương nhất của Kiếm Tôn, Huyết Tôn, Thanh Đế, là tiểu công chúa của dòng dõi Luân Hồi nữa.

Mà là một Hậu Thổ nương nương vô địch thế gian, búng tay một cái đã chém giết cường giả Á Thánh, là chủ nhân của Hậu Thổ thành!

Hậu Thổ lúc này đã thể hiện ra thực lực khủng bố chưa từng có, không ai dám coi thường.

Binh bại như núi đổ, Hậu Thổ mang theo đầu lâu của Thiết Bích Vương trở về khiến Hoàng Kim Cự Nhân tộc triệt để sụp đổ, cuối cùng bị Hậu Thổ thành diệt tộc.

Hoàng Kim Cự Nhân tộc, thời đại Thái Cổ, vào lúc Chúng Thần Hoàng Hôn từng danh động thiên hạ, là một đại thế lực chiếm cứ một phương, không ít cường giả từ thời Thái Cổ vẫn còn mơ hồ nhớ rõ khi xưa đại quân của Thánh Triều áp cảnh, mấy lần xuất binh đều không chiếm được chút lợi lộc nào.

Một cường tộc mạnh mẽ như vậy, vượt qua được Chúng Thần Hoàng Hôn thời Thái Cổ, giờ đây lại bị tiêu diệt, chẳng lẽ đại kiếp lần này còn khủng bố hơn cả trận chiến Chúng Thần Hoàng Hôn khiến mười phần sinh linh Thái Cổ chết hết chín phần kia sao?

Nghĩ đến đây, mọi người đều không tự chủ được mà cảm thấy lòng thắt lại, một luồng áp lực cường đại truyền tới.

Bất kể thế nào, sau trận chiến này, sự tích Hậu Thổ chém giết Á Thánh Thiết Bích Vương đã triệt để truyền khắp Hồng Hoang.

Nhiều vị chủ nhân của các thế lực chí cường khi xem bản đồ phân bố thế lực Hồng Hoang đều nhìn chằm chằm vào Hậu Thổ thành ở Bất Chu sơn và trầm mặc hồi lâu, cuối cùng gạch tên nơi này khỏi danh sách mục tiêu tấn công!

Hậu Thổ thành không thể động vào một cách dễ dàng, hễ động vào

là liên lụy đến toàn thân!

Bởi vì gạt bỏ Hậu Thổ vốn dĩ đã khủng bố sang một bên, thì những cường giả đứng sau nàng không một ai là dễ đối phó.

Huyết Tôn Minh Hà tay cầm hai kiếm Nguyên Đồ A Tỳ, từng chém giết tồn tại khủng bố Hỗn Độn Ma Thần U Minh Đạo Nhân bằng tu vi Á Thánh trung kỳ, là cường giả mạnh nhất thế hệ cự đầu Hồng Hoang.

Kiếm Tôn Kiếm Linh Nhi và Thanh Đế Thanh Y khi còn ở Chuẩn Thánh cửu trọng thiên đã có thể nghiền ép Á Thánh, cũng không thể coi thường, giờ đây đột nhiên đột phá Á Thánh, thực lực lại càng thêm khủng bố.

Chưa kể sau lưng Hậu Thổ còn có Thập Nhị Tổ Vu, trời mới biết họ có ra tay hay không.

Cho nên sau trận chiến này, sự việc Hậu Thổ thành độc lập ngoài Hồng Hoang đã triệt để truyền ra.

Hậu Thổ từng minh xác biểu thị Hậu Thổ thành không tranh bá Hồng Hoang, chỉ cư ngụ một góc, giờ đây đã nhận được sự thừa nhận của tất cả thế lực.

Trong Luân Hồi Cổ Điện, Luân Hồi thu hồi thần thức, cảm nhận hài nhi bé nhỏ năm xưa hay vui đùa dưới gối giờ đây đã trở thành bá chủ trấn áp một phương, lòng không khỏi sinh ra vô vàn cảm khái.

Hài tử đều đã lớn cả rồi!

Than thở xong tất cả, Luân Hồi không tự chủ được mà lộ ra vẻ hoài niệm, sau đó một đạo tinh quang trong mắt trực tiếp lóe lên. "Thiên tộc, chủng tộc di lưu trên thi hài của cường giả Hồng Mông thời kỳ Hồng Mông, có tư chất và chiến lực không kém gì Hỗn Độn Ma Thần sao?

Bản tôn có chút mong đợi đấy, các ngươi lấy đâu ra tự tin mà dám trêu chọc dòng dõi Luân Hồi của bản tôn!" Nói đoạn, Luân Hồi bước chân vào hư không, xuất hiện giữa Hỗn Độn, bễ nghễ thiên hạ nhìn quanh tứ phương Hỗn Độn một cái, sau đó nhắm chuẩn một địa phương mà đi tới.

Cuối cùng dừng lại tại một nơi bên rìa Hỗn Độn giới hải, trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo.

Sau đó không nói nhiều lời, tay nắm quyền, cường thế oanh sát về phía giới hải.

Oanh!

Uy lực của một quyền oanh toái thiên khung, giới hải vô biên không ngừng cuộn trào, trong phút chốc không biết bao nhiêu cổ thế giới bị phá toái, trên toàn bộ giới hải là một mảnh chi ly phá toái, lôi âm Hỗn Độn vô tận lưu chuyển lóe lên, khiến người ta nghẹt thở.

Luân Hồi lúc này cường thế đến đáng sợ, trong vòng ức vạn dặm tất cả đều đình trệ trong khoảnh khắc, một vùng chân không trực tiếp bị đánh ra, trường hà Hỗn Độn vô tận cũng có chút không chịu nổi mà hiện ra thân hình.

Sau khi đột phá Hỗn Độn Chí Tôn, thực lực của Luân Hồi đã cường thế đến cực hạn, vượt xa trước kia, khiến ai nấy đều run sợ.

Nhất thời, những dao động khủng bố của Hỗn Độn truyền đi, khiến người ta kinh ngạc đồng thời lại kinh hãi không thôi. "Tình huống gì vậy, dao động thật khủng bố, là ai?" "Luân Hồi Đạo Tôn lại một lần nữa hiện thân rồi, ai đã khiến ngài ấy phẫn nộ như vậy!" "Tê!

Một kích thật khủng bố, nếu ra tay ở Hồng Hoang thì e rằng cả Hồng Hoang đều bị đánh nổ mất!" "Nhìn xem, có vẻ liên quan đến việc Hoàng Kim Cự Nhân tộc ra tay với Hậu Thổ thành khi nãy rồi,

mảnh giới hải kia dường như mới xuất hiện, trước kia chưa từng thấy qua!" "Cũng không biết Hoàng Kim Cự Nhân tộc rốt cuộc đã đầu quân cho vị chí cường giả nào, không những tránh được đại kiếp Chúng Thần Hoàng Hôn thời Thái Cổ mà còn dám trêu chọc con gái của Luân Hồi Đạo Tôn vào lúc này!" "Xem kìa, cường giả đứng sau Hoàng Kim Cự Nhân tộc ẩn giấu trong một mảnh giới hải, không biết sẽ là ai đây?" "Ha ha, xem tiếp thì biết, Luân Hồi Đạo Tôn ra tay thì ai có thể trốn thoát được chứ?" Nhất thời, ánh mắt của vô số thương sinh đều hội tụ về phía Luân Hồi, vô cùng kỳ vọng.

Uy lực của một kích đã đánh nát quá nửa giới hải mà không hề tạo ra chút phản ứng nào, khiến mọi người đều ngỡ ngàng.

Chương 123

Đúng lúc này Luân Hồi lại ra tay một lần nữa. "Không ra sao?

Đã như vậy thì hãy chôn thây cùng mảnh giới hải này đi!" Lời nói không mang theo chút tình cảm nào của Luân Hồi truyền ra, khắc sau dưới sự chứng kiến của mọi người, Luân Hồi tung ra một chưởng vỗ về phía giới hải.

Oanh!

Khí diễm vô biên bùng cháy, nhiếp nhân tâm thần, khiến người ta kinh hãi!

Vô số người đều hiểu rõ rằng nếu đòn này rơi xuống thì cả mảnh giới hải sẽ bị hủy diệt.

Vào lúc nguy nan, vị cường giả ẩn giấu trong giới hải rốt cuộc không nhịn được nữa.

Oanh!

Một luồng khí tức bất diệt từ trong giới hải tuôn ra, những làn sóng vô tận không ngừng cuộn trào.

Khắc sau, một luồng khí tức không thua kém gì Hỗn Độn Ma Thần bộc phát ra, sau đó một đạo kiếm chỉ oanh nhiên xuất hiện, thần uy khả phạ vô song bám trên kiếm chỉ, một kiếm xuyên thủng chưởng ấn hạo hãn của Luân Hồi.

Sau đó, một nam tử mặc hoàng bào, khí thế ngạo lập thương sinh, ánh mắt hoàn toàn không để chúng sinh vào mắt bước ra, đứng đối lập với Luân Hồi!

Vô số người kinh hãi, vừa kinh hãi trước khí thế của đối phương, vừa chấn động trước việc đối phương có thể đánh nát sát chiêu của

Luân Hồi bằng một kích.

Sau đó dưới ánh mắt của vô số người, nam tử hoàng bào kia nhìn thẳng Luân Hồi và lên tiếng: "Một kích không tệ, Luân Hồi, trong số các Ma Thần Hỗn Độn và chúng sinh Hồng Hoang, cũng chỉ có ngươi và Bàn Cổ mới xứng là nhân vật có số có má!" Ngụ ý là ngoại trừ Luân Hồi và Bàn Cổ, thế gian không còn ai có thể khiến hắn liếc mắt nhìn thêm một cái.

Những lời lẽ vô thị thương sinh như vậy lọt vào tai chúng sinh nhưng không ai dám phản bác.

Nhất thời, chúng sinh Hồng Hoang vừa kinh hãi trước thực lực cường đại của đối phương, vừa phẫn nộ không thôi, toàn bộ đều nộ thị kẻ này.

Kẻ này thấy vậy, một nét bất tiết hiện lên nơi khóe miệng, khắc sau trực tiếp hừ lạnh một tiếng, một luồng khí thế khủng bố trực tiếp bùng nổ, xung kích tứ phương thiên khung.

Những sinh linh có nguyên thần tiếp cận nơi này đều cảm thấy lòng run lên, khắc sau một tiếng vỡ vụn truyền tới, nguyên thần trực tiếp mất đi tri giác.

Một tiếng hừ lạnh đã trấn áp nguyên thần của tất cả cường giả, thần uy khủng bố của kẻ này thực sự khiến người ta không dám coi thường.

Lúc này không còn ai dám khiêu khích kẻ này nữa, những nguyên thần mới sinh ra cũng tránh xa hắn, không dám tiếp cận, chỉ dám nhìn từ đằng xa, hiển nhiên là sợ hãi thần uy khủng bố của hắn. "Lũ sâu kiến!" Kẻ đó thấy vậy thì cười nhạt khinh bỉ, sau đó mới nhìn về phía Luân Hồi.

Đối mặt với sự cường thế của kẻ này, thần sắc Luân Hồi không

đổi, đạm đạm nói: "Chủng tộc sinh ra trên thi thân của cường giả Hồng Mông quả nhiên có chút khác biệt, ngươi là ai?

Là nhân vật nào trong Thiên tộc?" Nghe lời Luân Hồi nói, chúng sinh Hồng Hoang một trận tâm kinh, sau đó bừng tỉnh đại ngộ, hèn chi kẻ này lại tự đại và cường thế như vậy, hóa ra là chủng tộc sinh ra từ thân thể cường giả Hồng Mông!

Nhất thời, mọi người càng thêm kiêng kỵ kẻ này, hắn không tu pháp tắc đại đạo mà tu Bất Diệt Đại Đạo, nội để không rõ.

Kẻ trước mắt nghe lời Luân Hồi nói xong không khỏi mỉm cười đạm đạm nói: "Lão Tổ nói không sai, Luân Hồi, ngươi quả nhiên biết không ít chuyện thời kỳ Hồng Mông, hèn chi có thể lọt vào pháp nhãn của Lão Tổ!" Nghĩ đến đây, kẻ này lại chuyển giọng, âm lãnh nói: "Nhưng ngươi vạn lần không nên tự cao tự đại, vô thị lời mời của Lão Tổ, lại còn giết chết bốn vị Ma Thần Thất Tình Lục Dục và Phiên Vân Phúc Vũ.

Bằng vào tội lỗi này, hôm nay bản tôn cũng không dung thứ cho ngươi.

Có thể lấy tu vi Bán Bộ Hỗn Độn Chí Tôn đánh chết bốn vị Hỗn Độn Chí Tôn, Luân Hồi, ngươi quả thực có vốn liếng để tự ngạo, nhưng con đường của ngươi chỉ dừng lại ở đây thôi!" Hắn vẫn luôn nói nhưng những lời thốt ra lại khiến sinh linh Hồng Hoang một lần nữa trầm mặc, nhìn Luân Hồi Đạo Tôn như nhìn thấy quỷ.

Việc Luân Hồi đi sâu vào Hỗn Độn bị bốn vị Chí Tôn vây công thì mọi người đều biết rõ, ban đầu cứ ngỡ Luân Hồi sẽ không trở về được, không ngờ Luân Hồi lại bình an vô sự quy lai.

Nhưng cũng không ai nghĩ nhiều, chỉ cho rằng Luân Hồi đã để lại hậu thủ, bộc lộ nội để sau đó trốn về.

Nhưng vạn vạn không ngờ được Luân Hồi Đạo Tôn không những không chật vật quy lai, mà còn quy lai đầy cường thế, lấy sức một mình khi ở tu vi Bán Bộ Hỗn Độn Chí Tôn đã chém giết Hỗn Độn Chí Tôn, cuối cùng vương giả quy lai.

Nhất thời chúng sinh đều kinh hãi nhìn Luân Hồi, khó mà tin nổi.

Vị Luân Hồi Đạo Tôn này thực sự bất bại, thực sự vô địch sao?

Tại sao ngài ấy lại mạnh mẽ và cường thế như vậy chứ!

Luân Hồi nghe đối phương nói cũng không phản bác, cứ tĩnh lặng chờ đợi.

Kẻ đó lại nói tiếp, ngạo nhiên nhìn Luân Hồi một cái mới chậm rãi nói: "Là người được Lão Tổ coi trọng, Luân Hồi, ngươi thực sự có tư cách biết danh húy của bản tôn!" Sau đó hắn phóng ra khí thế, trực tiếp nói: "Bản tôn là Khí Thiên, trong Thiên tộc hào xưng Khí Thiên Đại Tôn, là một trong những Hỗn Độn Chí Tôn của Thiên tộc!" Khí Thiên Đại Tôn vừa dứt lời, khí diễm vô biên không ngừng sôi trào xung kích bát hoang!

Thế nhưng luồng khí thế này đối với Luân Hồi mà nói thì thật không đủ nhìn.

Hắn mang theo một tia đạm nhiên nhìn về phía Khí Thiên Tôn, cũng không nói lời nào, dường như đang ra hiệu: "Mời bắt đầu màn trình diễn của ngươi!" Thái độ như vậy khiến thần sắc Khí Thiên Tôn trầm xuống, nhìn Luân Hồi đầy vẻ không thiện. "Hảo một Luân Hồi, dám tiểu khinh bản tôn!" Khí Thiên Tôn ngạo thị tứ phương, sau đó không nói nhảm nữa, vươn tay ra, trực tiếp đánh nát hư không, mẫn diệt tất cả sinh vật.

Oanh long long!

Hỗn Độn một trận bạo động, tinh hà tứ phương tản đi, sát ý vĩ

ngạn vô biên quét sạch bát phương, một bàn tay khổng lồ già thiên tế nhật cường thế chộp về phía Luân Hồi!

Đông!

Hỗn Độn một trận cuộn trào, lôi âm mãnh liệt vang bên tai, trong phút chốc chúng sinh biến sắc, ngay cả những chí cường giả ở các cấm địa cũng hơi biến sắc.

Hèn chi kẻ này lại cô ngạo như vậy, hóa ra thực sự có vốn liếng để cô ngạo!

Uy lực của một kích này đủ để khiến không ít người biến sắc trong nháy mắt.

Tuy nhiên, một chiêu này không làm khó được Luân Hồi.

Dưới sự chứng kiến của mọi người, Luân Hồi mặc nhiên nhìn về phía trước, sau đó vươn một tay ra, khí thế vô tận bộc phát xung kích bát hoang.

Lúc này, bàn tay khổng lồ kia cũng bao phủ lấy Luân Hồi, khắc sau sắp rơi xuống người Luân Hồi, một nụ cười giễu cợt hiện lên nơi khóe miệng Khí Thiên Tôn.

Thần thoại vạn cổ vô nhất, vĩnh thế bất bại như ngươi, trước mặt Khí Thiên Tôn ta cũng phải thảm bị trấn áp!

Thế nhưng trong phút chốc, nụ cười của hắn liền ngưng cố lại trên môi!

Oanh!

Chỉ thấy lúc này Luân Hồi vẫn không hề có động tác nào, chỉ đạm đạm mở miệng nói: "Phá!" Hoa!

Chương 124

Dưới ánh mắt kinh hãi của vô số sinh linh, bàn tay già thiên vô địch thế gian kia vì một chữ của Luân Hồi mà trực tiếp phá toái.

Bàn tay khổng lồ trong phút chốc hóa thành Hỗn Độn nguyên khí tiêu tán giữa thế gian, khí tức vô lượng dũng động tứ phương khiến người ta run rẩy vô cùng.

Một kích cường thế bá đạo như vậy lại không thể làm gì được Luân Hồi, thậm chí từ đầu đến cuối thân thể Luân Hồi không hề cử động.

Chúng sinh biến sắc, nhưng Luân Hồi không hề có thần sắc gì, tâm cảnh của hắn lúc này đã sớm phát sinh thuế biến, mục tiêu của hắn không còn đặt trên người Khí Thiên Tôn nữa, mà là trên người vị cường giả Hồng Mông đứng sau Khí Thiên Tôn.

Đối với việc có thể thản nhiên ma diệt một kích của đối phương như vậy, hắn không hề có chút vui mừng nào. "Không thể nào!" Khí Thiên Tôn thất thanh kinh hô, ánh mắt đầy vẻ khó tin nhìn Luân Hồi.

Luân Hồi vô thị thần sắc của đối phương, khí thế đạm nhiên, mặc cho cương phong và tứ khí Hỗn Độn lưu động quanh thân, hắn khẽ nhìn Khí Thiên Tôn một cái, khắc sau đạm mạc vươn tay ra.

Oanh!

Một ngón tay khổng lồ xuất hiện, trực tiếp gạt đi từng tầng mê vụ, phá khai từng đạo kết giới thời không cổ lão, chỉ thẳng vào Khí Thiên Tôn.

Uy lực của một chỉ dũng động thiên hà, trấn áp tất cả, gia trì tam thiên pháp tắc trên thân, sức mạnh của một chỉ đủ để khai thiên!

Sau đó cự chỉ vô thị tất cả phong tỏa, đánh nát các loại phòng ngự do Khí Thiên Tôn bố trí, chuẩn xác không sai lệch rơi xuống người Khí Thiên Tôn.

Phốc xuy!

Một ngụm tinh huyết trực tiếp phun ra, y bào của Khí Thiên Tôn trong phút chốc nổ tung, thần sắc lập tức trở nên trắng bệch vô cùng, khí tức tiêu tán đến cực điểm, hắn nhìn Luân Hồi đầy vẻ oán độc.

Lúc này không ngoài dự đoán, hắn không còn chút đường sống nào để đi nữa rồi!

Luân Hồi nhìn Khí Thiên Tôn bị đánh bay ra ngoài, trong mắt không có chút dao động nào, dường như chém giết một vị Chuẩn Hỗn Độn Chí Tôn không mang lại chút cảm xúc gì cho hắn.

Khí Thiên Tôn thấy Luân Hồi không có ý định tiếp tục ra tay thì ngẩn người, sau đó đại hỷ, trong phút chốc liền bay ra ngoài hàng trăm vạn trượng, mặc dù có nhiều điều không hiểu nhưng hiện tại giữ mạng mới là quan trọng nhất.

Ngoài vạn trượng, Luân Hồi chỉ đạm mạc lắc đầu, giơ tay vỗ nhẹ vào hư không một chưởng.

Một chưởng này dường như có thể liệt sơn điền hải, phá diệt cửu châu, nện về phía Khí Thiên đang tưởng rằng mình đã thoát được.

Thiên địa dường như rung chuyển kịch liệt vào lúc này, cự chưởng hàm chứa đạo nghĩa của Luân Hồi va chạm với kim quang rực rỡ từ trạng thái phòng thủ toàn lực của Khí Thiên, dẫn đến việc mảnh bầu trời kia bắt đầu xuất hiện dấu hiệu vặn vẹo.

Luồng sóng xung kích linh lực khuếch tán ra còn dẫn nổ hàng vạn cây số giới hải.

Oanh!

Thánh quang hộ thể của Khí Thiên đối kháng kịch liệt với cự chưởng linh khí hạo hãn vô hạn, hai luồng sức mạnh khả phạ đang điên cuồng ăn mòn lẫn nhau, nhưng hiển nhiên Luân Hồi chiếm thế thượng phong, thánh quang hư ảnh kia dưới sự ăn mòn của đạo nghĩa Luân Hồi đang dần dần nhạt đi.

Cách đó vạn dặm, gương mặt Luân Hồi vẫn đạm mạc, sau đó trong mắt lướt qua một tia lãnh khốc, khẽ gật đầu.

Tiếp đó đạo nghĩa Luân Hồi trong cự chưởng càng bùng phát mạnh mẽ, khí diễm ngợp trời trực tiếp thiêu hủy hàng vạn cây số giới hải, thánh quang hộ thể của Khí Thiên cuối cùng cũng đạt đến giới hạn, nứt vỡ ra, nhục thân Chuẩn Hỗn Độn Chí Tôn cũng dần dần bị phá diệt. "Luân Hồi, Lão Tổ sẽ không tha cho ngươi đâu!

Chờ khi Thiên tộc ta hàng lâm sẽ là ngày ngươi bị phúc diệt, ha ha ha, lúc đó Lão Tổ sẽ phục sinh ta, còn tiểu bối Hậu Thổ kia cứ để ta từ từ thưởng thức!" Thấy thoát thân vô vọng, Khí Thiên Tôn cũng không còn sợ hãi gì nữa. "Ồ?

Phục sinh sao?" Luân Hồi tâm niệm động một cái đã xuất hiện bên cạnh tàn hồn của Khí Thiên.

Luân Hồi vốn không có chút dao động tình cảm nào nay đã hơi nổi giận, chỉ thấy hắn đơn thủ kết ấn, một đạo phù văn huyền ảo khó hiểu liền ấn lên tàn hồn của Khí Thiên.

Ngay lập tức tàn hồn vốn không nên có cảm giác đau đớn lúc này lại phát ra tiếng gào thét tê tâm liệt phế.

Tàn hồn đảo lộn điên cuồng nhảy động trong tay Luân Hồi, dường như muốn trốn chạy.

Nhưng tất cả những gì hắn làm chỉ là vô ích, lúc này tàn hồn của Khí Thiên dường như có một đạo linh khí Hỗn Độn lóe lên, Luân Hồi

thấy vậy thì cười khinh bỉ. "Trong tàn hồn của hậu bối mà còn thực nhập một đạo khí tức của Hỗn Độn Chí Tôn?

Xem ra kẻ làm sư phụ như ngươi cũng chẳng ra gì!" Đôi mắt Luân Hồi bắn ra tinh quang xuyên thẳng ra ngoài giới hải. "Cút xuống cho ta, thôn phệ!" Luân Hồi giải phóng tàn hồn của Khí Thiên Tôn, tay bắt quyết vận hành Luân Hồi Đại Đạo trực tiếp lên tàn hồn.

Luân Hồi Đại Đạo và luồng linh khí Hỗn Độn kia tương hổ công phạt, như răng chó đan xen vào nhau.

Chẳng mấy chốc khí tức Hỗn Độn đã bị Luân Hồi phúc diệt, lúc này bên ngoài giới hải, Thôn Phệ Lão Tổ trong Cửu Thiên Hồng Mông phun ra một ngụm tinh huyết.

Sắc mặt lão đại biến, nắm chặt nắm đấm, kìm nén tâm tình phẫn nộ cho bình tĩnh lại. "Luân Hồi!

Diệt tàn đạo của ta, nhiễu thanh tu của ta, lần này ngươi tất chết không nghi ngờ!" Lời nói vừa dứt, đột nhiên bên cạnh Luân Hồi xuất hiện những vết nứt không gian, tạo thành một cái lồng giam sắp ngưng tụ thành hình, sâu trong những vết nứt đen kịt kia là sức mạnh thôn phệ khổng lồ có thể nghiền nát Á Thánh thành phấn vụn bất cứ lúc nào.

Chỉ là Luân Hồi không hề né tránh, hắn vẫn bình thản xuất chưởng vỗ về phía những vết nứt quanh thân.

Một chưởng cuối cùng oanh kích ra, trong một chiêu Hỗn Độn phá diệt, càn khôn đảo lộn, nhật nguyệt trầm luân, đại tinh vẫn lạc.

Giới hải quanh thân dường như vốn không tồn tại, hóa thành hư vô.

Những người Thiên tộc sinh sống tại đây trực tiếp hóa thành hư không trong một lần đối bính, chỉ với một kích ra tay.

Thiên tộc vốn được Khí Thiên hào xưng là chủng tộc mạnh nhất, Thiên tộc sinh ra từ thi thể cường giả Hồng Mông, Thiên tộc có đến hàng chục vị Á Thánh, tất cả đều bị mẫn diệt dưới một kích của Luân Hồi.

Lúc này tứ chi của Hỗn Độn Lão Tổ dần dần đờ đẫn với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường, cuối cùng cảm giác bản thân đã hóa thành một pho tượng đá!

Bất kỳ bộ phận nào của cơ thể cũng không thể cử động, tất cả mọi người đều bị đóng đinh tại chỗ!

Biểu hiện đầy tự tin lúc nãy bỗng chốc cứng đờ, trong đồng tử giãn ra của hắn viết đầy vẻ sợ hãi. "Chẳng lẽ đã vượt qua Đại Đạo rồi sao?

Không thể nào, không thể nào!" Thân thể không thể cử động khiến hắn rốt cuộc đã nếm trải được hương vị sợ hãi của ức vạn năm trước!

Chương 125

Luân Hồi bước tới trước mặt, nhìn Thôn Phệ Lão Tổ đã triệt để mất trí như nhìn một con sâu kiến. "Thôn Phệ, từ thời Hồng Mông đến nay mọi người đều tu Đại Đạo, cái gọi là Tiên Đế Tiên Tôn hay Hỗn Độn Chí Tôn thì đã sao?

Chẳng qua chỉ là một lũ sâu kiến trong Đại Đạo của Hồng Mông Thiên Đế mà thôi, chỉ là mức độ tham ngộ khác nhau mà thôi.

Hồng Quân luận đạo cũng chẳng qua là vậy, vạn thiên đạo nghĩa đã có định số, các ngươi không phải là một phần trong Luân Hồi thì sao dám địch lại ta?" Tiếng luận tu của Luân Hồi vang vọng thiên địa, Cửu U, Bất Chu sơn, Long Nguyên cho đến cường giả các giới đều kinh tâm đảm chiến!

Một tiếng này thật kinh thế hãi tục.

Danh xưng vạn cổ đệ nhất nhân không ai khác ngoài hắn!

Ngay cả Hồng Quân luận đạo tam trọng kia cũng chỉ là sâu kiến trong mắt Luân Hồi Đạo Tôn mà thôi!

Tại Hậu Thổ thành, Á Thánh Hậu Thổ trầm tư nhìn về phía Luân Hồi ở ngoài Cửu Thiên.

Tại Cửu U địa, Minh Hà nghe vậy khí cơ ngập trời cười lớn: "Sư tôn, đại đệ tử đã thụ giáo!" Nói xong Minh Hà liền đắm mình vào địa ngục bắt đầu bế quan.

Đám cường giả cũng lần lượt cảm ứng được từng tia đạo nghĩa tiết lộ trong lời nói của Luân Hồi.

Trong thời kỳ linh khí khôi phục này, trăm vạn năm sau e rằng Á Thánh sẽ nhiều như chó!

Hỗn Độn lúc này ánh mắt không còn tinh khí, như gỗ khô nhập định.

Luân Hồi không làm phiền, nhìn xuống đại địa Cửu Châu nở nụ cười đạm nhiên. "Thế giới này, phải điều giáo một phen mới thú vị hơn chút." Lúc này Hồng Quân Lão Tổ đã trăm vạn năm không thấy trong Hỗn Độn bỗng tinh quang bạo trướng. "Hảo!

Hảo!

Hảo!" Hồng Quân Lão Tổ đôi mắt phẫn hận trừng trừng nhìn hư không.

Sắc mặt giận đến trắng bệch, hơi thở cũng trở nên nặng nề: "Trăm vạn năm trước hủy buổi luận đạo của ta, giờ đây cư nhiên phá khai vạn cổ đạo nghĩa?

Dẫn vạn người nhập vô thượng cảnh?

Ta cũng đến lúc xuất quan rồi!

Cửu Châu!

Cửu U!

Giới hải?

Thái Hư?

Tất cả cũng nên khởi động lại!".

Lúc này trong Thái Thản tộc sớm đã lòng người bàng hoàng, vô số người không nơi nương tựa, Hoàng Kim nhất tộc cũng đầu tắt mặt tối, tử thủ ở phía đông Tu Di sơn!

Có vẻ như đã thỏa thuận xong với Ma tộc từ sớm!

Thế lực đại địa Cửu Châu cũng đã phát sinh biến hóa.

Ma tộc, Tu Di sơn cùng Thái Thản tộc chiếm lĩnh phía tây bắc.

Linh tộc, Nhân tộc, Vu tộc và Hậu Thổ thành nằm ở phương đông.

Man tộc, Long tộc, Phượng Hoàng tộc, Yêu tộc cùng nằm ở phương nam.

Cuối cùng phương bắc do Vũ tộc, Tà tộc, Huyết tộc cùng quản lý.

Chỉ có điều sự biến hóa của Cửu Châu trong mắt Luân Hồi chỉ như muối bỏ bể, ức vạn sinh linh cũng chẳng qua là vậy!

Lúc này Luân Hồi tiến vào hư huyễn chi cảnh, dẫn vạn dân nhập vô thượng cảnh, Luân Hồi ẩn ước cảm giác có thứ gì đó thâm áo hơn đang chờ đợi!

Luân Hồi mộng đạo trước Thái Hư, trong động phủ của mình, hắn đặt một tia tàn hồn trước mặt.

Tàn hồn này như tre khô lửa tàn, sinh mệnh lực đã sớm cạn kiệt.

Tia hồn này chính là Khí Thiên Tôn kiêu ngạo hống hách lúc trước! "Khí Thiên!" Luân Hồi bất động, dùng thần chí chi âm gọi Khí Thiên Tôn!

Chỉ thấy kẻ trước mắt vô cùng tiều tụy, trong hồn thể phá toái tràn ngập hắc khí sợ hãi.

Đối với người nam nhân trước mắt này, hắn như gặp phải địa quỷ ác sát. "Luân Hồi Đạo Tôn tha mạng, tiểu nhân có mắt không tròng, không biết điều, xin Luân Hồi đại nhân tha cho tiểu nhân một mạng!

Tiểu nhân biết trong mắt Luân Hồi Đạo Tôn mình chỉ như một con chó điên, giết tiểu nhân sẽ làm bẩn tay của Luân Hồi Đạo Tôn.

Ngài hãy phế sạch nhân quả tu tập của ta đi!

Tiểu nhân quỳ tạ Đạo Tôn!" Khí Thiên kinh khủng vạn phần nằm rạp xuống đất, trạng thái tàn hồn hiện giờ đã sớm không còn uy phong lẫm lẫm như lúc trước, nỗi sợ hãi đối với Luân Hồi đã sớm khắc sâu

vào linh hồn hắn.

Luân Hồi đạm nhiên nhìn Khí Thiên một cái mà không nói lời nào.

Cần phải khắc họa một phần sợ hãi vào đạo tâm của Khí Thiên, chỉ cần Luân Hồi không lên tiếng thì Khí Thiên sẽ không dám làm gì, nếu không đạo tâm sẽ tan vỡ, thân tử hồn diệt.

Luân Hồi trầm mặc, động phủ tĩnh lặng, thời gian từng phút từng giây trôi qua, tàn hồn của Khí Thiên dần dần tiêu vong, nhưng trong một động phủ linh khí dạt dào như biển cả thế này mà hắn không dám hấp thu lấy một tia một hào.

Khi Khí Thiên sắp sửa tiêu vong, Luân Hồi kiếm chỉ khẽ điểm vào trán hắn.

Đạo nghĩa Luân Hồi bàng bạc trực tiếp bao bọc toàn thân Khí Thiên, khí cơ Luân Hồi hạo hãn như thiên địa vạn vật điên cuồng rót vào cơ thể Khí Thiên.

Đại La Kim Tiên, Tiên Vương, Tiên Đế, Tiên Tôn, Chuẩn Thánh, Á Thánh, Thánh Nhân, Chuẩn Hỗn Độn Chí Tôn!

Chương 126

Gần như chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, tu vi của Khí Thiên đã hoàn toàn khôi phục!

Chỉ có điều lần này trong cơ hồn không còn thứ gì khác!

Toàn bộ tu vi hoàn toàn thuộc về Khí Thiên!

Khí Thiên ngơ ngác quỳ trước mặt Luân Hồi, trải qua đủ mọi cung bậc cảm xúc: mong chờ, u uất, do dự, kích động, hoan hỷ, bình tĩnh...

Điều hắn không hiểu nhất là tại sao Luân Hồi lại phục sinh mình, không hiểu thủ đoạn của Luân Hồi tại sao lại huyền diệu khó hiểu đến vậy. "Hoa có hành trình mầm xanh, nụ hoa, nở rộ và tàn úa...

Một con đường hưng thịnh và suy tàn, giữa thiên địa, mỗi lần luân hồi của xuân hạ thu đông, mỗi điểm biến hóa của gió sương mưa tuyết đều chỉ là luân hồi mà thôi, cũng chỉ là một trong vạn thiên đại đạo!" "Quỳ tạ Luân Hồi Đạo Tôn!

Khí Thiên vạn tử bất từ!" Khí Thiên ngũ thể đầu địa, lần này hắn thực sự phục rồi.

Trong mắt Luân Hồi, hắn cũng chẳng khác gì hoa cỏ, vậy mà trước kia hắn lại cuồng vọng vô lễ như vậy. "Khí Thiên ơi Khí Thiên, thật đúng là chán sống mà!" Luân Hồi thấy vậy cũng không tiếp tục úp mở nữa, nói: "Khí Thiên!

Lần này phục sinh các ngươi là muốn các ngươi làm một việc." "Luân Hồi Đạo Tôn xin cứ giảng, Khí Thiên dù phải bỏ mạng cũng nhất định hoàn thành!" "Đi đi, mang theo ba thứ này xuống đại địa Hồng Hoang.

Nhân tộc!

Hoàng Thiên!

Là cơ duyên của ngươi!

Cảnh giới Hỗn Độn Chí Tôn chỉ trong một niệm!" Luân Hồi nói xong phất tay một cái, Khí Thiên đã thân xử đại địa Hồng Hoang cách đó vạn dặm!

Sau khi phản ứng lại, Khí Thiên hiểu ra nơi này cách Hậu Thổ thành không xa là nơi tập trung của Nhân tộc.

Hắn nhìn ba thứ trước mặt với ánh mắt phức tạp, lẩm bẩm: "Đạo Tôn đúng là thiên cổ đệ nhất nhân!" Ba vật phẩm đó lần lượt là một tấm Ngự Hồn Thôn Thiên Lệnh, một đạo thần hồn lệnh bài cùng một loại khí cơ mà ngay cả Khí Thiên cũng không nhìn thấu được.

Trong Ngự Hồn Thôn Thiên Lệnh, Khí Thiên có thể cảm nhận rõ ràng khí cơ hồn phách của tộc nhân, hóa ra chưởng kia của Luân Hồi không tiêu diệt toàn bộ Thiên tộc mà đã phong ấn đại bộ phận vào lệnh bài.

Luân Hồi Đạo Tôn và Thôn Phệ Đạo Tôn cao thấp lập phán!

Khí Thiên cũng lờ mờ nhận ra được, có thể khiến tộc nhân phục sinh là đã mãn nguyện lắm rồi!

Đúng lúc này, Hoàng Thiên của Nhân tộc lại một lần nữa xuất quan, tu vi của hắn đã đạt đến Tiên Đế cảnh giới.

Nhờ linh khí Hồng Hoang khôi phục cộng thêm tâm đắc luận đạo của Luân Hồi, tu vi của Hoàng Thiên cũng tăng lên không ít.

Chỉ là lúc này hắn không có quá nhiều niềm vui, nỗi lo âu luôn vây quanh hắn. "Không đủ, còn lâu mới đủ!

Tu vi này chỉ là sâu kiến mà thôi!

Ta còn lâu mới bảo hộ được Nhân tộc!

Nếu không dựa vào uy nghiêm của Nữ Oa Thánh nhân cùng sự giúp đỡ của Hậu Thổ thành, Nhân tộc sớm đã trở thành một miếng thịt béo trong Hồng Hoang rồi." "Chúc mừng tộc trưởng xuất quan!

Tộc trưởng nhất định có thể dẫn dắt Nhân tộc đi tới huy hoàng!" Một đám tử dân Nhân tộc hoan hô nhảy tót lên!

Hoàng Thiên cho mọi người lui ra, để lại năm đại trưởng lão thương nghị đối sách!

Năm vị trưởng lão cũng đã đạt mức Tiên Vương, những cao thủ Nhân tộc còn lại cũng không dưới vài chục người.

Trong thời điểm linh khí ngập trời hiện nay, thực lực Nhân tộc vẫn là yếu nhất! "Tộc trưởng, lương thực năm nay lại thâm hụt, hài nhi mới sinh thiên tư đều bình bình, cứ thế này Nhân tộc ta cuối cùng cũng sẽ tiêu vong thôi!" Một danh trưởng lão đấm ngực giậm chân nói. "Tộc trưởng, cao thủ Linh tộc ở phía đông cũng thường xuyên quấy nhiễu ta, trâu bò và nữ tử đều bị cướp đi, mấy thôn lạc vùng biên ngoại đều bị đồ sát!" Một vị trưởng lão thân hình khôi ngô khác nghiến răng nghiến lợi nói: "Hay là ta đi liều mạng với bọn chúng!" "Liều mạng?

Lấy gì mà liều với người ta?

Tộc trưởng cũng mới Tiên Đế, Tiên Đế của Linh tộc có đến vài chục vị, đám Trấn Nguyên Tử, Dương Thiên và Hồng Vân đều là Á Thánh cả đấy!" Một vị trưởng lão da dẻ trắng trẻo dị thường châm chọc nói: "Hay là chúng ta chạy trốn về phía bắc đi!".

Đủ loại vấn đề được năm đại trưởng lão đưa ra, Nhân tộc hiện tại đang ở ranh giới sinh tử!

Hoàng Thiên nghe xong vẫn chưa đưa ra quyết định, chỉ cho ngũ trưởng lão lui ra, một mình ở đại sảnh suy nghĩ.

Ngày thứ hai, bên ngoài truyền đến nhiều tiếng ồn ào, Hoàng Thiên bước ra kiểm tra, thấy hàng ngàn người đang đứng ngoài tường thành Nhân tộc.

Những người này tự nhiên là Khí Thiên và những người Thiên tộc được phục sinh, chỉ là hiện giờ Thiên tộc toàn bộ do Khí Thiên làm chủ! "Đạo Tôn, hy vọng những gì ta làm sẽ không phụ lòng hảo tâm của ngài!" Khí Thiên hạ quyết tâm, đột nhiên hướng về phía Hoàng Thiên trên tường thành quỳ lạy nói: "Xin tộc trưởng thu lưu chúng ta!

Thôn trang của chúng ta bị Linh tộc tàn phá, mong tộc trưởng cứu cứu chúng ta!" Khí Thiên quỳ dưới đất hô hoán, Hoàng Thiên tự nhiên cũng kiểm tra một phen, trong mấy ngàn người này phụ nữ trẻ em chiếm đa số, từng người áo quần lam lũ, trông giống như một thôn trang bị Linh tộc tấn công.

Sau đó Hoàng Thiên lệnh người mở cửa thành, hành động này đã mang lại bước ngoặt trọng đại cho sự trỗi dậy của Nhân tộc!

Sau khi Khí Thiên dẫn tộc nhân sáp nhập vào Nhân tộc, khí cơ thần bí Luân Hồi ban cho cũng bám lên người Hoàng Thiên.

Khí Thiên cũng áp chế tu vi ở Tiên Vương viên mãn và dần tiến vào vòng tròn trưởng lão Nhân tộc.

Hầu như mỗi ngày hắn đều chú ý tới sự trưởng thành của Hoàng Thiên, tuy là Tiên Đế nhưng Hoàng Thiên không hề ra vẻ, vẫn xuống ruộng gánh nước, giặt giũ nấu cơm như một phàm phu tục tử!

Chỉ có điều sau khi đạo khí cơ thần bí kia tiến vào thể nội Hoàng Thiên, Khí Thiên dường như cảm nhận được một tia sợ hãi từ sâu trong linh hồn luôn tồn tại!

Chỉ có điều nỗi sợ này nhanh chóng bị Khí Thiên quên mất, hắn cũng dần quên đi tu vi của mình, giống như Hoàng Thiên, hòa mình

vào cuộc sống thường nhật.

Cày ruộng, gánh nước, giặt giũ, nấu cơm.

Những việc chưa từng làm nay lại thấy có sức hấp dẫn lớn lao như vậy.

Suốt đời luôn theo đuổi việc nâng cao tu vi, giờ đây không nghĩ tới nữa lại có một phần bình tĩnh khác, một phần cảm ngộ khác nảy sinh.

Chương 127

Hoàng Thiên thì khác, hằng đêm trong giấc ngủ hắn lại mơ một giấc mơ.

Mơ thấy một trong ba ngàn Ma Thần, nắm giữ sức mạnh Luân Hồi ngạo nghễ giữa thiên địa, tu vi cao đến mức đáng sợ, chỉ cần giơ tay là có thể mẫn diệt tất cả, đệ tử đều là vương giả một phương.

Hoàng Thiên đương nhiên không để ý tới một giấc mơ kỳ quái như vậy, nhưng ít ngày sau trong cơ thể hắn dường như tồn tại một thứ không thuộc về mình. "Hệ thống khởi động lại, túc chủ Hoàng Thiên, Tiên Đế!

Nhân tộc!" "Đinh, nhiệm vụ phát động, lựa chọn ràng buộc, phần thưởng nhất định!" Một loại âm thanh thần bí luôn vang lên trong não Hoàng Thiên, sau khi thử vô số phương pháp vẫn không thay đổi được, cuối cùng Hoàng Thiên chọn ràng buộc.

Hệ thống ràng buộc thành công, phần thưởng Tiên Thiên Linh Bảo!

Thăng Tiên Lệnh: Cầm Thăng Tiên Lệnh có thể khiến người khác đạt được khí vận thăng tiên.

Huyền Âm Hoàn: Có thể ẩn giấu khí cơ bản thân.

Phá Cấm Châu: Có thể phá giải vạn vật cấm chế.

Phong Thiên Trận: Có thể vây khốn vạn vật trong trận.

Đủ loại Tiên Thiên Linh Bảo huyền diệu vô cùng xuất hiện trước mặt Hoàng Thiên như rau cải ngoài chợ, nhất thời hắn có chút không phản ứng kịp.

Cảm giác này vừa lạ lẫm vừa quen thuộc, phảng phất như quay về

ức vạn năm trước từng trải qua chuyện này. "Luân Hồi Đạo Tôn?

Mong chờ được gặp mặt." Hoàng Thiên lẩm bẩm!

Sau đó trong vài trăm năm, Hoàng Thiên lại một lần nữa bế quan!

Huyết mạch Nhân tộc và Thiên tộc hòa hợp, hài nhi mới sinh ra có thiên phú dị bẩm chiếm quá nửa, Thăng Tiên Lệnh của Hoàng Thiên càng tạo ra thêm mấy trăm danh Kim Tiên tu sĩ.

Cộng thêm Huyền Âm Hoàn che giấu, nhất thời các gia tộc trên đại địa Hồng Hoang bên ngoài không hề hay biết gì về Nhân tộc.

Việc phúc diệt một chủng tộc giống như sâu bọ chỉ trong một cái phất tay, nhưng trong tình hình Cửu tộc tranh giành hiện nay, không ai muốn khơi mào chiến tranh!

Trăm năm trước Hoàng Kim Thái Thản tộc là ví dụ, sau khi Lão Tổ bị Luân Hồi Đạo Tôn đánh bại, Thái Thản tộc dựa vào sự che chở của Ma tộc mà kéo dài hơi tàn, đại bộ phận tộc nhân đều trở thành nô lệ, chỉ là vật cưỡi mà thôi, không hề có tôn nghiêm!

Trong tình huống này nếu mạo nhiên phúc diệt Nhân tộc, lỡ đâu Nữ Oa có tu vi Thánh nhân quay về trực tiếp phục thù thì sao!

Trưởng lão các tộc không giống như Thái Thản tộc không não kia!

Trong Nhân tộc lại bắt đầu một kế hoạch lớn.

Dưới sự giúp đỡ của hệ thống, tu vi của Hoàng Thiên tăng vọt, chỉ trong trăm năm ngắn ngủi đã là Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Nhờ vào nhiều món Tiên Thiên Linh Bảo, Nhân tộc đã sớm thoát thai hoán cốt.

Đối với sự quấy nhiễu của Linh tộc suốt trăm năm, sự nhẫn nại cũng đã đạt tới cực hạn.

Ở phía đông nam lãnh địa Nhân tộc, một tên Linh tộc chiếm cứ nơi

này danh gọi Cực Lạc Tử!

Tu vi Chuẩn Thánh viên mãn, tu Cực Lạc Đạo, kẻ này càng thêm cuồng vọng bất kham.

Trong trăm năm đã bắt đi vô số thiếu nữ Nhân tộc dùng để tu luyện Cực Lạc Đại Đạo.

Kết cục của những thiếu nam thiếu nữ bị bắt đi cực kỳ thảm liệt, đại bộ phận đều chết trên giường của Cực Lạc Đạo Nhân, số ít người sống sót bị Linh tộc tùy ý đùa giỡn.

Nhưng kẻ yếu không có quyền lên tiếng, phẫn nộ cũng vô nghĩa, đám Trấn Nguyên Tử, Dương Thiên của Linh tộc cũng mắt nhắm mắt mở cho qua.

Những chuyện này Hoàng Thiên đều biết rõ, nhưng sự nhục nhã suốt trăm năm thế là đủ rồi!

Với tư cách là Chuẩn Thánh, Hoàng Thiên cuối cùng quyết định hoàn thành nhiệm vụ mới của hệ thống! "Phúc diệt nhất tộc bắt đầu từ Linh tộc!

Mảnh đất phía đông này Hoàng Thiên ta lấy chắc rồi!" Sau khi quyết định, mấy vị cao thủ Nhân tộc mang theo các loại linh bảo ẩn giấu khí tức tiến về các nơi trong Hồng Hoang!

Nhân tộc tuy yếu đuối, thọ mệnh không quá trăm năm, thiên tư bình thường như sâu kiến cỏ cây, nhưng đừng quên rằng trong Nhân tộc ta có hàng ngàn vạn kẻ không sợ chết!

Nhân tộc ta nguyện chiến đấu vì hậu thế!

Không ai biết rằng đại địa Hồng Hoang bình tĩnh suốt trăm năm qua đi, trong ngàn năm tiếp theo, Nhân tộc lại lấy thế sâu kiến mà thôn tính Hồng Hoang!

Tất cả đều vì sự tồn tại của người đó!

Mùa thu năm đó, tại một thôn trang phía đông nam Nhân tộc, mọi người vừa mới thu hoạch lúa gạo ngoài đồng, đột nhiên một luồng khí tức cường hoành vô cùng che trời lấp đất ập đến.

Chúng nhân Nhân tộc trong phút chốc quỳ rạp một mảnh, những người cơ thể gầy yếu trực tiếp nôn ra máu mà chết!

Thôn trang bình tĩnh nhất thời vang lên tiếng khóc than tứ phía. "Suỵt, đừng làm ồn!" Giữa thiên địa đột nhiên truyền đến tiếng của một lão giả.

Mọi người nghe thấy đều mặt xám như tro. "Chạy mau!" Lúc này một danh tu sĩ Nhân tộc dùng hết sức lực toàn thân chống lại uy áp, thôn dân vội vàng chạy về phía rừng rậm!

Lúc này trên chân trời đột nhiên nghe thấy tiếng quát lớn: "Hà tất phải hoảng hốt như vậy!" Tiếng quát như tiếng chuông đồng chấn động lòng người, một lão nhân mặc cẩm bào, tóc trắng xóa chậm rãi xuất hiện trước mặt mọi người.

Lão mỉm cười đi tới trước mặt tu sĩ Nhân tộc giễu cợt hỏi: "Lão phu có gì đáng sợ sao?

Mang theo thiên đại khí vận cư nhiên không biết trân trọng, nếu hiểu được sự mỹ diệu của Cực Lạc Đại Đạo thì sao lại không chịu nổi một kích như vậy!" Tu sĩ không nói nhiều, một thanh đoản đao đỏ rực màu máu xuất hiện trong tay, dùng thế phản thủ liêu sát chém về phía mặt Cực Lạc Đạo Nhân.

Đao quang nhanh vượt xa tưởng tượng của Cực Lạc Đạo Nhân.

Nhưng lúc này, không gian trước mặt Cực Lạc Đạo Nhân dường như rung chuyển mạnh mẽ, một đao của tu sĩ trong phút chốc mất khống chế, chém vào hư không!

Cực Lạc Đạo Nhân lúc này ngẩng đầu nhìn tu sĩ Nhân tộc, đánh giá thanh đoản đao đỏ rực trong tay hắn, trong mắt lóe lên một tia tinh quang.

Chương 128

Chỉ thấy lão lấy khí hóa kiếm cùng với sát ý cường đại, dường như trong khoảnh khắc phun trào từ đôi mắt, hóa thành kiếm ý xung thiên.

Tức thì thiên địa biến sắc, sát ý thực chất khiến người ta kinh tâm đảm chiến.

Trong nháy mắt, vai áo của tu sĩ Nhân tộc vang lên một tiếng xé rách, toàn bộ cánh tay phải bị hất tung ra ngoài, tiên huyết bắn lên mặt đất dần dần hội tụ thành dòng suối nhỏ.

Đây mới thực sự là một kiếm sảng khoái lâm ly của Cực Lạc Đạo Nhân, sát ý ngợp trời, mặt đất cũng xuất hiện vết nứt vạn trượng!

Tu sĩ Nhân loại trong đôi mắt cũng bộc phát thần sắc chấn kinh không thể tin nổi, khoảng cách thực lực quá rõ ràng!

Không phải chấn kinh vì tu vi của Cực Lạc Đạo Nhân mà chấn kinh vì sự khống chế sát ý của lão, đây là đạo nghĩa của Cực Lạc Đạo sao?

Vạn vật chi cực, bất luận tình tự nào trong mắt cũng là vũ khí!

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy mà sát ý trong cơ thể có thể được điều động và tiêu tán nhanh chóng, đây căn bản không phải là việc con người có thể làm được.

Trong sự chấn kinh cực độ, tay trái của tu sĩ Nhân loại nhanh chóng vươn ra.

Một luồng sức mạnh khổng lồ như đang bùng cháy tỏa ra từ đầu ngón tay hắn. "Chết đi!

Oanh!" Không gian giữa hắn và Cực Lạc Đạo Nhân một lần nữa

rung chuyển mạnh mẽ, sức mạnh tuôn ra từ cơ thể trong khoảnh khắc hình thành một con hỏa long khổng lồ xung kích vào thân thể Cực Lạc Đạo Nhân.

Khoảnh khắc này, một danh tu sĩ Nhân loại đã từ bỏ tất cả, trực tiếp chọn tự bạo nguyên hồn, đánh ra đòn cuối cùng trong sinh mệnh. "Nhân tộc ta nguyện mưu cầu một thiên địa thái bình cho hậu thế!

Chết đi cho ta!" Trong khoảng thời gian cực ngắn chỉ bằng một phần triệu hơi thở, Cực Lạc Đạo Nhân không kịp phòng hộ, vạn vạn không ngờ tu sĩ Nhân tộc lại quả quyết đến vậy!

Máu trên tay lão bắn tung tóe, sức mạnh khổng lồ lan tỏa khiến cơ thể lão khựng lại giữa không trung, áo bào trên người rách nát từng mảnh, có thế bị đẩy lùi về sau.

Cực Lạc Đạo Nhân trước đó quá khinh thường thực lực của "tu sĩ Nhân loại", vạn vạn không ngờ Nhân tộc lại không sợ chết đến thế, một Kim Tiên lại dám trực tiếp tự bạo! "Hảo!

Hảo!

Hảo!" Cực Lạc Đạo Nhân nhìn áo bào phá toái của mình liên tục thốt ra ba chữ hảo, tức thì sát ý phóng ra ngoài, chất lỏng như tiên huyết không ngừng tuôn ra từ người lão!

Đó đều là sự thể hiện cực hạn của sát ý. "Tất cả đều phải chết!

Lũ sâu kiến Nhân tộc tất cả đều phải chết!" Cực Lạc lần này không hề khống chế tu vi của mình nữa, những người Nhân tộc đang trốn vào rừng rậm trong phút chốc khí huyết sôi trào rồi trực tiếp nổ tung, giống như từng đóa tiên hoa nở rộ trong mảnh rừng rậm kia!

Trong đám người đang chạy loạn, bất kể là người già hay trẻ nhỏ đều bị nổ xác mà chết.

Nhìn Nhân tộc yếu ớt như hạt bụi, Cực Lạc đạo nhân nhướn mày,

khóe miệng nhếch lên cười lớn: "Nhân tộc?

Chỉ là một lũ phế vật mà thôi!

Còn vọng tưởng phản kháng?

Thật tưởng rằng Linh tộc trưởng lão ta sợ Nữ Oa sao?" Giữa lúc Cực Lạc đạo nhân vung tay, từng luồng hắc tuyến bay lượn trong không trung như những khúc nhạc quỷ dị.

Những sợi tơ đen kịt ấy lao thẳng về phía một thiếu nữ đang chạy trốn, đâm xuyên vào sau gáy nàng.

Thiếu nữ đang chạy bỗng khựng lại, rồi lấy một tư thế kỳ quái bay ngược về phía Cực Lạc đạo nhân.

Thiếu nữ bị khống chế sợ hãi co rúm người lại, không ngừng vùng vẫy, mặt trắng bệch, môi run rẩy như một con thỏ trắng bị người ta trêu đùa! "Lũ tiện nhân, đợi lão tử thưởng thức xong, nhất định sẽ tổ chức một đại hội diễu phố, để chúng sinh Linh tộc đều có thể nếm thử hương vị của lũ kiến hôi Nhân tộc các ngươi!" Nghe vậy, đám nữ tử tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Hiện tại bọn họ chỉ có thể cầu mong kỳ tích xảy ra, bởi trong toàn bộ Nhân tộc lúc này, chẳng thể tìm ra đại tu sĩ nào cường đại như Cực Lạc đạo nhân! "Phá!" Một thanh âm lãnh mạc nhưng không kém phần thanh thúy lọt vào tai, uy nghiêm mà không mất đi bá khí!

Tâm thần Cực Lạc đạo nhân chấn động, tay trái đang túm lấy thiếu nữ vô thức buông lỏng.

Gã chỉ cảm thấy thanh âm kia quỷ dị khó lường, ẩn chứa một loại mị lực thần kỳ.

Cực Lạc đạo nhân chưa kịp phản ứng, tay trái đã bị trảm đứt.

Mọi chuyện dường như xảy ra trong nháy mắt, nhưng lại như

chưa hề có gì xảy ra.

Đối thủ là ai, xuất chiêu thế nào, dùng đại đạo gì, Cực Lạc đạo nhân hoàn toàn không hay biết.

Thân là Chuẩn Thánh viên mãn, Cực Lạc đạo nhân quyết đoán ra tay, một kiếm chỉ đánh về phía một thiếu nữ.

Chỉ có ép được đối thủ lộ diện, gã mới dễ dàng phát huy thực lực.

Kẻ địch có lẽ cũng là Chuẩn Thánh viên mãn, nếu không sao có thể ra tay mà gã không hề hay biết!

Thế nhưng sự việc khiến Cực Lạc đạo nhân kinh hãi đã xảy ra.

Luồng khí tức vốn có thể giết chết Tiên Tôn kia thế mà lại dừng lại trước mặt thiếu nữ, sau đó như đá chìm đáy biển, biến mất một cách quỷ dị.

Cực Lạc đạo nhân thấy vậy, ánh mắt kinh hãi, vội vàng ôm quyền hướng lên trời cao hét lớn: "Không biết tiền bối có ý gì?

Nếu là vì mấy tên Nhân tộc lô đỉnh này, vãn bối xin cung kính nhường lại!

Mong tiền bối để vãn bối rời đi!" Kẻ có khả năng hóa giải công thế trong nháy mắt, nhất định là Á Thánh!

Chỉ là những lão quái vật cấp bậc Á Thánh đều đang bế quan cảm ngộ vô thượng ý cảnh của Luân Hồi Đạo Tôn, nên gã hiện giờ phải cúi đầu!

Người ra tay chính là Hoàng Thiên, tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ!

Nhờ vào Huyền Âm Hoàn ẩn giấu khí cơ, Hoàng Thiên tự tin có thể công thủ tự do dưới tay Thánh nhân.

Chương 129

Khí thế cường hãn của Cực Lạc đạo nhân đã bị Phong Thiên Trận hấp thu hoàn toàn.

Đây cũng là lần đầu tiên trong trăm năm Hoàng Thiên sử dụng Tiên Thiên Linh Bảo của hệ thống để tác chiến!

Nhìn Cực Lạc đạo nhân đang cẩn trọng đề phòng, Hoàng Thiên cũng không dám nới lỏng cảnh giác, đối phương dù sao cũng là Chuẩn Thánh viên mãn.

Lần ra tay tới nhất định phải nhất kích tất sát!

Hoàng Thiên âm thầm điều động linh khí, khởi động trận pháp. "Hồng Hoang Linh Cực!

Phong Thiên Trận!" Ầm vang!

Một luồng linh khí khổng lồ như quỷ mị đột nhiên xuất hiện, ngay phía trên Cực Lạc đạo nhân.

Một bức trận đồ dài vạn trượng triển khai, ẩn hiện như muốn chấn vỡ hư không.

Trong đó phát tán ra khí tức cổ lão, lực thôn phệ cường hãn hấp thu linh khí của một phương thiên địa!

Một món Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cường đại.

Tuy rằng trong năm tháng cổ xưa, trận pháp đã bị thất truyền một phần, nhưng uy năng vẫn đủ để trấn nhiếp cao thủ Á Thánh! "Phong ấn!" Hoàng Thiên không thèm nhìn, vỗ mạnh lòng bàn tay.

Tức khắc từ trên trời giáng xuống từng đạo phong ấn, chúng hội tụ lại một chỗ, phong tỏa hoàn toàn linh khí quanh thân Cực Lạc đạo

nhân!

Tiếp đó, tinh quang mãnh liệt bắn xuống, tạo thành một cái lồng giam, dưới sự chứng kiến của những người Nhân tộc may mắn còn sống, cấm cố Cực Lạc đạo nhân vào trong trận pháp!

Ngay khi Hoàng Thiên chuẩn bị hiện thân, Cực Lạc đạo nhân đang bị phong tỏa bỗng đỏ mắt, xương cốt toàn thân nổ tung, đứng sừng sững giữa thiên địa với tư thế gần như bộ xương khô.

Gã tế ra một tấm hắc sắc phù triện, bóp nát, đôi tay mười ngón biến hóa liên tục như bánh xe.

Chỉ thấy từng luồng hắc sắc linh khí như trăm sông đổ về biển rót vào trong xương cốt của Cực Lạc đạo nhân.

Những khúc xương vốn có chút ảm đạm lại một lần nữa tỏa sáng, một tượng khô lâu khổng lồ cao vạn trượng ngưng tụ trên đỉnh đầu gã.

Cự tượng vung tay lớn vỗ thẳng về phía Phong Thiên Trận.

Hoàng Thiên tức khắc phun ra một ngụm tinh huyết!

Khí cơ cũng bị bại lộ!

Cực Lạc đạo nhân cười điên cuồng: "Được lắm, một tên Nhân tộc Chuẩn Thánh nhỏ bé mà lại khiến lão phu phải động dụng Thí Thiên Bản Nguyên!

Hiện giờ dù Á Thánh có đến cũng phải chết!" Cực Lạc quyết ấn biến đổi, hình ảnh khô lâu khổng lồ tức thì ngưng thực, lao nhanh về phía Hoàng Thiên.

Đồng thời, bản thể Cực Lạc đạo nhân lại bắn ra mấy đạo hắc khí kích xạ tới!

Hoàng Thiên thấy vậy, vẻ mặt nghiêm trọng, một tay bắt quyết,

miệng lẩm bẩm. "Phá Cấm Châu!

Phá cho ta!" Hoàng Thiên phun ra một ngụm tinh huyết, Phá Cấm Châu màu trắng lập tức biến thành huyết hồng, hóa thành xích mang bắn ra, tấn công hắc khí xung quanh.

Tiếp đó Hoàng Thiên chắp hai tay, tạo ra một cơn cuồng phong sắc đỏ cao vạn trượng lao về phía khô lâu cự tượng!

Xích mang dày đặc tiếp xúc với cự tượng, phát ra âm thanh va chạm kim loại quái dị.

Cả vùng trời đất bị tiếng động này làm rung chuyển, sóng âm khổng lồ như thủy triều hủy diệt mọi thứ trên mặt đất!

Sau đó chúng phân phân hóa thành những điểm hàn quang biến mất giữa không trung.

Chiến cơ chỉ trong chớp mắt, Hoàng Thiên không hề dừng lại, đột ngột lao như tia chớp về phía Cực Lạc đạo nhân đang ở dưới Phong Thiên Trận.

Vận dụng toàn bộ linh khí, gã tung ra một chưởng nát núi, đánh thẳng vào cơ thể khô lâu của Cực Lạc đạo nhân!

Một chưởng dốc toàn lực này thế như đất sụp núi lở, kình đạo cực mạnh đủ để dời non lấp bể, khuấy động mây gió.

Cực Lạc đạo nhân bị Phong Thiên Trận khống chế, lại vừa phát động hai lần công kích, linh lực hồi phục không quá hai phần, căn bản không thể kháng cự.

Nhất kích này nằm ngoài dự liệu của mọi người.

Khí Thiên đứng ở đằng xa quan sát, thân là Chuẩn Hỗn Độn Chí Tôn, hắn nhìn cuộc chiến giữa Hoàng Thiên và Cực Lạc như trẻ con đánh nhau, nhưng tinh thần liều chết để sinh tồn và khả năng phán

đoán trận đấu kia ngay cả Khí Thiên cũng cảm thấy tự thẹn không bằng!

Dưới mặt đất, Nhân tộc được Khí Thiên bảo hộ đều bình an vô sự.

Tuy không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng thấy thủ lĩnh Nhân tộc dường như chiếm thượng phong, họ đều phân phân kỳ vọng!

Một tiếng thảm thiết vang tận trời mây, Cực Lạc đạo nhân phun ra một mũi tên máu, thân hình bị chấn bay lên không trung, như diều đứt dây rơi xuống ngọn đại sơn phía xa.

Thân hình ngã văng xuống đất, tạo thành một hố khổng lồ đường kính trăm trượng.

Cực Lạc đạo nhân thoi thóp. "Hồng Vân sư tôn!

Cứu ta!" Cực Lạc gào thét như điên dại.

Hoàng Thiên nén lại khí huyết đang cuộn trào, đứng trên không trung nhìn xuống, đạm mạc nói: "Cực Lạc đạo nhân, trăm năm nhiễu loạn gia viên ta, hại đồng bào ta, thiêu sát cướp bóc, muôn chết khó đền tội!

Phen này ta sẽ phong ấn ngươi trong đại trận, để ngươi nếm trải hết nỗi khổ vạn đời!" "Hoàng Thiên, ngươi dám!

Sư tôn ta là Hồng Vân lão tổ, ngươi muốn Nhân tộc bị diệt môn sao..." Không đợi Cực Lạc nói hết câu, Hoàng Thiên không chút cảm xúc vỗ xuống một chưởng, Cực Lạc đạo nhân hung cuồng trăm năm liền bị phong ấn!

Sau đó Nhân Hoàng đáp xuống bên cạnh tộc nhân, nhìn vô số người thương vong, Hoàng Thiên đứng giữa trời đất, một tay chỉ về phía đông nơi Linh tộc tọa lạc, dùng hết toàn lực, dùng hết sự nhẫn nhịn trăm năm, dùng hết kỳ vọng của vô số tộc nhân mà hét lớn:

"Nhân tộc ta ngày hôm nay, nhất định bắt Linh tộc nợ máu phải trả bằng máu!

Vạn thiên nhi lang, ngày săn lùng Linh tộc bắt đầu!" "Giết Kim Tiên thưởng Hậu Thiên Linh Bảo thượng phẩm, giết Tiên Vương thưởng Tiên Thiên Linh Bảo hạ phẩm, giết Tiên Đế thưởng trung phẩm, giết Tiên Tôn thưởng thượng phẩm, giết Chuẩn Thánh thưởng Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!" Nhất thời Nhân tộc quần tình kích phấn, sỉ nhục trăm năm hóa thành chiến ý ngất trời như cự kiếm chỉ thẳng vào Linh tộc!

Chương 130

Trong Hậu Thổ thành, Lục Nhĩ Mi Hầu cũng tâm tình kích động.

Tiền thế hắn cũng là nhân loại, nhìn thấy ở vùng đất Hồng Hoang này Nhân tộc có được ngày hôm nay cũng thập phần khai tâm.

Tuy rằng thế giới này không phải nơi nguyên bản.

Tại thế giới Hồng Hoang này, trái tim vốn lạnh lẽo nay lại như một lò lửa bùng cháy, nóng hổi mà ấm áp. "Lục Nhĩ, có chuyện gì mà vui vẻ vậy?" Sau lưng truyền tới thanh âm của Hậu Thổ.

Trong hàng nghìn vạn năm qua, Lục Nhĩ Mi Hầu ngoại trừ tăng tiến cảnh giới, phần lớn thời gian đều rất tĩnh lặng.

Lần trước hắn vui vẻ như vậy là lúc chém chết thiếu chủ bộ tộc Hoàng Kim Thái Thản. "Không có gì đặc biệt, chỉ là nghĩ tới một số chuyện vui thôi." Lục Nhĩ Mi Hầu gãi đầu đầy ngượng ngùng.

Hậu Thổ cũng mỉm cười đầy thâm ý: "Dường như ngươi rất hứng thú với Nhân tộc." "Phải!

Tiềm năng của Nhân tộc rất rộng mở!" Lục Nhĩ đầy ẩn ý nói: "Tuy rằng vô cùng yếu nhỏ, thọ mệnh không quá trăm năm, nhưng lại có đảm lượng đánh đổi tính mệnh cả tộc để tranh lấy một phương thiên địa, so với bộ tộc Thái Thản thân thể cường đại kia chẳng biết mạnh hơn bao nhiêu lần!" "Ngươi có tự tin vậy sao?

Trận đại chiến giữa Nhân tộc và Linh tộc lần này, ngươi đoán ai sẽ thắng?" Hậu Thổ vị hỏi. "Khó nói, nhưng Nhân tộc viễn không yếu nhược như vậy!" Mặt khác, Hoàng Thiên đã trở về thành quách lớn nhất của Nhân tộc, một lần nữa chọn bế quan.

Một trận chiến vừa rồi khiến hắn thu hoạch không ít.

Sau khi đánh chết Chuẩn Thánh viên mãn, hệ thống cũng ban cho rất nhiều phần thưởng thêm. "Liệt Không Tử Liên, Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, chứa đựng Thôn Phệ Pháp Tắc, có thể thôn phệ vạn vật vạn pháp." "Tam Nguyên Đan, trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, chứa đựng Tam Nguyên đạo nghĩa, có thể tăng mạnh cảnh giới." "Vạn Cổ Thú Thần Huyết, Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, là máu của Thú Đế siêu viễn cổ, có thể thức tỉnh huyết mạch viễn cổ." Nhìn những linh bảo này, Hoàng Thiên càng thêm an tâm, vung tay một cái, ba bốn kiện Cực phẩm Linh Bảo xuất hiện trên bàn. "Mang những linh bảo này đi đi, thành bại của Nhân tộc sau này đều nằm trong tay các ngươi!" Hoàng Thiên lãnh mạc nói.

Tức thì mấy tên Nhân tộc mặc hắc bào, không hề có chút sát khí nào xuất hiện trong phòng Hoàng Thiên, nhận lấy linh bảo rồi lao đi khắp Hồng Hoang!

Sau khi mọi người tản đi, Hoàng Thiên thả tàn hồn của Cực Lạc bị phong ấn ra, gia cố thêm nhiều cấm chế, một đạo tàn hồn này vẫn còn giá trị lợi dụng!

Nhìn lại Linh tộc, sau khi biết Hoàng Thiên chém chết Cực Lạc đạo nhân, họ vẫn không mấy bận tâm.

Giống như con kiến bên đường cắn voi một cái, đại tượng có bạo nộ sao?

Thế nhưng người được Cực Lạc đạo nhân gọi là sư tôn — Hồng Vân — lại không ngồi yên được, cưỡng ép xuất quan.

Thực lực của lão đã đạt tới Chuẩn Thánh thất trọng kinh người!

Nếu không cưỡng ép xuất quan, lần bế quan này e là lão đã đạt tới cảnh giới Á Thánh rồi!

Trái lại, Trấn Nguyên Tử và Dương Thiên vẫn đang bế quan.

Động phủ bế quan linh khí dạt dào, cả vùng núi xanh mướt, hoa quả cây cỏ sinh mệnh lực dị thường kinh người.

Vốn tu vi đã thâm hậu, không biết lần xuất quan này họ có thể đạt tới vô thượng cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hay không.

Hồng Vân hơi cảm khái, thần niệm quét qua, trong nháy mắt tỏa định vị trí tàn hồn của đồ nhi.

Cảm nhận được tàn hồn vô cùng yếu ớt của Cực Lạc, sát ý của Hồng Vân bùng nổ, bước đi ngàn dặm, thân tựa quỷ mị, nháy mắt đã tới một dãy núi lớn.

Chim muông thú dữ đang kiếm ăn nghỉ ngơi trong núi tức khắc cuồng bạo, không có lý do gì mà tấn công mọi thứ xung quanh, khiến cả dãy núi gần như không còn sinh cơ.

Sát Phạt đạo của Hồng Vân cư nhiên cường hoành đến mức này, chỉ riêng sát ý phát ra ngoài đã ảnh hưởng tới vạn vật trong núi.

Có Huyền Âm Hoàn, Hoàng Thiên tự nhiên ẩn mình trong bóng tối, đặt tàn hồn Cực Lạc vào trong Phong Thiên Đại Trận.

Hồng Vân đứng trên đại sơn, sát ý cuồng bạo tiếp tục lan tỏa, sau khi cảm tri kỹ lưỡng, Hồng Vân cười nhạt nói: "Lũ tạp chủng Nhân tộc, cút ra đây cho lão phu!" "Huyết Vận Sát Đạo!" Chỉ thấy Hồng Vân chắp tay thành quyết, đánh mạnh xuống dưới, một bàn tay ma đỏ ngầu xuất hiện.

Trong lòng bàn tay ma có vô số khuôn mặt người đang ai oán gào thét, huyết thủ lớn vô biên, xé rách mây mù và hư không.

Một trảo này hủy diệt sơn hà, đảo lộn càn khôn, chấn động hoàn vũ.

Dãy núi dài hàng trăm dặm bị xóa sổ hoàn toàn, mặt đất lún xuống trăm trượng, hình thành một khe nứt khổng lồ.

Một luồng sát khí coi rẻ thiên hạ tức thì bao trùm lấy vùng tuyệt địa này.

Dưới vực sâu, Hồng Vân dường như cảm nhận được mùi của Nhân tộc, cười cuồng loạn: "Tạp chủng, xem ngươi trốn thế nào!" Dứt lời, Hồng Vân lao thẳng xuống vực sâu.

Lúc này kẻ tuyệt vọng nhất chính là Cực Lạc đạo nhân, tàn hồn bị Hoàng Thiên phong ấn, lại gia cố cấm chế khiến khí tức giống hệt Nhân tộc.

Nhìn Hồng Vân sát ý ngút trời, Cực Lạc có khổ mà không thể nói.

Gã nhớ lại cảnh tượng lúc Linh tộc khai cương khuếch thổ, Hồng Vân như Tu La địa ngục đồ sát hàng vạn sinh linh. "Chẳng lẽ Cực Lạc đạo nhân ta phải chết dưới tay sư tôn sao?" Một luồng sát khí càng lúc càng nồng nặc ép tới, Cực Lạc nhất thời như rơi vào hầm băng. "Lũ tạp chủng Nhân tộc, chết cho lão phu!" Ngay khi sát chiêu của Hồng Vân sắp tới, Cực Lạc đột nhiên phát hiện phong ấn đã được giải trừ.

Tuy biết có điều kỳ quái, nhưng lúc sinh tử quan đầu, giữ mạng là trên hết!

Cực Lạc đạo nhân vội vàng hét lớn: "Sư tôn dừng tay, là Cực Lạc đây!" Trong nháy mắt Hồng Vân mới phát hiện mình bị lừa, vội vàng thu hồi linh khí khiến nội thể cũng chấn động không thôi.

Huyết Vận Sát Đạo một khi xuất thủ ắt hàm chứa nhân quả, kẻ sát nhân tất sẽ phải chịu quả báo tiêu vong.

Lần ra tay này, Hồng Vân lại tự chuốc lấy quả đắng.

Nhân quả sát đạo cuồng bạo trong người Hồng Vân không ngừng cắn nuốt, lão vội điều động linh khí, dựa vào thân thể Chuẩn Thánh của mình để chống chọi nhân quả!

Lúc này, Cực Lạc đột nhiên hét lớn: "Sư tôn cẩn thận!

Thằng nhóc Hoàng Thiên kia âm hiểm xảo trá, ta trúng gian kế mới bị phong ấn." Lời vừa dứt, Phá Cấm Châu huyết hồng đã từ hư không bắn ra.

Phập!

Chương 131

Đột nhiên, thanh âm máu tươi bắn tung tóe phá tan sự tĩnh lặng.

Chỉ thấy tay trái phòng thủ của Hồng Vân đạo nhân bị Phá Cấm Châu quán xuyên, máu tươi tuôn ra như mưa.

Thân là Chuẩn Thánh, Hồng Vân vạn lần không ngờ thánh thể lại yếu ớt như vậy.

Một màn này như thể vĩnh hằng!

Phá Cấm Châu sau khi xuyên qua không hề dừng lại, càng bay nhanh hơn về phía Cực Lạc đạo nhân.

Chuẩn Thánh viên mãn như Cực Lạc còn không chống đỡ nổi công kích của Phá Cấm Châu, trạng thái tàn hồn như Cực Lạc càng không thể né tránh, nếu bị trúng đòn chắc chắn sẽ hồn bay phách tán. "Sư tôn, cứu ta!" Cực Lạc một lần nữa cầu cứu.

Hồng Vân bên cạnh lúc này cũng đã bình tĩnh lại, kinh nghiệm trăm vạn lần chiến đấu giúp lão phán đoán tình hình cực nhanh.

Lúc này chính diện đối đầu với hạt châu cổ quái kia là điều không lý trí, đưa Cực Lạc rời đi trước mới là thượng sách.

Hồng Vân vung tay lớn, tàn hồn Cực Lạc liền bị thu vào trong đạo bào.

Đúng lúc Hồng Vân định rời đi, mặt đất lại xảy ra biến động mới.

Một đại trận vạn trượng triển khai từ dưới vực sâu, lực phong ấn trút xuống người Hồng Vân, chính xác là trút lên người Cực Lạc đang ở trong đạo bào của Hồng Vân.

Thì ra Hoàng Thiên đã dùng Cực Lạc làm trận nhãn, bố trí sẵn đại

trận, chỉ cần Hồng Vân không động tới tàn hồn Cực Lạc, đại trận sẽ không kích hoạt!

Hoàng Thiên cũng chỉ có một cơ hội xuất thủ duy nhất.

Hồng Vân là tồn tại Chuẩn Thánh thất trọng, chỉ cần Hoàng Thiên ra tay là sẽ bị phát giác ngay, cơ hội chỉ có một, và mọi chuyện đã diễn ra đúng như Hoàng Thiên dự tính.

Phong Thiên Trận mặc sức phóng thích uy năng, nhất thời thiên địa biến sắc, vết nứt dưới đất không ngừng mở rộng, dung nham nóng rực phun trào, vạn dặm sơn hà đều bị cắn nuốt hết thảy.

Phong Thiên Trận tỏa ra hào quang chói mắt.

Hoàng Thiên hiện thân giữa trời đất, Phá Cấm Châu huyết hồng lượn lờ quanh hắn như có linh tính.

Nhất thời trên người Hoàng Thiên lại có một tia khí tức thiên nhân hợp nhất.

Hồng Vân đang dốc toàn lực chống chọi trận pháp, nhìn Hoàng Thiên với ánh mắt âm độc, gằn từng chữ: "Tốt!

Tốt lắm!" Lúc này Hồng Vân đúng như cái tên của mình, trên người xuất hiện rất nhiều vết thương.

Cả tay trái từ lòng bàn tay đến xương bả vai sớm đã bị xuyên thủng, máu tươi nhuộm đỏ một mảng đạo bào. "Tiểu tử, nếu ngươi là Chuẩn Thánh nhất trọng, lão phu nhất định sẽ chết trong tay ngươi, đáng tiếc!

Thật đáng tiếc!" Hồng Vân nói xong, trực tiếp thả tàn hồn Cực Lạc ra, há miệng hút một cái, cư nhiên sinh sinh nuốt chửng Cực Lạc.

Cực Lạc tu vi Chuẩn Thánh viên mãn thế mà lại bị chính sư tôn mình thôn phệ. "Cực Lạc, coi như ngươi có ích, sau này sẽ không còn

nợ nần gì nữa.

Ngươi đã giúp vi sư chấm dứt nhân quả sát phạt, cũng coi như làm được một việc thiện!" Ngay khi Hồng Vân chém giết Cực Lạc, nhân quả công phạt lẫn nhau trong cơ thể lão cũng thuận thế tiêu tan, khí tức hãi hùng lại truyền ra từ Phong Thiên Trận. "Hoàng Thiên tiểu nhi, có di ngôn gì thì mau trăng trối đi.

Sau khi chết cũng không cần lo lắng, ta sẽ bỏ tàn hồn của ngươi vào lò luyện, sau này mỗi năm ta đều sẽ tiễn một nhóm tộc nhân của ngươi tới gặp ngươi." Nói đoạn, sát khí ngút trời của Hồng Vân xông thẳng lên mây xanh, tàn phá ra từng đạo năng lượng ba, thỉnh thoảng xé rách hư không thành từng mảnh vụn.

Tiếp đó, sát ý ngập trời từ trong người Hồng Vân cuộn trào ra, hoành hành trong cả vùng lục địa nham thạch này, dung nham vốn đã nguội lạnh nay lại sôi sục dị thường.

Cả không gian cũng trở nên nóng bức, dung nham rực lửa cùng sát khí cực hạn tựa như ngày tận thế, thiên địa dường như trở lại thời kỳ sơ khai của Hồng Hoang, tràn ngập hơi thở cuồng dã bạo ngược.

Ánh mắt Hoàng Thiên cũng trở nên nghiêm trọng, đối mặt với bản lĩnh của kẻ Chuẩn Thánh thất trọng, Phong Thiên Trận cũng dần đạt tới giới hạn, hào quang chói mắt dần ảm đạm, lực phong ấn cũng từng bước giảm yếu.

Tiếp đó Hồng Vân động thủ, một vệt sáng bắn ra từ người lão, lăng lệ chuẩn xác như cực quang xé rách hư không, tựa như một luồng gió hư vô thổi tới.

Hoàng Thiên vô thức nheo mắt, tay khựng lại, chỉ cảm thấy tay trái truyền tới cơn đau buốt.

Lòng bàn tay trái đã bị xuyên thủng, Hoàng Thiên thấy không ổn,

chân đạp lên đại trận, thân hình lùi gấp ngàn dặm.

Hồng Vân thấy vậy, đôi mắt sâu hoắm như đầm cổ, một nụ cười giễu cợt hiện lên trên mặt.

Chẳng mấy chốc Hồng Vân đã đuổi kịp bước chân của Hoàng Thiên.

Lúc này họ đã đứng trên vùng biển bao la, linh khí của Hoàng Thiên cực kỳ suy yếu, Hồng Vân cũng tiêu hao không ít!

Thấy Hoàng Thiên không còn đường chạy, Hồng Vân thản nhiên viết từng chữ "Sát" trước mặt.

Mặt biển đang bình lặng lập tức sát khí đằng đằng, nơi nơi đều tràn ngập hơi thở sát phạt.

Mỗi một chữ "Sát" kia đều chứa đựng khí cơ Sát Đạo, ngay cả Chuẩn Thánh cửu trọng cũng chưa chắc phòng ngự nổi.

Dù có miễn cưỡng chống đỡ thì vạn năm sau cũng sẽ bị Sát Đạo làm nhiễu loạn đạo tâm, dẫn đến cảnh giới sụt giảm nghiêm trọng, hoặc triệt để biến thành một cỗ máy giết chóc. "Tạp chủng, chết đi!" Hồng Vân điều động vô số chữ "Sát" bao vây Hoàng Thiên từ mọi phía.

Chỉ chờ những chữ đó đánh vào người Hoàng Thiên là sẽ tiễn hắn xuống đáy biển!

Vùng biển nơi Hoàng Thiên và Hồng Vân đang đứng bắt đầu dị biến, một vòng xoáy khổng lồ xuất hiện, vô số chữ "Sát" bị vòng xoáy hấp thu.

Luồng xoáy khổng lồ cuộn trào mọi thứ, cả mặt biển trở nên hung dữ.

Những con sóng cao hàng trăm trượng lao thẳng về phía lục địa,

nơi Linh tộc đang chiếm đóng. "Chạy sao?

Hồng Vân, sau khi hồi sinh ngươi vẫn không khôn ra chút nào nhỉ!

Ngươi thật sự cho rằng ta chạy ra biển là vì sợ sao?" Hoàng Thiên mỉa mai hỏi: "Ngươi không thực sự nghĩ rằng chỉ có một mình ta chứ?" Lời vừa dứt, một con cự long dài vạn trượng từ trong vòng xoáy vọt lên, với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, há miệng nuốt chửng Hồng Vân.

Chương 132

Khí tức phát ra cường hãn vô cùng, hiển nhiên là Á Thánh sơ kỳ!

Hồng Vân vốn đang không ai bì kịp, lúc này lại trực tiếp đạo tiêu linh diệt, một kẻ Chuẩn Thánh thất trọng cứ thế bị tiêu diệt gọn gàng.

Hoàng Thiên cũng cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, vung tay đưa một bình tinh huyết cho con cổ long tiền bối.

Thần thú nhất mạch không thể tu luyện như các chủng tộc khác, mà dựa vào huyết mạch cường đại để đạt tới đỉnh phong.

Thời viễn cổ, Long tộc cũng tùy ý chém giết Ma Thần, chỉ vì huyết mạch điêu linh nên thứ Hoàng Thiên đang giữ — Vạn Cổ Thú Thần Huyết — chính là thứ họ khao khát nhất!

Huống hồ Long tộc chiếm giữ tứ hải ngũ hồ, không mấy hứng thú với đất liền của Linh tộc, cho nên Hoàng Thiên đã chọn Long tộc thay vì Phượng Hoàng tộc.

Trận đấu kinh thiên này cũng kết thúc tại đây, Hồng Vân tung hoành vạn năm đã bị giết chết, lần này dù có thế nào cũng không thể phục sinh được nữa! "Nhân tộc tiểu tử?

Ngươi khá đấy, Hồng Vân giết thì cũng giết rồi, Long tộc ta chẳng lẽ lại sợ Linh tộc nhỏ bé sao.

Nhớ kỹ lần sau có giao dịch gì tốt thì đừng quên gọi lão phu!" Cự long vạn trượng mang theo tinh huyết rời đi.

Hoàng Thiên cũng cạn kiệt tia sức lực cuối cùng, khi thấy Khí Thiên tới ứng cứu, hắn liền triệt để hôn mê!

Khí Thiên lúc này đã áp chế tu vi ở mức Tiên Tôn, nhìn Hoàng Thiên đầy vết thương với ánh mắt phức tạp.

Vì Nhân tộc, thật sự đáng giá sao?

Mấy lần đặt mình vào chỗ chết là vì cái gì?

Lại được cái gì?

Khí Thiên tuy nhìn thấy cơ duyên to lớn trên người Hoàng Thiên, nhưng không hiểu tại sao, càng không hiểu thâm ý của Luân Hồi lão tổ.

Hoàng Thiên tuy đã Chuẩn Thánh viên mãn nhưng vẫn chưa xác định đại đạo sở tu, ngay cả Tam Nguyên Đan chứa đựng đạo nghĩa hắn cũng không chịu dùng. "Hoàng Thiên, ngươi rốt cuộc tu đạo gì, tu vì cái gì?" Thiên niên trôi qua, cường giả Nhân tộc không ngừng xuất hiện.

Linh tộc vì Trấn Nguyên Tử và Dương Thiên bế quan nên không có cường giả dẫn dắt, bị Nhân tộc đánh cho tan tác.

Nhân tộc cũng trong ngàn năm này mà phát triển lớn mạnh!

Chỉ là điều khiến người ta hiếu kỳ là mỗi năm đều có rất nhiều hắc bào nhân tiến vào lãnh địa của tộc này!

Linh khí phục tô cũng dần suy bại, lão tổ các tộc sắp sửa xuất quan, một trận tinh phong huyết vũ đang rình rập trước mắt!

Sau khi chém giết Hồng Vân đạo nhân, Hoàng Thiên một lần nữa bế quan.

Trên người hắn có quá nhiều thứ chưa làm rõ.

Cái gọi là hệ thống kia, tại sao hắn chưa từng có đạo tâm mà thực lực vẫn đạt tới Chuẩn Thánh viên mãn?

Nữ Oa sáng tạo ra Nhân tộc, vì sao vạn năm qua lại bỏ mặc không quản?

Mọi nghi vấn đều vây quanh Hoàng Thiên.

Thân là Chuẩn Thánh viên mãn, lựa chọn cuối cùng là mộng nhập thanh hư, đã đến lúc phải khám phá cho rõ đại đạo thế gian rồi!

Trong cõi thái hư, Hoàng Thiên nhìn thấy cảnh chém giết Cực Lạc, thấy Khí Thiên dẫn dắt tộc nhân, thấy các Tiên Vương tu luyện, thấy cả cha mẹ đã qua đời từ lâu.

Thời gian từng thước phim quay ngược, những ngày Nhân tộc ăn lông ở lỗ, khoảnh khắc Nhân tộc được Nữ Oa sáng lập.

Khi Hoàng Thiên tưởng mộng đạo kết thúc, hắn lại thấy nhiều thứ vừa quen thuộc vừa xa lạ!

Thấy một kích phá diệt Ma Thần, thấy cùng mấy danh đệ tử thanh tu, thấy cảnh chém giết đạo nghĩa trong hỗn độn, thấy quá nhiều thứ không thuộc về mình. "Hoàng Thiên!

Đừng có si mê!" Khi Hoàng Thiên sắp lún sâu vào mộng đạo ức vạn năm, một thanh âm như chuông đồng vang lên!

Như thể được khai sáng, thanh âm đó kéo Hoàng Thiên ra khỏi những sự kiện hư ảo kia!

Cường nhẫn dục vọng dòm ngó đại đạo, Hoàng Thiên cảnh giác hỏi: "Các hạ là ai?

Ta đang nhìn thấy cái gì?

Ta rốt cuộc là ai?" Thông qua mộng đạo, Hoàng Thiên cũng đoán ra mình không phải Nhân tộc thông thường, điều này khiến sự kiên trì bấy lâu nay của hắn dường như trở nên vô nghĩa.

Cảnh giới của Hoàng Thiên bắt đầu lung lay, linh khí nháy mắt thoát ra ngoài. "Ta?

Ngô nãi Luân Hồi Đạo Tôn, ngươi chẳng qua chỉ là một tia tàn hồn của ngô bị Nữ Oa kia trọng thương hóa thành người mà thôi!"

"Ha ha ha ha!" Nghe câu trả lời, Hoàng Thiên cười lớn phóng túng: "Ta chỉ là một tia phân hồn?

Tàn hồn!

Cả đời ta đã bị định đoạt rồi sao?

Nhân tộc đại hưng?

Thác vũ Hồng Hoang?

Hết thảy trong mắt các vị đại nhân vật chỉ là trò chơi thôi sao!" "Hệ thống?

Cũng là do ngươi làm ra sao?

Luân Hồi Đạo Tôn, tất cả cuộc đời ta đều bị ngươi nắm giữ, chắc ngươi vui lắm nhỉ!!!" "Khí Thiên?

Và chủng tộc hắn mang tới, chẳng phải cũng là để gia cường huyết mạch yếu ớt của Nhân tộc hay sao!" Hoàng Thiên gào thét khàn giọng, những gì hắn làm trước đây, giờ nhìn lại mới thấy hoang đường nực cười làm sao. "Vì sao vận mệnh của ngươi lại phải để người khác bình phẩm?

Chương 133

Ngô đẳng cả đời chẳng qua chỉ là tụ rồi tán, tán rồi lại tụ mà thôi!

Hoàng Thiên, ngàn vạn năm kiên thủ, chung quy ngươi vẫn không cam tâm sao?" Thanh âm của Luân Hồi vẫn bình thản như không: "Tàn hồn thì đã sao?

Nhân tộc yếu ớt mà ngươi thủ hộ chẳng phải chính là đạo tâm của ngươi sao!" "Từ vạn cổ, thế nhân đều từ Tạo Hóa Ngọc Điệp mà ngộ đạo.

Chuẩn Thánh, Chuẩn Thánh cửu trọng, Á Thánh, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Hỗn Nguyên Đạo Chủ cho tới ngô hiện tại là Hỗn Độn Chí Tôn, cùng với Hỗn Độn Thánh Chủ khai thiên không ai bì kịp.

Những thứ đó vốn đã có định sẵn đạo nghĩa!" "Thôn phệ và bị thôn phệ, luân hồi gặp luân hồi, gió theo gió, lửa tìm lửa.

Hết thảy đều nằm trong tạo hóa, ngô đẳng mới sớm có định số, ngô đẳng mới bị thiên địa thao túng.

Trước Nhân tộc có vô số chủng tộc được các đại thần thông thủ đoạn sáng lập, nhưng không ngoại lệ đều đi tới tiêu vong!

Nhân tộc nên đi đâu về đâu?" Lời của Luân Hồi như lợi kiếm đâm vào nội tâm Hoàng Thiên, lời nói gây chấn động sâu sắc.

Chúng sinh Hồng Hoang chẳng phải quân cờ của thiên địa sao, ngay cả hạng Hỗn Độn Chí Tôn như Luân Hồi tuy bất tử bất diệt nhưng vẫn nằm trong đạo nghĩa.

Phân hồn thì đã sao?

Tàn hồn thì có làm sao?

Tin hoàn toàn vào sách không bằng không có sách; tin hoàn toàn vào mệnh không bằng cải mệnh!

Trong một khoảnh khắc, khí cơ toàn thân Hoàng Thiên biến mất sạch sành sanh.

Chuẩn Thánh, Tiên Tôn, Tiên Đế, Tiên Vương, Thái Ất Kim Tiên, Kim Tiên, Huyền Tiên, Chân Tiên, Thiên Tiên, phàm nhân! "Chúng sinh đều tìm đại đạo, đều đoạt khí vận, đều nhập luân hồi.

Hoàng Thiên, ngươi có thể làm kẻ khai sáng trong loạn thế này chăng!" Luân Hồi lẩm bẩm.

Lúc này Hoàng Thiên vẫn đang ở trong cõi thái hư kia.

Tại nơi bế quan của Linh tộc, những luồng khí tức hãi hùng bùng phát.

Theo sau sự khô kiệt của vạn trượng linh mạch, Trấn Nguyên Tử và Dương Thiên bế quan ngàn năm rốt cuộc đã xuất quan!

Khí thế hạo hãn nháy mắt chấn động Hồng Hoang.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ, lúc này họ đang lao thẳng về phía Nhân tộc!

Tứ hải Long tộc cũng vang lên từng tiếng long ngâm, mấy chục thân hình Long tộc dài hàng trăm trượng bay vọt lên!

Quanh thân phát ra khí tức cổ lão, nhục thể cường hãn như muốn bóp nát tinh thần.

Tại Hậu Thổ thành, Lục Nhĩ Mi Hầu cũng đã bước chân vào hàng ngũ Á Thánh, còn Hậu Thổ vẫn đang bế quan.

Tại núi Bất Chu của Vu tộc, mười một vị Tổ Vu cùng tu đại đạo, phối hợp với viễn cổ tinh huyết cũng đã đạt tới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Ma tộc, Yêu tộc, Huyết tộc, Man tộc đều có cao thủ xuất quan, nhưng bộ tộc Thái Thản, Phượng Hoàng tộc cùng Vũ tộc số người thăng tiến tu vi lại ít đến tội nghiệp!

Theo sự mất cân bằng về thực lực, các tộc bắt đầu có những tâm tư riêng.

Chỉ là hiện tại xem ra, kẻ gặp họa đầu tiên có lẽ là Nhân tộc yếu nhỏ nhất!

Tuy rằng Linh tộc cũng có hai vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tọa trấn, việc tiêu diệt Nhân tộc chẳng phải chuyện khó khăn gì!

Trấn Nguyên Tử và Dương Thiên đi tới đâu quét sạch tới đó, mấy vị cao thủ Nhân tộc Chuẩn Thánh sơ kỳ dù tự bạo cũng không làm họ tổn thương được một mảy may!

Ngũ đại trưởng lão Nhân tộc tử thủ vương thành, Khí Thiên thì đứng bên cạnh quan chiến.

Nếu Trấn Nguyên Tử và Dương Thiên nhất định muốn đồ sát Nhân tộc, thì Khí Thiên cũng không ngại tiễn họ đi gặp Luân Hồi Đạo Tôn!

Lúc này Trấn Nguyên Tử đứng ngoài vương thành Nhân tộc, phất trần nhẹ phất, Thanh Nguyên Đại Trận do Hoàng Thiên thiết lập trước đó liền bị phá tan.

Thanh Nguyên Đồ, một kiện Cực phẩm Linh Bảo cũng trực tiếp bị hủy.

Năm vị trưởng lão Chuẩn Thánh thao túng Thanh Nguyên Đồ cũng bị phun máu bay ngược ra ngoài.

Cả tòa vương thành đồ sộ bị chia làm đôi, vết nứt dài trăm trượng nuốt chửng vô số nhà cửa.

Chỉ lần ra tay này, tinh nhuệ Nhân tộc gần như bị quét sạch, vương thành tổn hại một nửa, thương vong vô số! "Bảo Hoàng Thiên cút ra đây!

Lấy cái chết tạ tội, Nhân tộc vĩnh viễn làm nô!" Trấn Nguyên Tử nói bằng giọng không chút cảm xúc.

Tu sĩ Nhân tộc đứng trên tường thành cảnh giác nhìn Trấn Nguyên Tử, mỗi người đều điều động linh khí, sẵn sàng liều chết một phen.

Thời gian từng phân từng giây trôi qua, Hoàng Thiên vẫn còn ở trong cõi thái hư.

Trấn Nguyên Tử lại không có nhiều kiên nhẫn như vậy, đôi tay thành trảo, một luồng lực hút kinh khủng trực tiếp túm lấy hai cường giả cấp bậc Tiên Tôn của Nhân tộc, như thể túm gà con mà bóp cổ họ. "Nhân tộc?

Thủ lĩnh của các ngươi chắc sớm đã bỏ trốn rồi!

Hiện tại kẻ nào nguyện ý làm nô có thể sống, nếu không thì..." Trên mặt Trấn Nguyên Tử hiện lên một nụ cười giễu cợt.

Ầm vang!

Hai người nam tử Tiên Tôn Nhân tộc trong tay lão phát ra tiếng thét thảm thiết chói tai, như thể đang trải qua vô số cực hình nơi địa ngục, khiến người ta rợn tóc gáy.

Mọi người trơ mắt nhìn hai vị Tiên Tôn nổ tung, cả người hóa thành tro bụi.

Lực xung kích cực lớn khiến nhiều chiến sĩ Nhân tộc phải liên tục lùi bước.

Nỗi sợ hãi đối với cường giả một lần nữa quay lại với Nhân tộc!

Chương 134

Trấn Nguyên Tử cường hoành đến thế, huống chi bên cạnh lão còn có một Dương Thiên chưa hề ra tay.

Ngoài tường thành Nhân tộc, các cường giả Linh tộc cũng đã tề tựu đông đủ, tham lam nhìn xuống hàng ức vạn Nhân tộc dưới đất.

Mối thù ngàn năm cuối cùng cũng có thể kết liễu vào hôm nay!

Trong lòng Nhân tộc vừa sợ vừa hận Trấn Nguyên Tử và Dương Thiên.

Ngũ đại trưởng lão nhìn hàng vạn cường giả Linh tộc trên trời, nỗi tuyệt vọng trào dâng. "Tử dân Linh tộc nghe lệnh, giết!" Thanh âm lạnh lẽo vô song của Trấn Nguyên Tử vang động trời đất.

Một chữ "Giết" chứa đựng đạo tâm Hồng Hoang không ngừng kích động.

Các cao thủ Linh tộc nghe lão tổ phát lệnh liền không giấu giếm nữa, phân phân bạo phát khí tức hãi hùng, như sói lạc vào bầy cừu lao thẳng xuống đám Nhân tộc dưới đất.

Trong chốc lát mặt đất máu chảy thành sông, những tiếng nổ tự bạo vang rền trời đất. "Chạy đi!" Một cường giả Nhân tộc dùng thân xác tàn tạ ôm chặt lấy một Tiên Tôn Linh tộc rồi quả đoạn tự bạo, nhưng cũng chẳng khác gì lấy trứng chọi đá!

Ngũ trưởng lão cũng vừa đánh vừa lui.

Khí Thiên nhìn cảnh tượng như luyện ngục kia, cũng cấp tốc điều động linh khí.

Hiện tại xem ra, ngay cả bản thân Hoàng Thiên cũng không chống đỡ nổi.

Thế nhưng ngay khắc sau đó, trời đất bỗng chốc trở nên trống rỗng, thế giới dường như tĩnh lại, nhưng các cường giả Linh tộc lại chẳng hề nhận ra sự thay đổi này!

Họ vẫn giữ nguyên tư thế giết chóc! "Lùi lại!

Mau lùi lại!" Dương Thiên vốn luôn ổn trọng nay lại hoảng loạn hét lớn.

Tiếp đó, dưới ánh mắt của Trấn Nguyên Tử và Dương Thiên, một thân ảnh từ từ xuất hiện.

Mỗi bước đi là một sát cơ, mỗi khoảnh khắc là một sự thăng hoa.

Hoàng Thiên khoác trên mình bộ bạch bào, mái tóc trắng như tuyết trường thiên, khắp người tỏa ra khí tức khiến người ta run rẩy.

Thân là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Trấn Nguyên Tử cư nhiên nhìn không thấu tu vi của Hoàng Thiên.

Dương Thiên bên cạnh cảnh giác phóng ra hộ thể linh bảo — Sinh Luân Kính!

Hoàng Thiên trong thế giới tĩnh lặng màu trắng đó, tay cầm Phá Cấm Châu, trên đầu treo Phong Thiên Trận, một sát chiêu bùng nổ.

Một luồng đạo nghĩa đặc thù dâng trào, xông thẳng lên vòm trời, như có linh tính lao về phía vạn tên cao thủ Linh tộc kia. "Dừng tay!" Trấn Nguyên Tử gào lên không cam lòng.

Lão không ngờ chỉ trong ngàn năm ngắn ngủi, thủ đoạn của Hoàng Thiên lại cao cường đến vậy, tâm sát nhân lại quả quyết như thế, thậm chí không hề e sợ một kẻ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên như lão!

Nhân tộc tại hiện trường không ai kịp phản ứng.

Ngũ đại trưởng lão ngây người nhìn những kẻ địch vừa rồi còn

đang truy sát mình, giây lát sau đất trời khôi phục lại màu sắc vốn có, lũ cao thủ Linh tộc vừa rồi còn hống hách vô cùng, nay lại như những con chim chết rụng xuống từ không trung.

Vô số Đại La Kim Tiên, Hỗn Nguyên Kim Tiên trong nháy mắt đã mất mạng.

Trong mắt những kẻ còn sống sót, không còn là sự sợ hãi, mà là sát ý đồ sát Nhân tộc.

Sau đó dưới ánh mắt của chúng nhân tộc, Hoàng Thiên từ từ đáp xuống tường thành.

Chỉ với một kích ra tay, cường giả tích lũy ngàn vạn năm của Linh tộc đã tổn thất sạch sành sanh.

Lúc này Hoàng Thiên lại giơ tay lên, ánh mắt nhìn về phía nào, đó chính là nơi tọa lạc của chiến lực mạnh nhất Linh tộc — Trấn Nguyên Tử và Dương Thiên!

Khi thấy hai người họ đứng ngây ra tại chỗ, trong mắt Hoàng Thiên lộ rõ vẻ khinh miệt!

Dương Thiên nhìn thần sắc của Hoàng Thiên, trong mắt cũng ẩn chứa nộ ý và sự kỵ đạn.

Không ngờ Nhân tộc lại có được cường giả như vậy!

Khí thế của Hoàng Thiên vẫn hoành quán Hồng Hoang, đạm mạc nhìn Trấn Nguyên Tử: "Hiện giờ các ngươi đã đồ lục Nhân tộc ta tới mức này, hôm nay chính là ngày Linh tộc bị diệt vong." Lời vừa dứt, khí thế của Hoàng Thiên bạo phát, trời đất quanh Trấn Nguyên Tử hóa thành một màu trắng xóa.

Hoàng Thiên vung tay hư không bóp một cái, một luồng đạo nghĩa hoàn toàn mới bộc phát từ lòng bàn tay, khí tức quỷ dị trực tiếp phong ấn Trấn Nguyên Tử lại. "Nhân Sâm Căn!" Trấn Nguyên Tử vội vàng

kinh hô, sau đó tế ra bản mệnh linh bảo hộ thể, thoát khỏi sự trói buộc rồi nhìn Hoàng Thiên đầy hung tợn.

Sự cuồng ngạo lúc trước đã không còn, thay vào đó là nỗi sợ hãi chiếm lấy mọi thứ.

Lúc này lão cũng không còn kiêng dè gì nữa, hiện tại chỉ có giết được Hoàng Thiên thì mới độ được kiếp nạn này. "Tiểu tử, đạo tâm của ngươi thật quỷ dị, lão phu cư nhiên nhìn không thấu.

Dù thế nào ngươi cũng chỉ là một tên Á Thánh mà thôi!

Hôm nay lão phu sẽ dạy cho ngươi biết thế nào là đạo nghĩa!" Thần sắc Trấn Nguyên Tử phấn chấn, nhất thời cũng có chút tự tin, lão phát huy Trường Sinh Đạo của Nhân Sâm Căn tới cực hạn.

Sinh cơ tự thân dạt dào không dứt, luồng sinh cơ bồng bềnh hóa thành từng đạo pháp tắc, từ trong Trường Sinh Đạo xé rách không trung, lao thẳng về phía Hoàng Thiên! "Phá Cấm Châu!

Phá!" Hoàng Thiên đứng sừng sững giữa trời đất không chút lay chuyển, tay cầm Phá Cấm Châu lạnh lùng quát.

Phá Cấm Châu hóa thành một luồng lưu quang đỏ rực, đâm thẳng vào luồng sinh cơ vô tận của Trấn Nguyên Tử!

Ầm ~ Trời đất không ngừng rung chuyển, không gian màu trắng cũng bắt đầu xuất hiện những vết nứt, từng luồng sinh cơ bắn ra tứ phía, khí tức cuồng bạo của Phá Cấm Châu cũng liên tục nổ tung.

Mặt đất rung chuyển khiến mọi người Nhân tộc không khỏi kinh thán!

Chương 135

"Hoàng Thiên lão tổ cố lên!

Hy vọng cuối cùng của Nhân tộc là ở người!" "Lão tổ, diệt lũ chúng nó báo thù cho anh em!" Giữa lúc đất trời động đãng, một thân ảnh bay ngược ra ngoài, khí thế suy sụp, sinh cơ gần như tuyệt diệt!

Dương Thiên thấy vậy đại kinh thất sắc.

Trấn Nguyên Tử tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên lúc này giống như một khúc củi khô ngã gục xuống đất, sinh cơ bồng bềnh trên người cũng nhanh chóng tiêu tán.

Khí Thiên thấy cảnh này trong lòng chấn kinh: Luân Hồi Đạo Tôn chẳng lẽ đã tự tu một đạo riêng sao?

Loại chuyện này thế mà lại được thực hiện bởi Nhân tộc yếu nhất! "Chẳng lẽ khí vận thật sự nằm trên người Nhân tộc?" Khí Thiên thần tình phức tạp nhìn Hoàng Thiên mặc bạch y cao ngạo ở đằng xa, thấp thoáng thấy trên người hắn có một tia khí vị của Luân Hồi Đạo Tôn!

Trấn Nguyên Tử lúc này thất khiếu chảy máu, sinh cơ sắp cạn nhưng lão chẳng màng tới, trợn trừng đôi mắt, mặt đầy kinh hãi. "Không thể nào, không thể nào.

Ta là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, sao có thể bị đánh bại bởi một tên Á Thánh nhỏ bé?

Ngươi rốt cuộc tu luyện ngoại đạo gì?" Hoàng Thiên vẫn đứng trên đầu tường thành, ánh mắt lạnh lẽo, thần sắc không chút thay đổi, hoàn toàn phớt lờ câu hỏi của Trấn Nguyên Tử.

Nhìn Trấn Nguyên Tử đang bị Liệt Không Tử Liên thôn phệ sinh

cơ, Hoàng Thiên thương hại lắc đầu: "Đạo của Nhân tộc ta, lũ kiến hôi các ngươi sao có thể hiểu được?

Ta đã nói, hôm nay chính là ngày Linh tộc bị diệt vong!" Nói đoạn, Hoàng Thiên không hề do dự, tay phải vung mạnh, lực thôn phệ vô hạn của Liệt Không Tử Liên như một hố đen hút lấy mọi thứ!

Sắc mặt Trấn Nguyên Tử đại biến, đột nhiên phát hiện giờ đây ngay cả tàn hồn lão cũng không khống chế nổi!

Đầu óc lão oanh một tiếng, cảm nhận được sát ý lăng lệ kia, lão rùng mình một cái, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. "Dương Thiên, cứu ta!" Trấn Nguyên Tử kiệt lực hét lên!

Nhưng Dương Thiên, kẻ cũng là cường giả mạnh nhất Linh tộc, lúc này đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa! "Dương Thiên!!!" Ầm ~ Trong tiếng gào thét xé lòng của Trấn Nguyên Tử, một mảng địa tầng Hồng Hoang bắt đầu sụp đổ, mọi dấu vết đều bị Liệt Không Tử Liên hấp thu!

Vô số sinh cơ được Hoàng Thiên tùy ý phân tán, hàng ức vạn Nhân tộc trong thành đều được hưởng lợi!

Ngay cả những tu sĩ Nhân tộc đã chết cũng được đại đạo Nhân tộc giữa trời đất phục sinh!

Ngũ trưởng lão vội vàng chạy tới, nhìn Hoàng Thiên với ánh mắt càng thêm kính sợ.

Khí Thiên cũng đứng cạnh Hoàng Thiên, giờ đây Hoàng Thiên cuối cùng đã bước ra con đường riêng của Nhân tộc!

Một vị đại năng Linh tộc như Trấn Nguyên Tử cứ thế tiêu tán, trở thành vật hy sinh đầu tiên cho đại đạo Nhân tộc! "Hoàng Thiên lão tổ, người không sao chứ!" Ngũ trưởng lão tiến lên quan tâm hỏi.

Hoàng Thiên không hề phản ứng, chỉ cười nhạt nói: "Ngũ trưởng

lão, hãy giúp đỡ dân chúng Nhân tộc!

Dương Thiên?

Ngươi thật sự nghĩ mình có thể chạy thoát sao?" Hoàng Thiên tâm niệm vừa động liền biến mất trước mắt mọi người.

Ở phương khác, Dương Thiên đang điên cuồng chạy trốn thực sự rất sợ hãi.

Lão vốn là kẻ thâm trầm, để Trấn Nguyên Tử làm kẻ chết thay, chỉ là trong lúc Hoàng Thiên và Trấn Nguyên Tử giao đấu, lão vẫn không nhìn thấu được đạo pháp của Hoàng Thiên.

Giữ được rừng xanh lo gì không có củi đốt, Linh tộc chẳng qua cũng chỉ vì thiên vận mà thôi, chỉ cần lão còn sống thì tùy lúc đều có thể tạo ra vô số Linh tộc khác. "Hoàng Thiên tiểu nhi, mối thù này không đội trời chung!" Dương Thiên âm độc nghĩ thầm. "Dương Thiên, định chạy đi đâu?

Trên đường đào vong không thèm quan sát xung quanh sao?" Thanh âm của Hoàng Thiên như thiên uy truyền tới.

Dương Thiên lúc này mới phản ứng lại, thế giới xung quanh vẫn là một màu trắng xóa, cơ thể lão nháy mắt không thể cử động được nữa!

Lão muốn vùng vẫy, muốn chạy thoát, nhưng căn bản không thể thoát khỏi sự trói buộc của thế giới này!

Theo lý mà nói, không gian của cảnh giới Á Thánh căn bản không thể vây khốn được Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng không gian của thằng nhóc này lại cường hoành đến vậy.

Sau đó Hoàng Thiên đánh ra một đòn, chính là Phá Cấm Châu đã miểu sát Trấn Nguyên Tử lúc trước.

Không thể chạy thoát, Dương Thiên bắt buộc phải chính diện tiếp chiêu.

Mang theo nỗi sợ cái chết, Dương Thiên hét lớn một tiếng: "Sinh Luân Kính!" Dương Thiên và Trấn Nguyên Tử cùng tu luyện Vĩnh Sinh Đại Đạo với sinh cơ vô hạn.

Sinh Luân Kính chính là bản mệnh linh bảo của Dương Thiên.

Lão mặt mày tranh nanh, sinh cơ vô tận tuôn ra từ linh bảo, Sinh Luân Kính bộc phát luồng sáng cường đại xuyên qua bầu trời, va chạm trực diện với Phá Cấm Châu huyết sắc!

Nhất thời không gian màu trắng rung chuyển kịch liệt, Phong Thiên Trận dưới chân cũng tỏa ánh sáng trắng rực rỡ.

Mặt đất trong phạm vi mấy triệu dặm trực tiếp vỡ vụn, không gian màu trắng cũng bị tổn hại một nửa.

Từng đạo hư không nứt toác xuất hiện cạnh hai người, sức mạnh hỗn độn Hồng Hoang bộc phát khiến người ta rợn gáy.

Đây chính là uy năng của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, coi vạn vật như cỏ rác, coi sinh linh như hư vô.

Ngay khắc sau, không gian tan vỡ, Hoàng Thiên cũng bị đánh bay vạn dặm.

Dương Thiên tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thì phun máu tươi, nhục thể cường hoành cũng bị đánh cho tan nát, chi ly phá toái.

Chỉ còn lại nửa thân người, Dương Thiên nhìn quanh, kinh kỳ phát hiện không gian màu trắng đã tan vỡ hoàn toàn, cũng không cảm nhận được khí tức của Hoàng Thiên đâu nữa! "Ha ha ha ha!

Hoàng Thiên tiểu nhi, muốn đấu với bản tọa sao?

Chương 136

Thật không biết lượng sức mình!" Dương Thiên hưng phấn lao về phía đại điện Linh tộc.

Lúc này những người Linh tộc còn trấn thủ đều quỳ lạy Dương Thiên.

Ngay lúc Dương Thiên tưởng mình đã thoát nạn, những người Linh tộc đang quỳ bái bỗng chốc mất đi màu sắc, đất trời lại trở về một màu trắng xóa.

Hoàng Thiên mặc bạch y, tóc trắng như ma thần lại xuất hiện trước mặt Dương Thiên lúc này không thể động đậy. "Địa bàn Linh tộc ta lấy!

Tính mạng Dương Thiên ta cũng lấy!" Hoàng Thiên bình tĩnh nói, chấn động vừa rồi dường như không hề ảnh hưởng gì tới hắn. "Phong!" Hoàng Thiên khẽ nhả một chữ, Phong Thiên Trận thuận thế triển khai.

Dương Thiên linh lực suy kiệt chỉ biết trân trối nhìn mình từng chút một bị phong ấn, nỗi sợ cái chết vượt lên trên tất cả. "Hoàng Thiên, ngươi có biết đứng sau lưng ta là ai không?

Người nhất định sẽ thống nhất Hồng Hoang, lúc đó lão tổ sẽ không tha cho ngươi đâu!

Hoàng Thiên, ta xem Nhân tộc các ngươi đi được bao xa!" Dương Thiên gào thét như một con chó dại, cuối cùng vẫn không thể hiểu nổi thủ đoạn của Hoàng Thiên.

Sau khi thu hồi đại đạo Nhân tộc, vô số người Linh tộc kinh hãi nhìn Hoàng Thiên.

Giây trước lão tổ Dương Thiên còn ở đó, nháy mắt sau đã không còn sinh cơ, ngay cả một tia linh khí cũng không cảm nhận được, tựa như lão tổ vừa rồi chỉ là ảo ảnh.

Sự thật duy nhất chính là kẻ Nhân tộc trước mặt mà họ nhìn không thấu.

Những cao thủ Linh tộc còn lại phân phân tế ra linh bảo, nhìn Hoàng Thiên đầy địch ý.

Kẻ này, trong lúc vạn quân Linh tộc không hề hay biết, đã giết chết lão tổ Dương Thiên tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sao?

Thậm chí ngay cả tàn hồn cũng bị xóa sổ!

Lúc này, chúng nhân Linh tộc đối với Hoàng Thiên nảy sinh nỗi sợ hãi và kỵ đạn từ tận đáy lòng.

Nhân tộc vốn yếu nhỏ mà lại có tồn tại khủng bố đến nhường này, Linh tộc sau này biết đi đâu về đâu.

Trong đại điện Linh tộc im phăng phắc, chỉ còn nghe thấy tiếng tim đập của mọi người.

Hoàng Thiên không nói lời nào, chỉ ngạo nhiên đứng trên vương tọa của Linh tộc, bạch y phất phơ đại hữu tư thế một người canh cửa vạn người khó qua.

Mấy vị cường giả Linh tộc tu vi Chuẩn Thánh thất trọng nhìn nhau, âm thầm nuốt một viên đan dược, tay cầm các loại linh bảo, hét lớn: "Lũ tạp chủng Nhân tộc, chết đi!" Ngay lập tức, dưới sự dẫn dắt của mấy người đó, tu sĩ Linh tộc đồng loạt xông lên giết về phía Hoàng Thiên. "Phá!" Hoàng Thiên không hề nói lời nào, chỉ động thần niệm.

Phá Cấm Châu như ác quỷ từ tu la địa ngục lao ra, một luồng hồng quang như vào chỗ không người, đại sát tứ phương.

Một lát sau, đại điện Linh tộc chỉ còn vài người sống sót.

Họ tựa lưng vào nhau, nheo mắt lại, ngón tay run rẩy chỉ vào Hoàng Thiên, môi lắp bắp muốn nói điều gì đó nhưng không phát ra nổi nửa điểm âm thanh. "Kể từ hôm nay, Linh tộc tiêu vong!" Hoàng Thiên cũng không tiếp tục chém giết mà ngồi xếp bằng.

Tức thì cả Linh tộc bị một loại đại đạo pháp tắc kỳ đặc bao phủ, trên đạo tâm của mỗi người Linh tộc đều bị Hoàng Thiên gieo xuống cấm chế.

Hàng vạn ức người Linh tộc trong lúc không hay biết đã bị dẫn dắt đi vào đại đạo Nhân tộc!

Sau khi bị gieo cấm chế, Linh tộc sẽ không thể phản kháng Nhân tộc, càng không thể làm hại Nhân tộc, chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo đạo tâm Nhân tộc mới mong được giải thoát.

Chỉ là lúc đó Linh tộc liệu có còn được gọi là Linh tộc nữa không?

Một đại chủng tộc chính thức rút lui khỏi cuộc tranh đấu ngàn vạn năm của Hồng Hoang!

Trong tứ hải, tại Long cung, các chiến sĩ Long tộc tu vi Á Thánh được triệu tập.

Ngao Quảng thần sắc phức tạp nhìn chúng nhân Long tộc.

Trong ngàn năm qua, nhờ vào viễn cổ tinh huyết mà Hoàng Thiên ban cho, Long tộc đã có thêm rất nhiều cường giả.

Những kẻ vốn định để Hoàng Thiên vào chỗ chết để đoạt bảo lúc này lại thấy khó xử.

Hoàng Thiên vừa xuất quan đã liên sát hai vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trực tiếp diệt sạch một tộc, lúc này mà tới động thủ thì đúng là không biết sống chết.

Chỉ là Long tộc ngàn năm trước nhờ vụ chém giết Hồng Vân đạo nhân mà có chút giao tình với Hoàng Thiên. "Ngao Hiểu!

Ngươi từng tiếp xúc với Hoàng Thiên, lần này hãy tới đàm đạo với hắn một chút, cũng để thăm dò thực hư!

Loại người như vậy nếu là kẻ địch, ta phải báo trước cho Long Vương biết!" Ngao Quảng vung tay, một khối lệnh bài Long tộc xuất hiện trong tay Ngao Hiểu! "Hoán Long Lệnh?

Tộc trưởng, ta thật sự phải coi trọng Hoàng Thiên đến thế sao?" Nhìn chí bảo có thể điều động tứ hải Long tộc trong tay, Ngao Hiểu có chút khó chấp nhận! "Chuyện này đã quyết định rồi!

Mau đi làm đi!

Linh tộc tiêu vong, chẳng lẽ Long tộc ta sẽ không bị sao?" Ngao Quảng ưu tư nhìn về phía đại lục Hồng Hoang xa xăm! "Hoàng Thiên?

Hắn rốt cuộc là ai, ba ngàn đại đạo không đi, lại cứ chọn con đường sáng đạo không được phép kia?" Ngao Quảng lắc đầu nói: "Đợi Đạo Tôn kia trở lại, Nhân tộc nếu không có Hỗn Độn Chí Tôn che chở thì cuối cùng cũng sẽ tiêu vong thôi!" "Kim thời bất đồng vãng nhật, cường giả các tộc xuất hiện không ngớt, thần thú gia tộc ta lại bị chế ước bởi huyết mạch.

Chẳng lẽ vùng trời đất này chung quy không thuộc về ta!" Ngao Quảng cảm khái.

Ở phía nam đại lục Hồng Hoang, Phượng Hoàng tộc lúc này bắt đầu toàn tộc giới bị.

Chương 137

Không may mắn như Long tộc, trong vạn năm linh khí phục tô, Phượng Hoàng tộc ngoại trừ mấy danh cao thủ tinh tiến, phần còn lại vẫn giậm chân tại chỗ.

Cả tộc Phượng Hoàng so với các chủng tộc khác đúng là yếu đi không ít.

Phượng Hoàng tộc lúc này đang đứng trước bờ vực chiến tranh.

Vũ tộc với thực lực cường kình bắt đầu không nén nổi lòng tham.

Sở hữu sáu bảy vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Vũ tộc lúc này căn bản không để hai vị đương gia của Phượng Hoàng tộc vào mắt.

Càng huống hồ đứng sau Vũ tộc còn có Thanh Thiên Lão Tổ chống lưng, tự nhiên không chút sợ hãi Phượng Tổ.

Trong mắt họ, Phượng Hoàng tộc chẳng qua chỉ là miếng thịt trên thớt mà thôi.

Lúc này trong núi lửa Bất Tử, hai anh em Kim Phượng và Thải Phượng đang họp bàn, không khí cả đại điện vô cùng ngưng trọng.

Kim Phượng giới thiệu sơ lược tình hình.

Hỏa Phượng nóng tính nghe xong liền nộ hống: "Tộc trưởng, chúng ép người quá đáng, ta đánh!

Cùng lắm thì cá chết lưới rách, Phượng Hoàng nhất tộc ta không phải hạng người mặc ai muốn làm gì thì làm." Trái lại Tuyết Phượng lại dị thường lãnh tĩnh.

Với tư cách là quân sư của Phượng Hoàng tộc, lúc này hắn đang suy tính.

Những cường giả khác cũng bàn tán xôn xao, nhưng phái chủ chiến chiếm đa số, huyết mạch cao ngạo của Tổ Phượng tuyệt đối không thể chịu nhục nhã thế này. "Yên lặng!" Kim Phượng quát: "Tại vùng đại lục Hồng Hoang này, Phượng Hoàng tộc ta lưng dựa Vũ tộc, mặt hướng Man tộc, phương bắc có Vu tộc cường hãn vô cùng, bất luận khai chiến với bên nào kết quả cũng sẽ là chết không có chỗ chôn!" "Tộc trưởng!

Ta có một vài ý kiến!" Tuyết Phượng trầm mặc nãy giờ mới lên tiếng: "Cùng là thần thú thượng cổ, vì sao chỉ trong vạn năm ngắn ngủi Long tộc lại có cường giả xuất hiện lớp lớp, còn Kỳ Lân tộc, Huyền Vũ tộc và Phượng Hoàng tộc ta lại ngày một điêu linh?

Mọi người có từng nghĩ tại sao không?" Tuyết Phượng lên tiếng khiến mọi người lâm vào trầm mặc.

Thải Phượng phản ứng lại: "Phải chăng Long tộc nắm giữ một loại khí vận nào đó mà ta không biết?" "Nhìn kết quả hiện tại, chắc chắn Long tộc đã có được thiên đại cơ duyên!" Tuyết Phượng không phản bác, gật đầu nói: "Chỉ là ta không biết khí vận đó là vật gì!" "Thế thì có ích gì chứ?

Hy vọng Long tộc nói cho ta biết chắc?

Thần thú mấy tộc ta tranh đấu hàng vạn ức năm, hiện giờ vẫn chưa phân cao thấp, không chừng hiện giờ Long tộc đang có ý định chèn ép các tộc thần thú khác rồi!" Hỏa Phượng bất mãn vặn hỏi.

Những người còn lại cũng tỏ ý tán đồng, Long tộc đoạn nhiên không thể hào phóng như vậy!

Lúc này tộc trưởng Kim Phượng dường như nghĩ ra điều gì đó, vội hỏi: "Gần đây Long tộc có động thái gì không?" Tuyết Phượng nghe vậy mỉm cười, đáp lời: "Gần đây một trong thập đại Long Vương là Ngao Hiểu đã tới Nhân tộc!" "Nhân tộc?

Nơi được Hoàng Thiên che chở sao?" Kim Phượng hiếu kỳ hỏi lại: "Ngươi nghi ngờ trong Nhân tộc có bí mật?" Lời này vừa nói ra, cả đại điện xôn xao.

Long tộc cao ngạo cư nhiên chủ động phái người tới Nhân tộc.

Tuy Hoàng Thiên mấy ngày trước thuấn sát hai đại lão tổ của Linh tộc, nhưng đó cũng chỉ là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ, cùng đẳng cấp đó cao thủ Phượng Hoàng tộc cũng có thể làm được.

Huống hồ Linh tộc đứng sau là Chí Tôn Dương Mi.

Hoàng Thiên giống như đứa trẻ vừa có được sức mạnh, tứ vô kỵ đạn, đợi Dương Mi hàng lâm thì Nhân tộc tất định sẽ hủy diệt. "Yên lặng!

Bất luận thế nào, đã Long tộc phái người, Phượng Hoàng tộc ta cũng không thể đứng nhìn.

Tuyết Phượng, ngươi cũng đi xem xem sao." Kim Phượng nói xong liền giải tán mọi người! "Hoàng Thiên, rốt cuộc ngươi đang che giấu bí mật gì!

Nếu thật sự có cơ duyên khí vận, thành bại của Phượng Hoàng tộc ta nằm ở lần này." Lúc này Hoàng Thiên, kẻ được Phượng Hoàng tộc coi là cơ duyên lớn nhất, đã trở lại vương thành.

Với bản lĩnh dời non lấp bể, các tu sĩ đã phục nguyên vương thành một cách ngăn nắp.

Sau vài trận đại chiến, hệ thống lại ban thưởng thêm nhiều linh bảo, Hoàng Thiên cũng toàn quyền giao cho Khí Thiên xử lý.

Lúc này trước mặt Hoàng Thiên là mấy bình tinh huyết, mỗi một giọt tinh huyết đều chứa đựng sức mạnh cường đại cuồng bạo.

Những bình tinh huyết vốn bị Hoàng Thiên bày ra như rau ngoài

chợ này chính là cơ duyên thiên đại mà Phượng Hoàng tộc mơ ước.

Hoàng Thiên cảm tri kỹ lưỡng rồi mỉm cười: "Thứ cần bàn cuối cùng cũng phải bàn!

Chỉ là vị thế đã thay đổi rồi!" Nói đoạn, Hoàng Thiên phất ống tay áo bào trắng, thu mấy bình Vạn Cổ Thú Thần Huyết lại rồi dùng Huyền Âm Châu che giấu khí cơ.

Quân bài này hắn đã chôn xuống từ ngàn năm trước khi chém giết Hồng Vân đạo nhân, hiện tại là lúc gặt hái thành quả rồi. "Long tộc cũng thông minh đấy, biết ta trong tay có Vạn Cổ Thú Thần Huyết.

Không thể lấy ra quá nhiều, xem các vị trả giá thế nào đây!" Lúc này Hoàng Thiên giống như một gã gian thương, đầy hứng khởi nhìn về phía xa!

Các gia tộc khác cũng mỗi người một tâm tư.

Huyết tộc ở phương tây dưới sự chỉ đạo của lão tổ đã âm thầm liên lạc với Tà Tổ, Hồn tộc cùng hàng chục tộc nhỏ khác, cùng tiến về phía Cửu U chi địa!

Chúng nhân Huyết tộc đầy tự tin, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ có tới mấy chục vị, trung kỳ cũng có tới năm người, tộc trưởng Huyết tộc đã đạt tới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn!

Càng huống hồ Thời Thần Lão Tổ đã tham ngộ Thời Thần Đại Đạo, thực lực càng thâm bất khả trắc.

Lần xuất kích này chắc chắn sẽ chiếm được Cửu U chi địa!

Yêu tộc và Vu tộc thì thập phần bình tĩnh, vẫn quy súc tại Tinh Hải và núi Bất Chu, chuẩn bị tọa sơn quan hổ đấu để ngư ông đắc lợi.

Lục Nhĩ ở Hậu Thổ thành thường xuyên đưa Hậu Thổ tới Nhân tộc du ngoạn.

Hậu Thổ vốn tính ham chơi, sau vài lần đi chơi nàng đã có thiện cảm với Nhân tộc. "Này Lục Nhĩ, cái kia là gì vậy, lần trước ta chưa thấy nha!" Hậu Thổ hứng khởi chỉ vào một cái đài nhỏ hỏi: "Mấy con rối vải đó nhìn tinh xảo quá!" Nói xong liền lao tới.

Hậu Thổ hóa thân thành nhân loại lúc này giống như một tiểu cô nương, làm gì có nửa điểm khí thế chém giết Á Thánh!

Chương 138

Với tư cách là người xuyên việt, Lục Nhĩ Mi Hầu nhìn qua, cũng thập phần cao hứng nói: "Đó là múa rối, dường như đang kể chuyện Hoàng Thiên tiểu nhi chém giết Cực Lạc đạo nhân!" Hậu Thổ càng thêm hứng thú, lúc đó nàng đang bế quan nên biết rất ít chuyện bên ngoài, liền ngồi xuống chăm chú theo dõi.

Lục Nhĩ Mi Hầu cũng bất lực đi theo sau! "Nhân tộc?

Nếu được Hậu Thổ nương nương che chở, tại vùng đất Hồng Hoang này cũng sẽ có một vị trí rồi." Lục Nhĩ Mi Hầu thầm nghĩ, đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn lại đưa Hậu Thổ đi chơi trong gần trăm năm nay!

“Lục Nhĩ, vì sao Nhân tộc có thể tạo ra nhiều món đồ chơi tân kỳ như vậy, nhưng thực lực chủng tộc lại chẳng có chút tác vi nào?” Hậu Thổ nhìn vở kịch rối gỗ, khó hiểu hỏi.

Lục Nhĩ suy tư một lát rồi đáp: “Có lẽ là kết quả của việc nhỏ yếu chăng!

Người bình thường của Nhân tộc thọ mệnh không quá trăm năm, nếu thiên tư không thông minh thì căn bản không thể trường sinh, cho nên họ mới nghĩ ra mấy thứ đồ chơi thú vị mà các chủng tộc khác không tưởng tượng nổi.” Đúng lúc này, ở phía chân trời phương đông, một con cự long dài trăm trượng đang lao nhanh về phía cư sở của Hoàng Thiên.

Ở phía nam, một con phượng hoàng toàn thân tuyết trắng cũng cất tiếng hót vang vọng, tiến về phía đó.

Lúc này tại cư sở của Hoàng Thiên, bên chiếc bàn tròn mộc mạc là bốn nhân vật đang mang biểu cảm gượng gạo, đó chính là Ngao Hiểu

của Long tộc sau khi hóa hình, Tuyết Phượng của Phượng Hoàng tộc, cùng tộc trưởng Kỳ Lân tộc và tộc trưởng Huyền Vũ tộc là Canh Thân.

Hoàng Thiên, người triệu tập hội nghị, lại thong thả nhấp trà.

Bình thường Tứ đại Thần thú tuyệt đối sẽ không liếc nhìn Nhân tộc một cái, nhưng lúc này mỗi bên đều mang tâm tư riêng.

Mang theo kỳ vọng của tộc trưởng, không khí gượng gạo giữa mấy người lan tỏa một chút mùi thuốc súng.

Hoàng Thiên thấy vậy cũng không kéo dài thời gian, đại thủ vung lên, một bình Vạn Cổ Thú Thần Huyết xuất hiện trên mặt bàn.

Ngay lập tức, bốn người nhìn chằm chằm vào tinh huyết.

Sức mạnh huyết mạch viễn cổ bắt đầu cuộn trào trong cơ thể Tứ Thần thú, sự khát khao xuất phát từ dục vọng nguyên thủy nhất.

Ngao Hiểu không nói nhảm nữa, ôm quyền bảo: "Hoàng Thiên huynh đệ, hai ta vốn có duyên, ngàn năm qua Long tộc và Nhân tộc cũng hòa bình cộng tồn.

Ta đến lần này chính là muốn cùng Hoàng Thiên huynh đệ tái tục tiền duyên!

Long tộc ta cam đoan sau này ức vạn năm đều sẽ tí hộ Nhân tộc." Ngao Hiểu tự tin đầy mình nói: "Hiện tại xem ra cũng chỉ có Long tộc ta là có thực lực này!" Nhờ vào tinh huyết Hoàng Thiên ban cho ngàn năm trước, Long tộc đã có hàng chục người tu vi đại thành, tộc trưởng Ngao Quảng cũng đã có một tia khí tức cổ xưa, bình tinh huyết này họ quyết tâm phải có được!

Các tộc khác nhất thời á khẩu không trả lời được, trong đó Kỳ Lân tộc và Huyền Vũ tộc thậm chí còn không có địa bàn đời đời của Nhân tộc, muốn đưa ra điều kiện khiến Hoàng Thiên hài lòng là điều gần

như không thể.

Tuyết Phượng ngồi đối diện Ngao Hiểu cười lạnh một tiếng, mở miệng nói: "Long tộc tự xưng là đứng đầu Thần thú mà hẹp hòi vậy sao?

Chẳng muốn bỏ ra gì, chỉ dùng mấy lời hứa suông không trách nhiệm mà muốn đổi lấy tinh huyết?

Ta thấy trong các Thần thú, cũng chỉ có Long tộc mới làm ra được chuyện như vậy!" Tuyết Phượng không nhanh không chậm nói tiếp: "Ngươi định diễn bài tình cảm sao?

Theo ta được biết, lần vây sát ngàn năm trước, Long tộc đã nhận được một bình tinh huyết, vậy mà giờ còn mặt dày đòi tái tục tiền duyên?

Nếu không có tinh huyết, Ngao Hiểu ngươi sẽ ra tay sao?

Nếu thành tâm muốn giúp, chẳng lẽ lại để Hoàng Thiên đạo hữu lấy mạng ra làm mồi nhử?" Một loạt câu hỏi ngược lại của Tuyết Phượng khiến Ngao Hiểu nghẹn lời.

Quả thực lần ra tay ngàn năm trước, Long tộc đúng là vì tinh huyết.

"Một cuộc giao dịch đầy máu huyết, vậy mà giờ ở đây khoác lác, thật sự coi Hoàng Thiên đạo hữu vẫn là Chuẩn Thánh như lúc trước sao?" Tuyết Phượng không hề lưu tình, nhìn về phía Hoàng Thiên đang bình tĩnh mà nói: "Hiện nay ở phía đông, đã nhân tộc và Man tộc đang nhăm nhe Phượng tổ của ta.

Man tộc thực lực cường đại, sau lưng lại có Thượng cổ Ma thần tương trợ, Hoàng Thiên đạo hữu thay vì ngồi chờ chết, chi bằng hai tộc chúng ta liên thủ!

Hợp lực hai tộc công phạt Man tộc, sự thành công rồi Phượng

Hoàng tộc sẽ không lấy một tấc địa giới nào, vùng đất của Man tộc toàn bộ quy về Nhân tộc!

Ngươi thấy thế nào?" Tuyết Phượng tự tin đầy mình nói.

Sau đó Huyền Vũ tộc và Kỳ Lân tộc cũng đưa ra điều kiện, chỉ là trong mắt Hoàng Thiên, chúng đều hư huyễn hơn là thực tế.

Cho dù là bảo hộ Nhân tộc hay cùng nhau chinh chiến, thì quyền chủ động đều nằm trong tay họ.

Hoàng Thiên vẫn trầm mặc, sau đó giả vờ ưu thương nói: "Tử dân Nhân tộc ta tại thế không quá trăm năm, tu đạo cũng chẳng có lối tắt, đại chiến với Linh tộc vừa dứt, thương sinh Nhân tộc ta khổ không thốt nên lời!" Tuyết Phượng phản ứng linh mẫn, tức khắc đáp: "Nếu Hoàng Thiên đạo hữu cho phép, Phượng Hoàng tộc ta có thể giúp tu sĩ Nhân tộc lịch luyện, vô số thiên tài địa bảo của Phượng Hoàng tộc ta cũng có thể cung cấp cho Nhân tộc sử dụng.

Chỉ riêng Viêm Linh Liên Tử trong Bất Tử Hỏa Sơn đã mang lại lợi ích cực lớn cho tu sĩ Nhân tộc rồi!" Ngao Hiểu thấy vậy vội vàng chen vào: "Hừ, Viêm Linh Liên Tử?

Thứ đó chỉ dùng cho Tiên Vương, Tiên Tôn mà thôi.

Hoàng Thiên đạo hữu, trong Long cung của Long tộc ta có Cực Hàn Băng Tinh, ngay cả với Chuẩn Thánh cũng có lợi ích to lớn!" Giữa những lời tranh luận, cái giá đã được đẩy lên mức không tưởng!

"Hoàng Thiên đạo hữu, xem cái này đi!" Ngao Hiểu không muốn tranh cãi nữa, đặt một lệnh bài bằng thủy tinh màu tử sắc to bằng bàn tay lên bàn.

Trên lệnh bài khắc một con kim long sống động như thật, ngay lập tức căn phòng tràn ngập tiếng long ngâm.

Mọi người nhìn lệnh bài, nhất thời đều trầm mặc.

Trong ánh mắt bình thản của Hoàng Thiên cũng lóe lên một tia tinh quang, hắn cảm nhận rõ ràng trong lệnh bài có một tia tinh phách của Long Vương.

Ngao Hiểu dõng dạc nói: "Đây chính là chí bảo của tộc ta, Hoán Long Lệnh.

Lệnh này xuất ra như Long Vương đích thân tới, con cháu Long tộc không ai dám không phục tùng!

Hoàng Thiên đạo hữu, thành hay không chỉ trong một câu nói!" Tuyết Phượng lúc này cảm thấy không ổn, nhạy bén nhận ra sự xao động trong mắt Hoàng Thiên.

Nghiến răng một cái, Tuyết Phượng cũng rốt cuộc mở miệng: "Hoàng Thiên đạo hữu đừng vội, chuyện này ta muốn thương lượng riêng với đạo hữu!" Sau khi Hoàng Thiên gật đầu, hai người tự tạo ra một tiểu thiên địa để thương nghị trong vài chục phút.

Sau đó cả hai mỉm cười quay lại, tim Ngao Hiểu đập thình thịch, một dự cảm bất ổn dâng lên!

Chỉ thấy Hoàng Thiên vẫy tay một cái, bình tinh huyết trên bàn liền bị Tuyết Phượng thu đi.

Tuyết Phượng khẽ ôm quyền rồi cười lớn rời đi.

Khi những người còn lại chuẩn bị rời đi, Hoàng Thiên đột nhiên gọi họ lại: "Các vị, chuyện hôm nay khiến mọi người thất vọng rồi.

Tinh huyết đó vốn là ta tình cờ có được, nếu sau này ta lại có cơ duyên lớn như vậy, nhất định sẽ thông tri cho các vị!" Hoàng Thiên chân thành nói, mọi người cũng không tiện nói gì thêm, lần lượt rời đi.

Hoàng Thiên kìm nén sự cuồng hỷ trong lòng, đây đúng là một cơ duyên trời ban, hắn không nhịn được mà cười lớn: "Lịch luyện tại Bất Tử Hỏa Sơn!

Chương 139

Nhân tộc ta rốt cuộc cũng đặt chân lên hành trình chinh phục đại lục Hồng Hoang!" Hóa ra Tuyết Phượng đã đưa ra điều kiện cho phép cường giả Nhân tộc hằng năm được đến Bất Tử Hỏa Sơn lịch luyện, đối với Nhân tộc nhỏ yếu, đây chính là phúc âm vô bờ bến.

Bất Tử Hỏa Sơn là tổ địa của Phượng Hoàng tộc, ngay cả người trong tộc cũng không có nhiều cơ hội được vào, nay một bình tinh huyết đổi được thứ này đã vượt xa tưởng tượng của Hoàng Thiên.

Đối với Hoán Long Lệnh của Long tộc, Hoàng Thiên cũng rất có hứng thú, nhưng nếu để Long tộc độc đại thì đối với Nhân tộc cũng không tốt.

Ngay từ đầu Long tộc đã không thể thắng trong cuộc cạnh tranh này.

Mọi người đều là quân cờ trong cuộc chơi, không bao giờ có chuyện một nhà độc đại.

Nhân tộc muốn tồn tại và phát triển trong Hồng Hoang, tất yếu phải cân bằng thực lực bốn phương.

Việc Nhân tộc vừa diệt Linh tộc rất dễ trở thành mục tiêu đả kích của các thế lực, lúc này tung ra tinh huyết để các đại Thần thú làm tấm lá chắn bảo hộ mới là mục đích thực sự của Hoàng Thiên!

Một cuộc phân tranh tộc quần còn phải đi xa, nhưng hiện tại xem ra Nhân tộc cuối cùng đã có chút thủ đoạn để hành động.

Sau khi Phượng Hoàng tộc trở về, họ hành động trái với lẽ thường, trực tiếp cắt một nửa địa bàn, triệu hồi toàn bộ tộc nhân về Bất Tử Hỏa Sơn.

Vũ tộc không tốn chút sức lực nào đã mở rộng bờ cõi cực lớn, nhất thời phong quang vô hạn.

Đại lục Hồng Hoang bàn tán xôn xao về chuyện này.

"Phượng Hoàng tộc đúng là một lũ ô hợp, cắt đất cầu hòa sao?" "Ta thấy Phượng Hoàng tộc giờ cũng mang phong thái của Huyền Vũ tộc rồi!" "Chưa đánh đã trực tiếp cắt đất bồi thường?

Đến Nhân tộc còn chẳng bằng!

Chẳng mấy chốc mà ta cũng có thể đến Bất Tử Hỏa Sơn tắm rửa rồi." Đối với vô số lời đồn đại phi phỉ, Phượng Hoàng tộc từ đầu đến cuối không hề phản bác.

Dùng một nửa địa giới đổi lấy ngàn năm phát triển, trong mắt Phượng Hoàng tộc là hoàn toàn hợp lý!

Nhận được tinh huyết lúc này là cần thời gian, không phát động thì thôi, đã phát động nhất định phải kinh thiên động địa.

Đợi ngàn năm sau, Phượng Hoàng tộc lại sẽ ngạo thị quần hùng!

Trái ngược với sự thu mình của Phượng Hoàng tộc, Huyết tộc lại đang như mặt trời ban trưa.

Với công pháp và đạo nghĩa cường đại, họ trực tiếp phúc diệt hàng trăm tiểu tộc quần.

Để chiếm lĩnh vùng đất Cửu U, Huyết tộc ngàn năm qua chinh chiến tứ xứ, đẩy thực lực tộc mình lên tới cực hạn, với hàng chục vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, lúc này họ không sợ bất cứ tộc quần nào, chỉ hướng mục tiêu vào Cửu U.

Cách nhìn của các tộc đối với họ cũng chuyển từ chế giễu ban đầu sang kỳ vọng.

Vùng đất Cửu U đó như một cơn ác mộng đối với nhiều Ma Thần.

Có Huyết Tôn Minh Hà bá khí vô song, chiến đấu thiên tài Kiếm Tôn Kiếm Linh Nhi, có Thanh Đế cùng ba vị Cương Thi Chi Tổ!

Và quan trọng nhất là vị đệ nhất nhân Hồng Hoang kia – Luân Hồi Đạo Tôn.

Huyết tộc thật sự dám đối đầu với Cửu U sao?

Ngay cả Vu Yêu nhị tộc tung hoành Hồng Hoang thuở xưa cũng không dám động tới Cửu U!

Thoáng chốc ngàn năm đã trôi qua, cao tầng các tộc đều hiểu đại chiến đã kề cận, hiện tại chỉ là đang thăm dò lẫn nhau mà thôi.

Thực lực Nhân tộc trong ngàn năm qua đã thăng tiến vượt bậc.

Nhìn khắp Hồng Hoang, Nhân tộc cuối cùng cũng rũ bỏ được danh xưng nhược tộc!

Hoàng Thiên càng tự khai phá một con đường riêng, thực lực thâm bất khả trắc.

Hiện tại tuy chỉ là Á Thánh viên mãn, nhưng thử hỏi có mấy vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên dám chiến một trận với hắn!

Trong lúc các tộc đang nghe ngóng lẫn nhau, núi Tu Di vốn trầm mặc bấy lâu nay lại gửi lời mời tộc trưởng các tộc tụ họp tại đây!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đưa ra khẩu hiệu vì chúng sinh đau khổ, phật độ vạn dân, hy vọng các vị tộc trưởng có thể giải quyết đại chiến sắp tới tại núi Tu Di!

Hoàng Thiên cũng có hứng thú.

Tuy Nhân tộc không sợ chiến, nhưng nếu đại hội này thật sự có thể giúp Nhân tộc có thêm ngàn năm thời gian, thì lúc đó Nhân tộc mới càng thêm vững vàng!

Mang theo Khí Thiên, hai người trực chỉ núi Tu Di.

Từ bên ngoài ngọn núi vạn trượng, Hoàng Thiên đã thấy một tòa cổ trận như đóa sen bao bọc núi Tu Di, trong đó cấm chế và phù hiệu phức tạp khiến Hoàng Thiên, người cũng am hiểu trận pháp, cũng phải đỏ mắt.

Tòa cổ trận mộc mạc tỏa ra linh khí vô tận, linh tính dị thường, cảm nhận nó giống như được tẩy lễ, vô cùng thư thái!

Tuy nhiên đằng sau sự thư thái đó, Hoàng Thiên cũng nhận ra nguy hiểm.

Linh lực thuần khiết như vậy, cùng với những văn lộ phức tạp hơn Phong Thiên Trận gấp trăm lần, uy lực của nó e rằng có thể tùy ý diệt sát Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Mười ngày sau, trong đại điện mộc mạc trên núi Tu Di, Hoàng Thiên và Khí Thiên ngồi ở phía đông.

Yêu tộc cử đến Yêu sư Côn Bằng, còn Thái Nhất và Hi Hòa đang bế quan trong tinh hải, Đế Tuấn thì vạn năm trước đã không rõ tung tích!

Vu tộc đặc biệt trọng thị, cả mười một Tổ Vu đều đã tới núi Tu Di, tọa trấn ở phía bắc.

Long tộc Ngao Quảng và Phượng Hoàng tộc Kim Phượng ngồi ở phía tây.

Huyết tộc khinh thường không tham dự đại hội.

Man tộc cũng không đến vì thực lực cường đại, tâm cao khí ngạo.

Điều khiến người ta kinh ngạc là Ma tộc Vô Thiên Tổ Ma cũng đã đến núi Tu Di.

Ngồi trên vai một tộc nhân Hoàng Kim Thái Thản, Vô Thiên bất tiếu nói: "Khẩn trương bắt đầu đi!

Dẫu sao thời gian không còn nhiều!" Vô Thiên vỗ vỗ tộc nhân Hoàng Kim Thái Thản dưới thân, vương tộc Thái Thản từng phong quang vô hạn, giờ đây như một con chó nhà, thân hình khổng lồ quỳ xuống đất để Vô Thiên bước xuống.

Một khắc này mọi người không khỏi thổn thức, kẻ bại trận sẽ có kết cục như vậy sao!

Chương 140

Sau đó Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng tiến vào đại điện, nhìn mọi người cùng Vô Thiên, hai người mỉm cười nói: "Chư vị chịu nể mặt tới đây, thật là cơ duyên to lớn của núi Tu Di!" "Nếu lần này có thể giao tâm, tránh cho chúng sinh lầm than, các vị ngồi đây đều sẽ có vô thượng công đức!" "Khi Hồng Quân lão tổ trở về, mọi người đều có đại công đức, lúc đó lão tổ ban cho cơ duyên chẳng phải rất tốt đẹp sao?" "Các tộc tranh đấu, tử thương vô số!

Mong các vị buông bỏ tư dục, cùng sáng tạo đại đạo!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề kẻ tung người hứng nói rất nhiều, ý tứ đại khái là Hoàng Thiên đã nghe hiểu: Hai người này đang mượn danh Hồng Quân lão tổ để ý đồ trấn áp mọi người, muốn đứng ra giảng hòa cho các tộc!

"Nhân tộc Hoàng Thiên!

Thi chủ đã phạm sai lầm lớn, thôn tính một tộc, phá hoại khí vận tự thân!

Mong thi chủ đừng lầm đường lạc lối nữa!" Tiếp Dẫn đang vẻ chính khí bỗng chuyển hướng nhắm vào Hoàng Thiên.

Chuẩn Đề cũng hùa theo: "Đạo hữu của Hồng Quân lão tổ, Dương Mi Đạo Tôn đích thân sáng lập Linh tộc, chúng nhân Linh tộc cũng một lòng chứng đạo, thật không biết Hoàng Thiên tiểu hữu vì sao lại tạo ra sát nghiệt như vậy!" "Bần đạo ở đây chỉ khuyên tiểu hữu đừng đi vào ngoại đạo, hãy quy thuận Hồng Quân đại đạo, như vậy Vô Thượng Dương Mi Đạo Tôn có lẽ sẽ không truy cứu chuyện cũ!" "Hừ!" Hoàng Thiên cười khẩy một tiếng, nhưng không lập tức phản bác.

Lần này tới đây hắn vốn muốn xem xét đáy bài của những người này.

Tục ngữ nói gan lớn thì no, gan nhỏ thì đói, nếu Hoàng Thiên thật sự bị vài câu nói hay vài cái danh hiệu làm dao động thì Nhân tộc đã chẳng thể tồn tại đến giờ.

Cảnh tượng Trấn Nguyên Tử làm loạn ở hoàng thành Nhân tộc, Hoàng Thiên vẫn còn nhớ như in.

Nếu thật sự có khí vận đại đạo, vậy cái chết đó là nhân quả mà Hoàng Thiên trả cho Linh tộc!

Thấy Hoàng Thiên không phản ứng, Tiếp Dẫn khẽ nhếch mép rồi không nói thêm nữa!

Hoàng Thiên quay sang hỏi Khí Thiên: "Hai tên trọc này có đáy bài gì không?" Khí Thiên là đại năng tồn tại ức vạn năm, khinh khỉnh đáp: "Hai tên này cũng chẳng có gì đặc biệt, chẳng qua là nhận được một sư phụ tốt, nếu không đã sớm bị người ta diệt rồi.

Tên cao kều Chuẩn Đề kia nắm giữ gốc Bồ Đề duy nhất trong thiên địa, luyện thành Thất Bảo Diệu Thụ, phá được vạn pháp thế gian." "Tên béo kia là Tiếp Dẫn đạo nhân, lúc Hồng Quân lão nhi giảng đạo đã ban cho hắn Thập Nhị Phẩm Liên Đài, để hắn tu tập Tam Thừa Phật Đạo!

Giờ xem ra hắn thật sự coi mình là nhân vật lớn rồi!" Nghe Khí Thiên trả lời, Hoàng Thiên không nhịn được mà mỉm cười.

Từ sau khi đàm đạo với Luân Hồi Đạo Tôn trong mộng cảnh, Hoàng Thiên đã biết thân phận và thực lực của Khí Thiên, nhưng không ngờ Khí Thiên lại bá khí đến thế.

Với một vị Chuẩn Hỗn Độn Chí Tôn, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trong mắt y cũng chỉ như kiến cỏ!

“Cười gì?” Khí Thiên hỏi.

Gương mặt Hoàng Thiên vẫn treo nụ cười đầy ẩn ý: “Ta cười vì mục đích của đại hội này!” Khí Thiên nhún vai: “Có mục đích gì?

Mọi kế hoạch đều phải dựa trên thực lực, nếu không những mưu kế đó trong mắt chúng ta cũng chỉ là vô dụng!” Hoàng Thiên cạn lời, đối với cường giả Chuẩn Hỗn Độn Chí Tôn, đại hội núi Tu Di này quả thực không có ý nghĩa gì.

“Được rồi, hai ta đã nói đủ rồi, hy vọng các vị thản thành đối đãi, cũng hy vọng chúng sinh có thể bình an qua đại kiếp này!” Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bình tĩnh đứng sang một bên, lặng lẽ quan sát mọi người trong đại điện!

Hoàng Thiên nhìn mọi người, cũng không buồn nói nhảm, nhắm mắt dưỡng thần.

Lúc này, tộc trưởng Kim Phượng của Phượng Hoàng tộc tươi cười đi tới.

“Hoàng Thiên đạo hữu, nhờ vào cơ duyên ngàn năm trước mà thực lực Phượng Hoàng tộc ta nay đã khởi sắc.

Không biết đạo hữu có cái nhìn thế nào về cục diện hiện tại?

Nếu đạo hữu có hùng tài đại lược, Phượng Hoàng tộc ta nhất định sinh tử tương tùy!” Kim Phượng thăm dò đầy tâng bốc.

Hiện nay trên đại lục Hồng Hoang, gần như toàn bộ phía đông nam đều có dấu chân Nhân tộc.

Từ sau khi Linh tộc bị diệt, ức vạn thổ địa của họ đều do Nhân tộc tiếp quản, Nhân tộc đã lớn mạnh chưa từng có.

Cục diện hiện nay, Vũ tộc chiếm lĩnh hơn nửa thổ địa của Phượng Hoàng tộc, Man tộc cũng hổ thị đam đam.

Nếu Phượng Hoàng tộc không tìm đồng minh mới, e rằng dù có tinh huyết viễn cổ cũng khó thoát khỏi cảnh diệt tộc.

Hoàng Thiên đạm nhiên nhìn Kim Phượng, khóe môi nở nụ cười quen thuộc: "Kim Phượng tộc trưởng nói quá lời rồi, hai tộc chúng ta ngàn năm qua chẳng phải vẫn giao hảo đó sao, Nhân tộc ta nhờ sự giúp đỡ của các vị mà cường giả xuất hiện lớp lớp!" "Kim Phượng tộc trưởng nếu có điều gì khó nói, lát nữa chúng ta sẽ tư hạ thương nghị.

Man tộc phương nam cũng chẳng làm nên sóng gió gì!" Hoàng Thiên an ủi.

Trong cuộc họp do núi Tu Di tổ chức này, Nhân tộc cũng phải bày tỏ thái độ, nếu không họ sẽ tưởng Nhân tộc dễ bắt nạt!

Nghe lời phát biểu đầy bá khí của Hoàng Thiên, bên ngoài đại điện vang lên tiếng cười lạnh: "Nhân tộc khẩu khí lớn thật nha!

Đúng là lũ chó rơi xuống nước thì phải tụ lại sưởi ấm cho nhau!" Chỉ thấy một nam tử vạm vỡ sải bước tiến vào điện, đôi cánh sau lưng hiển lộ thân phận, đó chính là đại trưởng lão Vũ Kỳ của Vũ tộc!

Kẻ này đã tiếp quản quá nửa lãnh địa của Phượng Hoàng tộc, tự nhiên coi khinh Phượng Hoàng tộc nhát gan, càng không coi tiểu bối Nhân tộc ra gì!

"Các hạ dường như có ý kiến với Nhân tộc ta?" Hoàng Thiên lạnh giọng: "Ta thấy các hạ rất giống một cố nhân!" Kim Phượng tiếp lời: "Ồ, chẳng lẽ Hoàng Thiên đạo hữu cũng từng gặp người của Vũ tộc?" "Không phải, người này chẳng giống tộc nhân Vũ tộc chút nào, ta chỉ cảm thấy khí tức trên người trưởng lão Vũ tộc đặc biệt giống tên trưởng lão Trấn Nguyên Tử của Linh tộc đã chết kia mà thôi!" Hoàng Thiên nhìn Vũ Kỳ, nhấn mạnh từng chữ: "Đặc biệt là cái vẻ kiêu ngạo trước mặt ta, quả thực là cùng một khuôn đúc ra!" "Tiểu tử,

tìm chết!" Vũ Kỳ cao ngạo cả đời, bản thân cũng là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn, nay lại bị một tên Á Thánh Nhân tộc nhỏ bé trào phúng, hắn tức đến tái mặt, đôi mắt trừng lên căm hận.

Sau đó Vũ Kỳ hừ lạnh một tiếng, vươn tay chộp tới, một chiêu này nhanh như chớp điện, vô cùng hiểm hóc.

Hoàng Thiên không hề phản ứng, ngược lại Khí Thiên bên cạnh như quỷ mị thoát khỏi trảo ảnh, ngón tay điểm vào hư không, trảo ảnh của Vũ Kỳ tan biến trong nháy mắt!

Vũ Kỳ kinh hãi, thân thủ đối phương không hề kém cạnh hắn, chỉ một chỉ lực đã thấy rõ tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Trong đầu hắn lập tức chuyển trảo thành chưởng, một luồng linh khí bàng bạc như núi non hải vực mãnh liệt lao tới.

Khí Thiên cười lạnh khinh bỉ, vung chưởng nghênh tiếp.

Nhất thời cả đại điện rung chuyển dữ dội, cường giả các tộc phải vận chuyển linh khí để hóa giải dư chấn.

Điều khiến người ta kinh ngạc là bất kể Vũ Kỳ bộc phát bao nhiêu linh khí, Khí Thiên đều dùng một chưởng ứng đối đầy thong thả.

Đại Thôn Phệ Chi Lực âm thầm vận chuyển, Vũ Kỳ dần rơi vào hạ phong.

Khí Thiên cũng không muốn dây dưa, liền đấm ra một quyền!

Ầm vang!

Tức khắc càn khôn đảo lộn, thiên đạo nghịch chuyển, linh khí dao động dữ dội.

Toàn bộ lực đạo trong các chiêu thức trước đó của Vũ Kỳ giờ bị phản chấn ngược lại.

Ngọn lửa thôn phệ vô biên bùng cháy giữa tầng không, mạnh mẽ

quét sạch bốn phương.

Vũ Kỳ liều mạng chống đỡ, sau khi linh lực bùng phát, lúc này hắn đầu tóc rối bù, hình tượng thê thảm, trên thân đầy máu, kinh mạch bị tổn thương nghiêm trọng.

Chương 141

"Ồ?

Vẫn còn sống sao?" Khí Thiên ngạc nhiên nhìn Vũ Kỳ đang ngã dưới đất, chuẩn bị ra tay lần nữa, một chỉ điểm thẳng vào mi tâm Vũ Kỳ!

"Khí Thiên!

Đủ rồi!" Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Hoàng Thiên đã gọi dừng sát chiêu của Khí Thiên.

Trận tranh đấu này tuy không đến mức hủy thiên diệt địa, nhưng tộc trưởng và trưởng lão các tộc có mặt đều nhìn ra được, đây đơn thuần là cuộc so tài về cảnh giới.

Tuy cả hai đều là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng vị cường giả Nhân tộc kia đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa trong việc kiểm soát cảnh giới, còn Vũ Kỳ trong mắt họ đúng là chỉ có cái vỏ rỗng!

Vũ Kỳ bị trọng thương, nhìn ngón tay dừng ngay trước mắt, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, thân hình run rẩy như lá vàng trước gió thu.

Cái vẻ trào phúng lúc nãy đã biến mất sạch sành sanh!

Điều khiến hắn khó tin là cao thủ như Khí Thiên lại nghe lệnh một tên Á Thánh?

Tộc trưởng Kim Phượng của Phượng Hoàng tộc thấy cảnh này, trên mặt hiện rõ vẻ hiếu kỳ và phấn chấn, ánh mắt kiên định, máu trong huyết quản như đang chảy xiết.

Xem ra cuộc giao dịch ngàn năm trước là hoàn toàn xứng đáng!

Trở về phải thưởng cho Tuyết Phượng thật lớn mới được!

Nhớ lại lúc Tuyết Phượng từ chỗ Nhân tộc trở về mang theo tinh huyết Hồng Hoang mà Phượng Hoàng tộc hằng mơ ước, nhưng khi Tuyết Phượng nói ra điều kiện đã hứa với Nhân tộc, nội bộ tộc đã một phen xôn xao.

Hỏa Phượng nóng tính còn trực tiếp ra tay với nàng.

Bởi vì Bất Tử Hỏa Sơn là tổ địa, để Nhân tộc vào tu luyện là nỗi nhục lớn với họ.

Khi đó Kim Phượng cũng phải miễn cưỡng lắm mới đồng ý.

Giờ xem ra quyết định đó đã âm thầm thay đổi vận mệnh của cả Phượng Hoàng tộc.

Trong đại điện cũng có một người chấn hấn không kém, đó chính là tộc nhân Hoàng Kim Thái Thản đang quỳ ngoài điện.

Trong trận chiến vừa rồi, hắn cảm nhận rõ ràng từ trên người Khí Thiên một mùi vị cổ xưa quen thuộc.

Trong đôi mắt vẩn đục đột nhiên xuất hiện một tia tinh quang, hắn nhìn Khí Thiên đầy xúc động.

Gã khổng lồ như ngọn núi nhỏ ấy lầm bầm: "Ta biết Thôn Phệ Lão Tổ không hề từ bỏ ta!" Những người khác trong điện bắt đầu toan tính riêng.

Ngao Quảng của Long tộc cũng tiến tới thương nghị nhiều chuyện với Hoàng Thiên.

Lúc này, người thứ hai gây hấn với Nhân tộc chính là Vô Thiên Ma Tộc thâm bất khả trắc!

"Các vị xin hãy yên lặng một chút.

Chúng ta bàn bạc mãi cũng chẳng ra kết quả gì.

Mục tiêu của đại hội lần này là đình chỉ tranh đấu, mà nguyên nhân tranh đấu chính là vì tài nguyên trên đại lục Hồng Hoang này!" "Ngày xưa Linh tộc chiếm cứ phương đông, nắm giữ hàng vạn ức thổ địa.

Nay Linh tộc đã diệt, vùng đất đó nên được phân chia hợp lý cho các vị ở đây, vừa để các tộc phát triển, vừa để tăng cường giao lưu.

Mọi người chắc không có ý kiến gì chứ?" Giọng Vô Thiên không lớn nhưng mỗi chữ đều thu hút sự chú ý của các tộc.

Linh tộc ở phương đông, nếu lần này có thể không tốn một giọt máu mà có được một phần lợi ích thì ai chẳng muốn?

Hoàng Thiên đạm nhiên đáp: "Nếu Ma tộc có ý đó, ta cũng không phản đối!

Nhưng theo cách nói của Ma tộc, chẳng lẽ cũng nên phân chia lại lãnh địa của Thái Thản tộc sao?

Theo lý lẽ của Ma tộc, Nhân tộc ta cũng coi trọng tôn ti trật tự, mời Ma tộc đem toàn bộ thổ địa đã thôn tính của Thái Thản tộc ra phân chia, Nhân tộc ta cũng có thể giao ra vùng đất của Linh tộc!" "Hừ, mồm mép ghê gớm đấy!" Vô Thiên không ngờ một văn bối Á Thánh Nhân tộc lại cứng rắn như vậy, sắc mặt biến đổi: "Được thôi, nhưng tộc nhân Thái Thản tính tình hiếu sát, ta sợ Nhân tộc ở vùng đất đó sẽ không được yên ổn!" "Ồ?

Vậy sao?" Hoàng Thiên không hề nhượng bộ: "Vô Thiên đạo hữu chẳng phải đang mang theo một tộc nhân Thái Thản đó sao?

Hay là để ta thử xem, nếu tộc nhân Thái Thản đó thực sự cường hoành vô cùng, tàn bạo thị huyết, thì Nhân tộc ta có thể không tham dự chuyện này!" Nghe Hoàng Thiên đáp trả, Vô Thiên Ma Tôn cười lớn cuồng vọng: "Nếu Hoàng Thiên tiểu hữu đã tự tin như vậy, thì cứ

chơi đùa với con chó của ta một chút!

Nhưng ta khuyên ngươi một câu, chó mà tuột xích thì đáng sợ lắm đấy!" "Đa tạ nhắc nhở!" Hoàng Thiên khẽ ôm quyền, quay sang Khí Thiên dặn dò: "Tìm cách ngăn chặn sự cảm tri của hắn, ta muốn đấu một trận." Khí Thiên nghe vậy gật đầu đạm mạc.

Với y, tất cả những kẻ trong đại điện này cộng lại cũng không đủ nhìn, thứ đáng lo ngại nhất chỉ là Liên Hoa Bồ Đề Đại Trận của núi Tu Di mà thôi!

Hoàng Thiên bước ra ngoài điện, khẽ ôm quyền với gã khổng lồ Hoàng Kim Thái Thản: "Đa tạ đã chỉ giáo!" Gã khổng lồ Thái Thản dưới sự chỉ thị của Vô Thiên cũng bộc phát khí tức Á Thánh viên mãn!

Mọi người một phen tắc lưỡi, Thái Thản tộc vốn nhục thân vô địch, cộng thêm tu vi Á Thánh viên mãn, đối mặt với Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ cũng không hề sợ hãi!

"Phá Cấm Châu!" Hoàng Thiên không hề do dự, trực tiếp ném ra cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Phá Cấm Châu đỏ rực đập mạnh vào ngực gã khổng lồ.

Một tiếng va chạm kim loại chói tai vang lên, Phá Cấm Châu bách chiến bách thắng nay dường như không đủ lực.

Gã khổng lồ ngạnh kháng một chiêu rồi gầm lên giận dữ, tung một quyền.

Quyền này tung ra, uy thế lập tức khiến cả thiên địa rung chuyển, không trung xuất hiện những vết nứt, linh khí cả đại địa dường như hội tụ vào quyền thế.

Hoàng Thiên cảm thấy không gian xung quanh bị ép chặt, như hình thành một vùng chân không ngắn ngủi, rồi một nắm đấm khổng lồ cứ

thế lớn dần trước mắt, định oanh tạc đầu hắn.

Uy lực của một quyền này mãnh liệt khôn cùng, nhưng Hoàng Thiên lúc này không hề hoảng loạn.

Chỉ thấy hắn mặc niệm: "Nhân Gian Đại Đạo, Đạo Cực Chi Môn, khai!" Tức khắc, Hoàng Thiên và gã khổng lồ Thái Thản bị bao phủ bởi một thế giới trắng xóa!

Mọi thứ bên ngoài dường như tĩnh lặng trong thế giới này.

Một quyền uy thế ngập trời của gã khổng lồ lúc này trở nên vô dụng trước mặt Hoàng Thiên!

"Trong đại đạo của ta, không cần phải phản kháng nữa!

Ta cũng không giết ngươi, ngược lại ta muốn tìm ngươi kết minh!" Hoàng Thiên tùy ý điểm một cái, quyền uy của gã khổng lồ tan rã.

Chương 142

Vị Á Thánh viên mãn của Thái Thản tộc lúc này cũng bị không gian kỳ quái khống chế!

Sau khi phản kháng vô vọng, gã khổng lồ rốt cuộc cũng lên tiếng: "Nhân tộc rốt cuộc định làm gì?

Thái Thản tộc ta chỉ không muốn bị nô dịch mà thôi, các ngươi có âm mưu gì?" "Âm mưu?

Ta cũng chẳng có mưu đồ gì với ngươi, nói chuyện với ngươi chỉ vì muốn giúp một vị cố nhân mà thôi!" Hoàng Thiên thiếu kiên nhẫn: "Trong không gian này, cuộc đàm thoại của chúng ta sẽ không bị ai biết được.

Theo tính cách của Vô Thiên, ngươi chắc chắn là người có địa vị cao trong Thái Thản tộc.

Chuyện này đối với Thái Thản tộc chỉ có lợi chứ không có hại.

Thái Thản tộc có muốn tự do, có muốn được sống lại với tôn nghiêm không?" Những lời của Hoàng Thiên như sấm sét nổ vang trong lòng gã khổng lồ trước mắt.

Suốt mấy ngàn năm qua, hắn không lúc nào thôi nghĩ về việc dẫn dắt tộc nhân lật đổ sự thống trị của Ma tộc, nhưng thực lực Thái Thản tộc nay quá yếu, mấy vị trưởng lão Ma tộc đều là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, có cho họ thêm mười vạn lá gan cũng không dám tạo phản!

"Ta biết ngươi lo lắng điều gì, ta cũng đã chú ý tới khí tức của người bên cạnh ta rồi..." Hoàng Thiên bình tĩnh sắp xếp một số việc, gã khổng lồ từ lo lắng chuyển sang cuồng hỷ.

Nghe xong lời Hoàng Thiên, vị tộc trưởng Thái Thản vốn đã tuyệt vọng nay lại thấy hy vọng!

Nhìn Hoàng Thiên trong bộ bạch y đó, hắn liền quỳ sụp xuống kích động: "Ta chính là tộc trưởng hiện tại của Thái Thản tộc, Đồ Sơn Vương, khẩn thỉnh Hoàng Thiên đạo hữu cứu lấy tộc ta thoát khỏi nanh vuốt của Ma tộc!" Hoàng Thiên nghe vậy cũng sửng sốt, không ngờ Vô Thiên lại hiêu trương đến thế, dùng cả tộc trưởng một tộc làm vật cưỡi lăng nhục.

Có thể thấy Ma tộc đối với Thái Thản tộc chẳng khác nào ác mộng Tu La.

"Ta có thể giúp, nhưng hiện tại ta muốn lấy một thứ?" "Vật gì?" "Tính mạng của ngươi!" "Ha ha ha ha, nếu Thái Thản tộc có thể giành lại tự do, cái mạng này của ta có tiếc gì đâu!" "Tốt!

Đồ Sơn tộc trưởng quả là người giữ lời, vậy phiền tộc trưởng để tàn hồn tạm thời trú ngụ trong Phong Thiên Trận của ta!" "Được!

Vật này là chí bảo Huyền Ngọc Đỉnh của tộc ta, có thể luyện hóa nhục thân.

Hoàng Kim tộc ta vốn nhờ đỉnh này mà xưng bá các gia tộc Thái Thản, thân tín của ta thấy đỉnh này sẽ hiểu mọi chuyện!

Mong Hoàng Thiên đạo hữu bảo quản tốt!" Đồ Sơn Vương cũng không nói nhảm, tuyệt vọng ngàn năm nay lại thấy hy vọng, dù mạo hiểm đến đâu cũng phải thử một lần, huống chi Khí Thiên Đạo Tôn vốn tưởng đã chết nay lại xuất hiện, những kỳ ngộ này Thái Thản tộc nhất định phải nắm bắt!

Hai người nhìn nhau cười, Hoàng Thiên lập tức thu hồi không gian đạo nghĩa, lần nữa giải phóng toàn bộ linh lực.

Phong Thiên Đại Trận cổ xưa triển khai, tức khắc núi Tu Di tràn

ngập kim quang chói lọi.

Chỉ trong khoảnh khắc, từng đạo phong ấn cấm chế cuộn trào, hào quang bùng nổ bao phủ cả một vùng thiên địa.

Đồ Sơn Vương diễn kịch trọn bộ, cũng giải phóng sức mạnh đã kìm nén ngàn năm.

Linh khí cuồng bạo mang theo phẫn hận ngàn năm điên cuồng trút xuống núi Tu Di, khiến ngay cả Liên Hoa Bồ Đề Đại Trận trên đỉnh núi cũng phải rung chuyển!

Ầm!

Ầm!

Tiếng nổ vang rền, đại địa rung chuyển điên cuồng.

Chỉ thấy từng ngọn núi sụp đổ, những vết nứt khổng lồ không ngừng lan rộng về phía cuối tầm mắt.

Khói bụi mịt mù.

Thiên địa một mảnh tĩnh lặng.

Về phía đại điện núi Tu Di, vô số người sắc mặt căng thẳng.

Họ không ngờ Hoàng Thiên lại có bản lĩnh như vậy, càng không ngờ Nhân tộc lại sở hữu tới hai kiện cực phẩm linh bảo, nhất thời bàn tán xôn xao!

Trong đám bụi trần truyền ra một tiếng gầm vang thấu vân tiêu.

Tiếng gầm tràn đầy sự khoái lạc và vui sướng sau khi thoát khỏi xiềng xích.

Khí tức bạo liệt tản ra, tiếng gọi cuồng bạo vang vọng trời đất.

Đến khi mọi người nhìn rõ, Hoàng Thiên đang đứng giữa trời đất, bộ trường sam trắng dài tung bay theo gió.

Trên tay hắn, cái đầu của cự nhân Hoàng Kim vẫn còn rỉ máu.

Giữa trời đất, mọi người không còn cảm nhận được chút khí tức nào của tộc nhân Thái Thản đó nữa, lẽ nào đã thần hình câu diệt?

Thủ đoạn của Hoàng Thiên cũng quá độc lạt đi, lần này tuy giết tộc nhân Thái Thản, nhưng lại là tát thẳng vào mặt Vô Thiên của Ma tộc.

Những quan điểm Vô Thiên vừa đưa ra lúc này lại ứng nghiệm ngay trên người hắn!

Hoàng Thiên mỉm cười, phiêu nhiên rơi xuống trước mặt Vô Thiên Ma Tôn, thản nhiên nói: "Xem ra, Nhân tộc ta đã có năng lực chia sẻ một phần lãnh địa Thái Thản tộc rồi, chỉ là không biết Ma tộc ở trong lãnh địa của Nhân tộc ta liệu có được yên ổn không!" Vô Thiên nghe vậy mặt đỏ bừng vì tức giận, nghiến răng gầm lên: "Nhân tộc tiểu nhi, ngươi thật sự không chịu giao ra lãnh địa Linh tộc?

Không sợ bị bội thực mà chết sao?" "Chuyện đó không phiền Ma Tôn bận tâm, Nhân tộc ta khẩu vị tốt, ăn được hết.

Chỉ là không biết hậu quả Ma tộc đối đãi với tộc nhân Thái Thản như vậy sẽ thế nào?" "Vô Thiên Ma Tôn một chút cũng không lo lắng sao?" Hoàng Thiên cười như không cười nhìn Vô Thiên: "Ma Tôn hùng tài vĩ lược, nhìn khắp Hồng Hoang, một lòng muốn thôn tính thiên hạ, nhưng cũng phải cẩn thận họa khởi tường tiêu đó!" Một cuộc thảo luận không có kết quả kết thúc, mọi người tạm trú lại núi Tu Di.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nói rằng sau ba năm ngày nữa sẽ là lúc Liên Hoa Bồ Đề Đại Trận tụ linh, khi đó mọi người có thể tham ngộ cấm chế của đại trận, có lợi ích cực lớn cho việc tu hành!

Hoàng Thiên cũng ôm tâm tư hiếu kỳ ở lại.

Đêm hôm đó, bên ngoài cư sở của hắn xuất hiện một bóng người.

"Tộc trưởng Long tộc có yếu sự muốn thương nghị sao?" Hoàng Thiên nhắm mắt hỏi!

Người đứng ngoài cửa chính là Ngao Quảng – thủ lĩnh Long tộc!

Y đẩy cửa bước vào, ôm quyền nói: "Làm phiền Hoàng Thiên đạo hữu tu tập rồi, chỉ là nhiều năm không gặp, muốn tìm đạo hữu tụ họp nói chuyện phiếm chút thôi!" Nói chuyện phiếm?

Lão hồ ly vạn năm này mà lại tìm Nhân tộc nói chuyện phiếm?

Chắc chắn là vì bình tinh huyết kia!

Hoàng Thiên cũng vờ như không hiểu, hỏi: "Ta nhớ là ta và Ngao Quảng tộc trưởng chưa từng gặp mặt nha, ngàn năm trước người thương nghị với Nhân tộc ta chẳng phải là trưởng lão Ngao Hiểu sao?" "Tàm quý, tàm quý, chẳng qua ngàn năm trước lão phu bận việc, chỉ đành để trưởng lão Ngao Hiểu đi trước, mong tiểu hữu đừng trách!" Ngao Quảng cũng là hạng người tinh ranh, mập mờ bỏ qua chuyện cũ.

Chương 143

"Hôm nay, biểu hiện của Hoàng Thiên tiểu hữu thực sự khiến người ta kinh hãi, ngay cả lão phu cũng không chắc chắn có thể miểu sát tộc nhân Thái Thản đó!

Vị hộ vệ bên cạnh tiểu hữu thực lực cũng thâm bất khả trắc!" "Lão phu thực sự bội phục, Nhân tộc chỉ trong vạn năm ngắn ngủi đã trưởng thành đến mức này, đúng là tấm gương cho tộc ta." Tộc trưởng Long tộc Ngao Quảng bắt đầu nịnh hót điên cuồng, Hoàng Thiên cũng hờ hững đáp lại.

Trong cuộc trò chuyện, ai chủ động hơn người đó sẽ thua.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, Ngao Quảng gần như đã dùng hết mỹ từ trong đầu, nhưng Hoàng Thiên vẫn cứ không nhanh không chậm đánh thái cực.

Cuối cùng sau hai canh giờ, Ngao Quảng mới ướm hỏi: "Không biết Vạn Cổ Thần Thú Huyết của tiểu hữu có từ đâu, Thần thú nhất tộc ta tìm khắp Hồng Hoang cũng chưa từng thấy qua!

Nếu tiểu hữu có thể tiết lộ chút tin tức, Long tộc ta định sẽ cảm kích khôn cùng!" "Ồ?

Ngao Quảng tộc trưởng hóa ra vì chuyện này!

Thực không giấu gì ngài..." Lúc này Ngao Quảng tinh thần đại chấn, hận không thể nhớ kỹ từng chữ một!

"Thực không giấu gì ngài, tinh huyết đó ta có được sau khi chém giết Cực Lạc Đạo Nhân của Linh tộc!

Còn về việc tại sao hắn có thì ta cũng không rõ!" Lời này của Hoàng Thiên cũng là sự thật, sau khi giết Cực Lạc Đạo Nhân, hệ

thống đã ban thưởng rất nhiều, và hắn thực sự chẳng biết hệ thống là thứ gì!

Sắc mặt Ngao Quảng biến đổi, biểu tình nghiêm túc hẳn lên!

Hiển nhiên y không hài lòng với câu trả lời này.

Hoàng Thiên cũng không nói nhiều, trực tiếp hoán ra Đạo Tâm, nhấn mạnh từng chữ: "Nếu ta có ý ẩn giấu, ta xin lấy Đạo Tâm thề, sau này sẽ vạn kiếp bất phục, Đạo Tâm tan biến!" Nghe câu này, tia hy vọng cuối cùng của Ngao Quảng cũng vụt tắt.

Không ai lại vì một lời nói dối mà làm trái Đạo Tâm, nếu thề với Đạo Tâm mà vẫn nói dối, thì kẻ đó coi như đã từ bỏ tu vi của mình!

"Xem ra những gì Nhân tộc tiểu nhi nói không phải là giả, lẽ nào Long tộc ta thực sự phải thối lui về Long Uyên sao?

Hậu thế Long tộc chỉ có thể co cụm lại sao?" Ngao Quảng thở dài một tiếng, đứng đó đầy bất lực!

"Tộc trưởng khoan đã!" Hoàng Thiên thần thần bí bí gọi Ngao Quảng lại.

Lúc này hắn trông như tên trộm vừa lấy đồ của nhà giàu, nhìn quanh quất tứ phía rồi nói: "Chuyện này hệ trọng, mong Ngao Quảng tộc trưởng giữ bí mật giúp ta!" Ngao Quảng kinh ngạc nhìn Hoàng Thiên.

Vị Nhân Hoàng thần thái anh tuấn ban ngày dường như biến mất, người trước mặt giờ trông như một gã thương buôn hạng ba.

"Nhân Gian Đại Đạo, khai!" "Phong Thiên Trận, khai!" Sau khi bố trí phòng ốc xong, Hoàng Thiên phá ra một khe nứt từ hư không, từ trong đó cẩn thận lấy ra nửa bình tinh huyết.

Nhất thời khí tức hung thú viễn cổ tràn ra, Phong Thiên Trận liên

tục áp chế luồng khí tức đó!

Nhìn bình Vạn Cổ Thú Thần Huyết thật sự, Ngao Quảng vô thức nín thở, ánh mắt rực lửa dán chặt vào bình tinh huyết trong tay Hoàng Thiên!

“Hoàng Thiên tiểu hữu, vật này từ đâu mà có?” Ngao Quảng hỏi.

“Long Vương có điều chưa biết, vật này ta có được hai phần.

Khi giao dịch với Phượng Hoàng tộc lúc trước, Nhân tộc ta còn quá nhỏ yếu, nếu Phượng Hoàng tộc trở mặt, Nhân tộc ta chẳng biết kêu ai!

Vì vậy ta đã lén giữ lại nửa bình!

Chuyện này ta vẫn luôn giấu kín, nay thấy Ngao Quảng tộc trưởng đối đãi với ta như vậy, ta cũng liều mạng kết giao.” “Chuyện này luôn là nỗi lo trong lòng ta, không biết lúc nào Phượng Hoàng tộc sẽ phát hiện ra, nhưng hôm nay ta và Ngao Quảng tộc trưởng đã kết thành vong niên chi giao, nửa bình tinh huyết này xin tộc trưởng nhận lấy!” Hoàng Thiên đầy vẻ chân thành nói, những lời khẳng khái đó khiến Ngao Quảng cũng không khỏi cảm động!

“Hoàng Thiên tiểu hữu ngàn vạn lần đừng khách sáo, sau này chúng ta là huynh đệ.

Hôm nay ngươi gọi ta một tiếng đại ca, ta dù có bỏ mạng cũng sẽ bảo toàn an nguy cho tiểu hữu!

Phượng Hoàng tộc đó không có tư cách so bì với Long tộc ta!” Ngao Quảng như vớ được chí bảo, nhận lấy nửa bình tinh huyết, trên mặt nở nụ cười rạng rỡ, nụ cười mà vài canh giờ trước Hoàng Thiên mới vừa thấy qua.

Đó chính là nụ cười của “đại ca” Kim Phượng!

Kim Phượng của Phượng Hoàng tộc và Ngao Quảng của Long tộc mỗi người đều trở về cư sở, thi triển đại thần thông để che giấu khí cơ của tinh huyết.

Cả hai nhìn nửa bình tinh huyết trong tay mà cảm khái vạn thiên!

"Không ngờ Hoàng Thiên tiểu hữu năm đó lại giữ lại một chiêu, Phượng Hoàng tộc ta nhất định phải giữ bí mật này.

Ha ha ha ha, ngày Long tộc Ngao Quảng xưng bá sắp kết thúc rồi!" Kim Phượng không nhịn được cười lớn: "Vũ tộc!

Ngày lành của các ngươi cũng hết rồi!" Lúc này tại phòng của Ngao Quảng, tộc trưởng Long tộc nhìn tinh huyết trước mặt với thần sắc phức tạp, cảm khái khôn nguôi.

"Long tộc ta đúng là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử!

Tàm quý, tàm quý nha!

Hoàng Thiên tiểu hữu đã liều mạng kết giao, Long tộc ta nhất định phải báo đáp!" Ngao Quảng như chợt nhớ ra điều gì, tự trách vỗ trán mình!

"Ta sao có thể không công nhận nửa bình tinh huyết này!

Vài ngày tới nhất định phải tìm cách trao Hoán Long Lệnh vào tay Hoàng Thiên đạo hữu!" Lúc này, kẻ khiến hai vị tộc trưởng cảm kích đến rơi lệ kia – gã gian thương Hoàng Thiên – đã lặng lẽ rời khỏi núi Tu Di.

Còn ba ngày nữa mới đến lúc Liên Hoa Bồ Đề Đại Trận tụ linh, Hoàng Thiên có một việc khác cần xử lý!

Dựa vào Huyền Âm Hoàn có thể che giấu khí cơ, Hoàng Thiên và Khí Thiên lẻn vào vùng đất của Thái Thản tộc.

Trên đường đi, tộc nhân Thái Thản kẻ thì bị dùng làm vật cưỡi, kẻ

thì phải khai thác mỏ, mỗi người Ma tộc cai quản vài nô lệ Thái Thản.

Thậm chí một tên Ma tộc tu vi Tiên Vương còn đang tùy ý quất roi vào một tộc nhân Hoàng Kim Thái Thản thực lực Tiên Tôn.

Sau khi cảm nhận một lát, Hoàng Thiên tìm đến một hang mỏ lớn.

Lúc này, hàng trăm tộc nhân Hoàng Kim Thái Thản đang đào một loại tinh thạch nào đó, bốn tên lính canh Ma tộc đang ngồi trên đỉnh núi uống rượu tán gẫu.

"Lão Tứ, đợi lão tổ từ núi Tu Di về, chúng ta liệu có phải đánh nhau không?" "Lão Tam, lo cái gì, ta nghe người bên trên nói, lần này núi Tu Di có đi không có về nha!" "Nói xằng, nghe ai thế?

Lần này đến núi Tu Di toàn là cường giả các tộc, Vô Thiên lão tổ của chúng ta cũng chẳng kém ai, cộng thêm Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai tên đầy tớ đó, chẳng lẽ không giết nổi bọn họ sao?

Chẳng qua tên Nhân tộc kia, nghe nói một chiêu đã giết lão cẩu Thái Thản đó rồi!" Tên Lão Nhị ngồi uống rượu khinh khỉnh nói.

Chương 144

“Lão Nhị!

Ngươi không biết rồi!” Tên Ma tộc có khí cơ Chuẩn Thánh lên tiếng: “Biết vì sao Ma tộc ta từ khi xuống Hồng Hoang đến giờ vẫn chưa động vào núi Tu Di không?” “Đại ca, núi Tu Di định dùng chiêu đó sao?” Lão Nhị nghiêm trọng hỏi: “Thật sự tàn nhẫn vậy sao?” “Hừ?

Tàn nhẫn?

Ma tộc ta muốn xưng bá Hồng Hoang, lúc đó bắt vài con mụ của các tộc khác nhau về chẳng phải rất sướng sao!” Tên Đại ca ánh mắt lóe tia lệ khí: “Ta nghe nói đàn bà Nhân tộc vừa nghe lời vừa hăng lắm!” Nghe vậy, bốn tên Ma tộc cười rộ lên!

Nhưng tiếng cười đó giây tiếp theo tắt ngấm.

Tên Chuẩn Thánh ngơ ngác nhìn bốn cái xác không đầu ngã xuống, rượu ngon đổ lênh láng!

Hồn phách của ba tên đệ tử đã tan biến ngay sau một kích!

Hắn đang định chạy trốn thì hai bóng người như quỷ mị xuất hiện trước mặt.

“Phong!” Chỉ một chữ, tên cường giả Chuẩn Thánh Ma tộc đó lập tức mất đi ý thức!

Đó chính là Hoàng Thiên và Khí Thiên.

Thấy những tộc nhân Hoàng Kim Thái Thản đang lao dịch, họ đi sâu xuống tầng thấp nhất của hầm mỏ.

Sau khi vào một cửa động nhỏ, bên trong là một động phủ ẩn mật!

Hoàng Thiên không khỏi cảm khái: "Kẻ từng ngạo thị bốn phương, kẻ từng khiến Vu tộc phải lùi bước, kẻ từng ngang nhiên khiêu chiến Hậu Thổ đã không còn nữa!" Nay vương tộc lại phải sống lay lắt trong hầm mỏ!

Hoàng Thiên gỡ bỏ ngụy trang, một luồng khí tức được giải phóng.

Trong hầm mỏ, hàng chục tộc nhân Thái Thản lập tức cảnh giác, điều động khí cơ nhìn hai kẻ xâm nhập.

Trong đó một thanh niên Hoàng Kim Thái Thản, sau khi cảm nhận khí tức Hoàng Thiên, không nói lời nào đã gầm lên lao tới.

Chân phải hắn đạp mạnh xuống đất, lún sâu vào bùn, toàn bộ đùi phải phát lực rồi truyền qua hông bụng lên cánh tay, tạo thành một chuỗi bùng nổ hoàn mỹ.

Sức mạnh cường đại thúc đẩy luồng linh khí đen kịt trên tay đập mạnh vào người Hoàng Thiên!

Cả hầm mỏ bắt đầu chấn động, nhưng Hoàng Thiên chỉ dùng một tay chặn đứng luồng linh khí mang theo sát khí bàng bạc đó.

Nhìn tên Thái Thản trẻ tuổi, hắn nói: "Nếu không muốn dẫn cao thủ Ma tộc tới đây, ta khuyên ngươi một câu hãy dừng tay!" "Dừng cái đầu ngươi!" Tên Thái Thản trẻ tuổi thầm vận lực cả hai tay, linh khí đen kịt bắt đầu tỏa ra, phá hủy mọi thứ trong hầm mỏ!

"Đồ Sơn Vương sao lại sinh ra một tên nhị hóa thế này?" Hoàng Thiên cảm nhận linh khí tương đồng cũng đại khái đoán ra thân phận của hắn!

"Muốn phụ hoàng ngươi chết oan sao?

Không đúng, hắn căn bản chưa chết!" Hoàng Thiên thong dong hóa giải luồng linh khí mạnh mẽ rồi thản nhiên nói: "Ta tới truyền đạt chỉ

lệnh của Đồ Sơn Vương!" Hoàng Thiên trực tiếp lấy ra Huyền Ngọc Đỉnh.

Hàng chục tộc nhân Thái Thản trong hang nhìn thấy Huyền Ngọc Đỉnh thật sự thì kích động quỳ sụp xuống đất.

Nam tử Thái Thản trẻ tuổi cũng quỳ một gối xuống.

Hoàng Thiên thấy vậy liền nói: "Truyền chỉ lệnh của Đồ Sơn Vương, Thái Thản tộc toàn lực phối hợp hành động của Nhân tộc, Hoàng Thiên tạm thời giữ chức tộc trưởng!

Toàn thể Thái Thản tộc phải nghe lệnh!" Các tộc nhân Thái Thản càng thêm không thể tin nổi!

"Láo xược!

Phụ hoàng ta không đời nào làm chuyện như vậy!" Đồ Lệnh phẫn nộ gào lên: "Ngươi định giết người đoạt bảo sao!

Tên tặc tử ngươi dám tới đây lừa gạt ta!

Thái Thản tộc dù có suy bại cũng không yếu hơn Nhân tộc!" "Lệnh nhi!

Không được vô lễ!" Một lão phụ nhân từ phía sau bước ra, thần sắc phức tạp nhìn Huyền Ngọc Đỉnh: "Vật này là mạng bảo của phụ hoàng con.

Nếu hắn không tự nguyện giao ra, thà hủy đi còn hơn.

Tính tình con nóng nảy như vậy, sao có thể gánh vác sứ mệnh cứu lấy tộc ta, thật phụ sự dạy dỗ của phụ hoàng!" Lão phụ nhân nhìn Hoàng Thiên khẽ cúi người: "Không biết đạo hữu Nhân tộc có thể cho lão thân nhìn thấy tàn hồn của phu quân không?" Hoàng Thiên gật đầu đáp: "Nhục thân và Đạo Tâm đã mất, giờ chỉ còn một tia tàn hồn đang say ngủ, nhưng mạng thì giữ được!" Tức khắc Hoàng Thiên thả tàn

hồn của Đồ Sơn Vương ra.

Một luồng khí tức quen thuộc lan tỏa khắp tộc nhân Thái Thản, mọi người òa khóc nức nở.

Lão phụ nhân khẽ nâng tàn hồn, ánh mắt tràn đầy tự hào lẫn bi thương.

Đồ Lệnh cũng rơm rớm nước mắt!

Lát sau, lão phụ nhân giao lại tàn hồn cho Hoàng Thiên.

Nay trong tộc chẳng còn ai đủ năng lực phục sinh người chết nữa!

Những cao thủ đời cũ đều đã bị Ma tộc mượn đủ lý do để đồ sát sạch sẽ!

Hoàng Thiên thu hồi tàn hồn, nói tiếp: "Lần này ta tới đây đã hứa với Đồ Sơn Vương sẽ giải phóng Thái Thản tộc, chỉ cần ngầm liên lạc với toàn bộ tộc nhân, sau này nghe hiệu lệnh của ta, chúng ta sẽ một cử đoạt lại lãnh địa!" Sau khi thương nghị hồi lâu, Hoàng Thiên đột nhiên quay sang một lão giả Thái Thản trong hang hỏi: "Nghe nhiều như vậy, ngươi có nhớ từ khóa quan trọng không?" Lão giả thẹn thùng cười khổ: "Đạo hữu Nhân tộc, ta già rồi, tai mắt không còn tinh tường, mong đạo hữu đừng trách!" "Không sao!" Hoàng Thiên lại lộ ra biểu cảm hiền lành vô hại.

"Nhân Gian Đạo!

Phá!" Thuấn tức giữa đó, trên đầu lão giả xuất hiện một lỗ máu xuyên từ trước ra sau, máu tươi bắn ra kích thích dây thần kinh của mỗi tộc nhân Thái Thản!

"Các hạ!

Ý gì đây!" Đồ Lệnh với đôi mắt vằn tia máu nhìn trừng trừng Hoàng Thiên: "Tại sao lại giết trưởng lão của tộc ta?" Hoàng Thiên

không trả lời trực diện, đạm nhiên nói: “Thân thể bị nô dịch không phải chuyện đáng sợ nhất, đáng sợ thực sự là tâm linh của một số kẻ đã bị nô dịch, đó mới là nguyên nhân thực sự khiến Thái Thản tộc sa sút!” Sau đó Hoàng Thiên và Khí Thiên biến mất khỏi hang mỏ.

Trên đường đi, Khí Thiên rốt cuộc lên tiếng: “Khả năng nhìn thấu tâm can của ngươi ngày càng mạnh rồi!” Hoàng Thiên cười nhe răng: “Nếu không có ngài âm thầm nhắc nhở, xem ra trong lòng ngài cũng muốn giúp Thái Thản tộc mà!” Nghe vậy, Khí Thiên cũng không phủ nhận, chỉ thản nhiên: “Chỉ là nhân quả thế gian thôi!” Việc Thái Thản tộc sa sút cũng có phần liên quan đến Khí Thiên, lần này ra tay cũng coi như là một cách để y trảm đoạn nhân quả.

Hai người trở về núi Tu Di.

Vài ngày sau, buổi lễ tụ linh của Liên Hoa Bồ Đề Đại Trận sắp bắt đầu.

Các tộc đều tụ tập trong đại điện mộc mạc của núi Tu Di, nơi đó cũng là trận nhãn của đại trận.

Qua lời nhắc nhở đầy “thiện ý” của Hoàng Thiên, tộc trưởng hai tộc Long Phượng cũng bán tín bán nghi tiến vào đại điện!

Chương 145

Sau khi mọi người tụ hội, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mỉm cười: "Lần này là cơ duyên to lớn của các vị, mong mọi người hãy nắm bắt tốt vài canh giờ này!" Hai người nhìn nhau ra hiệu!

Một tiếng phật âm vang dội thấu tai truyền đến, tòa đại trận cổ xưa bàng bạc lúc này cũng bắt đầu vận hành, những phù văn phức tạp phủ khắp trận pháp.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mỗi người bưng một chiếc linh khí hình đĩa tròn, tay kia biến hóa pháp quyết liên hồi.

Trên đĩa tròn lóe lên từng đạo quang trụ vàng rực, bắn thẳng vào Liên Hoa Bồ Đề Đại Trận, rồi sau đó biến mất không dấu vết.

Sau đó vài giây, hàng chục đạo quang hoa vạn trượng từ trận kỳ phun ra thành một quang trụ thô đại, bắn thẳng vào trận nhãn.

Kim quang của Liên Hoa Bồ Đề Đại Trận bùng lên dữ dội, linh khí bàng bạc lan tỏa.

Linh khí thuần khiết khiến mọi người tâm khoáng thần di.

Đại trận không ngừng hấp thu, dường như muốn hút sạch linh khí Hồng Hoang vào núi Tu Di.

Các tộc thấy vậy đều thèm muốn, nếu linh bảo này thuộc về tộc mình thì hay biết mấy.

Hoàng Thiên thì tập trung quan sát đại trận.

Nếu thấu hiểu được thứ này thì đối với Phong Thiên Trận cũng cực tốt!

Độ phức tạp của Liên Hoa Bồ Đề Đại Trận vượt xa tưởng tượng

của Hoàng Thiên, bên trong chứa đựng nhiều pháp trận độc lập cực kỳ cường đại và huyền ảo.

Không chỉ dùng sức mạnh trận pháp để kiến cấu thực thể, mỗi một vị trí đều dùng sức mạnh trận pháp để thông với không gian khác nhau, tương đương với việc dùng vô số đường hầm không gian ghép lại, hình thành nên môi trường độc đáo của núi Tu Di!

Phần lớn trong số đó có lẽ thông với không gian loạn lưu hoặc những vùng không gian vẫn thạch bên ngoài Hồng Hoang.

Trong đại trận này, nếu có kẻ cường công, chỉ cần sơ sẩy chệch khỏi lộ tuyến an toàn là có thể bị cuốn vào những không gian hung hiểm khôn lường.

Đại trận không ngừng biến hóa, lộ tuyến an toàn gần như bằng không!

"Chẳng lẽ?" Hoàng Thiên thầm cảm thấy bất ổn.

Giây tiếp theo, tòa cổ trận đột ngột mở ra, linh khí bàng bạc như một cột sáng thực chất lao thẳng về phía mọi người.

Hoàng Thiên đã sớm đề phòng, nhưng cũng bị luồng linh lực đó cuốn vào trong đại trận!

Những người khác thuộc các tộc cũng bị đánh tan tác!

Tức khắc, mọi người trên núi Tu Di đều biến mất trong đại trận!

Nhìn thấy thành quả, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nở nụ cười gian xảo: "Vô Thiên đại nhân, chuẩn bị xong rồi!" Ma Tôn Vô Thiên cũng xuất hiện từ hư không, đắc ý nhìn đại trận: "Đưa vị trí của tên Nhân tộc kia cho ta!

Cái mạng của tên Hoàng Thiên này ta nhất định phải lấy!" Tiếp Dẫn nhìn vào đĩa tròn trên tay, chỉ vào một điểm sáng màu xanh: "Tiểu

tử đó đang ở Luyện Ngục Sa Cảnh!

Mong Vô Thiên lão tổ đắc thắng trở về!" "Không vội, cứ để đại trận vờn hắn một chút!" Vô Thiên lộ ra nụ cười tàn nhẫn: "Ta muốn xem tên Á Thánh này có thể kiên trì được mấy ngày?" Trong Luyện Ngục Sa Cảnh của Liên Hoa Bồ Đề Đại Trận, sau khi ổn định tâm thần, Hoàng Thiên nhìn quanh, ngẩng đầu thấy bầu trời u ám.

Trước mắt là sa mạc và những bãi đá khô cằn kéo dài vô tận...

Cát vàng bay mịt mù không biết bao nhiêu vạn dặm, vô số cồn cát và núi cát trông thật hoang lương, nhiệt độ mặt đất nóng đến mức Hoàng Thiên cũng phải e dè!

Khác với cảnh tượng địa ngục của Hoàng Thiên, các tộc khác đều được truyền tống đến những nơi cực kỳ thích hợp để tu luyện!

Ngao Quảng nhìn thế giới linh khí thành biển trước mắt mà hoa cả mắt, trong biển linh khí này dường như còn ẩn chứa từng tia khí tức Long huyết viễn cổ.

Kim Phượng của Phượng Hoàng tộc cũng vậy, được đưa đến một miệng núi lửa, lượng linh khí phun ra từ đó thậm chí còn cao hơn Bất Tử Hỏa Sơn!

Vu tộc thì ở trong vùng Thái Hư, nơi không gian ngập tràn khí tức Vu Tổ!

Vũ tộc thì đến bối cảnh chiến trường xưa kia của Thanh Thiên Lão Tổ, khắp nơi tràn ngập đạo nghĩa của Thanh Thiên Lão Tổ, Vũ Kỳ vội vàng ngồi xuống tinh tu!

Yêu tộc trưởng lão Côn Bằng cũng ở trong một động thiên phúc địa mà vui vẻ tu luyện!

Bên cạnh Khí Thiên là một vùng hư vô, tu vi của y đã vượt quá tầm kiểm soát của trận pháp, nếu muốn y có thể tùy thời trở về núi Tu

Di hoặc trực tiếp phá hủy đại trận!

Chỉ là Khí Thiên không muốn làm hỏng quá trình tu hành khí vận của Hoàng Thiên, một lần kiếp nạn này phúc họa thế nào còn chưa biết chừng!

Lúc này Hoàng Thiên lại đang khổ không thốt nên lời, liều mạng điều động linh khí để cách ly nhiệt độ oi bức, nhưng vùng sa mạc này dường như có vấn đề, bất kể Hoàng Thiên điều động bao nhiêu linh khí đều bị sa mạc quái dị này thôn phệ sạch sẽ.

“Vô Thiên!

Để giết ta, ngươi quả là tốn nhiều tâm tư đấy!” Hoàng Thiên lầm bầm.

Nhiều tháng sau đó, Hoàng Thiên cũng chẳng nhớ mình đã chống chọi được bao lâu, dù sao cũng chỉ là Á Thánh viên mãn, với sự tiêu hao khổng lồ như vậy, ngay cả Hoàng Thiên cũng dần không chống đỡ nổi nữa!

Một ngày nọ, Hoàng Thiên sức cùng lực kiệt ngã xuống đất, lại qua mấy tháng, khí cơ của Hoàng Thiên vô cùng suy nhược!

Lúc này giữa sa mạc truyền đến một tràng cười cuồng loạn, Ma Tôn Vô Thiên cũng giáng lâm vào phiến thế giới này!

Nhìn Hoàng Thiên đang gục ngã, trên mặt y hiện ra vẻ đắc ý khi chiến thắng, nụ cười nửa miệng đầy vẻ nham hiểm, tự tiếu phi tiếu, hiện ra đủ loại biểu tình đắc thắng. "Nhân Tộc chi vương?

Kẻ sáng lập ra Đạo đầu tiên của thiên địa?

Hoàng Thiên, nhìn xem hiện tại đi!

Như một con chó chết nằm trên mặt đất, nhìn xem có giống Nhân Tộc chi vương không?" Vô Thiên lớn tiếng trào phúng: "Đợi sau khi

ngươi chết, ta nhất định sẽ đối đãi tốt với Nhân Tộc!

Yên tâm đi!" Giữa thiên địa, một trận tiếng quỷ khóc thần gào vang tận mây xanh, một luồng linh lực dao động cổ xưa chấn động thiên địa.

Vô Thiên đang chuẩn bị hạ sát thủ, đột nhiên cảm thấy dưới lòng đất có một luồng sức mạnh khổng lồ bùng nổ, trực tiếp xé nát đòn tấn công của y.

Một hạt châu màu huyết hồng xuất hiện trước mặt Vô Thiên, "Cuối cùng cũng lừa được ngươi ra rồi, tiểu tử Vô Thiên này thật đủ kiên nhẫn nha!

Thân là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mà lại sợ một Nhân Tộc không lọt vào mắt như vậy, Ma Tôn ngươi thật là mất mặt!" Hoàng Thiên từ trên mặt đất bò dậy, phủi phủi cát bụi trên bạch bào, mỉm cười nhìn chằm chằm Vô Thiên, khí tức tưởng như sắp tuyệt diệt ban nãy, giờ phút này lại như quỷ mị tràn ngập toàn thân. "Ha ha ha!

Chương 146

Tiểu tử, ngươi giả chết một phen dám lừa gạt bản tôn!

Chỉ là, ngươi tưởng rằng có thể thắng được bản tôn sao?" Trong tiếng cười lớn, Vô Thiên liên tục vỗ ra mấy chưởng!

Mỗi chưởng vỗ xuống, cả sa mạc đều tràn ngập ma ảnh, những cồn cát cao hàng trăm trượng giờ phút này hóa thành tro bụi, bay lơ lửng trong không trung, một loại sức mạnh cải tạo thế giới, di thiên hoán địa chính là thực lực của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Hoàng Thiên cũng không dám chậm trễ, Phong Thiên Trận tức khắc mở ra, trấn áp ma khí, Liệt Không Tử Liên cũng ở phía sau Hoàng Thiên mở rộng, song quản tề hạ cư nhiên cứng rắn tiếp hạ chiêu thức của Vô Thiên. "Hừ!

Ta chỉ nhẹ nhàng xuất mấy chưởng mà ngươi đã dùng hết thủ đoạn?" Khóe miệng Vô Thiên khẽ nhếch lên một nụ cười: "Hoàng Thiên, có những thứ không giống như ngươi nghĩ đâu!" Một luồng khí lưu quỷ thần khó lường từ trong cơ thể Vô Thiên bộc phát ra, thẩm thấu vào sâu trong linh hồn của thiên địa, đồng thời tại thâm xứ của thiên địa, vô số ý thức, hồn phách đều dần dần ngưng tụ thành hình thể. "Ma Vực Hàng Lâm!" Lời của Vô Thiên vừa dứt, một tràng âm thanh u u cùng tiếng cười quái dị từ tứ diện bát phương truyền đến.

Giống như cả một mảnh Ma Vực đều là âm thanh của y.

Trong âm thanh đó tràn đầy sự xảo trá, âm độc, tàn nhẫn, giống như tất cả các tính cách ác ma đều hội tụ lại mà phát ra.

Theo âm thanh biến hóa, ma vụ từ hư không tuôn ra, bốn phía mênh mông, một mảnh đen kịt.

Giơ tay không thấy được năm ngón, Hoàng Thiên giống như bị di dời đến một thế giới khác.

Những gương mặt quỷ cực kỳ khủng bố, tỏa ra hồng mang thê lương xuất hiện quanh Hoàng Thiên, tiếng quỷ mị chói tai dị thường.

Lúc này, một đầu lâu chỉ có nửa bên mặt trái lộ ra xương trắng sâm nghiêm xuất hiện trước mắt Hoàng Thiên, chính là Cực Lạc đã chết!

Ngoài ra, Hồng Vân thiếu mắt trái, miệng trái cũng xuất hiện, Dương Thiên có thể thấy não trắng nhu động bên trong cũng hiện ra!

Đều thi triển tuyệt học sinh tiền công hướng Hoàng Thiên, trong miệng kêu gào: "Mạng của ta!" Đây chính là thủ đoạn của Ma Tôn Vô Thiên, Ma Vực Hàng Lâm có thể triệu hồi những người bị đối thủ giết chết, có thể tìm kiếm nhân quả trong đó, nếu bị bắt được sơ lầm, đối thủ sẽ phải chiến đấu vĩnh viễn không thấy ánh mặt trời trong Ma Vực, cuối cùng bị thôn phệ!

Vô Thiên tự tin nhìn vào Ma Vực, Hoàng Thiên lúc này lại không hợp với Ma Vực đó chút nào, y bạch y như tuyết, khí chất đạm nhã, như vầng trăng sáng bên trời tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ khiết tịnh, mang theo một sự siêu nhiên vật ngoại, đạm nhiên và bình tĩnh.

Hoàng Thiên hiên ngang chính khí nói: "Các ngươi lũ người này, đều làm ác vô số, ta không sát thì Thiên Đạo cũng phải sát, ta là đang trợ Thiên Đạo hành sự!

Lũ người chết các ngươi, cư nhiên vọng tưởng làm nhiễu đạo tâm của ta?

Si nhân thuyết mộng!

Hoàng Thiên ta có thể sát các ngươi một lần, cũng có thể ở trong Ma Vực này sát các ngươi vô số lần!" Ánh mắt Hoàng Thiên lạnh lẽo,

năm ngón tay siết chặt, sau đó một quyền oanh ra, một đạo linh lực bàng bạc như dải lụa quét ngang, oanh mạnh lên Ma Vực.

Bành!

Tiếng trầm đục truyền ra, giống như huyết hoa bắn tung tóe, nhưng Ma Vực kia lại không nhúc nhích! "Phá!" Hoàng Thiên lại xuất chiêu, một đạo huyết châu với tốc độ hãi người đánh vào Ma Vực, khí cơ công sát lẫn nhau hủy thiên diệt địa, tàn khu của Hồng Vân, Cực Lạc, Trấn Nguyên Tử và những kẻ khác nháy mắt bị nghiền thành tro bụi, hàng chục vạn vong hồn trong Ma Vực lúc này đều nổ tung, cả Ma Vực rộng lớn tràn ngập huyết vụ! "Dựa vào tu vi Á Thánh mà vọng tưởng phá hoại Ma Vực?" Vô Thiên tứ vô kỵ đạn trào phúng!

Rắc rắc!

Một lát sau, một đạo vết nứt lặng lẽ lan rộng ra.

Đồng tử Vô Thiên co rụt lại: "Không thể nào!

Tuyệt đối không thể nào!" Oanh!

Phá Cấm Châu điên cuồng nhu động, chỉ nghe một tiếng nổ lớn, Ma Vực nháy mắt nổ tung, huyết hoa lan tỏa, một đạo thân ảnh huyết hồng từ trong đó chậm rãi bước ra, Hoàng Thiên đứng trước mặt Vô Thiên, một luồng sát lục khí tức không thể hình dung nổi tỏa ra.

Giữa sa mạc, sắc mặt Vô Thiên dị thường khó coi, đứng lơ lửng trên không, chỉ là lúc này thân thể y dường như cao hơn nhiều, trên thân đầy rẫy ma vụ màu đỏ, thậm chí sau lưng y còn có một cột ma tượng huyết hồng cao vạn trượng không ngừng nhu động, đôi bàn tay của ma tượng như xương trắng, tỏa ra quang trạch sâm hàn.

Vô Thiên lúc này không còn vẻ thong dung ban nãy, nghiễm nhiên là một đầu hung thú sát lục, ánh mắt và khí tức đó hãi người cực kỳ. "Sát!" Ma Tôn Vô Thiên ngửa mặt lên trời dài hú, tiếng hú sắc bén

chói tai, không khí xung quanh bị chấn động, khuếch tán ra xa, trong sa mạc nháy mắt cuồng phong đại tác, những vòi rồng cát cao nghìn trượng tùy ý thổi quét!

Vô cùng hùng vĩ. "Kiệt kiệt." Tiếng dài hú hạ xuống, đôi mắt đỏ rực của Vô Thiên khóa chặt Hoàng Thiên ở đằng xa, khóe miệng y hiện lên nụ cười cực kỳ tàn nhẫn, lưỡi đỏ tươi liếm liếm môi, vẻ mặt vô cùng âm sâm!

Hoàng Thiên trong mắt đầy sự giới bị, linh lực bàng bạc dập dềnh quanh thân, từ trên người Vô Thiên lúc này, y cảm nhận được một mùi vị cực kỳ nguy hiểm, so với trước đó còn đáng sợ hơn.

Dù sao Vô Thiên cũng là người ở cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn, Hoàng Thiên dù tự tin đến đâu cũng phải thận trọng đối đãi! "Ép ta đến bước này, Hoàng Thiên... chúc mừng ngươi." Vô Thiên nhe răng cười, sát khí và sát ý trong mắt y gần như muốn hình thành thực chất, giây sau, mạnh mẽ bước ra một bước, thân thể liền biến mất.

Sắc mặt Hoàng Thiên biến đổi, cư nhiên không thể phát giác hành động của Vô Thiên!

Trên người Hoàng Thiên hiện lên Phong Thiên Trận, bản thân thúc động tốc độ đến cực hạn, đột ngột bạo thối ra xa hàng vạn trượng! "Chạy?" Bên tai Hoàng Thiên truyền đến âm thanh như ma quỷ! "Đạo môn khai!" Hoàng Thiên vội vàng triển khai đạo tâm, tức khắc, trảo kích của Vô Thiên với xương trắng lâm lân đã đến trước mặt Hoàng Thiên, ma khí vô biên trong đó khiến không gian đều phát sinh vỡ vụn.

Lúc này ngoài trận, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người càng thêm kinh hãi, không ngờ Hoàng Thiên cư nhiên khiến cho Vô Thiên với thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn phải tế ra Ma Thần Chi Khu!

Liên Hoa Bồ Đề Đại Trận lúc này cũng bắt đầu chấn động, Tiếp Dẫn vội vàng ổn định viên bàn, Chuẩn Đề cũng đem linh khí quán chú vào trong đại trận, ổn định mảnh thiên địa đó, sức phá hoại của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên quả thực kinh người!

Lúc này Hoàng Thiên trong nháy mắt lướt qua tử thần, Nhân Gian Đại Đạo lập tức triển khai, sa mạc nóng bỏng bị màu trắng bao phủ, ma tượng vạn trượng của Vô Thiên cũng bị ngăn cản trong chốc lát! "Ồ?

Đại đạo thế giới tự biên?" Vô Thiên với thân hình xương trắng nhìn thế giới trắng xóa xung quanh nói: "Ta dường như cảm thấy có thêm nhiều thúc buộc trên thân!

Những thứ này đối phó người khác có lẽ có chút hiệu quả, nhưng đối với ta, dù là đại đạo nghịch thiên đến mấy cũng không đủ để bù đắp khoảng cách giữa chúng ta!" "Ha ha ha!" Hoàng Thiên cũng cười lớn nói: "Không đủ để giết ngươi sao?

Không đâu!" Lời vừa dứt, dưới chân Vô Thiên, Phong Thiên Trận cổ phác tức khắc trương khai, lực phong ấn hãi người như những bàn tay chân thúc buộc Vô Thiên!

Cùng lúc đó, Liệt Không Tử Liên cũng ở trên đỉnh đầu Vô Thiên giải phóng, thôn phệ chi lực phối hợp với Phong Thiên Trận, nhất thời khiến Vô Thiên đau đầu không thôi.

Chương 147

"Đi!" Phá Cấm Châu mang theo tinh huyết của Hoàng Thiên cũng đồng thời xuất kích, Phá Cấm Châu được coi là thủ đoạn tiến công mạnh nhất của Hoàng Thiên, chỉ là hiện tại nhìn lại, uy lực của Phá Cấm Châu vẫn còn xa mới đủ!

Bố trí xong những thứ này, Hoàng Thiên nháy mắt biến mất trong thế giới trắng xóa, Vô Thiên trong từng đợt phòng thủ tiến công cũng ngày càng linh hoạt, nhất thời hai người rơi vào thế giằng co!

Hoàng Thiên ở trong sa mạc, cảm nhận sức phá hoại cường hãn của Vô Thiên, không còn do dự mà nuốt một viên linh đan vào trong cơ thể!

Thứ này chính là Tam Nguyên Đan hệ thống ban thưởng từ nghìn năm trước!

Bảo vật loại đan dược vốn hiếm có, trong Tam Nguyên Đan hàm chứa Tam Nguyên đạo nghĩa, Hoàng Thiên sau khi nuốt vào, cả người liền tiến vào cảnh giới minh tu!

Ngoài việc hấp thu linh khí hạo hãn, mục tiêu chính của Hoàng Thiên là Tam Nguyên đạo nghĩa!

Ai bảo thế gian một người chỉ có thể tu một đạo?

Hoàng Thiên ta hôm nay liền phải một lần nữa khiêu chiến Thiên Đạo cuồn cuộn!

Trong mảnh sa mạc này, Ma Tôn Vô Thiên bị vây khốn, Hoàng Thiên bắt đầu cảm ngộ đại đạo, cả thế giới cũng dần dần bình lặng xuống.

Ở ngoài trận, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn đại trận đã bình lặng

trước mắt, nhìn nhau một cái! "Chẳng lẽ Vô Thiên Ma Tôn đã đắc thủ?" Tiếp Dẫn nhìn điểm sáng tượng trưng cho Hoàng Thiên trên viên bàn hỏi: "Vậy tại sao điểm sáng vẫn còn ở đó?" Chuẩn Đề cũng khó hiểu nói: "Chẳng lẽ vì tiểu tử kia trước đó đã chọc giận Ma Tôn, cho nên Vô Thiên Ma Tôn mới không vội giết hắn?" "Cứ như vậy đi.

Ta trái lại hy vọng Vô Thiên có thể dùng hết mọi thủ đoạn, cũng giúp ta trút một hơi ác khí." Tiếp Dẫn âm hiểm nói: "Như vậy, Trấn Nguyên Tử đạo hữu và Dương Thiên đạo hữu cũng có thể an nhiên rồi!" "Ha ha!

Nực cười.

Hai người đó đã bị tiêu diệt rồi, làm sao mà an nhiên?" Một giọng nói kiêu ngạo bất tuân vang lên sau lưng hai người, lúc này ba vị Ma Tộc cường giả nháy mắt giáng lâm.

Ba người lần lượt là ba danh hãn tướng dưới trướng Ma Tổ La Hầu: Vô Pháp, Vô Tâm và Vô Tướng tam đại Ma Tôn!

Toàn thân ba người tỏa ra khí tức nồng đậm, cũng là thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn, thực lực Ma Tộc mạnh mẽ quả thực khiến người ta tặc lưỡi.

Ba người đắc ý nhìn đại trận trong tay Tiếp Dẫn nói: "Hai vị làm tốt lắm, sau này Ma Tổ nhất định sẽ trọng thưởng!" Nghe câu nói này, trong mắt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lóe lên một tia dao động, vội vàng nói: "Tu Di Sơn cùng Ma Tộc tiến lùi có nhau, nhị vị chúng ta nguyện tận lực khuyển mã!

Đây cũng là ý của sư tôn!

Ngày nay Hồng Hoang đại lục, cường giả như mây, chúng sinh tật khổ, nếu Ma Tộc có thể thống nhất thiên địa thì đó cũng là một chuyện mỹ mãn nha!" Lời nói của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề khiến ba

người kia cười ha hả, một lát sau, Vô Tướng đạo: "Ba người chúng ta đến đây chính là muốn đem những dị tộc này từng cái đánh bại.

Hiện nay Vô Thiên của Ma Tộc ta đã chém giết tộc trưởng Nhân Tộc, những tộc còn lại đang ở chỗ nào trong đại trận?" Ở đây, mọi người mặc nhận Hoàng Thiên đã chết, Tiếp Dẫn cũng không giải thích nhiều, ánh mắt ra hiệu cho Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề cũng vội vàng lấy ra viên bàn nói: "Ta và Vô Thiên Ma Tôn đã thương nghị, lần này hành động trước tiên diệt Long Tộc, Phượng Tộc cùng với Vũ Tộc!

Trong đó Ngao Quảng thực lực cường hãn nhất, cùng là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn, Long Tộc vốn là một mạch thần thú, thực lực cực kỳ mạnh mẽ, kế đến là Kim Phượng của Phượng Hoàng Tộc, còn Vũ Kỳ trưởng lão của Vũ Tộc trước đó không lâu bị trọng thương, đến nay vẫn chưa thể khôi phục!

Cho nên ba người này mới là mối họa lớn trước mắt!

Người của Yêu Tộc chỉ có một vị Côn Bằng, thực lực cụ thể ta vẫn chưa rõ ràng, sau này ta sẽ để hắn rời khỏi Tu Di Sơn.

Mười một Tổ Vu của Vu Tộc đồng khí liên chi, lại có giao hảo với Hậu Thổ, cho nên vài ngày nữa ta cũng sẽ để họ rời đi!

Hai tộc này sau này sẽ tính sau!" Chuẩn Đề giới thiệu đơn giản vị trí và thực lực của các tộc trong đại trận xong, giao ba khối ngọc bài cho mấy người nói: "Sau khi xử lý xong, chỉ cần bóp nát ngọc bài là có thể trở về, thiết nghĩ phải tốc chiến tốc thắng!" Sau đó mấy người Ma Tộc tiến vào trong đại trận!

Ma Tôn Vô Tâm nhắm về phía Kim Phượng trong núi lửa vô tận, Ma Tôn Vô Tướng thực lực mạnh nhất trong ba người tiến vào biển linh khí, âm thầm tìm kiếm tung tích của Ngao Quảng!

Vô Pháp thì nhìn chằm chằm đại trưởng lão Vũ Kỳ của Vũ Tộc!

Trong trạng thái tu luyện, mấy người hoàn toàn không biết sát cơ đã đến bên cạnh!

Người chịu đòn đầu tiên chính là Ma Tôn Vô Pháp, chỉ thấy y ẩn tàng khí cơ, tay trái hướng hư không chộp một cái, một cây trường mâu dài bách trượng quỷ mị xuất hiện trong tay, trên đó hắc khí cuồn cuộn, thân mâu đen kịt thấu xương, đầu mâu cong vút dường như chứa đựng oán khí vô tận, chính là chí bảo Ma Tộc - Hồn Oán Chi Mâu!

Mâu này vốn không mạnh, nhưng mỗi lần giết địch, mâu này đều sẽ hấp thu oán khí của đối thủ để nuôi dưỡng bản thân, trải qua hàng triệu năm sát phạt, uy lực của mâu này cũng ngày càng mạnh mẽ, trong đó oán niệm của vô số cường giả sẽ theo mâu tuôn ra, trong nháy mắt có thể trực tiếp phá hoại đạo tâm của đối thủ, khiến tu vi đối phương bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Vô Pháp lộ ra nụ cười thị huyết, đâm một cái vào không trung, thiên địa lập tức quỷ khóc thần gào, cả tinh không ảm đạm thất sắc, từng luồng hắc khí từ trường mâu bắn ra, hóa thành từng tôn oán niệm mặc hắc bào, ẩn hiện như những u hồn dưới địa ngục vô tận! "Chết đi!" Khí cơ của Vô Pháp bùng nổ, trường mâu trong tay như một đạo lưu tinh bắn ra!

Hồn Oán Chi Mâu đâm về phía Vũ Kỳ đang hoàn toàn không có chuẩn bị, chưa kịp tiếp xúc, linh khí hộ thể quanh thân Vũ Kỳ dường như không thể chịu nổi ý chí của vạn oán niệm, xuất hiện từng vết rạn, trực tiếp phá liệt. "Hóa thành chất dinh dưỡng của ta đi!" Ma Tôn Vô Pháp không hề buông lỏng, cũng không cho Vũ Kỳ một tia cơ hội, chỉ thấy đôi cánh rỉ máu như ác ma sau lưng Vô Pháp mở rộng, cả người cầm Hồn Oán Chi Mâu, lăng không một kích, chỉ thẳng vào

ngực Vũ Kỳ.

Vũ Kỳ phản ứng lại lộ vẻ kinh khủng, trường mâu mang theo triệu năm oán niệm không ngừng phóng đại trong đồng tử!

Nỗi sợ hãi cái chết trực tiếp chiếm lấy đại não!

Vì khát vọng sinh cơ, Vũ Kỳ bất chấp trọng thương trên người, cưỡng hành vận động linh khí!

Tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng hiển lộ ra, khí cơ hãi người lại bùng phát, trong một phần nghìn giây ngắn ngủi đó, Hồn Oán Chi Mâu xuất hiện một tia đình đốn, Vũ Kỳ nháy mắt nghiêng người tránh được đòn chí mạng!

Nhưng Hồn Oán Chi Mâu lại đâm mạnh vào đôi cánh sau lưng Vũ Kỳ, nhất thời đôi cánh trắng khiết của Vũ Kỳ nháy mắt biến thành màu đen, một mùi máu tươi nồng nặc thối rữa truyền ra, vạn năm oán niệm trên đôi cánh Vũ Kỳ như kịch độc, chỉ chốc lát sau đã hủ thực đôi cánh của y!

Vô Pháp thấy một kích chưa thành, tán thưởng nhìn Vũ Kỳ nói: "Không tệ!

Không tệ!

Cường giả như vậy nếu hóa thành chất dinh dưỡng cho Hồn Oán Chi Mâu của ta, thực lực của ta lại có bước nhảy vọt lớn!

Cho nên, nhất định phải chết!" Vô Pháp lại phát động tấn công, dường như càng thêm hưng phấn, Hồn Oán Chi Mâu cũng tỏa ra khí tức vui sướng, hàng vạn năm qua nó cũng khát vọng thôn phệ oán niệm của sinh mệnh mạnh hơn!

Vũ Kỳ cũng không chịu thua kém lại nộ hống, từng đạo Thanh Thiên đạo nghĩa như từng chiếc lông vũ ngưng tụ trước mặt thành từng bức tường đạo nghĩa, linh lực tu vi hàng vạn năm mưu toan hóa

giải một kích của trường mâu, nhưng lần này không có hiệu quả, Hồn Oán Chi Mâu thế như chẻ tre, đâm xuyên qua tường đạo nghĩa, chạm đến cơ thể của y.

Phập.

Thân thể Vũ Kỳ bị trường mâu vạch trúng, bạch vũ tán loạn, máu tươi bắn tung tóe.

Ý chí oán niệm vạn cổ đó thấm sâu vào linh hồn của y.

A a a a!

Tiếng gào thét tâm liệt phế vang vọng thiên địa, Vũ Kỳ vạn vạn không ngờ mình cư nhiên bị tiểu nhân làm thương tổn, liên tục nộ hống, âm thanh thống khổ và bất cam dần dần yếu ớt!

Chương 148

Người thứ hai của Vũ Tộc, đại trưởng lão Vũ Kỳ cứ thế bị mạt sát!

Thực lực của Ma Tộc khiến người ta tâm kinh đảm chiến nha!

Cùng lúc đó tại biển linh khí, Vô Tướng cũng khóa chặt con cự long nghìn trượng trong biển!

Lúc này Ngao Quảng đang cảm tri khí tức tinh huyết thượng cổ trong biển, Vô Tướng không thô bạo ra tay như Vô Pháp, trong tay ngưng thành từng đạo phù văn Ma Tộc, dần dần các phù văn tổ thành một khoảng không gian vặn vẹo, không gian đó không ngừng mở rộng, nhưng điều kỳ quái là không gian đó không hề có một chút ma khí nào, chỉ có khí tức của bản thân Ngao Quảng.

Trong âm thầm, không gian quỷ dị đó liền bao trùm Ngao Quảng vào trong, Ngao Quảng lại không hề hay biết!

Đó chính là thần thông của Vô Tướng: "Kiếp!" Vô Tướng vô hình, vô sắc vô khí, Tâm Ma Đại Kiếp không phải chiêu thức có uy lực cường đại, nhưng có thể lặng lẽ không tiếng động khiến kẻ địch hãm vào tâm ma, khiến kẻ địch ở nơi thần du mà tương sát, cuối cùng nhất định khí cơ đại loạn, bạo thể mà chết.

Đang trong lúc tu luyện, Ngao Quảng trước mắt biến đổi, như lạc vào một cổ chiến trường xương trắng khắp nơi, bầu trời tràn ngập một màu đỏ rực, mặt đất không ngừng có dòng chảy màu hồng, vô số thi thể chiến sĩ Long Tộc ngã xuống đất, cả thiên địa đều là bộ khung xương trắng sâm nghiêm và thi thể thối rữa.

Đột nhiên, trong bầu trời này xuất hiện một dòng đại hà màu đen nối liền thiên địa, trong đại hà màu đen có vô số tàn hồn đang gào thét!

Sau đó trong sương mù thương mang, hiện ra bóng dáng của mấy người. "Đây là đâu?" Ngao Quảng nhìn thiên địa trước mắt, nhất thời không phản ứng kịp.

Ngao Quảng nhìn đi, chỉ thấy trong sương mù có nhiều bóng người đang chém giết.

Nhìn kỹ, cư nhiên là Long Tộc tàn sát lẫn nhau, cũng đang điên cuồng giết chết đồng tộc trong sương mù! "Ngao Quảng!

Tại sao phải làm vậy!

Vì tinh huyết mà cư nhiên giết chết đồng tộc!

Mau dừng tay!" Hàng chục chiến sĩ Long Tộc hét lên tâm liệt phế. "Ha ha ha ha!

Ngao Quảng ta hôm nay liền phải trở thành kẻ mạnh nhất thiên địa!" Trong sương mù truyền đến tiếng của chính Ngao Quảng, tùy tay hút một cái, một người Long Tộc liền bị bắt trong tay, sau đó Ngao Quảng há miệng hút một cái, tinh huyết của chiến sĩ đó liền bị cưỡng hành rút ra.

Vài nhịp thở sau, chiến sĩ Long Tộc đó hóa thành xương khô bị Ngao Quảng tùy tay ném xuống đất!

Khi sương mù hiện ra càng nhiều, Ngao Quảng bỗng nhiên phát hiện, mình đang ở giữa chiến trường trong sương mù!

Những xương trắng Long Tộc đó đều do mình làm sao?

Nhất thời Ngao Quảng ngã gục xuống đất, lẩm bẩm: "Không thể nào!

Ngao Quảng ta tuyệt đối không thể hành sự như vậy!" "Có gì không thể?" Một giọng nói từ trong sương mù truyền ra, sau đó một Ngao Quảng giống hệt xông ra, chỉ là trên người có mùi tinh huyết hôi

thối!

Bốn phía cũng âm phong đại tác!

Thổi một cái, Ngao Quảng chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, cả thần hồn đều bị thổi ra khỏi nhục thân, trực tiếp có thể thấy nhục thân của mình đang đứng đờ ra, cũng thấy một Ngao Quảng khác! "Không thể nào!

Không thể nào!

Ngao Quảng, là ảo giác, là tâm ma!" Ngao Quảng đang trạng thái hồn du đã nhìn rõ cục diện trước mắt!

Biết đều là tâm ma huyễn cảnh, Ngao Quảng cũng không kinh sợ, vẫn giữ vững bản tâm, đạm nhiên xử trí trong tâm ma huyễn cảnh xương cốt khắp nơi!

Ngao Quảng bị ma hóa dường như cảm giác Ngao Quảng không hề dao động, lập tức ra tay, chỉ thấy Ngao Quảng ma hóa biến thành cự long nghìn trượng, trong tay đều là các loại pháp bảo Long Tộc, mãnh nhiên vung lên, vô số chí bảo Long Tộc như mưa tuyết từ trên trời rơi xuống, Ngao Quảng trực tiếp cảm thấy toàn thân đau nhức. "Ra tay đi phế vật!

Ta chính là ngươi, ngươi chính là ta, chẳng lẽ ngươi không tham đồ huyết mạch thần thú vạn cổ sao?

Chẳng lẽ ngươi không muốn làm thiên địa đệ nhất nhân sao?" Ngao Quảng ma hóa không ngừng thì thầm bên tai Ngao Quảng! "Loại huyễn tượng này quả thực bất phàm, nhưng so với những ngày ta tu luyện trong Long Uyên còn kém xa lắm, muốn vài câu nói mà làm lung lay bản tâm của ta sao?

Ngao Quảng ta cả đời vì Long Tộc!" Ngao Quảng hoàn toàn không màng những gì mắt thấy tai nghe, lạnh lùng cười một tiếng, tiếp tục

vận động linh khí trong cơ thể kiên thủ đạo tâm!

Giây sau trước mắt Ngao Quảng lại một phiến thanh minh, chỉ thấy thân thể Ngao Quảng ma hóa dần dần thạch hóa vỡ vụn, cả thế giới cũng bắt đầu băng sụp!

Không thể lay động bản tâm của Ngao Quảng, Tâm Ma Đại Pháp của Vô Tướng cứ thế bị Ngao Quảng phá giải.

Chỉ là Ngao Quảng không lập tức thoát khỏi huyễn cảnh, địch tối ta sáng, Ngao Quảng lập tức nảy ra một kế!

Đã muốn để ta tâm ma tương sát, ta liền sát cho ngươi xem!

Ngao Quảng đã có đối sách ứng phó, còn Hoàng Thiên đang ngộ đạo lại đối mặt với quan đầu sinh tử, pháp tượng của Vô Thiên Ma Tôn trong Nhân Gian Đạo Môn dần dần cường thế, Nhân Gian Đại Đạo thế giới cũng bị phá hoại tan tành, Phong Thiên Trận càng tàn phá bất kham, Liệt Không Tử Liên cũng mất đi thần thải.

Ở cách xa vạn dặm, Hoàng Thiên lúc này lại tiến vào Thái Hư mộng cảnh, lần trước ở trong đó Hoàng Thiên đã cùng chủ hồn - Luân Hồi Đạo Tôn thần giao một phen, sau đó Hoàng Thiên một mình ngộ đạo, khai sáng ra Nhân Gian Đạo duy nhất thuộc về mình trong thế giới Hồng Hoang.

Lúc này lại vào Thái Hư, Hoàng Thiên nhìn trước mắt không có một vật gì, ba đoàn vật chất di tán bay lơ lửng giữa không trung.

Chỉ cảm thấy ba đoàn vật chất trong tay lập tức truyền đến một luồng khí tức hạo hãn, thân thể không khỏi chấn động, ba đạo huyền ảo đạo nghĩa truyền vào ý niệm của Hoàng Thiên.

Ba đạo huyền ảo đạo nghĩa đó chứa đựng năng lượng bàng bạc, rót hết vào trong thân thể, liên kết trên dưới, tùy ý du đãng trong cơ thể Hoàng Thiên!

Trong minh minh, những khí tức mới này kết nối toàn bộ linh lực của Hoàng Thiên, Hoàng Thiên liền theo một loại quy luật mới mà vận hành lại, khí, tinh, thần - Tam Nguyên đạo nghĩa mở ra trong ý thức của Hoàng Thiên, hội tụ thành từng đạo pháp tắc mới, Hoàng Thiên kinh hãi vô cùng, lập tức tại lúc này cảm ngộ!

Thiên địa vạn vật sinh cơ, không thoát được ba nguyên khí, tinh, thần.

Thần có thể là chúa tể hoạt động sinh mệnh của vạn vật, cũng là sự tồn tại căn bản của vạn sự vũ trụ; Khí là vật chất cực tế vi cấu thành bản nguyên vạn vật thế giới, cũng là cơ sở của Thần; Tinh cấu thành và duy trì vật chất hoạt động sinh mệnh, Tinh cũng là sợi dây liên kết giữa Thần và Khí!

Các tộc Hồng Hoang có nghìn trăm loại, đại đạo quy nhất, chung quy cũng chỉ là khí, tinh, thần ba nguyên mà thôi!

Phen này chính là Tam Nguyên Đại Đạo, ba nguyên này có thể tuần hoàn hàng triệu vật sống, có thể hóa ra vạn chủng sinh cơ, có thể định nền móng cho Hồng Hoang!

Nhất thời Tam Nguyên đạo nghĩa chậm rãi tiến vào đạo tâm của Hoàng Thiên, thuận theo toàn thân lưu tẩu, mỗi một nơi qua đi, Hoàng Thiên đều cảm thấy thanh lương thư sảng, giống như cổ họng khô hạn đến cực điểm sắp bốc khói, đột nhiên có một dòng suối trong núi lạnh lẽo rót vào, cảm giác khoái ý lúc đó không thể hình dung.

Chương 149

Theo Tam Nguyên đạo nghĩa ngày càng tiến vào, Nhân Gian Đạo vốn có của Hoàng Thiên bắt đầu có phản ứng, hai loại đại đạo trong cơ thể Hoàng Thiên ma hợp tương sát, tuy bề ngoài phong bình lãng tĩnh, nhưng trong cơ thể Hoàng Thiên mệt mỏi đến cực điểm, tiến hành tu phục chậm chạp, nhưng hai loại đại đạo như trăm móng vuốt cào tâm, Hoàng Thiên dốc hết toàn lực khống chế Nhân Gian Đạo của mình tiến vào trạng thái tu luyện, từ từ...

Hoàng Thiên tiến vào trạng thái vật ngã lưỡng vong...

Trong lúc bất tri bất giác, thời gian chậm rãi trôi qua, hai loại đạo nghĩa tương sát bắt đầu tương hỗ dung hợp, thân thể Hoàng Thiên cũng bắt đầu xuất hiện biến hóa, khí, tinh, thần trong Tam Nguyên đạo nghĩa bắt đầu sắp xếp lại thân thể Hoàng Thiên!

Trên bề mặt thân thể, tất cả những chỗ tổn thương chậm rãi ngừng rỉ ra thanh dịch, từ từ ngưng cố, từ từ kết thành sẹo...

Hoàng Thiên trong trạng thái dung đạo không hề hay biết về mọi sự biến hóa, sau khi gượng dậy từ trạng thái cực độ mệt mỏi, ngay sau đó là cảm giác thư sảng như sóng triều, cả tinh thần ý thức của Hoàng Thiên tiến vào một loại cảnh giới hoàn toàn mới, vô cùng thoải mái; trong Thái Hư cũng xuất hiện nhiều đoàn khí mới, như có sức sống mà tồn tại nô đùa trong đại đạo của Hoàng Thiên!

Dường như sản sinh một loại liên hệ nào đó, ẩn ẩn ước ước, ba nguyên chậm rãi lưu chuyển quanh thân, khiến Hoàng Thiên cảm nhận mãnh liệt linh lực bàng bạc trong cơ thể.

Hoàng Thiên lúc này dường như có hai cái mạng!

Khí, tinh, thần khiến da thịt y đều lưu động quang hoa rực rỡ, mỗi

một tấc da thịt đều tràn đầy sức mạnh, thân thể dường như được đúc từ tinh cương, tại khoảnh khắc này, Hoàng Thiên cảm giác một loại gông xiềng nào đó bị đột phá! "Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Hoàng Thiên ta đến đây!" Sinh cơ hạo đãng cùng với thể chất cường hãn, Hoàng Thiên lúc này bắt đầu đột phá, lúc này sự nóng bức ban đầu của thế giới sa mạc đã biến mất, thay vào đó là lôi vân dày đặc.

Hoàng Thiên nhìn trời cao cười lớn: "Ha ha ha!

Thiên Đạo?

Thiên liên chúng sinh?

Láo xược!" Hoàng Thiên nháy mắt đứng dậy, một tay chỉ thẳng lên mây sét đầy trời: "Thiên Đạo?

Theo ta thấy chẳng là cái thá gì!

Nay ta tự sáng một đạo, dung hợp một đạo!

Cái gọi là Thiên Đạo bất nhân chỉ là thủ đoạn bài trừ dị kỷ mà thôi!

Hôm nay sẽ do Hoàng Thiên ta khai mở, xé nát cái Thiên Đạo giả dối kia!" Hoàng Thiên cuồng tiếu, một vạt bạch y không gió tự bay, hào vô úy cụ đứng giữa thiên địa, nhất thời thần thái ngạo nhiên với đời!

Một kích thiên lôi giáng xuống, trực kích Hoàng Thiên, nhưng Hoàng Thiên không hề sợ hãi, thiên lôi rộng trăm trượng chưa chạm đến Hoàng Thiên đã bị Tam Nguyên đạo nghĩa phá khai, cả phiến sa mạc cũng không ngừng rung chuyển, những hạt cát quanh Hoàng Thiên cư nhiên bị đánh thành hư vô!

Hoàng Thiên tiếp hạ một kích, bất tiết cười nói: "Chỉ có chút bản sự này sao?" Sau đó vô số thiên kiếp lại lần nữa giáng xuống, một số hư ảnh chư thần đại đạo như cưỡi ngựa xem hoa biến huyễn, rất

nhiều thiên đạo thần lôi cũng hạ xuống, đánh về phía Hoàng Thiên, uy năng vô thượng của hóa thần chi kiếp giáng lâm, đánh cho thân thể Hoàng Thiên liên tục chao đảo, chỉ có điều xương sống Hoàng Thiên vẫn đứng thẳng tắp, dù thế nào Hoàng Thiên vẫn đứng vững giữa thiên địa!

Sau đó, thiên đạo chi kiếp bắt đầu dị biến, lôi trụ màu huyết hồng bắt đầu xuất hiện, trong Thiên Đạo cuồn cuộn cư nhiên bắt đầu ẩn chứa Sát Đạo!

Hoàng Thiên vẫn tùy ý cuồng tiếu!

Sau đó, Hoàng Thiên đứng định. "Vạn Sinh Đoạn Diệt!" Thân thể Hoàng Thiên hơi động một chút, sau đó một quyền xuất ra, trong một quyền đó thôi động sức mạnh của Tam Nguyên Đạo vừa dung hợp cùng với Nhân Gian Đạo, lực lượng đạo nghĩa đánh ra, nháy mắt khu vực sa mạc bắt đầu phá diệt, xuất hiện từng nơi hư vô.

Trong đại điện núi Tu Di, hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hoảng hốt thất thố!

Viên bàn lúc này trực tiếp bị hủy hoại, Liên Hoa Bồ Đề Đại Trận bị dư ba của Hoàng Thiên đạo nghĩa trùng kích, nhất thời hai người Tiếp Dẫn Chuẩn Đề thổ huyết, khí cơ héo rũ!

Hoàng Thiên lúc này tựa như người đứng đầu thiên địa, uy lực của một quyền đó va chạm với Thiên Đạo, trong nháy mắt Thiên Đạo và Sát Đạo phân phân hóa thành phấn mạt!

Lôi vân trên không trung cũng bị phá khai, ánh mặt trời vàng óng chiếu rọi lên người Hoàng Thiên.

Ngày này!

Vô tận thiên kiếp giáng xuống, Hoàng Thiên một quyền đánh ra, vô số thiên kiếp toàn bộ tan chảy, Thiên Đạo không địch nổi phải chạy

trốn!

Một quyền chứa đựng đạo nghĩa của Hoàng Thiên cuối cùng cũng bắt đầu viên mãn, trong cơ thể từng sợi xiềng xích trật tự thô đại ngưng tụ thành đạo nghĩa chi trụ, chống đỡ các bộ phận của thân thể, trong nháy mắt Hoàng Thiên tiến vào Hợp Đạo cảnh!

Thực lực cũng đạt tới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên! "Ha ha!" Hoàng Thiên một tiếng dài hú, trong không gian đổ nát, mãnh liệt thăng đẳng, không ngừng hấp thu linh khí của Liên Hoa Bồ Đề Đại Trận, chẳng mấy chốc tất cả linh khí đều bị Hoàng Thiên hấp thu sạch sành sanh, một ngụm khí tức phun ra, tức thì không gian vỡ nát.

Thực lực hiện tại, chỉ sợ có thể quét ngang cả núi Tu Di, trừ phi kẻ đứng trên Tiếp Dẫn Chuẩn Đề ra tay, nếu không tuyệt đối không phải đối thủ của Hoàng Thiên.

Lúc này trong thiên ngoại chi cảnh, hư không một trận động đãng, từng đạo sóng mạnh xuất hiện, uy thế khủng bố lan tỏa khắp hư không.

Giây sau, một luồng khí tức mạnh mẽ duy chỉ Hỗn Độn Chí Tôn mới có xuất hiện, một tôn tồn tại mạnh mẽ tỏa ra thần uy khủng bố bước ra khỏi hư không vô tận, mặc đạo bào, nhìn các đại tiểu Ma Thần đang tung hoành trong hư không xung quanh lẩm bẩm: "Nay thế gian cũng nên thay đổi rồi!

Trừ ma vệ đạo liền bắt đầu từ đây!" Giờ phút này, Hồng Quân Lão Tổ đã biến mất vạn năm cũng tự hư không hiện thân, khí tức của y xuất hiện nháy mắt đã thu hút sự chú ý của vô số Ma Thần!

Trong đó mấy vị Ma Thần yếu nhược cẩn thận tiến lên cung kính nói: "Chúc mừng Hồng Quân Đạo Tổ tiến vào Hỗn Độn Chí Tôn, Đạo Tổ vũ trụ Hồng Hoang tất sẽ tạo phúc cho chúng sinh nha!" "Phải nha!

Phải nha!

Đạo Tổ lần này xuất quan nhất định bình định vũ nội, dẫn dắt chúng ta tiến tới cảnh giới cao hơn!" Tại khoảnh khắc này, đột nhiên sâu trong hư không, một trận lôi đình mãnh liệt chấn động!

Cư nhiên là thiên kiếp dị tượng!

Oanh long!

Từng đạo thiên lôi màu huyết hồng đột phá thương khung, từ trong minh minh hư vô giáng lâm, dường như muốn diệt sát toàn bộ chúng Ma Thần! "Hồng Quân Đạo Tổ?

Ngài làm gì vậy?" Nhìn thiên lôi có uy lực khổng lồ kia, nhiều Ma Thần nghẹt thở, không nghi ngờ gì chỉ có cường giả như Hồng Quân mới có thể điều động sức mạnh Thiên Đạo như vậy! "Chạy!" Một vị Ma Thần điên cuồng hét lên!

Những Ma Thần còn lại cũng phản ứng lại, Hồng Quân cư nhiên trực tiếp mạt sát!

Nhất thời Ma Thần tứ tán chạy trốn!

Nhưng trong hư không lại xuất hiện một con mắt, con mắt nhìn chằm chằm vào tất cả Ma Thần, trong sát na, tất cả mọi người đều không thể động đậy. "Cái gì?!" "Thiên Đạo Chi Nhãn?" Trong đó một vị Ma Thần cấp bậc Hỗn Nguyên Đạo Chủ kinh khủng nói: "Hồng Quân!

Cư nhiên chưởng ác Thiên Đạo Chi Nhãn!" Hồng Quân không nói lời nào!

Chương 150

Giây sau, hàng vạn Ma Thần trong hư không liền bị mạt sát!

Hư không khôi phục lại sự bình tĩnh như trước, chỉ có điều ai cũng không ở đây nữa, một mình Hồng Quân một ý niệm đã diệt sát hơn nửa Ma Thần!

Nhìn về phía đại lục Hồng Hoang, ngón tay không ngừng bấm niệm, đột nhiên trong mắt Hồng Quân bắn ra tia lửa hận thù, nhìn về phía đất Cửu U nói: "Hoàng Thiên!

Vòng thứ hai của ta bắt đầu rồi!

Sau khi hóa ra phân hồn tự sáng đạo nghĩa liền một mạch đột phá Hợp Đạo cảnh?

Vậy lão phu cũng cho người chơi với phân hồn của ngươi một chút!" Sau đó Hồng Quân nhất khí hóa Tam Thanh, ba người chạy tới các phương hướng khác nhau!

Với tư cách là Luân Hồi phân hồn, Hoàng Thiên bình tĩnh nhìn Vô Thiên đang cực kỳ kiêu ngạo trước mắt!

Ánh mắt lóe lên vẻ lạnh lẽo, nhìn Hoàng Thiên trừng trừng: "Bản tôn liều hết toàn lực để vây khốn ta trong chốc lát, để bản thân đạt tới tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên?

Ngươi nghĩ kết quả sẽ thay đổi sao?

Khoảng cách giữa chúng ta không giống như ngươi nghĩ đâu!" Vô Thiên âm sâm nhìn Hoàng Thiên, ma tượng khổng lồ sau lưng lúc này càng thêm ngưng thực, ma khí trên đó cũng như chất lỏng lưu động.

Hoàng Thiên nghe vậy, đạm đạm nhất tiếu, trực tiếp nói: "Ồ, vậy còn chờ gì nữa?

Ra tay đi!" Hoàng Thiên có vẻ không sợ hãi gì như vậy, trái lại làm cho Ma Tôn Vô Thiên thập phân không đoán ra nổi, nhưng thân là kẻ ở cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn, y đặc biệt tự tin, dù cho Hoàng Thiên đã đột phá, chẳng lẽ khu khu sơ kỳ mà dám chống lại y?

Chỉ thấy trong mắt Vô Thiên lóe lên một tia sắc lẹm, trực tiếp nói: "Hừ, tìm chết, hôm nay bản tôn cho ngươi biết thế nào là sức mạnh viên mãn, xem ngươi có thủ đoạn thông thiên gì!" Nói xong, Ma Tôn Vô Thiên không hề sợ hãi, giây sau, một luồng ma tượng hung diễm sau lưng trực tiếp mạnh mẽ tuôn ra, khí diễm khủng bố vô biên sôi trào trên bầu trời, mạnh mẽ lan rộng ra tứ phương, không gian vốn đã vỡ nát, giờ phút này triệt để hỗn loạn, vô số không gian khác nhau trộn lẫn vào!

Giây sau, một ma tượng tỏa ra hung uy vô tận trực tiếp xuất hiện, ma tượng vạn trượng hoành không, chỉ tung ra một chưởng đã nghiền nát nhiều không gian, ma khí vô biên hướng Hoàng Thiên sát tới! "Chết đi!" Vô Thiên cuồng tiếu, dường như đã nhìn thấy thảm trạng nổ tung của Hoàng Thiên! "Phá!" Hoàng Thiên khẽ thốt ra một chữ, Phá Cấm Châu như được ban cho sự sống, hành động nhanh hơn trước gấp mấy lần, Tam Nguyên đạo nghĩa gia trì trên Phá Cấm Châu, cực phẩm linh bảo Phá Cấm Châu vốn có lúc này hiện ra dị tượng xuyên thủng hư không!

Phá Cấm Châu đỏ rực va chạm với bàn tay ma tượng phá vỡ vô số không gian!

Đông!

Khoảnh khắc hai bên va chạm, dường như thiên địa đều yên tĩnh trong nháy mắt, sau đó cả không gian với tốc độ mắt thường có thể thấy được toái liệt, nơi không gian dường như có những vết rạn tế vi

hiện ra, tiếp theo, sóng xung kích đáng sợ quét sạch, lan ra toàn bộ đại trận!

Mặt đất bên dưới Hoàng Thiên cũng bị xé toạc thành từng vết nứt...

Sóng xung kích tàn phá, cự thủ ma tượng nháy mắt bị chấn tán, hóa thành những điểm sáng đỏ rực đầy trời, lúc này tầm mắt Vô Thiên hướng về phía trước, sắc mặt lập tức tái xanh. "Tiểu tử!

Cũng có chút thủ đoạn nha!" Vô Thiên ngồi xếp bằng trên đỉnh ma tượng, nhìn Hoàng Thiên với vẻ miệt thị, giây sau, một luồng hào quang hung hãn ngút trời bộc phát, lại một đạo ma khí xông thẳng lên tinh hà theo uy lực một kích của Ma Tôn Vô Thiên, oanh kích về phía Hoàng Thiên.

Sát chiêu mạnh mẽ xuyên phá trường không, một sát chiêu mạnh đến cực điểm hiện ra, dưới linh lực bùng phát vô biên, một quyền oanh lên thân thể Hoàng Thiên.

Một quyền này không có bất kỳ pháp tắc đạo nghĩa nào, cũng không có bất kỳ trang sức nào, chỉ dựa vào tu vi mạnh mẽ của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mà đánh ra!

Trong nháy mắt, Phong Thiên Trận hộ thể của Hoàng Thiên trực tiếp bị phá ra một cái lỗ lớn, khí diễm vô biên tùy ý tản ra, nhưng uy lực của một quyền không hề giảm bớt, trực tiếp lao thẳng về phía Hoàng Thiên!

Hoàng Thiên cũng bị linh lực vạn thiên chứa trong quyền kích bay vạn trượng!

Một quyền oanh phá vạn pháp, khoảng cách thực lực lúc này hiển lộ rõ ràng, Ma Tôn Vô Thiên đạm mạc thu quyền, vẻ mặt đầy sự khinh miệt nhìn Hoàng Thiên nói: "Hoàng Thiên, thực lực của ngươi

đâu?

Chỉ một quyền của ta mà đã không chịu nổi rồi?

Quá khiến người ta thất vọng!" Tuy nhiên, đối với sự trào phúng của Ma Tôn Vô Thiên, Hoàng Thiên quả thực không hề phản bác, vẻ mặt bình tĩnh nhìn, điều động Tam Nguyên đạo nghĩa, Hoàng Thiên âm thầm hóa giải quyền kình, mới đạm đạm nói: "Vô Thiên, ngươi không hiểu sao!" Nói xong, thân thể Hoàng Thiên hóa thành ánh sáng vô tận, rải khắp đại địa. "Tam Nguyên đạo nghĩa, chính là đạo sinh cơ của vạn vật!

Khí!

Tinh!

Thần!" Hoàng Thiên biến mất giữa thiên địa, lần đầu tiên sử dụng Tam Nguyên đạo nghĩa tấn công, chính biến hóa của thân thể lần này cũng khiến Hoàng Thiên có chút kinh ngạc!

Lúc này y không có thực thể, toàn thân hóa thành ba nguyên tản mác giữa thiên địa!

Ngược lại Ma Tôn Vô Thiên sau khi nghe lời Hoàng Thiên thì không khỏi nhíu mày, nhìn chằm chằm nơi Hoàng Thiên biến mất.

Giây sau, lại bất tiết lạnh hừ một tiếng nói: "Giả thần giả quỷ, muốn lừa gạt bản tôn sao, si nhân thuyết mộng!" Nói xong, lại ra tay, khí diễm mạnh mẽ bùng phát, hướng ra bốn phía va chạm.

Oanh!

Thiên địa một trận rung động, nháy mắt, quyền uy của Ma Tôn Vô Thiên tùy ý lan tỏa, ẩn ước gian pháp tắc không gian nơi này cũng bắt đầu băng hội, uy năng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên quả thực khủng bố!

Khóe miệng Vô Thiên lộ ra nụ cười đắc ý không thể che giấu, dưới loại tấn công này, Hoàng Thiên không thể nào sống sót!

Đột nhiên, thiên địa động đãng, bốn phương rung chuyển, không ngừng chao đảo không gian tứ diện bát phương, linh khí cũng theo đó mà hỗn loạn!

Trên cả không gian, mây gió vần vũ.

Ngay sau đó, giữa thiên địa truyền đến âm thanh đạm nhiên của Hoàng Thiên: "Khí Bế!" Lời vừa thốt ra, linh khí trong thiên địa nháy mắt biến mất, tựa như quỷ mị, linh khí cường hoành vô cùng ban nãy lúc này cư nhiên biến mất không thấy tăm hơi!

Vô Thiên cảnh giác dừng tấn công, ngước mắt nhìn quanh, trong mắt đầy vẻ giới bị, cơ bắp toàn thân đã căng cứng, như một con báo săn đang chờ chực vồ mồi. "Tinh Tuyệt!" Hoàng Thiên lại thốt ra hai chữ!

Nhất thời ma tượng vạn trượng sau lưng Vô Thiên bắt đầu tiêu tán, sinh cơ trong cơ thể cũng phi tốc biến mất, huyết nhục của Vô Thiên lúc này cấp tốc tiêu sấu, khoảnh khắc sau Ma Tôn Vô Thiên liền trở thành một bộ khô lâu!

Đôi mắt kinh khủng hõm sâu vào hốc mắt, điều động sinh cơ linh khí lại không có cách nào!

Loại cảm giác mặc người chém giết này Vô Thiên chỉ mới cảm nhận được trên người Lão Tổ La Hầu! "Thần Diệt!" Lời của Hoàng Thiên lại truyền đến, như tiếng thì thầm của tử thần, Vô Thiên triệt để sụp đổ, đạo nghĩa quỷ dị bá đạo như vậy tiền sở vị văn!

Lúc này linh hồn cũng bắt đầu biến mất, đạo tâm cũng bắt đầu vỡ vụn, một vị trưởng lão Ma Tộc, một vị Ma Tôn khiến cả Thái Thản Tộc sợ hãi nghìn năm lúc này lại mặc người chém giết, đến năng lực

ra tay cũng không có!

Chương 151

Trong tuyệt vọng, Vô Thiên dùng hết chút sức lực cuối cùng lấy ra một đạo ngọc bài từ trong ngực, dùng hết tia sinh cơ cuối cùng chuẩn bị bóp nát ngọc bài, Hoàng Thiên thấy vậy liền biết Vô Thiên muốn làm gì. "Nhân Gian Đạo!" Theo Nhân Gian Đại Đạo triển khai, Vô Thiên triệt để tuyệt vọng, gào thét nói: "Hoàng Thiên, nếu giết ta, Ma Tổ sẽ không buông tha ngươi đâu, ngươi muốn Nhân Tộc trở thành Thái Thản Tộc tiếp theo sao?" "Hừ!

Vô năng cuồng nộ!" Hoàng Thiên hoàn toàn không để ý đến con chó nhà có tang đang sủa điên cuồng, vô số Nhân Gian Đại Đạo trói chặt Vô Thiên, một ngón tay chỉ ra, Phá Cấm Châu như cảm ngộ được sát cơ, lao về phía Vô Thiên!

Đang lúc Phá Cấm Châu chuẩn bị hóa giải Vô Thiên, chỉ nghe thấy một chữ định!

Một con mắt khổng lồ nhìn Hoàng Thiên, lúc này thế giới vạn vật đứng yên, Hoàng Thiên tự nhiên không nhận ra Thiên Đạo Chi Nhãn, chỉ cảm thấy đại đạo chứa đựng trong con mắt vô cùng quen thuộc!

Lúc này một lão giả mặc đạo bào xuất hiện trước mặt, người này chính là một trong ba phân thân của Hồng Quân, nhìn Hoàng Thiên đột nhiên cười lớn nói: "Tiểu oa nhi này cũng thú vị!

Phá vạn pháp tự thành một đạo, hiện nay lại cảm ngộ được một trong ba nghìn đại đạo, có nguyện ý bái ta làm sư không?

Lão phu sẽ dạy cho ngươi quy tắc đại đạo, để Nhân Tộc đứng vững giữa thiên địa vạn sự vĩnh tồn?" Hồng Quân ngay từ đầu đã đưa ra điều kiện trời cho, ý đồ của y tự nhiên là muốn phá hoại Nhân Gian Đạo mà Hoàng Thiên tu luyện, loại đại đạo nằm ngoài sự khống chế

của Hồng Quân này quyết không thể lưu lại để phá hoại đạo tâm phân hồn của Luân Hồi, cũng có thể từ trong nhân quả mà phá hoại cảnh giới hợp đạo của Luân Hồi Đạo Tôn!

Hoàng Thiên nhìn lão giả mạnh mẽ vô cùng trước mắt, khí tức tỏa ra trên người y giống hệt Luân Hồi Đạo Tôn trong mộng cảnh, loại đối thủ này xa không phải thứ Hoàng Thiên có thể đối kháng, Hoàng Thiên nhìn Hồng Quân nói: "Nếu có tâm thu đồ, tại sao lại định trụ ta?" Hồng Quân nghe xong, tùy tay vẫy một cái, Thiên Đạo Chi Nhãn liền biến mất trong không gian, trong khoảnh khắc có thể hoạt động lại, Phá Cấm Châu tự có linh tính nháy mắt xuyên thấu lồng ngực Vô Thiên!

Chỉ là thân thể Vô Thiên lúc này sớm đã không còn tinh huyết khí cơ, chỉ còn một tia tàn hồn tồn tại, Hồng Quân Lão Tổ thấy vậy cũng không nổi giận mà chỉ cười mắng: "Oa oa, thù tất báo, đạo tâm phải tu tập nha!

Kẻ này đối với ta có chút tác dụng!" Hồng Quân phất đạo bào một cái, Vô Thiên kia liền biến mất, không để lại một chút khí cơ, nhưng Hoàng Thiên hiểu rõ Vô Thiên chưa chết!

Làm xong chuyện này Hồng Quân lập tức rời đi nói: "Nếu muốn tiến thêm một bước thì đến núi Côn Luân - Tử Tiêu Cung tìm ta!" Chuyện Ma Tộc Vô Thiên nhằm vào Hoàng Thiên ám sát cũng thất bại từ đây, Liên Hoa Đại Trận vẫn đang vận hành, trong linh hải, Ngao Quảng đã thoát khỏi tâm ma lúc này đang diễn kịch cho Ma Tôn Vô Tướng xem.

Như một kẻ bị ma ám, Ngao Quảng điên cuồng trút linh khí ra xung quanh, Vô Tướng nấp trong bóng tối thấy vậy cười nói: "Long Tộc?

Ngoan ngoãn về Long Uyên trốn đi!" Dứt lời, Vô Tướng hai tay

liên tục vẫy, hàng chục loại ám khí như châu chấu bay về phía Ngao Quảng, trong không trung tức thì hiện ra vô số luồng sáng khủng bố âm lãnh.

Thuật ám sát trong Ma Tộc nếu Vô Tướng xưng thứ hai thì không ai dám xưng thứ nhất!

Nhưng Ngao Quảng không bị những ám khí kia đâm xuyên, ngược lại khoảnh khắc Vô Tướng ra tay, Ngao Quảng đã sớm tỉnh táo đã tìm được vị trí của Vô Tướng!

Vị tộc trưởng Long Tộc này tay khẽ động, đột nhiên một chưởng vỗ xuống, trong long trảo chứa đựng kim quang, khẽ động một cái, trong biển linh khí nơi nơi đều là tiếng rồng ngâm hổ khiếu, một chiêu đánh ra, địa động thiên dao.

Vô Tướng nhìn thấy một chưởng này cũng đại kinh thất thố, nhưng cũng không động đậy, nhanh chóng tung một chưởng.

Không thấy có động tác gì, trực tiếp là một chưởng chất phác vô hoa, hai người đối bính, oanh một tiếng, Ngao Quảng liền bị chấn lùi nghìn trượng, Vô Tướng nhúc nhích không rời.

Vô Tướng trong tứ đại Ma Tôn thực lực chỉ đứng sau Vô Thiên, dù không sử dụng thuật ám sát, Vô Tướng cũng mạnh mẽ vô cùng.

Y chỉ thích ở trong bóng tối nhìn con mồi thống khổ chết đi!

Nếu không phải Long Tộc có thể phách mạnh mẽ cùng với Ngao Quảng đã sớm đề phòng, những ám khí bôi kịch độc kia đã khiến Ngao Quảng rơi vào thống khổ vô tận!

Chỉ là vị trí bị phát hiện, Vô Tướng cũng không lẩn trốn nữa mà xuất hiện trước mặt Ngao Quảng, tán thưởng nói: "Không giống với những tên Long Tộc ta từng săn sát nha, cư nhiên có thể thoát khỏi tâm ma?

Chẳng lẽ thật sự nhất tâm vì Long Tộc?

Một tia một hào tư dục cũng không có sao?" "Hừ!" Ngao Quảng nhìn kẻ Ma Tộc trước mắt khinh miệt nói: "Người Long Tộc ta nên như vậy, người Ma Tộc các ngươi chắc đều sợ hãi điều này nhỉ?" "Ha ha ha ha!

Ta lại muốn xem xem trước khi chết ngươi có còn nhất tâm vì Long Tộc không!" Vô Tướng hóa đi ma khí quanh thân, cơ bắp sau lưng vạm vỡ lưu loát, cường tráng, kết thực và tràn đầy sức mạnh, nhục thân kết thực tỏa ra quang trạch đen kịt, ai cũng không ngờ một kẻ ám sát Ma Tôn, tố chất thân thể cư nhiên cường hãn đến vậy!

Vô Tướng một tay nắm chặt, biển linh khí nháy mắt nổ tung, nước biển hóa thành linh khí cư nhiên bị sức mạnh nhục thân của Vô Tướng bắt đầu bốc hơi, nước biển hạo hãn dần dần hình thành chân không xung quanh Vô Tướng, sức mạnh nhục thân của Vô Tướng mạnh đến mức khó hiểu!

Vô Tướng nhìn Ngao Quảng khẽ nhướng mày nói: "Từ lâu ta ám sát cũng thất thủ, sau khi thất thủ, ta thích từng quyền từng quyền đánh chết đối thủ!" Một sát na, khi Vô Tướng bay lên, một nắm đấm to lớn phá không xuất thế, như một Ma Thần thượng cổ đánh ra một quyền hủy thiên diệt địa.

Sát khí ngút trời, bạo lệ chi khí trên người Vô Tướng gần như ngưng tụ thành từng tôn ác quỷ gào khóc trên trời.

Quyền uy cương liệt từng nhát từng nhát rơi trên thân thể Ngao Quảng, nhất thời tiếng xương cốt gãy vỡ vang lên, trong trường hợp giao chiến này đặc biệt chói tai, Ngao Quảng cố gắng phòng ngự nhưng tốc độ rõ ràng không theo kịp Vô Tướng, long lân hộ thể trên người Ngao Quảng cũng bắt đầu nứt vỡ, không ngừng có những mảnh vảy vỡ kèm theo máu tươi bay ra!

Ngao Quảng liều chết chống cự, trong lúc liều mạng cũng công kích Vô Tướng mấy lần, chỉ là mấy lần trảo kích đó chỉ để lại những vết hằn nông trên người Vô Tướng!

Nhục thể của Vô Tướng so với Hoàng Kim Thái Thản còn hơn chứ không kém!

Một lát sau, Vô Tướng đứng định, nhìn Ngao Quảng toàn thân không có một miếng thịt nào lành lặn, khóe miệng ngoác ra, trên mặt lộ ra nụ cười mãn nguyện!

Lại lần nữa xuất chiêu, bước chân về phía trước một cái, oanh long!

Không gian chấn động, một quyền đánh ra, nhất thời, một cánh cửa đen kịt mở ra, ma khí vô biên tuôn ra, bao bọc lấy thân hình to lớn của Ngao Quảng vào trong!

Oanh long!

Giống như không gian bị Vô Tướng một quyền đánh sập, biển linh khí mất đi sự chống đỡ lập tức sụp đổ, hàng tỷ tấn nước biển đổ về tứ phía.

Trong quyền thế của Vô Tướng cũng bùng phát ra vô số ma khí, tung hoành cắt xẻ, ý oán hận tùy ý tập kích Ngao Quảng.

Một kích mạnh mẽ vô cùng, tự có sức mạnh phá diệt thiên cổ, xé rách đại hư.

Cả biển linh khí lặng lẽ bị phá diệt, nhiều linh vật trong biển linh khí nháy mắt tiêu tán!

Dưới trọng thương, Ngao Quảng không kịp phản ứng, cả người bị một quyền kích nát long lân hộ thân, ý oán hận mãnh liệt thấm vào cơ thể y, khiến y phun ra từng ngụm máu lớn, trước mắt hoa lên.

Ngay sau đó, cánh tay dài của Vô Tướng như hái sao bắt trăng, cách không chộp lấy cổ Ngao Quảng, xách lên trước mặt, nhìn con cự long nghìn trượng bị bao phủ bởi máu, Vô Tướng càng thêm mãn nguyện!

Ham muốn biến thái dường như được kích hoạt, sau đó Vô Tướng từng quyền từng quyền đánh lên thân thể Ngao Quảng đang không còn sức phản kháng, Ngao Quảng thảm thiết kêu mấy tiếng, nhưng không sức chống cự, từ ngũ quan rỉ ra máu đen.

Tộc trưởng Long Tộc cư nhiên bị Vô Tướng đùa giỡn như vậy, trong lúc nhục thân tương bác, Ngao Quảng thân là Long Tộc cư nhiên không có sức đánh trả!

Thậm chí đến một chiêu cũng không chống đỡ được.

Lúc này Vô Tướng từng quyền từng quyền ngược sát Ngao Quảng nói: "Đừng ngất nha!

Tiếp tục kêu đi!" "Ngươi!" Ngao Quảng thấy bị cánh tay linh khí cầm nã giữa không trung lại không lực phản kháng, nhất thời bi phẫn đan xen, cộng thêm trọng thương trên người, lúc này liền ngất đi!

Nhưng, ngay khoảnh khắc Ngao Quảng ngất đi, Vô Tướng truyền một đạo linh khí vào cơ thể y, khiến y tỉnh lại lần nữa: "Ngao Quảng?

Cảm giác rơi vào tay ta thế nào?

Chẳng phải nhất tâm vì Long Tộc sao?

Chương 152

Ta cho ngươi một cơ hội, bây giờ đối với đạo tâm phát thệ vĩnh viễn làm nô bộc cho Vô Tướng ta, ta sẽ cân nhắc tha cho Long Tộc!

Thế nào!

Một cuộc giao dịch chứ?" Vô Tướng giẫm lên đầu Ngao Quảng nói: "Làm một con chó của ta, dù sao cũng tốt hơn là chết chứ!" "Vô Tướng!

Ngươi chết đi!" Ngao Quảng gần như muốn phát điên: "Tộc trưởng Long Tộc ta, Long Tộc ta thà bay cao trong bão táp, tuyệt không sống dưới sự che chở của kẻ khác!

Thái độ của ta chính là thái độ của Long Tộc, hôm nay dù ngươi có giết ta, nhị lang Long Tộc ta vẫn sẽ ngao du Hồng Hoang thiên địa!" "Mắng đi!

Thế thì đáng tiếc, yên tâm ta sẽ không để ngươi chết dễ dàng đâu, sau này ta sẽ luyện chế ngươi thành ma thi, rồi lại phong ấn hồn phách của ngươi trong thi thân, sau đó ta sẽ dắt ngươi đi giết sạch Long Tộc!" Vô Tướng thị huyết nói!

Sau đó liền xách Ngao Quảng lên một lần nữa, tiếp tục thỏa mãn dục vọng biến thái! "Thả hắn ra!" Ngay lúc này, trên chân trời truyền đến một giọng nói phẫn nộ, kẻ đó chính là Hoàng Thiên, sau khi Vô Thiên bị Hồng Quân dẫn đi, y liền ở trong Liên Hoa Bồ Đề Đại Trận tìm kiếm khí cơ Ma Tộc!

Dù sao hành động lớn như vậy Hoàng Thiên không tin chỉ chuẩn bị cho một mình y!

Quả nhiên trước đó Hoàng Thiên đã phát giác được mấy nơi tỏa ra

ma khí!

Sau khi thế giới linh hải vỡ nát, Hoàng Thiên liền nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi!

Vô Tướng nhìn Hoàng Thiên, trong ánh mắt cũng có một tia kinh ngạc: "Không ngờ tới, ta quả thực không ngờ tới, cư nhiên có thể sống sót dưới tay Vô Thiên?

Xem ra kỹ thuật đào vong của ngươi khá cao minh nha!

Nhưng cũng thật đen đủi, đã thoát khỏi tay Vô Thiên rồi, tại sao lại đến đây tìm cái chết?

Chẳng lẽ ngươi nghĩ vận khí của mình sẽ tốt như vậy sao?

Ngươi nghĩ mình có một chút xíu thực lực là có thể cứu được con rồng phế vật này trước mặt ta sao?

Cũng tốt, ta đích thân ra tay giúp Vô Thiên xử lý ngươi luôn vậy!" Trong lúc nói chuyện, trên người Vô Tướng, linh khí ma khí ngưng tụ vào nhau, khí tức khổng lồ bộc phát từ cơ thể y, cũng không thấy có động tác lớn gì, liền có một luồng khí thế bàng bạc như sơn như hải bộc phát ra, sau đó như núi băng đất nứt hướng Hoàng Thiên nghiền ép tới.

Luồng khí thế hạo hãn hùng hồn này, giống như tảng thiên thạch khổng lồ từ ngoài vũ trụ rơi xuống, mang theo uy thế vô biên không gì cản nổi, muốn nghiền nát cả mặt đất.

Cuồn cuộn xông về phía Hoàng Thiên!

Trong hư không, không gian bị chấn nhiếp đều vỡ vụn ra.

Ngao Quảng đang trọng thương nhìn chiêu này, vội vàng nói: "Hoàng Thiên đạo hữu, mau chạy đi, đừng quản ta, ngươi không đối phó được Vô Tướng đâu!" Hoàng Thiên nghe vậy cũng chỉ khẽ mỉm

cười nói: "Ngao Quảng, ngươi là huynh đệ của ta mà!" Trong lời nói, một luồng khí thế cuồn cuộn không dứt, lăng lệ như kiếm của Vô Tướng, khí thế như thần như ma giáng lâm trước mặt Hoàng Thiên, sự lăng lệ mang theo khí tức hủy diệt vô tận đó trực tiếp nổ tung trước mặt Hoàng Thiên.

Giống như những đợt sóng cuồng cuộn trào trong biển khơi vô tận, mang theo sức mạnh hàng tỷ quân, muốn nghiền nát mọi thứ cản đường thành mảnh vụn, một đạo khí cơ khiến Ngao Quảng nhìn mà tâm kinh đảm chiến đánh thẳng lên người Hoàng Thiên!

Sau khi khí cơ tản đi, nơi Hoàng Thiên đứng ban đầu là một phiến hư vô, giữa thiên địa cũng không cảm tri được bất kỳ khí tức nào của Hoàng Thiên, Ngao Quảng mục tý dục liệt, bi thống gào thét: "Hoàng Thiên đạo hữu!" Tuy nhiên, một luồng áp bách đạm đạm dần dần dâng cao trong biển linh khí đổ nát, khí tức quen thuộc lại xuất hiện, chỉ có điều lúc này Hoàng Thiên như khói như sương, tồn tại giữa thiên địa, linh khí chuyển động của Vô Tướng cũng bắt đầu dần dần có chút ngưng trệ. "Giả thần giả quỷ sao?" Vô Tướng hào bất tại ý, đối mặt với khí cơ khổng lồ như núi tựa biển, uy nghiêm như ngục như uyên của Hoàng Thiên, trong mắt Vô Tướng lóe lên một tia khoái ý thị huyết, sau đó linh lực huyết dịch trong cơ thể vận chuyển, thân thể Vô Tướng cũng một lần nữa trướng đại, da thịt càng có quang trạch kim loại!

Linh thức của Vô Tướng cũng mãnh liệt bộc phát, muốn tìm vị trí của Hoàng Thiên, sau đó nhất kích tất sát!

Một luồng sát ý sôi trào cuồng bạo, kiêu ngạo vô cùng, bắn ra từ người Vô Tướng.

Lúc này không gian lại dần dần hóa thành một phiến tuyết bạch, Nhân Gian Đại Đạo mở ra trong không gian, vô số đạo nghĩa như từng

sợi tơ quấn quanh Vô Tướng đang sát ý ngút trời.

Lúc này trên không trung, Ngao Quảng thần sắc khẩn trương nhìn hai người trước mặt tranh đấu, uy áp thực chất và sát ý ngưng tụ trong không gian!

Ngao Quảng đã đến giới hạn khả năng đề kháng liền nháy mắt hôn mê, nhưng uy áp trong không gian hoàn toàn không có dấu hiệu dừng lại, sau vài lần tìm kiếm không kết quả, Vô Tướng triệt để mất kiên nhẫn đối trì, vẻ mặt đầy sự âm hiểm, sát cơ càng thêm nồng đậm.

"Vô Tướng Đại Đạo!" Ma Tôn Vô Tướng lúc này dốc toàn lực, mưu toan đem Hoàng Thiên từ trong không gian oanh sát ra ngoài.

Ma khí vô biên tàm thực hết thảy xung quanh, Ngao Quảng đang ngã ở một bên với thương tích đầy mình hiển nhiên không chịu nổi loại đánh kích này, da thịt bị ma khí bao phủ phát ra tiếng xèo xèo, nhục thân của Ngao Quảng cư nhiên đang dần bị tiêu dung!

Hoàng Thiên thấy thế, thần niệm khẽ động, Tam Nguyên Đạo Nghĩa hình thành một đạo màng bảo hộ trên thân Ngao Quảng, cùng đạo nghĩa Vô Tướng kia không ngừng cắn xé lẫn nhau!

"Khí Bế!" Một trong Tam Nguyên Đạo Nghĩa có khả năng khống chế khí cơ vạn vật, trực tiếp phong tỏa linh khí quanh thân Vô Tướng.

Nói là phong tỏa, không bằng nói là chưởng khống chuẩn xác.

Thông qua Khí chi Đại Đạo, Hoàng Thiên rõ ràng cảm giác được mình có thể khống chế thiên địa linh khí lưu động, thậm chí khống chế linh khí trong cơ thể kẻ địch.

Chỉ cần lúc địch nhân thủ thời khắc mấu chốt, ba động một tia linh khí liền có thể khiến địch nhân chịu phản phệ.

Khí chi Đại Đạo bố tán quanh thân Vô Tướng, hắn lập tức sát giác được linh khí dị thường, nhưng thân là viên mãn kỳ, linh khí trong cơ

thể Vô Tướng so với không gian bên ngoài nhiều hơn quá nhiều.

Vô Tướng khinh miệt nhìn xung quanh nói: "Đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu liền học được chút kỹ lượng này?

Thật nực cười, chiến đấu ở cảnh giới này mà kỹ xảo lại như hài đồng, khống chế linh khí xung quanh chỉ để hy vọng nhìn ta kiệt lực mà chết sao?

Ha ha ha ha!" Vô Tướng cuồng vọng trào phúng, khí cơ trên thân càng thêm nồng đậm.

Hoàng Thiên đối với những lời này sung nhĩ bất văn, chỉ bình tĩnh niệm đạo: "Tinh Tuyệt!" Đốn thời gian khí cơ bạo trướng, Vô Tướng như một quả cầu da bị xì hơi, khí cơ trên người biến mất không còn tăm hơi, lúc này Vô Tướng như một phàm nhân!

Trong mắt hắn sinh ra một tia sợ hãi, Vô Tướng mưu toan thấu hiểu chiêu số của Hoàng Thiên nhưng lại vô pháp lý giải!

"Chẳng lẽ trong lúc vô tình đã hạ độc ta?

Bất khả năng!

Nhất định là tâm ma chi loại không gian!" Vô Tướng đại thanh khiếu đạo: "Hoàng Thiên, gạt không được ta!

Là huyễn cảnh!" Hoàng Thiên xuất hiện trước mắt Vô Tướng, thương hại lắc đầu đạo: "Ngươi tưởng là huyễn giác, cũng là loại huyễn giác ngươi không thể lý giải!" Hoàng Thiên vẫn chưa sử dụng Thần chi Đạo Nghĩa - Thần Diệt!

Dù sao cũng phải phát tiết tình cảm một chút cho tốt!

Thuấn gian Hoàng Thiên động, thân ảnh nhoáng lên như Thiên Tiên đạp bộ, xuất hiện trước mặt Ma Tôn Vô Tướng, một chưởng vỗ tới.

“Bành!” Động đậy không được, linh khí toàn vô, Vô Tướng bị tát một cái thực thụ, cả hàm răng đều bị đánh nát mất mấy cái, thân thể như diều đứt dây bay xa vạn trượng, đâm mạnh vào vách ngăn không gian, trực tiếp đâm ra những vết rạn chằng chịt như mạng nhện, sau đó lăn xuống, ngã gục trên mặt đất, sinh tử chưa biết.

Tiếp theo Hoàng Thiên tâm niệm khẽ động liền đem Vô Tướng tóm lại.

Chương 153

Vô Tướng với khuôn mặt đầy máu hiển nhiên không chấp nhận nổi hiện thực này!

Tu vi viên mãn cư nhiên bị khu khu Nhân tộc ngược sát?

Đến cơ hội ra tay cũng không có, lúc này Vô Tướng cuối cùng nhận thức được Hoàng Thiên căn bản không hề chạy trốn, ngược lại lúc này Vô Thiên khẳng định đã bị giết chết!

Thậm chí liên cầu cứu cũng không có cơ hội.

Hắn đoán đúng đại bán, chỉ là không có vận khí tốt như Vô Thiên, không có người đến cứu!

Hoàng Thiên vẻ mặt bình tĩnh xách Vô Tướng đến trước mặt Ngao Quảng!

"Ngao Quảng, có muốn sảng khoái một chút không!" Ngao Quảng vừa khôi phục tri giác, tỉnh lại liền thấy Hoàng Thiên đạo hữu đang bình tĩnh xách Ma Tôn Vô Tướng!

Ngao Quảng nhất thời khó tin nhìn Hoàng Thiên, trong lòng không thể kiềm chế địa chấn kinh.

Thực lực của Hoàng Thiên tiểu hữu rốt cuộc đạt đến mức nào, rốt cuộc lúc nãy đã xảy ra chuyện gì?

Ngao Quảng ngây dại dụi mắt, xác định không nhìn lầm.

Vẫn là người đó, chỉ có điều lúc này Vô Tướng như một con chó chết bị Hoàng Thiên xách trong tay, khí cơ trên thân cũng hoàn toàn không còn!

"Không... không cần đâu, Hoàng Thiên đạo hữu xử trí là tốt rồi!"

Ngao Quảng kinh hãi dư vội vàng xua tay đạo: "Hoàng Thiên lão đệ thật là thần nhân nha!" Thấy Ngao Quảng không có ý định động thủ, Hoàng Thiên trên mặt lộ ra một tia biểu tình đáng tiếc, nhưng biểu tình đó cũng nhanh chóng biến thành khoái lạc!

Hoàng Thiên túm lấy Vô Tướng không nói một lời, vận động linh khí đem Vô Tướng hoán tỉnh, mỉm cười đạo: "Bản tôn tiếp tục!" Ngay sau đó, Vô Tướng chỉ cảm thấy má trái vang lên một tiếng "chát", hàn ý thấu xương, đau đớn kịch liệt như thể nửa bên mặt bị phiến phi đi vậy.

Thân thể tố chất của Vô Tướng cực kỳ biến thái, đã mấy triệu năm hắn chưa cảm thụ loại thống khổ và tu nhục này.

Chưa kịp phát ra thảm thiết khiếu, má phải Vô Tướng cũng bị Hoàng Thiên dùng lực tát tới tấp.

Đường đường là một trong các Ma tộc trưởng lão, có tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn, lúc này hai bên mặt lại bị liên tục đánh mạnh, trong không gian vang lên tiếng bôm bốp.

Đầu của Vô Tướng bị đánh vẹo sang phải rồi lại sang trái, thân hình lảo đảo, đầu óc choáng váng, máu tươi từ miệng mũi đều trào ra!

Tuy rằng tổn thương thân thể đối với tu sĩ không phải yếu hại, nhưng loại tu nhục này khiến kẻ luôn đi nhục nhã người khác như Vô Tướng thập phân sụp đổ!

Mấy chục phút sau, Hoàng Thiên cảm thấy tát đã tay rồi mới tùy thủ quăng đi.

Thân tử Vô Tướng lảo đảo ngã xuống, hoàn toàn không thành nhân hình, hai bên má sưng tấy tím tái, làn da đen hồng bóng loáng như quả đào chín thấu, chỉ cần chạm nhẹ là vỡ ra chảy nước vậy.

Hoàng Thiên cũng không hề toàn lực xuất thủ, hắn khống chế lực

độ và góc độ để đạt hiệu quả sỉ nhục tốt nhất!

Một hồi lâu, thần trí Vô Tướng mới hơi tỉnh táo, tức khắc cảm giác hai bên má đau rát hỏa lạt, một lời cũng không thốt ra được, chỉ dùng ánh mắt âm độc nhìn Hoàng Thiên, hận không thể nuốt tươi hắn.

"Không cảm thấy sảng khoái sao?

Lúc trước không phải rất đắc ý sao?" Hoàng Thiên đạm đạm tiếu đạo: "Ngao Quảng lão ca, thật sự không tới làm hai cái sao, sảng khoái lắm!" "Thôi thôi!" Ngao Quảng cười khổ xua tay, đột nhiên hỏi: "Hoàng Thiên tiểu hữu, ngài làm sao thoát ra được?" "Ta?

Ta đem Vô Thiên làm thịt, không ngờ bị Hồng Quân lão nhi cứu đi.

Ta thấy trong đại trận có khí tức Ma tộc kỳ quái nên tới đây!" Hoàng Thiên tùy ý đáp.

Lời này như vạn đạo kinh lôi nổ vang trong lòng Ngao Quảng!

Làm thịt Vô Thiên?

Hồng Quân lão tổ?

Đùa gì vậy!

Nhưng nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Hoàng Thiên, Ngao Quảng cũng không dám nói gì thêm.

"Nga!

Nga...

Hoàng Thiên lão đệ, chúng ta mau rời khỏi nơi này đi!

Chuyện này nhất định phải điều tra rõ ràng!" "Được!

Thần Diệt!" Mang theo Ngao Quảng bị thương, Hoàng Thiên khẽ thốt ra hai chữ, tay vẫy một cái đem ngọc bài trên người Vô Tướng thu vào tay, hai người liền biến mất trong đại trận.

Trước khi rời đi, Ngao Quảng đặc ý nhìn Vô Tướng đang gục dưới đất, chỉ thấy nhục thân bắt đầu tiêu dung, hồn phách cũng vô pháp đào ly, chỉ biết thống khổ gào thét!

Một đại cường giả cứ như vậy tiêu tán!

Ngao Quảng cố nén chấn hạm trong lòng, cùng Hoàng Thiên xuất hiện tại đại điện Tu Di sơn!

Nhìn lại chúng nhân các tộc, Hoàng Thiên chú ý thấy người của Yêu tộc, Vu tộc thân trên hào vô thương tích, khí tức hình như còn tinh tiến hơn!

Lúc này, Kim Phượng toàn thân đầy vết thương, đi cà nhắc bước tới, thấy Ngao Quảng thương tích đầy mình thì liền quỳ xuống trước mặt Hoàng Thiên!

"Hoàng Thiên huynh đệ, ơn cứu mạng này, Phượng Hoàng tộc ta nhất định dũng tuyền tương báo!" Kim Phượng kích động đạo.

Hoàng Thiên thấy cảnh này cũng nghẩn người.

Tình huống gì đây?

Ta không phải đi cứu Ngao Quảng sao?

Kim Phượng đang quỳ địa tiếp tục đạo: "Nếu không phải Hoàng Thiên huynh đệ gọi Khí Thiên đạo hữu tới chi viện, ta đã chết trong tay Ma tộc rồi!" Hoàng Thiên nhìn về phía Khí Thiên, hai bên trao đổi ánh mắt, Hoàng Thiên liền vội vàng đáp lời: "À!

Ta sát giác có điểm không đúng nên phân binh hai đường, hạnh hảo đều kịp lúc!

Ta cũng lo lắng muốn chết!" Lúc này có được nhân tình to lớn thế này, Hoàng Thiên làm sao có thể không nhận lấy chứ!

Sau đó, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trong đại điện cố tác kinh ngạc

tiến lên hỏi: “Hoàng Thiên đạo hữu, Ngao Quảng đạo hữu, đã xảy ra chuyện gì?

Chương 154

Chẳng lẽ cũng bị Ma tộc nhân thâu tập?" Hoàng Thiên cười lạnh một tiếng: "Chuyện này ta cũng có mấy câu hỏi muốn thỉnh giáo hai vị đạo hữu.

Vì sao Ma tộc có thể tiềm phục trong Liên Hoa Bồ Đề đại trận?

Vì sao Ma tộc trên người lại có ngọc bài về đại điện?

Vì sao phát sinh chuyện lớn như vậy, nhị vị là người chưởng khống đại trận lại không có động tĩnh gì?" Hoàng Thiên trực chỉ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề!

Tiếp Dẫn cũng không não nộ, mang theo vẻ áy náy nói: "Hoàng Thiên đạo hữu trách tội rất đúng!

Đúng là Tu Di sơn ta có sơ hở, chỉ là đạo hữu không biết, Liên Hoa Bồ Đề đại trận mỗi khi tụ linh, nhị vị chúng ta liền khó lòng chưởng khống, đó là do sư tôn Hồng Quân đạo tổ định ra!

Lần này lại bị Ma tộc nhân chưởng khống, đúng là thất ngộ của ta!" "Hạnh hảo Hoàng Thiên đạo hữu đại vận gia thân, trong kiếp nạn lần này còn đột phá vào hàng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Thật là khả hỉ khả hạ nha!" Chuẩn Đề vội vàng đánh trống lảng.

Hai người Tu Di sơn đã quyết tâm đem hết thảy sự tình đổ lên đầu Ma tộc.

Hoàng Thiên cũng không có chứng cứ, sau đó chúng nhân thương nghị một lát, Nhân tộc, Phượng Hoàng tộc, Long tộc đối với Ma tộc công thế đã không thể ngăn cản!

Tin tức trưởng lão Vũ Kỳ của Vũ tộc thân vong cũng chọc giận toàn bộ Vũ tộc!

Chỉ là chúng nhân đều đang đợi một kẻ đứng đầu mà thôi.

Lúc này trong đại điện Tu Di sơn, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đứng hai bên một lão giả, người này chính là Hồng Quân lão tổ.

Hồng Quân đả tọa một lát sau đó nhắm mắt hỏi: "Hành động lần này là ai định đoạt?" Lời vừa thốt ra, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề liền phác thông quỳ rạp xuống đất, Tiếp Dẫn run rẩy đạo: "Lão tổ bớt giận, chúng ta bị Vô Thiên kia cổ hoặc, cũng là muốn nhân lúc Đạo Tổ quy vị mà túc thanh những chủng tộc tạp nham trên Hồng Hoang!

Vọng lão tổ thể lượng!" "Ngu xuẩn!" Nhất thời trong đại điện chỉ có thể nghe thấy tiếng tim đập của hai người đang dập đầu xuống đất, không khí căng thẳng như một đôi cự thủ bóp nghẹt cổ họng bọn họ.

"Nếu không phải ta trở về, chẳng lẽ định dùng đại trận giết chết đám người Hoàng Thiên?" Hồng Quân nhìn hai người thở dài: "Hai người các ngươi liền một phần vạn của Hoàng Thiên cũng không bằng!" "Khí Thiên bên cạnh Hoàng Thiên, không thấu thực lực đã lỗ mãng hành sự suýt nữa làm hỏng đại kế của ta!

Khí Thiên kia là Chuẩn Hỗn Độn Chí Tôn!

Chỉ cách Hỗn Độn Chí Tôn một bước chân, đại trận có thể giết được Hoàng Thiên sao?" Lời của Hồng Quân như kinh lôi đánh tỉnh hai người, mồ hôi hạt lớn lăn dài xuống.

Lúc trước hai người cứ ngỡ Hoàng Thiên là cá trong chậu, hiện giờ nhìn lại thì bọn hắn mới là kẻ vừa đi dạo mấy vòng trước cửa tử!

Hồng Quân đứng dậy nhìn về phía đông đạo: "Các ngươi tưởng vì sao ta coi trọng Hoàng Thiên?

Tưởng khu khu Nhân tộc vì sao có thể trong ngàn năm ngắn ngủi liền tru diệt Linh tộc của Dương Mi đạo hữu?

Không!" "Lão tổ, Hoàng Thiên phía sau có người?" Tiếp Dẫn cẩn

thận hỏi.

"Có thể có, cũng có thể không!

Hoàng Thiên là một phân hồn của Luân Hồi, sau bị Nữ Oa tiểu nhi hóa tác Nhân tộc!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lần nữa kinh hãi, Hoàng Thiên phía sau cư nhiên là Chí tôn chốn Cửu U, kẻ đối kháng thiên địa - Luân Hồi Đạo Tôn!!!

"Hiện tại đã biết sở tác sở vi ngu muội nhường nào chưa!" Hồng Quân liếc nhìn hai người, cả hai vội vàng đạo: "Vọng lão tổ trách phạt!" "Cũng được!

Cũng được!

Lần này hai người các ngươi nếu giết chết Hoàng Thiên, chuyện đó lại phát sinh tại Tu Di sơn, cuối cùng thiên hạ sẽ chỉ trích Hồng Quân ta, chứ không phải Ma tộc!

La Hầu vẫn như cũ thích những thủ đoạn tiểu nhân này." Hồng Quân xua tay cho hai người lui xuống, nhìn về phía đông nói: "Lần này cũng đụng độ rồi sao!

Phúc họa phải tiếp tục chờ xem nha!

Luân Hồi, ta hiếu kỳ nếu phân hồn của ngươi bị khống chế, liệu có ảnh hưởng đến đạo tâm của ngươi không?

Phí tận tâm cơ để Khí Thiên thủ hộ Nhân tộc, bản thân tàng ẩn trong bóng tối để phân hồn phá đạo, ta thiên thiên muốn phá cái thiên niên bố cục này!" "Tà môn oai đạo không dùng được là tốt nhất!" Hồng Quân bào tay vung lên, một đạo khí tức ẩn bí chí cực từ từ hòa vào chân trời!

Nào ngờ chỉ một nét vẽ khẽ khàng này lại khiến Hoàng Thiên lâm vào tử cục không lâu sau đó.

Những chuyện này Hoàng Thiên tự nhiên không biết, cùng Khí Thiên trở về Nhân tộc hoàng thành sau liền lần nữa bế quan, lần ngộ đạo này, Hoàng Thiên cần hiểu biết nhiều hơn.

Trong lúc Hoàng Thiên tĩnh tu, hệ thống trầm tịch đã lâu lại lần nữa phát ra âm thanh!

"Túc chủ: Hoàng Thiên!" "Chém giết một danh Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhiệm vụ hoàn thành." "Hoạch đắc thưởng lệ: Thiên Đạo Nguyên Đan: Có thể cảm ngộ Thiên Đạo, đột phá gông xiềng Thiên Đạo!

Thượng Cổ Cấm Chế Quyết: Bao hàm thiên địa cấm chế!

Bản Nguyên Chi Kính: Có thể hóa thân bản nguyên đạo nghĩa, bóng trong gương giống hệt bản tôn!" Lần này hệ thống thật hào phóng, cuối cùng cũng ném ra mấy thứ có đại dụng.

Thú thực Hoàng Thiên cũng không hiểu hệ thống lúc nào thì ban thưởng, dường như mỗi lần hắn tiêu diệt một tộc hoặc chém giết kẻ có cảnh giới cao hơn, hệ thống mới có phản ứng!

Những vật phẩm như Phong Thiên Trận trước kia hiện giờ nhìn lại đúng là không đủ dùng, đối kháng Vô Thiên thì Phong Thiên Trận gần như vô dụng, diện đối Hồng Quân thì thủ đoạn linh bảo lại tỏ ra thập phân buồn cười!

Sau đó, Hoàng Thiên vội vàng bắt đầu cảm thụ Thượng Cổ Cấm Chế Quyết và Bản Nguyên Chi Kính!

Chờ Ngao Quảng và Kim Phượng xuất quan, ngày lành của Ma tộc không còn nhiều nữa!

Long tộc, Ngao Quảng cũng mang nửa bình tinh huyết còn lại về tộc, mười đại trưởng lão mắt đều trợn tròn, sau khi nghe Ngao Quảng thuật lại, chúng nhân Long tộc lần đầu tiên có sự cảm kích đối với

Nhân tộc.

Phượng Hoàng tộc tại Bất Tử Hỏa Sơn, Hỏa Phượng nhìn Kim Phượng đầy thương tích suýt chút nữa đã sát hướng Ma tộc, chỉ là bị Tuyết Phượng ngăn lại, sau đó Hỏa Phượng đối với tu sĩ Nhân tộc đến Bất Tử Hỏa Sơn cũng đối đãi chân tâm.

Nhân tộc vốn tính thiện lương, chẳng mấy chốc Nhân tộc và Phượng Hoàng tộc đã hòa làm một.

Thời gian này Hoàng Thiên một bên nghiên cứu Bản Nguyên Chi Kính, một bên củng cố tu vi và đại đạo!

Nhân tộc có Nhân Sâm Quả của Trấn Nguyên Tử gia trì, sinh cơ mỗi người càng thêm nồng hậu, Nhân Gian Đại Đạo cũng dần truyền khai trong Nhân tộc, người tu tập vô số!

Một ngày, Hoàng Thiên nghiên cứu Thượng Cổ Cấm Chế Quyết và Bản Nguyên Kính cũng hòm hòm, chỉ có Thiên Đạo Nguyên Đan là Hoàng Thiên mãi không hiểu nổi, uy lực Thiên Đạo hàm chứa trong đó vô cùng hãi hùng, nồng đậm hơn cả Thiên Đạo Lôi Kiếp lúc trước, Hoàng Thiên không dám tùy tiện thôn phục!

Thiên Đạo Nguyên Đan đối với hắn dường như vô dụng, cả Nhân tộc cũng không ai có thể thừa thụ nổi uy áp Thiên Đạo!

Không đúng, Hoàng Thiên chợt nhớ ra một người!

"Khí Thiên chẳng mấy chốc có thể thừa thụ!

Chương 155

Đan dược này không biết đối với hắn có dùng không!" Hoàng Thiên rảo bước đến phòng Khí Thiên, hai người ngồi đối diện, Hoàng Thiên cũng không phế thoại, trực tiếp lấy Thiên Đạo Nguyên Đan ra.

Trong tay Hoàng Thiên vốn hào vô phản ứng, lúc này đan dược lại phát ra hồng quang nhàn nhạt, huyền phù trong không trung, Thiên Đạo chi uy vô tận bắt đầu tiết lộ!

Khí Thiên vốn lãnh đạm lúc này trong mắt lại lóe lên một tia kích động!

Hoàng Thiên thấy thế cũng đại khái hiểu được đan dược này trân quý nhường nào, vật có thể khiến Chuẩn Hỗn Độn Chí Tôn khao khát trong thiên địa này chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Hoàng Thiên đạm nhiên đạo: "Vật này ta có được trong đại trận, giúp ta nhìn xem, ta vẫn luôn không tham thấu được ảo diệu bên trong!" Dứt lời Hoàng Thiên đưa đan dược vào tay Khí Thiên.

Khí Thiên vốn ba lăng bất kinh lúc này lại dùng hai tay tiếp lấy, mở lời: "Đây là Thiên Đạo Chi Đan, do Tam Thiên Đại Đạo sinh ra, căn bản vô pháp luyện chế, đan dược này đối với việc cảm thụ cảnh giới cực kỳ trọng yếu!

Nó có thể giúp đột phá 'Ngã Thức'." Lần đầu nghe thấy lý luận này Hoàng Thiên thập phân hiếu kỳ hỏi: "Ngã Thức??" Khí Thiên tùy thủ đưa đan dược trả cho Hoàng Thiên: "Thần thức của ngươi lúc này có thể cảm ứng vạn thủy thiên sơn, vũ trụ Hồng Hoang, có thể duyệt tận thiên địa, nhưng những thứ đó đều không thoát ly khỏi sự tồn tại của tự ngã!

Đó chính là Ngã Thức!" Khí Thiên giới thiệu cực kỳ giản đoản,

Hoàng Thiên vẫn như cũ ở trong sương mù.

Thấy vẻ mặt không hiểu của Hoàng Thiên, Khí Thiên liền nói: "Dùng hết biện pháp đi ra khỏi căn phòng này xem!" Nghe câu này Hoàng Thiên bán tín bán nghi đứng dậy, một bước đạp ra cửa phòng, nhưng thuấn gian đó dường như không tồn tại, Hoàng Thiên vẫn ở nguyên chỗ cũ!

Hoàng Thiên liền nổi lên hứng thú và nghiêm túc.

Dù sao không phải ai cũng có vận khí được Chuẩn Hỗn Độn Chí Tôn chỉ điểm!

"Nhân Gian Đạo!

Đạo Môn Khai!" Hoàng Thiên không chút do dự trực tiếp lôi kéo xung quanh vào trong Nhân Gian Đại Đạo, nhìn hết thảy bị thúc phược, Hoàng Thiên cười bước ra cửa phòng!

Khắc tiếp theo, Hoàng Thiên vẫn nhìn thấy Khí Thiên lãnh đạm, vẫn đang đứng ở nguyên chỗ!

Một luồng hàn ý ập đến, Hoàng Thiên thuấn gian phát hiện mình thật nhược tiểu!

"Khí Bế!

Tinh Tuyệt!

Thần Diệt!" Hoàng Thiên đồng thời thích phóng Tam Nguyên Đạo Nghĩa công hướng Khí Thiên, cùng lúc đó Phá Cấm Châu như quang như ảnh bắn ra!

Đó là công sát mạnh nhất của Hoàng Thiên!

Linh khí biến mất, hồn phách diệt tuyệt, trên thi thể bị Phá Cấm Châu xuyên thủng!

Hoàng Thiên lần nữa bước ra đại môn, nhưng hiện ra trước mắt

không phải cảnh bên ngoài, mà vẫn là Khí Thiên bình tĩnh với ánh mắt mang theo tán hứa!

"Công kích của ngươi ở hàng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên ứng là đệ nhất nhân!" "Mẹ nó!" Hoàng Thiên mắng một câu chửi thề!

"Đây là cái gì?

Huyễn thuật sao?" Hoàng Thiên bất mãn đạo: "Rõ ràng là hiện thực thế giới nha!

Công kích của ta liên một cánh cửa gỗ cũng không đánh nát được?" "Thử nữa không?" "Thử!" Hoàng Thiên nghiến răng, trước thân xuất hiện một mặt gương cổ phác, trong gương Hoàng Thiên hiên ngang đứng thẳng, sau đó Hoàng Thiên trong gương liền xuất hiện trong phòng, hai người có khí tức đạo nghĩa giống hệt nhau!

"Bản Nguyên Chi Kính!

Cho ta xông!" Hoàng Thiên cùng phân thân, một người hướng ra môn ngoại, một người công hướng Khí Thiên!

Thủ đoạn mới nhất của Hoàng Thiên cũng đã dùng ra!

Phân thân dùng thủ đoạn cũng giống hệt Hoàng Thiên, bản thể Hoàng Thiên lần nữa ra môn, nhưng trước mắt vẫn là Khí Thiên và hóa thân Bản Nguyên Chi Kính đang ngã dưới đất!

"Thử nữa không?" "Phục rồi!

Cái 'Ngã Thức' này là thần thông quái quỷ gì vậy!" Hoàng Thiên mệt mỏi ngồi xuống, lần ra tay này khiến hắn cảm thấy thất bại vô hạn!

"Ngã Thức đối với Hỗn Nguyên Đạo Chủ thập phân trọng yếu, từ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tiến vào Hỗn Nguyên Đạo Chủ liền phải khống chế Ngã Thức!

Tự ngã nhận thức, tự ngã bản mệnh, tự ngã thần hồn!

Đồng thời ta cũng có thể khống chế Ngã Thức của ngươi.

Đơn giản là sau cảnh giới Hỗn Nguyên Đạo Chủ, thiên linh địa bảo chỉ là phụ trợ mà thôi, những thứ này chỉ cần có thể ảnh hưởng Ngã Thức của người khác liền có hiệu quả!" Hoàng Thiên tựa hiểu phi hiểu: "Vừa rồi là ngài ảnh hưởng Ngã Thức của ta?

Cho nên ta vô luận thế nào cũng không bước ra khỏi đại môn?" Khí Thiên gật đầu rồi lại lắc đầu nói: "Ta là khống chế Ngã Thức của ngươi!

Chứ không phải ảnh hưởng!" Phụt!

Hoàng Thiên một ngụm trà nóng phun ra!

Hỗn Độn Chí Tôn bá khí vậy sao?

Khí Thiên dường như nhìn thấu Hoàng Thiên, nói: "Không phải vấn đề cảnh giới, Hỗn Nguyên Đạo Chủ cũng có thể khống chế, Ngã Thức của ngươi lúc này mỏng manh như hài nhi vậy!

Muốn tiến vào Hỗn Nguyên Đạo Chủ, Ngã Thức của ngươi phải trưởng thành như thanh thiếu niên, còn Hỗn Độn Chí Tôn thì Ngã Thức mạnh mẽ như nam tử tráng niên vậy!" "Cho chút thể diện đi!

Ta dù sao cũng là trưởng của Nhân tộc!" Hoàng Thiên bị đả kích, thất lạc bước ra đại môn.

Lần này Khí Thiên không khống chế Ngã Thức của Hoàng Thiên, mở cửa gỗ ra, đập vào mắt Hoàng Thiên là hành lang quen thuộc...

"Ai da, thật mất mặt!" Hoàng Thiên đầu cũng không ngoảnh lại, tùy thủ ném ngược về phía sau một vật: "Tặng ngài!" Khí Thiên thuận tay bắt lấy, trong lòng bàn tay chính là Thiên Đạo Nguyên Đan!

Không đợi Khí Thiên mở miệng, Hoàng Thiên đã chuồn mất!

Nhìn đan dược trong tay, tâm trạng Khí Thiên nhất thời vô cùng phức tạp.

Ngàn năm tương xử, Khí Thiên chưa từng thực sự thân cận với Hoàng Thiên, vậy mà đan dược trọng yếu như thế, Hoàng Thiên cư nhiên chắp tay tặng cho!

Khí Thiên ngẩn ngơ mấy giây, lần đầu tiên học theo lễ tiết nhân loại, hướng về phía chỗ ở của Hoàng Thiên mà tác ấp!

Sau đó Khí Thiên bắt đầu bế quan, lần bế quan này đến khi hai người gặp lại đã là chuyện của ngàn năm sau.

Mấy năm sau, ngoài Nhân tộc hoàng thành nhân sơn nhân hải, chăng đèn kết hoa, khắp nơi là cảnh tượng hỷ khánh.

Chương 156

Hôm nay chính là ngày hội đàm giữa Nhân tộc, Long tộc và Phượng Hoàng tộc!

Một lát sau, trên bầu trời hàng trăm phượng hoàng che kín cả một vùng, bộ lông tiên diễm khiến hài đồng Nhân tộc đuổi theo không ngớt.

Kim Phượng dẫn đầu hạ lạc xuống Nhân tộc hoàng thành, chúng nhân hóa tác nhân hình rồi cùng chúng nhân Nhân tộc đón tiếp giao đàm, không khí vô cùng náo nhiệt!

Lúc này trên không trung cũng truyền đến từng trận long ngâm, cự long vạn trượng xuất hiện giữa tầng mây.

Nhân tộc cũng dùng vũ điệu long đăng nghênh tiếp Long tộc, dẫn đầu là Ngao Quảng, mười đại trưởng lão cũng đi theo phía sau.

Giờ đây Long tộc đối với Nhân tộc thập phân hữu hảo, thậm chí là yêu thích!

Nhiều thứ của Nhân tộc cũng truyền vào các tộc, Ngao Quảng càng ưa chuộng mỹ thực Nhân tộc, lần nào cũng mang đủ loại giai hào về, hận không thể mang theo mấy đầu bếp!

Nếu không phải Hoàng Thiên ngăn lại, hắn thật sự định bê đi cả một tòa tửu lâu!

Chỉ là Long tộc ở dưới biển, đầu bếp thực sự không nguyện ý tới, đảo là trong cảnh nội Phượng Hoàng tộc đã có không ít tửu lâu rồi!

Hội đàm chính thức của tam tộc cũng từ đó bắt đầu.

Trong Nhân tộc hoàng thành, mấy chục người tụ tập tại hoàng cung đại điện, ca vũ thăng bình, mỹ tửu giai hào, hiện trường khí phân

hòa lạc dung dung!

Phượng Hoàng tộc và Long tộc đều hóa tác nhân hình, tại tịch gian đàm tiếu phong sinh.

Các tộc cũng thương nghị nhiều chuyện về mậu dịch, địa chỉ tu luyện, mãi đến tận chạng vạng mới tán đi.

Đêm khuya, trong phòng ngủ của Hoàng Thiên.

Ba người tề tụ, Ngao Quảng, Kim Phượng lúc này cùng Hoàng Thiên đang ngồi nghiêm chỉnh bên bàn khách.

"Hoàng Thiên lão đệ có chuyện muốn thương nghị với hai người chúng ta!

Cứ nói vô phương, đều là anh em một nhà!" Ngao Quảng khai tâm nói.

Kim Phượng cũng gật đầu: "Hoàng Thiên lão đệ cứ trực tiếp nói đi, ở đây không có người ngoài!" Hoàng Thiên nhìn Ngao Quảng và Kim Phượng, chậm rãi nói: "Lần này mời nhị vị đến là vì chuyện của Ma tộc.

Ma tộc tại Tu Di sơn câu kết với Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề thí đồ sát hại ta, may mà mạng ta lớn mới tử lý đào sinh!" "Lần này ta đã tu dưỡng xong, huống hồ trưởng lão của Vũ tộc cũng chết trong tay Ma tộc, lần này là muốn cùng nhị vị thương nghị cách thôn tính Ma tộc!

Báo thù Tu Di sơn!

Chuyện này hệ trọng nên mới lao phiền nhị vị ca ca thân tự thương nghị!" Hoàng Thiên cẩn thận đạo: "Dã tâm thống nhất của Ma tộc chưa dứt, chi bằng tiên hạ thủ vi cường, ta liên hợp Vũ tộc sát hướng Ma vực!" Ngao Quảng nghe xong, cũng thu lại biểu tình vui vẻ, nghiêm túc nhìn Hoàng Thiên.

Cảnh tượng bị trọng thương vẫn còn rõ mồn một, Ngao Quảng đối với Ma tộc cũng sát tâm tứ khởi!

Ngao Quảng lãnh lãnh đạo: "Hoàng Thiên lão đệ một câu thôi, Long tộc phụng bồi đến cùng!

Ma tộc cũng thực sự hiêu trương chí cực rồi." Kim Phượng lúc này lại do dự: "Phượng Hoàng tộc ta lúc này thực lực chưa khôi phục, mạo nhiên tiến công?

Ta cũng tử thương thảm trọng nha!

Huống hồ Vũ tộc bên cạnh Phượng Hoàng tộc ta vẫn luôn hổ thị đam đam!

Hoàng Thiên lão đệ chuyện này phải tam tư!" Nghe vậy Ngao Quảng không vui, cơ phúng đạo: "Giờ người ta còn dám trực tiếp giết cả tộc trưởng Phượng Hoàng tộc rồi, còn úy thủ úy cước?

Không xuất thủ, Ma tộc sẽ thiện bãi cam hưu sao?

Tên Vô Thiên của Ma tộc kia đã được cứu thoát, lúc đó Phượng Hoàng tộc liệu có giữ nổi Bất Tử Hỏa Sơn không?" Đối mặt với sự châm chọc của Ngao Quảng, Kim Phượng tự nhiên không có cách nào cãi lại, chỉ nhìn Hoàng Thiên nói: "Nếu Hoàng Thiên lão đệ chấp ý muốn đánh, Kim Phượng ta nguyện lấy tính mạng bầu bạn!" Thấy hai người biểu thái, Hoàng Thiên vội nói: "Bất tất, bất tất, chân tâm của Kim Phượng huynh trưởng thiên địa khả giám, nhưng lần này xuất kích chủ lực không phải chúng ta!" Nghe lời này, Kim Phượng nổi lên hứng thú: "Chẳng lẽ Hoàng Thiên lão đệ có an bài khác?" "Kim Phượng huynh trưởng lo lắng Vũ tộc, nhưng Vũ tộc và Ma tộc cũng có đại thù nha!

Vũ Kỳ chết thảm trong tay Ma tộc, Vũ tộc mới là chủ lực tiến công, huống hồ trong mắt Vũ tộc, Phượng Hoàng tộc chẳng phải là

một lũ hào vô cốt khí sao!

Lần này chúng ta liền diễn một màn không có cốt khí cho bọn hắn xem!" "Chuyện này là thế nào?" Kim Phượng tò mò.

Kế sách của Hoàng Thiên có thể khiến Vũ tộc và Ma tộc lưỡng bại câu thương, đối với Phượng Hoàng tộc là cực tốt!

"Kim Phượng huynh trưởng, lần này ta sẽ khiến Ma tộc và Vũ tộc lưỡng bại câu thương!

Vũ tộc chiếm lĩnh đại bán thổ địa xong liền không thèm để mắt tới Phượng Hoàng tộc, đó mới là cái lợi của chúng ta!

Thử hỏi khi cự thú bác đấu, ai lại để ý đến đám côn trùng sau lưng!" Hoàng Thiên ngừng một chút rồi tiếp tục: "Ta cũng sẽ tới Vũ tộc cộng đồng thương nghị!

Ta tin rằng tin tức Thái Thản tộc phản biến có thể khiến hắn hứng thú!" "?" Kim Phượng dường như tưởng mình nghe nhầm!

Lão đệ làm sao biết Thái Thản tộc sẽ phản biến lúc đại chiến, vạn nhất Vũ tộc lạc bại, Thái Thản tộc sẽ nguy hiểm!

Hoàng Thiên cười cười khoan úy đạo: "Huynh trưởng không cần lo lắng, chuyện Thái Thản tộc phản biến ta có nắm chắc!" Lão tử đương nhiên nắm chắc rồi, ta hiện tại là đại lý tộc trưởng của tộc Thái Thản mà!

Hoàng Thiên trong lòng cười thầm nhưng mặt vẫn duy trì nụ cười nhạt.

Nhất thời Kim Phượng hãm vào trầm tư, Ngao Quảng bên cạnh vỗ bàn cái rầm: "Hoàng Thiên lão đệ, đừng quản hắn, hai tộc chúng ta cũng đủ diệt Ma tộc!

Kim Phượng ta dù gì cũng là tộc trưởng một tộc, sao làm việc lại

bà bà mụ mụ như thế!

Hoàng Thiên lão đệ đã nói đến nước này rồi, còn do dự cái gì?" Ngao Quảng thúc ép, Kim Phượng cũng hạ quyết tâm: "Được!

Ta nghe theo Hoàng Thiên lão đệ!

Vận mệnh Phượng Hoàng tộc ta giao phó cho lão đệ vậy!" Ngao Quảng lúc này sảng lãng đại tiếu: "Vậy mới được chứ!

Hoàng Thiên lão đệ, trận chiến đầu tiên này ta phải đánh tiên phong nha!" "Ngao Quảng lão ca đừng gấp, lần này Long tộc có việc lớn hơn cần làm.

Tiến công Ma tộc là một mặt, nhưng chủ lực Long tộc vẫn phải lưu lại Long cung!" "Hoàng Thiên lão đệ cứ nói!

Lần này hành động của Long tộc toàn bộ giao cho lão đệ chỉ huy!" "Tốt!

Chủ lực Long tộc cần làm hai việc: Thứ nhất là phòng ngự Man tộc thừa hư nhập tiệp.

Việc thứ hai phải tùy tình hình chiến trường, chuyện này sau này hãy bàn!" Hoàng Thiên cố ý lấp lửng rồi nói với Kim Phượng: "Phượng Hoàng tộc cũng vậy, chủ lực thực sự vẫn phải tàng ẩn!

Đợi chờ một cơ hội nhất minh kinh nhân!" Ba người nhìn nhau cười một tiếng, đem chén rượu trước mặt uống cạn!

Chương 157

Trong ba chén rượu nhỏ nhoi ấy, một trận đại chiến kéo theo vạn ức sinh linh đã vén màn khai hỏa!

Ít ngày sau, Hoàng Thiên, Kim Phượng cùng Tuyết Phượng đã đứng ngoài Thanh Thiên đại điện của Vũ tộc!

Hoàng Thiên bão quyền đạo: "Nhân tộc Hoàng Thiên cùng Phượng Hoàng tộc Kim Phượng bái kiến Vũ tộc tộc trưởng!" Ba người hạ thấp tư thái đến cực điểm, ngay cả thủ vệ ngoài Thanh Thiên đại điện cũng bất tiết nhìn bọn họ!

Mấy chục phút trôi qua vẫn không ai đoái hoài, Hoàng Thiên liền hỏi một vị thủ vệ: "Lao phiền tiểu huynh đệ vào báo cáo một tiếng!

Không biết Vũ Hạo tộc trưởng có thể kiến diện chúng ta không?" "Câm miệng!

Danh húy tộc trưởng mà ngươi cũng có thể gọi sao?

Tộc trưởng ta có yếu sự, xử lý xong tự nhiên sẽ gặp!

Đợi không được thì cút về đi!" Tên thủ vệ chỉ có thực lực Tiên Đế lại hào vô khách khí khiêu khích, không nể mặt đám người Hoàng Thiên chút nào!

Cho dù là Tuyết Phượng tính cách luôn lãnh tĩnh lúc này cũng có ba phần hỏa khí!

Hoàng Thiên nhìn tên thủ vệ, không nói lời nào, chỉ vi vi nhất tiếu hướng về phía thâm xứ đại điện nói: "Lần này ta tới là muốn thương nghị chuyện cộng phạt Ma tộc, đại sự thế này nên sớm định đoạt thì tốt hơn!" Dứt lời, Hoàng Thiên tứ vô kỵ đạn thích phóng khí tức Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhất thời gian cả đại điện di mạn uy áp

cường liệt!

Nhân Gian Đạo đem cả tòa đại điện thôn phệ vào, một luồng khí tức không thể kháng cự thuấn gian đem hai hàng thủ vệ ngoài đại điện áp đảo xuống đất!

Tên thủ vệ vừa mở miệng bất tốn lúc này thất khiếu lưu huyết, thân hình băng hủy, hiển nhiên được Hoàng Thiên "chiếu cố" đặc biệt!

Khi Hoàng Thiên lần nữa thích phóng uy áp, một trận cuồng phong kỳ dị ập đến, đi tới đâu khí tức Hoàng Thiên bị phá hoại tới đó.

Cuồng phong thanh sắc như từng thanh cương đao chém về phía mặt Hoàng Thiên, nhưng không cần Hoàng Thiên ra tay, Kim Phượng bên cạnh đã bộc phát thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn, đánh lui cuồng phong!

Chỉ tiếc thực lực Kim Phượng cũng khó lòng phá trừ ngọn gió quỷ dị kia, lúc này trong Thanh Thiên đại điện truyền đến tiếng cười sảng lãng: "Hiểu lầm, đều là hiểu lầm!

Vũ Phong!

Đừng hồ loạn xuất thủ!" Sau đó hai bên đình thủ, Hoàng Thiên cùng những người khác bước vào đại điện.

Tên thủ vệ nói năng bất tốn kia đã bị người khiêng đi, con đường tu vi của hắn đời này xem như chấm dứt!

Mấy người tiến vào đại điện, nhưng không phải ở đại sảnh nghị sự của Vũ tộc, mà là một chỗ địa cung.

Lúc này, một tòa luận võ đài cự đại hiện ra trước mắt chúng nhân, trên đài có hai danh cường giả Vũ tộc đang đối công, Vũ Hạo lúc này đang đoan tọa trên quan đài, mỹ tửu giai hào vô cùng khoái hoạt.

Bên cạnh Vũ Hạo, một thiếu niên lang đứng sừng sững, lúc này đang bế mục dưỡng thần, những màn công phòng trên đài dường như không hề gợi lên hứng thú của hắn.

Khí tức trên người thiếu niên này chính là chủ nhân của trận phong bạo quỷ dị lúc nãy!

Ba người bước lên quan đài, Tuyết Phượng tiến lên nói: "Phượng Hoàng tộc Tuyết Phượng bái kiến Vũ tộc tộc trưởng!

Lần này ta tới..." "Hư!" Không đợi Kim Phượng nói hết câu, Vũ Hạo lười biếng nằm trên đùi mỹ nhân nói: "Đừng gấp, đừng gấp, để ta xem xong đã!" Tuyết Phượng tay dừng giữa không trung rồi không nói thêm gì nữa, nhưng đây chính là hiệu quả Hoàng Thiên cần!

Vũ tộc càng xem thường Phượng Hoàng tộc thì càng dễ mắc câu!

Lại qua mấy chục phút, hai người trên đài cũng phân thắng phụ.

Lúc này một lão giả giọng lanh lảnh nói: "Thắng giả tấn thăng một vị, bổng lộc gia bội!

Bại giả đi Hình Đường lĩnh phạt!

Lui!" Theo lời tuyên bố của lão giả, hai người trên đài liền rời đi.

Hoàng Thiên cảm khái Vũ tộc này cũng có ý tứ, cách đề cao thực lực thần tốc này cũng là một phương pháp!

Thưởng phạt nghiêm khắc khiến mọi người đều có động lực, hèn chi bộ tộc này chỉ trong ngàn năm ngắn ngủi đã có thể cát cứ một phương!

Lúc này Kim Phượng đích thân tiến lên đạo: "Vũ tộc trưởng, ta có yếu sự thương nghị!" "Tiến công Ma tộc?

Đại trưởng lão Vũ Kỳ của ta đều chết trong tay Ma tộc rồi, các ngươi lấy gì làm trù mã mời ta phát binh?" Vũ Hạo như một con lão

hồ ly nhìn ba người: "Vũ tộc ta xuất binh, vạn nhất chiến bại, chẳng phải là cơ hội trời ban cho Nhân tộc và Phượng Hoàng tộc sao!" Kim Phượng nghe xong lập tức đạo: "Vạn vạn không dám nha!

Tam tộc chúng ta tại Tu Di sơn đều bị Ma tộc tấn công, nếu không phải mạng lớn, hôm nay cũng đã như Vũ Kỳ trưởng lão mà chết dưới tay Ma tộc rồi!" "Lần này tới, chúng ta sư xuất hữu danh, huống hồ ta bảo chứng địa bàn Ma tộc toàn bộ quy về Vũ tộc, ta chỉ muốn báo thù mà thôi!" Kim Phượng tiếp tục.

Nghe vậy Vũ Hạo ngồi dậy nhìn Hoàng Thiên nói: "Một kẻ chỉ là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ như ngươi làm sao có thể sống sót trong tay Ma tộc?

Đừng nói gì khác, để ta kiến thức xem danh tiếng Nhân tộc chi chủ có bản sự gì!" Hoàng Thiên cũng đạm đạm nhất tiếu đạo: "Vận khí tốt nên có chút thủ đoạn nhỏ, nghiêu hạnh đào thoát mà thôi!" Từ lời nói của Vũ Hạo, Hoàng Thiên cũng hiểu ra nhiều điều.

Tên Vũ Hạo này vốn không biết chuyện xảy ra trong Liên Hoa Bồ Đề đại trận, cũng chẳng biết chuyện tại Tu Di sơn, đây đối với hắn là một tin tức tốt cực đại.

"Nghiêu hạnh?

Nghiêu hạnh đào thoát khỏi tay một Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn sao?

Ngươi nói vậy bản vương càng thêm hiếu kỳ thực lực của ngươi, muốn tiến công Ma tộc, cũng phải để bản vương thấy thực lực của các ngươi đã!" Vũ Hạo ra hiệu về phía luận võ đài trong địa cung.

Thiếu niên Vũ tộc kia liền nhảy lên luận võ đài nói: "Từng kẻ một lên đây, hay lên hết một lượt?

Đánh thắng ta mới có tư cách tiếp tục đàm phán!" Ba người Hoàng

Thiên nhìn nhau, tâm lĩnh thần hội.

Trận luận võ này, đánh thắng là hạ sách, đánh thua mới có thể khiến tên Vũ Hạo đa nghi này yên tâm!

Trong ba người thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ là Tuyết Phượng nhảy lên luận võ đài.

Hoàng Thiên cũng ngầm sát giác được luận võ đài này không đơn giản, cấm chế phức tạp phủ đầy mỗi phiến gạch, đài này vốn là một truyền tống trận khổng lồ, đưa đòn tấn công của hai người vào một không gian khác, đó là lý do vì sao Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng có thể luận võ ở trên đó!

Tuyết Phượng dáng vẻ văn nhã đứng trên đài, Vũ Phong chỉ nhìn Tuyết Phượng một cái liền bắt đầu bế mục dưỡng thần.

Đúng vậy, thiếu niên này tuy trẻ nhưng thực lực là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn thực thụ!

Đối với một kẻ sơ kỳ như Tuyết Phượng, hắn tự nhiên không để vào mắt!

Tuyết Phượng cũng cảnh giác nhìn Vũ Phong, không vội tiến công.

Chủ động tấn công vốn không phải thói quen của Tuyết Phượng, tuy thực lực không bằng nhưng nhờ vào cái đầu linh hoạt, hắn cũng từng chiến thắng không ít cường giả!

Chương 158

Một lát sau, Tuyết Phượng thấy Vũ Phong không có ý định ra tay, liền cắn răng, cũng không màng đau lòng mà lấy từ trong ngực ra một tấm phù văn!

Tuy là diễn kịch nhưng cũng phải chân thực một chút, mấy tấm phù văn này Tuyết Phượng phải luyện chế vạn năm, lần này lấy ra đúng là thập phân không nỡ!

"Hàn Băng Phù!" Theo linh lực của Tuyết Phượng quán chú, một đoàn bạch sắc vụ khí băng lãnh thấu xương lập tức từ Hàn Băng Phù không ngừng di mạn ra, trước thân Tuyết Phượng thuấn gian ngưng thành vô số viên băng tinh oánh, cả địa cung nhiệt độ thuấn gian hạ xuống điểm đóng băng.

Đám nữ tử Vũ tộc càng thêm sắt sắt phát đẩu, phải biết bọn họ cũng có tu vi Tiên Đế, vậy mà lúc này lại không chống đỡ nổi hàn khí ngoại tiết này!

Kim Phượng nhìn thấy cảnh tượng này, trên khuôn mặt nghiêm túc cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Phượng Hoàng tộc ẩn nhẫn ngàn năm, lúc này cũng phải phát huy chút thực lực rồi!

Vũ Hạo dường như căn bản không để tâm đến mấy tấm phù văn nhỏ nhoi của Tuyết Phượng.

Trong mắt hắn, mấy thủ đoạn này giống như kẻ nghèo kiết xác trước mặt phú hào mà khoe khoang một cái chân giò lợn vậy, nực cười và khả bi!

"Trúng cho ta!" Trong khi Kim Phượng và Hoàng Thiên đang chăm

chú nhìn, Tuyết Phượng phất tay, luồng hàn khí băng lãnh như muốn đóng băng cả không khí từ Hàn Băng Phù phun trào, oanh tạc lên người Vũ Phong đang văn ti bất động kia.

"Vũ Phong đạo hữu, đắc tội!" Vô số băng châu đập thẳng vào người Vũ Phong, Vũ Phong không hề né tránh, thậm chí không hề phòng ngự, mặc cho Hàn Băng Phù đánh lên thân!

Tuyết Phượng lập tức thấy thân tử Vũ Phong bị đóng băng cứng ngắc, không khí lập tức kết thành từng tầng hàn băng.

Gần như trong nháy mắt, Vũ Phong biến thành một khối băng lớn, đến cả linh khí xung quanh cũng bị đông cứng hoàn toàn, một khối hàn băng cự đại xuất hiện trên luận võ đài, khí tức Vũ Phong hoàn toàn bị phong ấn.

Nhưng Tuyết Phượng không cho rằng Vũ Phong sẽ bị tiêu diệt như vậy, lập tức móc ra thêm mấy tấm phù văn, không tiếc tiền mà đánh vào khối băng.

Nhất thời cả địa cung đều bị hàn khí bao phủ, Hoàng Thiên và Kim Phượng cũng phải vận công bảo hộ bản thân!

Theo vô số công kích của Tuyết Phượng giáng xuống khối băng, trên mặt băng lập tức xuất hiện mấy đường rạn nứt rồi vỡ tan.

Tuy nhiên Tuyết Phượng lại cảnh giác hẳn lên, từ trong các khe nứt, một luồng khí tức cường đại truyền ra, khối băng vỡ vụn hoàn toàn!

Phong bạo thanh sắc quỷ dị hội tụ quanh thân Vũ Phong, công kích của Tuyết Phượng không hề khiến hắn thương tổn một tơ một hào!

Vũ Phong thu hồi phong bạo, đạm đạm nói: "Đứng vững!" Chúng nhân chỉ thấy nhân ảnh lóe lên, khắc tiếp theo Vũ Phong đã xuất hiện trước mặt Tuyết Phượng.

Tuyết Phượng còn chưa kịp bày ra tư thế phòng ngự, Vũ Phong đã giậm chân một cái, linh khí chú nhập vào đại địa, luận võ đài dưới chân run rẩy điên cuồng.

Một cú giậm chân khiến cả không gian liên kết với luận võ đài cũng không chịu nổi, một đạo liệt ngân khổng lồ sinh ra, lấy hắn làm trung tâm, trong vòng phương viên trăm bộ sản sinh ra một lực trường vặn xoắn.

Lúc này Tuyết Phượng muốn hậu thoái đã không kịp, Vũ Phong một cước quét ra trúng ngực Tuyết Phượng.

Phanh một tiếng, Tuyết Phượng bay ngược ra ngoài, đâm vào quan đài tạo thành một cái hố lớn.

Đây là trong tình huống Vũ Phong đã thủ hạ lưu tình!

Chỉ nghe tiếng "rắc" của xương sườn gãy đoạn, ngực Tuyết Phượng lõm xuống, phun máu không ngừng.

Hoàng Thiên thấy thế vội vàng tiến lên trị thương cho Tuyết Phượng, còn Kim Phượng thì nhảy lên luận võ đài, nhìn Vũ Phong với tâm tình âm trầm!

Tuy cần phải giả yếu nhưng cũng không thể để hắn ra tay nặng như vậy!

Sưu!

Hình người Kim Phượng phi đằng, một đôi phượng hoàng sí bàng sau lưng ngưng tụ thành hình, chỉ khẽ chớp động, tốc độ nhanh như lưu tinh!

Vũ Phong cũng nghiêm túc đối đãi, đây mới là trận chiến hắn mong đợi!

Trên không trung, Kim Phượng không hề do dự, một trảo ảnh

giáng xuống, có tướng tê liệt không gian.

Vũ Phong lập tức nghiêng thân né tránh, mặt đất luận võ đài thuấn gian xuất hiện bốn đạo liệt ngân, đòn này so với cú đá lúc nãy của Vũ Phong còn mạnh hơn gấp mấy lần!

Không gian luận võ đài cũng bị xé ra một đường rãnh!

Vũ Phong cũng không cam kém cạnh, thân hình lăng không dược khởi, chân phải xoay tròn như một ngọn thiết tiên quất xuống, thế bất khả đương, kình phong tạt vào mặt đau rát, sát chiêu liên miên.

Một đòn từng trọng thương Tuyết Phượng lúc này nện thẳng vào cánh tay Kim Phượng, thuấn gian Kim Phượng cảm giác một cự lực truyền tới, cánh tay phải chống đỡ lập tức tê dại!

Vũ Phong không dừng lại, thân thể xoay tròn quỷ dị trên không, lại một cú tiên thối đá thẳng vào mặt Kim Phượng, khí lực cường hãn khiến Kim Phượng phải khép đôi cánh sau lưng lại hộ trước thân!

Oanh!

Một tiếng nổ lớn, Kim Phượng bị đập mạnh xuống luận võ đài, mặt đài thuấn gian vỡ vụn, hai người cũng bị truyền tống vào không gian bên trong luận võ đài.

Lúc này trong không gian đó có bốn đạo liệt ngân khổng lồ, mặt đất cũng tứ phân ngũ liệt!

Công kích thể thuật của hai người giờ đây đã mang theo năng lượng hủy thiên diệt địa!

Kim Phượng vội vàng điều chỉnh thân tư, kéo giãn khoảng cách.

Vũ Phong cũng không truy đuổi gắt gao, lãnh lãnh nhìn Kim Phượng.

Trận chiến sảng khoái thế này Vũ Phong đã lâu chưa được nếm

trải!

Lúc này Kim Phượng đơn thủ kết quyết!

"Phá Không Vũ!" Chỉ thấy trên đôi cánh phượng hoàng sau lưng Kim Phượng phù hiện đại lượng kim sắc vũ mao, Kim Phượng đơn thủ chỉ một cái, những vũ mao đó như những đạo lợi kiếm công hướng Vũ Phong.

Vũ Phong cũng sát giác được uy lực của chúng, nhất thời liên liên né tránh.

Những vũ mao đó trực tiếp đâm thủng bầu trời luận võ đài, không gian xuất hiện từng cái hắc động.

Ngay sau đó khi Vũ Phong đang né tránh, Kim Phượng vỗ cánh mạnh một cái, vọt tới cận tiền Vũ Phong, tay trái hóa trảo mạnh mẽ đâm tới.

Trong phượng trảo dường như ẩn chứa mỗ loại đạo pháp, Vũ Phong nhất thời gian cư nhiên vô pháp né tránh!

Ngay khắc đó, vô tận thanh quang trùng thiên, trong vòng phương viên trăm dặm đều là quang hoa thứ mục, thiên thượng địa hạ một mảnh thanh mang.

Đặc biệt là quanh thân Vũ Phong, thanh sắc phong bạo trùng phá vân tiêu, như vạn thanh thần kiếm khổng lồ đeo trên lưng hắn vậy.

Chương 159

Đối mặt với khí thế bàng bạc hùng hồn bá đạo, kinh thế khí cơ, Kim Phượng không dám có tơ hào đại ý.

Dù bản thân có thần thú thể cách nhưng cũng không thể ngạnh tiếp trận phong bạo quỷ dị kia!

Kim Phượng dốc toàn bộ linh lực, thuấn gian một luồng linh lực hạo hãn vô biên truyền đãng giữa thiên địa, mặt đất và núi non xung quanh không ngừng băng tháp, hôi phi yên diệt.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn chi lực toàn lực thích phóng, không phải kẻ có cảnh giới bình thường có thể so sánh.

Thuấn tức chi gian, sí bàng sau lưng Kim Phượng uy lực đại tăng, kim sắc phong bạo va chạm mạnh mẽ với phong bạo của Vũ Phong.

Oanh long!

Một trận phong bạo đủ để hủy diệt tinh hệ bùng phát giữa lúc hai bên va chạm.

Trong cuộc đối công hủy thiên diệt địa đó, những mỹ nữ Vũ tộc trong địa cung đều bị dư chấn nổ tung, thân thể tan nát!

Vũ tộc tộc trưởng Vũ Hạo chẳng thèm đoái hoài, Vũ tộc nhân số vạn ức, mấy nữ tử không đáng để hắn bảo hộ, chúng vốn chỉ là món đồ chơi!

"Thiên địa vạn vật, khuất phục trước Phượng Tổ, Phượng Tổ sở hóa, lực phá thiên quân!" Trong cuộc đối bính, thanh âm hạo nhiên của Kim Phượng vang dội, lúc này trên người hắn ẩn ước có một tia khí tức của Tổ Phượng!

Trong không gian, những trận phong bạo cũng dần tán đi.

Hai người đứng định hình, Vũ Phong lúc này cũng hưng phấn dị thường!

Trận chiến như thế này hắn nằm mơ cũng muốn trải qua!

Sau đó hai người đồng thời đại hống, lao thẳng vào nhau.

Thân hình như quỷ mị, khoảng cách vạn trượng chỉ trong chớp mắt, hai lòng bàn tay đập mạnh vào nhau.

Chấn thiên đại hưởng lần nữa khiến không gian tan nát, đồng thời khi hai lòng bàn tay chạm nhau phát ra quang mang vi nhược.

Kình khí kích đãng hung dũng bành phái tràn ra tứ diện bát phương!

Nội kình hai người như sóng trào không ngừng công sát lẫn nhau, trong thuấn gian, thanh sắc phong bạo sau lưng Vũ Phong bao vây cả hai vào trong, nhất thời không nhìn rõ cảnh tượng bên trong cuồng phong!

"Oanh!" Một tiếng nổ khủng bố!

"Bành!" Tiếng xương gãy kinh người truyền ra!

Một thân ảnh từ trong phong bạo bay ngược ra, Kim Phượng phun ra một ngụm tiên huyết, thân thể như diều đứt dây ngã mạnh xuống đất, không thể gượng dậy nổi!

Vũ Hạo ở bên ngoài thấy cảnh đó cáp cáp đại tiếu: "Tốt!

Tốt!

Phượng Hoàng nhất tộc cũng không khiến ta thất vọng nha!" Lúc này trên mặt Vũ Hạo hiện rõ vẻ say sưa trong chiến thắng, ánh mắt đỏ rực, nét mặt tươi rói, đắc ý không thôi, càng thêm khinh thị và bất tiết đối với Phượng Hoàng tộc!

Tuyết Phượng nhìn tộc trưởng lạc bại, trong lòng cũng thấy nhẹ

nhõm!

Hắn chỉ sợ Kim Phượng nhất thời nóng đầu mà tiết lộ Tổ Phượng chi lực.

Thực tế trong lúc chiến đấu, Tuyết Phượng luôn lo lắng nhìn Kim Phượng, tuy rằng Tổ Phượng chi lực vô ý thức bị điều động nhưng may là Kim Phượng đã khống chế được!

Vũ tộc giờ đã có thể triệt để yên tâm.

Hoàng Thiên đem Kim Phượng đang ngã dưới đất từ trong không gian đưa tới trước mặt Vũ Hạo nói: "Vũ tộc quả nhiên nhân tài bối xuất!

Có thực lực này thì sợ gì Ma tộc kia!

Trận chiến này nếu tộc trưởng nguyện ý hợp tác, thổ địa linh bảo của Ma tộc ta tơ hào không chạm, chỉ hy vọng Vũ tộc tộc trưởng có thể giao Vô Thiên cho ta xử lý!" Ánh mắt Hoàng Thiên lúc này toàn là hận ý!

Bộ dạng đó khiến Vũ Hạo lần nữa đại tiếu: "Tốt!

Tốt!

Mọi người đều bị Ma tộc làm hại, ta cũng sớm muốn tiến quân Ma tộc rồi!" Tuyết Phượng đứng bên cạnh nhìn diễn kỹ của Hoàng Thiên cũng không khỏi giơ ngón tay cái tán thưởng!

Sau đó Hoàng Thiên mang theo Kim Phượng cùng Vũ tộc tộc trưởng Vũ Hạo đồng thời đối với đạo tâm phát thệ sẽ cùng tiến công Ma tộc.

Lúc này địa cung đã đổ nát không thành hình, bên ngoài đại điện Vũ tộc, Vũ Hạo hướng chúng nhân tuyên bố tin tức này.

Vũ tộc thượng hạ cũng sớm bất mãn với Ma tộc, đặc biệt là tộc

nhân của đại trưởng lão Vũ Kỳ đã tử trận!

Sau đó, Vũ Hạo lại nói: "Hoàng Thiên đạo hữu, chẳng lẽ tam tộc chúng ta liên thủ mà ngài không lộ ra vài thủ sao!" Không đợi Hoàng Thiên mở lời, Vũ Hạo đã nói với chúng nhân Vũ tộc: "Nhân tộc tộc trưởng muốn cùng đệ nhất chiến sĩ Vũ Phong của Vũ tộc ta luận võ một trận, mọi người hãy chống mắt mà xem thực lực của Nhân tộc!" Hoàng Thiên cũng đạm đạm nhất tiếu, nếu đã đối với đạo tâm phát thệ rồi, ta cũng không cần diễn nữa!

Ngoài đại điện chúng nhân phân phân reo hò, chỉ là đều ôm tâm thái xem náo nhiệt!

Giữa quần sơn thuộc Vũ tộc địa giới, Hoàng Thiên và Vũ Phong lần lượt đứng trên hai đỉnh núi, chúng nhân Vũ tộc vây quanh tứ phía đông như trẩy hội.

"Tên Nhân tộc kia là ai vậy?" Chúng nhân Vũ tộc nghị luận phân phân, đa phần đều bất tiết nhìn Hoàng Thiên.

"Không rõ, nhưng một kẻ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ cư nhiên dám tiếp thụ luận võ?

Tên này chắc là não có vấn đề!" Một danh cường giả Vũ tộc nói.

Kẻ bên cạnh bổ sung: "Trận luận võ này là do tộc trưởng muốn áp chế khí diễm của Nhân tộc, cũng để cho bọn hắn hiểu rằng dù có liên minh, Vũ tộc ta vẫn là bá chủ!" "Đúng!

Đúng!

Ta thấy tên Hoàng Thiên này cũng không kiên trì nổi mấy phút đâu!" "A a!

Sống được bao lâu chẳng qua là do Vũ Phong một câu nói mà thôi!" "Ha ha ha ha!" Người của Vũ tộc hào vô tình diện mà đại thanh nghị luận, khuôn mặt Kim Phượng lúc này cực kỳ khó coi.

Trên đỉnh núi, Hoàng Thiên thích phóng khí cơ trên thân, cường hoành vô cùng, không gì cản nổi.

Hoàng Thiên tĩnh tĩnh đứng đó, nhất thuấn gian phảng phật hắn chính là đạo của thế gian, bạch y như tuyết, khí chất đạm nhã nhìn về phía Vũ Phong đang nhắm mắt bất động.

Hoàng Thiên cười cười, xem ra đối thủ căn bản không hề trọng thị hắn!

Chương 160

Khắc tiếp theo, trước thân Hoàng Thiên xuất hiện một viên châu huyết hồng, dường như có linh tính mà nhiễu quanh hắn, uy năng tán phát từ viên châu có thể phá diệt nhật nguyệt tinh thần, hàm chứa linh lực vô cùng vô tận.

Giữa hai người cách nhau bách trượng, Phá Cấm Châu thuấn tức gian đã xuất hiện trước mặt Vũ Phong, phá diệt chi ý trên viên châu không ngừng công hướng Vũ Phong đang nhắm mắt.

Lúc này Vũ Phong như một con sư tử đang ngủ, khí cơ tuy chưa tán phát nhưng khiến người ta cảm giác thập phân nguy hiểm.

Khi Phá Cấm Châu chạm vào nhục thân hắn, quanh thân Vũ Phong tán phát từng trận thanh ba kỳ quái, trong những gợn sóng thanh sắc tưởng chừng nhẹ nhàng đó lại uẩn hàm đại đạo chi lực.

Phá Cấm Châu được Hoàng Thiên dùng tinh huyết nuôi dưỡng ngàn năm lúc này lại bị thanh ba ngăn cản, tên Vũ Phong này e là mạnh hơn Vô Thiên không ít!

"Hoàng Thiên?

Nhân tộc cũng có chút bản sự?

Hôm nay Vũ tộc ta hợp phạt Ma tộc, nhưng hiện tại nhìn lại, ngươi cũng chẳng có tác dụng gì!" Vũ Phong cơ phúng đạo, tùy thủ đánh bay Phá Cấm Châu trở về!

Chỉ thấy Vũ Phong thần niệm khẽ động, thanh sắc ba văn quanh thân thuấn gian hóa tác cuồng phong, chính là Thanh Thiên Đại Đạo của Vũ Phong.

Một đạo cụ phong vạn trượng tán phát thanh sắc quang mang, cụ

phong đi tới đâu tồi khô lạp hủ tới đó, quần sơn nhanh chóng bị san thành bình địa, lực hấp cực mạnh từ trong phong nhãn tán phát ra, nhất thời gian không gian xung quanh dường như bị khống chế, hết thảy đều hướng về phía cụ phong mà kéo tới!

Hoàng Thiên lúc này lại đạm nhiên xử chi, trên mặt không chút ba động, nhìn Thanh Thiên Đại Đạo của Vũ Phong, lạnh lùng thốt ra mấy chữ: "Nhân Gian Đại Đạo!" Một đạo bạch mang quang mạc thuấn gian bao phủ phương viên vạn lý, cao sơn lưu thủy, hoa cỏ thụ mộc đều bị sắc trắng bao phủ, ngay cả bầu trời cũng bị màu trắng bao trùm, đó chính là Nhân Gian Đại Đạo của Hoàng Thiên.

Trong đại đạo này, Hoàng Thiên chính là thiên lý!

Là vua của không gian này!

Khác với thường lệ, trong thế giới màu trắng xuất hiện nhiều phù văn kỳ dị, đó chính là Thượng Cổ Cấm Chế Quyết của Hoàng Thiên!

Hoàng Thiên lần nữa niệm đạo: "Cấm Chế!

Khai!" Nhất thuấn gian trong thiên địa màu trắng, những cấm chế thượng cổ phức tạp bắt đầu hoạt động, phù văn quỷ dị tán phát sát cơ khủng bố, từng đạo phù văn vận hành với tốc độ càng lúc càng nhanh!

Những phù văn tổ thành đại trận sát hướng Vũ Phong!

"Hanh!

Điêu trùng tiểu kỹ!" Vũ Phong đại hống một tiếng, thanh sắc cụ phong thuấn gian xuất động, tứ ý tồi hủy từng đạo phù văn và không gian màu trắng, chỉ có điều thanh sắc cụ phong cường đại quỷ dị kia khi rơi vào Nhân Gian Đại Đạo lại liên một tia ba động cũng không dẫn khởi.

Lúc này, trong mắt Vũ Phong bắt đầu xuất hiện tia hoảng loạn đầu tiên: "Bất khả năng, Thanh Thiên Đại Đạo của ta sao có thể hào vô tác

dụng, ngay cả Kim Phượng là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn còn không chống đỡ nổi, dựa vào cái gì chứ!" Vũ Phong lần nữa điều động toàn thân khí cơ, nhất thời gian trên người bùng phát một luồng khí tức khiến người ta kinh sợ.

Luồng khí tức đó không phải linh khí, không phải uy áp, mà là một luồng Thanh Thiên Đại Đạo bàng bạc.

Ngay sau đó cụ phong trên trường bạo trướng, mặt đất bắt đầu bị cuốn vào không trung hóa thành tro bụi, thanh sắc cụ phong lúc này bao hàm khí cơ Thanh Thiên Đại Đạo, dường như muốn xé nát cả tinh thần trên cao mới chịu thôi, thụ mộc thổ địa xung quanh đều hóa thành hôi tẫn vô biên!

Khí thế hãi nhân đó công kích trực tiếp vào Nhân Gian Đại Đạo của Hoàng Thiên, đốn thời gian không gian màu trắng bắt đầu xuất hiện từng tia liệt ngân, các phù văn cấm chỉ cũng điên cuồng vặn vẹo, không ngừng thôn phệ công kích của Vũ Phong.

Nhưng hiển nhiên là không đủ, không gian màu trắng bắt đầu vỡ vụn, lúc này trong mắt Vũ Phong cũng bắn ra từng đạo tinh quang.

"Cho ta phá!" Vũ Phong cuồng vọng tê hống.

Nhưng Hoàng Thiên chỉ lắc đầu đạo: "Phong!" Cự đại Phong Thiên Trận thuấn gian kích hoạt, Phong Thiên Trận lúc này cũng không giống dĩ vãng, lực lượng phong ấn cường đại ẩn ước áp chế được Thanh Thiên Đại Đạo, Vũ Phong lúc này đã lâm vào thế kiềm lừa kỹ cùng!

Hoàng Thiên nhìn cụ phong đang dần yếu đi, nói: "Nhân Gian Đại Đạo là do bản tôn tự sáng tạo ra, thông hướng vạn ức Nhân tộc, dựa vào sức của một người mà mưu toan tồi hủy đại đạo của Nhân tộc?

Chỉ là si tâm vọng tưởng mà thôi!" Lúc này Vũ Phong dường như

cảm thấy tâm thần ngưng trệ, nhìn không gian màu trắng xung quanh, mới phản ứng lại mình đã bị không gian khống chế hoàn toàn, hiện giờ muốn động đậy ngón tay cũng khó, Nhân Gian Đại Đạo như từng sợi xích sắt trói chặt lấy hắn!

Lâm vào phong cuồng, Vũ Phong lúc này không màng tất cả, cắn nát đầu lưỡi, một giọt tinh huyết quái dị xuất hiện trước mặt Hoàng Thiên.

Vũ Phong song mục ngưng tụ, nuốt giọt tinh huyết đó xuống, sau đó khí tức trên thân lần nữa khôi phục, thanh sắc cụ phong lúc này lại xuất hiện hàng trăm đạo!

Từng đạo cụ phong tồi hủy hết thảy trong không gian!

Vũ Phong mưu toan đào thoát khỏi sự khống chế của Nhân Gian Đạo.

Hoàng Thiên nhìn Vũ Phong đang phát điên, lắc đầu đạo: "Thắng phụ tâm của hài tử này cũng quá nặng rồi!

Cư nhiên thôn hạ tinh huyết do đạo nghĩa sở hóa!" Khí cơ trên giọt tinh huyết đó Hoàng Thiên nhìn một cái liền nhận ra, chính là của Vũ tộc tộc trưởng Vũ Hạo!

Một giọt tinh huyết đó chắc cũng phải hao phí vạn năm thời gian mới luyện ra được mấy giọt thôi! "Hoàng Thiên!

Hôm nay nằm lại đây đi!

Yên tâm, chuyện Ma tộc đã có Vu tộc ta xử lý!" Vũ Phong lúc này phát ra hận ý ngập trời. "Vũ Phong tiểu hữu, chúng ta việc gì phải đến nước này, ta khuyên ngươi nên để dành chút lực lượng để đối phó Ma tộc thì hơn!" Nhưng lúc này Vũ Phong nào có nghe lọt tai, hắn như một con quái vật sát lục, đang hưởng thụ khoái cảm chiến đấu, bảo hắn dừng lại vào lúc này thì ai cũng không chấp nhận được!

Lúc này, ngoài Nhân Gian Đại Đạo, chúng nhân chỉ thấy thiên địa trắng xóa một màu, không thấy tăm hơi của Hoàng Thiên và Vũ Phong đâu nữa.

Trong Vu tộc có hai tiểu bối không kiềm chế được tính tình: "Bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Vũ Phong vẫn chưa giải quyết được tên tiểu tử kia sao?

Chẳng lẽ...?" "Đừng nói bừa, không chừng lúc này Vũ Phong đang vờn tên Nhân Hoàng 'nhất thất thất' kia thì sao!

Một kẻ sơ kỳ thì làm nên sóng gió gì được?" Một cường giả Vu tộc thân hình to lớn bất mãn nói: "Đi!

Vào trong xem thử!" "Được!" Hai người bàn bạc xong, lần lượt đi vào vết nứt tiến vào Nhân Gian Đạo.

Chỉ là thứ hiện ra trước mắt lại là những cơn cuồng phong xanh thẫm vô tận.

Hai cường giả Vu tộc tự nhiên nhận ra, nhưng chưa kịp kinh ngạc, một đạo cuồng phong vạn trượng đã hút tên Vu tộc to lớn vào trong.

Tiếng kêu thảm thiết tức khắc truyền ra, tên cường giả đó bị cuồng phong hút vào, lông tóc, da thịt, cơ bắp trên người từng bước bị lột sạch, nhanh chóng trở thành một bộ bạch cốt ai ai.

Tên Vu tộc nhỏ con hơn vội vàng đào tẩu, nhưng có lẽ không chú ý đến những cấm chế li ti, gã có tu vi Tiên Tôn này trong nháy mắt bị cấm chế hấp thu, đến cả tàn hồn cũng bị phong ấn, vĩnh viễn ở lại trong Nhân Gian Đại Đạo.

Lúc này Hoàng Thiên và Vũ Phong hoàn toàn không chú ý đến những điều đó.

Chương 161

Thấy Vũ Phong liều chết một phen, Hoàng Thiên cũng không chút do dự lao thẳng về phía bản thể Vũ Phong, lực hút mạnh mẽ khiến không gian xung quanh rách nát tan tành.

Hai bóng người một trắng một xanh bị cuồng phong nuốt chửng! "Chết cho ta!" Vũ Phong rót toàn bộ khí cơ vào Thanh Thiên Đại Đạo, nháy mắt phát ra vạn ức đạo thanh quang bắn thẳng về phía Hoàng Thiên. "Liệt Không Tử Liên!" Hoàng Thiên phất tay, Liệt Không Tử Liên từ trong tay áo bay ra, một ngụm hút sạch vô số đạo thanh quang, thậm chí còn thôn phệ cả linh khí còn sót lại trên người Vũ Phong.

Lúc này Vũ Phong trốn không thoát, tránh không khỏi!

Hoàng Thiên trong nghìn cân treo sợi tóc thu hồi Tử Liên, đánh một chưởng lên đầu Vũ Phong.

Vào lúc này nếu giết chết hắn thì đại sự sẽ không ổn, đánh ngất là tốt nhất.

Một chưởng mang theo uy áp vô tận đánh thẳng vào thần hồn Vũ Phong, xung kích cực đại khiến hắn ngất đi.

Sau đó Hoàng Thiên giải khai Nhân Gian Đạo, hai người lần nữa xuất hiện trước mặt mọi người.

Chỉ là lúc này không hề có tiếng hoan hô nào, chúng nhân Vu tộc trợn mắt há mồm nhìn Hoàng Thiên vẫn hoàn hảo không chút tổn hại, thậm chí cả vạt áo bào trắng cũng không nhiễm hạt bụi nào.

Vũ Phong đang hôn mê được Hoàng Thiên dùng linh lực nâng giữa không trung, khiến bọn họ khó lòng chấp nhận được.

Tộc trưởng Vu tộc Vũ Hạo sắc mặt cũng dị thường khó coi. "Tốt!

Tốt!

Tốt!

Hoàng Thiên đạo hữu hảo bản lĩnh, không hổ là Nhân Hoàng!" Vũ Hạo nhìn Hoàng Thiên một cái rồi phất tay áo, hóa thành lưu quang biến mất ở phương xa.

Những người còn lại cũng im lặng, ai nấy đều trở về.

Lúc này, trong Ma tộc lại đón một vị khách!

Thậm chí khiến La Hầu phải đích thân ra mặt tiếp đãi.

Người này chính là Hồng Quân, kẻ đã mang hỗn phách Vô Thiên đi.

Trong Ma cung của Ma tộc, Hồng Quân nhìn La Hầu nghìn vạn năm không gặp: "La Hầu, lấy sát chứng đạo của ngươi cũng chẳng ra sao cả.

Đã bao nhiêu năm trôi qua vẫn khó thành đại dụng.

Trong mấy đại Ma Thần, Ma tộc của ngươi cũng chẳng hơn gì." Lúc này La Hầu bớt đi vài phần cô ngạo nhưng vẫn giữ được sự tự tin mạnh mẽ, thân là mười đại Ma Thần, gã vẫn là đỉnh phong của thế giới này.

La Hầu nhìn Hồng Quân nói: "Có chuyện gì thì nói thẳng đi, cái bộ vòng vo tam quốc đó để đối phó đồ đệ của ngươi thì được!

Ta La Hầu dù có lạc phách thế nào cũng phải tự tồn tại bằng Ma đạo trong Hồng Hoang.

Dựa vào ma tính, ta cũng có thể bước tới đại đạo bất hủ!" Giọng nói La Hầu tràn đầy tự tin, phảng phất như vị Ma tộc Chí tôn, vị Ma Tổ thách thức cả thiên hạ đã trở lại!

Hồng Quân thấy vậy thì bất lực lắc đầu: "Hôm nay ta không cùng

ngươi luận đạo, ngươi có chú ý đến tên tiểu tử Nhân tộc kia không?" "Ta nhớ hình như tên là Hoàng Thiên!

Một con kiến hôi như vậy cũng đáng để chú ý sao?

Ta thấy ngươi nên chú ý người đứng sau Hoàng Thiên thì hơn!" La Hầu một mắt nhìn thấu ý đồ của Hồng Quân, tiếp tục nói: "Ta khuyên ngươi nên dừng tay, Luân Hồi Đạo Tôn đó không phải là kẻ chúng ta có thể với tới đâu.

Hoàng Thiên có là phân hồn thì đã sao?" "Ta thì làm sao?

La Hầu, hiện nay ta đã nắm giữ phân nửa Thiên Đạo rồi, đợi ta Hợp Đạo cảnh đại thành, Luân Hồi sinh tử chẳng phải chỉ trong một niệm của ta sao?" Hồng Quân đắc ý nói: "Chỉ cần Hoàng Thiên bái nhập môn hạ của ta, ta có thể thông qua Thiên Đạo mà tước đoạt đại đạo hắn sáng tạo.

Hoàng Thiên chỉ là một đạo phân hồn, bấy nhiêu đó cũng đủ để ảnh hưởng đến Luân Hồi rồi!" La Hầu khinh bỉ nhìn Hồng Quân: "Chuyện Luân Hồi mưu tính, ngươi cũng biết mà, hắn đang tìm cách đạt tới cảnh giới Hỗn Độn Thánh Chủ kia, ngươi tưởng mình áp chế nổi sao?

Bao năm qua Hồng Hoang đại lục chưa từng ngừng chém giết, Thiên Lý đã sớm bắt đầu giác tỉnh rồi...

Tên Hoàng Thiên kia chẳng phải cũng tự sáng tạo một đạo đó sao?

Về sau người tự sáng tạo đại đạo sẽ ngày càng nhiều, ngươi ngăn nổi không?" "Hừ!

Ngăn không nổi?

Nếu không phải Luân Hồi kia dùng yêu ngôn hoặc chúng thì Hồng Hoang vẫn nằm dưới Thiên Đạo!

Lần này ta không thương nghị với ngươi nữa, Ma tộc nhất định phải lui!" Thân hình Hồng Quân Lão Tổ dường như càng thêm cao lớn, uy áp vô tận từ trên người phát ra, tạo thành những gợn sóng trong Ma vực.

Một số cường giả Ma tộc đang bế quan lập tức thổ huyết, không thể cử động.

La Hầu lắc đầu biến mất nơi chân trời: "Hồng Quân, ta khuyên ngươi nên buông bỏ đi.

Thế gian này Thiên Lý Thiên Đạo vốn cùng nguồn cội, việc gì phải thế?

Ta cũng không ngăn nổi ngươi, Ma tộc cứ để ngươi dùng vậy!" Hồng Quân không nói lời nào, nhìn La Hầu rồi phất tay.

Tàn hồn Vô Thiên bắt đầu thăng cấp thực lực chóng mặt, nhanh chóng khôi phục Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn.

Sau đó, khí cơ Vô Thiên lại được Hồng Quân thôi động, ngã thức của Vô Thiên được Hồng Quân dùng Thiên Đạo tẩm bổ, đạt tới cảnh giới Hỗn Nguyên Đạo Chủ!

Thấy thực lực phi thăng, Vô Thiên quỳ xuống đất khấu đầu với Hồng Quân: "Cảm tạ Hồng Quân Đạo Tổ ra tay cứu giúp, Vô Thiên nguyện làm trâu làm ngựa!" Hồng Quân chỉ đạm mạc nói: "Tru sát Hoàng Thiên!" Sau đó biến mất trước mặt Vô Thiên.

Vô Thiên cảm nhận khí cơ, trong mắt tràn đầy hận ý: "Hoàng Thiên!

Ta nhất định sẽ đồ sát sạch sẽ Nhân tộc của ngươi!" Sau khi trở về Nhân tộc, Hoàng Thiên tìm Ngao Quảng nói: "Ngao Quảng lão huynh, lần này tiến quân Ma tộc, Long tộc đừng tham gia.

Vu tộc nhất định có hậu thủ, Nhân tộc và Phượng Hoàng tộc tạm

thời giao cho Ngao Quảng lão huynh thủ hộ!" Ngao Quảng cũng không nói nhiều: "Đã hiểu!

Hoàng Thiên lão đệ yên tâm, có ta tọa trấn ở đây, Nhân tộc và Phượng Hoàng tộc nhất định vô sự!" Giao đãi xong, Hoàng Thiên mang theo Huyền Âm Hoàn, cẩn thận đi vào một hang động của Ma tộc.

Đó là nơi ở của bộ tộc Hoàng Kim Thái Thản.

Chương 162

Sâu trong hang động có một động phủ khổng lồ, bên trong tập hợp vài vị lão giả Hoàng Kim Thái Thản tộc.

Ngồi trên vương tọa đơn sơ là Đồ Lệnh, con trai của Đồ Sơn Vương, lúc này đang kích động nhìn người Nhân tộc nhỏ bé trước mắt. "Hoàng Thiên đạo hữu, thời cơ tới rồi sao?" Đồ Lệnh nay đã bớt đi phần khinh cuồng, thêm vài phần trách nhiệm, nhìn Hoàng Thiên mà không giấu nổi sự kích động.

Thái Thản tộc bị nô dịch nghìn năm, nay cuối cùng cũng có cơ hội tìm lại tự do!

Hoàng Thiên nhìn Đồ Lệnh gật đầu: "Vài năm nữa, Nhân tộc, Vu tộc, Phượng Hoàng tộc sẽ liên thủ tiến công Ma tộc.

Lúc đó Thái Thản tộc hãy nắm lấy cơ hội xông ra khỏi phong tỏa.

Hiện tại thực lực của các ngươi hoàn toàn không thể chiến đấu với Ma tộc, là con trai Đồ Sơn Vương, ngươi nhất định phải hiểu rõ điểm này!" Đồ Lệnh trịnh trọng gật đầu.

Hoàng Thiên nhìn các lão thần trong động, trong tay xuất hiện một chiếc đỉnh ngọc cổ phác, chính là tín vật Đồ Sơn Vương giao cho Hoàng Thiên: Huyền Ngọc Đỉnh!

Nhìn thấy biểu tượng vương quyền của Thái Thản tộc, những người Hoàng Kim Thái Thản xung quanh đồng loạt quỳ lạy.

Hoàng Thiên đưa Huyền Ngọc Đỉnh cho Đồ Lệnh và nói: "Thứ này của các ngươi, giờ ta vật quy nguyên chủ!" Nhìn Huyền Ngọc Đỉnh thật sự trong tay, Đồ Lệnh khó nén kích động, trong lòng càng thêm chấn động.

Gã từng tưởng Hoàng Thiên sẽ chiếm Huyền Ngọc Đỉnh làm của riêng sau khi hứa giúp Thái Thản tộc thoát khốn, nhưng giờ Hoàng Thiên lại trả lại, đến cả khí cơ bên trên cũng chưa từng thay đổi!

Nhìn người Nhân tộc không lớn bằng lòng bàn tay trước mắt, Đồ Lệnh nhất thời không biết nói gì. "Ta lấy lệnh của Đồ Sơn Vương, phong Đồ Lệnh làm Vương của Thái Thản tộc!" Hoàng Thiên tiếp tục nói.

Lời này vừa thốt ra, những người Thái Thản tộc đang quỳ trên đất vui mừng khôn xiết, hướng về Đồ Lệnh dập đầu.

Dù bao năm qua họ đã coi Đồ Lệnh là vương, nhưng có Huyền Ngọc Đỉnh thì những tộc nhân khác mới không có ý kiến!

Đồ Lệnh ngồi trên vương tọa, giữa lông mày đã có khí thế của Đồ Sơn Vương năm xưa.

Giao đãi xong mọi chuyện, Hoàng Thiên cũng trở về Nhân tộc.

Lần đại chiến này tuyệt đối không thể đặt hết cược lên người người khác!

Trong phòng ngủ, Hoàng Thiên vẫn luôn tìm kiếm một loại cấm chế nào đó, Thượng Cổ Cấm Chế Quyết cũng đã được hắn giải mã vô số lần.

Ngày hôm đó giao thủ với Khí Thiên đã khiến hắn hiểu ra thực chất của việc 'thiên ngoại hữu thiên'.

Đối với việc tu luyện Ngã thức, Hoàng Thiên chưa có manh mối, nhưng làm một số biện pháp an toàn thì luôn không sai.

Sau khi nghiên cứu kỹ lưỡng, Hoàng Thiên chìm vào trong thức hải, thấy trong không gian trắng xóa lại có thêm vô số cấm chế, hắn vẫn không yên tâm.

Ngã thức là sự hiểu biết về bản thân, vậy thì ta sẽ phong tồn lại.

Nếu Ngã thức của ta như một đứa trẻ bị người ta đùa giỡn, thì ta sẽ chế tạo ra một căn phòng đồng tường sắt vách!

Đang ở trong Nhân Gian Đạo, Hoàng Thiên gọi Bản Nguyên Kính phân thân ra.

Hai Hoàng Thiên có khí tức, thực lực và đạo tâm giống hệt nhau xuất hiện trong không gian.

Hai người đối tọa, hai tay kết ấn, từng đạo Thượng Cổ cấm chế đánh vào thân thể đối phương, còn có hàng vạn đạo cấm chế đặc thù được Hoàng Thiên khắc vào hồn phách.

Có Đạo Nghĩa Hoàng Thiên, việc phân hóa Khí, Tinh, Thần ra rất dễ dàng.

Tuy có thể tán thân thể vào thiên địa, nhưng Ngã thức vẫn sẽ bại lộ.

Sau đó trong vài thập niên, Hoàng Thiên bế quan hóa thân thành một thực thể cấm chế, mỗi lỗ chân lông, mỗi thớ thịt đều ẩn chứa vô số cấm chế.

Một 'đồng tường sắt vách' để đối kháng Ngã thức của kẻ địch đã được tạo xong!

Những năm qua Vu tộc cùng binh độc vũ, dồn hết tài nguyên bồi dưỡng tu sĩ, nhất thời thực lực Vu tộc đạt tới đỉnh phong.

Trong Phượng Hoàng tộc, cảm nhận được vạn cổ thần thú tinh huyết, Kim Phượng cũng đã xuất quan.

Tuy thực lực không tăng lên nhưng có thể cảm nhận rõ ràng một luồng khí tức cổ xưa đang thức tỉnh trên người nàng.

Nhân tộc thì không có gì thay đổi, ngũ trưởng lão cũng chỉ mới ở

Á Thánh sơ kỳ, phần lớn đều ở giai đoạn Chuẩn Thánh.

Khí Thiên vẫn đang bế quan.

Theo mệnh lệnh của Vũ Hạo, ba tộc Nhân, Vu, Phượng Hoàng bắt đầu tập hợp.

Vô số tu sĩ đóng quân, ai nấy đều đẩy thực lực bản thân lên cực hạn vì trận đại chiến này.

Chỉ là so sánh ra thì Nhân tộc vẫn chưa đủ nhìn.

Vạn ức tu sĩ của ba đại chủng tộc tề tựu xuất động, nhất thời cả Hồng Hoang đại lục chấn động.

Hành động diệt tộc cấp độ này tự nhiên cũng khiến vô số người phải lưu tâm.

Lúc này tinh nhuệ của Vu tộc đều ra hết, Hoàng Thiên và Kim Phượng cũng gần như dốc hết vốn liếng.

Chỉ có điều, bản thể Hoàng Thiên lúc này vẫn tọa trấn Nhân tộc, còn Hoàng Thiên do Bản Nguyên Kính hóa ra thì xuất chinh Ma tộc.

Cách hoàng thành Ma tộc vạn dặm, liên quân lấy nơi trú quân làm trung tâm, phương viên ngàn dặm được Vu tộc bố đầy cấm chế.

Hoàng Thiên cũng chủng xuống cấm chế bảo mạng trên người các chiến sĩ Nhân tộc.

Vu tộc thì thêm vào các pháp khí đủ loại phù văn uy lực phi phàm.

Trong vòng vạn dặm của liên quân tam tộc, cỏ cũng không mọc nổi.

Hàng nghìn ức tu sĩ liên quân tam tộc rầm rộ bay về phía nơi tập trung của hoàng thành Ma tộc.

Những bóng đen dày đặc che kín cả bầu trời, thanh thế hạo đại,

linh khí của cả Ma vực dường như cũng cạn kiệt.

Trên đường đi, các tòa thành nhỏ của Ma tộc đều bị nhổ tận gốc, liên quân tam tộc không gì cản nổi sát về phía hoàng thành Ma tộc.

Chương 163

"Xem kìa, Ma tộc sắp xong đời rồi." "Hừ, nhìn cảnh tượng này là biết, nghìn ức đại quân tam tộc liên thủ nhất kích, e là Hỗn Nguyên Đạo Chủ cũng không cứu nổi Ma tộc, e là hoàng đô Ma tộc sẽ hóa thành tro bụi." "Ma Tổ La Hầu có cứu viện không?

Kìa, chẳng lẽ Thanh Thiên Lão Tổ đứng sau Vu tộc sẽ không ra tay?

Chẳng lẽ Nguyên Phượng của Phượng Hoàng tộc sẽ không ra tay?" "Ma tộc hành sự kiêu ngạo như thế, mấy năm trước tại núi Tu Di giết chết đại trưởng lão Vu tộc, trọng thương tộc trưởng Phượng Hoàng tộc, Ma tộc ngông cuồng như vậy ta thấy cũng sắp bị diệt vong rồi!" Các tộc Hồng Hoang thấy cảnh tượng nghìn ức đại quân che trời lấp đất đều không còn hy vọng gì vào Ma tộc.

Tại Tử Hồn thành, thành trì cuối cùng trước khi tới hoàng thành của Ma tộc, chúng nhân Ma tộc căng thẳng nhìn đại quân trước mắt.

Lúc này, trên tường thành chính là kẻ đã giết trưởng lão Vũ Kỳ của Vu tộc - Vô Pháp Ma Tôn! "Chiến sĩ Vu tộc chuẩn bị, cứ tính đầu người mà lĩnh thưởng, sau khi đại bại Ma tộc, quân công nhiều sẽ được phong vương!" Vũ Hạo ngồi trên vương tọa hô lớn.

Nhất thời trong ánh mắt chúng nhân Vu tộc lóe lên tia dục vọng cuồng nhiệt, vì cái đạo lý kẻ chết vì tài, chim chết vì ăn ở đâu cũng giống nhau!

Những tu sĩ cấp thấp bên dưới ánh mắt rực cháy.

Theo quy định của Vu tộc, giết địch càng nhiều, cống hiến càng lớn thì quyền lợi, đất đai, linh bảo có được càng nhiều, thậm chí có thể nhận được một giọt tinh huyết của tộc trưởng Vu tộc!

Chỉ là lúc này trong Tử Hồn thành, Vô Pháp Ma Tôn lại cười hì hì nhìn đám tu sĩ Vu tộc đang hăng máu bên dưới.

Là chủ lực của lần tiến công này, Vu tộc tập kết cả trăm ức tu sĩ, tự nhiên trở thành trụ cột của liên quân tam tộc.

Vũ Hạo, Vũ Phong, Kim Phượng nhìn Tử Hồn thành đồ sộ phía trước, ẩn ước cảm nhận được một luồng khí tức khủng bố, chỉ là chưa rõ đó là thứ gì.

Lúc này, hơn hai mươi chiến sĩ có tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ của Vu tộc nhìn nhau rồi đồng loạt tiến lên, dẫn đầu bộ đội xung kích.

Đối mặt với Tử Hồn thành đang tỏa ra ma khí nồng nặc, hơn hai mươi vị Chuẩn Thánh không chút sợ hãi.

Vô Pháp hưng phấn nhìn các chiến sĩ Vu tộc tới nộp mạng.

Đối với Vô Pháp, hạng Chuẩn Thánh này chỉ là sâu kiến, không chút lo lắng, sắc mặt còn có chút kỳ đãi! "Đại trận của Ma tộc ta cũng có thể xem hiệu quả được rồi!" Ở phía bên kia, hơn hai mươi chiến sĩ Vu tộc cùng phát ra một dòng lũ linh khí màu xanh bắn về phía tường thành Tử Hồn thành.

Linh khí mênh mông như biển đổ dồn vào tường thành không tiếc tiền, nhưng trên tường thành chỉ gợn lên những gợn sóng đen nhạt, không hề bị tổn hại, dòng lũ linh khí thậm chí còn chẳng chạm nổi vào tường thành!

Hơn hai mươi tu sĩ thấy vậy thì đỏ mắt.

Lúc này họ bị chiến công làm mờ mắt, cùng lúc đó hàng trăm ức tu sĩ cũng lao lên, chỉ là thực lực không đồng đều.

Hai mươi vị Chuẩn Thánh không phá được tường thành, vậy hàng trăm ức tu sĩ tiến công, không biết Tử Hồn thành có trụ được không!

Nhất thời trong bộ đội xung kích trăm ức bắt đầu tỏa ra đủ loại ánh sáng, vô số thiên linh địa bảo được các tu sĩ tế ra, thậm chí có người phun một ngụm tinh huyết lên linh bảo.

Từng kiện linh bảo gần như hút cạn linh khí thiên địa, phát ra sát ý ngút trời.

Linh khí khủng bố tạo thành một biển linh khí trong phạm vi triệu dặm quanh Tử Hồn thành.

Biển linh khí này không hề bình tĩnh, bên trong giao chức sát ý và dục vọng thuần túy, hướng thẳng về phía Tử Hồn thành! "Giết!!!" Một đạo quân lệnh truyền ra, trăm ức đại quân đồng loạt ra tay, đủ loại linh bảo chứa đựng linh khí hóa thành một dòng lũ ngũ sắc, biển linh khí trên không trung cũng bắt đầu đổ xuống Tử Hồn thành.

Ngay lập tức, những ngọn núi cao quanh Tử Hồn thành bị nghiền nát, sinh linh trong vòng vạn dặm cũng bị tiêu diệt sạch.

Lưu quang do linh bảo hóa thành cùng biển linh khí như dải ngân hà đánh về phía Tử Hồn thành.

Đúng lúc này, chỉ nghe Vô Pháp ra lệnh một tiếng, hàng triệu tu sĩ Ma tộc đồng loạt ném ra một giọt tinh huyết.

Triệu giọt tinh huyết hóa thành một dòng máu đỏ tươi lao thẳng xuống đất!

Đất trời bắt đầu rung chuyển, uy áp khủng bố bao trùm lấy toàn bộ bộ đội tiên phong!

Trong nháy mắt, một bình chướng khổng lồ chặn đứng trăm ức linh quang.

Trên bình chướng đỏ như máu gợn lên những sóng nước, sóng nước di chuyển theo bình chướng, vươn thẳng lên trên không thấy điểm dừng.

Trăm ức quân kinh giác thấy mình bị khốn trong một đại trận! "Ha ha ha ha!

Ma tộc ta cũng có đại trận không thua gì núi Tu Di đâu!" Vô Pháp đứng trên thành cười cuồng loạn: "Ma Vực Thí Sát Trận!

Diệt sạch đám không biết sống chết này cho ta!" Ngay lập tức đại trận khởi động, khí cơ màu đen chảy tràn lan, cấm chế trong đại trận bắt đầu phát huy tác dụng.

Trăm ức bộ đội tiên phong bị dòng lũ đen do đại trận hình thành cuốn vào cấm chế.

Trên đường đi tuy liên tục có cấm chế bị công phá, nhưng càng nhiều tu sĩ trong đại quân bị cấm chế giảo sát.

Trên không trung đổ xuống cơn mưa máu điên cuồng, tiếng gào thét trong đại trận không dứt, khí cơ cũng liên tục tiêu biến!

Lúc này có vẻ trăm ức tu sĩ đều sẽ chết trong trận.

Từng đạo cấm chế chứa đựng ma khí và sát ý như những cỗ máy sát lục liên tục nổ tung.

Giữa cuồng phong, tử điện, liệt hỏa, hàn băng và cát bay đá chạy, vô số tu sĩ bị mạt sát, máu chảy thành sông.

Khu vực Tử Hồn thành lúc này mới thực sự giống như một Ma vực chân chính!

Vô Pháp và những kẻ khác thấy phe mình dần khống chế được tình thế, trên mặt không khỏi lộ ra ý cười.

Một đám ô hợp mà đòi công phá Ma vực?

Trong mắt Ma Tôn Vô Pháp phát ra những tia hàn quang. "Đã chuẩn bị xong hết chưa?" Ma Tôn Vô Pháp nhìn hàng trăm cường giả đỉnh tiêm Ma tộc có tu vi Á Thánh bên cạnh hỏi. "Chuẩn bị xong rồi,

có thể vào trận bất cứ lúc nào.

Ma Tôn, ta cũng muốn cho bọn chúng thấy thủ đoạn thực sự của Ma tộc!" Một cường giả Á Thánh viên mãn nheo mắt đầy hàn ý nói.

Chương 164

Ma Vực Thí Sát Trận trước mắt là do bốn đại Ma Tôn cùng nghiên cứu, tiếc là đến nay vẫn chưa hoàn thiện.

Lúc này trận pháp chỉ phát huy được hai phần thực lực, phải có bốn đại Ma Tôn phân biệt ở bốn phương Đông Tây Nam Bắc, rót bản mệnh ma tượng vào trận pháp mới có thể giết chết cả Hỗn Nguyên Đạo Chủ - con bài tẩy mạnh nhất của Ma tộc!

Chỉ là hiện tại Vô Tướng và Vô Tâm đều đã bị giết, Vô Thiên thì đang bế quan cảm ngộ cảnh giới Hỗn Nguyên Đạo Chủ, nên chỉ có thể dựa vào hàng trăm vị Á Thánh viên mãn đi chống đỡ.

Chuyến đi này lành ít dữ nhiều, nhưng chỉ cần đợi Vô Thiên xuất quan, liên quân tam tộc sẽ không đáng nhắc tới nữa!

Sau khi Ma Vực Thí Sát Trận đại thành, có thể dẫn động tất cả sát ý trong trận hóa thành công kích.

Loại sát ý này không chỉ hủy thân xác mà còn có thể giết chết ý chí.

Chiêu này phải dùng lượng lớn sinh mạng tu sĩ làm dẫn, mà giờ trăm ức tu sĩ trong đại trận có vẻ là đủ dùng!

Trong mắt Vô Pháp, trăm ức bộ đội tiên phong kia chỉ là dưỡng phân cho Ma Vực Thí Sát Trận mà thôi.

Hàn mang hiện lên, gã nhìn về phía bản bộ liên quân tam tộc đằng xa, nhe răng cười: "Các con, vào đi, hóa thành một phần của đại trận, diệt sát lũ kiến hôi kia!" "Bắt đầu hành động, lập tức phát động trận pháp, đồ lục sạch đám tạp chủng này!" Vị cao thủ Ma tộc Á Thánh viên mãn kia không chút do dự, mắt lóe tinh quang, sát khí lẫm liệt nói.

Cùng lúc đó, liên quân tam tộc cũng nhận ra điều bất ổn.

Trong lòng Vũ Hạo đột nhiên trào dâng một cơn sóng, cảm nhận được nguy hiểm giáng xuống. "Rút lui!" Vũ Hạo lập tức ra lệnh, hai trăm ức tu sĩ đang tiến tới viện trợ Ma Vực Thí Sát Trận nhanh chóng rút về phía sau, tốc độ đào thoát đạt đến cực hạn.

Ở phía bên kia, theo hàng vạn tu sĩ Ma tộc hy sinh sinh mạng tiến vào đại trận, đại trận cư nhiên dừng lại.

Một luồng sức mạnh hùng hậu tuôn vào, sức mạnh mênh mông quỷ thần khó cản, lúc này Ma Vực Thí Sát Trận mới thực sự tung hoành thiên địa!

Ma Tôn Vô Pháp thấy tu sĩ Ma tộc đã phân bố ở bốn góc, lập tức dẫn động cấm chế đã bố trí sẵn trong cơ thể tu sĩ phe mình.

Một cảnh tượng khủng bố xuất hiện trên chiến trường: Hơn trăm ức tu sĩ còn kẹt lại trong Ma Vực Thí Sát Trận đột nhiên toàn thân ngứa ngáy khó nhịn, từng đạo phù văn khủng bố bắt đầu hiện lên trên cơ thể họ. "A...

A..." Hơn trăm ức tu sĩ như ác quỷ kêu gào, phát ra những âm thanh sắc nhọn chói tai.

Tiếng kêu thảm thiết như đang trải qua vô số cực hình trong địa ngục, khiến người ta nổi da gà, tóc gáy dựng đứng.

Hai trăm ức tu sĩ đang rút lui nghe thấy vậy thì tốc độ lại bạo tăng.

Những phù văn đó như dòi đục xương, uốn lượn và nhanh chóng hấp thu huyết nhục tinh hoa của tu sĩ.

Từng người một dần trở nên khô héo, còn những phù văn uốn lượn đó bắt đầu phát ra huyết quang nhàn nhạt, chỉ còn lại vô số phù văn huyết quang trôi nổi.

Thấy cảnh này, các tu sĩ liên quân tam tộc có mặt tại đó đồng loạt hít một hơi lạnh.

Trăm ức tu sĩ đó!

Cứ thế bị đại trận miểu sát, tử trạng cực kỳ thảm khốc.

Nhìn thảm trạng đó, mọi người không khỏi tê dại cả da đầu.

Lúc này Vũ Hạo ẩn ước nhận ra hành động của Ma tộc, lập tức hét lớn: "Tất cả tu sĩ rút về đại doanh!" Nhất thời Vu tộc ở trung quân bắt đầu rút lui.

Hoàng Thiên ở cánh tả cách đó vạn dặm để phòng Ma tộc tập kích, cùng Kim Phượng yểm hộ phía sau Vu tộc ở cánh hữu, thấy vậy cũng không cười nổi nữa!

Đáng tiếc là Vu tộc rút lui đã muộn. "Oanh long long..." Xung quanh chiến trường của Vu tộc đột nhiên từ dưới đất trồi lên hàng vạn ma tượng khổng lồ, trên thân khắc đầy trận văn dày đặc, dán đầy những phù văn đỏ thẫm lúc nãy trong đại trận!

Phù văn huyết sắc trên thân ma tượng cao vạn trượng phát ra hồng quang quỷ dị, trên mỗi thân ma tượng đều truyền ra vô số tiếng gào thét.

Sát ý ngút trời càng khiến những người còn lại của Vu tộc run sợ!

Sát ý vô biên trên phù văn ma tượng lập tức bị kích phát, tỏa ra huyết quang vô tận, sau đó các ma tượng bắt đầu có ý thức tấn công bộ đội rút lui của Vu tộc.

Chịu ảnh hưởng đầu tiên chính là hai trăm ức bộ đội Vu tộc không kịp rút lui!

Mỗi ma tượng đều có tốc độ cực nhanh, tiện tay dẫn động sát khí trong phạm vi ức dặm ngưng tụ trong tay, từng đạo dòng lũ sát khí đỏ

thẫm tràn về phía Vu tộc đang đào vong, sát khí trên chiến trường cũng bị hút sạch.

Không lâu sau, một dòng lũ khổng lồ cấu thành thuần túy từ sát khí như máu tươi, tỏa ra khí tức quỷ dị, âm độc và chết chóc.

Ngay cả chúng sinh Hồng Hoang đang quan sát từ xa thấy dòng lũ đỏ thẫm này cũng không nén nổi một trận tâm huyết phù động, suýt chút nữa không giữ được tâm thần mà đại khai sát giới, hãi hùng cực độ.

Một số chiến sĩ Vu tộc tu vi thấp chưa đợi dòng lũ ngưng tụ đã đỏ ngầu mắt, miệng lẩm bẩm: "Giết!

Giết!

Giết!" rồi lao vào chém giết chính những huynh đệ chiến hữu hằng ngày bên cạnh!

Đầu tiên bị dòng lũ đỏ thẫm xung kích là hai trăm ức bộ đội Vu tộc.

Trong đó, những Hỗn Nguyên Kim Tiên từ Chuẩn Thánh trở lên còn giữ vững được tâm thần, thủ vững ý thức.

Nhưng đám Đại La Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên thì thảm rồi, từng ảo giác hiện lên trong não hải: hình ảnh giết địch nhận thưởng bắt đầu xuất hiện, người bên cạnh dường như đều là tu sĩ Ma tộc, mỗi cái đầu đều là quân công, là phong vương phong địa!

Giết!

Dần dần, đại bộ phận tu sĩ lộ ra hung quang, thần trí không còn tỉnh táo, mặt mày tranh nanh, phát ra những tiếng gầm như dã thú.

Cảm nhận được sự dị thường, một số Chuẩn Thánh bắt đầu tỏa ra linh khí giúp những người bên cạnh thủ hộ tâm thần.

Ban đầu thì ổn, các tu sĩ quanh Hỗn Nguyên Kim Tiên đã thanh tỉnh lại, nhưng cảnh đẹp không dài, theo sự đậm đặc của sát ý, giờ đây ngay cả Hỗn Nguyên Kim Tiên cũng bắt đầu tự thân khó bảo toàn.

Ngay sau đó, các tu sĩ Vu tộc liên tục sử dụng linh bảo, đánh ra thần thông pháp quyết, liều mạng tấn công chiến hữu bên cạnh.

Những Hỗn Nguyên Kim Tiên lúc trước còn giúp chống đỡ sát ý, lúc này nhìn nhau một cái rồi trực tiếp gia tăng tốc độ, thậm chí có người không tiếc tự bạo linh bảo để mở ra một con đường!

Có Hỗn Nguyên Kim Tiên vừa xông ra khỏi huyết vụ thì bị một pho tượng khổng lồ chặn lại.

Chương 165

Ma tượng phất tay một cái, trực tiếp tóm gọn cường giả Hỗn Nguyên Kim Tiên trong tay, mặc cho gã giãy dụa, cuối cùng bị ma tượng bóp chết tươi!

Nhất thời, cả chiến trường hỗn loạn vô cùng, linh bảo bay loạn, thần thông không dứt, vô số đạo nghĩa tương tàn lẫn nhau.

Giữa hai trăm ức chiến sĩ Vu tộc đang đào vong hình thành một trận đại hỗn chiến.

Đồng thời hàng vạn ma tượng như những cỗ máy thu hoạch tiến vào đại quân, trong thời gian ngắn, liên quân tổn thất vô số, xác chết như rụng lá từ trên trời rơi xuống.

Trong làn sương máu sát ý liên tục có tiếng kêu thảm, hồng quang trên thân ma tượng của Ma tộc không ngừng mạnh lên!

Trưởng lão Vũ Phong và tộc trưởng Vũ Hạo của Vu tộc tự nhiên sẽ không bị những ảo tượng này mê hoặc, lúc này họ đang sầm mặt nhìn cả chiến trường hỗn loạn. "Không thể cứ thế này mãi được, Vũ Phong chuẩn bị!" Vũ Hạo trầm ngâm nói: "Ngươi ra phía sau phá hoại đại trận, ta sẽ ngăn cản huyết vụ!" Lúc này Hoàng Thiên và Kim Phượng cũng đã tới chính diện chiến trường, bắt đầu cùng Vũ Hạo đối kháng với sương máu sát ý cũng như hàng vạn ma tượng có sức mạnh Á Thánh viên mãn kia!

Vũ Phong như một ngôi sao băng lao về phía Tử Hồn thành, mục tiêu của gã rất rõ ràng: chính là giết chết kẻ khống chế đại trận - Ma Tôn Vô Pháp! "Bành, bành..." Hoàng Thiên và những người khác liên tục sử dụng đạo nghĩa linh bảo tấn công sương máu sát ý trong phạm vi hàng triệu dặm.

Dù sao lúc này mục tiêu chính vẫn là đánh bại Ma tộc.

Lúc này từ trong sương máu có hàng vạn Hỗn Nguyên Kim Tiên thoát ra được, những người còn lại đều chết thảm dưới tay đồng đội.

Trong số hàng vạn Hỗn Nguyên Kim Tiên đó thì hơn một nửa đã bị trọng thương!

Làn sương máu sát ý lúc này càng thêm đậm đặc, khủng bố vô cùng.

Hai trăm ức tu sĩ Vu tộc đã bị vùng đất khủng bố này nuốt chửng, nhưng so với nghìn ức đại quân tam tộc, chỉ cần có thể công phá Ma tộc thì những con số này chẳng đáng là bao!

Huống hồ, đại bộ phận những kẻ chết đều là tu sĩ tu vi thấp, những người này chỉ cần trăm năm là có thể bổ sung.

Trong mắt Vũ Hạo, những người này chết bao nhiêu gã cũng không thèm chớp mắt, chỉ cần chiếm được đất đai của Ma tộc, Vu tộc ta có thể xưng bá Hồng Hoang!

Trên chiến trường, trong sương máu sát ý chỉ còn lại một vùng đất đỏ thẫm, đầy rẫy tàn thi, những tu sĩ chết không nhắm mắt, bản mệnh linh bảo vỡ vụn, cùng vô số hồn phách chết thảm đang vất vưởng.

Chiến đấu ở Hồng Hoang, kẻ yếu thật bi ai, thậm chí trên chiến trường còn không xứng có tên tuổi, sau khi chết chỉ có thể hóa thành bùn đất.

Không có thực lực thì chỉ bị nô dịch, bị sai khiến.

Những người này dù có hy sinh bao nhiêu cũng không vấn đề gì, miễn là không tổn hại đến căn cơ của Vu tộc thì chết bao nhiêu cũng chỉ là con số!

Lúc này Hoàng Thiên nhìn những cự tượng của Ma tộc đang tỏa ra

sát khí ngút trời cũng nhíu mày!

Tuy pháp trận không hoàn thiện, nhưng hàng vạn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đã hy sinh sinh mạng để thôi động đại trận, cũng đã triệu hoán ra được những pháp tướng này của Ma tộc, nhưng chung quy không phải do bốn đại Ma Tôn tiến vào, dẫn đến trận pháp không ổn cố.

Hơn nữa, trận pháp không hoàn thiện, phải dựa vào huyết nhục tinh hoa của sinh linh để cưỡng hành thôi động, tuy bên trong sức mạnh vô cùng nhưng tiêu hao cũng rất nhanh.

Dưới sự kháng cự của các cường giả các tộc, hàng vạn ma tượng lần lượt bị tiêu diệt. "Bành..." Cùng với một tiếng nổ, vài trăm ma tượng cuối cùng dưới tay Hoàng Thiên hóa thành cát bụi.

Lúc này Hoàng Thiên và những người khác cuối cùng đã phá tan huyết vụ, hàng trăm ức liên quân còn lại lần nữa áp sát Tử Hồn thành.

Lúc này, một bóng người lại bị đánh bay ra, ngã xuống trước mặt liên quân.

Vũ Phong toàn thân đẫm máu nằm dưới đất, cố gắng gượng đứng dậy.

Lúc này đại trận cũng đã hư hại nặng nề, trên bình chướng đỏ thẫm xuất hiện vô số lỗ hổng lớn.

Ma Tôn Vô Pháp lúc này cũng chẳng dễ chịu gì, gã vạn vạn không ngờ trong Vu tộc lại có đối thủ mạnh mẽ đến thế!

Mấy lần ra tay, nếu không phải đang ở trong đại trận của mình, e là Vô Pháp đã mất mạng tại đây rồi!

Chỉ là Vũ Phong kia chiến đấu quá ngây thơ, bị ma khí của Vô Pháp vây hãm.

Một chiêu đó vốn dĩ Vô Pháp không thể giết nổi Vũ Phong, nhưng không ngờ Vũ Phong vào phút cuối lại hóa thân xác thành Thanh Thiên Đại Đạo, dùng cuồng phong quỷ dị định đồng quy vu tận với Vô Pháp, cuối cùng Vô Pháp phải dẫn nổ một phần đại trận mới may mắn thoát chết! "Vũ Hạo, không ngờ Vu tộc các ngươi cũng có chút thủ đoạn đấy, nhưng thật sự muốn dồn Ma tộc ta vào đường cùng sao?

Chỉ vì giết một tên trưởng lão thôi à?" Ma Tôn Vô Pháp mặt mày âm trầm quát Vũ Hạo và những người khác. "Cái chết của Vũ Kỳ trưởng lão cũng có liên quan đến Nhân tộc đấy chứ!

Phải không Hoàng Thiên đạo hữu!" Lúc này Vô Pháp vì để kéo dài thời gian đã bắt đầu khai hết chuyện ở núi Tu Di ra!

Nhất thời Vũ Hạo nhìn Hoàng Thiên: "Cường giả Nhân tộc đã đả thương Vũ Kỳ sao?" Hoàng Thiên mỉm cười: "Trước khi chiến đấu mà lại lung lạc quan hệ đồng minh của ta, tộc trưởng Vu tộc thật sự tin sao?

Nhân tộc ta có cao thủ như vậy mà ta còn không biết?" Lúc này Kim Phượng cũng vội vàng nói: "Lúc này quyết chiến sắp tới, không thể để kẻ địch ly gián!" Nghe vậy, Vũ Hạo cũng cười nói: "Lần này cường giả Vu tộc ta bại rồi, lao phiền hai vị lên trước phá trận vậy!

Để cũng phá bỏ những lời dao ngôn kia!" Lúc này, liên quân tam tộc và chúng nhân Tử Hồn thành đối trì, sát khí ngập trời, chiến sự nổ ra bất cứ lúc nào.

Hoàng Thiên thản nhiên cười nói: "Có gì khó đâu!" Dứt lời Hoàng Thiên liền lao ra! "Chẳng lẽ không sợ ta cá chết lưới rách sao!

Hoàng Thiên, ngươi tưởng ngươi là cái gì, đợi Vô Thiên Ma Tôn xuất quan, ta sẽ xem ngươi chết thảm thế nào!" Vô Pháp thấy Hoàng Thiên thì có chút hoảng hốt đe dọa, gã đã tận mắt thấy thảm trạng của Vô Thiên, lúc này trên chiến trường kẻ duy nhất gã không có tự tin

đánh bại chính là Hoàng Thiên!

Nhìn Hoàng Thiên, sát ý trong mắt Ma Tôn Vô Pháp lóe lên bần bật. "Tốt, đã như vậy thì tam tộc các ngươi cũng đừng hòng sống tốt, chúng tướng sĩ Ma tộc nghe lệnh, giết ra ngoài cho ta!" "Giết!!!" Cổng Tử Hồn thành từ từ mở ra.

Hàng triệu quân đội Ma tộc tràn ra khỏi thành, liên quân tam tộc cũng bắt đầu tiến công.

Hai dòng lũ đen khổng lồ va chạm vào nhau, máu tươi bắn tung tóe, binh sĩ chưa kịp giao phong đã tan thành mây khói dưới những thủ đoạn không tên.

Trên không trung chiến trường, hai bên liên tục đánh ra những đạo thần thông cấm chế, linh khí vô tận được phóng thích, tỏa ra những luồng uy áp hãi hùng.

Trong chốc lát, từng con sinh vật Ma tộc hình thù quái dị lao vào trung tâm liên quân tam tộc, nháy mắt bộc phát linh lực mạnh mẽ.

Sau khi tự bạo, hàng triệu tu sĩ tan thành tro bụi trong những tiếng kêu thảm thiết, mặt đất hiện ra những hố sâu khổng lồ!

Chương 166

Các tu sĩ tam tộc phản ứng nhanh chóng giết chết những kẻ Ma tộc quỷ dị đó để ngăn chúng tự bạo.

Chỉ trong nháy mắt, liên quân tam tộc đã thương vong hàng triệu người!

Trong liên quân tam tộc, một vị cường giả quanh thân điện quang lấp lánh, trên hư không liên tục xuất hiện những đạo lôi đình màu tím, mạnh mẽ đánh về phía trước.

Lôi đình khủng bố hình thành một cột sáng tím vạn trượng, trực tiếp bốc hơi vô số tu sĩ Ma tộc trong cột sáng thành hư vô.

Sau đó các loại thần thông hủy thiên diệt địa liên tục xuất hiện trên chiến trường.

Tu sĩ hai bên lúc này hoàn toàn không còn quy củ gì nữa, người của hai bên liên tục ngã xuống.

Nước máu tanh hôi tạo thành một con sông máu khổng lồ chảy về phía xa, trong dòng sông có vô số chân tay đứt rời cũng như linh bảo.

Ngoài chiến trường cũng xuất hiện nhiều tu sĩ đang tìm kiếm bảo vật trong đống xác chết.

Có người tìm đan dược, có người tìm linh bảo vô chủ, cũng có người bị cấm chế kích hoạt giết chết, nhưng đối với họ đó đều là cơ duyên! "Giết!!!" Trên chiến trường hai bên vẫn đang bác sát thảm liệt vô cùng.

Ngay cả Tuyết Phượng vốn điềm tĩnh lúc này cũng bị kích động sát ý, hai mắt đỏ ngầu, đôi bàn tay vấy máu liên tục ném ra các phù văn.

Phía trước liên tục có tu sĩ Ma tộc lao tới.

Băng, hỏa, lôi, điện được vận dụng đến cực hạn trong lúc giao phong.

Mặt đất trung tâm chiến trường đã sớm loang lổ hố sâu, nhưng bề mặt không phải màu đỏ mà là màu đen cháy!

Từng ngọn núi bị oanh thành phấn vụn, từng cái hồ bị bốc hơi trong nháy mắt, không gian bị xé rách thành từng vết nứt.

Thiên Đạo rên rỉ trên cao, vô số vong hồn vất vưởng, địa ngục trần gian hiện ngay trước mắt!

Ba động khủng bố trên chiến trường truyền khắp Hồng Hoang, vô số người lo lắng nhìn về phía Ma tộc, nhưng nhiều người hơn lại giữ thái độ 'việc không liên quan mình thì treo cao'.

Lúc này tu sĩ tam tộc và Ma tộc đã đến nước không chết không thôi, đủ loại hành động cực đoan liên tục xuất hiện.

Vô số tu sĩ tuyệt vọng tự bạo nhục thân!

Chuyện tự bạo diễn ra như cơm bữa, lúc này các tu sĩ hoàn toàn không màng đến tính mạng nữa. "Bành, bành, bành..." Tiếng tự bạo liên tục vang lên trên chiến trường, bộc phát sức mạnh hãi hùng, nở rộ những bông hoa máu thê lương.

Mặt đất và bầu trời liên tục bị xé toác!

Theo việc ngày càng nhiều tu sĩ tuyệt vọng chọn cách tự bạo, thương vong hai bên tăng vọt.

Ban đầu là Thái Ất Kim Tiên tự bạo, sau đó đến Đại La Kim Tiên bị dồn vào đường cùng cũng bắt đầu tự bạo, và sau đó đến cả Chuẩn Thánh cũng bắt đầu!

Tự bạo cấp bậc Chuẩn Thánh cực kỳ khủng bố, toàn bộ linh lực

khổng lồ cùng đại đạo tham ngộ được đồng loạt khuếch tán, quét ngang chiến trường, tiêu diệt hàng triệu tu sĩ lân cận, lúc này đến cả tàn hồn cũng là xa xỉ!

Tuyệt vọng, tuyệt vọng, tuyệt vọng!

Đó là cảm nhận của vô số tu sĩ trên chiến trường.

Tiếng kêu gào thê thảm vang vọng bầu trời.

Những tu sĩ chết ngay còn may, những tu sĩ trọng thương nằm đó bị dư ba chiến đấu tác động, bản thân muốn chết cũng không được!

Có những tu sĩ trọng thương đến sức để tự bạo cũng không còn, chỉ có thể tiếp tục chịu đựng những đòn tấn công phi nhân tính, chết đi như bị lăng trì!

Vũ Hạo thấy Vu tộc dần khống chế được tình hình, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười như ác ma.

Trên chiến trường tử thương vô số, lúc này tâm tình gã lại dị thường tốt!

Lúc này Hoàng Thiên cuối cùng cũng giao thủ với Vô Pháp!

Hai người đứng định, Vô Pháp mặt mày nham hiểm, sát cơ ngày càng đậm đặc, sát khí bừng bừng tỏa ra khiến không khí xung quanh dường như ngưng kết lại, khiến người ta nghẹt thở, không khí căng thẳng cực độ. "Hoàng Thiên, ta đã nghe danh ngươi từ lâu, để ta xem thực lực của ngươi có xứng với danh tiếng không!" Vô Pháp kiêu ngạo nói. "Vô Pháp, sau trận chiến này chính là lúc Ma tộc bị diệt vong, sau này có lẽ sẽ không có cơ hội nói chuyện thế này nữa đâu.

Vô Pháp, để ta xem xem ngươi và Vô Tâm tu luyện đến mức nào rồi?" Giọng nói Hoàng Thiên tràn đầy tự tin và khinh miệt!

Uy áp vô cùng từ trên người Hoàng Thiên tỏa ra, tạo thành những

gợn sóng trong tinh không, chống lại sát ý ma khí của Ma Tôn Vô Pháp.

Lúc này, Vô Pháp cũng hiển lộ khí khái tà ác nhưng tuyệt vọng vô thượng của Ma tộc. "Ha ha ha, Hoàng Thiên, hôm nay ta sẽ buông tay chiến một trận!

Ma tộc ta và Nhân tộc ngươi cũng đã đến nước không chết không thôi rồi." Trên khuôn mặt Vô Pháp hiện lên vẻ hào mại không lùi bước.

Vô Pháp đấm một quyền về phía Hoàng Thiên, không dùng bất kỳ pháp thuật thần thông nào, thuần túy là sức mạnh cơ thể Ma tộc, lực chi bản nguyên, nhất lực phá vạn pháp.

Nắm đấm khổng lồ phá vỡ hư không, đánh thẳng vào người Hoàng Thiên.

Dưới chân Hoàng Thiên lúc này hiện lên một đại trận tỏa ra vạn đạo kim quang.

Đại trận cổ phác huyền diệu thậm chí nguy hiểm này chính là Phong Thiên Trận đã được Hoàng Thiên gia cường!

Đứng trên đó có thể phong ấn vạn pháp, chế ước vạn vật sinh linh!

Quyền kinh thiên động địa của Ma Tôn Vô Pháp bị những đạo cấm chế trong đại trận ngăn lại. "Không tệ, không tệ!" Ma Tôn Vô Pháp nhìn Phong Thiên Trận tỏa kim quang, nhịn không được cười lớn: "Đại trận này so với đại trận của Ma tộc ta thì thiếu chút mùi vị!" "Bớt huênh hoang đi, chỉ giỏi mồm mép thôi sao?" Nhìn thủ đoạn của Ma Tôn Vô Pháp, Hoàng Thiên tế ra Phá Cấm Châu đỏ thẫm.

Linh khí vô cùng xung quanh trực tiếp bị Phá Cấm Châu nuốt chửng.

Hoàng Thiên hai tay giữ chặt châu đỏ, liên tục lay động, từng đạo linh khí thị huyết từ bên trong bắn ra, tấn công Ma Tôn Vô Pháp.

Chương 167

Dưới chân Ma Tôn Vô Pháp hiện lên ma khí hắc ám, nháy mắt huyễn hóa thành những bông sen đen, ngăn cản những linh khí thị huyết vô sở bất phá kia. "Hoàng Thiên, không ngờ ngươi lại có nhiều tiên thiên linh bảo như vậy!

Nhưng thực lực bản thể thì quá yếu!" Phá Cấm Châu thị huyết nháy mắt đánh nát những bông sen đen.

Ngay khi Phá Cấm Châu sắp rơi vào người Ma Tôn Vô Pháp, trên đầu gã hiện ra một pháp tướng khổng lồ đỏ thẫm.

Pháp tướng cao vạn trượng, hoàn toàn khác với ma tượng trong đại trận trước đó.

Ma tượng tỏa ra một loại ánh sáng, nháy mắt ngưng tụ thành tử vong quang mang màu đen bao bọc lấy Ma Tôn Vô Pháp vào trong.

Thiên Ma Pháp Tướng trên đầu với những đạo hắc khí như từ địa ngục hộ vệ Ma Tôn Vô Pháp, chân đạp hắc liên.

Lúc này Ma Tôn Vô Pháp có chút khí thế vạn pháp bất xâm, ngạo thị thiên địa.

Vô Pháp bước ra một bước, trực tiếp đạp chân vào Phong Thiên Trận.

Lúc này Phong Thiên Trận cư nhiên xuất hiện những vết nứt, sau đó quyền hủy thiên diệt địa của Vô Pháp đánh tới trước mặt Hoàng Thiên!

Dưới chân Hoàng Thiên nháy mắt xuất hiện một bông sen tím, lực thôn phệ vô cùng vô tận bủa vây quyền uy của Vô Pháp trên đó, sức mạnh thôn phệ điên cuồng nuốt chửng mọi ma khí xung quanh. "Vô

Pháp, chỉ là kỹ mọn mà thôi." Hoàng Thiên đứng trên sen tím thản nhiên nói.

Phong Thiên Trận lại xuất hiện kim quang, bao trùm lên sen tím.

Phong Thiên Trận cộng thêm Liệt Không Tử Liên tạo ra áp lực trấn áp bàng bạc đánh lên ma tượng của Vô Pháp!

Phá Cấm Châu đỏ thẫm trong tay Hoàng Thiên hóa thành vô số hạt châu nhỏ, mỗi hạt đều mang uy lực hãi hùng.

Vô số Phá Cấm Châu xoay quanh giữa trời đất.

Hoàng Thiên rót linh lực vào, Phá Cấm Châu trực tiếp phát ra những đạo linh khí thị huyết cao vạn trượng.

Những đạo kiếm khí phá toái thời không đâm sâu vào pháp tướng Thiên Ma khổng lồ trên đầu.

Trên sen tím hiện lên một luồng tử quang.

Hoàng Thiên trực tiếp truy đuổi Ma Tôn Vô Pháp, Phá Cấm Châu liên tục đánh nát ma tượng, các đạo linh khí thị huyết nối đuôi nhau tấn công Ma Tôn Vô Pháp.

Lúc này Ma Tôn Vô Pháp hiển lộ vạn trượng Vạn Ma Tôn Pháp Tướng, mỗi quyền đều đánh tan một đạo linh khí thị huyết, thậm chí còn đánh ngược một số đạo linh khí về phía Hoàng Thiên.

Phong Thiên Tử Liên trong tay Hoàng Thiên giảo sát và thôn phệ mọi thứ, liên tục nghiền nát sơn xuyên vạn vật xung quanh cùng những ma khí thị huyết tán loạn.

Linh khí thị huyết từ Phá Cấm Châu phát ra chỉ có thể để lại những vết hằn trên người Ma Tôn Vô Pháp, đủ thấy sự khủng bố của Vạn Cổ Ma Tôn Pháp Tướng.

Lúc này Hoàng Thiên thân hợp với lực thôn phệ tím vạn trượng

giảo sát mọi công kích, linh khí thị huyết liên tục đánh vào người Ma Tôn Vô Pháp.

Trong khi Ma Tôn Vô Pháp và Hoàng Thiên đang triển khai sinh tử đại chiến giữa tinh không, Vô Pháp độc ác nói: "Ma tộc ta cũng không để kẻ khác bắt nạt đâu!

Muốn diệt Ma tộc ta thì phải trả giá đắt!" "Cái giá phải trả?

Ta xem xem Ma tộc rốt cuộc có bài tẩy gì!

Chẳng lẽ là cái đại trận kia?" Hoàng Thiên khinh miệt nói! "Hoàng Thiên cậy mạnh như vậy, Nhân tộc sớm muộn cũng có ngày diệt tộc!" Vẻ mặt Vô Pháp Ma Tổ đã khôi phục sự bình tĩnh nói. "Hừ!

Nhân tộc có diệt hay không ta không biết, nhưng hôm nay Ma tộc nhất định phải diệt!" Giọng nói bất chấp của Hoàng Thiên truyền đến từ trên không!

Một đạo Nhân Gian Đại Đạo trực tiếp đánh về phía Vô Pháp.

Thân ma vạn trượng của Vô Pháp không hề lung lay, không chút tỏ ra yếu thế, cưỡng ép điều động sát ý thiên địa!

Hồng quang lấp lóe, sức mạnh Nhân Gian Đại Đạo cực kỳ cường thế lại trực tiếp bị Vô Pháp đánh vỡ! "Chỉ là kỹ mọn thôi!" Vô Pháp Ma Tổ giễu cợt! "Muốn giết ta?

Lấy chút thủ đoạn ra đi chứ!

Cái hạt châu nhỏ kia gãi ngứa cho ta còn chẳng đủ!" Vô Pháp Ma Tổ mặt mày khó chịu nói.

Cùng lúc đó, Tử Hồn thành bắt đầu rung chuyển dữ dội!

Hoàng Thiên bình tĩnh nhìn Vô Pháp, miệng niệm: "Khí bế!

Tinh tuyệt, Thần diệt!" Tam Nguyên Đại Đạo nháy mắt phóng thích, lúc này khí cơ giữa trời đất hoàn toàn biến mất, thần thức bị

khóa, tinh khí cũng đang trôi mất, nhất thời Vô Pháp không thể cử động! "Mau đi đi!

Chư vị tướng sĩ Ma tộc, nếu còn không đi thì không ai đi nổi nữa đâu!" Nhìn thấy những chuyện đang xảy ra, Ma Tôn Vô Pháp gào thét, trực tiếp ra tay nhanh như chớp. "Hoàng Thiên!

Ngày sau, ta Vô Pháp nhất định sẽ bắt ngươi nợ máu phải trả bằng máu!" Nhiều tướng sĩ Ma tộc trực tiếp rút khỏi chiến trường, theo đại trận rời khỏi Tử Hồn thành!

Đúng lúc đó, Vô Pháp Ma Tổ đang thao túng đại trận lần nữa hiện ra chân thân Ma Tổ vạn trượng, dựa vào trận pháp liên tục chống đỡ đòn tấn công của Hoàng Thiên. "Hừ!

Hoàng Thiên tiểu nhi!

Hôm nay cho ngươi thấy uy lực thực sự của pháp tướng Ma tộc ta!" Thần niệm cảm nhận được đại bộ phận người Ma tộc đã rời Tử Hồn thành, từ trong thân ma vạn trượng của Vô Pháp phát ra giọng nói độc ác thấu xương!

Từ thân ma vạn trượng đánh ra những đạo sức mạnh xé trời nát đất, trực tiếp nhập vào đại trận Ma tộc!

Chương 168

Tức thì, đại trận tỏa sáng rực rỡ, phảng phất như sở hữu vĩ lực vô thượng có thể xuyên thấu thương khung!

Lúc này Vũ Hạo nhìn Hoàng Thiên một cái đầy an tâm, khóe miệng nhếch lên một nụ cười: "Vu tộc rút!

Đại trận Ma tộc sắp kích hoạt lần nữa rồi!" Ngay lập tức, hàng trăm ức tu sĩ còn sống sót vội vàng rút lui! "Thân xác Ma Tổ tuyên cổ!

Hãy giáng lâm lần nữa đi!" Chân thân Ma Tổ vạn dặm lúc này theo sự sụp đổ của đại trận, hấp thu toàn bộ sức mạnh còn lại của đại trận, linh lực của ma tượng lúc này đã đạt đến mức kinh người!

Đứng trước Hỗn Nguyên Đạo Chủ cũng phải né tránh mũi nhọn của nó!

Giữa trời đất bỗng tối sầm lại, từng luồng uy áp như từ thuở Hỗn Độn giáng xuống thế gian! "Giết!

Giết!

Giết!" Vài tiếng gầm chấn thiên truyền ra từ trong đại trận, một hư ảnh Ma Tổ khổng lồ hiện thế!

Tuy chỉ là hư ảnh nhưng vẫn tạo ra áp lực cực đại cho Hoàng Thiên đang tấn công bên ngoài đại trận.

Hư ảnh Ma Tổ vừa xuất hiện, có một giọng nói truyền ra: "Hoàng Thiên, đầu của ngươi ta muốn!

Hồn phách của ngươi ta nhất định sẽ tra tấn ức vạn năm!" Giọng nói có thể chấn xuyên thương khung, uy chấn hoàn vũ!

Ma Tôn Vô Pháp lúc này bị hận ý ngập trời lấp đầy lồng ngực.

Vô Pháp hách nhiên nằm bên trong chân thân Ma Tổ, lúc này gã đã hợp làm một với đại trận, giống như các tướng sĩ Ma tộc trước đó!

Hư ảnh Ma Tổ bắt đầu có cảm giác ngưng thực, phảng phất như Tiên Thiên Ma Tổ thực sự giáng thế, sau khi hấp thu máu tươi và linh hồn của Vô Pháp, Tiên Thiên Ma Tổ lúc này đã có cảm giác chân thực!

Trong đôi mắt hư huyễn phảng phất như có ý chí thiên địa giáng xuống, "Chết!" Giọng nói lạnh lùng vô cùng truyền ra từ hư ảnh! "Kiêu ngạo!

Để ta xem kẻ từ bỏ sinh mạng như ngươi có bao nhiêu thực lực!" Hoàng Thiên trực tiếp đánh ra một quyền có thể hủy thiên diệt địa!

Trong quyền uy bao hàm Tam Nguyên Đại Đạo cùng Nhân Gian Đại Đạo!

Pháp tướng Ma tộc điên cuồng hấp thu sát khí Đô Thiên Thần Sát giữa trời đất, "Khai Thiên Ma Đạo!" Vô Pháp quát lớn!

Ma đạo to vạn trượng trực tiếp rơi trên hư ảnh Ma Tổ!

Khai Thiên Ma Đạo sở hữu vĩ lực vô thượng khai thiên tích địa!

Khí tức mênh mông hủy thiên diệt địa trực tiếp bổ xuống!

Mang theo uy năng khai thiên tích địa, luồng khí tức mênh mông đó mang theo thần uy vô thượng!

Trực tiếp chẻ đôi Tử Hồn thành!

Pháp tướng Ma Tổ do Vô Pháp thao túng trực tiếp đánh ra đòn chí cường!

Phảng phất như muốn trực tiếp đánh nát vạn vật!

Mang theo vĩ lực vô thượng của Tiên Thiên Ma Tổ, trực tiếp xuyên thấu thương khung, đánh vỡ Nhân Gian Đại Đạo. "Bản tôn đến

đây!" Hoàng Thiên vươn một tay, trực tiếp chộp lấy ba kiện linh bảo trong tay, đạo đạo quang mang lóe lên!

Ba kiện linh bảo cường thế vô cùng hóa thành những mảnh vỡ hư ảnh tấn công Vô Pháp.

Lúc này mọi thứ xung quanh đều bị san bằng!

Tử Hồn thành vốn cao hàng vạn trượng cũng hóa thành tro bụi!

Khói bụi lắng xuống, Vô Pháp không thể tin nổi nhìn pháp tướng Ma tộc của mình, lúc này một nửa thân người đã bị chém mất, pháp tướng vạn trượng bị chém ngang lưng!

Vô Pháp nhìn đầy kinh ngạc, lúc này dường như cảm nhận được cái kết của mình, trong mắt không có nỗi bi ai vì cái chết mà ngược lại là sự châm biếm, trào tiếu nhìn Hoàng Thiên nói: "Xong rồi, Hoàng Thiên!

Con đường của liên quân tam tộc đã đi đến tận cùng rồi!" Hoàng Thiên chẳng buồn để ý, chỉ quay về trận doanh Nhân tộc.

Sau khi được Vũ Hạo quan tâm vài câu, đại quân tiếp tục tiến về hoàng thành Ma tộc.

Lúc này trong hoàng thành, Vô Thiên đang bế quan đột ngột mở mắt, khí tức trên người dường như muốn phá toái hư không, sức mạnh Hỗn Nguyên Đạo Chủ sơ kỳ lộ ra không chút nghi ngờ!

Gã nhìn về một hướng đầy tranh nanh nói: "Hoàng Thiên!

Chào mừng tới nộp mạng!" Cách đó vạn dặm tại đất Cửu U, lúc này cũng không dễ chịu gì, Huyết tộc cũng đã tới cửa lớn của Cửu U.

Lúc này sâu trong Cửu U, trong Luân Hồi Đại Điện, một luồng khí cơ khai thiên tích địa bao trùm khắp Cửu U.

Luân Hồi tọa trấn trong đại điện, Minh Hà, Kiếm Linh Nhi, Thanh

Y và Hậu Thổ đứng hai bên, Lục Nhĩ thì ở trên tường thành Cửu U khinh bỉ nhìn đám người Huyết tộc! "Chúc mừng Sư tôn xuất quan!" Minh Hà là người đầu tiên kích động nhìn Luân Hồi đã nghìn năm không gặp, các đệ tử còn lại cũng không giấu nổi sự kích động. "Phụ thần lần này xuất quan là vì chuyện Huyết tộc sao?" Hậu Thổ tung tăng chạy đến bên cạnh Luân Hồi hỏi!

Ngoài nàng ra thì những người khác cũng không có gan trực tiếp hỏi Luân Hồi như vậy! "Ha ha ha!

Khu khu Huyết tộc không đáng để nhắc tới!" Luân Hồi nhìn Hậu Thổ đầy từ ái cười nói: "Lần này Bản tôn xuất quan là để liễu kết một tia nhân quả cuối cùng!" "Sư tôn sắp đạt tới Hợp Đạo cảnh rồi sao?" Kiếm Linh Nhi vui vẻ nói: "Con nghe nói lão đầu Hồng Quân kia cũng xuất quan rồi!" Luân Hồi gật đầu nói: "Hồng Quân lão nhi muốn thao túng Hoàng Thiên để nhiễu loạn nhân quả, ngăn cản Bản tôn đạt tới Hợp Đạo cảnh." Lúc này trong mắt Luân Hồi lóe lên tia khinh miệt: "Cho dù chỉ là một đạo phân hồn của Bản tôn, gã tưởng có thể thao túng được sao?" Ngay lúc đó Luân Hồi tỏa ra khí tức Hỗn Độn Chí Tôn viên mãn, nhất thời chúng sinh vùng đất Cửu U đều kinh tâm đảm chiến.

Một luồng khí tức này cũng đã báo cho Hồng Quân lão nhi biết, Luân Hồi Bản tôn không phải là hạng người ngồi chờ chết!

Lúc này Thanh Y cũng cung kính nói: "Nếu Sư tôn đã lo chuyện phân hồn Hoàng Thiên, vậy việc Huyết tộc xâm nhập cứ giao cho đệ tử xử lý!" Minh Hà cũng cười khẩy: "Cửu U trầm tịch mấy nghìn năm, có vẻ có kẻ không nhịn nổi nữa rồi?

Đã tới thì đừng hòng đi!" Nhìn các đệ tử đều nóng lòng muốn thử, Luân Hồi bình thản nói: "Tên tiểu tử Thời Thần đứng sau Huyết tộc đó, nghìn vạn năm trước đã bị Bản tôn trọng thương, tự nhiên có thù

với Cửu U.

Chương 169

Nhưng đừng tưởng sử dụng Thời Thần Pháp Tắc tu luyện thêm vài nghìn vạn năm là có thể truy đuổi được Bản tôn?

Si nhân mộng tưởng!" Sau đó Luân Hồi nhìn Hậu Thổ hỏi: "Hậu Thổ có thích Nhân tộc không?" Từng thấy những chuyện thú vị của Nhân tộc, Hậu Thổ gật đầu nói: "Nhân tộc rất thú vị, có nhiều thứ hay ho!" "Vậy Bản tôn đưa con đi tìm Hoàng Thiên.

Ở Nhân tộc hãy cứ thoải mái mà chơi!" "Phụ thần, Hoàng Thiên lúc này đang đánh trận ở Ma vực mà!" Hậu Thổ vội vàng nói.

Luân Hồi nghe vậy thì cười nói: "Xem Hoàng Thiên có thủ đoạn lừa Hỗn Nguyên Đạo Chủ thế nào!" Nghe câu này, Hậu Thổ không hiểu nhìn Luân Hồi.

Luân Hồi tiếp tục: "Lúc này ở Ma vực, Hoàng Thiên chỉ là một đạo phân thân mà thôi, công dụng của Bản Nguyên Kính con phải hiểu rõ chứ!" "Phân thân?" Hậu Thổ vẫn không hiểu, nàng quan sát Hoàng Thiên, làm gì có loại phân thân nào mà ngay cả đạo tâm cũng giống hệt như vậy?

Luân Hồi cười không nói.

Ngay sau đó Luân Hồi biến mất khỏi Luân Hồi Đại Điện, mang theo Hậu Thổ tới hoàng thành Nhân tộc!

Lúc này, gã cảm nhận được ngã thức của Khí Thiên dưới lòng đất hoàng thành đang chậm rãi tăng trưởng.

Luân Hồi nhìn qua một cái, trong mắt có chút mừng rỡ, tiện tay đánh ra một đạo khí tức.

Tức thì, Khí Thiên đang bế quan cảm thấy toàn thân nóng ran, ngã

thức như bị ném vào trong dung nham.

Ban đầu Khí Thiên còn sợ hãi, nhưng lát sau liền cảm nhận được lợi ích, tuy vẫn nóng nhưng lúc này ngã thức của Khí Thiên đang lớn mạnh với tốc độ phi mã, một hơi thời gian bằng cả nghìn năm tu luyện!

Rất nhanh, Khí Thiên sẽ đột phá cực hạn của mình!

Cảm thụ được khí tức linh lực mạnh mẽ, Hậu Thổ kinh ngạc hỏi: "Phụ thần, người này là ai?

Phải chăng là kẻ đứng sau Thái Thản tộc?" Luân Hồi gật đầu đáp: "Hắn hộ vệ Nhân tộc suốt mấy ngàn năm, lần này cũng coi như có được cơ duyên!" Ngay lúc đó, một đạo khí tức xuất hiện trước mặt hai người, Hoàng Thiên hiện thân.

Kể từ sau lần mộng đạo trước đó, đây là lần thứ hai Hoàng Thiên kiến diện Luân Hồi Đạo Tôn.

Hai người tìm đến một nơi tĩnh lặng, Hoàng Thiên mở lời: "Quả nhiên không gạt được Hỗn Độn Chí Tôn!" "Tự nhiên là vậy.

Tuy pháp thuật của ngươi rất tốt, nhưng kẻ ở cảnh giới Chí Tôn đã sớm thấu triệt Thiên Đạo, chỉ còn cách Hợp Đạo cảnh một bước chân, nếu nhìn kỹ tất nhiên sẽ không giấu được!" Luân Hồi gật đầu nói.

Hoàng Thiên bất lực lắc đầu, cười khổ uống cạn ly mỹ tửu, ánh mắt phức tạp nhìn Luân Hồi – nhìn "bản thể" này, vị Hồng Hoang đệ nhất nhân: "Hồng Quân tìm đến ta là để chế ước?

Một đạo tàn hồn của ta có gì quan trọng sao?" Nhìn Hoàng Thiên đang thất hồn lạc phách, Luân Hồi cũng thấu hiểu tâm tình của hắn.

Trong thế giới này, có những chuyện dù mưu lược đến đâu cũng không thể bình định.

Hoàng Thiên trong ngàn năm ngắn ngủi dẫn dắt Nhân tộc đi tới huy hoàng thế này đã là cực kỳ kinh người.

Diệt Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử, giao hảo với Long tộc và Phượng Hoàng tộc, đại phá Ma tộc tại Tu Di sơn, hiện tại lại khiến Vũ tộc và Ma tộc tranh đấu.

Nếu cho hắn thêm ngàn năm, Nhân tộc ở Hồng Hoang nhất định sẽ cực kỳ an ổn!

Tiếc là, theo thực lực của Hoàng Thiên tăng trưởng, hắn sớm muộn cũng bị Hồng Quân phát hiện là một nhân tố có thể can nhiễu nhân quả Hợp Đạo.

"Thực lực mới là bảo chứng, tuy ngươi có ý giấu tài nhưng vẫn chưa đủ!" Luân Hồi đạm nhiên nói.

"Ha ha ha!" Hoàng Thiên nghe xong cười lớn khoát đạt, rồi phẫn nộ nhìn lên trời cao quát tháo: "Nữ Oa?

Mang Nhân tộc tới thế gian, sau khi nhận được Đại Đạo công đức gia thân thì lại mặc kệ không quản!

Nhân tộc ta chỉ là vật phẩm tu luyện thôi sao?" "A!" Hoàng Thiên như muốn phát tiết, ngửa mặt lên trời gào thét!

Lời này quả thực kinh thế hãi tục, khi mà Nhân tộc đều đang phụng thờ Nữ Oa thì Hoàng Thiên – vị trưởng giả của Nhân tộc – lại bất kính như thế!

Hậu Thổ cũng khẽ chau mày.

"Ta đã biết vì sao hắn nhắm vào ta, nhắm vào Nhân tộc!" Hoàng Thiên như đã phát tiết được nỗi bất mãn thiên vạn năm, tựa vào ghế gỗ hỏi Luân Hồi.

Luân Hồi đạm mạc mỉm cười: "Bởi vì ngươi tự sáng tạo ra một

đạo, đem Thiên Lý dẫn vào nhân gian!

Cho nên Hồng Quân muốn trấn áp Thiên Lý!" "Cái gì gọi là Thiên Lý?" "Nếu Thiên Đạo là đạo lý pháp tắc của thế gian, thì Thiên Lý chính là bộ mặt thật của cả thế giới Hồng Hoang, trong đó chứa đựng dục vọng và khát cầu của vạn vật.

Nhân Gian Đại Đạo của ngươi chính là do một đạo Thiên Lý hóa thành!

Chỉ có điều Thiên Lý không được phép tồn tại, đã bị trấn áp vạn ức năm rồi!" Nghe Luân Hồi giải đáp, Hoàng Thiên đột nhiên cười lớn: "Thật nực cười!

Thiên Lý bị trấn áp, nhưng Thiên Đạo chúa tể thế gian chẳng phải vẫn để dục vọng tràn lan, sát lục khắp nơi sao?

Những kẻ đó vì muốn sát sinh hợp lý mà tốn bao tâm huyết!

Vì Thiên Đạo mà sát?

Lý do thật quang minh chính đại!" Luân Hồi cũng phóng thanh cười lớn: "Mấy tên đệ tử của Bản tôn ngộ đạo vạn năm mới hiểu ra đạo lý này, ngươi lại một lời nói toạc sự hư giả của Thiên Đạo!" Sau đó hai người đàm đạo rất nhiều.

Sau ba tuần rượu, Hoàng Thiên đã có chút men say, lẩm bẩm: "Tàn hồn cũng được, Thiên Lý cũng xong!

Hoàng Thiên ta chỉ có một việc cầu xin: Hãy hộ trì Nhân tộc!" "Tự nhiên là vậy!" Tại hoàng thành Nhân tộc trên Hồng Hoang đại lục, trong một gian sảnh nhỏ tĩnh mịch, đạo tàn hồn phiêu bạt vạn năm đã trở về trên thân thể Luân Hồi.

Những ký ức của Nhân tộc truyền vào ý thức Luân Hồi, đạo nhân quả này cuối cùng phải do Luân Hồi Đạo Tôn tự mình xử lý!

Luân Hồi nhìn Hậu Thổ đang ngẩn ngơ hỏi: "Tham ngộ được bao nhiêu rồi?" Hậu Thổ vẫn đáp: "Phụ thần, Thiên Đạo hẳn phải có đạo nghĩa của nó chứ?

Có lẽ Nữ Oa đang bế quan nên chưa nhận ra sự gian nan của Nhân tộc!" Luân Hồi đạm mạc lắc đầu, vung tay hiển thị cảnh tượng Hoàng Thiên tự hạ xuống thân thể hàng ức cấm chế.

Nhìn những cấm chế cổ lão chằng chịt, nhìn những thủ đoạn liều mạng kia, Hậu Thổ vốn luôn được che chở bắt đầu thất thần!

Từng đạo cấm chế như từng nhát dao khắc sâu nỗi bi ai và bất lực của một vị tộc trưởng không có chủ thần che chở vào tâm khảm nàng.

Những thứ này chính là sự mỉa mai lớn nhất đối với Thiên Đạo Hồng Hoang!

Gánh nặng này Hoàng Thiên đã dùng mạng mình để gánh vác vạn năm.

Lúc này Luân Hồi nhìn hàng ngàn ức Nhân tộc chúng sinh, khẽ cười nói: "Nhân tộc cũng nên làm chủ rồi!" Sau đó hai người xuất hiện ngoài hoàng thành Ma tộc.

Luân Hồi muốn xem Hồng Quân sắp đặt vở kịch này thế nào.

Chương 170

Quả nhiên, liên quân tam tộc bắt đầu tấn công hoàng thành.

Nhìn hàng ức sinh linh chà đạp lẫn nhau, Luân Hồi chỉ lắc đầu.

Tiếp đó, Hoàng Thiên do Bản Nguyên Kính hóa thành đánh vào hoàng thành Ma tộc.

Nhận được tín hiệu, Thái Thản nhất tộc cũng khởi nghĩa từ phía Tây, nhất thời cả Ma vực tiếng oán than dậy đất.

Khi chúng nhân đang kinh hỷ, một đạo khí tức vô địch xuất hiện, chính là Hỗn Nguyên Đạo Chủ!

Vô Tâm đã thể hiện thực lực Hỗn Nguyên Đạo Chủ sơ kỳ, nhưng mục tiêu hàng đầu của hắn không phải Hoàng Thiên.

Chỉ liếc nhìn Hoàng Thiên một cái, Vô Tâm liền lao thẳng về phía chiến trường Vũ Phong.

Là tồn tại dưới một người trên vạn người của Vũ tộc, Vũ Phong đang điên cuồng sát phạt trong hoàng thành, hàng ức Ma tộc thảm tử dưới tay hắn.

Một đạo lưu quang đen kịt lao về phía Vũ Phong đang không ai bì kịp, những luồng cuồng phong màu xanh bị đánh tan, nửa tòa hoàng thành bị hắc khí phá hủy.

Trong nháy mắt, Vô Tâm xách đầu Vũ Phong xuất hiện trước mặt Vũ tộc trưởng!

Điều quỷ dị là lúc này Vũ Phong vẫn chưa chết, dù bị xách đầu nhưng ánh mắt vẫn chìm đắm trong khoái cảm giết chóc!

Vũ Hạo tức khắc da đầu tê dại!

Vũ Phong cư nhiên bị giết chết trong tình huống không hề hay biết!

"Chạy!" Ý niệm này hiện lên trong não hải Vũ Hạo.

Lúc này Hoàng Thiên (do Bản Nguyên Kính hóa thành) cũng vội vàng hô hoán Phượng Hoàng tộc và Nhân tộc: "Rút!" Cục diện chiến trận liền bị một người xoay chuyển.

Vũ Hạo tùy tiện tự bạo vô số linh bảo, đôi cánh sau lưng đập mạnh, tốc độ đạt đến cực hạn!

Một cái liếc mắt đã vạn dặm!

Chỉ có điều trong mắt Hoàng Thiên, Vũ Hạo lúc này vẫn ngây ngốc đứng tại chỗ, ánh mắt lộ ra vẻ vui mừng sau khi đào thoát.

"Ngã Thức Thao Túng?" Hoàng Thiên tất nhiên biết loại tiểu xảo này.

Khắc sau, Hoàng Thiên kích hoạt cấm chế khắc họa trên toàn thân.

Ngay lúc đó, Vô Thiên khẽ vẫy tay, một đạo ma khí như sương mù xuyên qua cổ Vũ Hạo, hai chiếc đầu lâu bị ném vào đại trận Vũ tộc!

Nhất thời lòng quân hoang mang, binh bại như núi đổ!

Nhìn Vô Thiên bước tới, Hoàng Thiên biết mình phải toàn lực một trận chiến cuối cùng!

Những Ma tộc còn sống sót nhất thời phấn khích, sĩ khí cao ngất, ẩn ước có dấu hiệu phản công.

Vô Thiên nhìn Hoàng Thiên nói: "Ta có thể hảo hảo chơi một trận rồi!

Ngươi muốn ta tự tay giết chết sao?" Vô Thiên tự tin vung tay, Ngã Thức mạnh mẽ như một thanh niên ngang ngược mưu toan khống chế Hoàng Thiên.

Chỉ có điều khi Ngã Thức của Vô Thiên vừa tiếp xúc với Bản Nguyên Kính của Hoàng Thiên, một cảm giác đau đớn dữ dội truyền tới!

Vô Thiên tức khắc kinh hãi, nhưng rồi thản nhiên nói: "Không hổ danh nha, luôn có thể đưa ra thủ đoạn mới lạ, nhưng chênh lệch cảnh giới sẽ khiến ngươi phải chết!" Hoàng Thiên đột nhiên cười nói: "Lời này nghe quen quá, lần trước ngươi cũng nói vậy mà!" Bị xát muối vào vết thương, Vô Thiên không nói nhảm nữa, hai người khai triển cuộc đối đầu cuối cùng.

"Ma Vực giáng lâm!" Một luồng âm thanh u u cùng tiếng cười quái dị vang lên từ tứ phương tám hướng.

"Tổ Ma Chi Tượng!" Một tôn pháp tướng mạnh gấp nhiều lần trước đó xuất hiện trong Ma Vực, nhất thời khí tức Ma Vực đạt đến đỉnh phong!

"Ma Viêm Chi Thể!" Thân thể Vô Thiên được bao phủ bởi từng đoàn hỏa diễm màu trắng, nhiệt độ khủng khiếp trực tiếp làm tan chảy tường thành xung quanh.

Nên biết những tường thành này đã tốn mạng của thiên vạn tu sĩ mới phá ra được một lỗ hổng!

Bản Nguyên Kính cũng không chịu kém cạnh, Phong Thiên Trận, Liệt Không Liên, Phá Cấm Châu, Nhân Gian Đạo, Tam Nguyên Đạo tràn ngập tất cả, cách đoạn vạn vật vạn pháp của thế giới.

Đối với Vô Thiên ở cảnh giới này, những việc dư thừa đều vô nghĩa!

Đòn mạnh nhất lúc này chính là đỉnh phong của Hoàng Thiên.

Trong không gian, Luân Hồi nhìn thấy vậy cũng mỉm cười gật đầu: "Đòn này, chỉ có Minh Hà mới phá được!" Hậu Thổ không thể

tin nổi nhìn Hoàng Thiên – một Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ!

"Vô Thiên sắp bại rồi!" Luân Hồi nhắc lại.

Lúc này hai kẻ mang uy năng vô thượng cuối cùng cũng va chạm.

Khí tức hạo hãn như biển cả trút xuống như từng đợt sóng thần, từ trung tâm điên cuồng khuếch trương ra ngoài, nơi đi qua thảy đều hóa thành tro bụi, vô số người Ma tộc trong nháy mắt tiêu tán!

Hai người vẫn đang liều chết tranh đấu!

Lúc này hoàng thành Ma tộc chỉ có hai loại màu sắc: màu trắng của Nhân Gian Đại Đạo và màu đen của ma khí vô tận.

Nhất thời hai màu sắc đan xen giằng co, Nhân Gian Đại Đạo bắt đầu có ý định cắn nuốt, nhưng ngay trong nháy mắt đó, không trung đột nhiên xuất hiện Thiên Đạo sát phạt!

Một đạo lôi đình Thiên Đạo rộng bách trượng đánh thẳng lên thân Hoàng Thiên, khiến ma khí đen kịt trực tiếp thôn tính Bản Nguyên Kính.

Luân Hồi tức khắc nổi giận: "Hồng Quân, ngươi thật sự một chút liêm sỉ cũng không cần, lại ra tay với một Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên?

Ngươi cũng làm được sao?" Vốn dĩ Vô Thiên đã sắp bại trận, nhưng ngay khoảnh khắc đó, trong Nhân Gian Đại Đạo của Hoàng Thiên có một tia khí cơ không thuộc về hắn đã dẫn động Thiên Đạo sát kiếp!

Không cần hỏi Luân Hồi cũng biết là do Hồng Quân làm.

Lúc này Vô Thiên cười cuồng loạn: "Ta sẽ tự tay kết liễu, hồn phách Hoàng Thiên ta thu nhận!" Nhưng giây tiếp theo Vô Thiên không cười nổi nữa, từ trong hắc khí một mảnh gương vỡ rơi xuống,

biểu tình Vô Thiên cực kỳ khó coi!

Và giây sau đó còn khó coi hơn nữa!

Luân Hồi dẫn theo Hậu Thổ xuất hiện trước mặt Vô Thiên, đạm mạc nhìn khí cơ trên thân hắn nói: "Thứ không thuộc về mình, vĩnh viễn không thuộc về mình!

Hồng Quân lão nhi vạn lần không ngờ lại bị một tiểu nhi Nhân tộc chơi xỏ một vố!" Lúc này không gian chấn động, từng đạo sóng xung kích mạnh mẽ xuất hiện xé rách không gian xung quanh, thậm chí cả thời gian.

Chương 171

Uy thế khủng bố tràn ngập cả Ma vực.

Khắc sau, một luồng khí diễm Hỗn Độn Chí Tôn đỉnh phong xuất hiện, một tôn tồn tại tỏa ra thần uy khủng khiếp – vị từng lực áp tất cả Ma thần, từng trọng thương Hồng Quân – cư nhiên xuất hiện trước mắt.

Vô Thiên tức khắc cảm thấy áp lực vô biên, còn khủng khiếp hơn cả khi đối mặt Ma Tổ La Hầu!

Luân Hồi chỉ đạm nhiên liếc Vô Thiên một cái, Vô Thiên liền cảm thấy đạo tâm suýt chút nữa sụp đổ!

Muốn chạy nhưng lúc này không thể động đậy.

Luân Hồi lấy khí hóa kiếm, đơn thủ chỉ một cái, linh khí chuyển hóa thành thiên thiên vạn vạn kiếm khí che trời lấp đất, hoành tảo vô địch lao thẳng về phía Vô Thiên.

Linh khí lẫm liệt xông thẳng tầng mây, lôi vân thiên kiếp trên không trung nháy mắt bị nghiền nát, màn trời rộng mở như ánh trăng đổ xuống.

Vô Thiên thấy vậy vội vàng điều động toàn bộ linh khí chống đỡ, vạn trượng Ma tượng chắn trước thân.

Chỉ có điều kiếm khí vừa chạm vào Ma tượng, tôn Ma tượng đầy uy áp kia liền như tờ giấy mỏng bị xé nát dễ dàng.

Hàng vạn kiếm khí xuyên qua thân thể Vô Thiên, theo từng mảnh chi thể rụng rời, vị Hỗn Nguyên Đạo Chủ từng nháy mắt sát hại cường giả Vũ tộc như Vô Thiên cư nhiên bị một chiêu phân thây vạn đoạn.

Lúc này chúng nhân một lần nữa kinh hoàng nhìn Luân Hồi.

Tiếp đó, dưới ánh mắt của vô số người, Luân Hồi lại ra tay, hướng về phía hư không khẽ vẫy tay, không gian nơi đó trực tiếp bị bóp nát!

Tê!

Từng tiếng hít khí lạnh vang lên khiến vô số người kinh hãi liên hồi.

Lúc này, giọng nói vô thượng, uy nghiêm và hằng cổ của Luân Hồi truyền đến, giống như một vị thẩm phán đang tuyên cáo: "Hồng Quân, xem kịch lâu như vậy rồi, không ngờ lại bị kẻ ngươi coi là sâu kiến như Nhân tộc chơi đùa sao!" Trong giọng nói của Luân Hồi không mang theo một chút tình cảm nào, chỉ có sự lãnh mạc vĩnh hằng.

Lúc này Hồng Quân quả nhiên xuất hiện trong không gian, nhưng sắc mặt không được hảo khán cho lắm.

Thiên tính vạn kế, không ngờ lại bị một kẻ sâu kiến phá hỏng.

Luân Hồi diện vô biểu tình nói: "Vị Vô Thượng Thiên Đạo này cũng có chút bản sự đấy nhỉ?

Phải dựa vào kế mưu với một tiểu bối để ảnh hưởng Thiên Lý sao?" "Hừ!

Các ngươi đám thượng cổ Ma thần thật thú vị.

Hồng Hoang Thiên Lý nếu cứ tứ vô kỵ đạn thì cả Hồng Hoang cuối cùng sẽ bị hủy diệt!

Chỉ có thuận theo Thiên Đạo mới có thể trường cửu!" Hồng Quân Đạo Tổ cũng không hề phủ nhận những chuyện này, chỉ kiên định thủ hộ Thiên Đạo.

Lúc này Luân Hồi không thèm lý hội.

Hồng Quân đứng trên ức vạn thi thể mà nói những lời đạo nghĩa Thiên Đạo, tất cả trong mắt Hậu Thổ thật nực cười, thật khả bi, khả thán!

"Luân Hồi!

Một lần vận khí tốt không nói lên điều gì, Hồng Hoang thiên địa chung quy phải nhất thống, chỉ là khi đó các Ma thần đi đâu về đâu Bản đạo cũng không rõ nữa!" Hồng Quân Đạo Tổ tự tiếu phi tiếu nhìn Luân Hồi nói.

"Quát tháo!" Giọng nói lãnh mạc của Luân Hồi lại vang lên, hắn dẫn Hậu Thổ biến mất khỏi Ma vực, chỉ để lại một câu trước khi rời đi: "Nhân tộc từ nay về sau do Luân Hồi ta thủ hộ, kẻ nào không sợ chết có thể tới thử một lần!" Nhất thời các tộc chấn động, Ma tộc xong đời rồi, Vũ tộc cũng đã đi tới tận cùng!

Kể từ khi Luân Hồi Đạo Tôn xuất quan, thiên địa lại sắp đón nhận những biến hóa mới!

Lúc này ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Huyết tộc liều mạng ở vùng Cửu U!

Chúng nhân ẩn ước có cảm ngộ, Huyết tộc ở phía Tây Nam cũng sắp bị phúc diệt!

Cộng thêm sự ủng hộ của Luân Hồi Đạo Tôn đối với Nhân tộc, thì việc Nhân tộc, Yêu tộc, Vu tộc tạo thành thế tam tộc đỉnh lập chỉ là vấn đề thời gian!

Ở một phía khác tại vùng Cửu U, đại quân của các chủng tộc như Huyết tộc, Tà tổ, Hồn tộc đang áp sát.

Lúc này trong Cửu U huyết hải, Minh Hà khẽ mỉm cười, huyết quang vô tận bạo phát trong mắt: "Ta cũng có việc để làm rồi!" Khắc sau, Minh Hà không còn thu liễm nữa, linh khí hạo hãn vô biên vô tận

cùng uy thế vô cùng bạo phát, cả vùng Cửu U sôi sục!

Khí tức vô thượng xông thẳng về phía Huyết tộc.

Lúc này Minh Hà triển hiện uy năng Hỗn Nguyên Đạo Chủ trung kỳ, cũng là kẻ có thực lực cường hãn nhất trong mấy người!

Một số tộc trưởng tiểu tộc kinh hãi nhìn Minh Hà Lão Tổ đang tỏa ra khí tức vô biên từ Cửu U huyết hải, tâm kinh đảm chiến, nhất thời nảy sinh ý định thối lui, đó chính là uy năng của Hỗn Nguyên Đạo Chủ!

"Thực lực của Minh Hà sư huynh ngày càng cường kình rồi!" Kiếm Linh Nhi và Thanh Y cũng hoan hô.

Lúc này trên thân Kiếm Linh Nhi cũng mang theo một luồng khí tức thương mang, kiếm ý huyền diệu vô thượng bạo phát, hàng ngàn hàng vạn kiếm khí hội tụ thành từng đạo lưu quang chiếu rọi Cửu U.

"Hừ, hôm nay Luân Hồi nhất mạch ta sẽ để chúng sinh Hồng Hoang thấy lại thực lực của chúng ta, không phải đám ếch ngồi đáy giếng các ngươi có thể so bì được!" Thanh Y cũng kích phát chiến ý, một luồng khí thế bá đạo cổ xưa không ngừng trào dâng, hoành hành khắp tứ phương đại địa.

Nhất thời các tu sĩ vùng Cửu U đều kích động, Luân Hồi nhất mạch vạn năm không màng thế sự, lần này cư nhiên có kẻ tìm tới tận cửa khiêu khích, đúng là chán sống!

"Đi thôi, kịch hay sắp bắt đầu rồi!

Tốt nhất là trước khi Luân Hồi sư tôn trở về, chúng ta phải xử lý sạch sẽ đám hề nhảy nhót này!" Dứt lời, thân hình cường hãn của Minh Hà vọt lên, khí diễm khủng bố quán triệt cả Cửu U.

Sau đó, ba người đạp không mà đi, cùng hiện thân trên tường thành quan ngoại vùng Cửu U!

Lúc này ba người đạm mạc liếc nhìn các tộc đang đóng trại ở phương xa.

Lần xâm nhập Cửu U này gần như lôi kéo một nửa tộc quần trên Hồng Hoang đại lục, có kẻ bị nô dịch, có kẻ tự nguyện gia nhập, nhưng cầm đầu vẫn là Huyết tộc mạnh nhất.

Theo tìm hiểu, đứng sau Hồn tộc dường như cũng có bóng dáng của một số Ma thần kỳ quái!

Lần này Cửu U nhất định sẽ máu chảy thành sông.

So với mấy trăm ức tu sĩ tấn công Ma tộc, lúc này bên ngoài Cửu U ước tính sơ bộ cũng có tới ngàn ức kẻ địch, chủ công là Huyết tộc – kẻ từng xưng bá một phương mà ngay cả Yêu tộc cũng không để vào mắt!

Lúc này từ trong liên quân Huyết tộc, một người trung niên mặc quần áo rách rưới chậm rãi bước ra, toàn thân tỏa ra từng trận mùi hôi thối truyền xa vạn dặm, đôi mắt đục ngầu không biết đang dò xét gì, chỉ hướng về phía tường thành hô lớn: "Tà tộc tới thỉnh giáo!" Người này chính là Tà Nhai Tử – tộc trưởng Tà tộc.

Kẻ này cực ít khi ra tay, công pháp đạo nghĩa tu luyện cũng không ai biết, chỉ biết hắn sống cực kỳ phóng túng, nữ tử các tộc đều thu nhận hết, trong tộc mỗi năm cũng phải cống nạp hàng ngàn nữ tử cho hắn chơi đùa, danh tiếng cực kỳ xấu xa!

Chương 172

Nhưng mấy vị trưởng lão Tà tộc lại biết thực lực khủng bố và công pháp quỷ dị của Tà Nhai Tử.

Thứ hắn tu chính là Âm Dương Tương Hợp Đại Đạo, chỉ có điều cách thức có chút đặc thù: thông qua vô số nữ tử tư âm bổ dương để tăng cường thực lực, tuy tổn hại công đức nhưng thực lực tiến bộ vượt bậc, tu vi nữ tử càng mạnh thì hắn thăng tiến càng nhanh!

Ở vùng Cửu U, sau khi bàn bạc ngắn gọn, Kiếm Linh Nhi nói: "Để ta lên trước, người này cho ta một cảm giác bất tường, ta sợ Thanh Y sư muội chịu thiệt!" Trong mấy người, thực lực của nàng chỉ đứng sau Minh Hà, lại trải qua vạn năm lịch luyện, lúc này Kiếm Linh Nhi vô cùng tự tin!

Một đạo kiếm quang lấp lánh vùng Cửu U, Kiếm Linh Nhi bước ra từ đại trận, khí thế vô biên bành trướng như biển cả, nhất thời tinh hà chấn động, sơn xuyên sôi sục.

Kiếm đạo của Kiếm Linh Nhi lúc này tràn ngập khí tức quyết nhiên của Hỗn Độn, dù tay không có kiếm nhưng kiếm ý từng bước ngưng thực, một thanh cổ kiếm thanh nhã xuất hiện trong tay nàng.

Minh Hà đứng sau cũng không nhịn được gật đầu: "Linh nhi sư muội lúc này đã đem kiếm ý dung nhập vào Thiên Lý, thanh Thiên Lý chi kiếm này cũng có chút dáng dấp rồi đấy!" Thanh Y cũng gật đầu: "Một kiếm này của sư tỷ, muội chắc chắn đỡ không nổi!" "Cũng cần phải tăng cường cảm ngộ, Thiên Lý mạnh mẽ có thể sánh ngang Thiên Đạo, Luân Hồi nhất mạch chúng ta nên quán triệt điều này!" Minh Hà nhìn Thanh Y nói.

"Muội biết rồi, sư huynh đôi khi giống Sư tôn thật đấy!" Thanh Y

bĩu môi lẩm bẩm: "Sẽ có ngày muội vượt qua thôi." Trong lúc nói chuyện, trên chiến trường không gian rung chuyển, đá lớn trên mặt đất bay lơ lửng.

Khắc sau, thanh Thiên Lý cổ kiếm khổng lồ trong tay Kiếm Linh Nhi không chút lưu tình trảm thẳng về phía Tà Nhai Tử!

Kiếm ý Thiên Lý vô biên hoành độ trường không, quang mang rực rỡ đánh tới.

Tà Nhai Tử nhìn kiếm ý vô biên lại tỏ vẻ thờ ơ, ánh mắt vẫn không có thần sắc, nhưng khi nhìn thấy Kiếm Linh Nhi, đôi mắt đục ngầu bỗng bạo phát một đạo tinh quang.

"Hoàn mỹ, thật hoàn mỹ!

Tìm đâu ra nữ tử hoàn mỹ thế này chứ!" Khí tức trên thân Tà Nhai Tử cũng đột ngột bạo phát, một luồng khí tức hôi thối, tà ác và hư hỏng khiến mọi người buồn nôn.

Chỉ thấy đôi mắt Tà Nhai Tử tràn ngập dục vọng, hai con kim ngư dài vạn trượng một đen một trắng xuất hiện trước mặt hắn.

Song ngư vừa xuất hiện nháy mắt khiến cả không gian có cảm giác sắp sụp đổ.

Quanh thân song ngư, hai luồng khí tức một âm một dương tự giác bạo phát, dường như muốn cắt xé hư không.

Tà Nhai Tử đứng giữa song ngư hoàn mỹ khống chế hai luồng linh khí hoàn toàn khác biệt.

Trong thiên địa, cảm giác dao động của âm dương truyền đi, vô số người kinh hãi không thôi.

Dưới ánh mắt run sợ của chúng nhân, kiếm ý vô tận va chạm với song ngư khổng lồ trên không trung.

Oanh!

Không gian trực tiếp nổ tung, một cơn bão khổng lồ nháy mắt bùng nổ, lan rộng vạn ức dặm, cuốn phăng tất cả thành phế tích.

Trận doanh hai bên phải nhờ đại năng hộ vệ mới bình an vô sự!

Chỉ mới lần chạm mặt đầu tiên đã khiến vô số người chấn động, cuộc giao thủ cấp bậc Hỗn Nguyên Đạo Chủ quả nhiên khủng bố, nháy mắt đã đâm thủng cả không gian.

Vô số người kinh sợ cực độ, kiêng dè khôn cùng.

Kiếm Linh Nhi đứng vững, cảnh giác nhìn Tà Nhai Tử.

Lúc này Tà Nhai Tử cười tà ác: "Tiểu mỹ nhân, quả là một đỉnh lô tuyệt hảo nha!

Ta đều không nỡ đánh hỏng ngươi!

Thiên Lý chi kiếm quả nhiên có chút trình độ!

Khả tiếc!

Khả tiếc!

Dù ngươi có thủ đoạn gì thì cũng thuộc về âm, kiếm ý dù sát lục khí mười phần cũng không tránh được việc do nữ tử xuất chiêu!" "Cuồng vọng!

Nữ tử thì sao?

Đỡ được đòn tiếp theo rồi hãy nói!" Sát na sau, vạn trượng quang mang quanh thân Kiếm Linh Nhi cùng với thân thể nàng hóa thành một thanh cổ kiếm rực rỡ, Thiên Lý hạo đãng – dĩ thân ngưng kiếm.

Nháy mắt thanh kiếm như một đạo trường hồng kinh thiên tung hoành giữa không trung, mang theo khí thế hủy thiên diệt địa trảm phá trường không.

Không gian trước mặt Tà Nhai Tử sát na toái liệt, phía sau khoảng không đổ nát là một vùng hư vô vô tận.

Một kiếm trực tiếp xuyên qua khoảng cách không gian tới trước mặt Tà Nhai Tử!

Dưới thanh thiên bạch nhật, dưới ánh nhìn của tất cả mọi người, đối diện với một kiếm tuyệt sát này, thần sắc Tà Nhai Tử có một tia hoảng loạn, một đạo mâu quang bạo phát từ trong đó, uy thế vô tận trấn áp toàn trường.

"Chặn cho ta!" Trong tiếng gầm thét của Tà Nhai Tử, vạn trượng song ngư bắt đầu vận chuyển, âm dương chi lực dung hợp xung quanh.

Trong thanh kiếm do Kiếm Linh Nhi hóa thành, âm khí của nữ tử cũng bị hấp thu, nhất thời kiếm mang suy yếu đôi chút.

Nhưng mặc cho song ngư điều động, phần kiếm ý Thiên Lý còn lại vẫn thế bất khả đương, trực tiếp đâm xuyên cơ thể Tà Nhai Tử!

Chỉ nghe Tà Nhai Tử thảm thiết kêu lên một tiếng rồi ngã nhào xuống, sắc mặt nháy mắt thảm bạch, tiên huyết vung vãi.

Song ngư khổng lồ trên không trung dưới sự công kích của kiếm khí nháy mắt thủng lỗ chỗ, tan vỡ không chịu nổi!

"Không thể nào!

Nữ tử sao có thể đánh bại Âm Dương Song Ngư!" Tà Nhai Tử thê lương gào thét, máu tươi từ lồng ngực phun trào, lệ mang trong mắt nhanh chóng ảm đạm xuống.

Kiếm Linh Nhi chỉ dùng một chiêu trực tiếp tru sát tộc trưởng Tà tộc!

Chúng nhân kinh sợ khôn cùng.

Kiếm Linh Nhi bỉ di nhìn liên quân Huyết tộc nói: “Một lũ ô hợp, các ngươi rút lui đi, ta tha cho một mạng!” Lời vừa dứt, một chuyện khủng bố xảy ra.

Một lão giả đầu trọc trong Huyết tộc nháy mắt xuất hiện bên cạnh xác Tà Nhai Tử, năm ngón tay thành trảo, lực hút mạnh mẽ biến thân thể Tà Nhai Tử thành một đoàn huyết nhục, sau đó kẻ này cư nhiên trực tiếp cắn nuốt từng miếng một!

Chứng kiến cảnh tượng này khiến ai nấy đều da đầu tê dại, Kiếm Linh Nhi cũng chau mày!

Trong Tà tộc cũng xôn xao bàn tán, nhưng lão giả đầu trọc sau khi ăn xong thản nhiên bước lên trước, ôm quyền nói: “Huyết Tiêu của Huyết tộc muốn hội ngộ Minh Hà một chút!” Lúc này, một thanh niên nam tử da dẻ trắng trẻo, đôi mắt đen lưu chuyển thần thái yêu diễm hô lớn: “Huyết Tiêu, vị thế nào?” Kẻ này cư nhiên hỏi Tà Nhai Tử có vị ra sao!

Huyết Tiêu liếm môi như đang hồi vị: “Ăn nhanh quá, chưa kịp nếm vị gì?

Chương 173

Chỉ thấy bên trong hơi khô!" "Vậy được, đừng để chết nhé!

Nếu ngươi chết, ta ăn chắc sẽ bị lợm giọng đấy!" Nam tử tuấn mỹ kia che miệng nói giọng âm nhu.

Minh Hà ở phía đối diện chau mày nhìn hai kẻ đang cười đùa kia, khí thế tông sư của một đại giáo chủ phun trào, khiến người khác tự giác nảy sinh kính sợ và chấn động.

Là đại đệ tử của Luân Hồi nhất mạch, thực lực của Minh Hà tuyệt đối không thể coi thường, đó cũng là nguyên nhân Huyết tộc kiêng dè.

Dù Huyết Ma Huyết Tiêu thực lực cũng thuộc hàng đỉnh tiêm, nhưng so với danh hiệu Minh Hà trấn nhiếp Hồng Hoang thì vẫn còn khoảng cách!

Nếu như trước đó Kiếm Linh Nhi ra tay chưa đủ để khiến Huyết tộc kinh hãi, thì khi Minh Hà xuất thủ, kẻ vừa khiêu khích là Huyết Tiêu đã cảm nhận được một áp lực cực đại.

Huyết Ma Huyết Tiêu khiêu khích, Minh Hà thấy vậy cũng không nói nhảm, một vệt huyết quang lóe lên trong mắt, ý chí sát phạt vô biên phá vỡ hư không, khóa chặt lấy Huyết Tiêu.

Khí thế mạnh hơn Huyết Tiêu không biết bao nhiêu lần, nhưng Huyết Tiêu vẫn thập phần tự tin nói: "Bình thường gặp phải cường giả như ngươi ta nhất định sẽ chạy, nhưng lúc này ta muốn ngươi xem thủ đoạn của Huyết tộc!" "Huyết Ma Huyết Tiêu, ra tay đi!" Giọng nói lãnh mạc của Minh Hà truyền đến, không mang theo chút tình cảm nào, hoàn toàn khác với lúc dạy bảo Thanh Y.

Lúc này Minh Hà giống như một cỗ máy chiến đấu vô cảm!

Dường như đứng trước mặt hắn không phải là Huyết Ma mà chỉ là một phàm nhân bình thường, có thể khẳng định lúc này trong mắt Minh Hà, Huyết Ma cũng chẳng khác gì phàm nhân!

Huyết Tiêu cũng lộ vẻ giận dữ, bị coi khinh như thế, hành động ăn thịt người khi nãy trong mắt Minh Hà cư nhiên như việc đi đường, không mảy may làm hắn dao động!

"Hừ, Minh Hà, tranh thủ lúc còn sống mà hiêu trương đi!" Huyết Tiêu trực tiếp xuất chiêu.

"Luyện Huyết Chi Nhận, ngưng!" Nháy mắt hàng vạn đạo huyết quang ngưng tụ lại, hóa thành quỷ thần huyết vụ, chỉ cần động nhẹ đã sinh ra những thanh hung nhận tuyệt thế.

Luyện Huyết Chi Nhận – thần thông vô thượng được thai nghén từ trong huyết hải.

Huyết đao bạo phát, không gian bị xé nát thành tro bụi, huyết khí tứ tán ăn mòn tất cả, vùng Cửu U bị phủ lên từng lớp màu máu!

Huyết Tiêu cũng có vài phần bản lĩnh, vừa ra tay uy thế đã cường thịnh đến cực hạn, khiến vô số người vừa kinh hãi vừa run sợ.

Sự khủng bố của đòn này có thể thấy rõ!

Tuy nhiên, sát chiêu vô địch mạnh mẽ như thế, trong mắt Minh Hà lại có chút bình thường.

Khắc sau, dưới ánh nhìn chấn động của vô số người, Minh Hà không mảy may lay động, huyết nhận khủng bố rơi xuống quanh thân hắn cư nhiên trực tiếp vỡ vụn!

Một đòn này ngay cả thân thể Minh Hà cũng không tiếp cận nổi!

Minh Hà chẳng cần nhúc nhích đã đánh tan đòn đánh được coi là

vô địch của Huyết Tiêu.

Nhất thời uy áp của Minh Hà trào dâng, trấn áp tứ phương.

Ngàn ức liên quân lúc này đều quên cả hô hấp, lặng yên nhìn cảnh tượng này, dường như đang suy tư, đang chờ đợi, đang kỳ vọng, nhưng tất cả hy vọng đều tan thành mây khói theo từng lớp huyết nhận sụp đổ!

Chúng nhân sau đó hít một ngụm khí lạnh, dường như đều kinh sợ trước sự mạnh mẽ của Minh Hà.

Vô số người nhìn Minh Hà với vẻ kinh hãi, não bộ vang lên những tiếng nổ vang, cảm thụ sát ý tựa có tựa không nhưng vô cùng chân thực của hắn, không ít kẻ đã rùng mình nảy sinh ý định triệt thoái!

Không ai ngờ Minh Hà lại nhẹ nhàng hóa giải thần thông của Huyết Tiêu như thế.

Không đúng, đòn tấn công của Huyết Tiêu căn bản vô hiệu với Minh Hà!

Sau khi đón nhận một đòn, thần sắc Minh Hà vẫn đạm nhiên, dưới sự chú mục của vạn người, hắn đạm mạc mở lời: "Đã dám ra tay, vậy cũng đỡ của ta một chiêu đi!" Nghe câu này, Huyết Tiêu kinh giác thân thể dần cứng đờ, một sự âm lãnh thấu xương dần thấm sâu vào cơ thể.

Huyết Tiêu lập tức thúc động linh khí để chống lại, nhưng phát hiện vô dụng!

Dứt lời, Minh Hà đạm mạc nhìn Huyết Tiêu đang lộ vẻ sợ hãi, khắc sau trực tiếp đấm ra một quyền.

Linh khí trong không khí bị nén nổ tung trong nháy mắt, từng tiếng nổ oanh minh truyền ra.

Một đạo quyền uy chứa đựng Huyết Sát pháp tắc phá vỡ thiên khung, mẫn diệt thời không, lao về phía Huyết Tiêu.

Trong nháy mắt, dưới cái nhìn của vô số người, một luồng quyền uy nhất lực phá vạn pháp càn quét như thần uy không thể cản phá.

Huyết Tiêu thần sắc đại biến, áp lực tử vong không ngừng truyền tới, giữa lằn ranh sinh tử, hắn buộc phải trực diện với quyền pháp chất phác của Minh Hà.

"Tinh Huyết Tế Đạo!" Một tiếng quát trầm đục, Huyết Tiêu không nói thêm lời nào, một luồng tinh hồng huyết khí xông thiên bạo phát.

Khắc sau, toàn thân hắn đỏ rực, thất khiếu rỉ máu, trước thân dùng huyết dịch ngưng tụ thành một thanh kiếm, chém về phía quyền uy của Minh Hà.

Oanh!

Tiếng nổ lôi minh vô tận vang vọng thiên địa, khiến chúng nhân tâm kinh đảm chiến.

Nhìn uy năng vô tận tràn lan trên đại lục dẫn động vạn vật chấn động.

Hai đạo khí cơ khủng bố gặp nhau trong không gian đổ nát, uy thế cường thịnh nhất vùng Cửu U!

Một chuỗi sụp đổ càn quét ra, mặt đất như chất lỏng bắt đầu gợn sóng.

Linh khí vô biên, khí cơ vô tận đan xen giữa hư không, khiến người ta quên cả hô hấp, chỉ ngây ngốc nhìn trận chiến đệ nhất thiên địa này!

Ngay sau đó, quyền uy của Minh Hà trực tiếp đánh gãy thanh thế của Huyết Tiêu, tiếp tục phá khai từng đạo giới hạn hư không, vượt

qua cả hạn chế của không gian và thời gian, nhắm thẳng Huyết Tiêu mà tới.

Một lát sau!

Tê!

Xung quanh vang lên những tiếng hít khí lạnh, những ánh mắt sợ hãi vô cùng truyền tới.

Lúc này trên ngực Huyết Tiêu xuất hiện một lỗ thủng lớn, máu chảy không ngừng, ánh mắt sớm đã mất đi thần thái, chết không chút tôn nghiêm.

Thành vương bại khấu, Minh Hà đã dùng thực lực cường đại nghiền nát đối thủ.

Cường giả Huyết tộc vừa rồi còn cười đàm tiếu giờ đây không còn một tia sinh cơ!

Kết cục của Huyết Tiêu mang lại cho mọi người cảm giác nguy cơ cực kỳ mạnh mẽ.

Chương 174

Vô số người nhìn Minh Hà, trong lòng chấn động khôn cùng, hai chân không tự chủ được mà run rẩy!

Nam tử Huyết tộc da trắng âm nhu thấy cảnh này, ánh mắt vẫn không chút gợn sóng.

Hắn không hấp thu tinh huyết của Huyết Ma mà để cho những kẻ xung quanh phân chia, biểu tình ngoạn thế bất cung khi nhìn về phía Minh Hà cuối cùng cũng trở nên nghiêm túc.

Thực lực của Minh Hà quả thực kinh người, phóng mắt khắp Huyết tộc, chỉ có hắn mới đủ tư cách so chiêu cùng Minh Hà!

"Toàn thể tu sĩ, giết cho ta!" Theo lệnh của tộc trưởng Huyết tộc, ngàn ức tu sĩ không chút quy củ xông lên.

Một trận chiến không có đường lui, cũng không có kỹ xảo âm mưu, chỉ có thực lực và máu tươi va chạm!

Đối mặt với tu sĩ dày đặc, người vùng Cửu U cũng không chút hoảng loạn.

Lục Nhĩ dẫn theo hàng ức tu sĩ không chút sợ hãi xông lên, Tướng Thần cũng dẫn Cương Thi nhất tộc tiến đánh từ phía cánh phải.

Thấy chủ lực Huyết tộc lộ diện, tộc trưởng Huyết tộc nhếch mép, lao về phía Tướng Thần.

Chiến trường hỗn loạn nháy mắt máu thịt vung vãi, tiếng oán than dậy đất!

Đột nhiên, một đạo trường hồng phá không như sao chổi đâm xuống mặt đất, một tiếng nổ lớn vang dội.

Ánh sáng kim hồng rực rỡ rơi xuống cánh rừng gần đó, chấn động kịch liệt khiến khu rừng rung chuyển.

Những vết nứt dài ngàn mét lan rộng từ mặt đất ra xa.

Lá rụng bay lộn xộn.

Thanh thế như vậy trực tiếp làm chấn động vô số người.

"Huyết tộc?

Hôm nay sẽ táng thân tại đây!" Tướng Thần quát lớn, hắn cao tới ba mét, quanh thân bao phủ lân giáp màu đỏ rực như máu.

Đôi quỷ trảo như móng vuốt chim ưng, móng tay đen kịt dài nửa thước sắc lẹm như móc sắt.

"A a!

Huyết nhục của ngươi đúng là dưỡng phân không tồi!" Tộc trưởng Huyết tộc cười nhạt, nhìn Tướng Thần như nhìn một món mỹ vị.

"Đúng rồi, trước khi chết nên biết bị ai giết, ta là tộc trưởng Huyết tộc – Huyết U Cuồng!" Oanh!

Ngay lúc đó, một luồng sức mạnh đủ để hủy thiên diệt địa truyền ra từ hư không phía sau Huyết U Cuồng.

Trên hư không đột nhiên nứt ra, giống như có một đôi bàn tay vô hình sinh sinh xé rách bầu trời, tạo thành một cánh cửa.

Cơn bão không gian vô cùng tận phun ra từ cánh cửa đó, dài tới ngàn dặm như một dòng sông cuồn cuộn.

Hàng triệu tu sĩ đang giao chiến không kịp né tránh, bị bão không gian xé nát thành linh khí tinh thuần nhất tán loạn khắp nơi.

Những tu sĩ còn lại đều kinh hãi hồn phi phách tán, vội vàng bay

loạn để tránh né.

Huyết U Cuồng đứng ngoài cánh cửa bão không gian, lớn tiếng ngâm xướng!

Sau đó, một tôn huyết ảnh cao lớn bước ra từ đó.

Tôn huyết ảnh này cao tới ba vạn trượng, tà áo bay phất phơ, trên người khoác trường bào đỏ như máu, nhìn không rõ mặt mũi, nhưng một luồng linh khí tinh thuần vô cùng tỏa ra từ cơ thể hắn.

"Ô..." Tướng Thần thấy vậy ngửa mặt lên trời hú dài một tiếng bất mãn, tiếng oanh minh đinh tai nhức óc khiến không khí rung chuyển.

Tiếng thi hống khổng lồ truyền khắp ngàn dặm, nhìn từ xa như ma thần giáng lâm, uy chấn tứ phương, thi khí cuồn cuộn tràn ra cùng với thi độc hủ thực kịch liệt.

Thi khí vô tận bao phủ chiến trường, một số cường giả Huyết tộc nháy mắt bị hủ thực sạch sẽ.

Thi khí đáng sợ khiến người ta phải khiếp sợ, nhưng Huyết U Cuồng hoàn toàn không để ý, dẫn theo huyết ảnh xông lên.

Linh khí mạnh mẽ bạo phát trong trường đấu, cương phong hung hãn như từng đợt sóng thần hoành hành.

Sức mạnh của Huyết U Cuồng so với Huyết Ma trước đó hoàn toàn ở hai đẳng cấp khác nhau, trên người tỏa ra một sự tự tin mạnh mẽ, có khí thế thiên hạ đều nằm trong tay.

Chớp mắt hai người va chạm, Tướng Thần sở hữu nhục thân cường đại, lại đang ở trong Thi Khí đại trận, nên Huyết U Cuồng cũng không dễ dàng áp đảo.

Một đoàn thi khí xám xịt bao phủ khu thể Tướng Thần, tạo thành

một lớp khói mỏng lung linh khiến hắn trông hư huyễn phiêu miểu, đồng thời cũng ngăn chặn đòn tấn công của Huyết U Cuồng.

Hai luồng sức mạnh đáng sợ điên cuồng ăn mòn lẫn nhau, nhưng rõ ràng Huyết U Cuồng đang chiếm ưu thế.

Tuy nhiên Tướng Thần không hề thối lui, ngược lại lao lên với tốc độ không thể hình dung, va chạm trực diện với Huyết U Cuồng.

Thiên địa dường như rung chuyển kịch liệt, thánh quang và kim quang tràn lan khiến bầu trời bắt đầu vặn vẹo.

Luồng sóng linh lực khuếch tán ra còn dẫn nổ cả thiên địa.

Oanh!

Sắc mặt vô số người nháy mắt biến đổi kịch liệt.

Phía sau Huyết U Cuồng đột nhiên có huyết quang phù hiện, một tôn vạn trượng Huyết Ma tượng đạp không, hung khí xông thiên, nắm đấm khổng lồ không chút lưu tình nện xuống.

Huyết quang che trời lấp đất lao về phía Tướng Thần trong sự thất thần của vạn người.

Huyết Ma tượng gào thét hung ác, nắm đấm siết chặt, huyết quang phun trào nện một quyền như một đạo lưu tinh đỏ thẫm, với tốc độ nhanh như chớp nện thẳng vào thân thể Tướng Thần.

Một quyền đó dị thường hung hiểm.

Tướng Thần cũng đã đại ý, trong lúc đối quyết chính diện với Huyết U Cuồng cư nhiên không cảm nhận được vị trí của Huyết Ma tượng!

Quyền kình quán xuyên vào cơ thể, gân mạch, huyết nhục, xương cốt nơi nó đi qua đều bị xé rách chấn nát, uy lực hủy diệt thật đáng sợ.

Tướng Thần cả người bay ngược ra ngoài như một quả cầu lăn

lóc trên đất, phun ra một ngụm máu tươi, mất đi sức chiến đấu chỉ sau một đòn.

Chương 175

Những thi tổ khác lúc này cũng đang bị cầm chân.

Cục diện dường như nghiêng hẳn về phía Huyết tộc, đặc biệt là trên chiến trường, người Huyết tộc khi chết hoặc sắp chết tuyệt đối không tự bạo, mà để đồng bọn hóa thành huyết cầu thôn phệ.

Phương pháp tác chiến đẫm máu này ban đầu chưa thấy rõ, nhưng về sau, người Huyết tộc càng đánh càng mạnh, linh lực càng ngày càng nhiều.

Hàng triệu tu sĩ cư nhiên đột phá cảnh giới ngay trong chiến đấu, khiến sự kháng cự của vùng Cửu U trở nên gian nan.

Huyết tộc thật đáng sợ!

Khí thế cầu chết không sợ chết quả thực kinh thiên động địa.

Dần dần tường thành do Tướng Thần thủ hộ bị công phá, lúc này Tướng Thần nằm rạp trên đất.

Huyết U Cuồng sau khi đồ sát triệu tu sĩ Cửu U đã tiến đến bên cạnh Tướng Thần.

Nhìn Tướng Thần mình đầy máu, Huyết U Cuồng hưng phấn liếm môi, dáng vẻ âm nhu lúc này thật kinh tởm, ngay cả Thi Tổ Tướng Thần lúc này cũng lộ vẻ sợ hãi.

"Đừng sợ!

Sợ hãi sẽ làm vị thịt mất ngon đấy!" Huyết U Cuồng nhìn Tướng Thần đang trọng thương, hai tay đưa ra, một luồng sức mạnh kỳ đặc bao phủ lấy hắn.

Nháy mắt tinh huyết linh khí của Tướng Thần bị hấp thu.

Ẩn ước trong lúc đó, Tướng Thần nhìn thấy một thân ảnh đang lao tới!

Huyết U Cuồng tự nhiên cũng cảm giác được, hắn đầy vẻ mất kiên nhẫn dừng tay, quay người đối mặt với Minh Hà vừa tới: "Gấp gáp muốn chết đến vậy sao?" Minh Hà không thèm nói một lời, nhìn chằm chằm Huyết U Cuồng, thân tư vĩ ngạn như thiên địa uy áp, hắn nắm chắc việc cứu Tướng Thần từ tay Huyết U Cuồng.

Huyết U Cuồng âm nhu khôi phục vẻ lãnh tĩnh thường ngày, nhìn Minh Hà nói: "Mạnh đấy, nhưng cũng chỉ là một con chó dưới trướng Luân Hồi mà thôi!

Triệu năm trước Luân Hồi nhất mạch có tiếng nói, nhưng so với bên ngoài, vùng Cửu U này cũng chỉ là ếch ngồi đáy giếng mà thôi, thế giới bên ngoài phát triển không giống như ở đây đâu!" "Bớt nói nhảm, ra tay đi!" Minh Hà mất kiên nhẫn nói.

Những lời rác rưởi vô nghĩa này Minh Hà không thèm nghe cũng chẳng thèm chấp, ở đây chỉ có kẻ nắm đấm cứng mới có tiếng nói!

Đó chính là chân lý của Thiên Lý.

"Ha ha ha!

Ra tay?

Được thôi!

Minh Hà, có bản lĩnh thì đỡ của ta một chiêu xem nào!" Huyết U Cuồng âm hiểm nhìn Minh Hà, thấy đối phương không phản ứng, hắn nháy mắt vọt lên chín tầng mây.

Khắc sau, phía trên Minh Hà xuất hiện một trận pháp cổ khổng lồ, trong trận pháp đó vạn vật đều ngừng vận chuyển, thời gian tĩnh chỉ, hư không ngưng cố, tất cả linh lực cũng đều ngưng đọng.

Nhìn trận pháp cổ quái này, Minh Hà cũng giải phóng linh khí hạo hãn.

Sau đó, một đạo kim quang bắn ra hướng về phía Minh Hà, ánh hào quang vô tận nhấp nháy, linh khí nơi kim quang chiếu tới đều ngừng vận động, trong kim quang dường như không có thời gian lưu động.

Chiêu này mạnh đến mức khó mà tưởng tượng!

Lúc này khí tức Hỗn Nguyên Đạo Chủ khủng bố của Huyết U Cuồng bao phủ thiên địa vạn vật, tiếng cười cuồng loạn từ chân trời truyền tới: "Minh Hà, có bản lĩnh thì đỡ chiêu này đi!" Dường như trong mắt Huyết U Cuồng, vạn vật thế gian đều sẽ bị hóa thành tro bụi dưới chiêu này.

Lúc này tâm tình Huyết U Cuồng tốt đến cực điểm, Minh Hà triển hiện thực lực mạnh mẽ khiến không ít tu sĩ liên quân sợ hãi, hiện tại chỉ cần giết chết Minh Hà, vùng Cửu U sẽ nằm trong tầm tay, khi đó Huyết tộc sẽ là đệ nhất cường tộc Hồng Hoang!

Người Cửu U sẽ thảy đều hóa thành thực lương cho Huyết tộc khôi phục nguyên khí.

Trong mắt Huyết U Cuồng hiện lên dung mạo của Thanh Y và Kiếm Linh Nhi, hai nữ tu sĩ đó nếu đem ra phẩm thưởng, vị chắc chắn không tệ!

Trong giây lát đó, vô số tu sĩ nhìn kim quang phía kia, ngay cả Kiếm Linh Nhi cũng lo lắng, nàng cảm nhận được một khí tức nguy hiểm chưa từng có trong đạo kim quang đó!

Hóa ra Huyết U Cuồng – tộc trưởng Huyết tộc – có thể dẫn lĩnh tộc quần xâm phạm Cửu U là vì thế.

Nhìn qua thì trong Hồng Hoang dường như không có người thứ

hai có phách lực và thực lực như vậy!

Tu sĩ liên quân Huyết tộc nhìn thấy lão tổ ra chiêu, tức khắc hoan hô, sát ý càng thịnh!

Minh Hà đối diện với kim quang, sắc mặt ngưng trọng.

Trong đại trận này rõ ràng không cảm nhận được khí tức của Huyết U Cuồng, nhưng đã chiến thì phải chiến cho thống khoái.

Trong lúc đối trì ai có thể đảm bảo không có bất ngờ?

Ai có thể đảm bảo đối phương không có thủ đoạn khác?

Trên chiến trường không có lý do, chỉ có sống và chết, đạo kim quang tới thì cứ tới đi!

Ta, Minh Hà không hề sợ hãi!

Nháy mắt trên thân Minh Hà bùng lên một ý chí chiến đấu kinh thiên, giống như một thần tượng khiến Thiên Đạo cũng phải thất sắc, nhiếp nhân tâm phách.

Trong đôi mắt Minh Hà đột nhiên bạo phát chiến ý và tinh quang chưa từng có, thân thể khẽ động, bằng không biến mất.

Một quyền nện ra, linh khí bàng bạc như sóng hồng thủy tràn về phía sau, hóa thành sơn hà thiên địa vô cùng to lớn.

Một quyền đó như mang theo lực lượng của cả thiên địa.

Không gian phía trước cổ trận trực tiếp bị đấm nát dưới một quyền, quyền quang nặng nề, mãnh liệt như sấm sét va chạm trực diện với chùm sáng kim sắc đang rít gào kia.

Phanh!

Một luồng dao động cuồng bạo vô cùng quét qua không gian.

Thân hình Minh Hà trực tiếp bị luồng xung kích đó chấn lùi lại

hàng ngàn trượng, gót chân hắn đạp mạnh một cái, không gian dưới chân vỡ nát ngàn trượng, Minh Hà mới ổn định được thân hình.

Thấy cảnh này Huyết U Cuồng cũng toét miệng cười: "Chiến ý tốt đấy, thật thống khoái, cư nhiên một chiêu cũng không chiếm được chút thượng phong nào!" Kiếm Linh Nhi, Thanh Y cùng những người khác thấy Minh Hà bị kim quang chấn thoái, ánh mắt cũng trở nên ngưng trọng, cổ trận này tuyệt đối có vấn đề lớn!

"Một đạo đã khiến ngươi lùi ngàn trượng, vậy hàng triệu đạo ngươi đỡ thế nào đây!" Huyết U Cuồng nháy mắt hiêu trương vô cùng, cổ trận lập tức tỏa sáng rực rỡ, kim quang ngập trời phun trào.

Chương 176

Minh Hà với chiến ý thao thiên đứng giữa thiên địa, y phục trên người không gió mà bay như đại kỳ phấp phới.

Hình thể hắn trong mắt các tu sĩ bỗng trở nên cao lớn, che trời lấp đất, mang lại cảm giác nguy nga bất khả chiến thắng.

Đối mặt với đòn tấn công ngang ngược như vậy, Minh Hà cư nhiên không hề sợ hãi, một phần đảm lượng và khí sắc đó khiến chúng nhân tại tràng cảm thấy tự ti!

Nhìn kim quang đang tập kích tới, Minh Hà lúc này lại không ra tay trước, chỉ không ngừng thúc động khí thế.

Trên người hắn tỏa ra từng luồng chiến ý mạnh mẽ, tín niệm tất thắng cuồn cuộn như triều dâng ép tới.

Trong cơ thể, linh lực vận chuyển mạnh đến mức có thể nghe thấy âm thanh như thiên quân vạn mã đang không ngừng xung kích.

Một luồng uy áp hủy thiên diệt địa truyền ra, khiến những tia kim quang bắn thẳng tới lúc này cũng bị cong đi đôi chút, dường như không cách nào tiếp cận được Minh Hà!

“Ha ha, vọng tưởng dùng chiến ý để thắng sao?

Đã như vậy, đi chết đi cho ta!” Oanh long!

Tức khắc thiên địa bị ánh sáng kim sắc bao phủ, vùng Cửu U dường như phát ra tiếng kêu thảm thiết đau đớn.

Lúc này cả Thiên Đạo và Thiên Lý dưới kim quang đều phải có phần né tránh!

Đôi mắt Minh Hà lóe lên một đạo tinh quang, một quyền đẩy ra!

Trong một quyền đó, hàng ngàn thế giới khổng lồ bắt đầu xuất hiện, phát triển rồi mẫn diệt.

Uy lực của một quyền cư nhiên khiến nhật nguyệt trầm luân, quần tinh sa đọa, thế giới niết bàn.

Minh Hà vung tay, như sơn băng hải kiệt, như thiên biến tinh vẫn, như huyễn diệt...

Đó là một quyền bao hàm Thiên Lý, một quyền có thể tạo hóa thế giới, mẫn diệt chúng sinh, thai nghén vạn vật, cũng có thể biến tất cả thành tro bụi!

Đó chính là Thiên Lý Chi Quyền mà Minh Hà đã ngộ ra suốt ngàn năm, quyền này có thể lực phá pháp tắc Thiên Đạo!

Nháy mắt uy nghiêm của Thiên Lý bắt đầu hiển lộ, kim quang ngập trời đều bị đánh nát, cổ trận cũng bắt đầu vỡ vụn.

Uy lực của một quyền lao thẳng tới Huyết U Cuồng.

Lúc này hắn không còn vẻ thong dong nữa, đối diện với nguy hiểm tử vong, hắn còn chẳng bằng một phần vạn của Minh Hà.

Huyết U Cuồng điên cuồng lùi lại, nhưng vẫn khó tránh khỏi một quyền của Minh Hà.

Trong khoảnh khắc bị mẫn diệt, Huyết U Cuồng gào thét xé lòng: "Sư tôn, cứu con!" Ngay sau đó, Thiên Lý Chi Quyền vốn vô địch cư nhiên yếu đi thấy rõ bằng mắt thường, ngay cả Thiên Lý bên trong cũng dần sụp đổ!

Một giọng nói cổ lão uy nghiêm truyền tới: "Đệ tử của Luân Hồi cư nhiên mạnh đến mức này sao?" Tức khắc cả vùng Cửu U tất cả mọi người đều không thể cử động!

Linh khí, pháp bảo, đạo nghĩa, cấm chế đều trong nháy mắt bị một

loại Đại Đạo vô thượng nào đó khống chế!

Nhất thời lòng người trong Cửu U hoang mang tột độ!

Thủ đoạn cường hoành vô cùng này tuyệt đối không thể là của Huyết U Cuồng, vậy thì chỉ có thể là kẻ đứng sau Huyết tộc!

"Núi cao còn có núi cao hơn!

Vi sư đã nói vô số lần, nhưng ngươi vẫn không coi Luân Hồi nhất mạch vào đâu, giờ thì biết sợ rồi chứ!" Giọng nói của Thời Thần Đạo Tôn vang dội thiên địa.

Cùng là một trong thập đại Ma thần, vừa xuất hiện hắn đã triển hiện thực lực nghiền ép, Thời Gian Đại Đạo trong không gian bị một tay hắn khống chế, uy áp mạnh mẽ khống chế vạn vật chúng sinh.

Ngay cả Minh Hà lúc này trước thực lực áp đảo cũng có phần không chống đỡ nổi.

Hắn dù chiến ý thao thiên, lúc này dốc hết toàn lực mưu toan khống chế thân thể, nhưng đáng tiếc là không thể làm được!

Giống như một phàm nhân bị Thời Gian Đại Đạo của Thời Thần phong tỏa dòng chảy thời gian quanh thân!

"Hừ!

Tiểu bối Luân Hồi mà cũng vọng tưởng đối kháng Thời Gian Đại Đạo sao?" Nhìn Minh Hà đang liều mạng giãy dụa, Thời Thần Lão Tổ khinh bỉ nhìn chúng sinh dưới đất, chỉ tay một cái, một quả cầu pháp tắc đạo nghĩa cực kỳ nhỏ bé lao về phía Minh Hà.

Lúc này thời gian gần quả cầu trôi nhanh chóng mặt, chớp mắt đã ngàn vạn năm, nếu bị bắn trúng, e rằng Minh Hà cũng sẽ hóa thành tro bụi trong dòng thời gian trôi nhanh đó!

"Sư huynh!" Chứng kiến cảnh tượng này, Kiếm Linh Nhi và

Thanh Y phát ra tiếng kêu bi thống, nhưng Minh Hà lại không chút sợ hãi, vì trong cõi minh minh hắn cũng cảm nhận được khí tức của Sư tôn!

Có Sư tôn ở đây, Thời Thần Lão Tổ chẳng qua là bại tướng dưới tay Người, muốn giết đệ tử dưới tay Sư tôn thì thiên địa này chẳng ai làm nổi!

Quả nhiên, ngay khắc sau, uy áp vô tận bạo phát, trong uy thế cường hãn không gì sánh nổi có mang theo một chút nộ khí!

Thuấn tức gian, một đạo Luân Hồi Đại Đạo đầy khí thế xuất hiện quanh thân Minh Hà, cả thiên địa nháy mắt khôi phục bình thường, một luồng khí tức quen thuộc xuất hiện trong lòng chúng nhân Cửu U!

Oanh!

Lực lượng Luân Hồi Đại Đạo lao thẳng vào Thời Gian Đại Đạo.

Vừa tiếp xúc, lực lượng Luân Hồi đã phân giải sạch sẽ quả cầu sáng, nhưng lực lượng Luân Hồi lại không hề giảm bớt, mang theo linh khí vô tận hạo hãn lao thẳng về phía Thời Thần Lão Tổ trên thiên tế!

Trong khoảnh khắc phá vỡ quả cầu sáng, lực lượng Luân Hồi đã đánh trúng Huyết U Cuồng.

Kẻ hiêu trương vô đối như hắn nháy mắt thân tử đạo tiêu, ngay cả một chút dư địa phản kháng cũng không có, chết vẫn giữ nguyên bộ mặt hiêu trương đó.

"Luân Hồi!

Ngươi khinh người quá đáng!" Thấy đệ tử bị mạt sát ngay trước mắt, Thời Thần Lão Tổ lúc này cũng nhếch mép, toàn thân tỏa ra sát khí lẫm liệt!

Luân Hồi cư nhiên hào hoành như thế, trực tiếp hạ sát thủ.

Huyết U Cuồng chết là chuyện nhỏ, nhưng thể diện là chuyện lớn!

Giết đệ tử ngay trước mặt hắn chẳng khác nào tát vào mặt hắn giữa đám đông!

Luân Hồi xuất hiện trước mặt Minh Hà, nhìn Thời Thần đang tức giận ở phía xa nói: "Thời Thần, ngươi không thực sự nghĩ rằng dùng chút tiểu thông minh trong lĩnh vực thời gian, tu luyện thêm vài triệu năm là có thể chiến thắng Bản tôn chứ?

Chương 177

Kẻ nào cho ngươi cái gan lớn như vậy, dám để thuộc hạ nhiễm chỉ vùng Cửu U của ta?" "Ha ha ha ha!

Luân Hồi vẫn như xưa!

Thật sự tưởng ta đánh không lại ngươi sao?" Thời Thần nghiến răng nói từng chữ một: "Con đường của ngươi đi tới tận cùng rồi!" Ngay lúc đó, một luồng uy thế khủng bố bạo phát, khắc sau, một bàn xoay thời gian khổng lồ mang theo Thời Gian Đại Đạo vô thượng xuất hiện từ phía chân trời.

Dòng chảy thời gian vô tận khiến người ta phải kinh hãi, bàn xoay khổng lồ trực tiếp cuốn theo thời gian của vạn vật thiên địa lao thẳng xuống mặt đất.

Luân Hồi không né tránh, một chiêu này cũng đủ để hủy diệt cả vùng Cửu U rồi!

"Minh Hà!

Lui lại, bảo hộ các sư muội!" Luân Hồi vẫn bình thản như không nói.

Nghe câu đó, Minh Hà không chút do dự, thi triển toàn bộ sức lực điều động Hộ Tộc đại trận!

Kiếm Linh Nhi và Thanh Y cũng vội vàng điều động linh khí, trận chiến của Hỗn Độn Chí Tôn không phải là thứ mà đại địa có thể chịu đựng nổi!

Phía ngoài thiên tế, những đợt sóng dao động hạo hãn nhanh chóng truyền đi.

Dưới ánh mắt kinh hãi tột độ của vô số người, những Ma thần

mạnh nhất thế gian bắt đầu tử chiến!

Tuy hai người đấu tranh trong hư không cảnh, nhưng uy năng vô thượng truyền ra từ những khe nứt hư không, dù chỉ là một phần ngàn vạn sức mạnh cũng nháy mắt diệt sát hàng vạn tu sĩ liên quân không kịp phòng bị!

Oanh!

Từng đợt dao động không ngừng truyền tới, cả vùng Cửu U lúc này không còn đấu tranh, chỉ có hàng ức người điều động linh lực tự vệ!

Những cơn bão linh khí hỗn độn thoát ra từ khe nứt, uy áp khổng lồ diễn hóa thành từng trận cuồng phong càn quét vạn dặm, nháy mắt cuốn phăng tất cả thành tro bụi.

Nếu không có hàng ức tu sĩ cùng nhau chống đỡ, thì chỉ sau vài trận cuồng phong, liên quân Huyết tộc đã toàn quân phúc diệt!

Lúc này trong hư không, Luân Hồi và Thời Thần đứng ở hai phía.

Sắc mặt Thời Thần dị thường khó coi, còn Luân Hồi vẫn giữ vẻ đạm nhiên đó!

Từng luồng khí tức khủng bố dị thường truyền ra từ thân thể hai người.

“Luân Hồi, ngươi luôn đối đầu với ta!

Mưu toan thức tỉnh Thiên Lý sao?

Ta nói cho ngươi biết, cuối cùng đừng để tự mình gánh lấy hậu quả!” Thời Thần đe dọa: “Vạn vật thế gian đều tu tập Tam Thiên Đại Đạo, vì sao ngươi lại muốn nghịch thiên mà hành?” “Hừ!

Chuyện này các ngươi không hiểu được đâu!

Ngay cả một Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhỏ bé của Nhân tộc

cũng nháy mắt hiểu ra đạo lý đó, ngươi sống hàng triệu năm quả thực là lãng phí thời gian!" Luân Hồi không nói thêm nữa, thân hình hai người nháy mắt biến mất.

Trong hư không hỗn độn, chỉ có đối phương mới có thể phát giác thủ đoạn của nhau.

Khí thế khủng bố đồng thời bạo phát, nhất thời cả Hồng Hoang đều chấn động.

Cảm thụ khí tức vô địch đó, những kẻ còn lại đều nảy sinh toan tính nhỏ nhặt!

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân nhếch mép cười sâu xa: "Đến đi, để ta xem Luân Hồi rốt cuộc mạnh đến mức nào!" Phía sau Hồng Quân, Tam Thanh hỏi: "Sư tôn, vì sao phải để Thời Thần đi thí thám Luân Hồi?" "Hừ!

Thời Thần vốn không phục Luân Hồi, lại giao hảo với Thanh Thiên.

Vũ tộc của Thanh Thiên vừa bị Nhân tộc do Luân Hồi hộ trì khanh hại, lúc này chính là thời cơ tốt nhất để lôi kéo Thanh Thiên.

Thời Thần đối với ta cũng là một mối nguy, đã làm ngư ông thì làm cho tới cùng, để Thời Thần đi thí thám cũng không phải chuyện xấu!" Hồng Quân lão mưu thâm toán nhìn hai người trong hỗn độn nói: "Trai cò đánh nhau ngư ông đắc lợi.

Trận chiến này nếu Luân Hồi giết Thời Thần thì Luân Hồi sẽ bị chúng bạn xa lánh, nếu không giết thì Thời Thần cũng có thể vì ta mà dùng!" Những cuộc tranh đấu trong Hồng Hoang chẳng qua đều là những quân cờ của Hồng Quân!

Tam Thanh nghe xong vội vàng quỳ xuống nói: "Ta có thể xuất động được chưa?" Thái Nhất có chút kích động hỏi.

“Đích xác, đây là cơ hội không thể bỏ lỡ của Yêu tộc ta!

Huyết tộc lần này nhất định bị phúc diệt, lại thêm Ma tộc, Vũ tộc đang giãy chết, toàn bộ các tiểu tộc vùng Tây Bắc đều đã tiến vào Cửu U chi địa, lúc này chính là thời cơ tốt nhất để Yêu tộc ta khống chế phân nửa thổ địa Hồng Hoang!” Với tư cách là quân sư, Côn Bằng nhanh chóng phân tích ra hết thảy!

Phục Hy lúc này cũng đạo: “Sau chuyện này, Nhân tộc, Phượng Hoàng tộc cùng Long tộc bám thành một đoàn.

Lần này phạt Ma tộc, Vũ tộc, cường giả của Nhân tộc tổn thất nặng nề, chỉ là Luân Hồi xuất diện bảo hộ Nhân tộc, Vũ tộc hạ trường thê thảm, thổ địa bị Vu tộc chưởng khống!

Đợi Vu tộc thôn tính xong Man tộc ở phía Đông Nam, Hồng Hoang sẽ hình thành thế tam tộc đỉnh lập!” “Yêu tộc ta tất phải nhanh chóng thôn tính địa bàn của Huyết tộc, Tà tộc, sớm làm chuẩn bị đi!” Phục Hy nhạy bén điểm ra mấu chốt!

Hi Hòa có chút lo lắng nhìn Nữ Oa đạo: “Cục thế một khi hình thành, như vậy Nhân tộc cùng Yêu tộc ta tất định đứng ở thế đối lập.

Nhân tộc vốn do Nữ Oa tỷ tỷ sáng tạo, ta sợ...” Mọi người nhìn Nữ Oa đang trầm mặc không ngữ, lúc này Nữ Oa đạo: “Không sao, Nhân tộc đã do ta sáng tạo, ta biến có thể khiến chúng quy thuận dưới trướng Yêu tộc!

Chỉ là Luân Hồi nhúng tay vào thì có chút khó xử lý.” Mấy người thảo luận một lát, hiện giờ sự tình quan trọng nhất của Yêu tộc chính là thôn tính thổ địa của Huyết tộc, nhất thời toàn bộ Yêu tộc phong vân dũng động!

Vu tộc cũng đã chuẩn bị hảo tiến phát Man tộc!

Cục thế hỗn loạn trên Hồng Hoang đại lục sắp sửa được bình

định!

Lúc này bên trong Nhân tộc cũng không dễ chịu, sau khi Hoàng Thiên thân tử tại Ma vực, Nhân tộc nhất thời tiếng ai oán không dứt.

Hoàng Thiên là hy vọng cuối cùng của Nhân tộc, lúc này Nhân tộc tịnh không có cường giả, tuy nhiên Phượng Hoàng tộc cùng Long tộc đẳng thần thú cộng đồng phát biểu thanh minh thệ tử thủ hộ Nhân tộc, nhưng vẫn không che giấu được sự yếu ớt!

Lúc này bên trong Nhân tộc phong vân dũng động, mấy đại phái biệt cùng thế lực bắt đầu xuất hiện!

Mọi người không biết rằng, nội đấu của Nhân tộc sắp sửa bắt đầu.

Lúc này trong Hỗn Độn, trước mặt hai người vốn là tiêu điểm của mọi người đã sớm là một phiến chân không địa đái, vô tận Hỗn Độn phong bạo tịch quyển toàn trường.

Trong chốc lát, ngoài Luân Hồi cùng Thời Thần ra, tái cũng không nhìn thấy một tia thực vật, toàn bộ đều dưới sự va chạm của hai người mà tro bay yên diệt.

Oanh!

Chương 178

Một phiến mây nấm oanh nhiên bốc lên, Thời Thần lúc này cảm giác khí huyết sôi trào, Luân Hồi mạnh mẽ dường như đã siêu xuất khỏi sự lý giải của y!

Từng đạo khí diễm cường đại bên người Luân Hồi vĩnh vô chỉ cảnh chập chùng, dường như không có điểm mấu chốt, không có tận đầu!

Vô tận Luân Hồi đạo uẩn không ngừng bộc phát, cách tuyệt hết thảy thần thức khuy thám, vô cùng cường đại ngã thức đang không ngừng tiến công Thời Thần!

Thời Thần hơi chút hóa giải đau nhức, đứng trên hư vô, Thời Không Luân Bàn lúc này tổn hại bất kham, liên tục dòng chảy thời gian cũng bắt đầu vặn vẹo hỗn loạn.

Thời Thần vẻ mặt nghiêm trọng nhìn phía trước, đương hết thảy trở ngại đều đình chỉ, Thời Thần rốt cuộc khuy thám được khí tức của Luân Hồi.

Đột nhiên, nhãn mâu của Thời Thần trợn cực lớn, vẻ mặt khó có thể tin nhìn phía trước.

"Không có khả năng!" Thời Thần điên cuồng gào thét: "Khí tức của ngươi vì sao lại càng mạnh hơn, không có khả năng!" Thời Thần nhìn khí tức vô tận của Luân Hồi, so với trước khi bắt đầu đánh đấu còn mạnh hơn không ít, loại quái vật này không có khả năng chiến thắng!

Đương nhiên sự tình phát sinh phía sau càng thêm quỷ dị, trong nháy mắt Thời Thần liền không còn phát giác được thân ảnh của Luân Hồi nữa, một tia một hào khí tức cũng cảm giác không thấy, lẽ nào

ngã thức của ta bị Luân Hồi khống chế?

"Không có khả năng!

Luân Hồi có mạnh đến đâu, chỉ cần chưa đạt tới Hợp Đạo cảnh liền không có khả năng khống chế ngã thức của ta!" Mấy giây sau, Thời Thần liên tục bại lui, thân thể từng đạo vết thương tăng thêm, vẫn cũ không phát giác được thân ảnh của Luân Hồi!

"Người đâu?

Biến mất rồi?" Thời Thần đôi mắt co rụt lại, tự ngôn tự ngữ đạo.

"Không có khả năng, Luân Hồi dù mạnh đến mấy cũng không thể trêu đùa ta như thế, cút ra đây cho ta!" Thời Thần bắt đầu gào thét!

Thần tình y cực độ nghiêm túc, cẩn thận lục soát từng tia không gian hư vô.

Bất tri hà thời, từng đạo Luân Hồi pháp tắc đột nhiên hàng lâm trong hư vô, vô biên vô tận đạo nghĩa thiên lý bao phủ trên hư vô, mang đến một loại cảm giác sợ hãi, khủng hoảng nhưng lại thanh tịnh.

Thời Thần đột nhiên thân hình trì trệ, một cảm giác sợ hãi không rõ dâng lên tâm đầu, y nghiêm túc nhìn tứ phương, dường như muốn tìm ra Luân Hồi đang ẩn tàng.

Tuy nhiên, Luân Hồi pháp tắc càng ngày càng nhiều, Thời Thần lại liên tục không thể nhìn thấu Luân Hồi tàng tại chỗ nào, lúc này mới chân chính sợ hãi.

"Luân Hồi, ra đây chịu chết!" Thời Thần tái cũng nhịn không được, vô lượng thần uy bạo phát, từng đạo sát chiêu vô địch oanh sát tứ phương.

Thời Gian Đại Đạo cũng bị y phóng thích toàn bộ, trong hư vô

dưới sự diễn hóa phi tốc của Thời Gian Đại Đạo đã xuất hiện lục địa, sơn xuyên, hải dương, sinh vật, hoa cỏ, nhưng những thứ này chỉ trong vài nhịp thở liền bắt đầu tiêu tán tử vong, đó chính là uy lực của thời gian!

Oanh long long!

Từng phiến hư không bị sáng tạo rồi lại hủy diệt, từng phiến lục địa cường đại hóa tác tro bụi tán khai, nhưng vẫn không tìm thấy tung tích của Luân Hồi.

Lúc này Thời Thần chỉ có một ý niệm: "Rời khỏi nơi này!

Không quản Luân Hồi nữa!

Bảo mệnh mới là chủ yếu nhất!" Thời Thần buông bỏ giãy chết, đối thủ này là tồn tại y không thể chém giết, liên tục một phần ngàn Luân Hồi cũng không bằng!

Thời Thần không nói hai lời, trực tiếp hướng về phương xa độn đi, trong chốc lát, đối với phiến địa đái quỷ dị do Luân Hồi tạo thành nảy sinh sự kỵ đàn và sợ hãi thâm sâu.

Nhưng đúng lúc này, trên đỉnh đầu Thời Thần truyền đến tiếng oanh minh, vô biên linh khí pháp tắc dũng động như thiên hà, hướng về phía Thời Thần tịch quyển.

Lúc này, đại đạo chi âm vô thượng, uy nghiêm, không mang theo một tia cảm tình của Luân Hồi một lần nữa truyền đến: "Chạy?

Bản tôn muốn giết, ngươi sao chạy thoát được!" Sự lãnh mạc vĩnh vô chỉ cảnh thuấn gian tập tới, trái tim của Thời Thần dường như bị người bóp chặt, mỗi một lần đập đều trở nên xa xỉ!

Khắc tiếp theo, hư không một trận ngưng súc, vô biên vô tận uy thế du tẩu tứ phương, sau đó là những tiếng oanh minh dũng động thiên khung.

Một cự chưởng gạt ra tầng tầng hư vô, bao hàm vô tận thiên lý, hướng về phía Thời Thần trấn áp.

Oanh!

Nơi đi qua, dọc đường hết thảy tro bay yên diệt!

Cự chỉ hoành uy vạn thế, cường thế vô địch, từng sợi đạo uẩn huy tán tứ phương khiến người ta gan hàn tâm run.

Thời Thần kinh hãi ngẩng đầu, vẻ mặt sợ hãi nhìn lên thượng không, chấn hám trong lòng khó có thể hình dung.

Lúc này y phát hiện, dưới cự chưởng kia, mình nhỏ bé như sâu kiến, vô pháp phản kháng.

Một chỉ lực này của Luân Hồi cường thế đến mức khiến người ta sợ hãi không thôi, phảng phật như muốn mẫn diệt toàn bộ Hỗn Độn, sau đó cự chưởng bạo phát thiên lý chi lực vô cùng tận, thiên địa pháp tắc nơi này tức khắc băng hủy, ngay cả Thiên Đạo cũng bắt đầu đào ly nơi này!

Thân thể ngưng cố trên thượng không Hỗn Độn, Thời Thần lúc này chỉ có thể gian nan ngẩng đầu, tĩnh tĩnh ngưng vọng, không có một hào ngôn ngữ.

Thời Gian Đại Đạo của y sớm đã bị phá hoại sạch sẽ!

Cự chưởng chậm rãi hạ lạc, mang đến cho Thời Thần một loại tâm tình tuyệt vọng.

Lúc này, Thời Thần rốt cuộc nếm trải được sự sợ hãi của vạn năm trước!

Bóng tối tử vong bao trùm khiến Thời Thần khó kham nổi, cảm thụ tử vong hàng lâm, y không nhịn được nữa, cường thế bộc phát.

Thời Thần nghiến răng đạo: "Thời gian không gian, cho ta nổ!"

Ngay khi pháp tắc trên người sắp bị mạt sát hoàn toàn, y quả đoạn tự bạo pháp tắc của mình!

Thuấn gian Thiên Đạo bi minh bắt đầu phản công, lúc này Thời Thần bắt lấy cơ hội thuấn gian đào ly, chỉ là lúc này giữa thiên địa có một tia khí tức của Hồng Quân!

Nhìn Thiên Đạo cuồng bạo trong hư vô đang dốc sức liều mạng cuối cùng, Luân Hồi cũng cảm thụ được thiên địa không ngừng vọt ra pháp tắc mới, bất tiết nhìn Thời Thần đang đào vong một nhãn đạo: "Ta không cho đi, ngươi nghĩ mình đi được sao?" Dứt lời, trong hư vô dũng hiện vô cùng thiên lý, Thiên Đạo đang liều chết chống cự lúc này càng thêm thế đơn lực bạc, Thời Gian Đại Đạo sớm đã bị bao phủ.

Thân hình Luân Hồi thuấn gian biến mất, Thời Thần đang mệt mỏi bôn mệnh tự nhiên không chú ý tới những thứ này, chỉ là khắc tiếp theo biểu tình của Thời Thần cực độ bất tự nhiên.

Ngoài hư không, Luân Hồi đạm mạc nhìn Thời Thần đạo: "Chân chính cho rằng dựa vào Thiên Đạo chi nhãn của Hồng Quân lão nhi là có thể cứu ngươi?

Hoặc là chân chính cho rằng ngươi có giá trị lớn đến mức khiến Hồng Quân xuất thủ tương cứu?" Thời Thần cũng là lão quái tồn tại bách vạn năm, đối với những sự tình này tự nhiên nhìn thấu, bất phẫn tiếu mắng đạo: "Ha ha ha ha!

Lạc vào bước đường này, chỉ có thể nói ta kỳ kém một chiêu, ta Thời Thần cũng thản đãng xử chi, Luân Hồi ngươi nghĩ mình có thể thắng mãi sao?" Ngôn tận vu thử, Luân Hồi tái độ xuất thủ, trong hào ly Hỗn Độn Chí Tôn Thời Thần Lão Tổ liền yên tiêu vân tán.

Chúng nhân tại Cửu U chi địa giai kinh hãi, số bách ức tu sĩ hạnh tồn lúc này tứ tán đào mệnh.

Huyết tộc lão tổ bị giết rồi, ở lại đây để nộp mạng sao?

Chương 179

Minh Hà, Kiếm Linh Nhi, Thanh Y, Hậu Thổ đẳng nhân nhìn Luân Hồi, nhãn trung sung mãn tôn kính.

Một lần tiến công Cửu U, Huyết tộc từ đây nhất quyết bất chấn, ngay cả lão tổ đứng sau cũng bị giết.

Cùng lúc đó tại Luân Hồi đại điện, mọi người tề tụ.

Luân Hồi khai khẩu đạo: "Ta sau khi dung hợp với phân hồn kia, Nhân tộc cũng trở thành nhân quả của ta.

Cửu U cách Nhân tộc thậm viễn, Hậu Thổ ngươi hãy phụ trách an nguy của Nhân tộc đi, không cần thiết thì đừng can nhiễu, lúc nguy cơ quan đầu xuất thủ là được!" Hậu Thổ vui vẻ đáp đạo: "Cẩn tuân phụ thần giáo hối!

Con nhất định hảo hảo khán hộ Nhân tộc!" "Minh Hà, Kiếm Linh Nhi, Thanh Y trận chiến này biểu hiện không tệ!

Chỉ là căn cơ vẫn cũ nằm trong Tam Thiên Đại Đạo!" Luân Hồi phóng một đạo quang đoàn trước mặt mọi người, "Đây là Nhân Gian Đại Đạo do Hoàng Thiên sáng tạo, hảo hảo cảm thụ, sớm ngày tự sáng tạo một đạo cho riêng mình!" Nhìn quang cầu trong đại điện, Minh Hà đẳng nhân cung kính quỳ tạ!

Tin tức Thời Thần Lão Tổ thân tử đạo tiêu lập tức truyền khắp Hồng Hoang, đúng như Đế Tuấn dự liệu, Yêu tộc quy mô đại tiến vào địa giới của Huyết tộc, nhất thời thiên ức thổ địa tận nhập Yêu tộc.

Ma tộc chi địa bị Thái Thản tộc chiếm cứ, chỉ là Thái Thản tộc mục tiền thực lực yếu nhỏ gần như không có uy hiếp.

Vũ tộc chi địa bị Nhân tộc, Phượng Hoàng tộc qua phân, toàn bộ

khu vực phía Nam đều bị đồng minh Nhân tộc chiếm lĩnh.

Lúc này sốt ruột nhất là Vu tộc, chiến dịch Vu tộc - Man tộc cũng lập tức lạt hưởng!

Một bên khác tại Tử Tiêu Cung, Hồng Quân cùng mấy vị nhân vật thực lực cường đại ngồi thành một đoàn.

Những người này chính là Thanh Thiên Đạo Chủ nắm giữ Hủy Diệt, Dương Mi nắm giữ Không Gian pháp tắc, Âm Dương Lão Tổ nắm giữ Âm Dương pháp tắc cùng với Ngũ Hành Lão Tổ luôn thần bí.

Mấy người tụ lại một chỗ, tự nhiên là thương nghị như thế nào đối phó Luân Hồi.

Thanh Thiên vốn giao hảo với Thời Thần, Dương Mi càng khỏi phải nói, hiện tại xem thái độ của Âm Dương cùng Ngũ Hành ra sao!

"Các vị đạo hữu, hiện giờ Luân Hồi kia vọng đồ điều động thiên lý, nếu thành công, như vậy trong Hồng Hoang sẽ không còn chỗ cho chúng ta lập trùy địa nữa!" Hồng Quân đạo: "Lần này vị tất phối hợp!" Thính lời này, Thanh Thiên Đạo Chủ trực tiếp đạo: "Luân Hồi kia mục trung vô nhân, cuồng bội vô lễ, các vị đạo hữu, lần này nhất định phải tương thử nhân triệt để mạt sát!" "Muốn diệt sát Luân Hồi?

Ha ha ha ha!" Dương Mi tứ ý tiếu đạo: "Cộng thêm mấy người chúng ta cũng không phải đối thủ của Luân Hồi nha!" "Ngươi!" Thanh Thiên Đạo Chủ nhất thời không biết phản bác ra sao.

Dương Mi nhìn Hồng Quân một nhãn đạo: "Luân Hồi sở dĩ cường hoành như thế là nhờ không y kháo Hồng Hoang thiên lý, thiên lý vốn bị Thiên Đạo trấn áp, chúng ta chỉ cần giáo hóa Hồng Hoang chúng sinh, khiến bọn họ hồi quy Thiên Đạo đại đồng, Luân Hồi tự nhiên không thi triển được sức mạnh!

Lúc đó Thiên Đạo quy vu nhất thể, muốn diệt sát Luân Hồi chẳng phải dễ như trở bàn tay!" Các đại ma thần nghe xong nhãn trung cũng có tính toán riêng, nhưng đối với kẻ thù chung là Luân Hồi, những người này đạt thành nhất trí!

Hồng Quân thấy thời cơ chín muồi liền gọi ba danh đệ tử ra đạo: "Ba người này là đệ tử của ta, sẽ chia nhau thành lập tông môn giáo hóa chúng sinh, khiến Thiên Đạo quy nhất.

Mong các vị đừng trở kháng giáo hóa!" Các ma thần nhất nhất ứng doãn sau đó buổi thảo phạt Luân Hồi cũng kết thúc.

Sau khi mọi người rời đi, Hồng Quân trong nội môn gặp mặt ba danh đệ tử, ba người này cung kính quỳ trên bồ đoàn.

Hồng Quân ngôn đạo: "Lần này thiết lập tông môn giáo hóa chúng sinh, các con có minh bạch đạo lý trong đó?" Ba danh đệ tử nhìn nhau đạo: "Đệ tử suy đoán sư tôn có mưu đồ, mong sư tôn chỉ điểm!" "Ha ha!

Lần này giáo hóa chúng sinh là để tráng đại Thiên Đạo.

Nhân tộc dưới sự dẫn dắt của Luân Hồi tàn hồn đã sớm ly khai đại đạo rồi, nếu tương kỳ phúc diệt cũng sẽ bị Thiên Đạo trách phạt.

Lão Tử, con hãy thành lập Nhân Giáo, chuyên môn tiến hành giáo hóa tại Nhân tộc!" "Ngoài ra, Yêu tộc cùng Vu tộc cũng cần khống chế.

Thông Thiên tính tình hào phóng, hãy tìm những kẻ có duyên ở Yêu tộc, Vu tộc mà giáo hóa, lần này phải tiệt trụ biến hóa của lưỡng tộc!

Hãy sáng tạo Tiệt Giáo đi!" "Nguyên Thủy hành sự ổn trọng, mạch Tử Tiêu Cung của ta cần tráng đại, hãy giáo hóa mạch tự thân của ta, lưu thủ Côn Luân sáng tạo Xiển Giáo, cốt yếu là xiển minh đại

đạo chi giáo!" "Tam giáo này là vạn năm đại kế, các con nhất định phải tận tâm thao bạn!" Hồng Quân nghiêm túc đạo.

Ba danh đệ tử thần sắc khác dị, bái tạ sau đó các tự xuất phát!

Từ lúc này, dã tâm giáo hóa thiên địa của Hồng Quân bắt đầu!

Hồng Hoang tương đối ổn định tiếp tục trôi qua, chuyển nhãn vạn năm đã tới.

Lúc này trong Nhân tộc, tượng Nữ Oa thưa thớt không mấy tòa, khắp nơi đều là đồ đằng Long Phượng.

Nhân tộc dưới sự tí hộ của các đại thần thú tộc quần cũng có nhiều phát triển, nhưng quần long vô thủ, mấy tiểu đoàn thể đối lập cũng phân rã Nhân tộc ra!

Lúc này trong đại điện Vu tộc, mười một Vu Tổ bắt đầu thương nghị.

Cú Mang thủ tiên đạo: "Nhân tộc hiện tại nằm trong sự tí hộ của Hậu Thổ muội tử, lại hợp nhất với Phượng Hoàng tộc.

Hiện giờ chỉ có thể thủ hạ địa bàn của Man tộc, Vu tộc ta mới không đến mức bị Yêu tộc khi áp!

Ngàn năm qua thế lực Yêu tộc tấn tốc tăng trưởng, biên giới của ta tần tần bị quấy nhiễu, lần này nhất định phải mưu cầu phát triển!" Người dẫn đầu Vu tộc là Đế Giang tư khảo một lát đạo: "Cú Mang nói cực phải, lần này Vu tộc ta cũng không thể ẩn nhẫn nữa, nếu không chủ động xuất kích tất sẽ diệt vong!

Các vị tự chuẩn bị đi, địa bàn Man tộc là hy vọng cuối cùng của chúng ta!" "Đại ca, có một sự!" Chúc Cửu Âm khai khẩu: "Trong Vu tộc ta xuất hiện đại lượng giáo đồ Tiệt Giáo, ta thấy không nên quản lý!" "Ta cũng nghe thấy sự tình này, bất quá Tiệt Giáo ta cũng có hiểu biết, bọn họ giảng luận thiên đạo, không cần thiết can thiệp quá sâu.

Từ khi Tiệt Giáo xuất hiện, thực lực tu sĩ Vu tộc cũng đại phúc đề thăng, theo ta thấy là hảo sự!" Ngàn năm thời gian chuyển thuấn tức thệ, lúc này Vu tộc đã đạt tới đông nam bộ Hồng Hoang, ngoài cảnh giới Man tộc.

Ức vạn Vu tộc liên thành một phiến, uy vũ hùng tráng, khí thế bất phàm.

Trong đại doanh Vu tộc, mấy vị Vu Tổ đang cùng thương nghị.

Đế Giang nhìn bảy vị còn lại, lần này xuất kích gồm: Kim chi Tổ Vu Nhục Thu, Mộc chi Tổ Vu Cú Mang, Vũ chi Tổ Vu Huyền Minh cùng Hậu Thổ cộng đồng phòng vệ Bất Chu Sơn!

Thủy chi Tổ Vu Cộng Công, Hỏa chi Tổ Vu Chúc Dung, Phong chi Tổ Vu Thiên Hạo, Lôi chi Tổ Vu Cường Lương, Điện chi Tổ Vu Hấp Tư, Thời Gian chi Tổ Vu Chúc Cửu Âm, Thiên Khí chi Tổ Vu Xa Bỉ Thi đẳng thất nhân cùng Đế Giang đã tới biên giới Man tộc.

"Vu Tổ đại nhân, chúng ta đã đạt tới địa điểm chỉ định, tiếp theo nên làm thế nào?" Một danh tu sĩ Vu chúng cung kính bẩm báo.

"Tân khổ rồi, lui xuống trước đi.

Đại quân lúc này mệt mỏi bất kham, đêm nay hãy an doanh trát trại tại đây!" Đế Giang ngồi trên thủ tọa khai khẩu.

Đế Giang quay đầu tảo thị thất vị Tổ Vu, lược nhất trầm tư đạo: "Bất tri chư vị có pháp môn gì?

Lần này công khắc Man tộc, cần tiểu tâm hành sự!" "Đánh!

Đánh cho chúng phục!

Chẳng lẽ có kẻ nào chống đỡ nổi sự tiến công của ức vạn Vu tộc đại quân của chúng ta sao?" Hỏa chi Tổ Vu Chúc Dung mình thú mặt người, một đầu hỏa hồng trường phát tự tiếu phi tiếu khai khẩu.

Chương 180

“Đại ca, lần này xuất kích cần thận trọng.

Ta không hiểu rõ nội tình của Man tộc, phải tiểu tâm vi thượng.

Lúc này ngoài cảnh giới, Man tộc thiết lập ba thành phòng thủ, chúng ta tất phải đồng thời hạ ba thành, trận chiến này phải tấn tốc kết thúc, không thể bị chúng kéo trụ chủ lực!” Chúc Cửu Âm mặt người thân rắn vẻ mặt đóng băng truyền ra âm thanh.

“Cửu Âm nói cực phải, không thể mãng chàng.

Tuy rằng thực lực tu sĩ Vu tộc có đại phúc đề cao, nhưng ở địa bàn Man tộc dừng lại thêm một phút, Bất Chu Sơn sẽ càng nguy hiểm, Yêu tộc đang hổ thị đam đam đó!

Ba thành của Man tộc cách nhau không quá ngàn dặm, chúng ta tất phải binh phân ba lộ!” Cộng Công ở phương Bắc khai khẩu.

“Đã như vậy, vậy thì đánh đi!

Chúc Dung, Cộng Công suất lĩnh ba mươi ức Vu tộc đại quân tiến công thành trì phía Bắc.

Lôi chi Tổ Vu Cường Lương, Điện chi Tổ Vu Hấp Tư suất lĩnh ba mươi ức Vu tộc đại quân tiến công thành trì trung bộ.

Phong chi Tổ Vu Thiên Hạo, Thiên Khí chi Tổ Vu Xa Bỉ Thi cũng suất lĩnh ba mươi ức Vu tộc đại quân tới thành trì phía Nam!” Đế Giang hạ lệnh.

“Ta và Chúc Cửu Âm sẽ lưu thủ tại đây, sau khi phá được ba thành, ta sẽ làm chủ lực trực tiếp tiến phát hoàng đô Man tộc!” “Vì thiên thu đại nghiệp của Vu tộc, các vị nhất định phải hạ được Man tộc!” Đế Giang nghiêm túc đạo!

Thất vị Tổ Vu dị khẩu đồng thanh: "Vì Vu tộc!" "Trận chiến này tất thắng!" Đế Giang giơ tay phải quát.

"Trận chiến này tất thắng!" Các Tổ Vu khác cũng giơ tay phải quát.

"Các vị hãy dẫn quân đội của mình xuất phát đi!

Nhất định phải nhanh chóng khiến Man tộc trở tay không kịp!" Đế Giang phất tay.

Các Tổ Vu rời đi, chỉ còn Đế Giang và Chúc Cửu Âm ở lại trong đại điện.

Lúc này tại thành trì trung bộ gần nhất, Man tộc nhìn thấy số ức Vu tu phi trì tới!

"Bẩm cáo Man Dã tướng quân, Cường Lương và Hấp Tư suất lĩnh ba mươi ức Vu tộc đại quân phạm thành trì chúng ta!" Một tu sĩ mặc thanh y hướng về một vị thân hình tráng thạc, xích lỏa nửa thân trên báo cáo.

"Chuyện này ta đã biết, xuống lĩnh thưởng đi!" Man Dã đại tướng quân toàn thân sẹo nanh nanh tiếu đạo: "Vu tộc?

Đã muốn chết, ta liền thành toàn!

Muốn công phá nơi Man Dã ta thủ?

Si tâm vọng tưởng!" "Truyền lệnh toàn quân, xuất binh chống đỡ Vu tộc đại quân!" Trong đêm tối truyền ra mệnh lệnh của Man Dã.

Tại thành trì phía Bắc, một trung niên mặc áo giáp quỳ trước một ngôi nhà nhỏ khai khẩu: "Bẩm cáo Man Phi tướng quân, Chúc Dung cùng Cộng Công suất lĩnh ba mươi ức đại quân phạm thành trì phía Bắc!" Trong ngôi nhà nhỏ bốc lên độc vật ngút trời, dường như mỗi đạo độc khí đều có thể hủ thực không gian, cổ độc cường đại tứ tán,

nhất thời toàn bộ thành trì di mạn độc khí.

"A a!

Vu tộc sốt ruột rồi, sự phát triển của Yêu tộc khiến bọn họ nảy sinh tâm tư xấu, hiện giờ cư nhiên dám dòm ngó địa bàn Man tộc ta, cũng tốt, lấy máu Tổ Vu dưỡng cổ đi!" Một nam tử anh tuấn mặc bạch y xuất hiện, người này chính là đại tướng thành trì phía Bắc Man Phi, nhất thân cổ độc chi thuật ngạo thị quần tinh, bế quan vạn năm lúc này đủ để xưng bá một phương!

"Chúc mừng Man Phi tướng quân xuất quan, tu vi đại tiến!" Man Hào tu sĩ trung niên kia khai khẩu.

Man Phi thực lực cường đại triển lộ vô di, trong lòng y Vu tộc chẳng qua là tồn tại lâu đời mà thôi, nếu Vu tộc thực sự mạnh mẽ thì hà tất quy súc vạn năm!

Lúc này cổ độc chi thuật của Man Phi đại thành, cho dù Đế Giang tự thân tới cũng không nhất định chiếm được hảo xứ, lần này Thủy Hỏa nhị Vu tất định trở thành đạo cổ tiếp theo trong tay Man Phi đại nhân.

"Man Hào tướng quân, mấy vạn năm không gặp, cũng học được cách thảo hảo rồi sao?" Man Phi diện đái vi tiếu khai khẩu.

Nghe câu này, Man Hào vội vàng quỳ xuống không dám nói tiếp.

Man Phi chính là tồn tại như ma đầu vậy!

"Đi thôi, ta cũng không có ý định quái tội!" Man Phi đạm đạm khai khẩu, từng đạo cổ độc chi lực thu hồi, vạn cổ hợp nhất thân, Man Phi phun một ngụm nước bọt cũng có thể đánh giết địch nhân!

Với tư cách phó tướng, Man Hào tự nhiên không dám đắc tội Man Phi!

Tương tự tại thành trì phía Nam, một danh đại tướng Man tộc cũng đang đợi Vu tộc tới.

Thiên Hạo và Xa Bỉ Thi dẫn đại quân tật trì tới, trận chiến này không thể thua, cũng không khả năng thua!

Lúc này trong đại quân phương Bắc, một tiên phong Vu chúng kinh kỳ phát hiện Man tộc cư nhiên chủ động mở cửa thành, bày ra tư thế quyết nhất tử chiến!

"Bẩm cáo Chúc Dung, Cộng Công Tổ Vu, qua con sông phía trước chính là thành trì phương Bắc của Man tộc, nhưng quân địch đã bày trận tuyến, tụ tập số thập ức đại quân ngoài thành, dường như muốn cùng chúng ta nhất quyết sinh tử!" Một tu sĩ bẩm báo.

"Tân khổ rồi, thối hạ đi!" Cộng Công khai khẩu, nhưng thần tình không hề buông lỏng, Man tộc cư nhiên không tử thủ thành trì mà dám ra ngoài nghênh tiếp, trong đó tất định có trá!

"Chúc Dung lão ca, chúng ta nên tiểu tâm một chút, chúng dám ra nghênh kích, thứ nhất là tự tin đánh bại hai ta, thứ hai là trong thành có mai phục!" Cộng Công cẩn thận đạo.

"Cộng Công lão đệ, tiễn đã lên dây không thể không phát!

Đến lúc này rồi, cho dù có mai phục thì đã sao, ta nhất định phải gặm khúc xương này!

Không thể chậm hơn hai cánh quân kia được, nếu không hai ta sẽ bị các Vu Tổ khác cười nhạo mất!" Chúc Dung sảng lãng đạo.

"Có thể cùng Vu tộc ta kháng hành tất nhiên có át chủ bài, chúng ta đừng vui mừng quá sớm.

Nghe nói bạch y Man Phi kia đã sớm xuất quan, cổ độc chi thuật phải tiểu tâm mới được.

Man tộc sở dĩ vạn năm không ngã, Man Phi có đại công lao đó!" "Chúng ta đừng đại ý thì hơn, tuy không đến mức lật thuyền trong mương, nhưng nếu đại quân tử thương thảm trọng, cho dù hạ được thành trì, ta cũng vô nhan diện đối với huynh đệ và chúng sinh Vu tộc!" Cộng Công tiếp tục: "Lão ca, ta đi thí thám một phen trước, xem át chủ bài của Man Phi là gì!" "Bất khả, lúc này chúng ta vạn vạn không thể phân binh hành động.

Lão đệ, lần này ta muốn nhanh chóng nhất hạ được thành trì, ta tiên dẫn binh xuất thủ, ngươi ở trong tối tý cơ hành động, tìm cơ hội nhất cử chém giết Man Phi!" Chúc Dung tư khảo một lát, bản thân là Hỏa chi Vu tộc, chưởng khống hỏa diễm chi lực, giết địch xác thực nhanh hơn Cộng Công.

"Hảo, quyết định vậy đi, thập nhị Tổ Vu chúng ta đồng khí liên chi, nhất đồng đối địch!" Cộng Công khai khẩu.

Thành trì phía Nam của Man tộc lúc này chìm trong một phiến hắc ám, một hắc sắc thiên mạc bao phủ toàn bộ thành trì.

Man Phi cao tọa long ỷ phủ thị hạ phương, nhìn số thập ức Man tộc nhị lang phía dưới, tự tin đạo: "Các vị, hiện giờ Vu tộc không biết tử hoạt cư nhiên dám nhiễu cương thổ ta, Man tộc ta khởi nhậm người tể cắt sao?

Hôm nay ta liền lấy tiên huyết cho đám ô hợp chi chúng Vu tộc thấy, Man tộc ta đỉnh thiên lập địa như thế nào!" "Tướng quân, ta thấy lần này hai đại Tổ Vu dẫn ba mươi ức đại quân, mục tiêu tuyệt không đơn thuần là một tòa thành trì này, chúng muốn toàn bộ lãnh thổ Man tộc!" Một phó tướng bất mãn khai khẩu: "Hiện giờ chúng ta nên phong thành tự thủ, tận lượng kéo dài thời gian, không nên nhất vị đi ứng địch, chỉ cần kiên thủ mấy ngày, viện trợ phía sau sẽ tới!

Chương 181

Lúc đó chúng ta xuất kích cũng chưa muộn!" Man Phi nghe kiến nghị xong không bình luận gì, tiếp tục hỏi: "Man Hào tướng quân có ý kiến gì không?" "Đại tướng quân, ta thấy dựa vào uy năng của ngài, chúng ta hoàn toàn không cần sợ Chúc Dung, Cộng Công nhị Vu.

Ngài xuất thủ tất định diệt sát địch phạm, lúc đó ta trực tiếp xuất binh công đánh bản bộ Vu tộc, thiên địa đệ nhất công lao sẽ thuộc về ngài!" Man Hào biết tính khí Man Phi, lúc này Man Phi tâm ý đã quyết, lời ai cũng không nghe, chẳng thà nịnh bợ vài câu!

"Vạn vạn bất khả!" Phó tướng lúc trước cấp mang trở chỉ: "Làm như vậy rất nguy hiểm, là dụng binh đại kỵ!

Đại tướng quân không nên nghe tiểu nhân hồ ngôn loạn ngữ!" Lúc này Man Phi tự tiếu phi tiếu nhìn phó tướng tử thủ kia, ngón trỏ khinh đàn, một đạo cổ độc bất khả kiến bất khả tra kích trúng phó tướng.

Nhất thời trong đại doanh vang lên tiếng kêu thảm thống khổ vạn phân, từng tiếng ai hào như roi quất vào tâm đầu mọi người, tương ý niệm tử thủ đánh tan thành mây khói.

Tiếng kêu thảm dần biến mất, cuối cùng trong đại doanh chỉ còn lại sự tử tịch và một đống xương cốt đen sì, một Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ cứ thế chết dưới mắt mọi người.

"Ai còn dám ngôn tử thủ?

Kết cục sẽ như người này!" Man Phi nhìn đám phó tướng phía dưới, lại tùy tay nhất huy, đoàn xương cốt kia cũng hóa thành tro bụi!

Chân chính là tỏa cốt dương hôi!

Ngoài thành trì phía Nam, Vu tộc cũng bắt đầu tiến công, số thập

ức tu sĩ từng đợt xông lên phía trước, phá trừ từng đạo cổ độc bình chướng, vô số tu sĩ rụng xuống như tuyết hoa, trên mặt đất đập ra từng cái hố lớn, đó chính là chiến tranh!

Chúc Dung hiển hiện Tổ Vu chân thân cao tới số vạn trượng, đầu thú mình người, hai tai xuyên hai con hỏa xà, chân đạp hai con hỏa long, toàn thân lân phiến hỏa hồng, nhìn khủng phố vô cùng.

Ôn độ khiến hơi nước giữa thiên địa bốc hơi sạch sẽ!

Vô số thi thể trên mặt đất thiêu đốt, không người đoái hoài!

Khí thế cường hoành tứ tán trực tiếp không thể chống đỡ, chân thân vạn trượng huy quyền kích toái phòng ngự của số thiên vạn tu sĩ Man tộc.

Từng đạo chân hỏa lấp loáng trên chân thân Chúc Dung, Hỏa diễm đại đạo chi lực được điều động không nghi ngờ gì!

Vạn vật đều bị chân hỏa của Chúc Dung phần diệt, không ai có thể ngăn cản bước chân của y, theo sát phía sau là thiên vạn Vu tộc đại quân trùng kích.

Đợt phòng ngự đầu tiên của Man tộc hóa tác tro bụi, phòng tuyến do mấy ức sinh mệnh tạo thành chỉ kiên trì được mấy giờ!

Cộng Công ở phía sau lãnh tĩnh nhìn cục thế, nhất thời cũng phóng tùng hơn.

Phòng tuyến Man tộc nhìn thì hổ báo nhưng thực lực lại không bằng Vu tộc!

Trên chiến trường là vậy, mỗi quyết đoạn đều ảnh hưởng chiến cục, nếu không phải Chúc Dung kiên trì tiến công, e là đã chậm trễ chiến cơ!

Mấy giờ sau, Vu tộc đại quân trực tiếp bức tiến đại doanh của

Man Phi!

Thành trì phía Nam nhất thời nhân tâm hoàng hoàng, phòng tuyến mấy ức tu sĩ bị phá, thực lực Chúc Dung đích xác khủng phố vạn phân, phái tử thủ lại tro tàn lại cháy!

Ngay cả Man Phi đối diện với Chúc Dung cường đại như thế thì có thể kiên trì được mấy ngày!

"Huynh đệ, thêm mấy giờ nữa ta sẽ công phá đại doanh Man Phi, sau đó nhất lộ giết đi hội hợp với các huynh đệ khác, nhất cử hạ được Man tộc!" Chúc Dung hào khí vạn phân đạo.

"Chém giết Man Phi, hạ được Man tộc!" Số thập ức tu sĩ Vu tộc kích động hét lớn, sát ý thuấn gian bao phủ thiên địa!

"Lão ca, ta cảm giác Man Phi có thể sẽ có thủ đoạn bí mật!

Ta tiên phái một đội tiên đầu đi xem thế nào!

Đừng một hơi xông lên, ta sợ sẽ chịu thiệt!" Cộng Công tiểu tâm cẩn thận khai khẩu.

Y luôn có cảm tri mẫn duệ nhất, nhìn đại doanh Man Phi còn lại tám chín ức tu sĩ cư nhiên bất hoảng bất mang, trong lòng không khỏi lo lắng.

"Ha ha ha!

Lão đệ đa nghi rồi, Man tộc chỉ là hổ giấy mà thôi!

Ngoài cường trung cán, phòng tuyến dọa người bị nhất cử hạ gục, lão đệ không cần lo lắng, vài giờ nữa ta liền hạ được thành này!" Chúc Dung tự tin mãn mãn đạo.

Nhìn thấy thủ hạ tu sĩ ai nấy đều tự tin, chiến ý cao ngang, Cộng Công cũng không tiện nói thêm.

Vu tộc đại quân dưới sự dẫn dắt của chân thân Chúc Dung trực

tiếp xông hướng đại doanh Man Phi.

Hỏa quang của Chúc Dung chiếu sáng vạn vật, chỉ có đại doanh Man Phi vẫn chìm trong hắc ám, hết thảy đều bình tĩnh, tu sĩ Man tộc còn lại lãnh tĩnh đợi chờ Vu tộc xung kích!

Nhị thập bát ức đại quân còn lại của Vu tộc dàn trận, đen kịt một phiến như mây đen, tay cầm Vu khí phi tốc hướng đại doanh Man Phi thôi tiến.

Mỗi một tu sĩ Vu tộc nhãn trung đều tràn đầy tự tin, thế xung kích không thể trở ngại, thậm chí có kẻ động dụng pháp khí ở đoạn tiền quân, chuẩn bị đại khai sát giới!

Man Phi đưa ra một quyết định kinh người, đồng dạng phái đại quân ra chính diện đối quyết!

Nhị thập bát ức đối bát ức?

Chúc Dung nhãn trung sung mãn sự bất tiết và trào phúng!

Man Phi diện sắc trầm tĩnh đứng trên đại doanh, vi tiếu nhìn đại quân Vu tộc.

Y khẽ động ngón tay: "Vạn Độc Cổ Thuật!" Tức khắc, từng đạo huyết vụ hắc sắc xuất hiện trên lộ trình xung kích của Vu tộc, ngưng tụ, chuyển hóa thành từng con cổ trùng, những con cự trùng dài thiên trượng bắt đầu xông vào đại quân Vu tộc!

Những tướng sĩ Man tộc đã tử trận trước đó, thi thể bắt đầu co rút, nhục thân đột nhiên nổ tung, xuất hiện rất nhiều cổ độc chi vật!

Chúng không ngừng công kích đại quân Vu tộc!

Nhìn biến hóa trên chiến trường, các phó tướng Man tộc không hề cảm thấy vui vẻ, ngược lại bị sự sợ hãi chiếm lĩnh ý thức!

Man Phi lấy thân thể số ức tu sĩ Man tộc dưỡng cổ, đợi người

chết đi, cổ độc sẽ xuất hiện, còn cường đại hơn cả vật chủ.

“Chuyện gì thế này?

Những thứ này là gì?” Vô số nghi vấn bao trùm tâm đầu tu sĩ Vu tộc!

Lúc này Cộng Công cấp mang điều động linh khí bao bọc cổ trùng, tạm thời hình thành một đạo phòng tuyến!

Nhưng vô dụng!

Chương 182

Nhất thời số ức tu sĩ Vu tộc thảm tử dưới tay cổ độc, chân thân vạn trượng của Chúc Dung cũng bị cổ độc bao phủ, dường như giết mãi không hết!

Chiến cục trong nháy mắt đảo ngược, Man Phi vi tiếu nhìn màn này, toàn bộ thành trì phía Nam chính là cổ trường của một mình y, đối mặt với ba mươi ức địch nhân đích xác không hề nao núng, tất cánh hiện tại số lượng cổ độc trên chiến trường đã lên tới bách ức!

"Vu tộc đại quân, xung kích!

Giết ra cho ta, chỉ cần đánh giết Man Phi thì cổ độc mới có thể phá khai!" Chúc Dung dẫn thân vệ xông về phía quân đội thành Nam, những kẻ tài giỏi trong Vu tộc cũng hoán xuất chân thân, số vạn tu sĩ vạn trượng bạt trực hướng về Man Phi!

"Giết!" Người Vu tộc hào bất úy tử, số thiên vạn tu sĩ dùng bí pháp phong ấn cổ độc trong phương viên bách lý sau đó trực tiếp tự bạo!

Cách đánh này khiến Vu tộc dần hóa giải được thế bí!

Chúc Dung dẫn đầu trực tiếp thiêu trụi từng danh phó tướng Man tộc, không ai có thể ngăn cản.

Nhanh chóng Vu tộc tìm lại được chủ động quyền, vài giờ sau, địa diện cổ độc thưa thớt không đáng kể, bát ức tu sĩ Man tộc gần như tử thương đãi tận, Vu tộc đồng dạng tử vong gấp đôi, cửu ức tu sĩ còn lại gào thét nhìn đại doanh Man Phi!

Một trận tử đấu, nhờ tinh thần bất úy tử mà thắng được!

Nhưng là thảm thắng!

Số thập ức tu sĩ Man tộc hủy trong chốc lát, trừ vài vạn người đào vong, còn lại toàn bộ tử vong!

Vu tộc cũng thực lực đại tổn, trong đó bí pháp cổ độc của Man Phi đóng vai trò thập phần trọng yếu!

"Man Phi, có giỏi thì cùng ta quyết nhất tử chiến!" Chúc Dung vạn trượng ném thi thể một phó tướng đi, phát ra nộ hống thao thiên!

Nhị thập đa ức Vu tộc tử vong đều do một tay Man Phi gây ra!

Thiên địa thất sắc!

Vạn lý hỏa quang thao thiên, thi thể Man tộc trên mặt đất bị Chúc Dung thiêu hủy sạch sẽ!

"Chúc Dung, ta đã tiểu khán Vu tộc các ngươi, một lũ ô hợp chi chúng cư nhiên có thể công phá phòng tuyến của ta!

Nhưng cũng chỉ đến đây thôi, ngươi phải chết tại đây!" Man Phi trực tiếp phi không, bình đạm nhìn Chúc Dung!

Lúc này chính là cuộc đối đầu giữa vương với vương, cũng là trận chiến mấu chốt nhất, nếu Chúc Dung bại, tu sĩ Vu tộc còn lại chỉ là đồ chơi trong tay Man Phi.

"Vu tộc nhị lang, đại quân thối hậu, xem ta chém giết Man Phi!" Trên thiên không truyền ra giọng nói tự tin của Chúc Dung.

Chúc Dung thu hồi chân thân, một quyền đánh hướng Man Phi, vô cùng thiên lý đại doanh bị đánh nát, mặt đất xuất hiện vết nứt ngàn dặm, Man Phi lại khinh dịch né tránh, hiện thân trước mặt Chúc Dung.

Man Phi mục quang hoành tảo, song quyền giao chức đánh trực tiếp lên nhục thân Chúc Dung, một kích có sức mạnh phấn toái thương khung, phá diệt hư không!

Nhất thời hai người tương hỗ đánh đấm, dựa vào khí tức vô

thượng mà chiến đấu!

Lúc này giữa hai người không có một tia đạo nghĩa pháp thuật, chỉ có huyết tính thuần túy!

Chúc Dung thần sắc bất biến, dùng nhục thân chính diện kháng hành kích đả của đối phương, tìm thời cơ oanh ra số quyền!

"Phanh phanh phanh", liên tiếp ba quyền lạc trên thân Chúc Dung, y chỉ hừ nhẹ một tiếng.

"Oanh!" Một quyền đánh ra, Man Phi cũng phải trầm muộn chịu đựng!

Tôn nghiêm khiến y chọn phương thức chiến đấu này!

Chúc Dung kiến cơ, đại tụ nhất quyển, kình phong mãnh liệt phác tới, hỏa long gào thét hóa thành hồng lưu muốn dìm chết Man Phi.

Hỏa quang đi tới đâu, hắc ám bị xé liệt, quang minh trọng lâm, phần sơn chử hải!

"Thực lực của Man Phi nếu không dùng cổ độc, nhục thân chi lực viễn viễn dưới Vu tộc ta!" Giọng nói mang theo sự bất tiết của Chúc Dung truyền ra.

Man Phi vẻ mặt bất khả tư nghị nhìn Chúc Dung: "Không thể nào!

Man tộc ta sao có thể thua kém lũ các ngươi!" Sau khi bị hỏa long tịch quyển, Man Phi khóe miệng chảy máu, âm độc nhìn Chúc Dung, khí thế không ngừng tăng cường, kịch độc bắt đầu xuất hiện xung quanh.

Cổ độc chi thuật hội tụ quanh thân y!

Man Phi phất tay, từng đạo cổ độc từ cơ thể trào ra, cường thế hơn nhiều so với quyền uy vừa rồi!

Số vạn cổ độc hàng lạc trước mặt Chúc Dung.

Ý thức được sự nguy hiểm, Chúc Dung không dùng nhục thân kháng hành, tay trái hộ trước ngực, vô cùng tận Hỏa chi đại đạo dung nhập vào tay trái.

"Hỏa chi đại đạo!

Vô Tận Viêm Ngục!" Chúc Dung trực tiếp thi triển đại đạo, thiên địa hóa thành một phiến hỏa hải xích hồng sắc.

Hỏa chi quốc độ sinh ra hỏa diễm bất phàm, không phải ngũ hành chi hỏa mà là đại đạo chi hỏa, trực tiếp thiêu đốt đạo nghĩa.

Chiêu này vừa xuất, cổ độc của Man Phi thuấn gian bị phần hủy, nhiệt lãng tứ tán, không gian bị thiêu đốt kêu xèo xèo!

Chiến bào trên người Man Phi bị thiêu sạch, y xích lỏa bán thân ác độc đạo: "Súc sinh, ta phải trừu bì bái cân ngươi!" Man Phi chưa từng chịu tu nhục như thế, nhục thân so không bằng, đại đạo so không bằng, lúc này y đã mất lý trí, kẻ coi cả tòa thành là cổ trường lúc này rốt cuộc phát cuồng!

Vô cùng cổ độc dũng nhập thể nội, khí thế Man Phi lại tiết tiết phàn thăng, y bất chấp mạng sống hấp thu toàn bộ cổ độc trong thành!

"Vạn Cổ Quy Độc!" Man Phi bắt đầu thiêu đốt cổ độc chi khí, đánh ra chí cường nhất kích muốn oanh sát Chúc Dung!

Vô cùng cổ độc thôn phệ hết thảy, độc chướng bao phủ, Man Phi hóa thân thành vô thượng cổ độc, dung hợp toàn bộ sinh mệnh tu vi, một chiêu như tự bạo này khiến Chúc Dung cảnh giác!

Chúc Dung diện sắc ngưng trọng, bước tới một bước, sát khí thực chất phác thiên cái địa hướng Man Phi trùng khứ!

"Phá!" Uy năng từ thiên hàng lâm, hỏa quang thôi xán chiếu rọi hết thảy, thiêu rụi không gian.

Man Phi bị vô biên hỏa diễm chước thiêu.

Vào giây phút cuối, y liên tục nộ hống nhưng không có tiếng động nào phát ra!

Da dẻ quân liệt nhưng máu không chảy ra được, hỏa diễm sí nhiệt chưng phát hết thảy thủy phân.

Chương 183

Man Phi lúc này chỉ còn là một cái xác khô ba ba, đôi mắt khô nuy tử tử trừng Chúc Dung, oán hận, âm độc, tàn nhẫn cuối cùng hóa tác tro bụi!

Man Phi thành trì phía Nam đã chết!

Thành trì phía Nam sau bảy giờ cáo phá!

Một bên khác, Cường Lương và Hấp Tư tiến công thành trì trung bộ, thủ tướng nơi đây là Man Dã tướng quân, kẻ được xưng là đệ nhất dũng sĩ Man tộc!

Lúc này đối trận song phương không thảm liệt như bên Chúc Dung, Man Dã tuy là mãng phu nhưng cũng biết tử thủ thành trì!

Nhưng lôi điện song Tổ Vu tiến công rất nhanh đã sát xuyên ngoại thành, Man tộc thối thủ nội thành.

Khi Cường Lương và Hấp Tư sắp tồi hủy tường thành, một nam tử thể cách cường hãn tay cầm cự kiếm lớn hơn cả người mình, một kiếm phách lên lôi điện của hai Tổ Vu.

Bạo tạc vang lên, bụi trần tán đi, Man Dã vẫn hào phát vô thương đứng đó, cự kiếm kháng trên vai, khí tức man hoang truyền ra, đại hữu tư thế nhất phu đương quan vạn phu mạc khai!

"Ai!

Lấy đầu lâu các ngươi tế điện chiến sĩ Man tộc ta đi!" Theo tiếng thán tức, không gian sậu nhiên quyển động, kiếm ý phong cuồng dũng nhập hình thành một kiếm nhận khổng lồ phi tốc khảm hạ, tương vô số Vu tộc đang tiến công xé thành toái phiến!

"Man Dã!

Ngươi rốt cuộc xuất thủ rồi, cũng đúng, là một thành viên Man tộc, ngươi không thể mắt nhìn chúng ta đồ sát đồng bào.” Hai Tổ Vu nhìn vạn trượng cự kiếm đạo.

Man Dã không nói hai lời, xuyên toa không gian xông lên, mang theo sát khí nồng đậm.

Kiếm ý tiêu thất, không gian xuất hiện vết nứt, Man Dã hoành sao cự kiếm trong tay.

Nhìn ngoại thành tử thương vô số, y nói với tu sĩ nội thành: “Lần này Man tộc nguy cơ, chúng ta tử thương vô số, hãy nhớ kỹ, Hồng Hoang là vũ đài của kẻ mạnh, kẻ yếu chỉ có bị giết, bị nô dịch!” Man Dã không đợi tướng sĩ phản ứng, phất tay một cái dùng kiếm ý đại trận bảo hộ thành trì, một mình đối diện vô số Vu tộc!

Oanh!

Không gian nứt ra một lỗ hổng, tử quang bính xạ, chân thân của Cường Lương và Hấp Tư phù hiện, một vị hổ đầu nhân thân là Lôi chi Tổ Vu, một vị sư đầu nhân thân cầm cự hình pháp trượng là Điện chi Tổ Vu!

Hai người cao vạn trượng, lôi điện bao quanh phát ra oanh minh chấn nhĩ dục lung!

“Tới đi!

Hai vị Vu tộc, ta sớm muốn kiến thức thực lực của các ngươi!” Man Dã cuồng bạo gào thét!

Một người đối mặt thiên quân vạn mã hào bất sợ hãi, Man tộc kiêu ngạo vì chiến sĩ như thế!

“Có dũng khí như vậy, ta bội phục, yên tâm ta sẽ khiến ngươi đi không thống khổ!” Cường Lương kính bội đạo.

Tuy biết Man Dã lợi hại nhưng hai Tổ Vu cho rằng đối phương không phải đối thủ khi bọn họ liên thủ.

"Hanh, thắng phụ vị tri!" Man Dã lãnh hanh, đôi mắt xạ xuất vạn đạo kinh quang động xuyên không gian thứ tới.

Hai Vu Tổ điều động lôi điện vạn trượng như thiên kiếp lạc hạ!

Oanh!

Man Dã thực lực cường kháng vô cùng, lôi điện phá diệt, hai người bị oanh lui số thiên lý, chân thân xuất hiện thương khẩu.

"Tiểu tử có chút thủ đoạn!

Phải đương tâm rồi!" Hai người diện sắc âm trầm, thực lực Man Dã siêu xuất tưởng tượng nhưng chưa đủ khiến bọn họ kỵ đàn!

Man Dã chiến ý dâng cao: "Không cần nói nhiều, hôm nay phải nhất quyết sinh tử!

Có thủ đoạn gì thì dùng ra đi!" "Hảo!" Hai Vu Tổ bình tĩnh đạo, nhãn trung thấu xuất đạo nghĩa, uy nghiêm tứ tán khiến không gian ngưng trệ.

Man Dã kiếm ý trùng thiên, linh lực triển áp hư không, xé nát không gian, cự đại kiếm nhận tái thứ ngưng tụ nhưng cường đại hơn nhiều!

"Man Hoang Kiếm Tâm!" Man Dã chỉ tay, vô tận huyết sắc kiếm ý quang điểm từ thiên địa xạ tới, thành trì huyết hồng phá toái, mặt đất xuất hiện vô số hố lớn, mỗi hố là một đạo kiếm ý!

Linh lực tứ tán khiến không gian bị áp phấn toái.

"Ân, Man tộc cư nhiên có kiếm đạo đại gia như thế, kiếm đạo thâm bất khả trắc!

So với Kiếm Linh Nhi ở Cửu U cũng không kém cạnh!" Hai người

diện sắc ngưng trọng, đại đạo thuấn gian trương khai, chu vi số thiên vạn lý là lôi điện phong bạo, sơn mạch hóa tác tiêu thổ!

"Giết!" Man Dã quát lớn, cự kiếm hô khiếu trảm tới, không gian vạn vật giai bị phách khai.

Thiên địa bi minh, kiếm của Man Dã ẩn ước có ý phá thiên!

"Hanh, để ngươi xem thủ đoạn Vu tộc!" Hai người lạnh lùng chỉ tay: "Diệt Pháp Thánh Lôi!" Thiên uy lôi điện sậu nhiên hàng lâm, tử hồng sắc lôi điện đại đạo ti tuyến hiển hóa giao dung, giảo toái hư ảnh, cấm cố không gian, mạt sát kiếm ý!

Kiếm ý băng hội, Man Dã cảm thụ được đạo nghĩa kỳ đặc sung xích không gian, linh khí hạo hãn áp trên đầu khiến y không cảm nhận được kiếm ý giữa thiên địa nữa.

"Lẽ nào bọn họ biến một phiến không gian thành đại đạo lãnh địa rồi?" Man Dã nhãn trung tinh quang thiểm động, phát hiện không gian đầy rẫy tử hồng lôi điện.

Y diện sắc ngưng trọng, Vu tộc quả không hổ là bá chủ Hồng Hoang, nội tình hãi nhân!

Dù tình huống bất diệu, Man Dã vẫn chiến ý mãn mãn, cuồng tiếu lưu lộ sự tự tin tuyệt đối vào chiến lực bản thân!

"Phá!" Man Dã quát khẽ, đôi mắt huyết hồng, nhục thân sung khí, khí thế sậu nhiên thượng dương, ngạnh sinh sinh xé toái lôi điện phong tỏa.

Y cuồng tiếu: "Có thủ đoạn gì dùng hết ra đi!" Lúc này y như Ma thần, sức mạnh nhục thân có thể xé khai đạo nghĩa lôi điện hợp kích của hai người, uy áp thậm chí lăng giá trên Cường Lương và Hấp Tư.

Khí thế Man Dã khiến Cường Lương tâm trung cuồng khiêu, cảm thụ nguy cơ hãi nhân.

Hấp Tư phát hiện vấn đề: Man Dã tuy cường đại nhưng sinh cơ đang lưu thệ.

"Hắn dùng bí pháp hiến tế sinh cơ để hoạch đắc sức mạnh, chúng ta phải hao chết hắn!" "Hanh, có bản sự đó không?" Man Dã đơn thủ trì kiếm, đạp hư không tiến tới, mỗi bước đi không gian thốn thốn yên diệt, như Chiến thần từ địa ngục đi ra, tử vong nguy hiểm nhắc nhở hai Tổ Vu!

"Tịch Diệt Kiếm Quyết!

Diệt!" Kiếm khí hôi mông mông bạo xạ, ý cảnh tịch diệt mạn diên, không gian lôi điện bắt đầu tán phát khí tức tử vong mẫn diệt.

Chương 184

Không gian vạn trượng chung quanh Man Dã tấn tốc băng hội, liên lôi điện vô thượng cũng phá toái, dường như Thiên Đạo cũng phải tịch diệt tại đây.

"Giết!" Man Dã vô tình trảm xuống, kiếm khí ngưng tụ tới cực điểm hướng hai Tổ Vu trảm tới.

Tịch Diệt kiếm khí quét qua khiến sơn mạch, hà lưu, đại địa đều mục nát diệt tuyệt, không gian của hai Tổ Vu bị trảm khai, hai người khẩu thổ tiên huyết đảo phi ra ngoài!

Đảo địa, hai người thuấn gian kết ấn, tử hồng lôi điện tấn tốc xuất hiện, oanh sát lên thân Man Dã.

Đồng thời mỗi người xạ xuất một đạo tinh huyết va chạm tới.

Oanh!

Chàng kích khổng lồ khiến vạn lý hóa tác hư vô, tu sĩ Vu tộc không kịp đào ly đều bị đánh giết.

Cự kiếm và tinh huyết va chạm số bách vạn lần trong mấy giây, hai người vọng đồ kéo bước chân Man Dã!

"Hanh, hai Vu Tổ cũng có chút thủ đoạn!" Man Dã hóa tác lưu quang xạ hướng đại quân Vu tộc.

"Chạy mau!" Hai người tuyệt vọng nhìn về bản bộ đại quân, nghiến răng đuổi theo.

Cự kiếm vạn trượng, kiếm ý kinh thế tứ ý chém giết nhị thập ức quân Vu tộc!

Mỗi đạo kiếm khí sát xuất, số bách vạn tu sĩ thảm tử.

Man Dã trảm hướng hai Tổ Vu, số vạn tu sĩ hóa thành tro bụi, hai người dùng Tổ Vu chân thân xuất quyền ma diệt kiếm khí.

"Chiến lực của ngươi đạt tới mức này, vậy hãy xem thủ đoạn của ta!" Hai người đại quát, không gian thuấn gian biến thành lôi điện, hình thành võng lạc tử hồng sắc khổng lồ, một lôi điện tuyền lưu phong cuồng thôn phệ linh khí!

Lãnh địa lôi điện tịch quyển số ức vạn lý, Man Dã bị ngạnh sinh sinh quyển vào trong.

Man Dã trảm ra từng đạo kiếm khí yên diệt lôi điện nhưng không gian này quá mạnh vì được ngưng tụ bằng tinh huyết của hai vị Vu Tổ!

Nhìn Man Dã đang tiêu hao sinh cơ, hai người tiếu đạo: "Vô dụng thôi, ở đây ta là chúa tể, tuy không đánh bại được ngươi nhưng ta có thể vây khốn ngươi đến khi thân tử đạo tiêu!" Hai người tàng sâu trong lãnh địa rốt cuộc tùng một khẩu khí.

Man Dã bí pháp thực tại thái cường.

Biết ngạnh bính không lại nên họ mới dùng cách này để hao tận sinh cơ đối phương, đồng thời hạ được thành trì!

"Ha ha ha, vị miễn quá lạc quan rồi, bản tướng không dễ bại như vậy đâu!" Man Dã lãng thanh tiếu, quyết định cường hành hiến tế toàn bộ sinh cơ để chém giết hai Vu Tổ, nhất đổi nhị cũng không lỗ!

Thân hình Man Dã lảo đảo, sinh cơ toàn vô, đôi mắt bị hắc sắc phúc cái, chỉ còn hành động bằng ý chí!

Tinh thần biến thành hư vô, lôi điện chung quanh băng hội, thiên địa hóa thành cự kiếm hủy diệt không gian lôi điện.

Đại đạo bị yên diệt, cự kiếm càng chân thực, thế giới chiến động sắp băng hội.

“Chuyện gì thế này, minh minh đã không còn sinh cơ!” Cường Lương không biết làm sao.

“Rút!” Hấp Tư cảm thấy bất diệu, Man Dã dường như bão trứ quyết tâm tất tử đánh ra kích này!

Hai người hãi nhiên, cự kiếm của Man Dã đã chuẩn bị xong.

“Chạy, cứ thế này thì chúng ta cũng xong đời!” Hai người nghiến răng rút lui ra ngoài lãnh địa, phất tay lệnh đại quân tháo chạy, thiên địa hiện ra thân ảnh Man Dã.

Luồng khí đỏ rực dã man toàn thân không còn chút khí cơ, tựa như một thi thể, nhưng kiếm ý cường đại tán loạn bốn phía, gào thét trút xuống xung quanh, hoàn thành tia ý nguyện cuối cùng của chủ nhân!

Đại quân Vu tộc vội vàng lui lại, nhưng không kịp, Cường Lương và Hấp Tư dồn hết tia sức lực cuối cùng dựng lên một tấm bình chướng, dưới sự va chạm mãnh liệt, nó nháy mắt vỡ tan, lại có thêm hàng ức tu sĩ Vu tộc nháy mắt vẫn mệnh.

Mấy phút sau, kiếm ý không còn, thi thể của Man Dã rơi xuống mặt đất, thanh cự kiếm đổ nát chống đỡ thi thể hán tử Man tộc, khiến y vẫn đứng vững dù đã ra đi, khí tức cường hãn vẫn trì trì không chịu tan biến.

Hán tử như vậy ở Vu tộc chắc chắn là một chiến sĩ đỉnh thiên lập địa, nhưng ở Hồng Hoang, chỉ có cường giả mới có thể sinh tồn!

Đại chiến trung bộ!

Vu tộc tử thương mười lăm ức chiến sĩ, tu sĩ Man tộc ở trung bộ toàn diệt, không một người trốn thoát!

Cường Lương và Hấp Tư hai vị Tổ Vu cũng thân thụ trọng thương!

Lúc này, tòa thành trì cuối cùng cũng bị Vu tộc công phá!

Phong Chi Tổ Vu Thiên Hạo, Thiên Khí Chi Tổ Vu Xa Bỉ Thi đối mặt với kẻ địch dường như không mạnh, đại quân gần như không tổn thất.

Đế Giang và Thời Gian Chi Tổ Vu Chúc Cửu Âm nhìn ba đạo tiệp báo truyền về cũng suất quân hướng về điểm hội hợp mà tiến phát!

Lúc này trong Hoàng thành Man tộc, một nhóm người đang thương nghị đối sách!

Man Vương Man Thái lúc này đột nhiên phát giác, bi thống nhìn về phương xa!

"Quân Vu tộc sắp đến rồi, Man Phi, Man Dã cũng đã trận vong!" Man Thái cảm thụ khí tức của mấy người Vu tộc, đặc biệt là tám đạo khí tức khó lòng bì kịp trong đó, lập tức hóa tác một đạo lưu quang bay ra ngoài.

"Vu tộc bát đại Tổ Vu rốt cuộc đã tới!

Ngoại thành của ta toàn bộ bị hủy rồi!" Đại hoàng tử Man Đạt cũng nhanh chóng bay đến sau lưng Man Thái, nhìn chằm chằm đại quân Vu tộc hạo hạo đãng đãng, trong mắt lóe lên một tia kiêng kỵ, nói với Man Thái: "Phụ hoàng, nhi thần nhất định phải báo thù!

Sư tôn Man Dã tử trận dưới tay chúng!" Trên chiến trường chúng sinh đều có ân oán, chính là thực tế như vậy, Man Dã tuy là thủ tướng biên quan, nhưng lại là ân sư của Hoàng tử Man tộc Man Đạt!

"Không sai, nhi tử của ta, mối thù này ta nhất định phải báo, Vu tộc khinh người quá đáng!

Lĩnh binh xuất phát, liều hết toàn lực cả tộc, ta cũng phải nói cho chúng sinh Hồng Hoang biết, Man tộc ta không dễ bắt nạt đâu!" "Phụ hoàng!" Man Đạt đầy bụng nộ hỏa lĩnh mệnh xuất phát!

Cảm thụ khí tức của chúng nhân Vu tộc, chúng nhân Man tộc tuy tâm kinh đảm chiến nhưng vì gia viên, vô số tu sĩ đều xuất hiện bên ngoài Hoàng thành, trong đó cũng có nhiều lão quái Man tộc.

Càng ngày càng nhiều tu sĩ tụ tập ngoài Hoàng thành, trận chiến kinh thiên sắp sửa nổ ra!

Vu tộc tên đã trên dây không thể không bắn, Đế Giang, Cú Mang, Chúc Dung cùng những người khác cảm thụ khí tức của chúng nhân tại Hoàng đô Man tộc, trong lòng cũng không có ba động, một chiến này không thể không đánh, cũng là vì thiên thu đại kế của Vu tộc.

Đại quân hai bên đối trì, tính khí hỏa bạo như Chúc Dung tiến lên trước nói: "Ha ha ha, Man Thái, hôm nay lão tử sẽ tống táng toàn bộ Hoàng thành này!" Vu tộc tiến sát đến gần Hoàng thành, giọng nói kiêu căng của Chúc Dung truyền khắp cả khu vực.

"Hừ, Chúc Dung, đừng quá kiêu ngạo, hiện tại ai tống táng ai còn chưa biết đâu!" Man Đạt đôi mắt hàm chứa sát khí âm lãnh, bi phẫn nhìn đại quân Vu tộc miên diên bất tuyệt một cái, quay đầu vung tay hô lớn: "Đám Vu tộc xương cuồng, khắp nơi diệt sát Man tộc ta, hiện tại còn muốn tống táng cả Man tộc, Vu tộc có đáng sát hay không!" "Đáng sát!".

Chương 185

. . . . .

Tiếng hống sát của mấy nghìn ức Man tộc liên thành một dải, nỗi thống hận vô tận đối với Vu tộc lúc này như hồng thủy trút ra, sát ý lạnh lẽo tràn ngập cả bầu trời địa giới.

"Vu tộc giết ân sư của ta, thiêu hủy lương thực, đồ lục ức vạn tộc nhân ta, ta có thể nhẫn sao?" "Không thể!" "Huynh đệ tỷ muội Man tộc, cầm vũ khí của mình lên, trục xuất quân Vu tộc ra ngoài!

Sát!" "Sát!" Không khí của đại quân Man tộc hoàn toàn được điều động, Man Thái và Đại hoàng tử Man Đạt dẫn đầu xông về phía đại quân Vu tộc, một vị Vương, một vị Trữ quân đi đầu xung kích khiến ức vạn người Man tộc nhiệt huyết sôi trào!

"Sát!" Đế Giang lãnh mạc nhìn quân Man tộc đang xung kích, nhàn nhạt vung tay, nháy mắt vô số Vu tộc đỏ ngầu mắt tê hống, trên thân thể bắt đầu xuất hiện từng đạo linh khí ba động cường hoành, như loài dã thú hung tàn, bạo liệt hướng về đại quân Man tộc trút xuống.

Tuy rằng đại hoàng tử Man tộc làm động viên trước trận chiến rất tốt, nhưng thế giới này làm gì có nhiều chuyện lật kèo kinh thiên như vậy.

Vạn năm trước, khi Man tộc xuất hiện ở Hồng Hoang cũng không ít lần uống máu Vu tộc!

Hỗn chiến năm đó, cũng có vô số Vu tộc bị đồ sát, Man tộc mới có thể kiến lập vương triều.

Nếu chỉ mấy câu khích lệ trước trận mà có thể đánh bại Vu tộc thì Vu tộc đã sớm diệt vong rồi!

Đế Giang lãnh mạc nhìn về phía trước nói: "Ta chỉ lấy lại những thứ vốn thuộc về mình mà thôi!

Đất đai Man tộc mượn dùng mấy vạn năm nay cũng nên trả lại toàn bộ đi!" Quyết chiến của đại quân mấy nghìn ức tu sĩ, bất kỳ binh pháp nào cũng không còn tác dụng, đại quân lưỡng tộc mang theo cừu hận khuynh giang đảo hải, ngạnh sinh sinh va chạm vào nhau.

"Sát!" Cả bầu trời địa giới khẽ run rẩy, trên đại địa Man tộc bị chấn lạc vô số khối sơn thạch khổng lồ, không gian tại nơi va chạm nứt ra một đạo liệt phùng dài vạn dặm, tiên huyết vô tận hình thành nên những dòng sông!

Mưa máu trên bầu trời, những tiếng tự bạo khắp nơi, tiếng ai hào thảm thiết, tiếng bi minh tuyệt vọng, những thứ này đều chỉ là một phần của Hồng Hoang mà thôi!

Cộng Công trước đó bảo tồn thực lực lúc này hiển lộ thực lực Tổ Vu, chỉ thấy một tay chỉ ra, sát na gian, phong vân cuộn trào, trên không trung trút xuống cơn mưa xối xả, tất cả nước mưa ngưng tụ lại, hình thành một con đại hà treo trên thiên tế, vặn vẹo xoáy tròn, từ trong hà xuất hiện từng con thủy quái viễn cổ khủng bố, thân thể nghìn trượng nghiền nát đại địa!

"A!!!" Vô số thủy quái đồng loạt minh khiếu tê hống, tứ chi khổng lồ điên cuồng đánh về phía đại quân Man tộc, thân thể thủy quái nhanh chóng hóa thành màu huyết hồng, bên trong vẩn đục vô số tiên huyết!

Chỉ một chiêu này, nghìn vạn quân Man tộc bị đâm cho phấn thân toái cốt, hồng thủy cuồn cuộn vô tình tiếp tục nhấn chìm tất cả, tiên huyết vô tận hòa vào trong nước, hình thành một phiến huyết lãng, tiếng rên rỉ thê thảm vang vọng giữa thiên địa.

Chúc Dung phía trước đánh bại Man Phi, nhìn thấy thực lực như vậy của Cộng Công cũng tán thưởng gật đầu.

Sau đó liền hướng tới Man Thái, Đại hoàng tử Man Đạt cùng các cao tầng Man tộc xông qua, đầu đẳng công lao Chúc Dung phải lấy!

Thân vệ do Chúc Dung dẫn dắt lập tức như được tiêm máu gà, đồng loạt thi triển các loại tuyệt kỹ, từng con hỏa xà, hỏa báo, hỏa sư dữ tợn khổng lồ hình thành trên không trung đại quân, gào thét thiêu rụi quân Man tộc.

Những người khác như Phong Chi Tổ Vu Thiên Hạo, Thiên Khí Chi Tổ Vu Xa Bỉ Thi làm lực lượng chủ lực cũng không cam lòng yếu thế.

Trước thân Thiên Hạo xuất hiện hàng trăm đạo cụ phong, hấp lực cường đại cuốn vô số tu sĩ Man tộc vào trong đó điên cuồng giảo sát.

Thiên Khí Chi Tổ Vu Xa Bỉ Thi thì làm một hỗ trợ cường đại, trên chiến trường nghìn dặm đại vụ mê mang, liên thần thức cũng không nhìn thấu động thái trong đại vụ, nhưng người Vu tộc lại không bị ảnh hưởng chút nào!

Thời Gian Tổ Vu Chúc Cửu Âm thì điều động thời gian pháp tắc trong một phương thiên địa, tuy rằng không biến thái như Thời Thần Lão Tổ, nhưng trong phạm vi mấy nghìn dặm, người Man tộc đều bị thời gian pháp tắc thúc phược!

Hỗn Nguyên Kim Tiên càng trực tiếp lão hóa, khô héo mà vong!

Đế Giang bình tĩnh quan sát chiến trường, lúc này điều y lo lắng lại là bản bộ tại Bất Chu Sơn!

Một loại dự cảm bất hảo luôn quấy nhiễu Đế Giang!

Trên chiến trường, quân Man tộc hung hãn phản kích, vô số pháp bảo hình thành một đạo tinh hà đại trận hạo đại, mang theo linh lực vô tận nghiền nát phấn toái mọi đòn tấn công của Vu tộc.

Giữa thiên địa tiếng oanh minh không dứt, không gian phá toái, đại

địa bị chấn liệt ra vô số đạo vực sâu đen kịt, trên đại địa Man tộc vô số nhi lang tử vong, ngay cả những lão quái ẩn cư lúc này cũng tử thương vô số, toàn bộ chiến trường trở nên khấp khểnh lồi lõm, khắp nơi đều là thi thể, tiên huyết và tiêu ngân.

Lưỡng tộc triệt để va chạm vào nhau, trong ta có ngươi, trong ngươi có ta, vô số Vu tộc phân phân hiển lộ chân thân, tư sát cùng Man tộc.

Xét về thực lực cá nhân, Vu tộc có chân thân cường hãn, Man tộc dựa vào cổ độc chi thuật cùng bí pháp hiến tế sinh cơ cũng cường đại vô cùng, có người Man tộc cư nhiên không chút sợ hãi chân thân Vu tộc.

Chiến cục hiện nay, người Man tộc cũng không có chút ý niệm tiếc mệnh nào, bí thuật hiến tế sinh mệnh không ngừng được sử dụng, một chiến sĩ Man tộc thậm chí có thể kéo theo hàng trăm tu sĩ Vu tộc cùng chết, do đó hai tộc chiến đấu bất phân thắng bại, vô cùng thảm liệt, đoạn chi tàn tí rải rác khắp nơi.

Trên chiến trường, người khổng lồ Vu tộc cùng vô số man thú tư sát lẫn nhau, bầu trời dần dần đổ mưa máu, thê thảm bi tráng!

Chủng tộc chi chiến không có đúng sai, tàn khốc nhất cũng chính là chủng tộc chi chiến, mỗi một tộc nhân Vu tộc đều đang điên cuồng chém giết Man tộc, mỗi một người Man tộc cũng đều hiến tế sinh cơ phản sát Vu tộc khi sắp chết, mỗi thời mỗi khắc đều có vô số Vu tộc cùng Man tộc ngã xuống.

“Ha ha, Man Thái tiểu nhi, Chúc Dung ta tới đây!

Hôm nay dù là ai cũng không cứu được ngươi, Man tộc chú định phải thối lui khỏi đại vũ đài Hồng Hoang này!” Lúc này Chúc Dung dẫn theo thân vệ, chân đạp hai con hỏa long dữ tợn, hung hăng xông về phía Man Thái.

Thực lực Chúc Dung cũng cường đại vô cùng, một cái phất tay có thể dễ dàng hủy diệt mấy tòa sơn mạch vạn trượng.

Quyền uy đi đến đâu, không gian thăng đẳng từng trận khói xanh, xuất hiện từng đạo liệt phùng to bằng cánh tay.

"Hừ!" Man Thái lạnh lùng liếc nhìn Chúc Dung một cái, tay phải chỉ ra, một con độc long do cổ độc chi khí tổ thành tê hống quấn lấy Chúc Dung.

Trên thân Chúc Dung cũng bộc phát ra hỏa diễm vô biên, hai bên tương hỗ xâm thực, dần dần cùng nhau mẫn diệt trong hư không.

"Ha ha ha ha!

Lão nhi này lợi hại hơn Man Phi kia nhiều!" Chúc Dung hét lớn một tiếng, cánh tay thô tráng hiện lên từng đạo linh khí ba động cường hoành dữ tợn, hỏa quang vô tận lóe lên, cả cánh tay như được đúc bằng gân đồng sắt thép, tràn đầy sức mạnh cảm, một quyền hung hăng nện về phía Man Thái, cả khoảng không gian bị đâm thủng, một đạo hỏa lãng khổng lồ mang theo quyền uy vô biên hô khiếu lao tới.

Man Thái ánh mắt co rụt lại, y không dại gì ngạnh bính với Tổ Vu sở trường về sức mạnh, đôi tay nhanh như huyễn ảnh kết ra vô số pháp quyết, một đạo kỳ quan xuất hiện trước mặt mọi người.

Một con tiểu trùng màu vàng ở trước mặt Man Thái, chính là Vạn Cổ Chi Vương, tiểu trùng chỉ lớn bằng móng tay, nhưng lúc này hút một cái, trước mặt Man Thái hình thành từng cái vòng xoáy khổng lồ, không ngừng mài nhỏ sức mạnh trên nắm đấm kia.

Trong lúc Man Thái và Chúc Dung đang kích chiến kịch liệt, Lôi Chi Tổ Vu Cường Lương, Điện Chi Tổ Vu Hấp Tư hai người cũng một mực vây công Đại hoàng tử Man Đạt.

Từng đoàn lôi cầu như sơn nhạc không ngừng công kích Man Đạt.

Tuy rằng hai người thụ thương nhưng khả năng khôi phục cường đại khiến hai người không chút sợ hãi đồ đệ của Man Dã!

Chương 186

Phong Chi Tổ Vu Thiên Hạo, Thiên Khí Chi Tổ Vu Xa Bỉ Thi và Thời Gian Tổ Vu Chúc Cửu Âm đồng thời làm quân chủ lực giúp đỡ Vu tộc từng bước kích hội phòng tuyến của Man tộc.

Đế Giang thì ở trung quân quan sát chiến cục trước mắt!

"Oanh!" "Oanh!". . . . . .

Tiếng va chạm của sức mạnh cường hãn thỉnh thoảng vang lên, Man Đạt khinh miệt nhìn hai người nói: "Vừa hay, ta báo thù cho sư phụ!" Dưới sự tấn công của hai người, Đại hoàng tử Man Đạt vẫn du nhận hữu dư.

Nhất thời gian chiến cục bắt đầu tiêu chước, Cổ Vương cường đại của Man Thái khiến Chúc Dung có lực mà không chỗ dùng, tiểu trùng màu vàng dường như hấp thu hết thảy, đòn tấn công phòng không xuể khiến Chúc Dung bắt đầu rơi vào bại cục!

Đại hoàng tử Man Đạt so với sư phụ y còn mạnh hơn không ít, ngay cả khi không sử dụng bí pháp, nhục thể cường đại của Man Đạt khiến Lôi Tổ, Điện Tổ kinh hãi không thôi, nhất thời gian cư nhiên bị áp chế gắt gao!

"Mọi người cùng nhau ra tay, trước tiên giải quyết Man Thái và Đại hoàng tử Man Đạt!

Đánh bại hai người này!

Tốc chiến tốc thắng, trận này không thể kéo dài!" Đế Giang nhìn chiến cục trước mắt hét lớn một tiếng, kế tiếp bát đại Tổ Vu liền một mực vây công Đại hoàng tử Man Đạt.

Chủng tộc sinh tử đại chiến, chỉ có người sống sót mới có tư cách

giảng công bằng, đồng thời cũng chỉ có cường giả mới có thể định nghĩa công bằng, kẻ yếu đàm luận công bằng thật nực cười, trong thế giới cá lớn nuốt cá bé này không có chút đạo lý nào đáng nói!

Tiếng của Đế Giang vừa truyền đi, Thời Gian Chi Tổ Vu Chúc Cửu Âm, Phong Chi Tổ Vu Thiên Hạo, Thiên Khí Chi Tổ Vu Xa Bỉ Thi gia nhập vào phía Chúc Dung, liên hợp áp chế Man Thái.

Những vị còn lại là Thủy Chi Tổ Vu Cộng Công cùng Đế Giang gia nhập cùng Cường Lương và Hấp Tư đồng loạt đánh giết Đại hoàng tử Man Đạt!

Trên chiến trường, tất cả đỉnh đoan cao thủ của Man tộc hầu như đều bị các Tổ Vu quấn lấy, nơi nào Vu tộc đi qua, thi thể Man tộc lập tức chồng chất thành núi, sát đến mức Man tộc nghe danh là mất vía, khí thế Vu tộc như cầu vồng, dần dần Man tộc bắt đầu có dấu hiệu bại thối.

Man Thái tranh thủ nhìn quanh, lập tức phát hiện điềm bất diệu, hôm nay Man tộc sợ rằng phải diệt tuyệt rồi, đã như vậy thì Vu tộc cũng đừng hòng sống tốt!

"Vu tộc!

Ta cùng các ngươi liều mạng!" Man Thái trường khiếu một tiếng, mãnh liệt phát lực thôn hạ Hoàng Kim Cổ Trùng, cổ độc chi khí tứ tán ra, cuốn cả bát vị Tổ Vu vào trong đó.

Vô số người Man tộc cũng lập tức khắp động pháp quyết, bầu trời đột nhiên trở nên ám đạm, cổ độc chi khí từ trong cơ thể mỗi một người Man tộc bộc phát ra, đồng thời sinh cơ của chúng nhân Man tộc cũng bắt đầu suy bại!

"Thủ đoạn gì?

Có ai nhìn ra không?" Đế Giang vội vàng hỏi!

Bảy vị Tổ Vu còn lại nhìn nhau ngơ ngác, nhớ lại những lời Man Thái vừa nói, chúng nhân biết Man tộc chắc chắn muốn dốc sức một phen cuối cùng!

"Phá cho ta!" Nắm đấm Chúc Dung hỏa quang cuộn trào, mang theo cự lực vô tận, một quyền oanh lên cổ độc.

Vốn tưởng rằng một quyền không thể phá trừ Cổ Độc Đại Trận này thì cũng có thể có chút thu hoạch, nhưng không ngờ, chỉ thấy cổ độc trước mắt hơi rung động một chút, sau đó liền không chút thanh tĩnh.

Kiến tình huống như vậy, Đế Giang cùng những người khác có chút ngưng trọng, hiến tế sinh cơ?

Cổ Độc Đại Trận?

Thủ đoạn của Man tộc chẳng lẽ là dùng hàng ức sinh cơ để bồi dưỡng Cổ Vương?

"Ha ha, Đế Giang ngươi biết thì đã sao?

Ngoan ngoãn chịu chết đi, tám người các ngươi và cả Vu tộc hãy cùng làm vật bồi táng cho Man tộc ta đi!" Giọng của Man Thái có một sự oán độc không diễn tả được.

"Hừ!" Đế Giang lãnh hanh một tiếng, mãnh liệt một quyền oanh về phía phát ra âm thanh, nhưng không có phản ứng gì!

Cổ độc chi khí càng phát nồng liệt!

"Bành!" "Bành!" "Bành!". . . . . .

Đế Giang cùng những người khác vung nắm đấm khổng lồ, từng quyền từng quyền oanh ra, mỗi một quyền đều đãng dạng một trận linh lực, biến không gian xung quanh thành tro bụi!

Đế Giang thấy trạng lập tức hiện ra Tổ Vu chân thân khổng lồ,

mặt người mình chim sau lưng có bốn cánh thịt, trước ngực, bụng, hai chân sáu vuốt toát ra từng trận khí tức thương mãng, đôi cánh sau lưng khẽ rung động.

Chúc Dung, Cộng Công, Cường Lương, Chúc Cửu Âm, Thiên Hạo... tám vị Tổ Vu nhìn nhau một cái, tâm chiếu bất tuyên bắt đầu hóa tác vạn trượng chân thân!

Kế tiếp Đế Giang nhìn mọi người.

Đế Giang nói: "Huynh đệ, xem ra chúng ta buộc phải dùng tới chiêu đó rồi!" "Hống!!!" Bát Tổ Vu đồng loạt nộ hống một tiếng, hồn thân huyết khí cuộn trào, linh lực bàng bạc giống như sơn hồng bộc phát, cuồn cuộn dâng ra, tám đạo khí tức tương hỗ giao dung.

Cùng lúc đó, bên trong tám đạo khí tức dị tượng phân trình, hoặc là một đạo không gian liệt phùng hạo đại, hoặc là hỏa diễm rực cháy, hồng thủy hạo hãn, lôi điện vạn trượng, cụ phong cuồng bạo, thời gian không gian bắt đầu giao dung, những cảnh tượng này nhất nhất tương ứng với thiên phú thần thông của Bát Tổ Vu.

Tám đạo khí tức chấn động, lập tức xoắn vào nhau, tiếng "Long long!" oanh minh không ngừng truyền ra.

Bên ngoài đại trận, lúc này vô số thiên địa linh khí màu huyết sắc ngưng tụ, hình thành một phiến phù vân bao phủ vạn dặm.

Đột nhiên, một tia ý chí hạo đại từ trong u minh được triệu hoán, vô thị sự ngăn cách của đại trận, trong điện quang hỏa thạch trực tiếp xuyên qua đại trận, hàng lâm trong cổ độc vô biên!

Chương 187

"Hống!" Một luồng khí tức thương mãng, cuồng bạo, vô thượng cổ lão tức thì truyền ra, bên trong thấp thoáng truyền đến một tiếng gào thét vô cùng thâm trầm, uy nghiêm.

Thân ảnh Bát Tổ Vu dần dần mơ hồ rồi biến mất không thấy đâu, linh khí huyết hồng sắc vô tận ngưng tụ tố hình, một hư ảnh Bàn Cổ đỉnh thiên lập địa, ngửa đầu trường khiếu ngưng tụ ra!

Vu tộc vốn do tinh huyết Bàn Cổ biến thành, khí tức tinh huyết của bát đại Tổ Vu tương dung cư nhiên ẩn ước triệu hoán được hư ảnh Bàn Cổ!

Ngay tại khoảnh khắc hư ảnh Bàn Cổ triệt để ngưng tụ, trên hư ảnh thăng đẳng một trận khí thế hằng cổ kinh thiên, trực tiếp trùng phá sự thúc phược của Cổ Độc Đại Trận, giống như từng vòng sóng gợn mạn diên ra toàn bộ Hồng Hoang, dẫn phát vô số người suy đoán.

Man Thái, Man Đạt hai người lúc này sắc mặt có chút nan kham nhìn hư ảnh khổng lồ của Bàn Cổ, trong lòng một phiến tử tịch, cảm thấy nguy cơ sinh tử cực đại sắp tới, cũng không ngờ Vu tộc lại có bài tẩy khủng bố như thế.

Hư ảnh Bàn Cổ khổng lồ, đôi mắt bạo lệ bắn ra hai đạo huyết quang, bàn chân to lớn che trời lấp đất tấn tốc nhấc lên, không gian chấn đãng phá toái hiển nhiên không chịu nổi khí tức vô biên, kế tiếp bàn chân khổng lồ hướng về hư không Cổ Độc Đại Trận hung hăng giẫm xuống.

Một cước chứa đựng cự lực vô tận, không thể cản phá, không thể kháng cự, cự lực trực tiếp mẫn diệt từng phiến hư không.

Một cước oanh ra, mang theo ý chí phá diệt hết thảy, nháy mắt

mẫn diệt vô số người Man tộc, toàn bộ Cổ Độc Đại Trận bị sinh sinh đâm thủng!

"Bành!" Vô số người Man tộc thổ huyết ngã xuống, toàn bộ Cổ Độc Đại Trận băng hội, chuyển nhãn gian hóa tác từng điểm ngân quang phiêu tán ra.

Hư ảnh Bàn Cổ như thần tựa ma trực tiếp xuất hiện tại Hồng Hoang, chân đạp đại địa, đầu đội tinh thần, khí thế hạo hãn bàng bạc kinh động toàn bộ Hồng Hoang.

"Bàn Cổ?" Tam Thanh đang quan vọng tại Tử Tiêu Cung trong lòng đồng loạt chấn động, thân thể bắt đầu run rẩy, nhìn về phía hư ảnh Bàn Cổ, sắc mặt một phiến thảm bạch, trong mắt hàm chứa kinh cụ.

"Ân, chỉ là một đạo ý chí tàn lưu của Bàn Cổ mà thôi!" Sau khi bình tĩnh lại, Tam Thanh nhanh chóng phát hiện vấn đề nằm ở đâu, hư ảnh chẳng qua là Bát Tổ Vu mượn nhờ huyết mạch chi lực, triệu hoán ra một tia ý chí của Bàn Cổ tàn lưu lại Hồng Hoang sau khi vẫn lạc.

Lúc này vô số người trong Hồng Hoang cũng vì thế mà chấn kinh, không ngờ Vu tộc lại khủng bố như thế, liên hư ảnh Bàn Cổ cũng có thể triệu hoán ra.

Tay phải hư ảnh Bàn Cổ vung nắm đấm, khuấy động toàn bộ hư không, vô số đạo không gian liệt phùng như mạng nhện nhanh chóng mạn diên khai, "Oanh!", hư không chấn động, nắm đấm cuốn động khí lãng vô tận hào bất lưu tình oanh về phía Man Thái, Man Đạt hai người.

"Oanh oanh!" Trong tiếng oanh minh, từ nơi nắm đấm oanh động diên thân ra một đạo thiên uyên vô tận dài ức vạn trượng, liệt khai ngay trước mặt Man Thái, Man Đạt!

Hai người bị khí lãng khổng lồ kinh thiên động địa kia áp chế đến mức khó lòng động đậy, toàn thân linh lực dường như ngưng trệ, liên sinh cơ cũng không thể thôi động, chỉ có thể tử tịch nhìn nắm đấm kia ngày càng tới gần.

Một đôi phụ tử tuyệt vọng nhìn quyền uy, nháy mắt hai người hóa tác tro bụi biến mất giữa thiên địa, chúng nhân Man tộc cũng tử thương vô số, càng nhiều người bắt đầu đào ly!

Một cước một quyền, Man tộc liền bị toàn diệt, Cổ Độc Đại Trận do sinh cơ của hàng chục ức người Man tộc cung phụng trực tiếp bị phá khai!

Những người triệu hoán hư ảnh Bàn Cổ cũng bị phản phệ, bát đại Tổ Vu mỗi người đều trọng thương!

Trận Vu Man đại chiến này, Man tộc toàn diệt thối xuất khỏi Hồng Hoang, bát đại chủ lực Tổ Vu của Vu tộc cũng bắt đầu bế quan khôi phục, tộc quần chi chiến không phải ai cũng có thể thừa thụ được!

Lúc này tại Luân Hồi Cổ Điện nơi Cửu U, Luân Hồi đang tư khảo!

Chỉ thấy Luân Hồi Đạo Tôn khẩn trương nhíu mày, từ sau khi Nhân tộc Hoàng Thiên cùng bản tôn tương hợp, y có thể ẩn ẩn tham tra khí vận Nhân tộc.

Khi tham tra khí vận Nhân tộc, y lại phát hiện khí vận Nhân tộc luôn thấp kém, nếu như cưỡng hành đề thăng khí vận Nhân tộc thì Hồng Quân lão nhi chắc chắn sẽ tìm phiền phức.

Huống hồ Hồng Quân đã bắt đầu bố cục tại Nhân tộc, một trong Tam Thanh là Lão Tử đã sáng lập Nhân Giáo, lúc này trong Nhân tộc người tu luyện Nhân Gian Đại Đạo chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Đại đạo tam thiên bắt đầu trương khai tại Nhân tộc, có toàn bộ ý thức của Hoàng Thiên, Luân Hồi tự nhiên đối với Nhân tộc có cảm tình!

Không thể trơ mắt nhìn Nhân tộc trở thành quân cờ trong tay Hồng Quân!

Trong thế giới Hồng Hoang này, bản thân thực lực càng mạnh hoặc nắm giữ thế lực càng mạnh thì khí vận, đại thế tụ tập càng lớn.

Nhân tộc yếu ớt, căn bản không tụ tập được bao nhiêu khí vận, hiện tại khí vận và đại thế của cả Nhân tộc liên Luân Hồi Đạo Tôn một phần vạn cũng không bằng.

"Xem ra không thể mặc cho Nhân tộc tự nhiên phát triển, phải âm thầm giúp đỡ một tay!" Luân Hồi Đạo Tôn thở dài một hơi, "Nhân tộc cũng tốt, Cửu U cũng vậy!

Hồng Quân muốn mượn lực chúng sinh để tái áp chế Thiên Lý ức vạn năm là chuyện không thể nào!" Đôi mắt Luân Hồi Đạo Tôn mãnh nhiên bắn ra hai đạo hàn quang, thân thể thăng đẳng một trận linh khí vô hình, vô thượng khí tức nháy mắt chấn động cả Hồng Hoang, như muốn nói cho thế giới này biết: Ta!

Luân Hồi!

Đã tham gia trò chơi này rồi!

"Thanh Y, vào đi!" "Kiến diện Sư tôn!" Thanh Y vẻ mặt hớn hở bước vào, quỳ một gối xuống đất, nhìn Luân Hồi với vẻ đầy kính bội.

Trong số mấy người, nàng là đệ tử không mấy nổi bật của Luân Hồi Đạo Tôn, lúc này Sư tôn có nhiệm vụ giao phó, Thanh Y đương nhiên vô cùng hưng phấn!

Dưới sự chỉ điểm của Luân Hồi, tu vi không nhúc nhích suốt vô số năm của Thanh Y đã tiến thêm một bước, đạt đến trình độ Hỗn

Nguyên Đạo Chủ sơ kỳ.

Luân Hồi Đạo Tôn sắc mặt hơi nghiêm túc, bảo Thanh Y: "Hãy đi một chuyến đến các tộc Thần thú, đem những thứ này phân phát cho họ!" Luân Hồi tùy tay đưa mấy chục bình tinh huyết mà Hoàng Thiên tích trữ cho Thanh Y rồi tiếp tục nói: "Sau đó hãy ở lại Nhân tộc quan sát, xem có tu sĩ Nhân tộc nào có thể bồi dưỡng hay không, nếu có thể đảm đương đại nhiệm thì hãy giao những thứ này cho họ!" Luân Hồi trao Nhân Gian Đại Đạo cùng Tam Nguyên đạo nghĩa vào tay Thanh Y, sau này Nhân tộc phải dựa vào chính mình để lập túc trong thiên địa!

Tuy rằng Luân Hồi có thể cưỡng bảo Nhân tộc, để Nhân tộc sinh hoạt trong nhà kính do mình tạo ra, nhưng Luân Hồi không thèm làm vậy, cũng có thể dùng thủ đoạn trực tiếp nâng thực lực Nhân tộc lên cảnh giới khủng bố chỉ trong trăm năm ngắn ngủi, nhưng những thứ đó đều là lầu trên không, chỉ cần không cẩn thận sẽ sụp đổ ngay!

Một chủng tộc muốn thực sự trưởng thành luôn phải có những con đường phải đi, luôn phải kinh qua những sự việc, và sau khi trải qua đủ loại ma luyện mới tổng kết được kinh nghiệm, tích lũy được nội hàm thâm hậu, tài năng mới có thể nhanh chóng quật khởi!

Trầm ngâm một lát, Luân Hồi Đạo Tôn đột nhiên vung tay phải, linh khí không trung phong dũng, nháy mắt Luân Hồi liền biến mất trước mặt Thanh Y!

Sau đó, Luân Hồi đến một nơi hư vô, đối diện với bóng tối vô biên, Luân Hồi nói: "Các vị đều ra đi, nếu cứ để Hồng Quân tiếp tục quấy nhiễu như vậy, các vị thực sự nghĩ mình có thể đứng ngoài cuộc sao?" Lúc này trong không gian gợn lên từng đạo ba văn, một con cự long vạn trượng xuất hiện, ngũ trảo kim long tản phát khí tức viễn cổ vô biên, trong hơi thở liền thích phóng áp lực khiến vạn vật khiếp sợ.

Sau đó một tiếng minh khiếu cao vút vang lên, một con ngũ thái phượng hoàng cao tường trong hư không.

Tiếp đó lại có từng trận hống khiếu truyền đến, một con ma viên màu đen đả phá không gian xông tới, nhắm thẳng Luân Hồi mà dốc toàn lực nện xuống!

Ý chí chiến đấu bạo liệt khiến mấy người có mặt tại đó đều tâm triều bành phái, Luân Hồi chỉ dùng một lòng bàn tay tiếp lấy, sức mạnh đủ để tồi hủy vạn vật Hồng Hoang liền bị hóa giải!

"Ma Viên!

Một quyền này có chút sức mạnh của Bàn Cổ, nhưng vẫn chưa đủ!" Luân Hồi đạm đạm đạo.

Sau khi sức mạnh vô biên bị thôn phệ sạch sẽ, vị Thôn Phệ Lão Tổ vạn năm trước bị Luân Hồi một chiêu khắc chế cũng hiện thân!

Tổ Kỳ Lân, Cổ Huyền Vũ cũng có mặt!

Luân Hồi nhìn mọi người nói: "Lần này gọi chư vị tới, một là vì Hồng Hoang sắp bước vào thời đại mới, hai là thương nghị chuyện dung hợp Thiên Lý, ba là giới thiệu cho mọi người một vị tân nhân!" Ma Viên, người chưởng khống chiến đấu pháp tắc tính tình trực sảng, trực tiếp nói: "Luân Hồi Đạo Tôn, Ngài cứ phân phó!

Hồng Hoang này quá vô vị rồi, không có ai đủ sức để đánh một trận, khiêu chiến Ngài mới có ý nghĩa!" Ma Viên cũng là một trong mười đại Ma Thần, nhưng đơn thuần chỉ sùng bái chiến đấu, không có chút kính sợ nào với các Ma Thần khác, nhưng đối với Luân Hồi Đạo Tôn thì trăm phần khuất phục.

Trong ức vạn năm qua, y đã vô số lần khiêu chiến Luân Hồi, nhưng toàn bại!

Chương 188

Thôn Phệ Lão Tổ sau khi được Luân Hồi chỉ điểm, bắt đầu kết hợp Thiên Lý cùng thôn phệ pháp tắc, lúc này đối với Luân Hồi chỉ có kính sợ!

Long Vương, Nguyên Phượng cùng các thần thú khác sớm đã bị Thiên Đạo áp chế, huyết mạch băng phong, hậu duệ đời sau càng ngày càng yếu nhược, Hồng Quân chính là thủy tác dũng giả, do đó nghe Luân Hồi triệu tập liền trực tiếp từ trong bế quan chạy tới!

"Hảo!

Khí Thiên ra đi!" Luân Hồi khẽ gọi Khí Thiên!

Lúc này Khí Thiên đã được Luân Hồi chỉ điểm về Hỗn Độn Chí Tôn giới mà y khao khát nghìn vạn năm qua.

Thôn Phệ Lão Tổ thấy đệ tử không những không chết mà còn nhân họa đắc phúc đột phá cảnh giới, nhất thời gian đối với Luân Hồi túc nhiên khởi kính, so với những thủ đoạn tiểu nhân phòng phạm cả đệ tử của mình, lúc này Thôn Phệ hận không thể tìm cái lỗ mà chui xuống!

"Các vị Đạo Tôn hảo!

Lúc này Tam Thanh đang truyền lập Tam Giáo tại Hồng Hoang, muốn giáo hóa chúng sinh, áp chế Thiên Lý!

Trong đó Tiệt Giáo có giáo vô loại phát triển tấn tốc, hấp thu hàng ức giáo đồ.

Xiển Giáo do Hồng Quân lưu lại cho thân truyền một mạch, nếu Thiên Lý phản phệ, đệ tử Xiển Giáo cũng sẽ không bị ảnh hưởng.

Nhân Giáo là ác độc nhất, nếu không tuân theo Thiên Đạo sẽ bị

Thiên Đạo giáng thiên lôi mạt sát!

Đáng hận nhất chính là Nhân Giáo cố ý gọi việc mạt sát chúng sinh là tu luyện Thiên Kiếp!

Khi lừa tu sĩ Nhân tộc!" "Lúc này trong các đại tộc quần, Thiên Đạo đang chiếm ưu thế, cho nên lúc này Bản tôn buộc phải hành động!" Khí Thiên giảng giải cục diện mục tiền!

Mấy vị đại năng cũng nghe đến tâm kinh đảm chiến!

Hồng Quân thật độc ác, dùng tính mạng của chúng sinh để chứng đại đạo của mình!

"Luân Hồi Đạo Tôn, chúng ta nên làm gì?" Long Vương tiêu cấp hỏi.

Luân Hồi đạm nhiên đạo: "Nhân tộc hưng, Thiên Lý tồn, Vu Yêu tranh, Thiên Đạo tổn!" Nói đoạn Luân Hồi liền biến mất trước mặt chúng nhân.

Nhân tộc có căn cơ của Nhân Gian Đại Đạo, chỉ cần phát triển thì Thiên Lý chắc chắn sẽ cường hoành.

Cuộc tranh giành đại đạo của Vu Yêu nhị tộc đã kéo dài mấy vạn năm, giờ đây Thiên Đình của Yêu Tộc chẳng qua là quân cờ dưới tay Hồng Quân để khống chế chúng sinh Hồng Hoang, phản quan Vu tộc tuy muốn cầu phát triển, nhưng người Vu tộc do trọc tinh của Bàn Cổ hóa thành, Hồng Quân tự nhiên không thích!

Trong minh minh, vận mệnh của Vu tộc đã bị Hồng Quân quyết định!

Nhưng Luân Hồi không để Hồng Quân thuận lợi như vậy, cuộc tranh đấu Vu Yêu tất sẽ tổn hại Thiên Đạo!

Những người còn lại cũng tử tế tư khảo mấy câu nói này, sau đó

chúng nhân khai ngộ.

Hồng Quân trong tình huống không tổn hại Thiên Đạo muốn hàng phục Nhân tộc, hủy diệt Vu tộc, cho nên mới có Nhân Giáo, Tiệt Giáo.

Đó chẳng qua là một loại thủ đoạn để kéo Nhân tộc về dưới trướng Thiên Đạo, rồi sau đó dùng Thiên Kiếp diệt sát.

Như vậy Hồng Quân sẽ không dính nhân quả, không chạm đến Luân Hồi, tự nhiên không tổn hại Thiên Đạo của bản thân!

Thật là một bàn cờ hay!

Một lần ra tay liền muốn hủy diệt hai đại tộc quần, Hồng Quân quá nhẫn tâm! . . . . . .

Chuyển nhãn gian đã năm nghìn năm trôi qua, Nhân tộc bày tỏ tiềm lực khủng bố, số lượng một lần nữa đạt đến đỉnh phong trăm ức!

Mỗi một đỉnh cấp thế lực đều được chống đỡ bởi những cao thủ đỉnh tiêm cùng số lượng nhân khẩu khủng bố.

Một tộc quần với dân số hàng trăm ức, một khi phát ngoan, sinh cơ toàn tộc tổ thành một cái đại trận bàng đại, ngay cả Hỗn Độn Đạo Chủ thông thường cũng có khả năng vẫn lạc, sự khủng bố của một tộc quần bàng đại là như thế.

Đương nhiên, đối với những đỉnh đoan cường giả như Luân Hồi Đạo Tôn mà nói, số lượng không có bao nhiêu tác dụng, càng không nói đến Thanh Thiên, Hồng Quân hay Dương Mi, những cự đầu khủng bố đó có thể dễ dàng mạt sát hàng vạn vạn ức tu sĩ.

Nhưng trong Hồng Hoang, Nhân tộc đã trở thành một thế lực mới quật khởi, huống hồ Nhân tộc sau khi tu luyện những pháp quyết cơ bản do Nữ Oa truyền lại cùng công pháp do Luân Hồi Đạo Tôn truyền xuống, bằng vào ưu thế thiên sinh Đạo Thể, tuy rằng chưa sinh ra Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, nhưng đã xuất hiện rất nhiều Huyền

Tiên.

Tiềm lực khủng bố của Nhân tộc cũng thu hút sự chú ý của nhiều người, chẳng qua vì Nhân tộc được Luân Hồi tí hộ nên những ý đồ xấu đều bị áp chế xuống!

Theo thực lực của Vu tộc ngày càng mạnh, cộng thêm sự thụ ý âm thầm của một người nào đó, cừu hận giữa Vu Yêu lưỡng tộc lại trỗi dậy, quan hệ lưỡng tộc lại trở nên khẩn trương, chiến hỏa dường như sẽ bùng cháy bất cứ lúc nào, biên giới lưỡng tộc bắt đầu phát sinh những ma sát quy mô nhỏ, từng đội quân cũng được phái ra!

Lúc này Thanh Y mang theo mấy chục bình viễn cổ tinh huyết đến lãnh địa Phượng Hoàng tộc, sau khi ước kiến tộc trưởng các tộc thần thú, Kim Phượng, Ngao Quảng cùng mấy người cũng tề tụ một bàn, chỉ là lúc này không thấy vị lão hữu Nhân tộc kia đâu nữa!

"Thanh Đế, lần này triệu tập chúng ta đến đây có đại sự gì không?" Chúng nhân cũng biết Thanh Đế là đệ tử của Luân Hồi Đạo Tôn, cũng biết Luân Hồi Đạo Tôn đã tuyên bố thủ hộ Nhân tộc, chỉ là Yêu tộc không biết mối quan hệ giữa Hoàng Yêu và Luân Hồi Đạo Tôn mà thôi!

Nếu Yêu tộc biết Hoàng Yêu chỉ là một đạo phân hồn của Luân Hồi Đạo Tôn thì không biết sẽ có cảm tưởng gì, dù sao Luân Hồi Đạo Tôn còn là tồn tại viễn cổ hơn cả Lão Tổ của họ!

Thanh Y nói: "Lần này gọi mọi người tới là vì chuyện của Nhân tộc.

Nhân tộc chi trưởng đã vẫn mệnh trong cuộc chinh phạt Ma tộc, lúc này Nhân tộc quần long vô thủ, ngoại giới đại địch hoàn tự, Sư tôn của ta đã đáp ứng sẽ thủ hộ Nhân tộc, tự nhiên đối với các tộc Thần thú có chút đề nghị!" Lời này của Thanh Y giống như một đạo kinh lôi nổ vang trước mặt bốn người.

Chẳng lẽ Luân Hồi Đạo Tôn cảm thấy các tộc họ đe dọa đến sự trưởng thành của Nhân tộc?

Lúc này là đang cảnh cáo họ?

Hay là muốn mạt trừ các tộc?

Nhất thời gian không khí dị thường an tĩnh, chúng nhân bình trụ hô hấp nhìn về phía Thanh Đế.

Nếu Luân Hồi Đạo Tôn thực sự có ý đồ đó, vậy họ còn mạng để ngồi đây đàm thoại sao?

Chương 189

Các tộc Thần thú đối với Luân Hồi Đạo Tôn vẫn là không đáng kể chút nào!

Vị Kim Phượng vốn luôn trầm tĩnh lãnh tĩnh lấy hết dũng khí nói: "Thanh Đế minh giám, Phượng Hoàng nhất tộc ta nghìn vạn năm nay luôn chú thị Nhân tộc, giao hảo với Nhân tộc, Hoàng Yêu khi còn sống cũng là hảo huynh đệ của ta!

Phượng Hoàng nhất tộc ta tuyệt đối sẽ không ra tay với huynh đệ của mình!" Ngao Quảng cũng lập tức nói: "Phải đó!

Long tộc ta nghìn năm nay cũng luôn thủ hộ Nhân tộc, Hoàng Yêu lão đệ có đại ân với ta, mong Thanh Đế minh sát!" Nghe Ngao Quảng gọi Hoàng Yêu là lão đệ, Thanh Y trong lòng có chút khó chịu.

Hoàng Yêu là một đạo phân thân của Sư tôn, mà lại bị Ngao Quảng – một kẻ tiểu bối – xưng là lão đệ?

Nhất thời gian sắc mặt Thanh Y có chút ngưng trọng, vốn là tính cách trực đoản, suy nghĩ trong lòng liền hiện rõ trên mặt!

Nhìn sắc mặt trầm trọng của Thanh Y, mấy người lập tức không dám nói thêm gì nữa, sợ rằng ngôn ngữ sẽ chọc giận Thanh Đế uy danh hách hách!

Trong lòng Ngao Quảng càng tuyệt vọng, năm xưa chuyện trong Liên Hoa Bồ Đề Đại Trận vẫn còn vẹn nguyên trong ký ức, nếu Thanh Đế muốn giết y, phỏng chừng cũng chỉ là chuyện trong một ý niệm mà thôi.

"Thanh Đế, chúng ta thề tử thủ hộ Nhân tộc!" Ngao Quảng run rẩy nói: "Thần thú nhất mạch chúng ta luôn được Hoàng Yêu đạo hữu

chiếu cố, chúng ta không phải hạng bội tín khí nghĩa tiểu nhân, điểm này ta lấy ngạo cốt Long tộc ra bảo chứng!" Thanh Y nghe câu này đổi Hoàng Yêu thành đạo hữu, sự bất khoái trong lòng cũng giảm bớt phần nào, lãnh mạc nhìn tộc trưởng bốn tộc Long, Phượng, Kỳ Lân, Huyền Vũ nói: "Theo lời Sư tôn, Long Phượng nhị tộc nghìn vạn năm hộ Nhân tộc có công, vật này ban thưởng cho các ngươi!" Dứt lời Thanh Y lấy ra tám phần mười số tinh huyết trong kho lưu trữ, khí tức thần thú viễn cổ nồng đậm di mạn khắp Bất Tử Hỏa Sơn, nhất thời gian Phượng Hoàng nhất tộc vội vàng quỳ xuống, cứ ngỡ Nguyên Phượng Chi Tổ đã hàng lâm!

Bốn người tại bàn cũng kinh ngạc đến ngây người, sự sợ hãi và bất an lúc nãy nháy mắt bị ném ra sau đầu, mấy chục bình đầy ắp tinh huyết hoàn toàn đủ cho tộc nhân trưởng thành!

Ngao Quảng cùng Kim Phượng ngây ngốc nhìn số tinh huyết này, năm xưa Hoàng Yêu đạo hữu vạn năm gian mới tìm được hai bình, lúc này mấy chục bình bày ra trước mắt!

Cố nhịn nụ cười cuồng hỷ trong lòng, Ngao Quảng cùng Kim Phượng đồng thanh: "Tạ Luân Hồi Đạo Tôn!

Chúng ta thề tử thủ hộ Nhân tộc!" Kỳ Lân tộc cùng Huyền Vũ tộc ở bên cạnh cũng được ban thưởng mấy bình.

Yêu tộc tuy hâm mộ nhưng vì thực lực hai tộc này đóng góp cho Nhân tộc quả thực không đủ.

Chẳng qua Nhân tộc có Luân Hồi Đạo Tôn chiếu cố, sau này cơ hội nhận thưởng vẫn còn nhiều, mục tiêu hiện tại là phải chăm sóc Nhân tộc cho tốt, không để những lợi ích trước mắt làm cán nhiễu.

Trong lòng mỗi người đều có suy tính riêng, Thanh Y không rảnh bồi Yêu tộc đùa nghịch tại đây, chỉ hỏi: "Hiện tại Nhân tộc có biến hóa gì không?" Kim Phượng lập tức đáp: "Bẩm báo Thanh Đế, mục

tiền Nhân tộc phân hóa thành ba chi thế lực lớn nhất.

Thứ nhất là phái biệt được Lão Tử giáo hóa – Nhân Giáo, phái này hiện tại số lượng đông nhất.

Kế tiếp là phái hệ tín phục Nữ Oa Yêu tộc, phái này bao gồm một số cường giả viễn cổ của Nhân tộc có thực lực mạnh mẽ.

Cuối cùng là mạch của Hoàng Yêu, nhưng lúc này mạch này yếu nhất, bị bài tễ phải rời xa cư sở chính của Nhân tộc, ẩn náu trong rừng núi!" "Ai, không biết mạch của Hoàng Yêu đạo hữu ra sao, nếu tu luyện Nhân Gian Đại Đạo thì yêu kiếp sẽ vô số.

Nghìn năm qua không ai dám tu luyện Nhân Gian Đại Đạo nữa!" Ngao Quảng bổ sung thêm.

Sau khi hiểu rõ sự tình, Thanh Y khẽ mỉm cười, trong chớp mắt liền biến mất trước mặt mọi người, để lại một câu: "Chư vị hãy nhớ kỹ lời thề của mình!" khiến chúng nhân một lần nữa tâm kinh!

Thanh Y ngao du trên đại địa Nhân tộc, lúc này các thành trì của Nhân tộc đã được xây dựng vô cùng tráng đại, đạo quan của Lão Tử thấy ở khắp nơi, tượng Nữ Oa cũng không ít.

Nhưng lúc này Nhân tộc đã mất đi hào khí ngày xưa, giống như bị tuần hóa vậy!

Xem ra muốn tìm ra một vị lĩnh đạo giả cần phải chậm rãi sưu tầm, Sư tôn giao cho nhiệm vụ quan trọng đầu tiên này, Thanh Y đương nhiên vô cùng thượng tâm.

Sau khi tùy ý áp chế cảnh giới, Thanh Đế – một Hỗn Nguyên Đạo Chủ uy phong bát diện – hóa thân thành một tiểu tu sĩ Nhân tộc cảnh giới Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ!

"Nhân tộc thật sự thú vị nha!" Thanh Y bắt đầu bước trên con đường tìm kiếm Nhân tộc chi chủ!

Lúc này tại Yêu Đình, chúng nhân Yêu tộc tề tụ!

Đế Tuấn đôi mắt như điện, uy nghiêm tảo thị các Yêu Vương bên dưới.

Đông Hoàng Thái Nhất và Yêu Sư Côn Bằng lần lượt tĩnh tọa hai bên.

"Nhật Nguyệt Song Cực Đại Trận đã chuẩn bị xong chưa?

Chuyện này quan hệ đến đại sự của Yêu tộc ta, tuyệt đối không được sơ hốt!

Vu tộc những năm gần đây đã có chút không kìm chế nổi rồi!" Đế Tuấn nhìn về phía Yêu Sư Côn Bằng phụ trách chuyện này, sắc mặt nghiêm túc nói: "Yêu tộc ta có thể nhất thống thiên hạ hay không, đều trông cậy vào Nhật Nguyệt Song Cực Đại Trận dốc hết toàn lực của tộc này rồi." "Khởi bẩm Yêu Đế, Nhật Nguyệt Song Cực Đại Trận đã sắp hoàn thành, chỉ cần các vị Yêu Vương cùng rót linh khí toàn thân vào đại trận là sẽ hoàn tất!" Yêu Sư Côn Bằng quỳ một gối, ngữ khí cung kính, trong mắt đầy vẻ tự hào và kiêu ngạo.

Nhật Nguyệt Song Cực Đại Trận từ khi được Yêu tộc thác phó cho y, giống như đè một tảng đá nghìn cân lên người, nhưng sau mấy nghìn năm chuẩn bị, hầu như tiêu tốn toàn bộ sức lực của cả tộc mới luyện chế ra được.

Đại trận này chứa đựng sức mạnh Nhật Nguyệt, thông với thiên đạo vạn cổ, bên trong lại có mười tỷ đạo phong thiên cấm chế, dù mười hai Tổ Vu có cùng triệu hoán hư ảnh Bàn Cổ một lần nữa trong đại trận này thì cũng phải ngoan ngoãn bị luyện hóa!

"Tốt!" Nhìn thấy Nhật Nguyệt Song Cực Đại Trận hoàn thiện, Đế Tuấn cũng không kìm được sự cuồng hỷ trong lòng, đại trận này hễ phát động, toàn bộ Vu tộc tất sẽ bị hủy diệt trong đại trận.

Đế Tuấn sắc mặt âm trầm: "Để ta xem Vu tộc đấu với Yêu tộc ta thế nào!" Đế Tuấn tứ ý cười cuồng, thâm xứ đồng tử lóe lên hai đạo tinh quang bạo lệ.

Đế Tuấn lại khai khẩu: "Hiện tại Nhật Nguyệt Song Cực Đại Trận đã luyện chế xong, vậy trong thời gian tiếp theo, ta phải nhanh chóng chú nhập linh khí vào đại trận.

Linh khí đại trận cần thiết, theo tiến độ của ta thì cũng phải không nghỉ không ngừng toàn lực quán chú mấy trăm năm mới được!

Các ngươi hãy chuẩn bị cho tốt!" "Tuân lệnh Yêu Đế." Bên dưới chúng Yêu Vương bao gồm Nữ Oa, Phục Hy, Thái Nhất đều kích động nhìn đại trận nghịch thiên này, trong lòng khó tránh khỏi có chút kiêu ngạo, ân oán vạn năm với Vu tộc lúc này rốt cuộc có thể thanh toán!

"Yêu Đế, ta có một chuyện không biết có nên nói hay không!" Yêu Sư Côn Bằng cung kính bẩm báo!

"Cứ nói đừng ngại!" Lúc này tâm tình Đế Tuấn đang rất tốt, Côn Bằng muốn thưởng gì y cũng sẽ không do dự mà đáp ứng!

Dù sao luyện chế đại trận đẳng cấp này cũng hao phí của Côn Bằng mấy nghìn năm thời gian!

"Nhân tộc ở phía Đông, lúc này đang cùng các tộc Thần thú đoàn kết một chỗ, nếu Yêu tộc ta hủy diệt Vu tộc xong, Nhân tộc sẽ là một phiền phức!" Côn Bằng mang ý xấu nhìn Nữ Oa ở một bên nói: "Ta biết lời này không dễ nghe, huống hồ Nhân tộc là do Họa Hoàng sáng tạo, ta e rằng. . . . . ." Nói đoạn, cả đại điện đều trầm tịch xuống.

Nhân tộc!

Có Luân Hồi tí hộ nên không dễ xử lý.

Chương 190

Tuy rằng đối với Yêu tộc mà nói, Nhân tộc hiện tại như một bầy kiến hôi, có thể dễ dàng hủy diệt, nhưng Nhân tộc là chủng tộc do Nữ Oa sáng tạo, xét về tình diện thì đúng là một phiền phức!

"Nhân tộc?

Một phiền phức sao. . . . . ." Đế Tuấn lẩm bẩm tự ngữ, dần dần nhắm mắt lại rơi vào trầm tư.

"Vu Yêu lưỡng tộc đại chiến sắp tới, nhưng với tình hình hiện tại của Yêu tộc, khai chiến với Vu tộc cũng chưa biết ai thắng ai thua, nếu Vu tộc có thủ đoạn nghịch thiên, chẳng phải sẽ để Nhân tộc hưởng lợi sao!

Yêu tộc vạn vạn lần không thể tiếp thụ chuyện đó!" "Không được đối phó với Nhân tộc, không chỉ cần Nữ Oa doãn hứa, huống hồ lúc này một trong Tam Thanh là Lão Tử cũng đang ở Nhân tộc, chưa kể Nhân tộc còn được Luân Hồi Đạo Tôn bảo vệ, muốn động vào Nhân tộc quả thực không dễ, nhưng. . . . . !" Nghĩ đến đây, Đế Tuấn nghiến chặt răng, mãnh nhiên mở mắt, trong đồng tử lóe lên hai đạo tinh quang.

Ánh mắt lẫm liệt quét qua chúng yêu bên dưới, hoãn hoãn nói: "Tiếp tục bố trí đại trận, chuyện của Nhân tộc để Họa Hoàng ở lại bàn bạc riêng với ta!" Trong thiên điện, Đế Tuấn cùng Nữ Oa đang thương nghị riêng!

Nữ Oa thở dài một tiếng, Yêu tộc đang đối mặt với nguy cơ sinh tử, Nhân tộc lại do chính tay mình sáng tạo, trơ mắt nhìn Nhân tộc lụi bại, thực sự có chút không nỡ!

"Thôi vậy, thôi vậy. . . . . ." Nữ Oa nhắm đôi mắt mệt mỏi lại,

trong ánh mắt dường như đã có quyết định, nói: "Đại ca muốn ta làm gì!" Thấy Nữ Oa dường như đã hạ quyết tâm, Đế Tuấn nói: "Hiện tại mục tiêu chủ yếu nhất của ta là Vu tộc, Nhân tộc dù sao cũng do nàng sáng tạo, lúc này phái hệ của nàng trong Nhân tộc rất mạnh, nếu Nhân tộc có thể quy thuận Yêu tộc ta thì đó là thượng sách!" "Thứ hai, để Nhân tộc ở trạng thái trung lập, bảo chứng không ra tay với Yêu tộc sau trận chiến, đó là trung sách!" "Thứ ba, ta chỉ có thể tạm gác lại Vu tộc, dùng một số thủ đoạn khiến Nhân tộc trọng thương nhưng không tiêu diệt Yêu tộc, như vậy ta mới yên tâm giao chiến với Vu tộc, đó là hạ sách!" Đế Tuấn không hổ là một đại Yêu Vương, nháy mắt đã nắm lấy mệnh mạch của Nhân tộc, ba sách nhìn thì khác nhau nhưng thực chất đều là muốn nô dịch Nhân tộc mà thôi!

Nữ Oa khẽ thở dài: "Ta sẽ cố gắng quy khuyến Nhân tộc!" "Ba năm thời gian!

Ta chỉ có ba năm thời gian!

Đợi khi Nhật Nguyệt Song Cực Đại Trận chuẩn bị xong, ta không hy vọng phải dùng nó để đối phó với Nhân tộc!" Đế Tuấn lãnh mạc nói.

"Được!" Nữ Oa hóa thành một đạo lưu hồng bay về phía Nhân tộc, vận mệnh của Nhân tộc giờ nằm trong tay Thanh Đế, Nữ Oa và Lão Tử!

Đế Tuấn thấy Nữ Oa rời đi, tự mình rót một chén trà nói: "Luân Hồi Đạo Tôn?

Sất trá số ức niên, lần này ta đảo phải xem Ngài có bảo trụ được Nhân tộc hay không!

Hồng Quân tranh đấu với Ngài, chung quy cũng không liên quan đến Yêu tộc ta!

Trai cò tranh nhau, ai được lợi chưa biết chừng đâu!" Lúc này tại Bàn Cổ Điện, mười hai Tổ Vu ngồi quanh bàn khách, Hậu Thổ hiếm khi tham dự nghị sự Vu tộc, nếu không phải Đế Giang thân chinh mời thì Hậu Thổ đã không tham gia vào chuyện của tộc!

Nhưng dù sao cũng là huynh đệ, tính cách Hậu Thổ cũng không nỡ từ chối!

Cộng Công hốt nhiên khai khẩu: "Những ngày qua quan sát hành động của Yêu tộc, phát hiện ra một luồng linh khí khổng lồ đang hội tụ, Yêu tộc phỏng chừng có động thái kinh thiên!

Vu Yêu chi chiến không thể tránh khỏi!" Nhìn gương mặt nghiêm túc của Cộng Công, Vũ Chi Tổ Vu Huyền Minh lại ha ha đại tiếu: "Tốt quá, nếu Yêu tộc đã có ý đó, ta cũng sẽ cho chúng thấy thần thông Tổ Vu!" Thời gian qua Huyền Minh lưu thủ tại Bất Chu Sơn sớm đã tịch mịch nan nại, nhìn tám vị huynh đệ ở Man tộc triệu hoán hư ảnh Bàn Cổ, Huyền Minh cũng đã sớm muốn chiến đấu rồi!

Trong huyết mạch của y có chiến ý vô biên của Bàn Cổ!

"Không thể đại ý!

Thái Nhất thủ chấp Đông Hoàng Chung, không được xem thường!

Theo thám tử báo cáo, mấy trăm Yêu Vương của Yêu tộc lúc này đều ở phụ cận Thái Dương Tinh, Yêu tộc có thủ đoạn mạnh hơn mà ta chưa biết, lúc này tuyệt đối không được vọng tự động binh!" Cú Mang cảnh giác nói.

"Phải, lời Cú Mang nói rất đúng, chưa biết rõ thực lực của địch mà vọng tự phát binh thì chỉ có chịu thiệt." Cộng Công hoãn hoãn khai khẩu, giữa đôi mày lộ ra ánh sáng của trí tuệ!

"Sợ là Yêu tộc đứng sau thúc đẩy, cố ý dụ ta xuất chiến, khi đó, dù có chiến thắng Yêu tộc thì tất cũng thảm thắng!

Lúc đó Vu tộc ta còn năng lực chấp chưởng Hồng Hoang sao?" Chúc Dung trầm thanh nói.

Sau khi chịu thiệt thòi lớn dưới tay Man Phi của Man tộc, Chúc Dung lúc này cũng không còn mãng chàng nữa, tính mạng của hàng chục ức tu sĩ Vu tộc đang đặt trên vai Chúc Dung!

"Vậy chúng ta có thể làm gì?

Đại thế đã như vậy!

Chúng ta có năng lực gì để thay đổi!

Chẳng lẽ phải thối lui khỏi thế giới Hồng Hoang, cẩu diên tàn suyễn sao?

Nếu vậy thà chiến tử Hồng Hoang, hồn quy đại địa còn hơn!" Huyền Minh lãnh thanh nói, trong đôi mắt lóe lên thần sắc kiên định!

Chính vì ý chí không khuất phục đó, trận chiến giữa Vu Yêu mới diễn ra thảm liệt như vậy!

Cuộc triền đấu không chết không ngừng suốt nghìn vạn năm, thà chiến tử chứ hào bất thối súc chính là cốt cách của Vu tộc!

Chương 191

"Chiến đi!

Chúng ta không cần phải bảo lưu!

Yêu tộc có thủ đoạn thì cứ việc giở ra, ẩn nhẫn mãi thì cũng có ngày không thể tránh được!

Thay vì vậy, chi bằng chủ động xuất kích, biết đâu Yêu tộc vẫn chưa chuẩn bị xong!" Lôi Chi Tổ Vu Cường Lương một lời đánh thức chúng nhân.

Đúng vậy, nếu Yêu tộc có nắm chắc thì đã sớm xuất binh rồi, huống hồ trốn ở Thái Dương Tinh càng chứng minh Yêu tộc không có mười phần nắm chắc!

"Đánh hay không là tùy các huynh, Hậu Thổ Thành sẽ không tham gia, nhưng ta sẽ tí hộ những người Vu tộc đào nạn!" Hậu Thổ vốn luôn phản cảm với cuộc đấu tranh không chết không ngừng này, Luân Hồi Đạo Tôn cũng đã chỉ điểm, cái loại xưng bá hào vô ý nghĩa này chỉ là để không bị kẻ khác khống chế mà thôi.

Sự tiêu hao vô tận đã khiến đại địa Hồng Hoang phá toái bất kham rồi!

Ma Vực tổn hại quá bán, sơn hà vùng đất Man tộc dấu vết phá toái vẫn còn đó, Yêu tộc, Vu tộc, Huyết tộc đều tử thương quá nhiều.

Nếu có thể, Hậu Thổ chỉ muốn an tĩnh thủ vững Hậu Thổ Thành, nhìn Nhân tộc sinh hoạt!

Đế Giang nghe xong cũng không nói gì, Hậu Thổ làm một bảo chướng cuối cùng cũng tốt!

"Được rồi!

Vậy thì chiến!

Các vị hãy về báo cho tộc nhân chuẩn bị!" Đế Giang rời khỏi cuộc họp, các Tổ Vu cũng trở về bắt đầu chuẩn bị!

Lúc này trong Hoàng thành Nhân tộc, tượng Nữ Oa khổng lồ sừng sững ở trung tâm, dòng người qua lại hi hi nhương nhương, nhưng không ai chú ý tới bức tượng Nữ Oa đã dựng nghìn năm qua, họ đều đến đạo quan thắp hương, điêu tượng Lão Tử được chúng nhân quỳ bái.

Từ Thái Dương Tinh trở lại đại lục Hồng Hoang, Nữ Oa thấy cảnh tượng này, đôi mày không khỏi nhíu lại: "Lão Tử thực sự không đặt ta vào mắt!" Nữ Oa dù sao cũng là Tạo Nhân Chi Chủ, được hưởng đại khí vận công đức của Nhân tộc, giờ đây quá nửa Nhân tộc đều bái Lão Tử, làm gì có ai thèm nhìn tượng Nữ Oa!

Xem ra không thể không trọng thị việc giáo đạo Nhân tộc rồi!

Nữ Oa thầm nghĩ: "Nhân tộc do ta sáng tạo, giống như mẫu thân với tử nữ, e rằng sau này Lão Tử sẽ bị đuổi ra khỏi Nhân tộc!" Lúc này tại thâm sơn phía tây nam Nhân tộc, Thanh Y trong hóa thân tu sĩ Nhân tộc đã đến một thôn xóm an tĩnh, nơi đó tản phát ra Nhân Gian Đại Đạo vi nhược.

Trong vô số người của Nhân tộc, cuối cùng cũng phát hiện ra người tu tập Nhân Gian Đại Đạo tại thôn lạc này!

"Trong Nhân tộc vẫn còn người tu luyện Nhân Gian Đại Đạo, chỉ là không biết người này có thể đảm đương đại nhiệm hay không?" Thanh Y nhìn thôn xóm an tĩnh tường hòa trước mắt, bắt đầu thực hiện nhiệm vụ của Sư tôn.

Trong lúc Thanh Y đang trầm tư thì một âm thanh bất hợp thời nghi vang lên: "Nơi hoang giao dã lĩnh mà lại có mỹ nhân như thế này

sao?

Huynh đệ chúng ta có phúc rồi!" Ba tráng hán Nhân tộc hình dáng cường đạo xuất hiện trước mặt Thanh Y.

Tuy rằng ba người này chỉ là Kim Tiên sơ kỳ, trong mắt Thanh Y có thể tùy thủ mạt sát, nhưng nhìn thôn lạc trước mắt, Thanh Y lúc này đã có kế hoạch!

Tuy rằng anh hùng cứu mỹ nhân là chiêu cũ rích, nhưng để hòa nhập vào một thôn lạc thì lại là phương pháp tốt nhất!

Thanh Y giấu kín khí cơ của mình, một màn cường đạo sát nhân thưởng kiếp, không tha cho một tiểu cô nương diễn ra bên cạnh thôn lạc!

"Tiểu nương tử, xem nàng chạy đường nào!" Ba tên cường đạo Nhân tộc lộ rõ hình tượng dâm tặc, cảnh giới Kim Tiên sơ kỳ khiến cả thôn nhỏ đóng cửa không dám ra, ngay khi ba tên cường đạo định điếm ô Thanh Y – một nữ tử nhu nhược.

"Dừng tay!" Một thanh niên nam tử mặc y phục phác tố, diện sắc kiên nghị từ ruộng đồng phía xa xông tới!

"Dừng tay cho ta!" Nam tử lại hét lên, rồi một đạo linh khí kình lực đánh tới, đánh lên người tên cường đạo cầm đầu, nhưng lại chẳng thấm thía gì!

Nam tử này chỉ có tu vi Huyền Tiên, thực sự không đủ nhìn!

"Tiểu tử thực sự muốn chết sao?

Được!

Gia gia thành toàn cho ngươi." Tên đại hán bưu hình cầm đầu cười tranh nanh, nhấc thanh cương đao đang phát ra quang mang âm sâm lên, hai tên còn lại cũng tranh nanh bước tới.

Ba tu sĩ Kim Tiên sơ kỳ đối phó một Huyền Tiên, kết quả không cần phải bàn cãi, lúc này người trong thôn cũng bắt đầu nghị luận phân phân.

"Cái thằng sỏa tử nhà họ Cơ kia, lúc này còn sung làm anh hùng?

Ta thấy hôm nay nó chết chắc rồi.

Ba tên kia là Kim Tiên đấy, không khéo cả thôn chúng ta cũng phải vạ lây theo nó." Một tráng niên nam tử lo lắng nói.

"Phải đó, sao mà hồ đồ thế, lúc này cư nhiên xông ra khiếu bản, xung quanh cường đạo thổ phỉ nhiều vô kể, quản được sao?" Một người phụ nữ trung niên khác bất mãn nói: "Nhìn kìa, mau đóng cửa sổ lại cho kỹ!" Quả thực một thôn lạc nhỏ bé không thể trêu vào ba tên cường đạo tu vi Kim Tiên, từ khi Hoàng Thiên thân tử, việc quản lý Nhân tộc ngày càng tồi tệ, thổ phỉ cường đạo khắp nơi, những người phổ thông muốn sống yên ổn giản trực là sinh bất như tử!

Cách tốt nhất duy nhất là gia nhập Nhân Giáo của Lão Tử để tu hành, như vậy mới có thể bảo vệ được một phương bình an!

Trong lúc nói chuyện, ba tên cường đạo tu vi Kim Tiên đã đến trước mặt nam tử.

"Kẻ đa quản nhàn sự phải trả giá đắt!" Tên hãn phỉ cầm đầu trong cổ họng mãnh nhiên phát ra một đạo gào thét thấp trầm, ngay sau đó trong mắt lộ ra vẻ hung lệ tịch quyển ra, linh lực cường hoành không chút bảo lưu tràn ngập.

Bành!

Chân giẫm mạnh xuống đất, thân hình đã như lưu tinh lược ra.

Chỉ trong chớp mắt đã xuất hiện trước mặt nam tử họ Cơ, bàn tay nắm chặt thanh cương đao.

“Bá” một tiếng, đao mang tấn tốc với một tư thái độc lạt trực tiếp trảm hướng yết hầu nam tử họ Cơ.

Tên hãn phỉ cầm đầu vừa ra tay đã hiển lộ công thế độc lạt lão luyện, khí thế đó cũng viễn phi tu sĩ bình thường có thể bễ mỹ.

Đều là hạng người sống trên lưỡi đao, sát phạt chi khí tự nhiên phải mạnh, kẻ làm hãn phỉ chung quy cũng có chút bản lĩnh.

Đao mang lướt qua mắt nam tử họ Cơ, bộ pháp khẽ lùi lại một bước, đao mang tấn tốc sượt qua yết hầu, mang theo tiếng gió xé rít thê lệ.

“Hiện tại ta sẽ cho ngươi biết khoảng cách giữa Kim Tiên và Huyền Tiên!

Kiếp sau hãy làm người tốt đừng quản nhàn sự!” Tên hãn phỉ cầm đầu bạo hát, linh khí uy áp lung tráo nam tử họ Cơ, toàn tức đao mang mang theo thế che trời lấp đất nhắm thẳng các yếu hại trên người nam tử họ Cơ mà chém tới!

Mặt đất xung quanh bị đao mang xé rách từng đạo rãnh sâu, rừng cây tứ phía bị trảm đoạn bằng phẳng, trên ruộng đồng cũng có mấy đạo liệt ngân dài trăm trượng, chỉ mới một chiêu đã thể hiện rõ sự chênh lệch thực lực!

Trong thôn trang, tất cả mọi người đều bình tức tĩnh khí, biết rõ tên hãn phỉ cầm đầu lợi hại, cảnh giới Kim Tiên hoàn toàn vượt xa họ.

Chương 192

Công thế này đủ để nháy mắt hủy diệt cả thôn, nơi đây có lớn nhỏ hàng trăm mạng người cơ mà!

Kế tiếp, ánh mắt mọi người mang theo chút lo lắng nhìn về đạo thân ảnh kia.

Trong con ngươi đen lánh của nam tử họ Cơ đảo ánh mạn thiên đao mang cùng diện bàng tranh nanh của tên hãn phỉ cầm đầu, Nhân Gian Đại Đạo trong thể nội cũng lúc này đột nhiên ngoại phóng!

"Cư nhiên lại tu luyện tà môn ngoại đạo!" Lão giả trông giống thôn trưởng ở phía xa vô nại lắc đầu nói: "Dù hôm nay có sống sót thì sau này cũng chú định bị thiên lôi đánh chết!

Tiểu tử này luôn không nghe lời!" Mấy vị lão giả cũng lắc đầu, họ đã thấy vô số tu sĩ chết dưới tay Nhân Gian Đại Đạo.

Lúc này Cơ Hiên Viên không quản được nhiều như thế, linh lực đặc thù của Nhân Gian Đại Đạo bôn đằng hô khiếu dọc theo kinh mạch.

Sâu trong cơ thể Cơ Hiên Viên, một lần nữa xuất hiện những điểm sáng thần bí lóe lên, xung quanh trăm dặm đều bị sắc trắng bao phủ.

Một danh lão giả nhìn thấy quang cảnh này, đôi mắt đẫm lệ!

"Nhân Gian Đại Đạo nha!

Không ngờ lúc sinh thời còn có thể nhìn thấy Nhân Gian Đại Đạo tồn tại!" Lão giả bối phận cực cao dường như hồi tưởng lại thời phong quang vô hạn của Nhân tộc năm xưa, ưỡn cái lưng vốn đã còng xuống, đại thanh nói: "Tất cả câm miệng cho ta!" Phía bên kia Cơ

Hiên Viên tuy chưa thể thôi động sức mạnh Nhân Gian Đại Đạo đến cực hạn, nhưng lúc này cũng đã đủ để ứng phó đối thủ trước mặt.

"Nhân Gian Đại Đạo!

Phong!" Nhất thời gian tên hãn phỉ cầm đầu đột nhiên phát giác tứ chi không thể động đậy, hai tên phía sau cũng có cảm giác tương tự.

Ba người nhìn nhau nói: "Cùng nhau ra tay, giết chết cái thằng tiểu tử không biết tốt xấu này!" Tên hãn phỉ hét lớn một tiếng, cự đao trong tay gian nan chém khai không khí dường như đã hóa thành thực chất.

Một đao kia tựa như nộ hải triều dâng, mang theo hơi thở sát lục gần như hủy diệt.

Trong phạm vi đao quang bao phủ, ai nấy đều dựng tóc gáy.

Hắn không hề lưu tình, trực tiếp trảm xuống Cơ Hiên Viên.

Cơ Hiên Viên đưa tay ra, vỗ lên phong lưỡi của cự đao, sức mạnh cường đại tử tử khống chế cự đao!

Sau đó, linh khí vô cùng vô tận từ trong cơ thể Cơ Hiên Viên bắn ra, mang theo hơi thở khó có thể tưởng tượng, hội tụ trên tay y.

Tên hãn phỉ khựng lại giữa không trung.

Trên cự đao xuất hiện từng đạo vết nứt, ngay sau đó, cự đao vỡ vụn, biến thành một mảnh vụn dưới đất. "Làm sao có thể?

Chỉ bằng một tên Huyền Tiên?" Hãn phỉ gào thét, tức khắc bộc phát toàn bộ khí cơ, sát khí lẫm liệt phô thiên cái địa cuốn về phía Cơ Hiên Viên.

Thân là Kim Tiên, hắn tuyệt đối không thể chấp nhận sự tồn tại của Cơ Hiên Viên.

Trận chiến này y tất phải chết, nếu không hắn sẽ trở thành một trò

cười! "Cùng ra tay, giết hắn!" Mấy tên hãn phỉ vận chuyển linh khí toàn thân, gân cốt cơ nhục nổ vang lạch cạch như pháo nổ, xung quanh thân hình sinh ra từng vòng khí lưu xoáy lốc, thổi bay cỏ cây xung quanh.

Ba người đồng thanh quát lớn, vung chưởng lăng không vỗ tới.

Linh khí bàng bạc khủng bố tức khắc như một con hỏa long gầm thét, cuồng bạo nghênh hướng Cơ Hiên Viên đang không có chút phòng bị nào! "Oanh..." Điều khiến mọi người chấn kinh là Cơ Hiên Viên không hề né tránh.

Trước khi chưởng lực của ba vị Kim Tiên ập đến, y gầm lên một tiếng trầm thấp, song chưởng mãnh liệt vỗ ra!

Linh khí trắng muốt hùng hồn bàng bạc tức khắc như bài sơn đảo hải va chạm cùng công kích của ba tên hãn phỉ! "Đặng đặng đặng..." Ba tên hãn phỉ dưới lực phản chấn cuồng bạo liên tục thối lui ba bước mới ổn định được thân hình!

Nhìn Cơ Hiên Viên vốn đang lao tới với tốc độ cao, thân hình dường như chỉ hơi đình trệ một chút rồi tiếp tục lao lên, trên khuôn mặt cuồng ngạo của ba tên hãn phỉ lộ ra một vệt ngưng trọng và cực độ chấn kinh.

Không ai ngờ Cơ Hiên Viên lại cường hãn đến mức này! "Một tên Huyền Tiên nho nhỏ mà cũng đòi lật trời sao?" Ba người không thể tin nổi nhìn Cơ Hiên Viên, như đang tự cổ vũ bản thân.

Cơ Hiên Viên không nói lời nào, một quyền oanh ra, không có bất kỳ chiêu trò hoa mỹ nào, chỉ có linh khí man hoành bá đạo đến cực điểm, bàng bạc đến cực điểm.

Trong Nhân Gian Đại Đạo, y chính là chủ nhân của thế giới này.

Điều động linh khí trong phạm viên trăm dặm, Cơ Hiên Viên đã

đánh ra chiêu mạnh nhất.

Tu tập theo sư phụ, y luôn đi theo con đường dã lộ, không có công pháp chính quy.

Sư phụ chỉ truyền thụ Nhân Gian Đại Đạo.

Mấy năm trước sư phụ độ kiếp thất bại, trước khi lâm chung dặn dò Nhân Gian Đại Đạo là căn cơ của Nhân tộc, phải hảo hảo tu luyện.

Sau đó Cơ Hiên Viên tu luyện dị thường chậm chạp.

Lời sư phụ dặn khiến y vững chắc mỗi một bước cơ sở, nếu không đến vạn bất đắc dĩ sẽ đoạn nhiên không tiến giai.

Tu vi tuy chỉ là Huyền Tiên, nhưng Cơ Hiên Viên có nắm chắc chiến thắng tất cả mọi người dưới cấp Thái Ất Kim Tiên!

Nhìn thủ đoạn công kích vụng về của Cơ Hiên Viên, Thanh Y đứng bên cạnh xem kịch suýt chút nữa cười ngất.

Dùng thiên địa linh khí nồng hậu đè chết đối phương sao, chẳng có chương pháp gì cả!

Tuy nhiên, nam tử thanh niên này đúng là một khả tố chi tài!

Lúc này, tất cả mọi người trong thôn làng đều trợn tròn mắt, trân trân nhìn màn kịch không thể tin nổi này.

Ngay cả Thanh Y vốn có chút hiềm khí Cơ Hiên Viên cũng hơi chấn hám.

Nàng chưa từng tiếp xúc Nhân Gian Đại Đạo, hiện tại nhìn lại thấy nó thật cường hãn!

Một tên Huyền Tiên cư nhiên miểu sát ba tên Kim Tiên?

Chương 193

Chưa đầy hai phút, một quyền đơn giản, cuồng bạo, trực tiếp của Cơ Hiên Viên không có chút hoa mỹ nào, lấy thế tồi khô lạp hủ phá khai bình chướng linh khí của ba tên hãn phỉ.

Cơ Hiên Viên ngưng khí, xuất quyền liền mạch như mây trôi nước chảy.

Kèm theo một tiếng quát ngắn ngủi, quyền đầu oanh kích chính diện vào mặt ba người, linh khí bàng bạc xung kích không sai biệt lên thân thể bọn chúng! "Bành!" Một tiếng nổ lớn trầm đục, ba tên hãn phỉ như diều đứt dây, ngay cả thảm thiết cũng không kịp phát ra, bay ngược ra ngoài, mồm đầy tiên huyết ngã xuống đất, nhất thời không bò dậy nổi!

Xung quanh một mảnh tĩnh mịch, mọi người ngây ngốc nhìn Cơ Hiên Viên vẫn giữ nguyên tư thế xuất quyền.

Lúc này, quyền đầu của y vẫn đang cuộn trào linh lực cuồng bạo.

Trong sát na, toàn thôn không còn tiếng động, ngây người nhìn cảnh này!

Cơ Hiên Viên cư nhiên mạnh mẽ như vậy! "Tiểu tử, chờ đó!" Lúc này, ba người ngã dưới đất đã hồi tỉnh, chỉ là hiện tại khí cơ uể oải, sớm đã mất đi vẻ thần khí lúc đầu. "Cứ gọi đi!

Ta nói cho các ngươi biết, cái thôn này xong đời rồi!

Vài ngày nữa lão tử sẽ dẫn người tới huyết tẩy thôn này!" Ba người điên cuồng chạy về phía sau, vừa chạy vừa kêu mắng! "Cơ Hiên Viên!

Ngươi cứ chờ đó!" Nam tử thanh niên cũng ôm quyền cười một

tiếng, sau đó liền lực kiệt ngã xuống đất.

Một quyền vừa rồi gần như đã rút cạn toàn bộ linh khí của Cơ Hiên Viên!

Thanh Y lúc này chậm rãi bước tới, nhìn Cơ Hiên Viên đang hôn mê, mỉm cười một tiếng rồi biến mất trước mặt chúng nhân!

Người trong thôn cũng vội vàng đưa Cơ Hiên Viên về chăm sóc!

Ba ngày sau, Cơ Hiên Viên tỉnh lại từ hôn mê, sau đó các trưởng giả trong thôn liền triệu tập tại từ đường. "Cơ Hiên Viên!

Đi đi!

Đừng mang họa sát thân đến cho thôn chúng ta!" Một vị lão giả bất lực nói. "Phải đó, đám thổ phỉ đó sẽ giết sạch toàn thôn chúng ta mất.

Ngươi có thể đánh, nhưng cũng không chống lại được người đông thế mạnh đâu!" "Đúng vậy!

Chúng ta không muốn chôn cùng ngươi!

Đi đi!

Thu dọn hành lý rời khỏi đây đi!

Chúng ta cầu xin ngươi đó!" Một người phụ nữ trung niên lo lắng nói.

Nhìn những người thân bên cạnh quyết đoạn như thế, Cơ Hiên Viên không nói gì.

Sau khi sư phụ qua đời, y ở thôn này làm việc nhỏ kiếm tiền nuôi thân, nhưng không ngờ hiện tại toàn thôn lại không dung nạp được mình!

Cơ Hiên Viên khổ sở cười nói: "Các vị thúc bá, ta hiểu mà.

Sáng sớm mai ta sẽ rời đi!

Sẽ không gây thêm phiền phức cho mọi người đâu!" Nghe Cơ Hiên Viên nói vậy, những người xung quanh lại bắt đầu giả nhân giả nghĩa an ủi: "Đây là chút lòng thành của toàn thôn, cầm lấy ít lương khô này đi!" Nói đoạn, vị phụ nữ trung niên kia nhanh chóng lấy ra một bao lương khô đã chuẩn bị sẵn đưa cho Cơ Hiên Viên, hận không thể để y rời đi ngay lập tức!

Ba ngày sau, bên ngoài đại doanh của thổ phỉ trong núi, Cơ Hiên Viên âm thầm ẩn nấp trong rừng rậm.

Ngay cả khi phải rời đi, y cũng muốn trừ bỏ mối đe dọa này cho thôn dân! "Thật sự không sợ chết sao?

Sao không bỏ chạy đi cho rảnh nợ?" Thanh Y ở trong bóng tối thử dò xét: "Trực tiếp rời đi thôi, vào trong thành tìm cách sinh sống không tốt sao?

Vì đám ngu dân đó có đáng giá không?" Cơ Hiên Viên lập tức cảnh giác nói: "Không biết vị tiền bối nào đang tu luyện tại đây, vãn bối đã quấy nhiễu rồi.

Chuyện của vãn bối, vãn bối sẽ tự xử lý tốt!

Còn về việc có đáng giá hay không, vãn bối không quan tâm!" "Ha ha ha!

Ngốc tử!" Thanh Y nghe câu trả lời như vậy cũng thập phần mãn ý, không giả thần giả quỷ nữa mà trực tiếp hiện thân.

Cơ Hiên Viên nhìn thấy Thanh Y thì đại hỉ! "Cô nương, cô không sao là tốt rồi!" "Vì sao lại tu Nhân Gian Đại Đạo?

Chẳng lẽ ngươi không biết đại đạo này sẽ chịu thiên khiển sao?" Thanh Y tiếp tục hỏi. "Sư tôn sinh tiền nói đây thuộc về đại đạo của Nhân tộc.

Vô luận thế nào ta cũng sẽ kiên trì tiếp tục!" Cơ Hiên Viên đáp,

mục quang dị thường kiên định.

Nhìn người của Nhân tộc trước mắt này, Thanh Y mỉm cười: "Đã biết là đại đạo của Nhân tộc, cũng biết sư tôn muốn truyền thừa xuống, giờ lại chạy đến đây nộp mạng, muốn vi bội di huấn của sư tôn sao?" "Chuyện này!" Nhất thời Cơ Hiên Viên không trả lời được, y không đành lòng nhìn đám cường đạo đồ sát thôn trang.

Thanh Y mỉm cười, giải phóng Nhân Gian Đại Đạo mà Luân Hồi sư tôn giao cho nàng.

Trong phút chốc thiên địa biến sắc, khí tức vô thượng trực tiếp bao phủ toàn bộ Nhân tộc, một màu trắng vô biên vô tận bao trùm tất cả.

Cơ Hiên Viên triệt để ngây dại, uy lực này mạnh hơn sư tôn gấp vô số lần.

Vị cô nương này cư nhiên có tu vi như vậy!

Chương 194

Lúc này Cơ Hiên Viên dường như đã hiểu ra điều gì, vội vàng hô: "Cô nương mau thu hồi linh khí lại, cẩn thận Thiên Đạo trách phạt!" "Ha ha ha ha!

Có gì phải sợ?" Thanh Y sảng khoái cười lớn: "Thiên Đạo giả tạo này, đánh nát là được!" Lời đại nghịch bất đạo của Thanh Y vừa thốt ra, bầu trời liền mây đen giăng kín, tiếng lôi minh vang dội nơi chân trời.

Thiên Đạo uy nghiêm, thần thánh, nguyên thủy lúc này hội tụ trên đỉnh đầu hai người.

Cơ Hiên Viên đại kinh thất sắc, Thiên Đạo chi lực cường hãn này mạnh hơn lúc sư tôn độ kiếp vạn lần.

Thiên kiếp này, phỏng chừng sinh cơ trong vòng trăm dặm đều sẽ bị mẫn diệt. "Cẩn thận!" Trong lời nói, một đạo thiên lôi dài nghìn trượng trảm xuống, mang theo âm thanh gào thét vô thượng khiến tâm thần bất định, đại đạo băng phong! "Hừ?

Chỉ có chút bản sự này mà vọng đồ đóng giả Thiên Đạo sao?" Thanh Y khinh thường nhìn lôi vân trên không trung.

Thủ đoạn của Tam Thanh nàng sớm đã kiến thức qua, ngàn vạn năm qua tiến bộ rất ít. "Phá!" Thanh Y không hề sợ hãi, một chỉ trực diện thiên lôi.

Tức khắc, một đạo quang mang chói mắt bắn ra, khắp nơi đều lóe lên hoa quang mãnh liệt.

Hoa quang chói mắt, đâu đâu cũng là một loại tiên thiên linh lực mạnh nhất hạo hạo đãng đãng, đại khí bàng bạc, tựa như một tiếng

xuân lôi chấn động thiên hạ.

Một chỉ cư nhiên trực tiếp đánh tan thiên lôi đang hạ xuống.

Trong nháy mắt, thiên lôi vỡ vụn hóa thành từng đạo toái lôi đánh ra bốn phía, từng cái hố lớn hình thành quanh hai người.

Thậm chí một đạo toái lôi trực tiếp đánh trúng trại thổ phỉ, nháy mắt thương vong vô số.

Đám hãn phỉ lúc này quỳ rạp dưới đất cầu xin tha thứ, hy vọng Thiên Đạo nguôi giận.

Lúc này lôi vân nơi chân trời càng thêm nồng hậu, từng tầng mây đen chồng chất, dường như có thể chạm tới tay.

Uy áp cường đại truyền ra, Cơ Hiên Viên "phác thông" một tiếng bị thiên uy áp đảo xuống đất, động đậy không được!

Lúc này giữa thiên địa, chỉ có một mình Thanh Y đứng lặng giữa đất trời, đầy vẻ khinh thường, thần thái phi phàm. "A a, Hồng Quân nhất mạch đều thích những thứ hoa hòe hoa sói này sao?

Có bản sự thì thân tự hiện thân đi?" Thanh Y bỉ di nói: "Mấy trò phù thủy này, đi mà lừa gạt trẻ con!" Dứt lời!

Xung quanh thân thể Thanh Y một lần nữa mãnh liệt bộc phát ra một luồng khí tức khiến người ta kinh sợ.

Luồng khí tức này không phải linh khí, không phải uy áp, mà là một luồng Thiên Lý Chi Khí bàng bạc.

Tu luyện tại Cửu U, tuy cảnh giới không đại đề thăng, nhưng lại có thể uẩn dưỡng ra Thiên Lý Chi Khí, bách tà né tránh, vạn quỷ kinh sợ.

Luồng Thiên Lý Chi Khí đủ để đối kháng Tam Thiên Đại Đạo này tự nhiên không thể xem thường.

Chiêu này đủ để kinh thần khấp quỷ, chấn nhiếp nhân tâm.

Trong lôi vân, thiên lôi huyết hồng sắc cũng bắt đầu hạ xuống.

Uy áp vô tận cùng linh khí vô cùng vô tận mất đi lý trí trút xuống, dường như muốn tồi hủy hết thảy. "Uỳnh!" Hai luồng khí cơ va chạm, kích động ra những gợn sóng, linh lực cuộn trào bắn ra tứ phía.

Toàn bộ vạn lý sơn mạch đều rung chuyển, điểu thú chạy tán loạn, thiên địa biến sắc, không gian từng tấc một vỡ vụn.

Linh tắc bị phá vỡ khiến hàng ức người của Nhân tộc bị ảnh hưởng.

Một số người đang bế quan, ngộ đạo, hoặc đang đột phá cảnh giới, lúc này đều phun ra một ngụm tiên huyết, đạo tâm đại loạn, tu vi tổn hại!

Thiên lôi huyết hồng sắc lúc này cũng xuất hiện dấu hiệu uể oải.

Dưới sự điều động khí cơ không ngừng của Thanh Y, vạn lý lôi vân cuối cùng bị phá khai một lỗ hổng.

Ánh dương quang kim sắc chiếu rọi hai người, Cơ Hiên Viên lần đầu tiên được chứng kiến mà trợn mắt hốc mồm.

Thiên kiếp cư nhiên có thể bị đánh tan?

Nhân Gian Đại Đạo cư nhiên không phải tà môn ngoại đạo?

Cô nương này cư nhiên cường hãn đến thế?

Sau trận chiến này, vận mệnh của Nhân tộc cũng bắt đầu chuyển biến.

Thanh Y thu Cơ Hiên Viên làm đệ tử, Cơ Hiên Viên cũng trở thành đồ tôn của Luân Hồi Đạo Tôn.

Đám thổ phỉ kia đều đã chết dưới dư ba của cuộc đối đầu cường

đại kia.

Trong Nhân tộc, Nữ Oa, Lão Tử, Thanh Y đều đang tiếp tục bồi dưỡng sức mạnh.

Chớp mắt mười năm trôi qua, Cơ Hiên Viên đã thành Kim Tiên.

Tín phụng Nữ Oa nhất phái cũng đại phúc thượng thăng, có khí thế tranh cao thấp với Nhân Giáo của Lão Tử.

Nhân Gian Đại Đạo tuy vẫn không có nhiều người tu luyện, nhưng lúc này dưới trướng Cơ Hiên Viên cũng có vài trăm người, tất cả đều tu Nhân Gian Đại Đạo.

Họ đã xây dựng một nơi như đào viên tiên cảnh, Thanh Y cũng vui vẻ ở trong đó.

Trừ thời gian giáo đạo ra, mỗi ngày trồng trọt dường như cũng có cái thú riêng!

Lúc này bên ngoài tinh hải, lại có một nhóm khách không mời mà đến.

Các cường giả của Yêu tộc đều đang ở trên Thái Dương tinh quán thâu linh khí cho Nhật Nguyệt Song Cực Đại Trận.

Lúc này Tinh Hải chỉ còn lại một lũ già yếu bệnh tật.

Chương 195

Vu tộc sau mười năm tu dưỡng mưu hoa, đã khôi phục được quá bán.

Tiên hạ thủ vi cường, Vu tộc lúc này tập kích địa bàn của Yêu tộc! "Giết!!!" Một bộ lạc Yêu tộc đang yên bình đột nhiên bị vô số Vu tộc giáng xuống.

Mỗi một chiến binh Vu tộc đều đỏ ngầu đôi mắt, hung quang tứ xạ, không chút lưu tình vung đồ đao về phía Yêu tộc. "Đám Vu tộc đáng chết, cư nhiên dùng thủ đoạn hạ tam lạm này?" Tu sĩ Yêu tộc nhanh chóng phản ứng.

Nhìn thấy tộc nhân bị vô tình đồ sát, máu chảy thành sông, bọn họ lập tức mất đi lý trí, phân phân ngự sử linh bảo, bất chấp tất cả chém giết về phía Vu tộc.

Tức khắc toàn bộ bầu trời của Yêu tộc truyền ra tiếng oanh minh cực lớn, vô số linh bảo bay lượn, từng đạo thần thông đại đạo linh tắc khủng bố không ngừng được đánh ra.

Đại địa dần biến thành màu đỏ tươi, từng dòng tiên huyết hội tụ thành khe suối róc rách chảy xuôi, hơi thở thê lương thảm khốc lan tỏa khắp nơi. "Giết!!!" Hàng triệu tu sĩ Yêu tộc toàn thân tán phát sát khí khủng bố, trên không trung hình thành một tầng huyết vân dày đặc, tiếng hầm hét giết chóc vang vọng giữa thiên địa.

Toàn bộ tu sĩ trong bộ lạc tập kết lại một chỗ, mỗi người gương mặt dữ tợn, hình thành một luồng hồng lưu cực lớn, phấn bất cố thân lao về phía tu sĩ Vu tộc.

Chỉ đáng tiếc Vu tộc đã có chuẩn bị, vô luận là về số lượng hay cao thủ đỉnh tiêm đều viễn viễn vượt xa Yêu tộc lưu thủ.

Trong thế yếu tuyệt đối, bộ lạc Yêu tộc dù có liều hết toàn lực cũng vô năng vi lực. "Ha ha ha, bất tự lượng lực!

Một đám già yếu bệnh tật mà cũng dám phản kháng Vu tộc ta sao?

Hôm nay bản vương tiễn các ngươi lên đường!" Trong đám người Vu tộc, đôi mắt lóe lên sát cơ tàn nhẫn, ra tay có tổ chức có quy tắc, tàn nhẫn phóng thích linh tắc và linh bảo về phía tu sĩ Yêu tộc! "Oanh!" Một trận địa động sơn dao, từng cái hố sâu nghìn trượng in hằn trên mặt đất, phụ cận di mạn một luồng huyết vụ nồng đậm, hàng vạn tu sĩ Yêu tộc trong khoảnh khắc bị mạt sát, vô cùng huyết tinh! "Giết!!!" Vô số Yêu tộc triệt để mất đi lý trí, liều chết kháng cự.

Những đôi mắt đỏ rực sát ý, nhìn chằm chằm bóng dáng Vu tộc mà nghiến răng nghiến lợi, phân phân chỉ huy linh bảo, đánh ra thần thông.

Công kích vô tận phô thiên cái địa nhấn chìm Vu tộc. "Hừ!

Chỉ bằng các ngươi sao?

Ngoan ngoãn chịu chết đi!" Lôi Chi Tổ Vu Cường Lương đầu hổ mình người tùy tay ném ra vài đạo lôi cầu, nháy mắt liền khiến vô số tu sĩ Yêu tộc hóa thành tro bụi, ngay cả hồn phách cũng bị khốn trong Lôi Chi Lĩnh Địa chịu đựng tàn phá!

Hỏa Chi Tổ Vu Chúc Dung phất tay một cái, một đạo hỏa long vạn trượng gầm thét oanh tạc lên tường thành.

Thành trì kiên cố vô cùng lúc này bắt đầu tan chảy, nhiệt độ cao rực cháy thiêu cháy hàng chục vạn tu sĩ.

Dù có dùng hết mọi cách, Chúc Dung Chân Hỏa vẫn bám chặt như hình với bóng trên thân thể tu sĩ Yêu tộc mà thiêu đốt, cho đến khi không còn giãy giụa, ngã xuống để ngọn lửa thôn phệ.

Huyền Minh, Thiên Ngô, Chúc Cửu Âm, Xa Bỉ Thi, Hấp Tư cùng

những người khác cũng lần lượt triển thị thủ đoạn.

Ngoại trừ Hậu Thổ ra, toàn bộ Tổ Vu đều đã xuất động.

Nhất thời Yêu tộc tiết tiết bại thối, không còn chút chiến ý nào, chỉ để lại một ít tử sĩ bảo hộ chúng nhân hậu triệt! "Yêu tộc nhi lang, giết!

Giết..." Ngày càng nhiều thành trì Yêu tộc bị tấn công, vô số tu sĩ Yêu tộc trong khoảnh khắc đó tiền phó hậu kế, đạp lên tiên huyết, tấu lên một khúc bi ca bảo vệ tráng liệt!

Sự chênh lệch về thực lực dẫn đến cảm xúc tuyệt vọng lan tỏa trong Yêu tộc.

Đối mặt với những Tổ Vu cường đại vô cùng trong Hồng Hoang, bọn họ cảm thấy vô lực.

Lúc này, những người trên Thái Dương tinh mới phản ứng kịp.

Trên chiến trường, Đế Giang lạnh khốc chú thị chiến cục.

Nhìn vô số Yêu tộc bại trận như núi đổ mà rút lui, biểu tình hắn không hề có chút vui mừng.

Hắn hiểu rõ Đế Tuấn, Yêu tộc tất định còn thủ đoạn!

Đế Giang nhắm mắt lại, thầm đếm trong lòng, chờ đợi thời cơ tốt nhất khi Đế Tuấn xuất thủ.

Âm thanh tráng liệt bi lương vang vọng giữa thiên địa, vô số Yêu tộc bác sát trong thi sơn huyết hải tụ thành một bức tranh vĩnh hằng.

Tàn dương như máu, đại địa như máu, thương thiên cũng như máu!

Vài giờ sau, Yêu tộc tiêu hao mất gần một nửa.

Đế Giang đột nhiên mở mắt, giống như một con viễn cổ hung thú

tỉnh giấc, hắn đã cảm nhận được khí tức của Đế Tuấn. "Oanh!" Một luồng linh khí kinh thiên cuồng dũng ra từ chân trời, trên không trung Yêu tộc vang rền vô tận kinh lôi, hủy thiên diệt địa như tận thế.

Trong khí tức uẩn hàm một luồng sát ý khủng bố, áp lực không gian cực lớn nháy mắt áp sập mười vạn dặm hư không. "Vu tộc!

Ta muốn các ngươi huyết trái huyết thường!" Khí tức Yêu tộc cường đại ập tới, đi tới đâu hư không sụp đổ đến đó, toàn bộ khu vực chìm trong bóng tối, bóng tối vô tận dường như đang lan về phía quân đội Vu tộc.

Cả Yêu tộc đang trên bờ vực diệt vong.

Khí tức vô biên bao phủ thiên địa, vô số Vu tộc đang điên cuồng đồ sát căn bản không kịp phản ứng, toàn bộ bị áp lực không gian khủng bố ép nổ, biến thành từng đóa huyết hoa thê lương diễm lệ.

Tình thế nháy mắt đảo ngược.

Đế Tuấn đã xuất thủ!

Thái Nhất cũng xuất thủ!

Chương 196

Côn Bằng, Phục Hy cùng các cao thủ Yêu tộc liên tiếp ra tay, Vu tộc cũng thương vong vô số trong nháy mắt!

Tuy rằng Vu tộc tập kích khiến Yêu tộc loạn trận cước, nhưng may mắn là Nhật Nguyệt Song Cực Đại Trận đã chuẩn bị xong xuôi.

Thân ảnh Đế Tuấn sậu nhiên xuất hiện trước mặt Vu tộc.

Đôi mắt nhìn chằm chằm Đế Giang từ xa, thân thể hơi run rẩy, đôi mắt vằn vện tia máu đầy vẻ ác độc không lời nào diễn tả được! "Làm tốt lắm!

Vu tộc!

Đã nghĩ kỹ hậu quả chưa?" "Ha ha ha, Đế Tuấn, chúng ta đều không còn là trẻ con nữa.

Yêu tộc đang trù mưu cái gì, chẳng lẽ ta không biết sao?" Đế Giang chẳng hề để tâm nói.

Linh lực vô tận tựa như sơn hồng trút xuống, giữa không trung dần xuất hiện một đoàn thanh sắc hỏa diễm.

Nhìn thì không thấy trí mạng nhưng hơi nóng vô biên thiêu đốt vạn vật.

Hỏa diễm do linh khí hóa thành dần tiếp cận đại địa, nhiệt độ vô tận thiêu đốt không gian thành từng đường nứt vỡ uốn lượn, nhiệt độ còn mạnh hơn cả Chúc Dung!

Nham thạch phía dưới nháy mắt tan chảy, vô số Vu tộc bị dung hóa tại chỗ.

Đại địa thỉnh thoảng bốc lên từng cột lửa cực lớn, mặt đất lúc này

hóa thành nham thạch nóng chảy, mọi người không thể không bay lên không trung, dùng linh khí chống đỡ cái nóng rực cháy!

Đế Tuấn lạnh lùng nhìn Đế Giang bên dưới, đưa tay phải ra, năm ngón tay hơi co lại hướng về phía Đế Giang. "Oanh long long!" Một hỏa diễm cự trảo từ trong hư không thò ra, năm ngón tay dường như có thể xuyên thấu vạn vật, dễ dàng xé rách không gian trước mặt Đế Giang, để lại năm cái hang lớn trên đó. "Chết đi!" Hỏa diễm cự trảo lập tức gào thét lao xuống, một luồng áp lực bàng bạc giáng xuống thân hình Đế Giang, ngạnh sinh sinh ép Đế Giang lún sâu vào lòng đất. "Hống!!!" Đế Giang chống lại áp lực vô tận, phát ra tiếng gầm gừ như dã thú: "Muốn giết ta sao?

Xem ngươi có bản sự đó không!" Đế Giang mãnh liệt đứng dậy, triển hiện chân thân vạn trượng, lân phiến màu đỏ bao phủ toàn thân, cánh tay cường đại hung hăng va chạm với hỏa diễm cự trảo. "Oanh!" Tức khắc trong không gian dao động từng trận sóng xung kích hình vòng tròn, linh khí bạo liệt bồi hồi thật lâu giữa thiên địa, tồi hủy hết thảy trước mắt.

Hai người thực lực bất tương thượng hạ, khí tức cường hoành vô cùng tồi hủy vạn vật trong Tinh Hải.

Chỉ mới lần đầu giao thủ, Tinh Hải đã bị phá hủy quá bán! "Ân, có thể đỡ được một chiêu của ta, Vu tộc chân thân của Đế Giang quả nhiên cường hãn!

Nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi!" Ánh mắt Đế Tuấn nhìn Đế Giang càng thêm nồng đậm sát cơ.

Hiện tại vì cả Yêu tộc, hắn phải mạt sát Đế Giang.

Cuộc tranh đấu Vu-Yêu cũng đã đến hồi cuối! "Hừ, ta xem ngươi có bản sự gì!" Thân thể Đế Tuấn ép xuống, lao thẳng xuống dưới. "Oanh long long!", giống như toàn bộ Thái Dương tinh rơi rụng,

nhanh chóng trầm xuống.

Nham thạch phía dưới dần biến thành màu trắng xám, từng cụm hỏa miêu màu xanh lay động trên nham thạch, đại địa hiển nhiên không chịu nổi nhiệt độ này! "A!" Thân thể Đế Giang dâng lên một tầng linh khí dày đặc để chống lại nhiệt lượng, gạt nham thạch và hỏa miêu ra ngoài.

Bình chướng linh khí thỉnh thoảng bị thiêu đốt ra những vết nứt nhỏ, dường như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào. "Giết!!!" Đôi mắt Đế Tuấn bắn ra hai luồng hỏa thiệt, thao túng hỏa cầu cực lớn không chút lưu tình đập xuống Đế Giang.

Hỏa cầu thanh sắc khổng lồ chìm vào mặt đất, hất tung từng đợt sóng nham thạch cao hàng nghìn trượng.

Nhiệt độ vô tận tác động lên thân hình Đế Giang, muốn thiêu đốt hắn thành hư vô.

Lúc này toàn bộ Tinh Hải dường như đang sụp đổ! "Hống!" Đế Giang giống như một con hung thú bị dồn vào đường cùng, chân thân vạn trượng gầm thét hung hăng vỗ ngược lên trên. "Oanh!" Nham thạch bắn cao hơn vạn trượng, một trận linh khí kèm theo dao động nhiệt lượng nhanh chóng khuếch tán.

Dần dần nham thạch trong vòng vạn lý đều sôi sục, khung cảnh như địa ngục xuất hiện trước mắt mọi người.

Các cao thủ Vu-Yêu ngoài nghìn dặm nhìn thấy cảnh này đều ngây ngốc tại chỗ!

Uy lực này giản trực hãi nhân thính văn!

Hai lần đối quyết này gần như muốn hủy diệt toàn bộ thánh địa của Yêu tộc!

Nhất thời nham thạch vạn lý lại mãnh liệt nổ tung, toàn bộ khu

vực địa động sơn dao, hai người lại bắt đầu giao thủ! "Oanh!" Gần như trong nháy mắt, hai luồng nổ mạnh hợp lại làm một, quét qua mấy chục vạn dặm xung quanh trong vài nhịp thở.

Toàn bộ đại địa bị lật tung, tiếng oanh minh vang dội khắp nửa đại lục Hồng Hoang.

Từ núi Tu Di, Nhân tộc, Đông Hải Long tộc cho đến Bất Tử Hỏa Sơn, các tộc quần dù cách xa vạn dặm vẫn có thể dùng nhãn thần chứng kiến thiên địa động đãng! "Chết đi cho ta!" Đế Tuấn lúc này nộ hỏa ngút trời, nháy mắt oanh ra hàng vạn chưởng về phía Đế Giang.

Tiếng oanh kích cực lớn thỉnh thoảng vang lên, chỉ trong vài chục nhịp thở ngắn ngủi, khu vực mười vạn trượng quanh Đế Giang đã bị đập lún xuống mấy nghìn mét, hình thành một cái hố sâu khổng lồ. "Vu tộc giết tử dân của ta, hôm nay tất cả đều phải chết!" Đế Tuấn cổ động linh lực, oanh toái vài cái quyền đầu hư ảnh, lạnh lùng nhìn xuống, thâm tâm không ngừng lóe lên sát cơ sâm hàn.

Thân ảnh Đế Giang dần hiện ra, nhìn Đế Tuấn với nụ cười đầy mỉa mai: "Có thủ đoạn gì thì cứ lấy ra đi, chẳng lẽ chỉ biết cuồng vọng thôi sao?" "Ha ha ha, đại ca nói đúng lắm, đám Yêu tộc này thật chẳng biết thiên cao địa hậu!" Một đạo hỏa diễm xé rách hư không, Chúc Dung và những người khác cũng đã thoát khỏi chiến trường, đáp xuống bên cạnh Đế Giang! "Hừ, Đế Giang!

Để các ngươi chơi đùa một chút trước đã, sau khi các ngươi chết, ta sẽ huyết tẩy Vu tộc!" Một giọng nói lạnh lùng truyền ra từ không trung.

Chương 197

Đế Tuấn lãnh mạc nhìn mười một vị Tổ Vu!

Sâu trong Hỗn Độn, tại Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân chậm rãi mở đôi mắt đã nhắm chặt mấy nghìn năm, một luồng sát cơ nồng đậm lan tỏa ra.

Toàn bộ chúng nhân trong Tử Tiêu Cung đều quỳ rạp xuống đất, nghênh tiếp chỉ thị của Hồng Quân! "Vu-Yêu đại chiến!

Vu tộc cũng được mà Yêu tộc cũng thế, cục diện hỗn loạn này cũng đến lúc phải kết thúc rồi!

Thông Thiên!

Nguyên Thủy!

Hai người các ngươi đi xem đi, trận chiến này Yêu tộc không thể bại!" Dứt lời, Thông Thiên và Nguyên Thủy cung kính lĩnh mệnh: "Cẩn tuân sư tôn giáo hối, chuyến này Vu tộc cũng đã đến bước đường cùng rồi!" Bên kia chiến trường, hai tộc Vu-Yêu vẫn không hay biết vận mệnh của mình đã bị định đoạt, vẫn không ngừng tư sát.

Tu sĩ Yêu tộc nhờ có các cường giả trở về nên lúc này đã phản ứng lại, một lần nữa tổ chức phòng tuyến, thề phải cùng Vu tộc quyết tử một trận!

Lúc này hai tộc Vu-Yêu gần như đồng thời phát ra lệnh triệu tập cao nhất.

Từng tu sĩ Vu tộc đều hiện ra bản tôn, những gã khổng lồ cao nghìn trượng lao về phía Yêu tộc, đồng thời tu sĩ Yêu tộc dày đặc cũng bắt đầu tập kết. "Giết!" Không có nhiều chỉ thị, không có chiến thuật, lúc này trên chiến trường chỉ có sự va chạm của xương máu!

Vô số tu sĩ Vu tộc đang gào thét, sát ý mãnh liệt bắn ra từ những đôi mắt, mỗi một chiến binh Vu tộc đều cảm thấy máu trong người đang sôi sục.

Đế Giang, Cú Mang, Cường Lương, Cộng Công cùng những người khác đứng dưới thần tượng bản tôn khổng lồ của mình, gương mặt ai nấy đều túc mục.

Trận chiến này sẽ quyết định vận mệnh của hàng trăm tỷ dân Vu tộc!

Đế Giang tiến lên một bước, nhìn các huynh đệ thủ túc, nhìn các tu sĩ Vu tộc trên chiến trường, giơ tay hô lớn: "Huynh đệ, trận chiến này sẽ là cuộc quyết chiến cuối cùng giữa ta và Yêu tộc.

Ta muốn nhổ tận gốc toàn bộ Yêu tộc, để chúng vĩnh thế bất đắc phiên thân!" "Giết!" Tiếng hầm hét vang trời dậy đất truyền khắp mọi ngóc ngách của Hồng Hoang.

Lúc này Yêu tộc cũng trọng tân tập kết, tu sĩ Yêu tộc đứng chật kín, trải dài đến tận cuối chân trời không thấy điểm kết thúc.

Sát ý ngút trời, hận ý khắc cốt, hận không thể ăn tươi nuốt sống, thực thịt đoạt cốt lũ Vu tộc kia! "Vì các huynh đệ đã chiến tử báo thù, vì tương lai của Yêu tộc ta mà chiến đấu!

Vu tộc hậu nhan vô sỉ, dã tâm diệt tộc ta không bao giờ nguôi, hiện tại ta muốn chúng biết ai mới là cường giả thực sự của Hồng Hoang!" Đế Tuấn dừng lại một chút, uy nghiêm tảo thị đám Yêu tộc bên dưới, sau đó kích ngang hô lớn: "Nhi lang, giết!" Từng tên Yêu tộc bị Đế Tuấn khơi dậy huyết tính, dữ tợn gào thét.

Hai đội quân không cần dạo đầu, nhanh chóng lao vào cấu xé nhau.

Tất cả tu sĩ Vu tộc đồng loạt tiến lên, mặt đất dâng trào như thủy triều.

Từng đạo linh khí mạnh mẽ từ trong quân đội Vu tộc bắn ra, nháy mắt xuyên thấu những tu sĩ Yêu tộc chưa kịp phản ứng.

Chiến tranh vừa mới bắt đầu, đã có hàng trăm triệu tu sĩ Yêu tộc vẫn lạc.

Tiếng thảm thiết thê lương nhiếp nhân tâm thần, máu tươi chảy thành từng dòng sông. "Giết!!!" Những tu sĩ Yêu tộc mắt đỏ ngầu cũng không chút lưu tình phản kích, vô số yêu khí tập kết lại một chỗ, gầm thét lao vào trận doanh Vu tộc.

Tiếng lợi khí cắt thịt, tiếng xương cốt gãy vụn, tiếng thần hồn câu diệt không ngừng vang lên.

Hung tính trong lòng tu sĩ hai tộc đều bị kích phát, đôi mắt đỏ rực, từng đao từng kiếm chém về phía đối phương, từng đóa huyết hoa thê mỹ nở rộ!

Toàn bộ đại địa một màu huyết hồng, đâu đâu cũng thấy đao gãy kiếm tàn, đâu đâu cũng thấy đầu lâu dữ tợn, thảm liệt vô cùng.

Vô số linh khí, thần thông, linh bảo công kích cuồng bạo, bầu trời cũng trở nên rung động không thôi, khe nứt không gian không ngừng kéo dài, từng mảng bùn đất dày đặc bị lật tung...

Từng tiếng thét giết thê lương hội tụ thành khúc tuyệt xướng của hai tộc.

Trận chiến này thảm liệt hơn bất kỳ cuộc đại chiến nào từng có trong Hồng Hoang.

Mọi người trên chiến trường đều hiểu rõ không còn đường lui, chỉ có đánh chết kẻ trước mặt thì mới có thể tồn tại. "Nền tảng của hai tộc Vu-Yêu thật khủng bố, cuộc chiến này khiến ta xem mà kinh tâm động phách!" Sâu trong tầng mây, Thông Thiên - người nhận lệnh của Hồng Quân - đang chú thị chiến trường bên dưới, cảm thán nói: "Khả

tiếc, thật khả tiếc, kết quả mà Lão Tổ muốn đã xác định rồi!" "Hừ, lợi hại đến đâu thì đã sao?

Tranh giành giữa các chủng tộc chẳng phải là chuyện thường ở Hồng Hoang sao?

Ma tộc, Thái Thản tộc, Man tộc, tất cả đều đã phúc diệt.

Chỉ có thực lực mới là quan trọng nhất, mọi thứ khác đều là hư ảo!" Nguyên Thủy nhìn vào hai tộc Vu-Yêu với ánh mắt đầy mỉa mai, khinh khỉnh nói: "Đợi đến lúc cả hai đều bị thương nặng, ta sẽ ra tay diệt sạch Vu tộc, sau đó Yêu tộc phải quy phục dưới tay Sư tôn!

Đó mới là kết quả cuối cùng của cả đại địa Hồng Hoang này!" "Chưa chắc đâu, ngươi quên Nhân tộc rồi sao?

Còn có đám người ở Cửu U nữa, e là ngay cả Sư tôn cũng phải đau đầu đấy!" Thông Thiên đột nhiên nhìn về phía đại địa của Nhân tộc, dường như đang suy tư! "Đó là vì nơi Cửu U có sự hiện diện của vị khiến Sư tôn cũng phải kiêng dè kia..." Nguyên Thủy đột nhiên im bặt, trong mắt lóe lên một trận tinh quang.

Hiện tại có Xiển Giáo đang phát triển trong Hồng Hoang, sư huynh Lão Tử thì phát triển Nhân Giáo.

Sau này nếu Sư tôn thống nhất Hồng Hoang, vậy đó sẽ là cuộc tranh giành giữa các đại giáo phái!

Huống hồ lúc này Tiệt Giáo có quân số đông nhất, còn Xiển Giáo lại hơi có dấu hiệu suy bại!

Phải tính toán cho sau này thôi!

Nguyên Thủy bất động thanh sắc nhìn xuống dưới.

Lúc này một ý nghĩ đáng sợ hiện ra trong lòng Nguyên Thủy: "Nếu Sư tôn không bằng vị ở Cửu U kia thì sao?

Vị thế của mình sẽ đi về đâu?" Ý nghĩ này vừa xuất hiện đã khiến Nguyên Thủy đại kinh thất sắc, nhìn quanh bốn phía, vội vàng phong tỏa ý nghĩ nguy hiểm này tận sâu trong lòng!

Trên chiến trường, huyết lãng vô tận đang cuồn cuộn, cuộc chiến giữa hai tộc Vu-Yêu đã đến hồi bạch nhiệt hóa.

Chương 198

Vô số linh khí hạo đại, đại đạo không ngừng được tung ra, chân tay đứt lìa bay loạn xạ.

Mỗi một nhịp thở đều có hàng triệu tu sĩ của cả hai bên ngã xuống. "Huynh đệ, không thể tiêu hao vô ích như vậy được!

Phát động Bàn Cổ hư ảnh, tranh thủ trong thời gian ngắn nhất diệt sát chúng nhân Yêu tộc, không để chúng có bất kỳ cơ hội phản kháng nào.

Kết thúc trận chiến sớm một chút, nhi lang Vu tộc ta không thể chết oan uổng như vậy được!" Đế Giang dời tầm mắt khỏi chiến trường, quay sang nói với Cộng Công, Chúc Dung, Huyền Minh và những người khác.

Trong sâu thẳm con ngươi không ngừng lóe lên sát cơ sâm hàn.

Lần đối chiến với Man tộc trước, tám người dùng Bàn Cổ hư ảnh chỉ với hai quyền đã đánh bại toàn bộ Man tộc.

Lúc này có đủ mười một Tổ Vu ở đây, hoán ra Bàn Cổ hư ảnh nhất định có thể diệt sát Yêu tộc! "Đại ca nói đúng lắm, chúng ta cố gắng một cử hạ gục Yêu tộc.

Nhưng Đế Tuấn và Thái Nhất cũng không phải nhân vật đơn giản, Yêu tộc chắc chắn cũng có bài tẩy, mọi người phải cẩn thận một chút!" Cường Lương tâm tư thận trọng, sợ mấy vị huynh trưởng khinh thường Yêu tộc nên lên tiếng nhắc nhở, tránh sơ hốt đại ý. "Hống!" "Hống!" "Hống!"...

Đế Giang cùng những người khác đồng thanh phát ra tiếng gầm như hung thú, hiện ra chân thân Tổ Vu như núi cao vực thẳm.

Khí tức bạo liệt, viễn cổ, bàng bạc tựa như mười một tôn hung thần bước ra từ thế giới man hoang.

Vô cùng thương lương, vô cùng hối sáp, vô cùng huyền diệu, phảng phất như một tiếng triệu hoán từ viễn cổ.

Tức khắc, đại địa Hồng Hoang một lần nữa rung chuyển, một đạo quang trụ đen kịt khổng lồ đâm thủng một lỗ đen lớn trên thương khung.

Sợ nhiên, một đạo ý chí tối cao tuyên cổ từ trên trời giáng xuống, một tiếng gầm thương lương vang dội khắp Hồng Hoang.

Toàn bộ thế giới Hồng Hoang ẩn ẩn rung động, sát cơ cuồn cuộn như thủy triều trào dâng.

Bàn Cổ hư ảnh tái hiện!

Lúc này ở trên Cửu Thiên quan sát, hai người Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng tâm kinh đảm chiến.

Nhìn Bàn Cổ chi ảnh ở cự ly gần như vậy, khí huyết cũng ẩn ẩn bị lôi kéo.

Cảm giác hoang lương cô tịch vô biên truyền tới, nếu không phải đã thanh tu hàng vạn năm, cảm giác này đủ để khiến người ta phát cuồng! "Hừ, cuối cùng cũng đem bản sự thật sự ra rồi sao?

Cũng tốt, để xem bài tẩy của Yêu tộc là gì!" Đế Tuấn lạnh lùng liếc nhìn về phía các Tổ Vu, lập tức quay đầu nói với Yêu sư Côn Bằng: "Các Yêu Vương nghe lệnh, quán nhập linh khí vào Nhật Nguyệt Song Cực Đại Trận, sự tồn vong của Yêu tộc trông cậy vào lần này!" Sau đó, Đế Tuấn, Thái Nhất, Hi Hòa, Vọng Thư cùng các cường giả Yêu tộc khác lúc này toàn bộ quán nhập linh khí vào một cổ phác đại trận! "Oanh long long..." Âm thanh vang dội thiên địa truyền đến!

Trung tâm của Nhật Nguyệt Song Cực Đại Trận cao hàng triệu trượng bắt đầu tỏa ra linh quang.

Đại trận bao phủ thiên địa khiến người ta phải tâm kinh đảm chiến.

Theo linh khí hối nhập, song cực đại trận bắt đầu cuốn động cả hư không, linh khí thiên địa trong toàn khu vực bắt đầu cuồng bạo, hình thành từng trận cuồng phong rít gào.

Tầng mây trên cao toàn bộ bị nghiền nát.

Hai người Nguyên Thủy và Thông Thiên đại kinh thất sắc, vội vàng rời xa, nơi bọn họ vừa đứng đã bị đại trận hóa thành tro bụi và hấp thu sạch sẽ.

Đại trận đi đến đâu, mọi thứ đều không ngoại lệ bị hóa thành tro bụi và bị hấp thu.

Thời gian, không gian, linh khí, đại đạo trước mặt Nhật Nguyệt Song Cực Đại Trận đều giống như hoa trong gương trăng dưới nước, chỉ một kích liền vỡ vụn không chịu nổi!

Ngay sau đó, vô số cấm chế dày đặc từ trung tâm Nhật Nguyệt Song Cực Đại Trận tuôn ra, tổ hợp thành từng lớp bình chướng cấm chế huyền diệu, tụ thành một đạo quang thúc khổng lồ xuyên thấu không gian vô tận, bao phủ toàn bộ Vu tộc vào trong.

Một chút linh khí rò rỉ ra ngoài đại trận cũng trực tiếp mạt sát Thái Ất Kim Tiên.

Trong nháy mắt, Vu tộc lại thương vong vô số.

Đế Giang thấy vậy, vội vàng cùng các Tổ Vu khác điều động Bàn Cổ chi khí để bảo hộ Vu tộc.

Theo từng bước của đại trận được kích hoạt, toàn bộ không gian

tinh thần mãnh liệt rung lên, sức mạnh Nhật Nguyệt vốn cuồng bạo đều ngưng trệ lại, hai đạo quang trụ vàng bạc từ từ hiện rõ tung tích.

Hai đạo quang trụ vàng bạc này mang theo sức mạnh bản nguyên của Thái Dương tinh và Thái Âm tinh.

Lần này Yêu tộc trực tiếp luyện hóa hai hành tinh này để đối chiến với Vu tộc, thủ bút lớn như vậy, Yêu tộc đã trù bị suốt hàng vạn năm.

Tức khắc, trung tâm của Nhật Nguyệt Song Cực Đại Trận tinh mang đại tác, toàn bộ chiến trường được soi sáng thành một thế giới rực rỡ sắc vàng bạc.

Linh áp bàng bạc từ trong đó tán phát ra, đối trì với Bàn Cổ hư ảnh. "Hống!" "Hống!" "Hống!"...

Thủ đoạn mạnh nhất của hai tộc bắt đầu phát lực!

Lúc này hai người trên Cửu Thiên sắc mặt âm trầm nhìn vào đại trận. "Không ngờ Yêu tộc cư nhiên có loại thủ đoạn này?

Loại đại trận thế này không nên xuất hiện ở Hồng Hoang mới đúng." Thông Thiên âm trầm nói với Nguyên Thủy.

Trong mắt hai người cũng lóe lên một tia sát cơ, biểu thị sự mặc nhận.

Nhật Nguyệt Song Cực Đại Trận còn mạnh hơn cả Liên Hoa Bồ Đề Đại Trận.

Nếu đại trận này ngay cả Bàn Cổ hư ảnh cũng có thể đánh bại, vậy thì thứ này nhất định phải bị hủy diệt! "Hống!!!" Đôi mắt của Bàn Cổ hư ảnh bắn ra hai đạo huyết quang, bàn chân khổng lồ dẫm mạnh xuống.

Toàn bộ chiến trường địa động sơn dao, nứt ra từng khe nứt dài hàng chục vạn dặm, cả đại địa đột ngột sụp xuống, hàng chục triệu

Yêu tộc nháy mắt bị khí lực cường đại nghiền nát.

Chương 199

Trước sức mạnh tuyệt đối, chúng nhân Yêu tộc đều hóa thành tro bụi.

Bàn Cổ hư ảnh giận dữ hét lên một tiếng, quay đầu lại, dữ tợn nhìn chằm chằm vào Song Cực Đại Trận trên không trung.

Đôi mắt bạo liệt huyết quang co duỗi bất định, sát ý nồng đậm gần như ngưng tụ thành thực chất. "Hống!" Cánh tay thô tráng của Bàn Cổ hư ảnh hung hăng tung một quyền về phía Song Cực Đại Trận.

Không gian hàng chục vạn dặm oanh nhiên sụp đổ, giống như kính bị đập trúng, từng tấc từng tấc vỡ vụn.

Quyền phong khổng lồ cuốn theo linh khí vô tận, hình thành một đạo hạo hãn trường hà vạn trượng, long trời lở đất va chạm vào Song Cực Đại Trận.

Trong Song Cực Đại Trận, nhóm người Đế Tuấn không hề sợ hãi, nhanh chóng kết một pháp quyết độc đáo.

Vô số điểm sức mạnh Nhật Nguyệt nhanh chóng lan tỏa, sau đó oanh nhiên nổ tung hướng về phía quyền uy của Bàn Cổ, tạo ra từng đợt sóng xung kích kịch liệt, đánh tan trường hà.

Cùng lúc đó, Nhật Nguyệt Đại Đạo từ trong Song Cực Đại Trận xông ra.

Sức mạnh Nhật Nguyệt Đại Đạo hợp với Âm Dương Vô Cực, đại đạo quy nhất, lúc này đã là tồn tại gần với Thiên Đạo nhất.

Sự vận hành hoàn mỹ của đại trận khiến vô số người phải ngây mắt.

Sức mạnh Nhật Nguyệt Đại Đạo oanh phá hư không, phảng phất

như xuyên không từ viễn cổ, một loại vĩ lực diễn sinh trong đó, mang theo hung uy vô tận nháy mắt sát tới Bàn Cổ hư ảnh.

Bàn Cổ hư ảnh song cước mãnh liệt dẫm mạnh xuống. "Oanh!", toàn bộ thế giới Hồng Hoang bắt đầu rung chuyển, ngay cả Cửu U chi địa cũng hơi chấn động.

Trong Nhân tộc, động đất và hồng thủy bắt đầu xuất hiện liên tục.

Một cước này dường như muốn dẫm nát đại lục Hồng Hoang.

Bùn đất trong vòng mấy chục vạn dặm quanh Yêu tộc nháy mắt biến thành tro bụi.

Các nơi trên đại lục Hồng Hoang cũng bắt đầu bất ổn, cuộc chiến giữa họ dường như có thể phá diệt cả Hồng Hoang.

Trong Hậu Thổ Thành, Hậu Thổ lo lắng nhìn Bàn Cổ hư ảnh.

Tuy không tham chiến, nhưng Hậu Thổ không đành lòng nhìn Vu tộc bị hủy diệt!

Trận chiến này cứ xem kết quả thế nào đã, nếu Vu tộc thất bại thì đó cũng là thiên mệnh, Hậu Thổ cũng không thể làm gì hơn!

Vô số tơ máu từ trong Bàn Cổ hư ảnh xông ra, chui vào tầng mây linh khí.

Tức khắc, toàn bộ linh khí nhanh chóng bị ép nén ngưng tụ, biến thành một chiếc cự phủ rơi vào tay Bàn Cổ hư ảnh.

Trong sát na Bàn Cổ Phủ triệt để ngưng tụ, một đạo sát cơ vô hình phá diệt hết thảy nháy mắt quét qua toàn bộ chiến trường. "Cư nhiên dựa vào hư ảnh và thiên địa linh lực, dùng tinh huyết để ngưng tụ ra hư tượng Bàn Cổ Cự Phủ, Vu tộc cũng đã dốc hết bài tẩy rồi." Hai người trên Cửu Thiên khâm phục nhìn mười một vị Tổ Vu của Vu tộc.

Lúc này sắc mặt họ trắng bệch, mỗi người đều đã đến giới hạn.

Một kích của Bàn Cổ Phủ hư tượng này chính là thủ đoạn cuối cùng của Vu tộc rồi!

Bàn Cổ Phủ hung hăng trảm về phía trước, từng đạo phủ nhận do linh khí vô tận ngưng tụ cắt ngang hư không, tư thế đó khiến người ta không khỏi liên tưởng đến uy năng khai thiên tịch địa.

Tiếng va chạm kịch liệt vang dội khắp Hồng Hoang, đại địa từng mảng từng mảng nứt ra, vực sâu đen kịt dày đặc kéo dài hàng tỷ dặm khiến người ta nhìn mà kinh tâm động phách.

Mặt biển gần đó dâng lên từng đợt sóng thần cao hơn mười vạn trượng, ngay cả núi Bất Chu cũng thỉnh thoảng nứt ra một đường rạn khổng lồ, lung lay sắp đổ.

Đánh từ mặt đất lên không trung, từ không trung xuống đại dương, toàn bộ thiên địa trở nên rách nát loang lổ.

Những tu sĩ Vu-Yêu bị ảnh hưởng càng vẫn lạc vô số. "Oanh long long!" Vài ngày sau, Bàn Cổ hư ảnh cũng như Nhật Nguyệt Đại Trận gần như đồng thời tan rã.

Thập Nhị Tổ Vu, Đế Tuấn, Thái Nhất cùng đông đảo Yêu Vương đồng thời rơi rụng từ trên cao không xuống, mỗi người khí tức uể oải, chịu trọng thương nghiêm trọng.

Cả hai bên đều không còn sức để đánh một trận nữa, Bàn Cổ hư ảnh dần nhạt đi, Nhật Nguyệt Song Cực Đại Trận cũng vỡ nát không chịu nổi! "Các ngươi còn không ra tay sao?

Muốn nhìn Yêu tộc ta toàn bộ phúc diệt sao?" Đế Tuấn miệng đầy máu tươi hét lên trời.

Đám người Đế Giang của Vu tộc nghe thấy vậy thì tâm kinh đảm sắc, chẳng lẽ Yêu tộc còn hậu thủ?

Lúc này, Thông Thiên và Nguyên Thủy ung dung từ Cửu Thiên hạ xuống, đứng giữa chiến trường, bình tĩnh nhìn hai tộc Vu-Yêu rồi cười nói: "Cuộc tranh giành của hai tộc làm uy hiếp toàn bộ Hồng Hoang.

Phụng mệnh Hồng Quân Lão Tổ, chuyến này tới là để kết thúc ân oán hai tộc." "Vu tộc vốn do trọc tinh của Bàn Cổ hóa thành, tính tình thí sát, minh ngoan bất linh.

Trận chiến này lại do Vu tộc ra tay trước, nên mạt sát Vu tộc để giữ chính đạo cho Hồng Hoang!" Giọng nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn không có chút cảm tình nào, giống như một vị quân chủ ban cái chết cho một tên tiện dân vậy!

Chúng nhân Vu tộc nghe vậy thì hận ý trong mắt gần như phát điên.

Đế Giang gào thét: "Vu tộc ta háo sát sao?

Tại sao không hỏi xem Nhật Nguyệt Song Cực Đại Trận chuẩn bị để làm gì?

Thật sự tưởng Yêu tộc sẽ ngoan ngoãn nghe lời lão nhi Hồng Quân sao?

Không muốn vướng nhân quả nên mới để các ngươi ra tay, hừ!

Thật sự tưởng Vu tộc ta dễ bắt nạt sao?" Lúc này Đế Giang cưỡng ép vận động linh khí, chấp nhận hy sinh tuổi thọ làm cái giá, Bàn Cổ hư ảnh một lần nữa vung quyền.

Vẫn không thể địch lại như thế, vẫn triển hiện sự hùng tráng của Vu tộc, nhưng một kích này lại tràn đầy bi lương!

Hai người thấy vậy cũng không né tránh, đôi tay kết quyết, phân phân tế xuất linh bảo.

Tam Thanh vốn là một phần của Bàn Cổ, công kích của Vu tộc gần như vô tác dụng, chỉ khiến mặt đất bị nghiền nát thêm mà thôi.

Chương 200

Thông Thiên lãnh mạc nói: "Vu tộc, bỏ mặc kháng cự đi, đây là thiên mệnh sở quy, các ngươi bắt buộc phải bị mạt sát!" Dứt lời, hai người một lần nữa ra tay.

Bàn Cổ Phiên và Tru Tiên Kiếm lại xuất hiện giữa thiên địa.

Sau vạn năm tu tập, thực lực của Tam Thanh cũng đã đạt tới cảnh giới khủng bố, Hỗn Nguyên Đạo Chủ hậu kỳ gần như có thể nghiền áp chúng nhân Vu-Yêu.

Chỉ với một kích này, Bàn Cổ hư ảnh triệt để sụp đổ.

Mười một Tổ Vu của Vu tộc bi phẫn nhìn hai người Thông Thiên và Nguyên Thủy. "Đại ca, hiện tại sức mạnh của mọi người đều chẳng còn bao nhiêu, muốn rút lui là không thể nào rồi.

Chỉ có thể để đám nhỏ đi trước, bảo tồn huyết mạch cho Vu tộc ta!

Hậu Thổ muội tử sẽ bảo hộ chúng!" Cộng Công thở dốc nói với Đế Giang, ánh mắt nhìn Đế Tuấn đầy sát cơ.

Đế Giang trầm ngâm một lát, sau đó hung hăng nghiến răng, đôi mắt bắn ra hàn quang, nhìn quanh một lượt rồi nói: "Huynh đệ, lúc này là lúc nguy cấp tồn vong, cái chết của chúng ta có thể đổi lấy tương lai cho Vu tộc cũng là đáng giá!

Liều một phen!" Chúc Dung, Cường Lương và những người khác cũng bi thống nhìn thi cốt trên chiến trường.

Họ không ngờ Vu tộc lại lâm vào kết cục này, liền gật đầu.

Lúc này, bất kỳ ai cũng có thể chết vì tộc quần! "Nhi lang Vu tộc, mau rút lui!

Rút về Hậu Thổ Thành!

Để lại hy vọng cuối cùng cho Vu tộc!" Đế Giang điều động linh khí hô vang khắp chiến trường!

Nghe thấy lời này, các cường giả hậu bối của Vu tộc trên chiến trường như Hậu Nghệ, Hình Thiên, Cửu Phượng, gương mặt mãnh liệt sững sờ.

Thần tình họ phức tạp nhìn các trưởng bối Vu tộc, nghiến răng một cái, trong mắt chứa đầy hận ý, dẫn theo hàng vạn tinh anh Vu tộc nhanh chóng rời khỏi chiến trường, bay về phía Hậu Thổ Cự Thành... "Chạy sao?

Tưởng rằng có thể chạy thoát được sao?" Nguyên Thủy một lần nữa ra tay, Tru Tiên Kiếm hóa thành hàng vạn thanh, giống như một dải ngân hà bạc đâm về phía Hậu Nghệ và đám hậu bối Vu tộc.

Công kích của Hỗn Nguyên Đạo Chủ, nếu trúng phải, hậu bối Vu tộc chắc chắn sẽ toàn quân bị diệt! "Ta còn chưa chết đâu!" Cường Lương trực tiếp lao tới, khai khởi tự bạo, dùng nhục thân của mình để đỡ lấy một kích này, mang theo uy lực hủy thiên diệt địa mà tự bạo!

Sự tự bạo đột ngột này khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn phun ra tiên huyết, bản mệnh linh bảo bị tổn hại, hắn cũng đã bị thương!

Gần như tất cả mọi người có mặt đều ngây dại nhìn vị Tổ Vu của Vu tộc.

Sự quả đoạn quyết nhiên này khiến ai nấy đều phải tâm kinh đảm chiến!

Thông Thiên cũng bắt đầu cẩn thận, không còn đi truy sát những kẻ đang chạy trốn của Vu tộc nữa.

Nhóm người Đế Tuấn của Yêu tộc cũng cau mày lại! "Ha ha ha,

Đế Tuấn, Yêu tộc tận thế đến rồi!" Cường Lương cười lớn một tiếng, sau đó mãnh liệt lao về phía Thái Nhất. "Oanh!" Một tiếng tự bạo, mang theo quyết tâm tất tử xung kích giản trực không ai có thể cản nổi.

Một vị Hỗn Nguyên Đạo Chủ sơ kỳ tự bạo khiến Thái Nhất trực tiếp trọng thương đến mức gần kề cái chết.

Nếu không có Hỗn Độn Chung bảo hộ, đỉnh phong chiến đấu lực của Yêu tộc đã vẫn lạc tại đây!

Đế Giang cũng gầm lên một tiếng, cùng với những Tổ Vu còn lại nháy mắt lao về phía Đế Tuấn, Thái Nhất rồi tự bạo. "Phanh!" "Phanh!" "Phanh!" Từng tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên dày đặc, toàn bộ chiến trường bốc lên từng đám mây nấm khổng lồ.

Thế giới Hồng Hoang rung lắc kịch liệt, khúc tuyệt xướng cuối cùng của Vu tộc, tiếng bi minh đầy bất mãn của Vu tộc đối với Thiên Đạo!

Toàn bộ vị diện Yêu tộc bị nổ cho đứt lìa, giữa bầu trời nứt ra một đạo khe nứt khổng lồ sâu không thấy đáy.

Núi Bất Chu cũng bắt đầu rung chuyển, không biết là do các Tổ Vu vẫn lạc hay do uy năng trên chiến trường!

Chúng nhân chưa kịp phản ứng, nhìn mười một Tổ Vu cùng vô số người Vu tộc điên cuồng tự bạo, kéo theo cả Yêu tộc đi vào con đường hủy diệt.

Ngay sau đó là thiên băng địa liệt, Hồng Hoang dường như sắp sửa băng hội!

Các cường giả ẩn nấp quan sát đều hít sâu một ngụm khí lạnh, ai nấy đều thấy da đầu tê dại trước sự điên cuồng của Vu tộc.

Sự tự bạo không hề sợ chết đó khiến người ta bất giác nảy sinh

lòng kính sợ.

Chiến trường tàn phá, trong tầm mắt chỉ toàn những vết máu loang lổ.

Tu sĩ Yêu tộc mười phần không còn một, còn về phía Vu tộc, ngoại trừ hàng vạn người đã rút lui, những kẻ trên chiến trường đều không còn ai sống sót, toàn bộ đã tự bạo.

Gió lạnh rít gào, một mảnh thê lương!

Nhưng các cường giả Yêu tộc lại không tổn thất nhiều, nhóm người Đế Tuấn tuy trọng thương nhưng qua vạn năm nữa lại là bá chủ Hồng Hoang.

Đế Tuấn hưng phấn nhìn chiến trường, cuồng tiếu nói: "Ha ha ha ha!

Vu tộc, cuối cùng vẫn bại trong tay ta!

Lấy gì mà tranh với Yêu tộc ta?

Cuối cùng chẳng phải vẫn là thân tử đạo tiêu sao?" Nhìn dáng vẻ gần như điên cuồng của Đế Tuấn, trong lòng người của Yêu tộc có chút cảm xúc khó tả.

Hai người Thông Thiên và Nguyên Thủy trên không trung hơi có vẻ chật vật, lúc này vẫn chưa rời đi.

Nhìn Đế Tuấn, họ từng chữ từng chữ nói: "Cũng mời Yêu Vương giao ra Nhật Nguyệt Song Cực Đại Trận, như vậy chúng ta đều có thể thành thật hợp tác!" Nghe thấy câu nói này, tiếng cười của nhóm người Đế Tuấn đột ngột tắt lịm.

Hắn nhìn hai người rồi nói: "Ý của hai vị là ngay cả Yêu tộc ta cũng muốn phòng bị sao?" Ngữ khí có phần không vui!

Chương 201

Thông Thiên thì chẳng hề để tâm nói: "Trận pháp này quá hung tàn, có tổn hại Thiên Đạo, giao cho Tam Thanh bảo quản đi!" "Nếu ta nói không thì sao?" "Yêu tộc có dư địa để mặc cả sao?

Quên rồi sao, lúc này trong Hậu Thổ Thành vẫn còn một vị Tổ Vu đấy!

Thử đoán xem nàng ta có phục thù không?" Nguyên Thủy cũng thản nhiên nói.

Nguyên Thủy đoán không sai, Hậu Thổ quả thực rất phẫn nộ, nhưng nàng không chỉ phẫn nộ với Yêu tộc.

Lúc này Hậu Thổ, vị Tổ Vu cuối cùng còn lại, nhìn về chiến trường xa xăm mà nghiến chặt răng bạc.

Nhìn Vu tộc mười phần không còn một nàng càng thêm bi mẫn vạn phần.

Tam Thanh cư nhiên trực tiếp nhúng tay vào chuyện của Vu-Yêu, vậy thì đừng trách nàng không khách khí!

Bên kia, Đế Tuấn vẫn đang đối trì với hai người Thông Thiên.

Thái Nhất trọng thương, Côn Bằng, Vọng Thư, Nữ Oa và những người khác cũng đã khô kiệt linh khí.

Nhưng nếu giao đại trận ra, vậy chẳng khác nào đem Yêu tộc giao ra cho người ta chưởng khống, để Yêu tộc làm công cho chúng, còn lão nhi Hồng Quân thì tọa thu ngư lợi!

Vậy thì tương lai của Yêu tộc còn gì để nói?

Còn gì để nói đến việc xưng bá Hồng Hoang, còn gì để nói đến tôn

nghiêm của Yêu tộc?

Mấy câu hỏi này bủa vây Đế Tuấn, hắn vốn không phải hạng người nguyện ý sống dưới trướng kẻ khác.

Đế Tuấn nhìn Hi Hòa, nhìn Côn Bằng, mọi người dường như cũng hiểu ý hắn.

Mấy người đồng thời hiến tế tinh huyết.

Trong khoảnh khắc đó, Nhật Nguyệt Song Cực Đại Trận một lần nữa bộc phát quang mang thôi xán, uy áp hạo hãn một lần nữa truyền đến.

Nhật Nguyệt Đại Đạo bắt đầu cuộc dung hợp cuối cùng, Thiên Đạo nguyên thủy nhất bắt đầu hiển lộ.

Đây chính là chiêu để Yêu tộc lập mệnh.

Hồng Hoang vốn đã vỡ nát, lúc này phảng phất như bị sợi rơm cuối cùng đè chết con lạc đà, bắt đầu băng hội.

Bầu trời nháy mắt không còn ánh sáng, các nơi bắt đầu sụp đổ.

Núi Bất Chu cũng oanh nhiên đảo tháp, để lộ ra một cửa ngõ cổ xưa giữa thiên địa.

Vô số đạo viễn cổ đại đạo cuồng bạo trực tiếp tuôn trào ra, quét qua thế giới Hồng Hoang, trong nháy mắt đã sát tử hàng tỷ sinh linh!

Nhìn thấy cảnh này, Thông Thiên và Nguyên Thủy cũng đại kinh thất sắc.

Không ai biết núi Bất Chu cư nhiên lại áp chế các viễn cổ đại đạo!

Lúc này, cảnh tượng này chính xác là tận thế không nghi ngờ gì nữa!

Nhật Nguyệt Song Cực Đại Trận trực tiếp sát tới trước mặt, Yêu

tộc giản trực đã điên rồi!

Đúng vậy, Yêu tộc đã điên rồi.

Thương vong hàng tỷ tộc nhân để đổi lấy sự thống nhất Hồng Hoang, cuộc đọ sức với Vu tộc càng khiến chúng nhân Yêu tộc trở nên điên cuồng.

Lúc này hai người Thông Thiên giản trực là đã đâm đầu vào họng súng của Yêu tộc! "Tru Tiên Kiếm!" "Bàn Cổ Phiên!" Hai người vội vàng dùng bản mệnh linh bảo hộ thể.

Hai vị Hỗn Nguyên Đạo Chủ hậu kỳ cư nhiên bị áp chế tử tử.

Đại trận này thực sự hãi nhân, và cũng càng khiến hai người kiên định ý nghĩ: nếu cư nhiên không giao đại trận ra cũng được, trực tiếp mạt sát cao tầng Yêu tộc là xong, sau đó sẽ có Tam Giáo quản lý.

Tuy có tổn hại công đức, nhưng cách này là trực tiếp nhất!

Sinh tử du quan, hai người không kịp suy nghĩ nhiều, trực tiếp liên thủ.

Linh khí vô thượng phun trào ra, khí thế kham bỉ thiên địa trực tiếp va chạm chính diện với Song Cực Đại Trận.

Núi Bất Chu triệt để sụp đổ, các tộc cũng nháy mắt thương vong vô số!

Sau một chiêu, hai người từ trong luồng sáng rực rỡ xông lên trời cao, đứng sừng sững như thiên thần nhìn xuống quần yêu dưới chân.

Một luồng đại lực bàng bạc như kình đào hải lãng cuồn cuộn dâng trào trên thân thể, áp lực cực lớn cùng uy thế không gì sánh kịp khiến Yêu tộc phải kính sợ. "Đế Tuấn, các ngươi minh ngoan bất linh, vậy thì chịu chết đi!" Yêu tộc dù sao cũng vừa trải qua đại chiến, thực lực của mọi người mười phần không còn một, muốn ngạnh kháng với hai

vị Hỗn Nguyên Đạo Chủ quả thực thập phần bất dịch.

Trên bầu trời, Tru Tiên Kiếm không chút lưu tình đâm xuống, tựa như sao băng giữa ban ngày, trực tiếp xuyên thủng hư không hiện ra trước mặt Đế Tuấn! "Thủ!" Nhìn thấy công kích không thể địch nổi này, Đế Tuấn biết mình không thể giết chết hai người, kết cục tự nhiên là cao tầng Yêu tộc sẽ bị phúc diệt.

Lúc này, có thể bảo vệ được ai thì bảo vệ người đó vậy!

Đế Tuấn, Côn Bằng, Hi Hòa đem Vọng Thư và Nữ Oa bảo hộ phía sau, thản nhiên nghênh tiếp kinh thiên nhất kích!

Lúc này Hậu Thổ cũng đã đến chiến trường, phẫn nộ nhìn cảnh này!

Thân thể nhóm người Đế Tuấn bị đâm xuyên, thần hồn trực tiếp minh diệt.

Thi thể mấy người họ hóa thành một bức tường kiên cố bảo hộ Yêu tộc phía sau.

Họ đều chết trong tư thế đứng, trên người từng lỗ thủng to bằng miệng bát chảy ra tiên huyết nóng hổi, nhưng sắc mặt mấy người lại thập phần thản nhiên!

Ngay lúc Nguyên Thủy chuẩn bị ra tay lần nữa! "Thông Thiên, Nguyên Thủy!

Hai người các ngươi đừng hòng sống sót!" Hậu Thổ lãnh mạc nói: "Nếu dám ra tay lần nữa, ta đảm bảo các ngươi không sống nổi quá một giây!" Dứt lời, Hậu Thổ liền nghiền nát một khối ngọc bội tinh trí.

Chương 202

Dựa vào tu vi của nàng thì đoạn nhiên không thể chiến thắng hai vị Hỗn Nguyên Đạo Chủ, khối ngọc bội này chính là phụ thần một đạo công kích của Luân Hồi Đạo Tôn.

Tức khắc, sức mạnh Luân Hồi Đại Đạo vô biên từ trong ngọc bội tuôn ra, dường như vô cùng vô tận.

Một luồng sức mạnh cư nhiên trực tiếp trấn áp được các viễn cổ đại đạo đang rò rỉ khắp nơi.

Uy áp vô thượng, viễn cổ truyền tới khiến cả Hồng Hoang đều phải úy cụ khí tức này.

Chỉ mới là uy thế của một chưởng, Thông Thiên và Nguyên Thủy sớm đã sắc mặt thảm bạch.

Muốn chạy, nhưng lại bị Luân Hồi Đại Đạo vô cùng cường hoành khống chế, dường như không thể động đậy! "Sư tôn cứu ta!" Lúc này, chưởng ấn trong mắt không ngừng áp sát, Tam Thanh cũng buông bỏ tất cả tôn nghiêm mà lớn tiếng hô cứu!

Ngay lúc đó, trên Cửu Thiên một con cự nhãn xuất hiện, một đạo bạch quang phác thực vô hoa từ trong mắt bắn ra, chiếu lên cự chưởng.

Nhất thời hai bên đấu đến khó phân thắng bại, Thiên Đạo và Thiên Lý trong một chưởng của Luân Hồi tư sát lẫn nhau, tức khắc đại đạo băng hội.

Thông Thiên và Nguyên Thủy phun ra một ngụm tiên huyết, đại đạo tu luyện hàng tỷ năm trên người lúc này bắt đầu sụp đổ.

Hai người kinh khủng vạn phần, điều động toàn bộ khí lực đào

tẩu.

Hậu Thổ cũng bắt đầu hậu triệt, những người Yêu tộc hạnh tồn cũng phi tốc đào ly, nhưng vẫn bị dư ba xung kích.

Yêu tộc gần như toàn diệt, từng người đều chết vì đại đạo băng hội, chỉ có một số ít cao thủ Yêu tộc mới kịp đào thoát!

Uy năng một chưởng của Luân Hồi Đạo Tôn còn mạnh hơn Bàn Cổ hư ảnh vạn lần, một chưởng gần như có thể nháy mắt xé nát Nhật Nguyệt Song Cực Đại Trận.

Đây chính là uy năng của đệ nhất nhân Hồng Hoang!

Mà đây mới chỉ là một chưởng Luân Hồi Đạo Tôn phong ấn trong ngọc bài mà thôi!

Nếu là bản thân Luân Hồi, một chưởng có thể hủy diệt toàn bộ Hồng Hoang!

Sau đó hai luồng sức mạnh dần tiêu hao hết, trong vòng vạn lý trở thành một mảnh hư vô.

Thánh địa của Yêu tộc hoàn toàn bị tồi hủy, trong hư vô hoang lương chỉ còn vô số viễn cổ đại đạo đang gào thét!

Có người bi ai cũng có người hoan hỷ, hai tộc Vu-Yêu đã thối lui khỏi vũ đài Hồng Hoang.

Phượng tộc, Long tộc, Tu Di Sơn, Nhân tộc đồng thời vui mừng, hai tộc Vu-Yêu quá mức cường thế, giờ đây lưỡng bại câu thương.

Trên chiến trường, sau toàn lực nhất kích của Nguyên Thủy, Vọng Thư và Nữ Oa ảm đạm thần thương, trong mắt đầy vẻ bi thích.

Không ngờ Yêu tộc cư nhiên lại lâm vào kết cục giống hệt Vu tộc, Hồng Quân thực sự quá ác độc!

Lúc này khe nứt trên bầu trời ngày càng lớn, viễn cổ đại đạo

không ngừng rò rỉ, điên cuồng tàn phá chúng sinh Hồng Hoang.

Những người tu vi thấp kém nháy mắt bị đại đạo sát tử, kẻ tu vi cao thâm cũng bị viễn cổ đại đạo làm nhiễu loạn đạo tâm, tu vi đại thối, toàn bộ Hồng Hoang lâm vào tai nạn!

Sâu trong Hỗn Độn, tại Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân lãnh mạc hừ nhẹ một tiếng, tế xuất tàn phiến Tạo Hóa Ngọc Điệp, phất tay một cái, một dải bạch quang nhanh chóng bao phủ lên không trung thế giới Hồng Hoang.

Lão nói: "Các viễn cổ đại đạo trong Hồng Hoang này chính là những món bổ phẩm quý hiếm nha!

Mục đích đã đạt được, có những viễn cổ đại đạo này, không tới vạn năm ta liền có thể đạt tới Hợp Đạo Cảnh, lúc đó Luân Hồi lấy gì đấu với ta!" Trong mắt Hồng Quân, Vu tộc, Yêu tộc vân vân, chẳng qua chỉ là quân cờ.

Chết bao nhiêu Hồng Quân cũng chẳng hề bận tâm!

Tạo Hóa Ngọc Điệp vừa xuất thủ, mảnh ngọc trắng muốt liền bao phủ lấy Hồng Hoang.

Những vân lý Linh tắc huyền diệu hiển lộ rõ nét trên thân Ngọc Điệp.

Lúc này, Thông Thiên và Nguyên Thủy trong lòng vui mừng khôn xiết, Sư tôn đã ra tay, hẳn là vạn sự vô ngại.

Ánh mắt Hồng Quân lóe lên hai đạo hàn quang, đôi tay mãnh liệt kết ấn linh quyết, từng đoàn quang mang khổng lồ hiện ra trên Ngọc Điệp, bắt đầu như cuồng phong bão táp mà hấp thụ vào trong!

“Hừ, lực lượng Thiên Đạo Hồng Hoang viễn cổ, Ngọc Điệp hãy hút lấy cho ta!” Hồng Quân lạnh lùng hừ một tiếng, ngón tay không

ngừng biến hóa linh tắc giữa hư không, đại đạo viễn cổ trong không gian liên tục bị chiếm đoạt.

Lúc này, Hồng Quân cũng nhắm mắt tọa thiền!

Mảnh Ngọc Điệp trắng kia, mỗi một phiến đều to lớn như lãnh thổ Yêu tộc, bạch quang lưu chuyển, bên trên khắc sâu vô số cấm chế chú văn, tỏa ra uy áp khủng bố.

Thậm chí so với hư ảnh Bàn Cổ lúc trước, Hồng Quân lúc này còn đáng sợ hơn vạn phần.

Ngọc Điệp càng lúc càng ngưng thực, thần văn xuất hiện càng nhiều, nếu cứ tiếp tục như vậy, Hồng Quân sẽ lập tức có thể đạt tới Hợp Đạo cảnh!

"Oanh long!" Ngọc Điệp biến hóa tạo thành một vòng xoáy khổng lồ, từng luồng đại đạo viễn cổ từ vết rách dật xuất rồi bị hấp thụ.

Đại đạo viễn cổ cơ hồ hình thành một dòng thác hung dũng, cuồn cuộn trút xuống rồi lao thẳng về phía Ngọc Điệp như muốn phá nát nó!

Lực lượng Thiên Đạo viễn cổ là căn bản tồn tại của toàn bộ thế giới này.

Một khi lực lượng này mất đi, cả thế giới viễn cổ sẽ sụp đổ.

Tiềm lực, linh khí, khí vận của một thế giới đều liên kết chặt chẽ với lực lượng Thiên Đạo.

Hành động này của Hồng Quân quả thực điên cuồng đến cực điểm, hoàn toàn ngó lơ an nguy của chúng sinh và sự phát triển của Hồng Hoang.

"Phốc!

Phốc!

Phốc...” Ngọc Điệp giống như một hố đen không đáy, không ngừng nuốt chửng lực lượng Thiên Đạo.

Cùng lúc đó, đại đạo viễn cổ đang tàn phá khắp Hồng Hoang dần bị áp chế!

Vạn ức sinh linh trong Hồng Hoang dập đầu bái lạy, Hồng Quân hiện tại giống như một vị cứu thế chủ đang ổn định lại toàn bộ thế giới!

Chương 203

Thế nhưng, vài vị đạt tới Hỗn Nguyên Chí Tôn trong Hồng Hoang lúc này lại có sắc mặt dị thường khó coi.

Họ nhận ra nồng độ linh khí trong Hồng Hoang đang sụt giảm nhanh chóng, đáng sợ hơn là Tam Thiên Đại Đạo của thế giới viễn cổ đang thoái hóa.

Hồng Quân cư nhiên dùng thủ đoạn đoạt lấy căn cơ đại đạo của chúng sinh!

Ngay cả bọn người Tam Thanh khi cảm nhận linh khí thoái hóa, trong lòng cũng run rẩy mãnh liệt.

Trong tâm trí họ thấp thoáng hiện lên hình bóng Hồng Quân, mang theo một nỗi sợ hãi mơ hồ!

Một trận khủng hoảng không tên càn quét khắp Hồng Hoang.

Tầng lớp dưới sợ hãi đại đạo viễn cổ tiếp tục tàn phá, tầng lớp trên lại lo lắng Thiên Đạo sụp đổ.

Hồng Quân cư nhiên lấy sức một người xâm thực toàn bộ Tam Thiên Đại Đạo của Hồng Hoang.

Không biết vì lý do gì, việc Hồng Quân từng ra tay với Vu tộc, thúc đẩy Yêu tộc và Vu tộc quyết chiến sinh tử, thậm chí việc Bất Chu Sơn sụp đổ, lẽ nào cũng nằm trong kế hoạch của lão?

Một số người cảm thấy kinh tâm đảm chiến, vài vị Ma thần từng giao hảo với Hồng Quân lúc này cũng hoàng khủng bất an.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân nhìn chằm chằm vào Hồng Hoang viễn cổ, tự lẩm bẩm: “Lão phu ẩn nhẫn vạn năm, sáng lập Tam giáo, giáo hóa chúng sinh, bình định loạn thế, khai mở đại đạo, lúc này

cuối cùng cũng sắp đạt tới vô thượng cảnh giới rồi!

Vạn vật Hồng Hoang này có kẻ nào đủ sức ngăn cản Bản tôn?" Lúc này Hồng Quân đang đắc ý vô cùng, đã chạm tới ngưỡng cửa của vô thượng cảnh giới.

Cuộc chiến Vu Yêu cuối cùng cũng đã giúp lão làm được một chuyện tốt, không uổng công tâm huyết bấy lâu nay!

Hiện giờ trong Hồng Hoang, Vu Yêu toàn diệt, Ma tộc thương vong, chỉ còn Nhân tộc tồn tại và đã được giáo hóa hơn phân nửa.

Tất cả đều do một bàn tay vô hình thôi động.

Tại nơi Cửu U, trong Luân Hồi cổ điện, Luân Hồi Đạo Tôn trong lòng đột nhiên máy động.

Một đạo khí cơ khủng bố sâu nhiên giáng lâm toàn bộ Cửu U.

Minh Hà đang bế quan cảm thấy bất an, khí tức này dự báo Sư tôn đang có chút tức giận!

Hồng Hoang lại lâm vào nguy cơ!

"Hồng Quân lão nhi?

Cư nhiên thật sự dám làm chuyện như thế!

Dùng tính mạng Vu Yêu để đập nát trụ chống trời Bất Chu Sơn, thôn phệ vạn đạo căn cơ của Hồng Hoang để thăng tiến, lấy tâm của một người đoạt lực của vạn dân?" "Hảo!

Hảo!

Hảo nha!" Luân Hồi Đạo Tôn liên tiếp nói ra ba chữ "hảo", sắc mặt nháy mắt âm trầm đến cực điểm, đôi mắt dũng động sát ý điên cuồng, hàn quang tứ xạ.

"Hiện tại trong toàn bộ Hồng Hoang này, kẻ dám làm ra chuyện

cuồng vọng như thế, cũng đã trăm vạn năm không thấy rồi.

Vậy hãy để Bản tôn xem thử khoảng cách giữa chúng ta!" Luân Hồi Đạo Tôn đột ngột đứng dậy, sát khí cuồng bạo điên cuồng tuôn ra khỏi cơ thể, ngưng kết thành từng lớp sương mù sát ý thực chất!

Trong đó còn ẩn chứa vô số lực lượng của thế giới!

Luân Hồi Đạo Tôn không chút do dự đấm mạnh một quyền vào hư không, đánh ra một thông đạo không gian sâu thẳm rồi bước chân vào!

Khắc sau, trên bầu trời Hồng Hoang viễn cổ, một quyền ảnh khổng lồ đột nhiên xuất hiện.

Quyền ảnh vô thượng này còn kinh người hơn cả Tạo Hóa Ngọc Điệp, to lớn bằng cả đại lục Hồng Hoang, cực kỳ hãi hùng.

Từng tia lực lượng Luân Hồi ngưng tụ trên quyền ảnh!

Trong khoảnh khắc, cả Hồng Hoang chìm vào bóng tối.

Nơi quyền uy đi qua, vô số sinh linh cảm thấy như có một dãy núi đè nặng lên tim, vô cùng áp bách, khiến người ta không nhịn được mà phủ phục xuống đất bái lạy.

Uy năng như vậy đã vượt xa sự tưởng tượng của chúng sinh Hồng Hoang!

Quyền ảnh đánh mạnh vào Ngọc Điệp, ngạnh sinh bóc tách một mảng lớn đại đạo viễn cổ xuống.

Hình bóng Luân Hồi Đạo Tôn hiện ra từ hư không, sắc mặt âm trầm nhìn ra ngoài Cửu Thiên!

"Hừ, không ngờ ngươi lại ra tay nhanh như vậy!" Hồng Quân không còn tọa thiền nữa, thân hình khẽ động cũng xuất hiện trên không trung đại lục Hồng Hoang.

Trừ những tu sĩ từ Hỗn Nguyên Đạo Chủ trở lên mới hiểu được sự đối trì lúc này, còn lại vạn thiên tu sĩ căn bản không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ thấy vạn vật biến sắc, thật sự kinh tâm động phách!

Luân Hồi Đạo Tôn nhìn Hồng Quân, không nói lời nào, nháy mắt đấm ra một quyền.

Không gian rít gào rồi vỡ vụn, khí thế cuồng bạo hình thành một trận cuồng phong gào thét, sát ý hung dũng ngưng kết thành từng lớp sương đen mang theo lực lượng thế giới vô biên sát hướng Hồng Quân!

Toàn thân linh lực điên cuồng rót vào quyền uy, linh khí rực rỡ kéo dài ức vạn dặm.

Trong thời gian ngắn, nồng độ linh khí toàn Hồng Hoang nháy mắt tăng vọt khiến người ta sợ hãi.

Sức một người mà thay đổi cả Hồng Hoang, vị này quả thực là vạn cổ đệ nhất, uy lực so với Bàn Cổ cũng chẳng kém cạnh gì!

Lúc này, Luân Hồi Đạo Tôn vừa ra tay đã là đại chiêu.

"Luân Hồi Thế Giới Đại Đạo!" Ức vạn dặm linh khí quỷ dị vặn xoắn, huyễn hóa ra Luân Hồi đại đạo vô cùng vô tận.

Từng thế giới hư thực tương sinh, sinh tử, âm dương, nhật nguyệt, băng hỏa... vô số đại đạo tương ứng đều xuất hiện trong một quyền chất phác ấy, mang theo uy thế của thế giới, lực lượng của Luân Hồi!

Thêm vào đó, một hư ảnh thế giới viễn cổ khổng lồ từ trong đại đạo huyễn hóa ra, từ từ thăng lên.

Vĩ lực thế giới vô tận lan tỏa, lúc này Thiên Đạo phát ra tiếng bi minh, Tam Thiên Đại Đạo phảng phất như gặp phải thiên địch, phân phân chạy trốn!

“Oanh!” Không gian rộng hàng ức ức dặm nháy mắt bị chấn sập nghiền nát, từng đạo phong bạo không gian khổng lồ càn quét ra ngoài.

Chương 204

Toàn bộ vạn vật Hồng Hoang rơi vào hỗn loạn cực độ, thế giới Hồng Hoang dường như muốn quay về thời Hỗn Độn.

Đây chính là cuộc tranh chấp giữa thế giới và Thiên Đạo!

Những Ma thần còn lại trong Thập Đại Ma Thần nhìn thế giới trước mắt mà lòng run rẩy không thôi.

Năng lực của Luân Hồi Đạo Tôn quả thực quá biến thái.

Hồng Quân tuy đã hấp thu vạn thiên đại đạo viễn cổ, nhưng nhìn qua vẫn không phải đối thủ của Luân Hồi!

Đối diện, Hồng Quân nhìn chằm chằm Luân Hồi Đạo Tôn, lạnh lùng hừ một tiếng.

Sát ý trong mắt ngưng tụ thành thực chất như những thanh đao kiếm sắc bén.

Ngón trỏ và ngón giữa tay phải chập lại, mãnh nhiên chỉ vào hư không một cái.

Không gian nháy mắt gợn sóng mãnh liệt, một điểm kim quang rực rỡ thăng lên từ trung tâm gợn nước.

Vô số sợi tơ Thiên Đạo viễn cổ như những con sâu, chớp mắt đã vặn vẹo bò đầy khắp thế giới!

Lúc này Hồng Quân chính là bản thể của Thiên Đạo!

Thiên Đạo viễn cổ gào thét, nháy mắt lao về phía thế giới viễn cổ của Luân Hồi.

Một loại sức mạnh không tên khuếch tán ra từ Thiên Đạo kim sắc.

Cuối cùng, nó biến thành một bức Thái Cực Đồ đen trắng đang

xoay tròn.

Uy áp bàng bạc làm lung lay cả căn cơ Hồng Hoang, chính là sự thể hiện chân thực của đạo sinh nhất, nhất sinh nhị!

Tiếng oanh minh vang vọng, tại nơi Thái Cực Đồ đen trắng đi qua, không gian đột nhiên ngưng trệ rồi sụp đổ tan tành.

Một con đường hư vô dài dằng dặc kéo dài từ nơi vô tận, hung hăng trấn áp về phía Luân Hồi Đạo Tôn.

Giống như hai ngôi sao khổng lồ va chạm vào nhau, trong vài nhịp thở, không gian ức ức dặm xung quanh tan biến sạch sành sanh, biến thành một vùng xám xịt hư vô.

Thế giới Hồng Hoang kịch liệt rung chuyển, đại địa nứt ra những vực sâu vạn dặm, nước biển dâng cao vạn trượng nhấn chìm phân nửa đất đai!

Tu sĩ dưới mặt đất phải điều động toàn bộ sức mạnh để chống đỡ trận chiến vạn cổ này!

Hai người vừa chạm mặt đã khiến Hồng Hoang không chịu nổi!

Đôi mắt Luân Hồi Đạo Tôn nháy mắt bắn ra hai đạo huyết quang, hung hăng trừng về phía Hồng Quân.

"Diệt!" Luân Hồi Đạo Tôn lại ra tay, chỉ thấy một tay nhanh chóng kết quyết, nháy mắt đánh ra đủ loại quy luật thế giới.

Những quy luật này đều vây quanh thân cây Thế Giới Chi Thụ, lúc này Thế Giới Chi Thụ mới thực sự là hoàn mỹ thể!

Vô số đạo linh khí khác nhau tụ lại, hình thành một biển linh khí hạo đại, tư dưỡng những quy luật trong Thế Giới Chi Thụ!

Mỗi một đạo quy luật đều ẩn chứa một trọng ý cảnh huyền diệu, mỗi đạo linh khí đều tiềm tàng năng lực hủy thiên diệt địa.

Một chiêu này chính là vô địch!

Trong mắt Hồng Quân cũng hiện lên vẻ cảnh giác.

Cảm giác đe dọa đến tính mạng này lão hầu như chưa từng trải nghiệm qua, lúc này lão hiểu rõ trận chiến này sẽ định đoạt sinh tử!

“Luân Hồi, ngươi cũng thật có thủ đoạn!

Ta cũng hiếu kỳ vì sao thế giới của ngươi luôn bất diệt, hóa ra đã sớm có chuẩn bị!

Dùng linh khí Hồng Hoang tư dưỡng Thế Giới Chi Thụ, lấy Thế Giới Chi Thụ làm vật chứa để bồi dục thế giới, quả là thủ đoạn hay!” Hồng Quân nghiến răng nghiến lợi nói.

Luân Hồi lúc này khinh miệt liếc nhìn một cái: “Bản tôn không giống hạng người nào đó, đoạt đại đạo của vạn dân để thành tựu bản thân, đứng sau lưng đùa giỡn vạn thiên sinh linh.

Hồng Quân, ngươi đáng chết từ lâu rồi!” “Hảo nha!

Để xem Luân Hồi ngươi có bản lĩnh gì!” Luân Hồi không nói thêm lời thừa, Thế Giới Chi Thụ bắt đầu hấp thụ biển linh khí.

Chỉ trong vài giây, Thế Giới Chi Thụ đã nuốt chửng toàn bộ linh khí trong phạm vi vài ức dặm vào trong thân thể, giống như một con thôn phệ cự thú khủng bố.

Một giọt dịch thể trong biển linh khí đó cũng đủ để tạo ra một vị Đại La Kim Tiên, vậy mà Thế Giới Chi Thụ lại nuốt chửng cả biển linh khí ấy!

Đôi mắt Luân Hồi khẽ ngưng lại, bắn ra hai đạo linh khí sâm hàn, đánh ra thủ đoạn mạnh nhất!

Thế Giới Chi Thụ mang theo thế giới vô biên lao thẳng về phía Hồng Quân!

Vạn vật Hồng Hoang mãnh liệt sôi trào, linh khí vạn vật vô tận hình thành một bức tường cao bao vây Hồng Quân.

Thế giới Thiên Lý Chi Thụ lao thẳng tới!

Vô số linh khí rít gào, bắt đầu trở nên trật tự.

Dưới sự điều động của Luân Hồi, linh khí được lợi dụng đến cực hạn, không lãng phí một chút nào!

Linh khí vô tận dưới sự dẫn dắt của Thế Giới Chi Thụ hợp thành từng linh trận khổng lồ, che trời lấp đất oanh sát về phía Thái Cực Đồ.

Lực lượng thế giới ngạnh sinh nghiền nát từng tấc không gian thành hư vô.

Linh khí dày đặc hợp lại một chỗ, tiếp tục gào thét trong hư không hỗn loạn như muốn hủy diệt tất cả, tiếng nổ kịch liệt không ngừng vang lên trên không trung.

Linh khí cuồng bạo giằng xé cùng Thái Cực Đồ đen trắng, sóng linh khí cuồng cuộn khiến Thái Cực Đồ chấn động không thôi.

Thủy triều năng lượng khủng bố càn quét Hồng Hoang, từng dãy núi dài dằng dặc hóa thành tro bụi, những dòng sông lớn bị cuốn lên hư không vạn trượng, sinh linh dày đặc bị nghiền thành mưa máu...

Cả Hồng Hoang như ngày tận thế, linh khí vạn vật bạo động điên cuồng, khắp nơi là hủy diệt, khắp nơi là tử vong, không nhìn thấy một chút hy vọng nào.

Lúc này Hồng Quân như mất trí, cuồng tiếu không thôi!

Chương 205

Dường như đang tận hưởng thời khắc này!

Bọn người Tam Thanh nhìn cuộc tranh phong kịch liệt trên hư không, trong lòng vô cùng ngưng trọng.

Mỗi người đều có tính toán riêng, đồng thời cũng kinh hãi trước chiến lực kinh thiên của Luân Hồi Đạo Tôn.

"Hừ!

Hồng Hoang không chỉ có một nơi này, đợi khi ta đạt tới Hợp Đạo cảnh, muốn khai sáng bao nhiêu cũng tùy ý, sinh tử của vạn vật chỉ là một câu nói mà thôi!

Luân Hồi, vì sao ngươi lại ngoan cố như thế!" Hồng Quân lạnh lùng hừ một tiếng, trong mắt hiện lên một tia thiếu kiên nhẫn.

Bàn tay hư nắm, từng sợi tơ Thiên Đạo viễn cổ kim sắc lan tỏa ra, Thái Cực Đồ cũng bắt đầu hóa thành màu xám.

Đây chính là đại đạo quy nhất, cũng là thủ đoạn cuối cùng của Hồng Quân.

Lúc này hai người chính là đỉnh phong của Hồng Hoang, thánh chủ của vạn vật, căn nguyên của hết thảy!

Hồng Quân mãnh nhiên đâm Thiên Đạo viễn cổ vào hư không, không gian nháy mắt vỡ vụn thành tro bụi.

Đòn tấn công trực tiếp ngó lơ khoảng cách không gian, nháy mắt vượt qua vạn dặm, hung hăng đánh vào mặt Luân Hồi Đạo Tôn, muốn nhất kích tất sát!

Nhìn đòn tấn công tàn độc, Luân Hồi khẽ hừ một tiếng, điên cuồng

thôi động linh lực.

Trong một phần vạn thời gian, Luân Hồi điểm một chỉ vào Thiên Đạo, trực tiếp chấn nát nó.

Cả hai bị đánh bay xa vạn dặm, nhật nguyệt không còn ánh sáng!

"Ba!

Hôm nay Bản tôn sẽ cho ngươi chết được minh bạch!" Nhìn Thiên Đạo hình tròn màu xám đầy sát cơ, Luân Hồi Đạo Tôn bình thản nhìn Hồng Quân, sau đó lập tức trở tay đẩy một cái, tống Thế Giới Chi Thụ ra ngoài.

Thế Giới Chi Thụ mang theo quy luật thế giới vô tận, cuốn theo sóng linh khí hãi hùng, hung mãnh đập vào vòng tròn màu xám!

Cả thế giới đều đang mong chờ thời khắc này.

Cửu U, Tu Di Sơn, Nhân tộc, Đông Hải, Tinh Hải, mọi người đều hy vọng hai người có thể phân cao thấp!

Cả Hồng Hoang chấn động điên cuồng, đại địa vỡ nát, nước biển đổ ngược, dung nham phun trào... vô số tai họa nháy mắt giáng xuống, linh khí trong trời đất một lần nữa giảm mạnh.

Từng đoàn Thiên Đạo viễn cổ bị Hồng Quân mượn trợ Tạo Hóa Ngọc Điệp ngạnh sinh rút ra khỏi thế giới Hồng Hoang.

Khí nguyên cổ lan tỏa, đó chính là Thiên Đạo tồn tại của Hồng Hoang.

Để chiến thắng Luân Hồi Đạo Tôn, Hồng Quân triệt để không màng tất cả, cưỡng ép rút lấy Tam Thiên Đại Đạo, điều động mọi linh khí có thể lợi dụng.

Cách làm này không khác gì một tai nạn cho tất cả tu sĩ Hồng Hoang.

Mất đi căn cơ đại đạo và khí vận, về sau chúng sinh tu luyện sẽ vô cùng gian nan, thậm chí dẫn phát đại kiếp sớm, tu sĩ đạt tới cảnh giới nhất định sẽ bị tổn hại đạo tâm nghiêm trọng.

"Oanh!" Ngay lúc đó, Thế Giới Chi Thụ lao ra, đánh mạnh lên thân Hồng Quân.

Quy luật bị áp chế dần dần hiện ra trên màng bảo vệ.

"Không ổn!" Sau lưng Hồng Quân mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vội vàng dùng pháp lực thôi động Tạo Hóa Ngọc Điệp, đem tất cả đại đạo đã hấp thu ấn lên bề mặt cơ thể.

Một con mắt khổng lồ xuất hiện sau lưng Hồng Quân, Thái Cực Đạo Đồ màu xám bắt đầu chống đỡ.

Đại đạo vô tận tản mác ra chung quanh, phạm vi vạn dặm không còn sinh vật nào sống sót, ngay cả không gian cũng không tồn tại.

Lúc này hai người biến mất khỏi tầm mắt của chúng nhân, nhưng mỗi một động tác đều ảnh hưởng đến toàn bộ Hồng Hoang!

Thiên Đạo Chi Nhãn nhìn chằm chằm về hướng Luân Hồi.

"Hừ!

Trấn áp cho ta!" Hồng Quân hận hận nhìn Luân Hồi Đạo Tôn.

Thực lực của Luân Hồi vượt xa dự kiến của lão.

Giả sử hôm nay có thể may mắn sống sót, e rằng sau này khi quay lại Hồng Hoang, lão cũng sẽ bị quy luật thế giới tấn công điên cuồng, lúc đó có thể dung hợp Thiên Đạo lần nữa hay không vẫn là một ẩn số.

Hồng Quân nháy mắt kết vô số pháp quyết, phát ra bạch quang vô lượng như một mặt trời khổng lồ, một loại vĩ lực vô hình lan tỏa.

Thế giới hỗn độn như nước sôi sùng sục, bộc phát khí thế vô tận,

từng mảng hư không như tấm kính mỏng manh, vụn vỡ từng tấc.

Luân Hồi Đạo Tôn lạnh lùng nhìn Hồng Quân, tay phải từ xa chỉ về phía đối phương.

"Oanh..." Trong không gian hư vô, Thế Giới Chi Thụ mang theo quy luật, mãnh liệt chấn động rồi nổ tung.

Sóng xung kích cuồng bạo xếp chồng thành từng đợt sóng thần máu gào thét, nháy mắt nhấn chìm không gian vô tận.

Tiếng nổ kinh thiên vang vọng trong hỗn độn, không gian và mọi vật chất hữu hình đều bị bốc hơi.

Màng bảo vệ thế giới Hồng Hoang lung lay sắp đổ trước cú va chạm khủng bố, vô số sợi dây quy tắc huyết sắc liên tục đứt gãy.

Hồng Quân lúc này cổ họng thấy ngọt, không kìm được phun ra một ngụm tiên huyết.

Thái Cực Đồ màu xám bắt đầu vỡ vụn, Thiên Đạo Chi Nhãn phía sau cũng bắt đầu khép lại.

Xem ra Hồng Quân không chống đỡ nổi Luân Hồi Đạo Tôn rồi!

Luân Hồi Đạo Tôn mặt không biểu cảm, từng bước đạp không mà tới.

Sát khí cuồng bạo xé rách vô số không gian, uy thế của một vị Ma thần viễn cổ trấn áp vạn vật vạn linh.

Hồng Quân nghiến răng, phun ra một ngụm tinh huyết.

Chương 206

Trời đất tức thì xảy ra dị biến, một con mắt khổng lồ nữa xuất hiện.

Hai con Thiên Đạo Chi Nhãn hiện ra sau lưng Hồng Quân, được tinh huyết nuôi dưỡng, lúc này chúng trở nên dị thường sáng rực.

Hai đạo quang mang huyết sắc rực rỡ bắn ra từ đôi mắt Thiên Đạo, nháy mắt xuyên thủng pháp tắc thế giới, sau đó lập tức huyễn hóa thành vô số sợi tơ Thiên Đạo huyết sắc, dò xét cả thế giới Hồng Hoang.

Tất cả mọi thứ đều không chỗ ẩn nấp.

"Hừ!" Luân Hồi Đạo Tôn lạnh hừ một tiếng, tay phải khẽ đưa ra.

Thế Giới Chi Thụ khổng lồ tức thì xuyên thấu vô số không gian, oanh kích dữ dội lên Thái Cực Đồ phòng thủ của Hồng Quân.

"Phốc!" Hồng Quân trực tiếp bị Thế Giới Chi Thụ kim sắc đánh bay, lang bái ngã xuống đất, tiên huyết lại trào ra nơi khóe miệng.

Chỉ mới hai lần giao thủ, Hồng Quân đã chịu trọng thương nặng nhất trong đời!

Luân Hồi Đạo Tôn đạm mạc liếc nhìn Ngọc Điệp đang hấp thu đại đạo một cái rồi lập tức quay đầu.

Thế Giới Chi Thụ nháy mắt xuyên qua hư không, xuất hiện trước Tạo Hóa Ngọc Điệp.

"Hành vi đoạt căn cơ của vạn dân này, hãy để Bản tôn kết thúc nó đi!" Không đợi Hồng Quân kịp phản ứng, Thế Giới Chi Thụ đập mạnh lên Ngọc Điệp, đánh bay nó xa vạn dặm, tông gãy hết ngọn núi này đến ngọn núi khác.

“Không ổn, hắn muốn đoạt Tạo Hóa Ngọc Điệp!” Hồng Quân tận mắt chứng kiến, hốc mắt muốn nứt ra, đau lòng vạn phân.

Tạo Hóa Ngọc Điệp là bản mệnh linh bảo, nếu lúc này không thể hợp đạo thành công, vậy thì tu vi cả đời cũng chỉ dừng lại ở đây, không khác gì giết lão!

Hai con Thiên Đạo Chi Nhãn sát na gian chặn đường Luân Hồi Đạo Tôn, quang mang huyết hồng chiếu lên thân thể y, phong tỏa mọi linh khí Thiên Đạo.

Nhưng Luân Hồi Đạo Tôn vẫn ngó lơ, phảng phật không hề bị ảnh hưởng.

Thế Giới Chi Thụ tức thì bắn ra kim quang vô tận, trảm đứt từng sợi xích Thiên Đạo, ngạnh sinh phá hủy Tạo Hóa Ngọc Điệp!

“Hống!” Lúc này Thiên Đạo Chi Nhãn dường như bạo nộ, vô số đạo Thiên Đạo Chi Lôi bắt đầu hội tụ thành một biển lôi điện hạo hãn, oanh sát về phía Luân Hồi Đạo Tôn!

“Hừ!

Không tự lượng sức!” Luân Hồi tâm niệm khẽ động, giữa trời đất lan tỏa vô số khí tức quy luật, hình thành đủ loại thế giới huyền diệu.

Có hỏa diễm, có nguyên tố, có không gian, có hư không, có nhân quả... nhưng lại có điểm khác biệt.

Hỏa diễm quy luật tỏa ra hàn khí âm sâm, các nguyên tố tương sinh tương khắc, không gian liên tục gấp khúc vặn vẹo, nhân quả bên trong lại không hề minh xác.

Tất cả đều không giống với những gì thế nhân hiểu biết.

Nói cách khác, những gì thế nhân biết đều là do Thiên Đạo cho phép biết!

Mỗi một loại quy luật đều hình thành một con mắt khổng lồ, uy năng của mỗi con mắt quy luật đều thâm bất khả trắc.

Luồng khí khổng lồ càn quét cả thế giới Hồng Hoang, vô số sinh linh run rẩy dưới quy luật, vô cùng hoảng loạn!

So với hàng vạn con mắt quy luật, hai con Thiên Đạo Chi Nhãn của Hồng Quân hoàn toàn mất đi khí thế!

"...Oanh!" Luân Hồi Đạo Tôn đấm một quyền, bản thể nháy mắt xuất hiện, mang theo vô số mắt quy luật trảm nát xiềng xích quy tắc Thiên Đạo.

Dư ba khủng bố chấn đại địa nứt toác từng mảng.

Thế Giới Chi Thụ hung hăng chém vào Tạo Hóa Ngọc Điệp.

"Răng rắc!" Một tiếng động giòn tan vang lên, Tạo Hóa Ngọc Điệp vỡ nát!

Bản mệnh linh bảo Ngọc Điệp của Hồng Quân đã bị Luân Hồi Đạo Tôn sinh sinh nghiền thành phấn vụn!

Hồng Quân ở phía xa không kịp phản ứng.

"Vỡ rồi?

Tạo Hóa Ngọc Điệp không còn nữa?

Luân Hồi có loại thực lực này sao?

Chẳng lẽ là Hợp Đạo cảnh?" Cả thế giới Hồng Hoang đang dao động, trời đất thất sắc.

Vùng đất rộng ức vạn dặm bắt đầu sụp đổ, cuốn phăng mọi vật chất.

Luân Hồi Đạo Tôn ngẩng đầu nhìn Hồng Hoang đang tan vỡ, sắc mặt ngưng trọng!

Lúc này, vạn thiên mắt quy luật ở sau lưng Luân Hồi, một hư ảnh Luân Hồi Bàn khổng lồ bằng không sinh ra.

Hư ảnh của vũ trụ vô lượng, từ sinh tới tử, từ tồn tại đến hủy diệt, từng thế giới nổ tung rồi diễn hóa, vô số vũ trụ trọng sinh rồi phá diệt.

Đây chính là Luân Hồi chi đạo!

Tiếng oanh oanh không ngừng vang vọng, một luồng lực lượng Luân Hồi khủng bố bao trùm toàn bộ Hồng Hoang.

Mọi không gian nháy mắt bị bao bọc, thời không khu vực này cũng ẩn hiện sự vặn xoắn.

Luân Hồi lúc này muốn lấy sức một người để điều động Hồng Hoang, phân phối lại quy tắc đại đạo!

Hồng Quân lúc này trong lòng như có sóng lớn vỗ bờ, hoảng loạn, sợ hãi, tật đố chiếm cứ tâm thần.

Lão mãnh nhiên thôi động những mảnh vỡ Ngọc Điệp bắt đầu hấp thu lực lượng đại đạo của vạn vật sinh linh trong Hồng Hoang.

Cách làm điên cuồng này khiến người ta kinh tâm đảm chiến.

Không gian Hồng Hoang tan vỡ, những mảnh Ngọc Điệp bay khắp mọi ngõ ngách, phát hiện sinh mệnh liền bám vào hút sạch.

Từng đợt tu sĩ nháy mắt tử vong, đạo tâm bị hút cạn.

Chương 207

Chỉ trong nháy mắt, thương vong trong Hồng Hoang đã lên tới bách ức, thảm khốc hơn bất kỳ trận chiến nào trước đó!

Lúc này dung nhan Hồng Quân nháy mắt già nua, thỉnh thoảng phát ra tiếng thống khổ, gương mặt già nua vặn vẹo thành một đoàn, khí bạo lệ ngưng tụ trong đôi mắt.

Hồng Quân lúc này đang chịu đựng sự trừng phạt nhân quả của Thiên Đạo để cưỡng hành thôi động cảnh giới!

Đất Hồng Hoang bắt đầu phun ra huyết vụ, vô số sương mù bắt đầu ngưng tụ trước mặt Hồng Quân thành một biển máu.

Mỗi một giọt dịch thể huyết sắc đều ẩn chứa năng lượng vô cùng khủng bố, khẽ rung động giữa hư không cũng đủ làm không gian vạn dặm xung quanh biến thành hư vô.

Huyết hải xuất hiện lập tức thôn phệ toàn bộ không gian, ngay cả Luân Hồi đại đạo cũng bị khắc chế trong biển máu vô biên!

Ánh mắt lãnh khốc vô tình của Luân Hồi lộ ra một tia sát cơ thực chất: "Hồng Quân, quả thực hết thuốc chữa!" Hồng Quân biết cơ hội hiếm có, ánh mắt trở nên vô cùng hung ác.

Mất đi phân nửa tinh huyết, sắc mặt lão trắng bệch như tờ giấy, cả người run rẩy kịch liệt!

Tinh huyết từ miệng ép ra, phun lên biển máu!

"Oanh!" Một trận khí thế vô cùng cuồng bạo nổi lên, cả thế giới hỗn độn bạo động, mãnh liệt đánh nát Thế Giới Chi Thụ, hung hăng trấn áp xuống Luân Hồi Đạo Tôn.

Luân Hồi lúc này dần nhắm mắt lại, từng sợi tơ quy luật xuất hiện

trong thức hải, phảng phật xuyên thấu hư không vô tận, vượt qua vạn ức năm Luân Hồi.

Đó chính là uy thế Ma thần từ thuở khai thiên tích địa!

Là đại năng thiên địa có thể cường sát cả Bàn Cổ!

Khí thế vô cùng tận như liệt hỏa, trong chớp mắt bao bọc lấy huyết hải.

Sức mạnh bản nguyên Ma thần lần nữa xuất hiện, phá diệt mọi uy năng viễn cổ mà ngay cả Hồng Quân cũng chưa từng thấy qua!

Hồng Quân nhìn vạn vật trong huyết hải, lúc này trong lòng dâng lên từng đợt hàn ý, lập tức rút lui, đào vong.

Gió lạnh vang vọng giữa trời đất, cả thế giới Hồng Hoang trở nên sâm hàn vạn phân, trời đất không còn màu sắc.

Lúc này Thiên Đạo và các quy luật đều áp chế tự thân, trong Hồng Hoang chỉ còn lại một luồng uy năng Ma thần hủy thiên diệt địa truyền ra.

"Hồng Quân!" Luân Hồi từng chữ một thốt ra, sát ý lẫm liệt lan tỏa.

Luân Hồi Ma Thần bắt đầu nhìn thế giới Hồng Hoang như nhìn một bản đồ trong tay, lãnh quang lập lòe, vô tình lãnh huyết đến cực điểm.

Hiện tại vạn vật trong mắt Luân Hồi chẳng qua chỉ là cát bụi, chúng sinh như kiến cỏ, vạn vật đều có thể sát!

"Ma thần chi uy?" Trong tận cùng con ngươi Hồng Quân lóe lên một tia kinh hãi.

Từng đợt hàn ý dâng lên trong lòng lão.

Chúng sinh may mắn sống sót trong Hồng Hoang lúc này nhìn thấy

chân thân Luân Hồi, bao gồm cả Tam Thanh, Nữ Oa, Hậu Thổ, Nhân tộc, Thái Thản tộc... lúc này sự kính sợ càng thêm sâu sắc.

Gương mặt lãnh tuấn của Luân Hồi Đạo Tôn hơi ngưng trọng, cơ thể mãnh nhiên bắn ra quang mang huyết sắc vô tận, giống như một vầng thái dương khổng lồ, nháy mắt xua tan bóng tối xám xịt.

Toàn bộ thế giới Hồng Hoang được nhuộm thành một màu huyết sắc thần thánh.

Tuy chân thân Luân Hồi nhìn rất đáng sợ, nhưng y lại chắp hai tay, nâng lấy Hồng Hoang đang vỡ nát vào lòng bàn tay.

Lực lượng Luân Hồi đại đạo lần nữa hiển lộ, cả thế giới Hồng Hoang hồi phục bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được, sơn xuyên hà lưu tái hiện, cỏ cây sinh trưởng.

Đây chính là Luân Hồi đại đạo, Luân Hồi thế gian đều nằm trong lòng bàn tay y.

Một lần nữa điều hòa quy luật, Thiên Đạo Luân Hồi có thể gọi là tái tạo Hồng Hoang!

Những đại Ma thần khác đang đứng trong không gian nhìn thấy cảnh này cũng không khỏi sợ hãi kính phục thủ đoạn của Luân Hồi!

Lúc này Hồng Quân đang vạn dặm đào vong, xuyên qua vô số hạn chế không gian để ra ngoài vị diện!

“Chạy?

Bản tôn đã đồng ý chưa?” Luân Hồi đặt thế giới Hồng Hoang lại chỗ cũ, một tay hút mạnh.

Hồng Quân đang ở ngoài vị diện đột nhiên cảm thấy một lực hút không thể kháng cự, khi kịp phản ứng thì lão vẫn đang ở chỗ cũ!

“Không thể nào!

Không thể nào!" Nhìn thế giới Hồng Hoang trước mắt và một Luân Hồi đầy sát ý, Hồng Quân có chút thất thần, gương mặt già nua đầy vẻ không thể tin nổi.

Hồng Quân gào thét: "Ngươi chưa đạt tới Hợp Đạo cảnh, vì sao có thể thao túng ý thức của ta!

Thủ đoạn gì đây?" "Lẽ ra ta nên gạt bỏ sạch lũ Ma thần các ngươi từ sớm, lũ phế vật này làm sao có thể vượt qua ta!" Luân Hồi không để ý tới Hồng Quân, đạm mạc liếc nhìn một cái sau đó mãnh nhiên xoay người, đấm một quyền về phía lão.

Hồng Quân nhìn quyền đầu oanh sát không chút lưu tình của Luân Hồi Đạo Tôn, dưới nguy cơ sinh tử, phản ứng bản năng khiến lão triệt để điên cuồng, mãnh nhiên thiêu cháy nốt phân nửa tinh huyết còn lại.

Nháy mắt, vô số thần bí phù văn xuất hiện trước thân Hồng Quân, từng đạo quang mang huyền diệu lưu chuyển.

"Phanh..." Một quyền đánh lên phù văn, trời đất dâng lên một đóa khí lãng khổng lồ càn quét vạn dặm.

Thế giới Hồng Hoang vừa được Luân Hồi ngưng hợp lại có xu thế vỡ nứt.

Hồng Quân bị đánh lún sâu xuống lòng đất mấy chục vạn trượng.

"Chết đi!" Luân Hồi Đạo Tôn trong thân hình thần ma lại vung quyền.

Quyền đầu mang theo cự lực vô tận, từng đấm từng đấm nện lên người Hồng Quân!

"Đại thế đã biến rồi!" Chúng sinh thở dài...

Ở cách xa vạn dặm để bảo mệnh, Nguyên Thủy và Thông Thiên

nhìn cảnh tượng trước mắt mà không khỏi hậu sợ.

“Sư huynh, chúng ta phải làm sao đây?

Chương 208

Nhìn thế này Sư tôn nhất định vẫn lạc rồi!" Thông Thiên lo lắng hỏi.

Nguyên Thủy lại khinh miệt nói: "Vẫn lạc thì đã sao.

Nhìn Hồng Hoang hiện tại xem, hoàn toàn được trọng tố, nhưng giáo phái nhị vị chúng ta sáng lập vẫn tồn tại.

Sư tôn?

Ai là Sư tôn cũng không quan trọng, quan trọng là bản thân chúng ta thế nào!" "..." Lúc này trên chiến trường, không còn cảm giác được khí tức của Hồng Quân!

Sau khi xác nhận, Luân Hồi mới thu hồi chân thân, nhìn chiến cục hư vô, y cũng đạm nhiên rời đi.

Trận đại chiến sáng thế lần nữa hạ màn, chỉ là mọi người không biết, Hồng Quân vẫn chưa chết hẳn.

Tại một không gian ẩn mật, một đạo tàn hồn của Hồng Quân bắt đầu xuất hiện, khí tức uể oải, không ai có thể phát giác.

Đạo tàn hồn này cư nhiên lại có khí huyết Ma thần và quy luật tồn tại!

Trong ánh mắt tàn hồn tràn ngập oán hận, không lâu sau liền cười nói: "Luân Hồi, ngươi cũng không ngờ ta đã chuẩn bị một chiêu này chứ?

Thế nhân đều biết Hồng Quân ta có ba đạo pháp thân, nhưng chuyện này làm sao họ hiểu hết được?

Đạo Ma thần chi thân thứ tư này chính là đặc biệt chuẩn bị cho

ngươi!" Trong mắt Hồng Quân vẫn còn nhiều kế hoạch, đạm nhiên phiêu lãng vào hư vô!

Trong cả đại lục Hồng Hoang vẫn còn những quân bài ngầm mà lão để lại.

Thời gian thấm thoát trôi qua, ngàn năm đã lưu thệ trong quá trình phục nguyên của Hồng Hoang.

Đại chiến ngàn năm trước khiến chúng sinh các tộc đều mệt mỏi.

Trong ngàn năm này, Thái Thản tộc ở phương Tây đã được Thôn Phệ Lão Tổ đưa rời khỏi Hồng Hoang.

Để bồi thường, vị tộc trưởng trẻ tuổi của Thái Thản tộc trước khi đi đã để lại Huyền Ngọc Đỉnh dùng để cường hóa nhục thân tại đại địa Nhân tộc, cũng là báo đáp ân tình của Hoàng Thiên!

Tam giáo vẫn tồn tại trong thế giới này.

Ngoại trừ một số ít Hỗn Nguyên Chí Tôn hiểu rõ biến động của đại chiến năm đó, đại bộ phận còn lại đều cho rằng Hồng Quân lão tổ vì cứu vãn Hồng Hoang mà thân tử đạo tiêu, mấy người Tam giáo càng được vạn dân kính ngưỡng!

Ngàn năm qua Tam giáo không những không suy lạc mà còn trở thành chủ lưu của Hồng Hoang!

Trong Long Uyên, Long Vương ngồi trên cao, sừng sững giữa thương khung, đôi mắt lộ ra uy nghiêm vô tận.

Đối diện y là hai bóng người có khí tức bàng bạc không kém, đứng sững giữa thiên địa tứ phương, chính là Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân.

Đứng sau họ cũng là những nhân tài đỉnh tiêm của các tộc, hiển nhiên đây là một cuộc hội nghị của toàn thể Thần Thú tộc!

“Chư vị, từ sau đại chiến đến nay đã ngàn năm.

Nếu không nhờ Luân Hồi Đạo Tôn ra tay, tử tôn của ta e rằng đã tuyệt diệt rồi.

Giờ đây Thiên Đạo và thế giới cộng tồn, huyết mạch chi lực của chúng ta cuối cùng cũng có thể truyền thừa xuống.

Các tộc Thần Thú cũng thu hoạch được nhiều hảo xử!” “Chỉ là, ta nghe nói gần đây có vài tiểu tộc không biết tốt xấu, đang xâm nhập Nhân tộc?

Chiếm núi xưng vương?

Ăn thịt người?” Long Vương đột ngột mở mắt, nháy mắt vạn vật lưu chuyển, nhật nguyệt giao hoán, khí thế uy nghiêm nói: “Thật không biết sống chết, không biết Nhân tộc là nơi được Luân Hồi Đạo Tôn che chở sao?

Hành kính như thế quả thực là tự tìm đường chết!” Nguyên Phượng cũng hiểu rõ, từ khi đại lục Hồng Hoang được Luân Hồi Đạo Tôn cải biến, các tộc Thần Thú bất luận lớn nhỏ đều nhờ quy luật quay về mà huyết mạch chi lực bùng nổ, thực lực tăng cao.

Vì thế chúng lại nhắm mục tiêu vào Nhân tộc!

Nhân tộc do chưa có một cường giả thực thụ nên hiện tại cũng vô năng vi lực, căn bản không ngăn cản nổi, đó cũng là lý do Long Vương triệu tập mọi người.

“Đúng vậy, có vài tiểu tộc cần phải bị thu xếp lại!” Thủy Kỳ Lân nãy giờ im lặng liền nắm chặt nắm đấm nói: “Trận chiến Vu Yêu tuy bị Hồng Quân lợi dụng, nhưng ta biết sau này Hồng Hoang sẽ do Luân Hồi Đạo Tôn làm chủ, mà Nhân tộc là nơi Ngài ấy che chở.

Theo ta biết thì Thanh Đế Thanh Y lúc này đang ở trong Nhân tộc giáo hóa một phương!

Cuộc tranh chấp của Nhân tộc về sau chính là cuộc tranh chấp của thiên hạ Hồng Hoang!" "Nói rất đúng!

Các đại tộc Thần Thú chúng ta chỉ cần chiếm một chỗ trong Nhân tộc, hưởng thụ sự triều bái của họ, khí vận Nhân tộc cũng có thể cho chúng ta dùng!" Long Vương nhìn mọi người nói: "Sau này kẻ nào muốn tranh, thì cứ đi mà thắng Luân Hồi Đạo Tôn rồi hãy nói!" Tại vùng đất phía Bắc thế giới Hồng Hoang, kỳ phong hiểm hóc, sơn mạch trùng điệp.

Lúc này Nữ Oa lại không tâm trí nào thưởng ngoạn cảnh đẹp, nàng bước đi vô định trong Hồng Hoang như đang mang tâm sự.

Tại lãnh thổ tàn dư của Yêu tộc, các loài yêu cùng chung sống trên mảnh đất này.

Từ sau đại chiến, Yêu tộc luôn ở đây tu dưỡng sinh tức.

Yêu tộc bây giờ đã không còn nhuệ khí như xưa, trừ một số ít đại năng, phần lớn là thế hệ mới sinh ra trong trăm năm qua, căn bản không có lòng tranh đấu.

Họ sống tự do tự tại, ngao du giữa trời đất.

Yêu tộc thiên tính sùng thượng tự do, Nữ Oa nhìn Yêu tộc tung hoành sơn dã như hiện tại cũng khẽ mỉm cười.

Họ sống thế này cũng tốt, hà tất phải tranh đoạt mảnh thiên địa kia, để rồi cuối cùng lại làm áo cưới cho kẻ khác!

Nữ Oa không làm kinh động bất kỳ ai, lặng lẽ đi qua từng thôn lạc Yêu tộc.

Giờ đây Yêu tộc bao dung nhiều chủng tộc, tự nhiên có những tập quán riêng, nhưng ai nấy đều du nhiên tự đắc!

Nàng thong thả đi về hướng Đông, bước vào vùng đất giàu có của

Vu tộc.

Những bộ lạc Vu tộc cổ xưa được thành lập, tu sĩ Vu tộc đang cung phụng mười một vị Tổ Vu.

Người thống ngự Vu tộc hiện giờ không phải Hậu Thổ mà là bọn Hậu Nghệ và các hậu bối sống sót sau đại chiến!

Tiếp đó là vùng đất Nhân tộc phồn vinh nhất ở phía Đông.

Lúc này quy mô Nhân tộc hầu như bao phủ nửa cái Hồng Hoang.

Chương 209

Trong đó, Nhân giáo do Lão Tử sáng lập là phồn vinh nhất, Xiển giáo của Nguyên Thủy và Tiệt giáo của Thông Thiên cũng đã tiến vào Nhân tộc!

Nhìn từng tòa thành trì có những người quản lý khác nhau, Nữ Oa luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Tòa thành này có đồ đằng này, tòa kia lại có hình tượng Lão Tử, có cả đồ đằng Long tộc, Phượng tộc!

Nhìn tộc quần do chính mình sáng tạo đã vươn tới đỉnh phong Hồng Hoang, Nữ Oa không khỏi hoảng hốt.

Một chủng tộc không có bất kỳ ưu thế tiên thiên nào, vậy mà trong vạn năm qua đã dựa vào sự kiên trì bất diệt để cuối cùng cũng thấy được ánh mặt trời!

Hiện giờ nhìn lại, cũng cần phải tìm kiếm khí vận trong Nhân tộc để đứng vững căn nguyên!

Đại thế lúc này chính là đại thế của Nhân tộc, mỗi đại năng trong Hồng Hoang đều nghĩ vậy, ngay cả Tiếp Dẫn và Bồ Đề ở phương Tây cũng đã đến đây để chia một chén canh!

Tại một khu rừng núi của Nhân tộc, một nam tử tu sĩ đang tọa thiền, cởi trần để lộ cơ bắp rắn chắc, khí tức không ngừng thăng tiến.

Cơ Hiên Viên tỉ mỉ cảm nhận sự biến hóa xung quanh, sợ bỏ lỡ một chi tiết nhỏ nào, đôi mày khẩn trương nhíu lại!

Ngay lúc đó, một luồng khí tức vô biên ập tới, lặng lẽ không tiếng động nhưng lại dị thường nguy hiểm.

Cơ Hiên Viên đang nhắm mắt cảm nhận dường như có sát giác,

liền dùng thế lôi điện vỗ tay xuống đất, bay vọt lên không rồi thối lui ra xa, nhưng trên má vẫn xuất hiện một vết rách, tiên huyết chảy dài xuống má!

Cơ Hiên Viên chẳng hề để ý đến vết thương, chỉ thở dài một tiếng, nhìn những lá trúc trên mặt đất mà bất lực nói: "Sư phụ, con không trốn nổi nha!

Người đang đè nén cảnh giới mà!" Một thanh lệ nữ tử phiêu nhiên xuất hiện, như tiên tử hạ phàm nhìn Cơ Hiên Viên nói: "Còn phải hỏi sao?

Hiện tại ngươi đã là một vị Tiên Đế, thật kém cỏi!

Bảo ngươi triển khai Nhân Gian Đại Đạo để cảm tri tấn công, vì sao vẫn trúng chiêu?" Nữ tử này tự nhiên là tiểu đệ tử Thanh Y của Luân Hồi Đạo Tôn.

Ngàn năm qua nàng vẫn lưu lại Nhân tộc, thực lực của Cơ Hiên Viên cũng phi tốc thăng tiến đến thủy chuẩn Tiên Đế.

Chỉ là Thanh Y thân là Hỗn Nguyên Đạo Chủ mà đi thử thách Hiên Viên thì quả thực có chút bắt nạt người!

Sau đó hai người quay về thành trì.

Nơi này nằm ở phía Nam Nhân tộc, ngàn năm qua Hiên Viên đã giúp thôn lạc hội tụ thành thành phố.

Có một vị đại năng bảo hộ, chúng dân tự nhiên phụng Hiên Viên làm Thành chủ!

Trong ngàn năm qua, từ việc đối phó sơn phỉ đến xử lý lưu dân Vu tộc, rồi vài năm trước là cuộc huyết chiến với viễn cổ thú tộc, tất cả đều giúp Cơ Hiên Viên trưởng thành thành một Thành chủ hợp cách!

Nơi biên cương thế lực Nhân tộc ngày càng bị nhiều thú tộc viễn

cổ quấy nhiễu.

Từ khi quy luật quay lại Hồng Hoang, khắp nơi đều thấy những loài thú thức tỉnh huyết mạch!

Một khi chuyện này xảy ra, chỉ cần Cơ Hiên Viên không chết, Thanh Y tuyệt đối sẽ không ra tay.

Có đôi khi nhìn tộc nhân bị đồ sát mà mình lại phân thân phạp thuật, Cơ Hiên Viên luôn hy vọng Sư phụ ra tay giúp đỡ, nhưng nàng không hề làm vậy.

Sau đó Sư phụ chỉ để lại một câu: "Quá yếu, đã yếu nhược thì không có tư cách nói chuyện!" Đôi khi Cơ Hiên Viên thật sự không hiểu cách nghĩ của Sư phụ.

Vừa về đến thành, từ xa đã có người hạ cầu treo hộ thành xuống, vệ binh trên tường thành vội vàng đứng thẳng cung nghênh Cơ Hiên Viên trở về.

Vài vị lão giả trong nội thành đang tiêu cấp chờ đợi y!

Khi Cơ Hiên Viên vào thành, mấy vị lão giả lập tức vây lại quỳ xuống đất hô lớn: "Hiên Viên Hoàng Đế, đại sự không ổn!" Cơ Hiên Viên vội vàng đỡ họ dậy: "Có việc gì quan trọng?" "Bẩm báo Hiên Viên Hoàng Đế, trong mạch nước ngoài thành có dị thú nha!

Đã có vài người mất tích gần mạch nước, e rằng con dị thú đó đang tác loạn!" Một lão giả tiêu cấp nói: "Mấy vị tu sĩ trong thành cũng đã đi, nhưng đều đi mà không về!" "Phải đó, nên chúng tôi mới chờ Ngài về!" Một lão giả khác quỳ xuống: "Mong Hiên Viên Hoàng Đế trừ hại cho dân!" Những người còn lại cũng lần lượt quỳ xuống.

Hiên Viên gật đầu đồng ý, sau đó lập tức bay về phía mạch nước!

"Ta phải xem thử loại yêu vật nào đang tác quái!" Sau một hồi tìm kiếm, Hiên Viên cảm tri được một đạo khí tức viễn cổ trong mạch

nước.

Từ sau trận đại chiến đó, những dị thú thức tỉnh ngày càng khó xử lý!

Xác định được khí tức, Hiên Viên điều động linh khí, tung một chưởng vào mặt nước rộng bách trượng.

Tức thì đoạn sông dài bách trượng bị một chưởng chặt đứt.

Chỉ thấy dưới đáy sông đầy bùn lầy đang nằm một con cự xà dài bách trượng, đuôi xà phân nhánh như một chiếc đinh ba bằng thép.

Cự xà ngẩng đầu nhìn Hiên Viên trên không, thè cái lưỡi đỏ hỏn, đồng tử dài hẹp khóa chặt mục tiêu!

"Lại có người tới nộp mạng?

Ta sắp ăn không nổi nữa rồi!" Cự xà chẳng hề sợ hãi, vặn vẹo thân hình.

Trong bụng nó chứa đầy hài cốt, dưới bùn đáy sông cũng có hài cốt của hàng vạn người!

Trong đó không thiếu khí tức tàn lưu của các cao thủ!

Nhìn những hài cốt vỡ nát đó, sắc mặt Hiên Viên nháy mắt âm trầm.

Có nhiều người bị hại như vậy, con cự xà này nhất định đã tàn phá ở nơi khác rồi mới tới đây, những hài cốt này bị nó giữ lại như chiến lợi phẩm!

Hiên Viên mặt lạnh như tiền, một kiếm chém ngược lên.

Kiếm khí mông lung, sâm hàn tỏa khắp, một đạo kiếm khí màu hồng nhạt rời kiếm lao về phía cự xà với tốc độ cực nhanh.

Không khí dường như bị thiêu đốt, dòng nước vừa bị một chưởng

phá khai lúc này càng bị những đạo kiếm ý phân cắt như những miếng đậu hũ, cảnh tượng dị thường quỷ dị.

Kiếm quang đánh vào thân thể cự xà nhưng không có phản ứng gì, chỉ thấy nó lại vặn mình một cái, nháy mắt nhảy vọt lên bờ.

"Có chút bản lĩnh?

Ngay cả vảy của ta cũng không chém vỡ được?

Lão phu đã thức tỉnh huyết mạch Thượng cổ Câu Mãng, tiểu bối Nhân tộc mà muốn làm bị thương ta?" Cự xà thè lưỡi trào phúng: "Xem ra cấp bậc Tiên Đế cũng đủ để làm bổ phẩm cho ta rồi!" Nói đoạn, cự xà há to cái miệng đỏ ngòm, hai chiếc răng độc dị thường nguy hiểm.

Chương 210

Hiên Viên đứng vững, tung ra một đạo kiếm quang.

Kiếm khí như sóng dữ ngoài biển khơi, mang theo khí thế lãnh liệt nghiền nát vạn vật chém vào răng độc của cự xà.

"Bành!" Một tiếng động trầm đục vang lên, hai chiếc răng độc của cự xà bị đánh gãy, độc dịch màu tím lẫn với máu chảy ra.

Cự xà đau đớn lùi lại, đôi đồng tử dài hẹp nhìn chằm chằm Hiên Viên: "Ngươi... khu khu Tiên Đế mà cư nhiên thương được lão phu?

Sư tôn ngươi là ai?

Tu theo đạo gì?" Những câu hỏi này Hiên Viên thực sự không trả lời được.

Về phần vì sao dùng kiếm, là vì Sư phụ cũng dùng kiếm.

Hắn căn bản không tu luyện kiếm đạo một cách hệ thống, chỉ là trong những lần tu luyện trước đây, bị Sư phụ ngược đãi quá nhiều nên vô tình nắm bắt được chút ít!

"Hừ!

Kẻ sắp chết không cần hỏi nhiều!" Một đạo tất sát kiếm khí đột nhiên bùng phát, Hiên Viên cầm trường kiếm khí thế như hồng đâm vào đầu cự xà, muốn nhất kích tất sát!

Vạn thiên chiêu thức thôi động, giống như một trận long quyển phong tập kích cự xà.

Cự xà lúc này không chạy trốn, chỉ thấy vảy ở phần đuôi bắt đầu mọc dài ra và biến thành màu đỏ huyết, đuôi nó quất mạnh, cái đuôi như đinh ba thép đánh thẳng vào kiếm khí của Hiên Viên.

Dòng nước nháy mắt vỡ vụn, thủy lưu kích đãng, xung quanh cũng bắt đầu chấn động.

Theo sau cái đuôi là vô số miếng vảy xà sắc bén như lưỡi đao!

Mỗi một miếng vảy đều ẩn chứa sát cơ, vảy dày đặc có thể dễ dàng xé xác một vị Tiên Vương!

Nhưng sát chiêu của cự xà trong mắt Hiên Viên chỉ như trò trẻ con, uy lực còn chẳng bằng những lá trúc mà Sư phụ tùy tiện ném ra!

"Nhân Gian Đạo!" Hiên Viên thầm quát!

Nhân Gian Đại Đạo nháy mắt bao phủ tứ phương, những miếng vảy kia trong mắt Hiên Viên trở nên chậm chạp vô cùng.

Hiên Viên khẽ điểm một cái, Nhân Gian Đạo bao phủ lấy chúng, sau đó phất tay, những miếng vảy đó liền bay ngược lại phía cự xà!

Tiếp sau đó, trên không trung trút xuống từng trận mưa máu.

Con cự xà bách trượng lúc này bị cắt thành từng khúc, từng khối thịt vụn rơi đầy mặt đất.

Sau khi giải quyết xong cự xà, Hiên Viên không rời đi mà cảnh giác nhìn về phía rừng sâu: "Không biết đạo hữu nào đã đứng xem nãy giờ, có thể hiện thân nhất tụ chăng?" Dứt lời, một bóng người xuất hiện cách đó không xa, khoác đạo bào, đạp tường vân tới trước mặt Hiên Viên!

Đó là một trung niên nhân, chắp tay nói: "Tiểu hữu hảo thủ đoạn, không biết thi hài dị thú này đạo hữu định xử lý thế nào?" Hiên Viên nhíu mày, nhất thời không hiểu ý của nam tử này, nhìn vẻ mặt hắn thì lẽ nào thi hài này có ích?

Trung niên đạo bào nam tử nhìn sắc mặt Hiên Viên liền vội vàng nói: "Đạo hữu nếu không nỡ, tại hạ có thể trả giá cao!

Đạo hữu hãy xem!" Nói đoạn, nam tử lấy ra một cái hồ lô, đổ ra một viên đan dược.

Đan dược tỏa ra từng trận linh khí, mùi hương thanh khiết nháy mắt lan tỏa.

Chỉ cần ngửi một chút, Hiên Viên lập tức cảm thấy tâm khoáng thần di, sự mệt mỏi lúc nãy biến mất tăm, không nghi ngờ gì đây là một viên đan dược cao phẩm chất!

Hiên Viên không giải đáp được thắc mắc: "Không biết đạo hữu cần thi hài cự xà để làm gì?" Nghe câu hỏi này, trung niên đạo sĩ kinh ngạc, đánh giá lại Hiên Viên rồi nói: "Đạo hữu không biết đại xà này đã đồ sát bao nhiêu người Nhân tộc sao?

Dị thú yêu vật giết người vô số, chỉ cần chém giết chúng, đem thi thể về đạo quán của Nhân Giáo là có thể đổi lấy công đức tương ứng nha!

Đó là phương thức tu luyện đại đạo rất tốt!

Phần thưởng công đức của Vô Thượng Lão Tử Đạo Tôn là điều mà bao nhiêu người mơ ước!" Nghe vậy, Hiên Viên cũng dần hiểu ra.

Người này chắc chắn là đệ tử Nhân Giáo dưới trướng Tam Thanh.

Chỉ là đối với những chuyện này Hiên Viên chưa bao giờ bận tâm, trong mắt hắn chỉ có Nhân Gian Đại Đạo!

Chẳng phải trận đại chiến ngàn năm trước đã chứng minh một điều sao?

Hiên Viên lắc đầu nói: "Không cần đâu, thi thể ngươi cứ lấy đi!" Trung niên nam tử nghe vậy vội vàng vái chào tạ ơn: "Nếu sau này đạo hữu cần giúp đỡ gì, cứ đến Thiên Vũ Đạo Quán tìm ta!" Hiên Viên cũng khách khí đôi chút rồi xoay người rời đi.

Sư phụ Thanh Y từng nói, Tam Thanh cũng chỉ vậy thôi, trong Hồng Hoang này lấy đâu ra chính đạo tà đạo, chẳng qua đều là do kẻ mạnh nhất quy định mà thôi!

Nghe nói Sư tổ Luân Hồi Đạo Tôn chính là người chiến thắng trong trận đại chiến ngàn năm trước, quy định của thế giới Hồng Hoang cũng bị Ngài ấy một tay sửa đổi!

Cho nên, chỉ có thực lực bản thân mới là mấu chốt!

Tại miền trung Nhân tộc, có một tòa thành trì đồ sộ gọi là Nữ Oa Thành, cũng là tòa thành lớn nhất hiện nay.

Trên những con phố phồn hoa, đâu đâu cũng thấy tượng Nữ Oa và vô số đạo quán huyền môn lớn nhỏ.

Toàn bộ Nữ Oa Thành hiện ra một vẻ hài hòa.

Trong Nữ Oa Cung được xây dựng tinh xảo, Nữ Oa đang đứng bên cạnh một nam tử Nhân tộc.

Nữ Oa - vị Thánh nhân tạo ra con người - cư nhiên lại thập phân cung kính với nam tử chỉ có tu vi Tiên Tôn này.

Nam tử Nhân tộc bình thường kia chính là Phục Hy.

Năm đó trong đại chiến, Phục Hy bị hư ảnh Bàn Cổ trọng thương, tàn hồn trốn trong Hỗn Độn mới thoát được kiếp nạn.

Sau đó Nữ Oa mang theo hồn phách tàn phá của Phục Hy một lần nữa thi triển thuật tạo người, giúp Phục Hy hóa thân thành Nhân tộc trọng sinh.

Cùng với sự thức tỉnh ký ức tiền thế, Phục Hy lúc này đã chấp nhận thân phận Nhân tộc, nhưng trong lòng vẫn luôn nung nấu ý định phục hưng Yêu tộc.

Quản lý giả của Nữ Oa Thành chính là Phục Hy trong thân xác

Nhân tộc!

Biến số này Nữ Oa chưa từng nói với ai.

Chương 211

Lúc này khí số Hồng Hoang đều quy về Nhân tộc, việc phục hưng Yêu tộc quả thực là vô vọng.

"Huynh trưởng, gần đây cảm thấy thế nào?" Nữ Oa nhìn Phục Hy đã đạt Tiên Tôn viên mãn, ân cần hỏi.

Phục Hy gật đầu đáp: "Trăm năm nữa là có thể đột phá đạt đến tu vi Chuẩn Thánh!

Những năm qua làm phiền muội rồi!

Giờ đây Nhân tộc mới là căn cơ, tàn bộ Yêu tộc dù không thành khí hậu, nhưng muội yên tâm, ta sẽ không làm chuyện gì bốc đồng đâu!" "Muội tin huynh trưởng, chỉ là trong Nữ Oa Cung luôn có những lão thần tàn bộ mong chờ cảnh Yêu tộc quật khởi lần nữa.

Những người đó... ai!" Nữ Oa bất lực thở dài.

Những người thuộc Yêu tộc vốn mang theo sự cao ngạo của Thiên Đình, tuy cuộc chiến Vu Yêu lưỡng bại câu thương, nhưng đại năng Yêu tộc sống sót nhiều hơn, Vu tộc chỉ còn lại một lũ tiểu bối.

Họ từ tận đáy lòng xem thường Nhân tộc, trong đó khao khát phục hưng Yêu tộc nhất chính là đệ tử của Côn Bằng là Yêu Thánh Phong Bá, Phi Liêm và những người khác!

Trong Yêu tộc cũng có phái hệ, nhiều lão thần từ thời đại chiến đều có phái hệ ủng hộ riêng.

Phục Hy là người duy nhất có thể khống chế họ.

Nữ Oa tuy thực lực mạnh nhất nhưng quan hệ với Nhân tộc khiến nàng vẫn không được Yêu tộc hoàn toàn công nhận, và nàng cũng không muốn ra tay với những lão thần từng liều chết trong đại chiến!

“Phong Bá hiện giờ thế nào rồi?” Nữ Oa hỏi, vì nàng không cảm nhận được khí tức của hai người đó.

Phục Hy nghe vậy bất lực lắc đầu: “Phi Liêm, Phong Bá sau khi đạt thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên liền đi chu du khắp nơi, tìm kiếm tàn bộ Yêu tộc mang về Nữ Oa Thành an trí.

Chuyện này ta cũng không tiện nói thẳng.

Mặt ngoài là đang chăm sóc Yêu tộc tàn tồn, nhưng nhiều năm qua thế lực họ hội tụ lại cũng không thể coi thường!” Nghe vậy, Nữ Oa đầy vẻ sầu muộn!

Nàng suy nghĩ kỹ lưỡng, sau đó rời khỏi Nữ Oa Cung!

Nàng đến một đạo quán lộng lẫy, nguy nga, lưu quang dật thải.

Trên cánh cổng cao hàng chục trượng có một tấm biển bằng tử kim, trên đó có mấy chữ đại tự viết bằng chu sa: “Tử Tiêu Cung!” Đây chính là tổng bộ của Tam giáo huyền diệu.

Tam Thanh cũng đang tu tập tại đây.

Hiện tại Huyền Môn có vẻ chung sống khá hòa thuận.

Tam Thanh nhờ nhận được sự gia trì của đại vận Nhân tộc nên thực lực cũng tăng tiến vượt bậc.

Khí tức Hỗn Nguyên Đạo Chủ viên mãn chiếu diệu khắp chín mươi chín ngọn núi xung quanh.

Tử Tiêu Cung tọa lạc nơi vạn phong tụ đỉnh càng thêm nồng hậu linh khí.

Những người Nhân tộc tu tập tại đây đều là những cao thủ đỉnh tiêm, họ phải dựa vào điểm công đức mới có được một chỗ ngồi!

Đáp xuống đỉnh núi kim quang, Nữ Oa vừa xuất hiện, không ít người Nhân tộc lập tức quỳ bái.

Tuy là người của Tam giáo, nhưng họ đều kính trọng và cảm kích Nữ Oa!

Sau đó Tam Thanh phiêu nhiên xuất hiện.

Ba bộ đạo bào đen, trắng, xanh mang đậm ý vị huyền đạo phi phàm.

Ba người làm thủ thế mời rồi cùng Nữ Oa tiến vào đại điện.

Sau khi tọa định, Lão Tử lên tiếng: "Không biết Họa Hoàng nương nương tới đây có gì chỉ giáo!" "Chỉ giáo thì không dám, chỉ là muốn cùng vài vị thương nghị đại kế ngàn năm của Nhân tộc!" Nữ Oa bình tĩnh nói: "Hiện giờ trong Hồng Hoang, Nhân tộc mới là thiên mệnh sở quy, Vu Yêu nhị tộc đã không còn thành khí hậu.

Nhưng trong Nhân tộc hiện giờ khắp nơi vẫn chinh chiến lẫn nhau, giữa các giáo phái của vài vị cũng có nhiều ma sát.

Vì vậy, vì thương sinh Nhân tộc, chúng ta cùng thương nghị một phen được không?" Nghe lời Nữ Oa, Tam Thanh cũng ngượng ngùng mỉm cười.

Cuộc tranh giành giữa Tam giáo vốn là những tính toán ngầm giữa ba huynh đệ, giờ bị Nữ Oa đưa ra ánh sáng, mấy người họ thực sự có chút không giữ được mặt mũi!

Nguyên Thủy Thiên Tôn cười gượng gạo lên tiếng: "Nữ Oa nói rất đúng, trong Nhân tộc thượng vàng hạ cám, tranh đấu là khó tránh khỏi.

Trong đệ tử Xiển giáo của ta cũng có nhiều kẻ tâm thuật bất chính, khiến nương nương chê cười rồi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa mở miệng liền đẩy trách nhiệm lên đầu Nhân tộc, cũng hóa giải phần nào sự ngượng ngùng.

Lão tiếp tục: "Giờ có thể xác định Nhân tộc là chủ lưu về sau.

Nếu chúng ta muốn phát triển trong Hồng Hoang mới này, bắt buộc phải có khí vận Nhân tộc gia thành.

Các tộc Thần Thú thức tỉnh huyết mạch cũng đang âm thầm bảo hộ Nhân tộc.

Hiện giờ Huyền Môn chúng ta đại hưng, dựa theo công đức tạo hóa để phân người quản lý, hiện tại thấy cũng có hiệu quả!" Thông Thiên cũng tiếp lời: "Hữu giáo vô loại, trong Tiệt giáo của ta quả thực có nhiều người Nhân tộc, nhưng qua sự giáo hóa, cuối cùng họ cũng sẽ quay về đại đạo!" Mọi người gật đầu, Lão Tử vẫn im lặng nhìn Nữ Oa!

Nữ Oa tiếp tục: "Hiện giờ Tam giáo đã cơ bản bao phủ lãnh thổ Nhân tộc, nhưng Nhân tộc không thể chỉ dựa vào sự phân chia của Tam giáo!

Hiện nay Nhân tộc có vô số thành bang lớn nhỏ đang tương hổ tư sát, Nhân tộc không thể một ngày vô chủ!" Tam Thanh nghe vậy chắp tay nói: "Không biết Nữ Oa nương nương có cao kiến gì, dù sao Nhân tộc cũng do Ngài sáng tạo!" Lời đã nói đến nước này, Nữ Oa cũng không từ chối nữa: "Về sau Nhân tộc sẽ do Nữ Oa Thành thống nhất quản lý, việc tu đạo của Nhân tộc sẽ thực hiện theo Huyền Môn.

Chỉ khi Nhân tộc thống nhất mới có thể tụ tập khí vận mạnh mẽ hơn, không biết vài vị ý kiến thế nào?" Theo thiết kế của Nữ Oa, hàng tỷ người Nhân tộc sẽ được quản lý theo vương quyền, chấm dứt việc tương hổ tranh đấu, Huyền Môn được phát triển trong Nhân tộc không hạn chế.

Đây là cục thế đôi bên cùng có lợi.

Uy vọng của Nữ Oa trong Nhân tộc vẫn là đỉnh phong, mà Tam giáo minh tranh ám đấu không ai xử lý được ai, nên cả ba người đều gật đầu đồng ý!

Nữ Oa đã có được đáp án mong muốn.

Một cuộc đại chiến thống nhất Nhân tộc dưới sự thôi động của họ nhanh chóng triển khai.

Chỉ trong vài thập kỷ, Nhân tộc bắt đầu đại thống nhất.

Hiên Viên tuy cũng gia nhập vào tiến trình này nhưng không gia nhập Huyền Môn, y vẫn dẫn dắt người của mình tu luyện Nhân Gian Đại Đạo.

Tuy Nhân tộc thống nhất, nhưng thực tế các cuộc chiến xảy ra rất ít, vì có Nữ Oa dẫn đầu cộng thêm sự ủng hộ của Tam giáo Huyền Môn nên người trong Nhân tộc cũng vui vẻ tiếp nhận.

Chương 212

Chủ nhân các thành trì vẫn là những người cũ, chỉ là thiết lập thêm một vị tham mưu của Nữ Oa Cung để xử lý các việc vặt vãnh hàng ngày.

Những Thành chủ Nhân tộc đó cũng nhạc ý tiếp nhận để nhất tâm tu đạo, đối với lương thực, thủy lợi, khoáng thạch họ đều không quản tới, giao cho tham mưu của Nữ Oa Cung xử lý!

Trong thời gian ngắn, Nhân tộc đã đạt tới sự phồn vinh cường đại chưa từng có!

Từng con đường đại đạo được xây dựng, thương nghiệp, mậu dịch và tài nguyên lưu thông trong Nhân tộc.

Nữ Oa thành đã hóa thành tòa thành trì lớn nhất trong lịch sử Nhân tộc, thông suốt tứ phương!

Hậu Thổ thành cùng Nhân tộc vốn luôn giao hảo.

Tại Hậu Thổ thành, giữa Nhân tộc và Vu tộc cũng không có rào cản, việc kết hôn là chuyện hết sức bình thường.

Hậu Thổ nhìn thấy cảnh tượng này cũng lấy làm vui mừng, giờ đây Hồng Hoang thực sự đã có được cảnh tượng tường hòa rồi!

Tại nơi tiếp giáp giữa Hậu Thổ thành và Nhân tộc là nơi tụ tập của các tàn bộ Vu tộc.

Lúc này, Hậu Nghệ đang ngồi trong đại điện, mấy vị cao tầng Vu tộc cũng đứng xếp thành hai hàng.

Hậu Nghệ nhìn Vu tộc hiện nay, thở dài nói: “Các vị, giờ đây Nhân tộc và Vu tộc sớm đã bắt đầu dung hợp, trong chúng ta cũng có rất nhiều hậu đại Nhân-Vu kết hợp, lớp người già chúng ta cũng nên thoái

lui rồi!" Hậu Nghệ bất lực nói.

Giờ đây Vu tộc sớm đã không còn thần thái năm xưa, dần dần bị Nhân tộc thôn tính, huyết mạch Vu tộc thuần khiết vô cùng hiếm hoi.

Hiện tại thiên hạ thái bình, Vu tộc cũng không có gì phải lo lắng, cho nên không bằng lui về phía sau, nhường cho thế hệ Vu tộc mới lên chèo lái!

Mọi người nghe vậy đều kinh hãi, Cửu Phượng, Hình Thiên, Tương Liễu cùng những người khác cũng không khá hơn là bao, chỉ có thể nghe theo quyết định của Hậu Nghệ.

Trên vương tọa, Hậu Nghệ tiếp tục nói: "Hiện nay Vu tộc muốn sinh tồn, không thể giống như ngàn năm trước man hoành, phải cầu đồng tồn dị với Nhân tộc, cho nên ta chọn Xi Vưu đảm nhiệm tộc trưởng thế hệ mới của Vu tộc." Lời này vừa nói ra, các vị Vu tộc lão tiền bối có mặt đều đại kinh thất sắc, những tiếng phản đối bắt đầu không ngừng vang lên.

Một vị lão giả Vu tộc tàn tật quỳ rạp xuống đất, thất thanh thống khổ: "Vạn vạn lần không thể, đem Vu tộc giao vào tay kẻ lai tạp kia là bất kính với Tổ Vu!" Kẻ lai tạp trong miệng lão giả tàn tật chính là những đứa trẻ do Vu tộc và Nhân tộc cùng sinh ra, một nhóm người mà trong lòng lớp Vu tộc già mãi mãi là hạng hạ đẳng, tự nhiên cực lực phản đối.

Lời này vừa nói ra, trên triều đường Vu tộc nhất thời quỳ xuống một mảnh.

Ngay cả Cửu Phượng vốn luôn ủng hộ Hậu Nghệ cũng cau mày nói: "Tộc trưởng, quyết định như vậy có phần độc đoán, chúng ta có thể dùng người thuần huyết mà!" Hậu Nghệ nghe Cửu Phượng nói nhưng vẫn không mảy may lay động, nhìn lớp Vu tộc già đang quỳ dưới đất, hắn bất lực lắc đầu thở dài: "Các vị, hiện nay thiên địa

Hồng Hoang đã là đất của Nhân tộc.

Vu tộc ta và Nhân tộc ngàn vạn năm qua không hề xung đột, dưới sự điều động của Hậu Thổ nương nương, Vu tộc ta sớm đã có giao lưu với Nhân tộc.

Hiện nay không còn là thời đại man hoang sơ khai, không còn là thời đại dựa vào nắm đấm chinh chiến tứ phương nữa rồi.

Trên triều đường này, có mấy người thực sự hiểu rõ Nhân tộc?" Lời này vừa ra, triều đường yên tĩnh lại một chút, nhưng vẫn có người phản đối: "Nếu để một kẻ lai tạp quản lý Vu tộc, ta e rằng chúng nhân không phục!

Hắn dựa vào cái gì để làm tộc trưởng Vu tộc!" Nhìn thấy trong Vu tộc vẫn có người không phục, Hậu Nghệ cũng không nói nhiều, chỉ vẫy vẫy tay.

Bên ngoài tử điện bước vào một tráng hán khôi ngô, thân choàng thú bì, khí tức cường đại chấn nhiếp tứ phương.

Tuy chỉ có một nửa huyết mạch Vu tộc, nhưng khí tức Á Thánh mà Xi Vưu tỏa ra vẫn mạnh mẽ hơn đại bộ phận những người ngồi đây!

Hậu Nghệ tiếp tục nói: "Ai không phục có thể đích thân thử sức thực lực của Xi Vưu.

Hắn hiểu rõ Nhân tộc hơn ai hết, để hắn đối thoại với Nhân tộc là hoàn hảo nhất.

Nói thoái lui một vạn bước, ta hiện giờ vẫn là chủ của Vu tộc!

Quyết định của ta không cần các ngươi bình phẩm!" Dứt lời, khí tức Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn của Hậu Nghệ tán ra tứ phía, nhất thời uy áp bao trùm toàn bộ triều đường.

Xi Vưu thấy vậy cũng quỳ xuống đất nói: “Xi Vưu nhất định không phụ sự ủy thác của Lão tổ, sẽ đưa Vu tộc hướng tới một con đường quang minh!” “Hừ!

Ngươi dẫn dắt?

Ta không thấy ngươi có bản sự đó!” Trong hàng võ tướng, một vị trung niên Vu tộc bước lên phía trước.

Trận đại chiến ngàn năm trước hắn cũng có tham gia, đối với tiểu tử mao đầu như Xi Vưu tự nhiên vạn phần không phục.

Cộng thêm tính hiếu chiến của Vu tộc, một trận chiến thị uy trước khi thượng vị là điều không thể tránh khỏi!

Hậu Nghệ cũng mỉm cười nói: “Vậy thì tỷ thí một chút đi, cũng để kiến thức thủ đoạn của tân vương!” Nói đoạn, Hậu Nghệ phất tay một cái, đưa mọi người đến một không gian tự tạo.

Cửu Phượng cùng những người khác cũng gật đầu, cùng nhau ổn định không gian.

Trong không gian hư vô, hai người đứng đối diện nhau.

Xi Vưu cười nói: “Nếu tiền bối muốn thử sức Xi Vưu, vậy thì mời ra tay!” Vị võ tướng kia cũng không hề khách khí, khí thế Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nháy mắt phóng ra.

Dưới sự chú mục của mọi người, kẻ này tiến sát đến trước mặt Xi Vưu, một quyền trực diện oanh tới.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Một quyền xuất ra mang theo uy lực phá nát hư không, kình khí cuồng bạo như sóng đào đại hải, hung mãnh khôn cùng.

Khí lưu nơi phương thiên địa đó dường như vì một quyền này mà xảy ra thác loạn, trở nên cuồng bạo.

Nhìn thấy một quyền này, tất cả mọi người đều biến sắc.

Cửu Phượng cũng đầy mặt kinh ngạc, chiến tướng này vừa lên đã dùng sát chiêu!

Ngược lại, Xi Vưu không hề có chút sợ hãi hay ý định né tránh, chỉ dựa vào thân thể ngạnh kháng chiêu này.

"Oanh!" Một tiếng động cực lớn vang lên, tựa như âm thanh kim loại va chạm vô cùng chói tai.

Xi Vưu lại không hề lùi bước, chỉ thản nhiên nhìn nam tử kia.

Lão tướng Vu tộc trên mặt cũng có chút không nhịn được, toàn lực một quyền cư nhiên không có chút hiệu quả nào!

Nam tử kia nhíu mày, đại hát một tiếng, lại một quyền oanh ra.

Chương 213

Chỉ thấy linh lực đen kịch cuồng bạo như nộ mãng bôn dũng ra, kình phong đó khiến không khí đều bị chấn nổ sinh sinh.

Hậu Nghệ ở bên cạnh không hề lo lắng, Cửu Phượng cũng tiến sát lại hỏi: "Tộc trưởng, Xi Vưu là thế nào?

Cư nhiên cường hoành đến mức này!" Hậu Nghệ thản nhiên cười nói: "Ngươi tưởng ta sẽ tùy tiện tìm đại một người để quản lý Vu tộc sao?

Xi Vưu tu luyện dưới tay ta, Bất Phá Chi Thể mà hàng vạn người Vu tộc đều không thể thành công đã được tiểu tử này nắm giữ trong vòng năm nghìn năm.

Ngay cả Đế Giang Tổ Vu năm xưa cũng phải kinh ngạc không thôi.

Chuyện này vốn là bí mật tuyệt đối, vì cân nhắc định kiến của Vu tộc đối với Nhân tộc khi đó, cũng là để để lại đường lui cho Vu tộc!

Thực ra việc bố trí sau khi Vu tộc chiến bại, Đế Giang Lão tổ sớm đã tính đến!" Lời này vừa nói ra, Cửu Phượng cũng cảm khái vạn thiên, một nỗi chua xót dâng lên trong lòng.

Vu tộc huy hoàng trước đây không còn nữa, Tổ Vu cũng chỉ còn lại Hậu Thổ nương nương.

Cửu Phượng đau thương lắc đầu, nhìn Xi Vưu bất động giữa không trung, nhược hữu sở tư!

Chiến tướng Vu tộc lại tung ra một quyền toàn lực trước mặt Xi Vưu, đột nhiên một luồng sức mạnh Tổ Vu từ trên người Xi Vưu tỏa ra.

Ngọn lửa, hồng thủy, thời gian, không gian, lôi điện, quang ảnh, thổ địa... các loại sức mạnh Tổ Vu bộc phát trên người Xi Vưu cùng một lúc!

Những người có mặt một lần nữa ngây người.

Khả năng kinh thế hãi tục này là sao?

Người Vu tộc bình thường nắm giữ được hai, ba loại Tổ Vu chi đạo đã là vô cùng ghê gớm, người nắm giữ năm loại thì vạn năm cũng không có mấy ai.

Nhưng kẻ lai tạp trước mắt này lại sở hữu toàn bộ Vu đạo của Vu tộc!

Tuyệt đối không thể nào!

Chiến tướng Vu tộc ngây ngốc nhìn Xi Vưu, trong mắt ngoài sự kinh ngạc thì không còn gì khác.

Uy lực của một quyền vừa rồi cũng bị hóa giải dễ dàng.

Xi Vưu đứng giữa không trung, thân hình cao lớn dường như khiến người ta nhìn thấy hình bóng của Đế Giang Tổ Vu!

Hậu Nghệ cũng mỉm cười, giải trừ không gian, sau đó nói: "Sau ngày hôm nay, Xi Vưu sẽ là Vương của Vu tộc!

Ta sẽ ở phía sau phụ tá đưa Vu tộc hướng tới bến bờ mới, hy vọng mọi người ủng hộ!" Khoảnh khắc này, toàn bộ triều đường yên tĩnh dị thường.

Sau đó dưới sự chú mục của chúng nhân, Xi Vưu bước lên vương tọa Vu tộc!

Lộ trình mới của Vu tộc cũng bắt đầu từ đây!

Lúc này tại nơi tụ tập tàn bộ Yêu tộc trên đại lục Hồng Hoang, Yêu Thánh Phong Bá và Yêu Thánh Phi Liêm sau khi Đông Hoàng Thái

Nhất vẫn lạc đã một lòng muốn trọng kiến Thiên Đình, nhưng liên tiếp gặp trở ngại.

Bất kể là Nữ Oa hay Phục Hy trọng sinh đều hướng về phía Nhân tộc, điều này khiến Phong Bá vô cùng khó chịu.

Thái độ của Nữ Oa đối với Nhân tộc luôn mập mờ không rõ.

Vốn tưởng rằng sau khi Phục Hy phục sinh có thể dẫn dắt Yêu tộc đứng dậy lần nữa, nhưng không ngờ Phục Hy lại như quên sạch mình là người Yêu tộc.

Ngay cả các hoạt động tế tự Đế Tuấn và các quản lý giả Yêu tộc đã khuất, Phục Hy đều hạ lệnh không được làm lớn để tránh ảnh hưởng đến cảm thụ của Nhân tộc.

Trong mấy nghìn năm qua, Phong Bá không lúc nào là không tìm kiếm những đồng tộc cùng chí hướng phục hưng Yêu tộc.

Đến nay tuy đã đi khắp đại lục Hồng Hoang, nhưng tìm được Yêu tộc cùng chí hướng lại có thực lực cường đại quả thực vô cùng khó khăn.

Lúc này tại phía Tây, lãnh địa Ma tộc ngày trước, Phong Bá dẫn đầu đông đảo Yêu tộc lập một cứ điểm nhỏ tại đây, làm căn cứ địa để phục hưng Yêu tộc.

Nhìn các lộ Yêu Vương lớn nhỏ bên dưới, Phong Bá với tư cách là chiến lực mạnh nhất nói: "Các vị đồng bào, hiện nay Nhân tộc đại hưng, nếu Yêu tộc ta muốn sinh tồn trong Hồng Hoang, hoặc một lần nữa phục hưng xưng bá, thì Nhân tộc trước mắt chính là kẻ thù chủ yếu nhất." Giọng Phong Bá vừa dứt, một Yêu Vương khác là Phi Liêm nói: "Nhân tộc là do Nữ Oa nương nương sáng tạo, hiện tại lại dưới sự quản lý của Phục Hy, chúng ta muốn động vào Nhân tộc, chẳng phải tự tìm đường chết sao?" Thực lực của Phi Liêm cũng

không thể coi thường, là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn thực thụ, lời nói vô cùng có trọng lượng!

Phong Bá liếc nhìn Phi Liêm, tiếp tục bình thản nói: "Đấu cứng với Nhân tộc là cách làm ngu xuẩn nhất.

Cho nên khi Phục Hy và Nữ Oa vẫn coi mình là người Yêu tộc, ta sẽ không trực tiếp ra tay." Thấy bộ dáng tự tin đầy mình của Phong Bá, các Yêu Vương cũng lên tinh thần, mỏi mắt mong chờ.

"Không biết có thủ đoạn gì?" Phi Liêm vội vàng hỏi.

"Nhân tộc đại vận thì đã sao?

Chẳng phải cũng từ Yêu tộc đại vận mà ra?" Phong Bá tự tin nói: "Nhân tộc do Nữ Oa sáng tạo, khí vận Nhân tộc tự nhiên Nữ Oa nương nương cũng có thể đạt được một phần để Yêu tộc ta cộng hưởng.

Nếu muốn xây dựng lại Yêu tộc tại Hồng Hoang thì phải mượn khí vận Nhân tộc để thăng tiến." "Nhân tộc hiện tại bề ngoài đều quy về Phục Hy quản lý, thực tế giữa các thành bang lại do các cường giả Nhân tộc khác nhau trị vì, Nữ Oa cung chỉ có cái danh bên ngoài, không hề thực chất nắm giữ được Nhân tộc." Trong mắt Phong Bá lộ ra từng tia tinh quang!

"Những thứ đó thì có ý nghĩa gì?

Khí vận Nhân tộc thực sự có thể bị tước giảm sao?" Phi Liêm bất tiết nói.

Lúc này Phong Bá lại cười ha hả: "Ngươi chỉ nhìn thấy bề ngoài.

Vì Nhân tộc chưa thể thống nhất cao độ, nên giữa mỗi thành bang đều có tranh chấp lợi ích.

Tài nguyên thủy nguyên, linh mạch đều là thứ phải tranh đoạt!

Trong đó quan trọng nhất chính là điểm công đức do Tam Thanh sáng tạo ra!" "Nhân tộc cường giả khát khao quy nhập vào môn hạ Tam Thanh tu luyện, điểm công đức thu được từ việc chém giết dị thú chính là vé vào cửa.

Ta chỉ cần dùng một số dị thú khiến các thành bang Nhân tộc đánh giết lẫn nhau, như vậy khí vận Nhân tộc chắc chắn sẽ đại giảm, sau đó sẽ là cơ hội của Yêu tộc ta!" Lời này vừa ra, các lộ Yêu Vương trong mắt đều tràn đầy hy vọng.

Chẳng lẽ trong đời này thực sự có thể thấy Yêu tộc ngạo lập giữa thiên địa hay sao?

Nhưng nhanh chóng lại có người đưa ra nghi vấn mới.

"Phong Bá Yêu Vương, thiên địa này lấy đâu ra nhiều dị thú như vậy để chúng ta lợi dụng?

Từ khi Long tộc, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc bảo hộ nhân loại, các dị thú thức tỉnh huyết mạch viễn cổ đã không còn xâm phạm nhân loại nữa.

Chương 214

Điểm công đức cũng vô cùng hiếm hoi!" Nghe câu hỏi này, Phong Bá âm trầm nói: "Thiên địa không đủ dị thú, vậy thì ta sẽ tạo ra một số dị thú thị huyết!

Để Nhân tộc đi mà đấu tranh!" Một câu nói đánh thức người trong mộng.

Sau đó chúng nhân mang theo nhiệm vụ riêng biệt, tản đi khắp các thành trì Nhân tộc.

Trong Nhân tộc, dị thú đột nhiên trở nên cuồng bạo, chuyện những thành trì nhỏ bị đồ sát thường xuyên xảy ra.

Dị thú cường đại đồng nghĩa với việc có nhiều điểm công đức hơn.

Nhanh chóng, không ít thành bang Nhân tộc bắt đầu đấu tranh lẫn nhau.

Người của Nữ Oa cung lại vô năng vi lực, chỉ có thể tiến hành hòa đàm yếu ớt!

Trong lúc đó, Phong Bá và các Yêu tộc khác vẫn không có ý định dừng tay.

Cường giả Yêu tộc dùng tinh huyết của mình nuôi dưỡng dị thú, khiến chúng cuồng bạo thị huyết để đồ sát Nhân tộc.

Sau khi những yêu vật này bị phát hiện, Tam Thanh các giáo liền phát bố bảng công đức, để cường giả Nhân tộc đi săn giết dị thú thu lấy công đức.

Trong đó cũng không ít kẻ trộm gà bắt chó, sau khi người khác dốc toàn lực chiến đấu thì lại ra tay cướp đoạt chiến quả.

Kẻ tàn nhẫn thậm chí không để lại đường sống, trực tiếp giết chết đồng bạn Nhân tộc.

Giờ đây Nhân tộc sớm đã đánh mất đi sự thuần chân của thời kỳ thống nhất vạn năm trước!

Mỗi người đều có toan tính riêng, đặc biệt là phương diện tu đạo, có đủ điểm công đức là có thể đến gần Tử Tiêu Cung tu luyện, có được đại đạo!

Loại dục vọng này khiến vô số thành trì nhỏ trực tiếp bị phúc diệt!

Thời thái phát triển đã vượt tầm kiểm soát của Phục Hy.

Phục Hy sở dĩ đứng nhìn Nhân tộc tranh đấu thực ra cũng có tư tâm, sâu thẳm nội tâm vẫn khát khao Yêu tộc bắt đầu lại lần nữa.

Đối với việc dị thú đột nhiên tăng mạnh thực lực, Nữ Oa cung cũng lơ là xử lý!

Điều này khiến Phong Bá, Phi Liêm cùng những người khác càng thêm hiêu trương!

Ngày nọ, hai người đứng trước một tòa thành bang.

Sau khi cổ vũ một hồi, Phong Bá lạnh lùng nói: "Hôm nay chọn tòa thành này đi, nhân khẩu đạt tới trăm vạn, thả dị thú ra đồ thành!" "Đại ca, chúng ta không nên bàn bạc kỹ hơn sao?

Hiện tại đồ sát thành trì trăm vạn dân có chút quá đáng rồi!

Ta e rằng..." Phi Liêm có chút do dự nói!

"E sợ?

Ngươi tưởng Phục Hy không biết ta đang làm gì sao?

Hắn mở một mắt nhắm một mắt hy vọng ta có thể thành công.

Nữ Oa hiện tại cũng đang bế quan rồi, chúng ta phải làm vì Yêu

tộc!

Vì hậu bối của chúng ta!

Thả thứ đó ra!" Trong đồng tử Phong Bá lộ ra một tia tàn độc, hạ lệnh dứt khoát: "Mau!" Phi Liêm nhìn thành trì nhân loại dưới chân núi.

Lúc này trong thành đèn lửa sáng trưng, dường như đang tổ chức hoạt động ăn mừng.

Khu trung tâm thành vạn người đổ ra đường vô cùng náo nhiệt, người già, trẻ nhỏ thong dong tự tại, đèn hoa, pháo hoa điểm xuyết cho tòa thành trì xinh đẹp!

Phi Liêm cắn răng, từ miệng bắn ra một luồng tinh huyết!

Dị thú này do Phi Liêm và Phong Bá hợp lực tạo ra, đã nuốt bảy bảy bốn mươi tám giọt tinh huyết Yêu Vương, cộng thêm một giọt vừa rồi, thực lực dị thú này sẽ đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn!

Hai người vừa rồi cũng dùng thần thức thăm dò sơ bộ, tòa thành này trừ việc tu luyện đại đạo có chút kỳ quái ra, người mạnh nhất cũng chỉ là một vị Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ, dị thú này một kích là có thể mạt sát!

Như vậy xem như trăm vạn sinh linh đều là vật hy sinh cho con đường phục sinh của Yêu tộc!

Hai người liếc nhìn thành trì Nhân tộc một cái, sau đó nhanh chóng rút lui.

Một lát sau, từng đợt sát khí kinh người bắt đầu truyền đến, thiên địa phong vũ đại tác, ô vân mật bố!

Trên không thành trì bắt đầu biến thành màu huyết hồng, giữa tầng

mây có thể nhìn thấy những vảy lớn như gian nhà.

Thành trì Nhân tộc đang vui vẻ tường hòa lúc này loạn thành một đoàn!

Mọi người đều biết đây là dị thú tập kích, nhưng trước mắt cư nhiên lại xuất hiện trực tiếp trong thành, thực sự thái quá hãi hùng!

Khí tức tỏa ra từ con dị thú khổng lồ kia quá mức cường đại, ngay cả các tu sĩ phụ trách thủ hộ thành trì cũng bắt đầu sợ hãi, ý định chạy trốn không ngừng tàn phá quyết tâm kháng cự!

"Hống!" Trên không trung dị thú dường như cảm nhận được, phát ra tiếng gầm kinh thiên.

Sóng âm cường đại nháy mắt ập tới, những ngôi nhà ở khu vực trung tâm thành trì lập tức tan nát, nhà cửa đổ sập vùi lấp hàng vạn người bên dưới.

Nhất thời cả tòa thành trì rên xiết khắp nơi, nhân viên cứu hộ cũng không dám lại gần!

Dị thú trên không dường như rất hài lòng, tiếng oanh minh trầm thấp lại truyền đến.

Các tu sĩ Nhân tộc dưới mặt đất, mấy vị tu sĩ cấp bậc Tiên Đế đồng loạt tế xuất pháp bảo và đại đạo của mình đánh lên thiên không!

Linh khí cuồn cuộn hội tụ thành một dòng lưu quang ngũ sắc rực rỡ, như kiếm nhận đâm thẳng về phía con dị thú thần long kiến thủ bất kiến vĩ giữa tầng mây!

Đòn tấn công của hàng nghìn người cộng lại nhanh chóng phá tan ô vân, trong không gian vang lên những tiếng rít chói tai!

Tuy nhiên, từ trong đám mây vừa bị phá ra xuất hiện một cái long trảo khổng lồ, vảy đen bao phủ cự trảo.

Chỉ thấy cái long trảo rộng bách trượng khẽ bóp một cái, đòn tấn công của hàng nghìn tu sĩ kia như thể đồ chơi, trực tiếp bị bóp nát vụn!

Chương 215

Linh bảo, pháp khí rơi rụng xuống đất như đống sắt vụn!

Vô số người phun ra một ngụm tiên huyết, kinh khủng nhìn lên long trảo phía trên!

Trong số đó, một vị tu sĩ Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ ôm quyền nói: "Cám hỏi bằng hữu Long tộc!

Hai tộc chúng ta vốn luôn giao hảo, không biết Đạo tôn hôm nay vì sao lại làm vậy?" Vị tu sĩ Nhân tộc trung niên cung kính hỏi.

Cự trảo trên không trung cũng thu lại!

Vị tu sĩ trung niên tưởng lời nói có tác dụng, liền tiếp tục: "Nếu tiền bối Long tộc có yêu cầu gì cứ việc phân phó!

Mong tiền bối đừng đồ sát vô tội!" Lời này vừa ra, trên không trung truyền đến những tiếng cười âm nhu: "Long tộc?

Tiền bối?

Lạm sát vô tội?

Ha ha ha ha!" "Lão phu không phải là lũ Long tộc phế vật đó!" Lời vừa dứt, cự trảo lại ập tới, chỉ là lần này tốc độ tăng thêm mấy phần, sát ý cũng rõ ràng hơn, hiển nhiên đã động nộ!

Tu sĩ Nhân tộc bên dưới càng không biết chuyện gì đang xảy ra, trơ mắt nhìn cự trảo công kích ập tới!

"Oanh!" Một tiếng nổ lớn, nhà cửa trong thành trì Nhân tộc đổ rạp từng dãy như quân bài domino.

Mặt đất khu trung tâm thành bị cự trảo vỗ ra một hố sâu khổng lồ, đất đai bắt đầu nứt toẻ, người phàm Nhân tộc thương vong vô số!

Hàng nghìn tu sĩ Nhân tộc kháng cự lúc nãy, giờ đây như những miếng bánh thịt bị nghiền nát đến chết.

Chỉ dựa vào uy lực của một trảo, dị thú đã xóa sổ lực lượng phòng vệ trong thành!

Nhìn đống đổ nát dưới đất, dị thú dường như vui vẻ hơn một chút, trên bầu trời bắt đầu tỏa ra những tia sáng màu tím, chiếu xuống đại địa trông vô cùng quỷ dị.

Linh khí xung quanh bắt đầu trôi đi nhanh chóng, sinh cơ của con người cũng bị tia sáng tím hấp thụ!

"Hống!" Theo tiếng gầm của dị thú, một luồng tử quang từ trên trời giáng xuống, bắn thẳng vào mặt đất.

Nhất thời tòa thành trì to lớn như tờ giấy bị xé toạc, Nhân tộc thương vong vô số!

Những người còn lại bắt đầu điên cuồng chạy trốn!

Mặt đất cũng bắt đầu sụt lún, uy lực của một kích cư nhiên sống sinh sinh chôn vùi cả tòa thành.

Lúc này, một nam tử đang phi tốc lao tới!

Không ngừng có người Nhân tộc chạy trốn khỏi thành trì.

Lúc này thành trì đã là một tử thành, khí huyết của trăm vạn Nhân tộc bị hấp thụ, như một thác nước máu chảy từ mặt đất lên tầng mây!

"Đồ đệ ngốc, ngươi không phải đối thủ của Cửu Chuyển Thánh Mãng kia đâu!

Huống chi con cự mãng đó lúc này đã hóa rồng, cộng thêm tinh huyết Yêu Vương, quay lại cũng chỉ là nộp mạng!" "Sư tôn, ta không thể mặc kệ con dân của mình!

Đây là đại đạo ta tu!" Nam tử đang phi hành chính là Hiên Viên,

đang cùng sư tôn ra ngoài tu tập, không ngờ thành trì cư nhiên bị Yêu tộc hãm hại!

Trên bầu trời thành trì, nhìn thác nước tạo thành từ máu của Nhân tộc, Hiên Viên đỏ bừng hai mắt, nộ hống: "Yêu vật, chết cho ta!" Một thanh kiếm từ sau lưng bay ra, kiếm ý hạo hãn quán xuyên thiên địa, một kích chém ngược lên trên.

Kiếm quang thiên trượng thuận theo huyết hà chém về phía Cửu Chuyển Thánh Mãng hóa rồng!

Huyết hồng nháy mắt bị hóa thành hai nửa, bầu trời bắt đầu đổ mưa máu.

Thanh Y ở phía xa nhìn cảnh này cũng không khỏi lắc đầu.

Đối với đồ đệ này, Thanh Y rất thích, chỉ là không thể can dự quá nhiều vào chuyện của Nhân tộc, nếu không cũng là vi bội thiên lý thiên đạo!

Tất cả nhân quả, cơ duyên, sinh tử phải do hắn tự nắm giữ mới tốt!

Thanh Y hoàn toàn có thể giúp Hiên Viên giải quyết tất cả, nhưng nếu làm vậy thì người được bồi dưỡng ra e là sẽ bị Minh Hà sư huynh cùng Kiếm Linh Nhi sư tỷ cười thối mũi!

Ở một phía khác của chiến trường, Phong Bá và Phi Liêm của Yêu tộc cũng đang quan sát.

Cửu Chuyển Thánh Mãng giờ đây đã hấp thụ máu của trăm vạn người, thực lực của nó có lẽ đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn!

Tên tiểu tử mao đầu đến nộp mạng kia chẳng qua chỉ là một tu vi vừa mới bước vào Hỗn Nguyên Kim Tiên, hành vi nộp mạng như vậy thực sự khiến người ta khó hiểu!

Trên chiến trường, kiếm quang vô địch phá tan ô vân trên trời.

"Đinh!" Một tiếng va chạm kim loại kịch liệt vang lên, Thánh Mãng nhìn xuống kẻ Nhân tộc nhỏ bé như kiến hôi bên dưới.

Thánh Mãng phát ra tiếng cười bất tiết: "Một kiếm này cũng có chút thú vị.

Chỉ là một Hỗn Nguyên Kim Tiên mà lại vội vàng đến nộp mạng sao?" Hiên Viên nén cơn giận trong lòng, từng chữ từng chữ hỏi: "Vì sao lại một lần nữa đồ lục đồng bào Nhân tộc ta?" Nghe câu hỏi này, Thánh Mãng nhìn Hiên Viên như nhìn kẻ đần độn.

Một lát sau, Thánh Mãng lại cười lớn: "Mượn chút máu của đồng bào ngươi để bồi bổ, chắc ngươi không có ý kiến gì chứ?

Nếu thực sự không vui thì cứ giết ta đi, ta cho ngươi ba chiêu cơ hội." Thánh Mãng bất tiết nhìn Hiên Viên.

Nhìn tên Hỗn Nguyên Kim Tiên này, sau khi cảm nhận kỹ lưỡng, Thánh Mãng mới phát hiện tên ngốc Nhân tộc này mới tấn giai được vài ngày, lúc này khí tức Hỗn Nguyên Kim Tiên vô cùng bất ổn!

"Hảo!

Hảo!

Hảo!" Hiên Viên nén cơn giận.

Sát ý trong lòng chưa bao giờ mãnh liệt đến thế.

Hắn cầm kiếm bằng tay phải, kiếm ý lưu chuyển quanh thân, mũi kiếm màu xanh bắt đầu run rẩy nhè nhẹ, dường như cảm nhận được cảm xúc của chủ nhân, thanh cổ kiếm lúc này lại dị thường hưng phấn!

Thanh Y đứng cách đó vạn dặm nhìn tình cảnh này, cũng không khỏi lộ ra thần sắc tự hào, gật đầu nói: "Tên tiểu tử này lĩnh ngộ về

kiếm ý tuyệt đối không dưới Kiếm Linh Nhi sư tỷ.

Chương 216

Nếu để sư tỷ giáo đạo, sau này e rằng hắn sẽ là đệ nhất kiếm đạo!" "Sát!" Hiên Viên tập hợp kiếm ý thiên địa, một kiếm bay ra!

Cổ kiếm màu xanh phát ra hào quang diệu nhãn, trực tiếp đâm thủng không gian, lao đến trước mắt cự mãng đen kịch, một kích muốn chém giết nó!

Kiếm ý bao hàm sát ý vô biên đâm về phía Thánh Mãng!

"Nếu là trước khi hóa rồng, một kiếm này có lẽ sẽ khiến ta phải e dè.

Nhưng hiện tại, đừng có đem những thủ đoạn hạ tam lạn này ra đối phó với ta." Thánh Mãng không hề do dự, tử quang hội tụ trong miệng, một đạo tử quang vạn trượng bắn ra đánh về phía thanh kiếm.

Thanh cổ kiếm nhỏ bé nháy mắt bị thôn phệ, kiếm ý hạo hãn cũng bị đánh tan.

Tia sáng tím đánh vào ngọn núi xa xa, nháy mắt xuyên thủng ngọn núi cao hàng nghìn trượng!

Một kích đã san bằng vô số đỉnh núi!

Thanh cổ kiếm kia dường như mất đi khí cơ, từ trên không rơi xuống đất, mất đi ánh sáng, kiếm ý trên đó không còn tồn tại!

"Tiểu tử, tính cả một kiếm lúc đầu thì là chiêu thứ hai rồi!

Có bài tẩy gì thì mau dùng đi!

Lão phu thực sự thấy vô vị quá!" Thân thể vạn trượng của Thánh Mãng uốn lượn trên không.

Nhìn kỹ, tuy dị thú này hóa rồng nhưng toàn thân vẫn là vảy rắn

phẳng lỳ, trong miệng vẫn còn răng độc!

Hiên Viên bất tiết nói: "Thực sự coi mình là chân long rồi sao?

Bản chất vẫn là một con rắn nước, so với con ta giết mười năm trước thì có gì khác biệt!

Ngươi tưởng có tứ chi thì là Long tộc sao?" "Hừ!

Hiện giờ chỉ biết dùng mồm mép thôi sao?

Lão phu không có nhiều thời gian nghe một kẻ sắp chết nói nhảm!" Ngôn ngữ của Thánh Mãng nặng thêm mấy phần, hiển nhiên Hiên Viên đã chạm vào nỗi đau của nó!

Hiên Viên lúc này cũng bình tĩnh lại, nhìn long mãng trên không, chậm rãi nói: "Nhân Gian Đại Đạo!" Nhất thời thiên địa thất sắc, đại đạo màu trắng bắt đầu bao phủ tất cả, trong vòng vạn lý là một thế giới màu trắng!

Phong Bá và Phi Liêm ở phía xa nhìn đại đạo kỳ đặc này, nhược hữu sở tư!

Một lát sau, Phi Liêm nói: "Đây chẳng phải là Nhân Gian Đại Đạo của Vương của Nhân tộc là Hoàng Thiên vạn năm trước sao?

Ngay cả Hồng Vân cũng chết dưới bàn tay của đại đạo kỳ dị này!" "Không ngờ giờ đây có thể thấy Nhân Gian Đạo trong Nhân tộc!

Tiểu tử này không thể xem thường!" Phi Liêm nói.

Phong Bá cũng không nói gì, chỉ nhìn Hiên Viên, suy tư!

Nếu Hiên Viên thống nhất Nhân tộc, cơ hội phục hưng của Yêu tộc sẽ thu hẹp lại, Hiên Viên tuyệt đối không thể giữ!

Hai người đang toan tính, trên không thành trì, các sợi dây đại đạo màu trắng như có ý thức bắt đầu quấn chặt lấy long mãng.

Long mãng cũng đã hứa tiếp nhận chiêu cuối cùng nên không quá cảnh giác, để mặc Nhân Gian Đại Đạo bao phủ toàn thân.

Hiên Viên thấy vậy không khỏi lộ ra vẻ châm biếm: "Súc sinh vẫn là súc sinh, cư nhiên cuồng vọng đến mức này?" Hiên Viên cũng không nói thêm, hai tay kết ấn, Nhân Gian Đại Đạo màu trắng như có linh tính trói chặt long mãng, đồng thời bắt đầu phong tỏa tất cả các quy tắc khác xung quanh, ngay cả linh khí cũng bị cách ly.

Dần dần, long mãng cảm giác được một tia nguy hiểm.

"Hôm nay, hãy lại một lần nữa vẫn lạc đi!" Hiên Viên chỉ tay về phía long mãng đang bị trói buộc.

Lúc này linh khí thiên địa trong vạn lý đều hội tụ tại đầu ngón tay nhỏ bé.

Lúc này không gian cũng bị Hiên Viên chưởng khống, trong Nhân Gian Đại Đạo, Hiên Viên chính là duy nhất!

Linh khí bị nén mạnh bắt đầu kháng cự, bắt đầu rền rĩ.

Khi đạt đến cực điểm, linh khí bị nén hội tụ tại đầu ngón tay, nhìn qua có vẻ như có thể xuyên thủng tất cả.

Long mãng bị khống chế cũng cảm nhận được nguy hiểm cực đại, nhìn ngón tay trước mắt, nó bắt đầu sợ hãi!

Nếu bị kích trúng trực diện, chắc chắn sẽ mất mạng tại chỗ.

Lúc này, không gian xung quanh cũng không chịu nổi uy lực của một chỉ, bắt đầu sụp đổ.

Những vết nứt bắt đầu xuất hiện trong thế giới màu trắng.

Long mãng trong nháy mắt há miệng, nọc độc màu tím phun ra, đánh vào các sợi dây Nhân Gian Đại Đạo màu trắng.

Đại đạo màu trắng nháy mắt bị hủ thực một khoảnh, một không

gian nhỏ được mở ra giúp long mãng có thể hơi nghiêng đầu.

Linh khí nhất chỉ trực tiếp xuyên thủng lớp vảy cứng rắn của long mãng, đánh vào từ hàm dưới.

Đáng lẽ có thể xuyên thủng đầu lâu long mãng, nhưng vào khoảnh khắc cuối cùng, một khoảng không gian hoạt động nhỏ nhoi kia đã giúp long mãng thoát được một kiếp!

Động Thiên Nhất Chỉ sau khi xuyên qua hàm dưới của nó, bay ra từ bên cạnh miệng, để lại một cái lỗ lớn!

Hiên Viên bất tiết nhìn long mãng nói: "Mồm thì bảo ba chiêu?

Cuối cùng vì bảo mạng mà không lộ ra bản tính sao?

Răng độc!

Nọc độc!

Những dị thú các ngươi giản trực là một sự sỉ nhục đối với thiên đạo thiên lý!" Hiên Viên trào phúng nhìn con long mãng nhếch nhác khôn cùng.

Những lời này cũng đâm thấu con long mãng có thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn.

Nó gầm lên một tiếng, một trảo vỗ về phía Hiên Viên.

Chương 217

Trước long trảo khổng lồ, Hiên Viên có vẻ nhỏ bé bất kham đến thế!

"Chết cho ta!" Long mãng gào thét: "Chết đi!" Nói đoạn, bốn chi tung ra một trảo, một trảo đơn giản nhưng trấn áp trực diện.

Dưới sự trấn áp nháy mắt đó, Hiên Viên mãnh liệt lùi về phía sau, Nhân Gian Đại Đạo tiến công long mãng, bản thân Hiên Viên cũng dùng kiếm thuật trực chỉ, nhưng không có hiệu quả.

Uy lực của một trảo không phải là thứ Hiên Viên có thể chống đỡ.

Trong một trảo của long mãng chứa đựng đủ loại biến hóa, được sử ra với thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn khủng khiếp, có thể coi là nhân gian vô địch rồi.

Tích lý ba lạp.

Những sợi dây Nhân Gian Đại Đạo màu trắng đó như gặp phải mặt trời gay gắt, thi nhau tan rã, tan chảy.

Cự trảo ấn vào hư không, lập tức đại lực gia trì lên thân thể Hiên Viên, khiến thanh cổ kiếm màu xanh cũng bắt đầu cong lại.

Hiên Viên càng phát ra tiếng thảm khiết, xương cốt trong cơ thể kêu răng rắc, linh khí hộ thân vận chuyển cấp tốc nhưng đáng tiếc không có chút tác dụng nào, cả người bị ép sống sinh sinh xuống mặt đất!

Nhưng ý chí bất khuất từ sâu thẳm nội tâm hắn trỗi dậy, Nhân tộc không cho phép ai khinh khi!

Hiên Viên cưỡng ép điều động linh khí, ngạnh sinh sinh kháng trụ một trảo, đầu gối không hề uốn cong!

Long mãng cười nhe răng, bắt đầu gia tăng sức mạnh, trong lòng cũng thầm kinh ngạc.

Dưới một trảo như vậy, con kiến hôi Nhân tộc này cư nhiên có thể chống đỡ được?

Để xem ngươi chống được bao lâu!

Long mãng hứng thú bừng bừng nhìn Hiên Viên, dần dần gia tăng lực đạo.

Thanh Tây đứng cách đó vạn dặm lo lắng nhìn tất cả những gì đang xảy ra, chỉ là không hiểu vì sao Hiên Viên chắc chắn có biện pháp!

Lúc này Hiên Viên thất khiếu lưu huyết, chỉ có thể dựa vào ý chí cường xanh, không hề có chút khuất phục, ngược lại đang âm thầm chờ đợi thời gian!

Thành bại của trận chiến này nằm cả ở Nhân Gian Đại Đạo!

Nhân Gian Đại Đạo mà Hiên Viên ngưng luyện ra có các quy tắc độc đáo, tổng cộng tu luyện được chín tầng Nhân Gian Đạo.

Chỉ là hiện tại hắn mới có thể hoàn mỹ chưởng khống tầng thứ nhất, nếu liều mạng thì tầng thứ hai cũng có thể thi triển.

Chuyện này ngay cả Thanh Y cũng không biết!

Mỗi một tầng đều chứa đựng sức mạnh chí cao vô thượng.

Hiên Viên bắt đầu giải phóng tầng thứ hai của Nhân Gian Đại Đạo, nhất thời thiên địa mang theo mùi vị trấn áp vô thượng.

Nếu một kích thành công, long mãng lập tức phải hóa thành vũng máu, trở thành chất dinh dưỡng cho Nhân Gian Đại Đạo của Hiên Viên!

Việc ngạnh kháng cự trảo trước mặt long mãng chỉ là để phân tán

sự chú ý của nó.

Chỉ cần một khoảnh khắc nữa, tầng thứ hai của Nhân Gian Đại Đạo có thể trảm nó trong vô hình!

"Xú tiểu tử!

Ta thấy ngươi có vài phần thiên phú.

Ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng.

Làm nô lệ cho ta, nếu hầu hạ ta vui vẻ thì ta sẽ tha cho cái mạng nhỏ của ngươi." Long mãng đứng giữa thiên địa, không ngừng gây áp lực lên Hiên Viên dưới mặt đất!

Lúc này toàn thân ướt đẫm vết thương, Hiên Viên đã trở thành một người máu, chỉ là vẫn vô vị kháng cự!

"Ba!" "Hai!" "Một!" Long mãng cao giọng: "Cho cơ hội mà không biết dùng, đi chết đi!

Nhân tộc!" Long mãng nháy mắt điều động toàn bộ khí lực, hung hăng ấn xuống, nhất thời cự trảo vỗ xuống mặt đất!

Sát khí lẫm liệt che trời lấp đất cuộn về phía Hiên Viên, một trảo đó như sóng biển cuồn cuộn, nháy mắt bao trùm lấy Hiên Viên.

Mặt đất bắt đầu lún xuống điên cuồng, mọi thứ xung quanh đều bị trấn áp dữ dội, nhà cửa đổ nát, tường thành nháy mắt hóa thành phấn mạt như đậu hũ.

Mặt đất lúc này như mặt nước dao động từng đợt, phương viên bách lý đều bắt đầu sụp lún, bị một trảo trấn áp!

Tuy nhiên vào lúc này, long mãng lại đồng thời sững sờ, vì đồng thời cảm nhận được một luồng khí tức cường đại xuất hiện phía sau!

Chẳng lẽ có người khác?

Ý niệm đó xuất hiện nháy mắt liền bị long mãng phủ quyết.

Với thực lực mạnh mẽ như vậy, ai dám quản chuyện này của Nhân tộc!

Chẳng lẽ là mấy lão quái Hỗn Nguyên Đạo Chủ của Nhân tộc sao, tuyệt đối không thể nào!

Long mãng lại bay lên, nhưng khi nhìn xuống mặt đất thì lại không cảm nhận được khí tức của Hiên Viên.

"Ha ha ha!

Khu khu kiến hôi cư nhiên dám thương ta!

Kết quả cuối cùng chẳng phải vẫn như vậy sao!" "Kết quả?" Giọng nói của Hiên Viên như quỷ mị vang vọng giữa thiên địa, phảng phật mang theo uy áp vô tận, như Thiên Đạo Chí Tôn thẩm phán long mãng.

Từng sợi chỉ trắng từ tứ diện bát phương hội tụ lại, trói chặt long mãng!

Long mãng hoảng hốt thất thố lúc này không còn khí thế như trước nữa, bắt đầu khủng hoảng.

Loại đại đạo quỷ dị như vậy là lần đầu tiên nó thấy!

Nỗi sợ hãi đối với những điều chưa biết chiếm trọn tâm trí nó!

Hai người Yêu tộc ở cách đó vạn dặm thấy cảnh này cũng đại kinh thất sắc!

Chương 218

Tuy không tận mắt thấy Nhân Gian Đạo chiến đấu, nhưng cũng không thể biến thái như vậy chứ?

Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ mà giết được Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn sao?

Vượt xa nhận thức của hai người!

Phong Bá và Phi Liêm nhìn nhau, đều thấy được sự sợ hãi trong mắt đối phương!

Cư nhiên lại sợ hãi một tiểu bối Nhân tộc!

"Nhân tộc có hạng người như vậy tồn tại, Yêu tộc ta tuyệt đối không thể đông sơn tái khởi!

Thừa lúc nó chưa trưởng thành, trừ khử đi!" Phong Bá không chút do dự nói!

Phi Liêm cũng ngây dại gật đầu!

Tại khoảnh khắc này, Hiên Viên cường nhẫn cảm giác hôn mê, áp chế khí huyết đang bạo động toàn thân, một lần nữa chỉ ra một ngón tay!

Nhất thời, không gian phá toái, giữa hai người chỉ còn hư vô vô biên.

Uy lực của một chỉ trực tiếp xuyên thấu toàn thân long mãng, không mang theo một chút trì nghi nào.

Ngay cả nọc độc mạnh nhất của long mãng cũng bị phá tan rơi xuống đất, để lại một cái hố sâu vạn trượng!

Con long mãng vạn trượng oanh nhiên ngã xuống đất.

Lúc này long mãng chỉ còn lại một cái túi da, nội tạng, xương cốt, huyết nhục đều bị một kích phá diệt, cùng với không gian xung quanh bị mạt sát sạch sành sanh!

Nhìn thấy long mãng ngã xuống, Hiên Viên thở hắt ra một hơi trọc khí, rơi xuống đất, tựa vào một đống phế tích gần đó để điều dưỡng sinh tức!

Ngay lúc này, một tiếng xé gió truyền đến, một đạo phong nhận tàn độc trực tiếp chém đứt tảng đá khổng lồ trước mặt Hiên Viên, mặt cắt dị thường nhẵn nhụi.

Phong nhận chém thẳng về phía cổ Hiên Viên.

Cảm thụ được đòn tấn công, Hiên Viên lúc này vô lực né tránh!

Có lẽ là mệnh rồi!

Khi Hiên Viên định bỏ cuộc, thanh cổ kiếm màu xanh đột nhiên bay lên, chắn trước mặt Hiên Viên, trực tiếp chém đôi đạo phong nhận.

Phong nhận hóa thành hai luồng cuồng phong cuốn ra sau lưng, nhất thời phi sa tẩu thạch, thiên địa vô quang!

"Hửm, vẫn còn khí lực?" Phong Bá vừa ra tay không hiểu tự vấn tự đáp: "Tuyệt đối không thể nào, tiểu tử này hiện giờ đã đạn tận lương tuyệt rồi!

Thanh cổ kiếm kia có lẽ là linh bảo tự hộ chủ mà thôi!" "Phi Liêm, cùng ra tay chém giết tiểu tử này!" Phong Bá cấp bách nói.

Phi Liêm cũng gật đầu, thực lực Hỗn Nguyên Đạo Chủ sơ kỳ triển lộ vô di, linh khí Hồng Hoang tùy lúc có thể bị dẫn nổ đang hội tụ trong tay hai người!

"Ai nha!

Không biết đồ đệ ngốc của ta có đức có năng gì mà khiến hai vị phải ra tay vậy nhỉ!" Giọng nói tinh nghịch của Thanh Y đột ngột vang lên.

Hai người đại kinh, dập đầu nhìn quanh.

Quan chiến bấy lâu cư nhiên không thể phát giác có khí tức mới!

Đã bị thần bí nhân tiếp cận rồi!

Nếu người này có sát tâm, e rằng đã sớm đầu một nơi thân một nẻo!

Hai người vội vàng thu tay, cảnh giác nhìn quanh nói: "Không biết đạo hữu nào ở đây!

Nếu có mạo phạm xin thứ tội!" "Muốn giết đồ đệ của ta, ta có nên tha thứ không đây?" Thanh Y lại trêu chọc.

"Hiểu lầm!

Các hạ!

Ngô nãi Yêu Vương Phong Bá, một trong ba mươi sáu Yêu Vương của Yêu tộc Thiên Đình ngày trước, xin hãy nể mặt Yêu tộc mà tam tư!" Phong Bá lo lắng nói.

Thanh Y nghe xong câu này càng thấy buồn cười hơn!

"Yêu tộc?

Cái Yêu tộc đã phúc diệt đó sao?

Tại sao ta phải nể mặt?

Đế Tuấn chưa chết cũng không dám nói chuyện với ta như vậy!

Bảo ta tam tư?

Ngươi đoán xem mình có mạng để quay về không?" Thanh Y vừa nói vừa trực tiếp xuất hiện trước mặt hai người.

Nhìn hai tên Yêu tộc Hỗn Nguyên Đạo Chủ sơ kỳ, Thanh Y lắc đầu nói: "Hạng tiểu yêu như các ngươi chắc cũng không biết ta là ai đâu nhỉ!" Thấy nữ tử trước mắt phóng túng như vậy, Phong Bá và Phi Liêm trên mặt có chút khó coi.

Phong Bá âm trầm nói: "Hy vọng đạo hữu đừng quá đáng!

Mọi người đều có đường lui thì tốt, đừng để sau này phải hối hận!" Nghe câu này, thần sắc Thanh Y động một cái.

Nhất thời, hai người cảm nhận được từ nữ tử này một luồng tinh thần ý chí vô cùng cường thịnh, hạo hãn vô biên, không có bất kỳ vật chất nào có thể sánh bằng từ trong hư vô minh minh giáng lâm xuống thân thể mình.

Trong nháy mắt, cơ thể bị áp bách đến mức không thể cử động, thậm chí cử động một ngón tay cũng khó khăn.

Tinh thần lực của đối phương không chỗ nào không len lỏi vào, thấm vào từng lỗ chân lông, khống chế thân thể, giống như một con rối dây bị ý chí của đối phương điều khiển.

"Ngã Thức thao túng?" Phong Bá gần như không nói nên lời.

Nguyên bản tưởng rằng thực lực không chênh lệch nhiều với nữ tử trước mắt, nhưng hiện tại nhìn lại thì không cùng đẳng cấp.

Chương 219

Cho dù có thi triển ra Ngã Thức cũng không thể gây ra bất kỳ tổn thương nào cho ý chí của nàng.

Hai người bị một ánh mắt phong ấn tử tử, không thể cử động dù chỉ một chút!

Nếu hiện tại một trong hai người tự bạo thì có khả năng trong vài giây sẽ phá vỡ được sự khống chế của Thanh Y, nhưng làm vậy thì chẳng khác nào tìm chết.

"Không biết tên tiểu tử Nhân tộc kia tu luyện cái gì?

Các ngươi cũng không biết ta là ai sao?" Thanh Y thong thả bước đến trước mặt hai người, nhìn hai người từng chữ một tiếp tục: "Ngô nãi Thanh Đế!

Tam đệ tử tọa hạ của Luân Hồi Đạo Tôn.

Hiên Viên của Nhân tộc chính là đồ tôn của Luân Hồi Đạo Tôn.

Vừa rồi các ngươi chẳng phải muốn giết hắn sao?" Lúc này đầu óc hai người vang lên một tiếng oanh minh.

Cảm nhận được sát ý lăng lệ đó, cả hai đồng loạt rùng mình, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng khắp người!

"Luân Hồi Đạo Tôn!!!" Lúc này mặt mũi hai người vô cùng thương bạch, danh hiệu này thực sự quá đỗi hãi hùng.

Luân Hồi Đạo Tôn, người đã đánh bại Hồng Quân rồi tái tạo Hồng Hoang, quả nhiên là muốn phò tá Nhân tộc đại hưng mà!

Phong Bá và Phi Liêm vội vàng quỳ xuống khấu đầu, kinh khủng nói: "Tiểu nhân có mắt không tròng, mạo phạm Đạo tôn, nhưng chúng

ta thực sự không biết Nhân tộc kia là đồ tôn của Đạo tôn!

Ta chỉ muốn dựa vào long mãng để đoạt lấy một chút khí vận Nhân tộc nhằm đề thăng tu vi.

Ta nhất thời tham tâm, đi vào tà môn ngoại đạo, mong Thanh Đế tha mạng!" Thanh Y nghe xong lạnh lùng cười nói: "Để đề thăng tu vi?

Sự đã rồi mới giở tâm cơ sao?

Các ngươi muốn phục hưng Yêu tộc ta không có ý kiến, ta chỉ muốn bảo vệ đồ đệ của ta mà thôi.

Những chuyện phiền toái này cứ giao cho nó xử lý!" "Cút đi!" Thanh Y giải phóng cho hai người, để mặc họ khấu bái rồi rời đi.

Nàng cũng có thể nháy mắt đánh chết hai người, nhưng hiện tại nếu Nhân tộc muốn thực sự đại hưng thì phải dựa vào chính mình đối diện với những chuyện này.

Hiện tại Nhân tộc vẫn nằm dưới sự quản lý của các thế lực.

Bề ngoài tuy thấy Nhân tộc mạnh nhất Hồng Hoang, thực tế Nhân tộc bị nhiều người khác nhau khống chế, căn bản không có không gian riêng!

Không gian và địa vị thuộc về Nhân tộc chính là điều Thanh Y mưu tính.

Nhiệm vụ trên người Hiên Viên chính là đoạt lại quyền chưởng khống Nhân tộc từ tay các loại thế lực!

Vài ngày sau, Hiên Viên tỉnh lại trong một căn nhà tranh.

Không cần đoán cũng biết chắc chắn là do sư phụ làm.

Sau khi ngồi dậy, Thanh Y cũng từ ngoài bước vào.

Hai thầy trò ngồi đối diện nhau, nhất thời không biết nói gì!

Một lát sau, Hiên Viên mở lời trước: "Sư phụ, đêm đó bao nhiêu người trốn thoát được?" "Chưa đầy hai vạn!" Thanh Y dừng lại một chút rồi nói: "Sau đó có tin gì không?" "Sư phụ không hỏi một chút về chuyện tu vi của ta sao?" "Có gì phải hỏi, cùng một loại đại đạo trong mắt mỗi người lại khác nhau.

Vi sư rất vui vì con có thể đánh chết con long mãng đó!" Thanh Y bình đản nói.

Hiên Viên nhìn cảnh tượng bên ngoài nhà tranh, những người Nhân tộc sống sót đã khai khẩn một nơi sinh tồn trong núi sâu, nhà tranh cũng chỉ là dựng tạm!

"Sư phụ, vì sao hiện tại lại xảy ra chuyện như vậy!" Hiên Viên nhìn những người đang đau thương nhưng phải cố tỏ ra kiên cường, không hiểu hỏi.

Thanh Y dừng lại một chút, ý vị thâm trường nói: "Bởi vì dục vọng vô chỉ cảnh khuếch trương, Nhân tộc cần có người khống chế những dục vọng đó!" "Nhưng chẳng phải Phục Hy là Vương của Nhân tộc sao?

Vì sao hắn không điều tra, Nữ Oa vì sao không quản?

Chẳng lẽ mạng sống của hàng triệu người lại rẻ rúng đến thế sao?" Hiên Viên kích động đứng bật dậy, không thể hiểu nổi!

Tuy Hiên Viên sớm đã nhận thấy sự việc không đơn giản, nhưng hắn luôn không muốn tin vào chân tướng đó!

Nhìn đồ đệ ngốc mấy nghìn năm qua lần đầu tiên mất lý trí như vậy, Thanh Y hỏi ngược lại: "Vậy con muốn phục thù sao?" Nghe câu này, Hiên Viên đổi phế ngồi xuống, thần sắc phức tạp nói: "Ta không có bản sự đó, nhưng chuyện như vậy tuyệt đối không thể xảy ra lần

nữa!" Ở một phía khác, Phong Bá mặt mũi âm trầm ngồi trong động phủ, những Yêu Vương còn lại cũng nhìn hai người.

"Không biết Phong Bá Yêu Tôn triệu tập chúng ta vì chuyện gì?" Một vị Yêu Vương có tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ đánh bạo hỏi.

Phong Bá nhìn các Yêu Vương tề tựu, liền nói: "Hãy tạm thời gác lại những chuyện hiện tại, ba con long mãng còn lại hãy đem đi ẩn giấu!" Lời này vừa ra, cả căn phòng xôn xao.

Hành động vừa có chút sắc thái cư nhiên bị trực tiếp gọi dừng.

Mọi người cũng biết chuyện con cự mãng đầu tiên thất bại, nhưng cũng không đến mức phải tạm dừng toàn bộ hành động!

Chúng nhân không hiểu nhìn Phong Bá.

Một Hỗn Nguyên Đạo Chủ cư nhiên lại sợ sệt như vậy, phục hưng Yêu tộc quả thực là chuyện nực cười, nhất thời nhân tâm hoang mang.

Phi Liêm nhận thấy tâm tư của các Yêu Vương bên dưới, vội vàng nói: "Để các vị tạm dừng những việc đang làm là vì có hành động quan trọng hơn!

Chuyện này mới quan hệ đến tương lai của Yêu tộc!" Lời này của Phi Liêm vừa ra, các Yêu Vương cũng im lặng lại, cùng nhìn về phía Phong Bá.

Lúc này Phong Bá dường như đã hạ quyết tâm mỗ chủng, đứng dậy nhìn đám Yêu Vương, khảng khái kích ngang nói: "Chư vị, mọi người đều có tâm phục hưng Yêu tộc, chỉ là Phong Bá không biết mọi người có thể vì Yêu tộc mà chết hay không!" Lời này vừa ra, mọi người đều nghiêm túc lại.

Những Yêu Vương phục hưng Yêu tộc này có ai không phải bò ra

từ trong máu thịt của đại chiến Vu-Yêu, có ai không phải cửu tử nhất sinh mới tồn tại được, hiển nhiên có thể vì Yêu tộc mà làm bất cứ chuyện gì!

"Chúng ta nguyện vì Yêu tộc phụng hiến toàn bộ!" "Chúng ta nguyện vì Yêu tộc phụng hiến toàn bộ!" Đám Yêu Vương bên dưới kích ngang hô lớn, cũng nhận thấy Phong Bá có điểm khác thường.

Ngay cả Hỗn Nguyên Đạo Chủ cũng chuẩn bị hiến tế sinh mệnh, chuyện Yêu tộc sắp làm tiếp theo chắc chắn không đơn giản chỉ là tạo ra mấy thứ yêu vật nữa rồi!

Nhìn thấy Yêu tộc vạn chúng nhất tâm, Phong Bá nhất thời có chút nghẹn ngào, vì Yêu tộc nên chuyện này không thể không làm.

"Tiếp theo ta sẽ quay lại cổ chiến trường, tìm lại tàn hài của Nhật Nguyệt Song Cực Đại Trận!

Thủ đoạn cuối cùng của Yêu tộc ta, đại trận này phải quay về tay Yêu tộc!

Chương 220

Nhưng Yêu sư Côn Bằng đã chết trong đại chiến, hiện nay Yêu tộc không còn ai có thể chế tác đại trận nữa!" Phong Bá lúc này dừng lại, nhìn chúng nhân nói: "Nhưng cổ chiến trường lúc này tàn hồn Vu-Yêu khắp nơi, linh khí tứ ngược, ngay cả Thiên Đạo cũng hỗn loạn bất kham, đã bị Luân Hồi Đạo Tôn phong ấn.

Ta không biết trong không gian bên trong sẽ xuất hiện những thứ gì nằm ngoài Thiên Đạo, Thiên Lý!" "Những ngày qua, ta đã tìm được phương pháp có thể tạm thời tiến vào, nhưng tìm được vật phẩm sau đó muốn ra ngoài là rất khó!

Trong số các vị ngồi đây, ai nguyện ý vì Yêu tộc mà đi!" Phong Bá lúc này ngồi xếp bằng, hai tay kết ấn, linh khí tứ phía không ngừng hội tụ.

Vạn thiên linh lực dưới sự điều động của Phong Bá bắt đầu hóa thành trận pháp, trung tâm trận pháp bắt đầu xuất hiện một mảnh hư vô, chính là thông đạo không gian dẫn đến cổ chiến trường!

Phi Liêm nhìn mọi người nói: "Nhiệm vụ lần này cửu tử nhất sinh, nhưng vì Yêu tộc ta sẽ là người đầu tiên đi!" Dứt lời, Phi Liêm nhảy vào mảnh hư vô đó, biến mất trước mặt mọi người.

Không gian cổ chiến trường đó lúc này âm phong từng đợt, không gian hỗn loạn bất kham, hài cốt, linh bảo phiêu tán khắp nơi, khiến người ta không khỏi rùng mình!

Nhưng việc Phi Liêm không chút do dự tiến vào không gian cũng ảnh hưởng đến mọi người.

Nhất thời hàng nghìn thân ảnh tiến vào không gian.

Sau đó Phong Bá cũng không chống đỡ nổi nữa, đại trận nháy mắt phá diệt, nghìn người Yêu tộc liền biến mất trước mặt mọi người!

Thời gian thấm thoát, thứ không thiếu nhất trong Hồng Hoang chính là thời gian.

Đối với tu đạo giả, nghìn vạn năm chỉ trôi qua trong chớp mắt.

Nhân tộc cũng đã phát triển thêm vạn năm nữa.

Trong thời gian này, Nhân tộc không còn ở trạng thái tứ phân ngũ liệt.

Qua nghìn năm hợp nhất, Nữ Oa thành nơi Phục Hy ở vẫn là chúa tể về mặt tinh thần của Nhân tộc!

Tuy nhiên ở phía Bắc có Hữu Hùng bộ lạc danh tiếng hiển hách cũng thuộc nhất mạch Nhân tộc, phía Nam là Viêm Đế nhất mạch Nhân tộc hội tụ!

Nữ Oa thành ở miền Trung lúc này Phục Hy không còn làm chủ mà nhường lại cho đệ tử là Thần Nông làm vương!

Tam tộc đỉnh lập cũng rất hòa bình!

Trong Nhân tộc có một truyền thuyết mà ai ai cũng biết!

Truyền thuyết kể rằng có một vị cường giả Nhân tộc suốt ngày du đãng trong Hồng Hoang, hễ gặp dị thú là chắc chắn ra tay chém giết.

Cực ít người thấy hắn ra tay.

Cả ba đại thế lực đều khát khao lôi kéo nhân tài này, chỉ có điều hầu như không ai thấy rõ hình dáng của hắn!

Những người có phúc được thấy hắn ra chiêu cũng chỉ biết người này mặc hắc bào che mặt, lưng đeo một thanh cổ kiếm màu xanh, cực kỳ ít nói, chém giết dị thú cũng chỉ tốc chiến tốc thắng, một kiếm đoạt mạng!

Loại truyền thuyết dân gian này cũng không có mấy người tin, chỉ coi như chuyện phiếm lúc trà dư tửu hậu mà thôi.

Thiên địa vẫn còn không ít dị thú, yêu vật làm loạn, tu sĩ Nhân tộc cũng thường xuyên xuất hiện ở một số núi sâu để tìm kiếm dị thú.

Một ngày nọ, tại dãy núi nơi tiếp giáp giữa Hữu Hùng bộ và Viêm Đế bộ, một tổ đội tu sĩ Nhân tộc có thực lực Chuẩn Thánh đang lùng sục yêu vật dị thú.

Công phu không phụ lòng người, tại ngoài một sơn động ở trung tâm dãy núi, kim chỉ nam dò tìm dị thú phát ra hào quang diệu nhãn.

Con dị thú này đã đạt đến cảnh giới Á Thánh, hiện nay loại dị thú ở cảnh giới này không dễ gặp.

Chém giết nó thu hoạch được công đức là có thể đổi lấy một kiện cực phẩm linh bảo hoặc rất nhiều đan dược.

Người mạnh nhất trong đội ngũ này lại là một nữ tử Nhân tộc!

Nữ tử ấy mặc một bộ sa y màu đỏ quyến rũ, thân hình tuấn mỹ.

Không ít người trong đội ngũ lén lút nhìn ngắm thân hình nàng, trong lòng có đủ loại suy nghĩ nhưng không ai dám làm điều gì quá phận.

Nữ tử này có thực lực Á Thánh thất trọng, chỉ cần được vào Tử Tiêu Cung tu luyện thì chắc chắn trong vòng trăm năm sẽ đạt tới vị trí Hỗn Nguyên Kim Tiên!

Loại người này vạn vạn lần không thể đắc tội!

Nữ tử diễm lệ dùng ánh mắt ra hiệu, mọi người lập tức tản ra.

Một nam tử gầy gò có chút hèn mọn trong đội nịnh hót: "Tây Lăng, ta đã chuẩn bị xong rồi, cứ chờ xem nhé, con dị thú này chắc chắn sẽ bắt được!" Nữ tử diễm lệ kia chỉ lạnh lùng gật đầu, không có quá

nhiều cảm xúc.

Tu đạo hàng vạn năm hạng người này nàng thấy nhiều rồi, đàn ông như lũ ruồi nhặng, đuổi mãi không đi, chỉ cần mắt không thấy thì tâm sẽ tịnh!

Sau khi mọi người đã sẵn sàng, hàng chục người đồng loạt ra tay, các loại thủ đoạn uy lực mạnh mẽ đánh vào cửa động.

Phải rất lâu sau mới nghe thấy tiếng động, nhưng sau đó cửa động lại trở về trạng thái yên tĩnh.

Chẳng lẽ đòn tấn công của họ không có tác dụng gì với dị thú trong động?

Tây Lăng bước ra, lạnh lùng nhìn cửa động, một chưởng oanh ra.

Linh khí bàng bạc như nước biển tràn vào động phủ!

Linh lực nồng đậm khiến mọi người kinh ngạc không thôi, lòng dạ ngứa ngáy đối với bông hồng có gai này.

Uy lực Á Thánh nháy mắt đánh tan không gian ngầm nối liền với động phủ, những vết nứt dài hàng trăm dặm bắt đầu hình thành.

Mạch nước ngầm bắt đầu phun trào, từng cái vòi phun nhỏ hình thành xung quanh mọi người.

Nhìn thấy cảnh tượng này, mọi người cũng thu lại ánh mắt khỏi thân hình yêu kiều của Tây Lăng.

Một chưởng này đánh lên người thì liệu có sống nổi không?

Theo sự sụp lún của mặt đất, mọi người mới phát hiện bên dưới có một động thiên khác.

Dưới lòng đất có một động phủ khổng lồ, sâu trong động phủ tỏa ra khí tức cường đại.

Lúc này linh bảo dò tìm dị thú trực tiếp bị phá vỡ, năng lực của dị thú vượt xa dự tính của mọi người!

“Rút lui!

Chương 221

Đây không phải là thứ chúng ta có thể xử lý!" Tên nam tử gầy gò hèn mọn vội vàng hét lên, sau đó lập tức chạy ra khỏi động phủ ngầm.

Mọi người cũng bắt đầu chậm rãi rút lui.

Ngay lúc này, hai luồng lục quang u ám đột ngột xuất hiện trong động phủ!

Mọi người mới nhìn rõ, một con rồng khổng lồ vạn trượng đang nằm cuộn tròn trong động phủ.

Trên tường động phủ có những cấm chế dày đặc, chắc là dùng để phong ấn cự thú.

Những gì họ vừa làm cư nhiên lại vô ý phá vỡ phong ấn, thả con quái vật này ra!

Mọi người đại kinh trong lòng, mặt mũi xám ngoét bắt đầu chạy trốn.

Con dị thú nháy mắt gầm lên một tiếng!

Khí tức Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trấn áp mọi người tử tử trên mặt đất, không thể cử động!

Thấy những người chạy thoát sau cùng trong đội sắp bị dị thú nuốt chửng, Tây Lăng nghiến răng, một lần nữa ra tay, dùng tu vi của mình để kháng lại uy áp của dị thú!

Trong vài giây ngắn ngủi, mọi người đã rút khỏi động huyệt, chỉ là con dị thú vạn trượng kia nháy mắt bay lên không trung, từ miệng phun ra hai luồng nọc độc.

Hai tu sĩ đang chạy trốn nháy mắt bị nọc độc dung hóa, thi cốt vô

tồn!

Nhìn thấy sức mạnh hãi hùng đó, mọi người càng gia tốc chạy trốn!

Là người của Viêm Đế bộ lúc này vì bảo mạng cũng phải xông vào lãnh địa của Hữu Hùng bộ!

Chỉ là thực lực của con dị thú kia quá mạnh, nhanh chóng đội ngũ hàng chục người chỉ còn lại Tây Lăng và tên nam tử hèn mọn kia!

Hai người tăng tốc độ lên cực hạn, nhưng cũng chỉ là đang chờ chết một cách chậm chạp.

Sau khi giải quyết những người khác, con dị thú đang dần tiếp cận hai người!

"Tê!" Nọc độc của dị thú lại phun ra từ trên không.

Tên nam tử hèn mọn lúc này lại lóe lên một tia âm độc, vỗ một chưởng về phía Tây Lăng.

Tây Lăng không kịp đề phòng bị ép phải ngạnh tiếp luồng nọc độc có tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đó!

Tên nam tử hèn mọn tranh thủ thời gian bắt đầu rút chạy!

Sắc mặt Tây Lăng vô cùng khó coi, cưỡng hành điều động linh khí bao phủ toàn thân, tạm thời hình thành một màng bảo hộ.

Chỉ là luồng nọc độc đó vô cùng quỷ dị, dính lên bề mặt cơ thể Tây Lăng và bắt đầu không ngừng hủ thực.

Thấy nọc độc sắp chạm vào da thịt, Tây Lăng vội vàng phun ra một ngụm tinh huyết, hai tay kết ấn, giải phóng đại đạo để thoát khỏi nọc độc!

Theo đại đạo được giải phóng, nọc độc dần dần bị đông cứng, nhiệt độ thiên địa cũng nháy mắt hạ xuống, trên không bắt đầu rơi

tuyết hoa.

Đó chính là sức mạnh đại đạo của Tây Lăng!

Cự thú khổng lồ lại không hề sợ hãi, một trảo tóm tới.

Sau khi đánh vỡ vô số đạo bình chướng hàn băng, nó quét ngang qua người Tây Lăng.

Nữ tử kiều mị diễm lệ nháy mắt bay ngược ra ngoài, đâm xuống mặt đất tạo thành một cái hố lớn!

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Tây Lăng lúc này vô cùng thương bạch, một ngụm tiên huyết phun ra, khí tức yếu ớt nằm trong hố.

Dị thú không hề dây dưa, há cái miệng máu khổng lồ muốn nuốt chửng nàng!

Tây Lăng tuyệt vọng nhắm mắt lại, nghĩ rằng mình sẽ mất mạng tại đây.

À!

Đàn ông đều cùng một đức tính như vậy sao?

"Đinh!" Một tiếng động kịch liệt vang lên.

Tây Lăng lại mở mắt ra, trong lúc tuyệt vọng nàng nhìn thấy một bóng dáng hắc bào đứng trước mặt, một thanh cổ kiếm màu xanh đã đánh lui dị thú!

Nhưng sau cơn kinh hỉ, Tây Lăng lại tuyệt vọng lần nữa.

Người nam tử này chỉ có tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ, căn bản không thể là đối thủ của con dị thú kia!

Dùng chút sức lực cuối cùng, Tây Lăng hét lên: "Đừng quản ta, mau chạy đi!

Ngươi không phải đối thủ đâu!" Người nam tử trước mặt vẫn

không hề lay động, quay đầu lại, trên mặt che một chiếc mặt nạ kỳ dị nói: “Yên tâm đi!

Con súc sinh này ta tìm đã lâu rồi!

Ngoài ra, ta chỉ giết dị thú, công đức thuộc về cô hết, không cần lo lắng!” Người này tự nhiên là Hiên Viên.

Kể từ sau chuyện xảy ra nghìn năm trước, Hiên Viên vẫn luôn tìm kiếm long mãng trong Hồng Hoang.

Chuyện của thành trì đó hắn không muốn thấy lại lần nữa.

Vốn ở cách đó vạn dặm, sau khi cảm nhận được khí tức của long mãng, hắn liền phi bôn tới, nhưng vẫn chậm mất một chút, vài danh Nhân tộc đã tử vong!

Hiên Viên bình tĩnh nhìn con long mãng có thực lực cao hơn mình một đẳng cấp, nói: “Súc sinh, lại đây!” Long Mãng bị một kiếm bức lui giữa không trung cũng có chút kinh ngạc, nhưng trong nháy mắt liền gầm thét, một lần nữa xông tới, nọc độc lại hướng về phía Hiên Viên và Tây Lăng phun ra.

Hiên Viên không hề né tránh, tay phải cầm kiếm, mũi kiếm khẽ hất, thân kiếm làm khiên, chỉ một chiêu 'tiêu đái' đã khiến Hỗn Nguyên kiếm ý tức khắc bức lui độc dịch.

Thanh cổ kiếm phát ra tiếng ngân vang vui sướng, một đòn liền khiến độc dịch vốn làm Á Thánh đau đầu phải tiêu tan!

Con Long Mãng này hiển nhiên yếu hơn con ngàn năm trước không ít, hẳn là yêu tộc phong ấn đã có tác dụng.

Nó thấy vậy liền mở miệng nói: “Nhân tộc, cũng có vài phần bản sự, mạnh hơn lũ phế vật trước đó nhiều!

Chương 222

Cũng tốt, để lão phu bổ sung chút dinh dưỡng!" "Quát tháo, ra tay đi!

Ta đang vội, không rảnh nghe lời rác rưởi!" Hiên Viên cầm kiếm đứng trước mặt Long Mãng, bình thản nói: "Có bản lĩnh thì giết ta đi!" Long Mãng không giận, chỉ cười âm trầm, sau đó lao vút lên chín tầng mây.

Tức thì lôi vân cuồn cuộn, ánh tím lóe sáng nơi chân trời, linh khí nồng hậu hội tụ khiến người ta khó thở.

Lôi bạo xen lẫn mưa bụi làm Tây Lăng có chút khẩn trương, nhưng nhìn bóng lưng không chút sợ hãi của Hiên Viên, lòng nàng bình an hơn nhiều!

Một nam tử còn trẻ tuổi, rốt cuộc có bản lĩnh gì mà dám đi chém giết dị thú Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên?

Một lát sau, nơi chân trời lôi vân cuồn cuộn, lôi bạo khổng lồ mang theo một đạo linh khí thổ tức màu tím rộng trăm trượng từ trên cao ập xuống, đập về phía hố sâu kia.

Tây Lăng căng thẳng nhìn bóng hình hiên ngang trước mặt, đòn này không dễ phòng ngự chút nào!

Hiên Viên trong tĩnh lặng tựa hồ có chút thất vọng nói: "Con Long Mãng này chỉ biết mỗi một chiêu này sao?

Không biết đổi chiêu số mới à?" Dứt lời, Hiên Viên thất vọng lắc đầu, tay phải lần nữa vung kiếm: "Nhân Gian Đạo!" Chỉ thấy nơi mũi kiếm một đạo nguyệt nha màu trắng vút lên trời, đại đạo đi qua vạn vật đều hóa thành hư vô, chỉ còn lại bạch quang bao phủ, tựa như một

dải lụa chưa qua xử lý, bay thẳng về phía lôi vân nơi chân trời!

Bạch sắc đại đạo trong nháy mắt va chạm với tử quang, hai luồng khí tức va chạm ở độ cao ngàn trượng, không hề có vụ nổ kịch liệt như tưởng tượng, thậm chí không có một tiếng động, đạo tử quang kia như bị định thân, quỷ dị bị chặn đứng lại.

Sau đó Nhân Gian đại đạo với tốc độ mắt thường có thể thấy được bao phủ lấy tử quang, công kích của Long Mãng giờ đây trông như trò đùa trẻ con!

Sau khi tử quang của Long Mãng bị bao phủ, bạch sắc đại đạo tốc độ không giảm, nhanh như lưu tinh lao thẳng lên cửu tiêu.

Ô vân mịt mù trên không trung bắt đầu ngừng lưu động, Long Mãng phát ra những tiếng gầm thét thảm thiết khiến người ta sợ hãi.

Chỉ thấy bạch sắc đại đạo không ngừng kéo dài nơi mây xanh, chẳng mấy chốc bầu trời đã bị sắc trắng bao phủ.

Lúc này thiên địa phảng phất như tĩnh chỉ, giống như một bức tranh thủy mặc khổng lồ triển hiện trước mặt Tây Lăng.

Loại đại đạo này thực sự quá quỷ dị, càng kỳ lạ hơn là nam tử này cư nhiên có thể sử dụng đại đạo như vũ khí!

Tiếng tê minh trên không trung dần dần biến mất, một cái xác Long Mãng khổng lồ từ trên trời rơi xuống, đập xuống giữa quần sơn, ép bằng không ít đại sơn.

Trên cái xác dài ngàn trượng đầy rẫy những vết thương xuyên thấu to bằng miệng chén!

Tây Lăng thực sự sững sờ, trừng lớn đôi mắt nhìn xác Long Mãng, có cảm giác như cách một thế hệ.

Nam tử hắc bào không ở lại lâu, xoay người muốn rời đi!

Tây Lăng vội vàng nói: "Đa tạ tiền bối cứu mạng chi nân!

Không biết ân công họ tên là gì, để tiểu nữ sau này còn báo đáp!" Hiên Viên lúc này mới quay đầu lại, nhìn mỹ nhân kiều diễm đang ngã dưới đất, bình thản nói: "Không cần đâu, xác Long Mãng này lấy đi đổi lấy công đức đi, chỉ là sau này bớt tham gia những trận chiến không rõ địch ta thế này." "Tiểu nữ Tây Lăng không dám tham công!

Long Mãng là tiền bối giết, lý ứng do tiền bối xử lý!" Tây Lăng kiên định nói!

"Hảo một anh hùng nhi nữ!

Nếu đã đều không cần thì giao cho ta đi!" Đúng lúc này một giọng nói đột ngột vang lên, một đội ngũ nhân tộc khoác da thú từ xa lao đến.

Dẫn đầu là một nam tử khoác da gấu, thân hình lẫm liệt, thực lực không thể khinh thường, là một vị Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn thực thụ!

Đoàn người này là nhân tộc bộ lạc Hữu Hùng, phía sau còn có một gã nam tử bỉ ổi bị mọi người ném xuống đất, như chó nhà có tang không biết sống chết thế nào!

Nam tử đó chính là kẻ đào vong lúc trước, chỉ là vận khí không tốt gặp phải người của Hữu Hùng bộ lạc cũng đang đi săn dị thú.

Để giữ mạng, hắn tự nhiên đem tin tức về Long Mãng ra kể, người của Hữu Hùng bộ lạc mới vội vã chạy tới!

Chỉ không ngờ khi tới chiến trường thì Hiên Viên đã bắt đầu chiến đấu với Long Mãng!

Cho rằng bị lừa dối, Hùng Xuyên tự nhiên đã tẩn cho gã nam tử bỉ ổi một trận!

Chỉ là Hùng Xuyên ra tay không có chừng mực, gã nam tử Viêm Đế bộ lạc kia còn sống hay không thì không biết được!

Nhìn gã nam tử sinh tử bất minh, Tây Lăng hơi nhíu mày, bất lộ thanh sắc nhìn người của Hữu Hùng bộ lạc nói: "Chúng ta bị Long Mãng truy sát đến đây, may mắn được quý nhân cứu giúp, Long Mãng nằm trong địa giới Hữu Hùng, các ngươi cứ lấy đi." Tây Lăng cũng vô cùng thông tuệ, biết rõ đang ở địa giới đối phương, không nên tranh lý, huống hồ đối phương thực lực cường đại, riêng Á Thánh đã có mấy chục người, tình huống này có thể tự vệ là tốt rồi!

Tây Lăng trong lòng tính toán, giọng nói thanh thúy lọt vào tai Hùng Xuyên, trong nháy mắt hắn liền phát hiện ra Tây Lăng đang ngã dưới đất mỹ diễm động nhân, mỹ nhân như thế này tìm khắp Hữu Hùng tộc cũng không thấy nha!

Nghe lời Tây Lăng, Hùng Xuyên như mèo thấy mỡ, trong mắt phát ra thần thái dâm dục, thong thả nói: "Theo lời cô nương, Long Mãng thuộc về Hữu Hùng, vậy nàng thì sao?" "Ngươi!" Tây Lăng tự nhiên hiểu rõ ý đồ của Hùng Xuyên, chán ghét chau mày, phảng phất như có con cóc ghẻ đang ở bên chân, nhưng con cóc ghẻ này lại có thực lực Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn, đoạn tuyệt không thể phản kháng, nếu dùng cứng, e rằng chỉ có thể lấy cái chết bảo vệ danh tiết!

Lúc này Tây Lăng nhìn về phía Hiên Viên đang trầm mặc không nói, tựa hồ có cách, nàng hướng về phía Hiên Viên gọi lớn: "Phu quân, chúng ta đi thôi!

Long Mãng nhường cho bọn hắn là được!" Lời này vừa thốt ra, trong mắt Hùng Xuyên lóe lên hung quang, trên mặt hiện lên nụ cười ác độc dữ tợn nói: "Vị đạo hữu này, nương tử của ngươi ta đã chấm rồi, Long Mãng ngươi cứ mang đi đổi công đức, nếu không, hậu quả tự gánh lấy!" Hùng Xuyên quá cường hoành, cư nhiên bá đạo vô lý

như vậy, nhưng thực lực bày ra trước mắt, đổi lại là người bình thường có lẽ đều chọn công đức rồi!

Lời Hùng Xuyên vừa dứt, lòng Tây Lăng lạnh lẽo mất một nửa, hiện tại toàn bộ hy vọng đều nằm trong tay nam tử hắc bào kia, nàng nhìn về phía Hiên Viên, ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng và vô trợ!

Hiên Viên không hề nói lời nào, chỉ lặng lẽ đứng một bên.

Thấy cảnh này Hùng Xuyên cười lớn: "Thức thời mới là tuấn kiệt, vị lão đệ này thật là trẻ nhỏ dễ dạy nha!

Yên tâm, thê tử của ngươi ta sẽ hết lòng thương yêu!" Hùng Xuyên nhìn thân hình yểu điệu của Tây Lăng không nhịn được nuốt nước miếng, dâm cười bước về phía nàng, não hải sớm đã tràn ngập những cảnh xuân sắc, chỉ tiếc nữ tử này đã là vợ người ta, nếu không đã có thể chơi đùa thêm vài năm.

Giờ thì cứ chơi đùa một hai năm rồi ban thưởng cho thuộc hạ vậy!

Nhìn Hùng Xuyên từng bước tiếp cận, Tây Lăng tuyệt vọng, âm thầm điều động tia linh khí cuối cùng sẵn sàng tự kết liễu.

Tập tính biến thái của Hữu Hùng bộ lạc nàng đã sớm nghe danh, nữ tử ở đó không khác gì vật phẩm, có thể tùy ý tặng cho, thậm chí cha chết đi, thê thiếp còn trở thành di sản cho con trai hưởng dụng.

Nghĩ đến đây, Tây Lăng càng quyết tâm cầu chết!

Lúc này, Hùng Xuyên một tay vác Tây Lăng lên vai, cùng lúc đó, Tây Lăng cũng không chút do dự đánh vào mệnh môn định tự sát, chỉ là Hùng Xuyên cao tay hơn, một phát nắm lấy cổ tay thanh mảnh của nàng, một đạo khí lực man hoành vô cùng đánh ngất Tây Lăng!

"Cũng có chút đảm khí, chỉ tiếc phu quân của nàng lại đem nàng tặng cho ta, nữ tử tuyệt mỹ thế này lại mù mắt đi theo một kẻ hèn nhát!" Hùng Xuyên không hề sợ Hiên Viên, trong mắt hắn Hiên Viên

chỉ là một tên nhu nhược bán vợ cầu vinh, loại người này ở Hữu Hùng bộ lạc bị khinh bỉ nhất!

"Mang theo đống công đức kia rồi cút đi!" Hùng Xuyên vác Tây Lăng đang hôn mê đi về phía xa!

Tộc nhân của hắn lúc này cũng cười lớn trên không trung: "Hùng Xuyên, nhớ cho huynh đệ chung vui với nhé!" "Nữ tử như vậy mà được ngủ một đêm thì đúng là phúc báo nha!" "Xuyên ca, ta cũng muốn chơi một chút!" Những lời dâm uế không ngừng thốt ra từ miệng người của Hữu Hùng bộ lạc, thật sự khó nghe vô cùng!

Hiên Viên đoán định nữ tử kia tỉnh lại nhất định sẽ tìm mọi cách tự tận.

Chương 223

"Đứng lại!" Một giọng nói không kiêu ngạo không tự ti truyền đến, thanh âm không lớn nhưng lúc này lại như một đạo kinh lôi nện xuống đám người!

"Cái gì?

Đại ca, thằng nhóc kia bảo chúng ta đứng lại kìa?" Một tên đàn em không sợ chuyện lớn nói xen vào: "Đại ca, cho mặt mũi mà không lấy nha!

Để huynh đệ giáo huấn tên tiểu tử thối này!" Lúc này Hùng Xuyên cũng nhìn Hiên Viên đầy thú vị nói: "Nói lại lần nữa xem?" "Đứng lại!

Long Mãng lấy đi, người để lại!" Hiên Viên vẫn bình thản như cũ!

"Ha ha ha!" Hùng Xuyên cuồng vọng cười lớn, sau khi đặt Tây Lăng xuống liền dữ tợn nói: "Vậy tên tiện dân này hãy chôn thây tại đây đi!" "Lên!" Theo tiếng gầm của Hùng Xuyên, đồng bọn phía sau đầy hứng thú ném ra một cây đại kích!

Một tay bắt lấy đại kích, Hùng Xuyên khinh miệt nhìn Hiên Viên, linh khí man hoành càn quét tứ phương.

Nếu chỉ nhìn hình thể, Hùng Xuyên như một tôn Chiến Thần, còn Hiên Viên lại vẻ ngoài yếu ớt vô cùng!

Hiên Viên chỉ lẳng lặng cầm kiếm, không kính không sợ, thong dong ứng phó trái lại mang theo vài phần ý vị huyền diệu!

Hai người ngưng thần đối diện, mắt không chớp nhìn chằm chằm đối phương.

Hai luồng khí tức cường đại phát tán ra, trong chớp mắt tràn ngập

toàn trường.

Khí tràng của hai người như núi cao như vực sâu, ý chí chiến đấu cường đại chấn động tâm thần mỗi người.

"Sát!" Hùng Xuyên gầm lớn, lao thẳng về phía đối thủ.

Thân hình như quỷ mị, khoảng cách trăm trượng chỉ trong nháy mắt đã tới, đại kích và cổ kiếm mỏng manh va chạm thật mạnh vào nhau.

Tiếng nổ vang trời lần nữa khiến mọi người điếc tai, đồng thời khi hai người va chạm phát ra hào quang mãnh liệt.

Kình khí khuếch tán hung dũng bành trướng ra tứ diện bát phương, đá vụn trên mặt đất bay tứ tán như sao băng!

Mọi người đại kinh, vạn lần không ngờ nam tử kia cư nhiên có thể đỡ được một kích của Hùng Xuyên.

Trên chiến trường khí tức bắn loạn, bọn hắn vác theo Tây Lăng đang hôn mê vội vàng lùi lại ngàn trượng.

Nếu bị luồng khí lực kia làm bị thương, không chết cũng phải trọng thương.

Sau khi đoản binh tương tiếp, hai người cùng bay ngược ra sau.

Trong vòng ngàn trượng quanh thân, mặt đất núi non vỡ vụn, không gian dao động.

Gã nam tử bỉ ổi bị đánh ngất lúc trước không ai chăm sóc, cư nhiên bị khí lực của hai người chấn nát, hóa thành một vũng máu, tiêu tán giữa thiên địa.

Gã nam tử đó dầu gì cũng có tu vi Chuẩn Thánh, cư nhiên trong một kích trực tiếp bị diệt sạch, trận chiến của hai người này thật sự kinh hãi đến cực điểm!

Thấy nam tử hắc bào quả nhiên phi đồng phàm hưởng, một kích lại có uy lực như thế, thần tình trêu cợt trên mặt đám người tan biến, căng thẳng nhìn chiến trường!

Hùng Xuyên một tay cử đại kích, mãnh liệt hất lên, dường như muốn đâm thủng mây xanh, trên không trung xuất hiện một cái hắc động khổng lồ, sau đó tiến lên một bước áp sát Hiên Viên, mãnh liệt đâm tới.

Giây phút đó, huyết quang vô tận ngút trời, như ngọn lửa bùng cháy mãnh liệt, trong phạm vi trăm dặm đều là quang hoa chói mắt, bầu trời đỏ rực một mảnh.

Nhất là Hùng Xuyên, huyết quang quanh thân chọc thủng mây xanh, như hàng vạn thanh thần kiếm khổng lồ vác trên lưng.

Đối mặt với chiến kích kinh thế bá đạo khí thế bàng bạc, Hiên Viên không dám có chút đại ý.

Cho dù có cổ kiếm của Sư tôn trong tay cũng không thể nghạnh kháng, hắn điều động toàn bộ linh khí, Nhân Gian đại đạo quanh thân cũng hiện ra, bạch sắc đại đạo bắt đầu phủ kín không gian, ép xuống đại kích.

Một luồng linh lực bàng bạc hạo hãn vô biên tức thì truyền đãng giữa trời đất, những ngọn núi xanh xung quanh liên tục sụp đổ, tan thành mây khói.

Ầm đùng!

Một cơn phong bạo đủ để hủy diệt đại địa bộc phát giữa hai người.

A!

Đám người Hữu Hùng bộ lạc lại một lần nữa thối lui, một số kẻ yếu không kịp đào thoát bị sức mạnh vụ nổ chấn nát thân thể, ngay cả

đại đạo pháp tắc và pháp bảo trong người đều vỡ vụn, thảm khiếu một tiếng, linh khí hồn phách hóa thành hư vô.

Trong lúc đối đầu, giọng nói hạo nhiên của Hiên Viên vang lên, linh khí còn sót lại của Hùng Xuyên bị một sức mạnh vô hình chế trụ.

Khắc sau, các loại tu luyện pháp tắc uẩn hàm trong linh hồn Hùng Xuyên đều bị Hiên Viên nắm gọn trong tay, uy lực Nhân Gian đại đạo đệ nhị trọng viên mãn trực tiếp khống chế chết Hùng Xuyên!

Trong không gian, những cơn phong bạo dần tan đi, Hùng Xuyên không tài nào động đậy được, kinh khủng hét lớn: "Không thể nào, mau lên cho ta, giết tên tiểu tử này!" "Có những người, có những chuyện, ngươi không thể đụng vào.

Thế giới này không có gì là vạn vô nhất thất, ta hiện tại có thể không giết các ngươi, nhưng người ta phải mang đi, Long Mãng cũng đừng hòng lấy!

Hiểu chưa?" Hiên Viên nhìn Hùng Xuyên, ngạo nhiên nói.

"Súc sinh!

Tìm chết!" Trên mặt Hùng Xuyên hiện lên vẻ dữ tợn chưa từng có, tựa hồ lập tức muốn giết người.

Đúng lúc đó, mấy tên tu sĩ Hữu Hùng bộ lạc cũng động thân, can thiệp vào giữa Hiên Viên và Hùng Xuyên!

Xem ra định cùng nhau ra tay, chỉ là từ khi bước vào chiến trường bọn hắn đã mất đi cơ hội rồi!

Mấy chục danh cao thủ Á Thánh lao thẳng tới, nhưng vừa bước vào không gian màu trắng, những kẻ này kinh hãi phát hiện không thể động đậy, trong cái không gian quỷ dị này ngay cả đại đạo cũng không thể vận chuyển!

Hiên Viên khinh bỉ nhìn đám người Hữu Hùng bộ lạc, thất vọng nói: "Cùng là nhân tộc, hành động của các ngươi có khác gì đám dị thú kia?" Nhưng Hùng Xuyên vẫn ngoan cố nói: "Tiểu tử, cũng có vài phần bản sự, nhưng đừng động vào ta, có biết hậu quả là gì không?" "Ồ?" Hiên Viên bình thản mỉm cười, vung tay lấy ra túi độc của Long Mãng từ xa, cười nói: "Ai bảo ta giết người?

Tộc nhân Hữu Hùng bộ lạc khi đi săn dị thú đã xảy ra sự cố, thảm tử dưới tay Long Mãng, câu chuyện này nghe chân thực hơn việc một tên Hỗn Nguyên Kim Tiên giết mấy chục Á Thánh và một Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhiều!" Hùng Xuyên lúc này thần sắc đại biến, trợn tròn hai mắt, đầy mặt kinh hãi, đám người bị khống chế phía sau cũng sợ đến mức răng đánh vào nhau lập cập.

"Ngươi dám!

Phụ vương ta là Hữu Hùng bộ lạc Hùng Ngọc An, là Hữu Hùng bộ lạc vương!

Ngươi dám động vào ta?

Ta thấy ngươi chán sống rồi!" Hùng Xuyên cố nén nỗi sợ hãi, đem phụ thân ra với hy vọng Hiên Viên sẽ ném chuột sợ đồ, nhưng đối với Hiên Viên điều đó không có tác dụng!

Chương 224

Nhìn bộ dạng Hùng Xuyên, Hiên Viên thất vọng lắc đầu nói: "Tu vi uổng phí!

Kiếp sau sửa cái thói xấu đó đi!" Dứt lời, Hiên Viên trực tiếp lấy độc dịch Long Mãng ra, nhất thời đám người Hữu Hùng bộ lạc đều phát ra tiếng thảm khiếu thê lương.

Lúc này bầu trời đổ cơn mưa lớn, những hạt mưa dày đặc rơi xuống đất tung lên bụi mù.

Máu của đám người Hữu Hùng bị rửa trôi vào lòng đất, Hiên Viên lãnh mạc nhìn đám người xương cốt không còn, tâm không chút dao động.

Ngàn năm qua hắn đã thấy quá nhiều sinh mệnh tiêu tán, hạng người như Hùng Xuyên sống chỉ làm hại người khác!

Giây phút quyết định giúp đỡ Tây Lăng, những kẻ này trong lòng Hiên Viên đã bị tuyên án tử hình!

Đó chính là sinh tồn pháp tắc của Hồng Hoang!

Sau đó nhìn Tây Lăng đang hôn mê dưới đất, Hiên Viên đưa nàng đến một động phủ ẩn mật, có những chuyện làm rõ vẫn tốt hơn!

Không thể bỏ nàng lại chỗ cũ, theo thân phận Hùng Xuyên, không lâu nữa sẽ có người tìm tới.

Trong động phủ tối tăm, Hiên Viên khoanh chân tu tập, hắn cảm nhận được khí tức Nhân Gian đại đạo tầng thứ ba, chỉ là chưa thể đột phá cửa ải đó.

Trận đại chiến này cũng giúp ích cho việc vận khí tu luyện!

Sư phụ hình như đã bế quan từ trăm năm trước, sau khi để lại một chiếc mặt nạ che giấu khí tức và cổ kiếm thì không còn liên lạc, chỉ có thể cảm nhận một cách mơ hồ!

Khoảng hai ba canh giờ sau, Tây Lăng tỉnh lại từ cơn hôn mê, nhìn động phủ tối tăm, lòng nàng lạnh lẽo, sự tuyệt vọng bao trùm toàn thân.

Lúc này trong bóng tối vang lên một giọng nói: "Tỉnh rồi à?" Nghe thấy tiếng động, Tây Lăng như một con thỏ sợ hãi lập tức nhảy dựng lên, cảnh giác nhìn tứ phía, nhưng điều làm nàng thấy bất thường là không cảm nhận được bất kỳ khí tức nào, dù giọng nói kia chân thực hiện hữu.

"Là ta!" Hiên Viên ở trong bóng tối nhìn cảnh này, khóe miệng khẽ nhếch một nụ cười.

Nữ tử này thực sự có chút kỳ lạ, nữ tu sĩ nhân tộc bình thường trải qua ngàn năm kiểu gì cũng gặp qua chuyện đời, có chút nhan sắc càng dễ dùng thân thể đổi lấy tài nguyên, nhưng Tây Lăng với tu vi Á Thánh này lại giữ thân như ngọc, thực sự hiếm thấy!

Tây Lăng cảnh giác nhìn nam tử đeo mặt nạ bước ra từ bóng tối, tức khắc thở phào một hơi, người mềm nhũn ngồi bệt xuống đất.

"Cảm tạ đạo hữu tương trợ, sau này có việc gì cần đến, Tây Lăng tuyệt không từ nan!" Tây Lăng lùi vào góc, ôm quyền nói!

"Không biết đám người Hữu Hùng bộ lạc cuối cùng thế nào rồi?" "Nhờ ơn huệ của cô nương, chết sạch rồi!" Hiên Viên thong thả nói, dường như những chuyện đó đều hết sức bình thường, đánh chết một Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên và mấy chục Á Thánh đối với Hiên Viên như uống nước vậy!

Tây Lăng tức thì trừng lớn hai mắt đầy hãi hùng!

“Chết rồi?

Chết sạch rồi sao?” Nhìn nam tử trước mắt, Tây Lăng không thể bình thản được nữa, một người trước trảm Long Mãng sau giết Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên?

Chỉ với tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ, nếu là sau này, người này chắc chắn sẽ làm nên những chuyện kinh thế hãi tục!

“Cũng đã tỉnh rồi, hãy tự lo liệu đi!

Những thủ đoạn nhỏ đó không lừa được cao thủ thực sự đâu, nhanh thôi sẽ có người tìm tới, tranh thủ thời gian chạy đi!” Hiên Viên bình thản nói, sau đó đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Chỉ là bay được nửa ngày, nữ tử kia lại cứ bám theo phía sau, tu vi tuy không cao nhưng tốc độ lại dị thường nhanh nha!

“Cô nương có việc gì sao?” Hai người một trước một sau đi được vạn dặm, Hiên Viên không nhịn được quay đầu hỏi.

Tây Lăng cũng không nói nhiều, ngẩng đầu nũng nịu nói: “Không phải ngươi đi chém giết dị thú sao, ta đi theo nhặt chút hời không được à?” “Tùy ý!” Hiên Viên cũng không thèm nói nữa.

Lúc này tại nơi Hùng Xuyên tử vong, mấy danh tu sĩ Hữu Hùng tộc trung niên bắt đầu kiểm tra chiến trường.

Một người lấy ra một cái đầu cốt, bắt đầu nhỏ máu lên trên, sau đó mặt đất bắt đầu biến hóa, di thể của Hùng Xuyên và những người khác bắt đầu hội tụ lại, mấy chục cái xác hiện ra trước mặt mọi người!

Nam tử tráng niên dẫn đầu xem xét kỹ lưỡng một phen, thần sắc đại biến, nhìn thi thể thối rữa, ngọn lửa giận trong lòng lại bùng lên mãnh liệt!

“Lục soát cho ta!

Vương tử gặp nạn!

Có đào sâu ba thước cũng phải tìm ra hung thủ!” Một nhóm người tản ra, nhanh chóng tìm đến động phủ phong ấn Long Mãng, nhìn thi thể của Viêm Đế bộ lạc, sắc mặt nam tử dẫn đầu âm trầm!

Mí mắt giật liên hồi, khóe miệng co rút nói: “Tốt lắm!

Người của Viêm Đế bộ lạc săn giết dị thú cư nhiên dám xông vào cảnh địa Hữu Hùng bộ lạc giết hoàng tử của ta!

Thật là khinh người quá đáng!” “Trở về, bẩm báo đại vương, san bằng toàn bộ Viêm Đế bộ lạc!” Nam tử nộ hống: “Ta muốn bọn chúng đền mạng!” Ở một nơi khác trên không trung, hai người hiển nhiên không biết sự nhầm lẫn tình cờ này sẽ khiến Viêm Đế và Hữu Hùng bộ lạc tranh đấu, cũng là nguy cơ lớn nhất của nhân tộc trong ngàn năm qua, nội bộ tranh đấu làm tổn hại toàn bộ khí vận nhân tộc!

Cùng lúc đó tại vùng đất ngoài thiên ngoại, giữa hư không đổ nát, một thân ảnh quen thuộc xuất hiện, khu thể Ma Thần khổng lồ trôi dạt tứ phía, không ngừng thôn phệ những hư không Ma Thần yếu nhỏ!

Người này chính là Hồng Quân mượn xác Ma Thần tái sinh, trôi dạt trong hư vô, trong đầu lúc nào cũng nghĩ đến việc xé xác Luân Hồi!

Giữa không gian hư vô, một lão giả mặc đạo bào màu xanh xuất hiện!

“Hồng Quân!

Ngươi thật sự muốn làm vậy sao?

Chúng ta quen biết vạn ức năm rồi, chuyện này thực sự quá mạo hiểm!” “Dương Mi đạo hữu, ý ta đã quyết, ngươi có ủng hộ hay

không?

Mối nợ giữa ta và Luân Hồi vẫn chưa tính xong đâu!" Hồng Quân hóa thành hình tượng lão đạo bạch bào, chỉ là sát khí trong mắt thực sự không ăn nhập gì với hình ảnh một đạo sĩ nha!

Nhìn bộ dạng không người không quỷ của Hồng Quân, Dương Mi cũng chỉ đành gật đầu nói: "Ta giúp ngươi một lần!" "Tốt!" Hồng Quân cười lớn, sau đó Dương Mi bắt đầu thôi động đại đạo, không gian nơi hai người đứng nhanh chóng biến hóa, giây tiếp theo Hồng Quân đã tới vùng đất Thiên Ngoại Thiên, đây chính là nơi Thôn Phệ Lão Tổ bế quan tu luyện.

"Thôn Phệ!

Đã lâu không gặp, ta tới mượn một món đồ!" Hồng Quân đứng trước mặt Thôn Phệ Lão Tổ, lãnh mạc nói: "Chuyện này ngươi không thể từ chối!" "Ha ha ha!

Hồng Quân, ngươi cư nhiên còn sống, đã tới rồi thì đừng có giả bộ, giết ta ư?

Không sợ Luân Hồi Đạo Tôn sát giác sao?

Cẩn thận kẻo bây giờ trực tiếp thân tử đạo tiêu đấy!" Thôn Phệ nhìn Hồng Quân trước mặt, đều là Ma Thần thiên vạn năm, Thôn Phệ sao không biết ý đồ của Hồng Quân!

Chương 225

Ngàn năm trước Hồng Quân bị Luân Hồi Đạo Tôn chém giết, giờ Hồng Quân trước mặt này cư nhiên mang thân xác Ma Thần!

Giấu được cảm tri của Luân Hồi Đạo Tôn, tìm đến đây không ngoài việc muốn thôn phệ đại đạo để tăng cường bản thân mà thôi!

"Luân Hồi sao?

Thiên vạn năm qua ta quả thực có nhớ hắn, chỉ là bây giờ chưa phải lúc!

Đợi thời cơ tới ta tự khắc sẽ tìm!" Hồng Quân vẫn tràn đầy tự tin, phảng phất như đại chiến diệt thế ngàn năm trước chưa từng xảy ra vậy!

"Cá lớn nuốt cá bé là pháp tắc chí cao của thiên địa này, Thôn Phệ đại đạo của ngươi có ích cho ta, ta khuyên ngươi đừng nên phản kháng!

Mọi người đều bớt được chút sức lực!" Hồng Quân bình thản mỉm cười: "Đắc tội rồi!" Cùng lúc đó Thôn Phệ Lão Tổ trên người phát tán ra uy thế vô cùng, ép về phía Hồng Quân, không gian xung quanh xuất hiện những vết rạn nhỏ, Hồng Quân bản năng cảm thấy áp lực, nhưng vẫn tĩnh lặng nhìn Thôn Phệ Lão Tổ, ánh mắt tràn đầy sự khinh miệt.

"Sau trận chiến này, ta sẽ không còn là người mà ai cũng có thể so sánh được nữa!" Trong giọng nói của Hồng Quân chứa đựng dục vọng và tự tín vô cùng!

Thân thể Hồng Quân đứng thẳng tắp, uy áp vô cùng từ trên người phát ra, tại Thiên Ngoại Thiên đánh ra đạo đạo sóng văn, chống đỡ

Thôn Phệ pháp tắc của Thôn Phệ Lão Tổ.

Lúc này, Hồng Quân đồng dạng lộ ra khí khái nguyên thủy của Tiên Thiên Ma Thần!

Loại khí tức man hoành, hoang vu, cường đại này khiến Thôn Phệ cũng phải kinh ngạc!

Tiên Thiên Ma Thần vốn kiêu ngạo không thuần, không phục thiên, không phục địa, chỉ kính đại đạo, chỉ phục sức mạnh, vĩnh viễn chỉ tin tưởng vào nắm đấm trong tay.

"Ha ha ha, Hồng Quân, ngươi thực sự đã hóa thân thành Ma Thần, hôm nay ta sẽ buông tay quyết chiến một trận!" Trên mặt Thôn Phệ Lão Tổ hiện lên vẻ hào sảng cuồng nhiệt.

Thôn Phệ Lão Tổ đấm một quyền về phía Hồng Quân, không có bất kỳ pháp thuật thần thông nào, thuần túy là sức mạnh hủy diệt cường đại, nắm đấm to lớn xé nát hư không, trực tiếp đánh lên người Hồng Quân.

Dưới chân Hồng Quân lúc này hiện ra một đóa kim liên tỏa ra vạn đạo kim quang, hoa sen có mười hai cánh, chính là Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên do Nguyên Thủy Thanh Liên hóa thành, đứng trên đó có thể phá vạn pháp, cú đấm kinh thiên động địa của Thôn Phệ Lão Tổ bị từng đóa hoa sen chặn lại.

"Hồng Quân, không ngờ ngươi vẫn có thể sử dụng Công Đức Kim Liên!" Linh khí của Thôn Phệ trong nháy mắt đánh nát từng đóa kim liên!

"Thôn Phệ đại đạo!" Chỉ thấy Thôn Phệ Lão Tổ lần nữa ra tay, những hắc động vạn trượng bằng không xuất hiện, lực hút vô cùng cường đại thôn phệ hết thảy.

Thôn Phệ Lão Tổ áp sát Hồng Quân, lần nữa tung quyền, từng đóa

kim liên tức khắc vỡ vụn, ở giai đoạn này thực ra linh bảo đã không còn tác dụng nhiều!

Hồng Quân bị Thôn Phệ Lão Tổ đánh bay, dưới chân tức khắc xuất hiện các loại dị tượng Ma Thần, khổng lồ vô cùng, số lượng bàng đại, những hư tượng Ma Thần đó giảo sát hết thảy tinh thần xung quanh.

"Thôn Phệ Lão Tổ, chỉ là chút tài mọn mà thôi." Hồng Quân Lão Tổ bình thản nói, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên lơ lửng trên đỉnh đầu hắn, những đóa sen vàng không ngừng nhấp nháy kim quang.

Ngay sau đó Hồng Quân trực tiếp truy kích Thôn Phệ Lão Tổ, đôi tay không ngừng múa may, những đạo nguyên thủy kiếm khí của Hồng Hoang liên tiếp tấn công Thôn Phệ Lão Tổ.

Thôn Phệ Lão Tổ ánh mắt ngưng lại, nhận ra những đạo nguyên thủy kiếm ý này không đơn giản, sau đó trực tiếp hiện ra chân thân nguyên thủy Ma Thần vạn trượng, mỗi quyền đều đánh tan một đạo nguyên thủy kiếm khí, thậm chí còn đánh ngược một số kiếm khí về phía Hồng Quân!

Ngay cả khi đánh lên chân thân nguyên thủy thần ma của Thôn Phệ Lão Tổ, nguyên thủy kiếm khí tựa hồ cũng chỉ có thể để lại những vết hằn nông mà thôi.

Nguyên thủy kiếm khí của Hồng Hoang chỉ có thể lưu lại những vết hằn trên người Thôn Phệ Lão Tổ, chân thân Ma Thần đỉnh phong chính là chân thân của Luân Hồi Đạo Tôn kia, một quyền có thể phá diệt Hồng Hoang, một chưởng có thể tái tạo đại lục Hồng Hoang, so với Bàn Cổ chỉ có hơn chứ không kém nha!

Lúc này trên người Hồng Quân cũng giải phóng chân thân Ma Thần, nhưng chân thân của hắn thực sự quá quỷ dị, tứ chi như được chắp vá lại, nhìn thực sự hãi hùng.

Tôn chân thân này về thực lực cũng vô cùng cường đại, không ngừng giảo sát hết thảy công kích, hiển lộ uy năng vô thượng, tấn công Thôn Phệ Lão Tổ.

Lúc này tại một động phủ ở Hồng Hoang, trên bồ đoàn có một đạo nhân mặc thanh y lông mày trắng đang ngồi khoanh chân, "Hồng Quân, ta hy vọng lựa chọn của ngươi không sai!" Dương Mi tựa hồ lầm bầm tự nói.

Ông sử dụng Không Gian đại đạo phong tỏa Thiên Ngoại Thiên, khiến bất kỳ ai cũng không thể nhận ra những gì đang xảy ra bên trong, chỉ là chuyện của Hồng Quân làm Dương Mi có chút phản cảm!

Trong trận chiến, Thôn Phệ Lão Tổ và Hồng Quân Lão Tổ đều triển hiện thần uy vô thượng.

Hồng Quân Lão Tổ vô địch về đạo pháp thần thông, lúc này lại có thêm chân thân Ma Thần, thử hỏi ai có thể tranh phong?

Giữa tinh không Hồng Hoang, thân thể vạn trượng của Thôn Phệ Lão Tổ vẫn đứng sừng sững, những vết máu chằng chịt khắp toàn thân.

Kể từ khi bị Luân Hồi miểu sát vạn năm trước, Hồng Quân chính là kẻ thù khó nhằn nhất mà Thôn Phệ phải đối mặt!

"Từ bỏ đi!

Hiện tại Đạo, Lý, Ma, Thần của ta đã hội tụ làm một, ngoan ngoãn giao đại đạo ra đây!" Hồng Quân lãnh mạc nhìn Thôn Phệ đang bị thương!

Thôn Phệ Lão Tổ cũng không hề sợ hãi nói: "Giết ta ư?

Khủng sợ lúc này Luân Hồi Đạo Tôn đã phát giác rồi, ta khuyên ngươi mau chạy đi!" Thôn Phệ Lão Tổ cố nén cơn khí huyết đang cuộn trào nói!

Hồng Quân nghe vậy cười lớn: "Luân Hồi là thiên hạ đệ nhất nhân thì đã sao?

Dương Mi đạo hữu đã phong tỏa toàn bộ Thiên Ngoại Thiên rồi, hôm nay ngươi không thoát được đâu!" "Cái gì!" Thôn Phệ kinh ngạc: "Hồng Quân Lão Tổ đường đường chính chính mà giờ cũng bắt đầu dùng những thủ đoạn này sao!

Thiên đạo hảo luân hồi, Hồng Quân thực sự nghĩ có thể đi xa được ư?" "Những chuyện đó đợi khi ngươi chết rồi ta sẽ cho ngươi biết!" Hồng Quân không muốn lãng phí thời gian, chân thân Ma Thần lần nữa sát tới, Công Đức Kim Liên đồng thời đâm về phía Thôn Phệ, sức mạnh vô biên khiến người ta rùng mình!

Ngay cả Dương Mi lúc này cũng cảm thấy khí huyết sôi trào, vội vàng điều động linh khí cường hóa phong tỏa không gian!

Chỉ tiếc những tia khí tức nhỏ bé đó vẫn truyền ra ngoài, bị vị được mệnh danh là Hồng Hoang đệ nhất nhân - Luân Hồi Đạo Tôn sát giác được!

Một lát sau, Thiên Ngoại Thiên chìm trong tĩnh mịch, Hồng Quân cười tươi xuất hiện tại động phủ của Dương Mi!

Toàn bộ Thiên Ngoại Thiên ngoài cái chết của Thôn Phệ Lão Tổ, tộc Thái Thản cũng bị Hồng Quân tiện tay phúc diệt!

Hàng trăm tỷ sinh linh tộc Thái Thản bị Hồng Quân quét sạch trong chớp mắt!

Không gian đó bị Dương Mi phong tỏa, tuy có một chút khí cơ lộ ra, nhưng ai cũng không lường trước được thủ đoạn của Hồng Quân!

Tại vùng đất Thiên Ngoại Thiên, Hồng Quân nhìn chân thân Ma Thần của Thôn Phệ Lão Tổ, đại thủ vung lên, chân thân vạn trượng bắt đầu phân giải thành huyết nhục tinh khí bị Hồng Quân hấp thu

sạch sẽ!

Theo thời gian trôi qua, chân thân Ma Thần của Hồng Quân ngày càng hoàn thiện, giờ đây đã tiến gần tới mức hoàn mỹ!

Hồng Quân cười lớn nhìn về phía cảnh giới đại đạo, sát ý trong mắt mãnh liệt bùng phát!

"Luân Hồi, không bao lâu nữa ta sẽ tìm tới ngươi!" Hồng Quân trong nháy mắt hiện ra bên cạnh Dương Mi, nhìn thần tình phức tạp của ông, Hồng Quân thở dài nói: "Dương Mi, đây cũng là một phần nhân quả mà thôi!

Đợi ngày ta thành đạo một lần nữa, ta sẽ cho ngươi câu trả lời!" Dương Mi không nói lời nào, chỉ nhắm mắt dưỡng thần, tựa hồ đã đưa ra quyết định gì đó.

Chương 226

Ông thở dài một tiếng, lấy đạo tâm của mình ra, trái tim Ma Thần đang đập kia chứa đựng Không Gian đại đạo của Dương Mi, một loại đại đạo vô thượng tồn tại từ thuở Hồng Hoang mới khai sinh.

Hồng Quân thấy cảnh này, mí mắt khẽ giật nói: "Ngươi không giúp ta sao?

Cư nhiên tự tổn đạo tâm?" "Hồng Quân!

Ta không cách nào ra tay với những bằng hữu Ma Thần!

Không Gian đại đạo ngươi cầm lấy đi!

Cuối cùng sẽ dùng tới!" Dương Mi không nói thêm lời nào, sau khi đưa ra đạo tâm Ma Thần liền ẩn thân đi mất!

Hồng Quân đứng tại chỗ, nhìn đạo tâm trong tay, sức mạnh thôn phệ tức thì khai mở, không chút lưu tình thôn tính đạo tâm của Dương Mi, sức mạnh không gian xung quanh bắt đầu dung hợp vào cơ thể Hồng Quân!

Lúc này thực lực Hồng Quân lại tăng mạnh, nhưng thế này vẫn chưa đủ, hắn cần thêm nhiều sức mạnh Ma Thần hơn để đối kháng với Luân Hồi!

Nghĩ đến đây, thần sắc Hồng Quân ngưng lại, một lần nữa biến mất khỏi thiên địa!

Ở một nơi khác trong nhân tộc, Hữu Hùng bộ lạc và Viêm Đế bộ lạc đã triệt để trở mặt, hai đại bộ lạc bắt đầu tranh đấu không ngừng.

Nữ Oa Thành do Thần Nông quản lý, nhiều lần khuyên can đều vô hiệu, từng trận đại chiến khiến khí vận nhân tộc sụt giảm nghiêm trọng!

Đồng thời Hiên Viên đưa Tây Lăng đi săn giết dị thú dọc đường, chỉ là khi hành động đi vào chiều sâu, ngày càng nhiều Yêu tộc bắt đầu tấn công Hiên Viên.

Sư tôn không có bên cạnh, hai người trải qua mấy lần sinh tử thoát hiểm, quan hệ giữa họ cũng trở nên mập mờ không rõ ràng!

Cùng lúc đó, tộc Vu xung quanh nhân tộc, dưới sự dẫn dắt của Xi Vưu, không ngừng tăng cường thực lực.

Tộc Vu lúc này không thể coi thường, chỉ có ở Hậu Thổ Thành, nhân tộc và tộc Vu không có hiềm khích, nhân tộc cũng không đặc biệt đề phòng người tộc Vu!

Lúc này tại vùng đất của tộc Vu, trong một động phủ ẩn mật có một huyết trì khổng lồ, quan tài màu đen lơ lửng phía trên huyết trì, những sợi quang thao như huyết quản từ quan tài đen rủ xuống, đâm sâu vào huyết trì.

Lúc này, từ trong quan tài đen tràn ra vô số điểm sáng bạc, từng hạt sáng theo những sợi quang thao chui vào huyết trì.

Vô số bọt máu nổi lên, dần dần cả huyết trì sôi sùng sục, từng bọt máu vỡ ra trên mặt hồ như những đóa huyết hoa rực rỡ yêu diễm.

Trên không trung huyết trì đột nhiên gợn sóng, bóng dáng Xi Vưu dần hiện ra, đôi mắt huyết sắc luôn lạnh lùng, mái tóc trắng tung bay trông thật vô dục vô cầu!

Xi Vưu bình thản liếc nhìn huyết trì bên dưới, đôi mắt bắn ra hai chùm huyết quang chói lọi, những sợi tơ huyết sắc dày đặc lan tỏa vào huyết trì, trong nháy mắt xâu chuỗi những điểm sáng rải rác lại làm một.

"Ầm!" Cả hồ máu đột ngột nổ tung cao vài trượng, tất cả điểm sáng đều biến mất, từng phù văn bạc sáng chói xuất hiện trong huyết

trì, có đến hàng trăm triệu cái.

Những phù văn này đều tỏa ra khí tức thương mang hoang lương, một luồng ý chí uẩn hàm bên trong, có cái thậm chí có thể sánh ngang với Hỗn Nguyên Đại La huyết tiên.

Xi Vưu hơi nhíu mày, tựa hồ không hài lòng với chất lượng máu bên dưới, lòng bàn tay trắng nõn ép xuống, "Ầm ầm ầm!" cả vùng hư không vặn vẹo, vô số đạo phù văn huyết sắc từ lòng bàn tay huyễn hóa ra, mỗi đạo phù văn đều uẩn hàm một luồng ý chí viễn cổ cường đại.

Vô số đạo phù văn huyết sắc tụ hợp lại làm một, hình thành một huyết sắc hồng lô khổng lồ, tức thì rơi vào huyết trì.

Không lâu sau, mỗi giọt máu trong hồ đều tinh khiết như một hạt hồng hắc, uẩn hàm sinh cơ bàng bạc và sức mạnh hạo đại.

Xi Vưu dang tay ra, dần dần ép xuống, một luồng lực lượng vô hình tác động vào huyết trì, những vòng xoáy khổng lồ bắt đầu xuất hiện, máu vô tận bắt đầu hội tụ về phía Xi Vưu.

Đây chính là Cửu Hung chi thuật, hợp vào tổ đại đạo, nhục thân dung hợp toàn bộ lực lượng huyết mạch Vu Tổ!

Lúc này một mình Xi Vưu đã dung hợp được mười đạo lực lượng huyết mạch Vu Tổ, khi thuật này đại thành chính là ngày tộc Vu trỗi dậy!

Xi Vưu kích động nhìn về phía vùng đất nhân tộc xa xôi, sâu trong ánh mắt lóe lên một tia tham luyến!

Hắn không thuần túy là người tộc Vu, trong người có một nửa dòng máu nhân tộc, nếu do hắn chưởng khống thiên địa, thế gian một người xưng đế, nắm giữ cả tộc Vu và nhân tộc, hào tình như thế định là thiên địa đệ nhất nhân!

Ở một nơi khác, núi Tu Di trầm mặc ngàn năm, lúc này trong Liên Hoa Bồ Đề đại trận, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang lo âu ngồi trên đại điện.

Các giáo phái của Tam Thanh phát triển rất tốt trong nhân tộc, còn Tây Phương giáo lại ngày một tiêu điều!

"Sư huynh có nhận xét gì về nhân tộc?" Chuẩn Đề nhìn Tiếp Dẫn hỏi.

Là sư huynh của Chuẩn Đề, sống cùng nhau vạn năm, Chuẩn Đề chỉ cần một câu là Tiếp Dẫn hiểu ý.

"Lão Tử là Nhân giáo giáo chủ, Tam Thanh đã đứng chân trong Nhân giáo ngàn năm, chuyện của nhân tộc người khác không thể can thiệp được.

Hơn nữa, tu vi của ta không vượt trội hơn Tam Thanh, không thể trực tiếp can thiệp nhân tộc.

Nhưng những gì ta làm đều vì Phật giáo, hiện tại thấy nhân tộc đại loạn sắp tới, Huyền môn hưng thịnh thế nào đều do Tam Thanh mưu tính, ta chỉ cần đứng ngoài quan sát là được, sau này mới đưa ra quyết định!" "Nhưng sư huynh, hiện nay nhân tộc là thiên địa nhân vật chính, giáo phái muốn hưng thịnh thì không thể tách rời nhân tộc.

Lão Tử tuy là Nhân giáo giáo chủ, nhưng e rằng dù đại giáo của ta hưng thịnh thế nào cũng chỉ có thể đứng sau Tam Thanh.

Cho nên sư huynh, đệ nghĩ chúng ta nên sớm mưu tính để đặt nền móng cho Phật đạo đại hưng sau này." Chuẩn Đề lo lắng nói.

Tiếp Dẫn lại mỉm cười, nhìn bộ dạng cấp thiết của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cũng không thừa nước đục thả câu nữa: "Cũng được, những năm qua nếu không có sư đệ, phương Tây của ta cũng không có được cảnh tượng như hiện nay.

Hai ta cùng làm chủ một giáo, ngày thường chuyện lớn nhỏ đều có chút sai biệt, Tam Thanh kia thực sự hữu hảo vậy sao?" "Sư huynh, ý huynh là trong mấy đại giáo phái của Tam Thanh cũng có minh tranh ám đấu?

Chúng ta chỉ cần đợi một thời cơ thôi sao?" Chuẩn Đề kích động nói.

Tiếp Dẫn nhìn sư đệ tiếp tục: "Tây Phương giáo ta muốn đại hưng, nên lập Phật giáo hộ pháp, nhờ đó ta có thể tiến vào nhân tộc truyền giáo, với tư cách hộ giả của Phật pháp tiến vào nhân tộc giúp họ hóa giải khổ quả, bắt đầu từ những người bình thường nhất, lâu dần ta có thể thu phục được lòng người nhân tộc!" Tiếp Dẫn nói ra suy tính trong lòng.

"Sư huynh thật cao kiến!

Tam Thanh kia mắt cao hơn đầu chỉ chú trọng tu sĩ nhân tộc, lại bỏ qua hàng tỷ người nhân tộc bình thường, đợi khi họ nội đấu chính là cơ hội của chúng ta!" Chuẩn Đề gật đầu tán thưởng.

Hai người ở núi Tu Di cũng bắt đầu dòm ngó nhân tộc!

Sau khi giao nhân tộc Nữ Oa Thành cho Thần Nông quản lý, ngàn năm qua Phục Hy chu du Hồng Hoang tu tập, mấy trăm năm bế quan, Phục Hy cũng đạt thực lực Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn, chỉ là đối với những cao thủ đỉnh tiêm ở Hồng Hoang thì chưa thấm vào đâu!

Lúc này huyết mạch thân thể nhân tộc của Phục Hy thực sự có chút không như ý!

Khi ra ngoài du lịch, Phục Hy gặp nhiều người Yêu tộc tại một vùng núi đang bái tế Yêu Hoàng Đế Tuấn.

Năm xưa Yêu Hoàng Đế Tuấn dẫn dắt Yêu tộc đạt đến đỉnh cao Hồng Hoang, chiếm giữ Thiên Đình, nhìn xuống cả đại địa Hồng

Hoang, đứng trên muôn loài, quãng thời gian đó khiến không ít người Yêu tộc nhung nhớ!

Chương 227

Sau trận Vu Yêu đại chiến, một chủng tộc khác trỗi dậy đã phá tan ý niệm phục hưng của Yêu tộc, đó chính là nhân tộc.

Vào lúc Yêu tộc suy bại nhất, nhân tộc đã bỏ đá xuống giếng, triệt để lấy đi mọi thứ của Yêu tộc.

Trong ngàn năm qua, nhân tộc đã khiến Yêu tộc từng huy hoàng một thời hoàn toàn mất đi vốn liếng để đông sơn tái khởi, giờ chỉ có thể thoi thóp ở vùng biên giới Hồng Hoang.

Càng trong lúc gian khổ, người ta càng dễ nảy sinh những ý nghĩ mới, hiện tại Yêu tộc càng hoài niệm vị chủ nhân Thiên Đình bá đạo Đế Tuấn kia, chứ không phải một Nữ Oa nước đôi hay một Phục Hy đã hóa thành nhân loại!

Đối với Nữ Oa, họ mang lòng hận thù!

Không vì gì khác, chỉ vì bà đã tạo ra nhân loại, dù Nữ Oa là đại năng giả duy nhất còn lại của Yêu tộc cũng không thể che giấu được hận ý của những người này!

Phục Hy đứng trước mặt đám Yêu tộc trẻ tuổi lắc đầu: "Bọn chúng không phải đang kỷ niệm Đế Tuấn, chỉ là đang hoài niệm quá khứ mà thôi!

Thật ích kỷ!" "Những tộc nhân thế này mà dám trào phúng Nữ Oa?

Trào phúng Phục Hy sao?" Phục Hy khinh bỉ nhìn mấy tên Yêu tộc trẻ tuổi, lúc này ông thực sự là một nhân loại, lũ tiểu yêu này tự nhiên không nhận ra Phục Hy!

"Hừ, cái tên nhân tộc kia ở đây làm gì?

Nữ Oa ư?

Nếu bà ta không tạo ra nhân tộc, ta có thê thảm thế này không, có phải trốn trong cái xó xỉnh này không." Một tên tiểu yêu giận dữ nói lớn.

"Hừ, đúng thế!" Những kẻ khác cũng hùa theo.

"Ngu muội!" Phục Hy vừa định nói thì bị một giọng nói uy nghiêm ngắt lời.

"Có lý lắm, Phục Hy yêu vương của ta!" Giọng của Phong Bá vang lên, trong Yêu tộc hiện nay Phong Bá tuyệt đối là cột trụ trung lưu, "Lần tế tự này lại gặp được Phục Hy yêu thánh, thật là hiếm khách nha, ta cứ ngỡ ngươi đã quên mất thân phận Yêu tộc rồi chứ!" Phong Bá nhìn Phục Hy tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên, trong mắt hiện lên vài tia sắc thái kỳ lạ.

"Tại sao ta lại không dám, dù thế nào ta cũng là người Yêu tộc!" Phục Hy nhìn Phong Bá không chút sợ hãi đáp lại.

"Hừ!

Năm đó khi Yêu tộc gặp nạn ngươi ở đâu!

Khi Yêu tộc phục hưng ngươi ở đâu, khi Phi Liêm và các tiền bối tiến vào cổ chiến trường ngươi ở đâu!" Một đại yêu khác đầy vẻ phẫn nộ!

Phi Liêm và các yêu vương tiến vào cổ chiến trường đã trăm năm mà vẫn chưa có tin tức gì, mọi người đem Phi Liêm ra so sánh với Phục Hy, khiến ông lặng người tại chỗ!

"Ta..." Phục Hy há miệng nhưng không nói nên lời.

Năm đó Phục Hy tử trận trong trận chiến Vu Yêu, sau đó phục sinh tại Nữ Oa Cung, khi tỉnh lại đã mang thân xác nhân tộc.

Ngàn năm ở trong Nữ Oa Cung, Phục Hy không chỉ một lần muốn

đứng về phía bên kia, nhưng ngàn năm qua vẫn chưa có đáp án!

Thấy Phục Hy lộ vẻ hối lỗi, tên yêu vương kia càng thêm phẫn nộ: "Năm đó ta vì Yêu tộc chiến tử dưới tay người tộc Vu, ngươi với tư cách Yêu thánh không những không làm gì, lại còn giúp đỡ nhân tộc!" "Không cần nói nữa!

Loại người này không xứng làm Yêu thánh của Yêu tộc!" Tên yêu vương kia hét lớn một tiếng, nhân lúc Phục Hy đang thẫn thờ liền tung ra tuyệt chiêu, phất tay trái một cái đã biến thành một biển lửa.

Phục Hy cũng không ngờ tên yêu vương này lại đột nhiên đánh lén, vội vàng bố trí mấy đạo phòng ngự.

Hỗn Nguyên Kim Tiên dù sao cũng là Hỗn Nguyên Kim Tiên, trong lúc vội vàng, ngọn lửa của yêu vương không làm gì được Phục Hy, nhưng khi Phục Hy vừa thở phào thì yêu vương trực tiếp dẫn nổ tử sắc hỏa diễm, tức thì phòng hộ linh khí bị nhiễm lửa, ngọn lửa tím cũng cháy lên người Phục Hy.

"A!" Phục Hy thảm khiếu một tiếng, mặt biến sắc trắng bệch, tử sắc hỏa diễm này có thể thiêu đốt thần hồn!

Nhưng tên yêu vương đã quá xem thường Phục Hy, tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên đỉnh phong của ông không hề có chút nước nào.

Không một chút do dự, ông vung tay, phần thần hồn bị dính tử hỏa đều bị Phục Hy tự tay chặt đứt!

Nỗi đau chặt hồn có thể hình dung được!

Sau khi phản ứng lại, Phục Hy tung ra một chưởng toàn lực, yêu vương cảm thấy không khí xung quanh đều bị cấm cố, chỉ có thể trơ mắt nhìn cái tát khổng lồ đập xuống người mình, cuối cùng bị xé nát.

Hỗn Nguyên Kim Tiên hoàn toàn có thể miểu sát những kẻ dưới cấp bậc này.

Đợi khi đám yêu xung quanh kịp hoàn hồn, yêu vương đã chết, một đám người hoàng sợ nhìn Phục Hy.

Hình tượng Yêu thánh trong lòng bọn hắn sớm đã để lại dấu vết, dù lúc này thực lực Phục Hy không còn như xưa nhưng uy nghiêm của Yêu thánh vẫn có thể trấn nhiếp mọi người!

Nhưng cũng có kẻ không sợ!

"Phục Hy cư nhiên dám giết người!" Phong Bá tức khắc đại nộ, hầm hầm bước về phía Phục Hy.

Việc Phục Hy giết yêu vương như một hòn đá ném vào mặt hồ phẳng lặng, chẳng mấy chốc Phục Hy đã bị hàng loạt tu sĩ Yêu tộc bao vây.

"Bố trận, chém giết Phục Hy!" Theo một tiếng hô vang, gần ngàn tên Yêu tộc lập tức bố trận, vây khốn Phục Hy vào giữa.

"Thực sự phải giết Phục Hy sao!" Một tên Yêu tộc địa vị cao hơn chút ngập ngừng hỏi!

"Giết, lúc này nếu Phục Hy không chết, Yêu tộc ta coi như tiêu đời!" Phong Bá nhìn Phục Hy trong trận đầy bi thương nói.

"Nhưng, phía Nữ Oa..." "Nữ Oa sao?

Bà ta đã hoàn toàn ngả về phía nhân tộc rồi!

Yêu tộc phục hưng không thể dựa vào bà ta được.

Nếu đã vậy, ta sợ gì chứ." Phong Bá gay gắt ngắt lời, trong đám tu sĩ Yêu tộc này danh vọng của Phong Bá còn vượt qua cả Nữ Oa!

"Cũng đúng, Yêu tộc ta đã đến nước này rồi còn sợ gì nữa!" Một tên yêu vương khác tự giễu.

Đúng là rồng bơi nước cạn bị tôm giỡn, hổ xuống đồng bằng bị chó khinh!

Hỗn Nguyên Kim Tiên đỉnh phong như Phục Hy lại bị một đám đại yêu cấp Á Thánh vây khốn không thể thoát ra, linh khí còn lại trong người cũng bị tiêu hao từng chút một, thật khiến người ta suy ngẫm.

Chẳng lẽ Yêu thánh Phục Hy, người từng chỉ đứng sau Đế Tuấn, hôm nay lại phải chết sao?

Chết dưới tay chính người của mình!

Chương 228

Phong Bá nhìn Phục Hy trong trận, ánh mắt có chút lo âu, giết Phục Hy chắc chắn Nữ Oa sẽ không tha, nhưng giờ đây không còn lý do gì để không giết nữa!

Trận pháp lóe sáng hào quang hủy diệt, linh khí của đám yêu vương bắt đầu hội tụ lại.

Nhìn sát tâm của bọn chúng, Phục Hy khổ cười: "Muốn động thủ sao?

Muốn giết ta ư?

Phong Bá, ngươi nghĩ như vậy là phục hưng được Yêu tộc sao?" Giọng Phục Hy vang vọng thiên địa, đứng giữa đại trận mà không hề sợ hãi.

Lời này vừa thốt ra, Phong Bá lại có chút khiếp đảm, phảng phất như nhìn thấy vị Yêu thánh vô địch của ngàn năm trước.

"Phục Hy, chết đến nơi rồi đừng có giở trò khôn vặt!" Phong Bá lãnh mạc: "Động thủ!" Trận quang đại tác, linh khí hội tụ thành một thanh lợi kiếm vô song lơ lửng trên đầu Phục Hy, tức thì chém xuống!

"Nhật Nguyệt Song Cực đại trận các ngươi không cần nữa sao?" Vào giây phút sinh tử, Phục Hy hét lớn!

Lời này vừa ra, đồng tử Phong Bá co rụt lại, thân hình trong nháy mắt hiện ra ngoài đại trận, phất tay một cái, một đạo yêu lực vô địch trực tiếp nghiền nát đại trận.

Hàng trăm vị Á Thánh yêu vương kinh ngạc nhìn Phong Bá hét lớn: "Phong Bá, ngươi làm gì vậy?

Có giết hay không?" Phong Bá không nói gì, nhìn chằm chằm Phục

Hy: “Ngươi biết chuyện đó sao!

Chuyện này đáng lẽ phải là tuyệt mật!” Phục Hy mỉm cười: “Tuyệt mật ư?

Nếu không phải Nữ Oa và ta ngăn cản phía trên, mấy chuyện đó đã truyền khắp nhân tộc rồi!

Giờ nhân tộc có mặt khắp Hồng Hoang, gần như chưởng khống cả Hồng Hoang, các ngươi nghĩ tìm một hang cùng ngõ hẻm bố trí mấy cái trận pháp là không ai biết sao?

Nực cười!” Lời Phục Hy khiến các yêu vương đưa mắt nhìn nhau, không biết làm sao!

Chẳng lẽ những việc họ làm bao năm qua trong mắt Phục Hy lại không có chút che đậy nào?

Nếu đúng như lời Phục Hy nói, thì những việc họ làm trong mắt Nữ Oa chẳng phải là quá ngây thơ sao!

“Nực cười!

Ta là người Yêu tộc, làm việc vì Yêu tộc có gì đáng để khoe khoang sao?” Phong Bá khinh miệt nói: “Đừng có đánh bài tình cảm, nói về chuyện đại trận đi!” Phong Bá vừa dứt lời, đám yêu vẫn địch thị Phục Hy như cũ.

Đúng vậy, Phục Hy với tư cách Yêu tộc làm việc cho Yêu tộc thì có gì đáng tự hào?

“Được!

Mở cửa vào viễn cổ chiến trường thì sao chứ, chỉ là nướng mạng huynh đệ vô ích mà thôi.

Nhật Nguyệt Song Cực đại trận sớm đã dung hợp làm một với viễn cổ chiến trường rồi, giờ nơi đó bị tàn hồn của hai tộc Vu Yêu

chiếm giữ, đại trận cũng là một phần của thế giới đó.

Giờ các ngươi để Phi Liêm đi đoạt lấy một phần chiến trường?

Chắc chắn sẽ bị quần hồn tấn công!

Dù là tàn hồn Yêu tộc hay Vu tộc đều sẽ điên cuồng cắn xé kẻ xâm nhập!" Phục Hy nghiêm túc nói.

Chuyện này ông đã biết từ lâu và luôn nghiên cứu về chiến trường cổ cũng như sự phân bố của đại trận.

Nếu đại trận trở về tay Yêu tộc, việc phục hưng sẽ không còn là lời nói suông!

Phong Bá nghe xong trầm mặc một lúc rồi hỏi lại: "Mấy chuyện đó ai cũng biết, nhưng có cách nào khác đâu!

Ta chỉ có thể cưỡng ép phái người đi, dù chỉ có một phần vạn cơ hội, người của ta cũng sẽ thử một lần, vì đại kế của Yêu tộc!" Phục Hy nghe vậy lắc đầu: "Không sợ chết vì Yêu tộc là tốt, nhưng không thể uổng mạng như thế!" "Ta nhiều năm tu tập, tìm khắp Hồng Hoang, đã sửa chữa được phần lớn Hỗn Độn Chung.

Có Hỗn Độn Chung, ta tiến vào cổ chiến trường sẽ hết sức an toàn!

Lúc đó tập hợp sức mạnh Yêu tộc tách Nhật Nguyệt Song Cực đại trận ra khỏi cổ chiến trường, ngày phục hưng Yêu tộc sẽ không còn xa!" Phục Hy hào khí nói, trên người lại lộ ra bá khí vô thượng, phảng phất vị Yêu thánh vô thượng đã trở lại bên cạnh mọi người!

Đám yêu nghe xong mặt mày rạng rỡ, nhìn Phục Hy với ánh mắt kính phục.

Phục Hy không hề nói dối, ông vẫn luôn chiếu cố Yêu tộc, âm thầm tìm cách, chưa từng phản bội Yêu tộc!

“Làm sao ta tin ngươi được?

Nói suông không bằng chứng, vài câu nói đó mà muốn ta thả người sao?” Phong Bá cảnh giác.

Phục Hy nhìn Phong Bá đang cảnh giác cười nói: “Ta sẽ tự mình dẫn đội tiến vào cổ chiến trường tìm lại đại trận, đồng thời cũng cứu những đồng bào Yêu tộc đã vào đó ngàn năm trước, họ đều là những dũng sĩ không thể thiếu của Yêu tộc ta!” “Tốt!” Phong Bá cười lớn: “Ngươi vẫn còn chút lương tri!” Phong Bá vung tay, mọi người rút vào trong sơn động.

Ông một lần nữa mở ra cánh cửa dẫn vào chiến trường viễn cổ.

Nhìn chiến trường cổ gió lạnh thấu xương, Phục Hy nhìn mọi người bình thản nói: “Mọi người theo ta một chuyến!” Dứt lời Phục Hy nhảy xuống, mọi người tức khắc đi theo.

Cảnh tượng trước mắt thay đổi, chiến trường cổ xương trắng đầy đất, tàn hồn oán niệm không ngừng trôi nổi, sát ý xâm thực ý thức mọi người.

Thật không thể tưởng tượng nổi Phi Liêm đã ở trong môi trường này suốt ngàn năm!

Lúc này thiên địa tan tác, mây đỏ treo nơi chân trời, mặt đất nứt nẻ, ngay cả dòng sông cũng cạn khô vết máu!

Mọi người cảm thấy lạnh sống lưng, chiến trường cổ tựa hồ nhận ra có kẻ xâm nhập, vô số oán hận, tử tịch, sát ý, thống khổ tức thì ập tới, từng cái đầu lâu do tàn hồn tạo thành lao về phía mọi người!

“Mọi người cẩn thận, tập trung bên cạnh ta!” Phục Hy nhìn chiến trường quen thuộc, thoáng chút cảm khái.

Ông gọi mọi người lại gần, thần niệm khẽ động, Hỗn Độn Chung

sứt mẻ xuất hiện trên đầu mọi người.

Chiếc chuông cổ phác lúc này khí tức tuy có phần suy yếu, trên thân chuông đầy những vết nứt, như đang kể lại sự thảm liệt và bi tráng của đại chiến viễn cổ!

Dù trong tình trạng sứt mẻ, Hỗn Độn Chung vẫn là thượng cổ chí bảo.

Dưới sự chỉ huy của Phục Hy, kim quang đại tác, chuông trong nháy mắt hóa thành kích thước ngàn trượng, bảo vệ mọi người ở giữa.

Oán hồn vô tận không ngừng va chạm vào Hỗn Độn Chung phát ra những tiếng trầm đục, từng tiếng va chạm như búa tạ nện vào tâm can đám người Yêu tộc!

Những kẻ từng trải qua đại chiến viễn cổ, dù là lão bối, sớm đã thấy cảnh địa ngục trần gian nên khá bình thản, nhưng dù vậy, nỗi bi thương vẫn tràn ngập đội ngũ.

Chương 229

Mấy tên Yêu tộc trẻ tuổi sinh ra sau đại chiến, tuy thực lực mạnh mẽ nhưng tâm thái chưa qua rèn luyện như thế, nhất thời có chút luống cuống, nảy sinh ý thối lui.

Những tàn hồn kia tựa hồ cảm nhận được cảm xúc đó, bắt đầu trở nên cuồng bạo.

Phục Hy thấy vậy quát: "Giữ vững tâm thần, đừng nhìn xung quanh, đi theo đội ngũ tiến lên!" Tiếng của Phục Hy như sấm vang bên tai, tức thì kéo mấy tên tiểu bối đang sợ hãi trở lại!

Cả nhóm vội vàng tiến về phía xa, Nhật Nguyệt Song Cực đại trận bọn hắn nhất định phải lấy cho bằng được!

"Phục Hy, hiện tại chúng ta đi đâu?

Cũng không thể cứ mù quáng tìm kiếm mãi được!" Phong Bá nhìn cảnh tượng ngoài Hỗn Độn Chung, nuốt nước miếng nói: "Có đánh nhau!" Phục Hy nhìn chiến trường, trầm tư giây lát đáp: "Ta hiện tại cũng không rõ lắm, nhưng trước tiên hãy tìm Phi Liêm đã!" Hai người gật đầu, một hành nhân cấp mang cẩn thận cảm nhận khí tức xung quanh, định tìm lại nhóm người Phi Liêm.

Chẳng mấy chốc, bọn họ tại một vết nứt không gian cảm thụ được khí tức Yêu tộc!

Phong Bá hân hỉ nhược cuồng nói: "Mọi người chuẩn bị, ta sẽ tiến vào khe nứt không gian!" Phục Hy khước hiển đắc ưu tâm xung xung, dường như cảm giác có gì đó không đúng, nhưng lại nói không ra lời.

Vào trong khe nứt không gian, nơi đó quả nhiên có cảnh tượng Yêu tộc sinh hoạt, nhưng khước không vô nhất nhân, xung quanh toàn

là vết máu và tàn hài, dường như mới bị giết chết cách đây vài năm!

Khí tức Yêu tộc mà mọi người cảm nhận được cũng chỉ là khí tức tàn hồn.

Phong Bá nghiêm túc nhìn xung quanh, thực sự không hiểu chuyện gì đã xảy ra!

Tại thời điểm này, một tiếng thảm thiết vang lên sau lưng, mọi người nhìn lại chỉ thấy một hậu bối Yêu tộc bị một con cự thú thể thái to lớn cắn xé, yêu khí nồng đậm phát ra từ trên người con quái vật đó!

Con quái vật trước mắt đang nhai nuốt một thanh niên Yêu tộc, thân thể bị xé nát nhưng thanh niên nam tử chưa chết, ở trong miệng quái vật thảm khiếu không thôi, máu tươi nhỏ giọt, ánh mắt thanh niên nhìn mọi người cầu cứu nhưng không phát ra được âm thanh nào!

Phong Bá đại kinh, tại cổ chiến trường từ xưa đã sinh ra loại quái vật này!

Phục Hy vội vàng nói: "Mọi người tán ra!

Bố trận!" Có người chỉ huy, mọi người cưỡng ép sự sợ hãi, nhìn con quái vật kia!

Đại trận nháy mắt khởi động, một đạo kiếm quang ngưng thực xuất hiện trên đầu quái vật, gần như lập tức trảm xuống, nhưng kiếm ý của hàng trăm cường giả hội tụ lại khước không làm tổn thương được quái vật phân hào.

Kiếm ý đâm vào đầu quái vật phát ra âm thanh chói tai, từng đạo linh khí ba văn tứ tán khai, trùng kích vào liệt phùng không gian, tàn hồn cổ chiến trường cũng đồng thời bắt đầu hội tụ, nếu cứ tiếp tục như vậy, Yêu tộc nhất định sẽ toàn quân phúc một.

Phong Bá nhìn quái vật, nghiến răng một cái, phun ra một ngụm

tinh huyết nói: “Triệt trận!” Chỉ thấy tinh huyết của Phong Bá huyền đình trước mặt quái vật, từng đạo cấm chế phức tạp bắt đầu viết ra, thực lực cường hãn của Phong Bá triển lộ vô di, trong không gian nháy mắt cuồng phong đại tác, hắc sắc phong bạo tịch quyển hết thảy, nhất thời hàng loạt phong bạo bách trượng vây khốn quái vật ở bên trong.

Đạo tinh huyết kia lúc này cũng triệt để hóa tác từng đạo cấm chế đánh lên khu thể quái vật, cuồng phong đen kịt như từng đạo lợi nhận cắt khai thân thể quái vật, mọi người thấy từng mảng huyết nhục bị phong bạo tước xuống, diện sắc đại hỉ, Phong Bá không hổ là Yêu tộc đệ nhất nhân hiện nay!

Nhưng không đợi mọi người vui mừng, con quái vật trong cuồng phong dường như bị kích nộ!

“Hống!” Tiếng tê hống vang triệt toàn bộ cổ chiến trường, thiên địa vì đó mà run rẩy, liệt phùng không gian nháy mắt bị xé nát, ngay cả hắc sắc phong bạo của Phong Bá lúc này cũng bị trùng khai, hướng về bốn phía tán đi!

Linh khí hạo hãn tương vạn lý tàn hồn trùng tán, nhất thời Yêu tộc trọng thương mấy trăm người, thực lực quái vật không phải thứ bọn họ có thể xử lý được nữa!

E rằng Phi Liêm cũng đã thảm tử trong miệng quái vật!

Trên chiến trường, con quái vật với hốc mắt huyết hồng nhìn chằm chằm mọi người, cái lưỡi như lưỡi rắn liếm liếm vết thương, sát ý của nó càng lúc càng cường hoành!

Khắc sau, mọi người còn chưa kịp phản ứng, một tên thanh niên Yêu tộc khác đã bị nhai nát thân thể, nửa thân trên rơi xuống mặt đất, tiếng ai hào bi thảm khiến mỗi người đều tâm kinh đảm chiến!

Sự khủng cụ nháy mắt tịch quyển mọi người!

Ngay cả hành động của quái vật cũng nhìn không thấu, quái vật này có thực lực ít nhất là Hỗn Nguyên Đạo Chủ, mà người mạnh nhất là Phong Bá cũng mới chỉ là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn!

Xem ra thiên muốn vong Yêu tộc nha!

Tùy sau đó trên chiến trường liền diễn ra cảnh đồ sát đơn phương, con quái vật kia lần lượt ngược sát Yêu tộc, từ Thánh Nhân, Á Thánh đến Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Tiếng thảm khiếu không ngừng vang lên, Phục Hy cũng dùng tận khí huyết vận chuyển Hỗn Độn Chung, bảo hộ những Yêu tộc còn lại!

"Phong Bá chúng ta rút đi!

Không thể toàn bộ chết ở chỗ này!" Một vị Yêu tộc Hỗn Nguyên Kim Tiên nói!

Sợ hãi nhìn con quái vật kia, hiện tại Yêu tộc đấu chí toàn vô!

Trên người cũng xuất hiện nhiều vết thương, Phong Bá lạnh lùng nhìn quái vật nói: "Quái vật này tuy thực lực cường đại, nhưng linh trí không cao, chúng ta chu toàn vẫn có cơ hội!" Nói thì như vậy, nhưng tại tràng có thể thương tổn được quái vật không có mấy người, Phục Hy bi thống nhìn Yêu tộc mất mạng, nhất thời cảm thấy tuyệt vọng!

"Phong Bá, tiên khống chế trụ!

Ta có biện pháp!" Phục Hy đại khiếu nói!

Phong Bá nghe vậy cũng nháy mắt xuất thủ, vạn đạo Đại Đạo ti tuyến nháy mắt phát ra, tương quái vật tạm thời khống chế trụ!

Phục Hy cũng mang theo Hỗn Độn Chung nháy mắt xuất thủ, một kích đánh vào bụng quái vật, tức thì một cái lỗ lớn bị phá khai, quái vật thảm khiếu một tiếng, tùy sau đó trên thân thể quái vật xuất hiện

hai loại linh lực hối tụ, thương khẩu nháy mắt dũ hợp, song mâu quái vật cũng bắt đầu biến hóa, nhật nguyệt chi lực trong thân thể nó vận chuyển!

Phục Hy thấy vậy đại hỉ nói: "Mọi người mỗi người tế xuất một đạo tinh huyết!" Theo lệnh của Phục Hy, các Yêu Vương cũng nhẫn thống hiến xuất tinh huyết, từng đạo tinh huyết xuất hiện trong tay Phục Hy, sau đó Phục Hy nhị thoại bất thuyết trực tiếp đem tinh huyết nuốt xuống, nhất thời yêu khí của Phục Hy đại tăng, khí tức toàn thân cũng bắt đầu cải biến, khí tức Yêu Thánh hiển lộ vô nghi, làm đám yêu cảm thấy huyết mạch áp chế tái độ truyền đến!

Hiện trường Yêu tộc kích động nhìn Phục Hy!

Khí tức này vừa xuất hiện, con quái vật kia nháy mắt lãnh tĩnh lại, nhãn cầu khổng lồ nhìn Phục Hy, đồng tử huyết hồng bắt đầu biến hóa, một giọt lệ châu từ trong hốc mắt quái vật dũng xuất!

"Ta không nhìn lầm chứ!

Quái vật lưu lệ?

Thứ đó rốt cuộc là gì!" Mọi người nghị luận phân phân, hảo tại quái vật kia không phát động công kích nữa.

Phục Hy đặt lòng bàn tay lên đỉnh đầu quái vật, vô biên yêu khí quán nhập vào thân thể nó, theo yêu khí hỗn nhập, thân thể quái vật bắt đầu biến hóa, vô số huyết thủy ác xú từ miệng quái vật phun ra, các chi thể dư thừa bắt đầu thoát lạc, gương mặt tranh nanh bắt đầu có hình dạng, sau vài phút, mọi người nhìn bản thể quái vật, mỗi người đều bị sự bi thương bao phủ!

Đó không phải quái vật, đó là Phi Liêm!

Yêu Vương Phi Liêm, người đã vô tư vì Yêu tộc mà ở lại nơi này!

Phi Liêm đã khôi phục thần trí nhìn mọi người, lệ thủy đoạt

khuông nhi xuất!

Đội người kiên trì cuối cùng cũng có hồi báo!

Chương 230

Phi Liêm nhìn Phục Hy, trực tiếp quỳ xuống đất tê hống nói: "Tội thần Phi Liêm kiến quá Yêu Thánh Phục Hy đại nhân!" Phục Hy nhìn Phi Liêm đại trí cũng đoán ra được sự tình kinh qua, nhóm Yêu tộc trước đó khẳng định đã tìm được tàn hài đại trận, nhưng không có cách nào rời đi, đành phải tìm một khe nứt không gian để chống lại tàn hồn tập kích, tương tàn hài đại trận dung nhập vào thân thể, hàng ngàn năm qua, không ngừng có chiến lực tổn hao, muốn bảo hộ tàn hài đại trận chỉ có một cách, dùng chính huyết nhục của mình để trở thành một tối cường giả.

Mấy trăm năm đầu mọi người có thể thủ hộ, phía sau không đắc bất hi sinh một bộ phận Yêu tộc thực lực yếu kém, dùng huyết nhục của họ tư dưỡng cường giả, ngàn năm sau, chỉ còn lại mỗi Phi Liêm!

Vội vàng đỡ Phi Liêm dậy nói: "Ngàn năm qua vất vả rồi!

Đã tìm được tàn hài đại trận chưa?" Phi Liêm gật đầu nói: "Tàn hài đại trận toàn bộ ở trong thần thể của thần rồi, tùy thời có thể lấy ra!" Phong Bá nghe vậy đại hỉ nói: "Vậy sao?

Tìm được Nhật Nguyệt Song Cực Đại Trận rồi?" Phi Liêm mới nhìn về phía đám người Phong Bá nói: "Ta tìm kiếm ngàn năm, huynh đệ từng người một hy sinh tự ngã, toàn bộ tàn hài đại trận đã tìm được!" Yêu tộc nghe xong, lập tức ôm chầm lấy nhau, lần này đa khuy có Phục Hy Yêu Vương, nếu không có Hỗn Độn Chung bảo hộ, đoạn nhiên không thể dễ dàng tìm được đại trận và cứu xuất Phi Liêm!

Tùy sau đó một nhóm người dưới sự gia trì của Hỗn Độn Chung an toàn đào xuất khỏi viễn cổ chiến trường, nhưng một số người đã

tử thương quá bán, những gì nhóm tu sĩ Yêu tộc đầu tiên của Phi Liêm trải qua không ai biết được, chỉ có từng đạo huyết ngân đang kể lại sự hy sinh bi lương trên lộ đồ phục hưng Yêu tộc!

Nhân tộc lúc này khước đại chiến xúc phát, lưu dân vô số, Hữu Hùng bộ lạc cùng Viêm Đế bộ lạc tương hỗ nghiền ép, liên quan đến Nữ Oa thành và Thần Nông bộ lạc cũng bị chiến tranh xâm nhiễu, vô số Nhân tộc tử vong, càng nhiều người phổ thông lưu ly thất sở, ngay cả chiến đấu cấp bậc Tiên Vương cũng có thể khinh dịch sát tử vạn người!

Nhìn thấy trong Hồng Hoang vô số Nhân tộc trải qua sinh tử, theo kiến nghị của Tây Lăng, Hiên Viên dựa vào thực lực cũng kiến thiết một bộ tộc!

Dùng Luân Hồi làm tiêu chí gọi là Hoa Tư bộ lạc, trở nên ngày càng phú cường, sắp trở thành bộ lạc mạnh nhất phụ cận, nhanh chóng thu hút sự chú ý của một số người.

"Đầu lĩnh, không vấn đề gì chứ, cái Hoa Tư bộ lạc kia có thể..." Tại sơn cốc phía trước Hoa Tư bộ lạc, một trung niên nam tử thấp thỏm nói.

Một kẻ khác, thân mặc hoàng bào hống đạo: "Chỉ là một tiểu bộ lạc hẻo lánh, khẳng định ngay cả một tu sĩ ra hồn cũng không có, có gì phải sợ!" Gã nam nhân này hung thần ác sát, trên mặt có một vết sẹo dài, đỉnh đầu trọc lốc giống như đệ tử Tây Phương Giáo, nhưng lệ khí trên người khước bất đồng với Tây Phương Phật Giáo mà người ta thường biết!

"Buổi tối sát tiến vào, nam nhân giết sạch, nữ nhân thì a a..." Nam tử tuy khinh thị Hoa Tư bộ lạc, nhưng chiến lược khước một điểm cũng không di lậu, từng cái an bài thỏa đáng giao đãi xuống dưới, làm sơn phỉ bao nhiêu năm nay nếu không có đầu óc thì không thể hỗn

được!

Người trong Hoa Tư bộ lạc của Hiên Viên bận rộn cả một ngày, đêm khuya đều đã tiến vào giấc mộng!

Không ai ngờ được, một trận nguy cơ kinh thiên sắp lâm môn.

Mười mấy tên đầu trọc béo tốt lặng lẽ mò vào bộ lạc, thủ vệ ở lối vào bộ lạc đã sớm ngủ say, tên phỉ đồ dẫn đầu thành thục vòng ra sau, một đao sát tử tên thủ vệ tu vi không cao, không phát ra một tiếng động nào, mười mấy danh thủ vệ tại bất tri bất giác gian bị sát tử, đủ thấy được bọn người này thông thạo như thế nào!

Chuyện như vậy diễn ra tại nhiều nơi, chẳng mấy chốc một tên phỉ đồ đã mò đến phòng của Hiên Viên, Hiên Viên không có trong phòng, hắn có tập quán lấy thiên địa làm chăn chiếu, bình thường cũng không xuất hiện ở bộ lạc, mọi việc trong bộ lạc đều do Tây Lăng xử lý, người trong bộ lạc cũng xưng hô Tây Lăng là Mẫu Tổ, tuy rằng Tây Lăng mấy năm nay cùng Hiên Viên chưa có tiến triển thực chất nào, nhưng Tây Lăng khước thích những ngày cùng Hiên Viên du tẩu!

Những năm đó cùng nhau du tẩu Hồng Hoang, chém giết vô số dị thú, dần dần Tây Lăng đã thích nam tử dùng tâm vì dân này, có lẽ từ ngày được cứu, nàng đã có hảo cảm với hắn!

Lúc này Tây Lăng đang tu tập trong phòng, khi phỉ đồ xuất hiện nàng liền sát giác được, nhưng địch ta thực lực bất minh, nên Tây Lăng tiên hành liên hệ với Hiên Viên đang ở nơi xa.

Quả nhiên một danh nam tử xuất hiện tại phòng của Tây Lăng, nhìn thấy nhân gian vưu vật như Tây Lăng, tên phỉ đồ nháy mắt có chút thất thần, tùy sau đó trong mắt toàn là dâm tà, tham lam đại lượng thân tài mạn diệu của Tây Lăng!

Tây Lăng lúc này trong mắt khước sung mãn phẫn nộ, không biết

từ khi nào, nàng không cho phép kẻ khác đại lượng mình như vậy, có lẽ trong lòng Tây Lăng nhận định toàn bộ chỉ có thể đưa cho nam nhân kia xem!

"Đẹp không?" Tây Lăng ám trung điều động linh khí, áp chế phẫn nộ hỏi!

"Đẹp!" Nam tử gật đầu, cái miệng há hốc quên cả đóng lại, bộ dạng như đầu heo khiến Tây Lăng triệt để động sát cơ!

"Đẹp, vậy thì kiếp sau hãy thưởng thức tiếp đi!" Tây Lăng hãn nhiên xuất thủ, không khí xung quanh nháy mắt ngưng cố, nhiệt độ trong phòng cấp kịch hạ hàng, một đạo Hàn Băng Đại Đạo đánh lên người nam tử, nam tử đang trầm tẩm trong những cảnh tượng dâm uế bất kham!

Chỉ thấy toàn thân nam tử ngưng tụ thành băng, theo một cái phất tay nhẹ nhàng liền hóa tác tro bụi, tán tại thiên địa gian!

Theo sự kết thúc của nam tử, Hiên Viên cũng nháy mắt xuất hiện bên cạnh Tây Lăng, hai người nhanh chóng làm rõ lai lịch đối phương!

Đám người này là một tổ chức phỉ nhân, chuyên đi đả gia kiếp xá, chủ yếu lợi dụng nữ tử tu luyện, thủ lĩnh một tiểu phân đội chính là tên mặt sẹo, còn thế lực phía sau hiện tại vẫn chưa rõ, chỉ ẩn ước có liên quan đến Tiếp Dẫn Chuẩn Đề của Tây Phương!

Lần này bọn chúng bị sự phú túc của Hoa Tư bộ lạc hấp dẫn mà đến, khước không biết bộ lạc này do Hiên Viên kiến lập, lần này xem như đá phải tấm sắt.

Hiên Viên bước ra cửa, tuy đã đêm khuya nhưng Hiên Viên vẫn có thể cảm nhận được có bao nhiêu người đã chết, trong lòng không khỏi phẫn nộ, tuy Hiên Viên và những người đó không thân không thích, nhưng dù sao cũng đã tương xử một thời gian dài, chung quy vẫn có

tình cảm.

Hiên Viên vẫy tay một cái, một cầu quang từ từ thăng lên không trung, nháy mắt rực rỡ như thái dương chiếu diệu toàn bộ bộ lạc, nhiều tộc nhân cũng bị kinh tỉnh, nhìn thấy đám phỉ đồ đang cầm dao găm, nhất thời phát ra tiếng kinh khiếu, chuyển mắt liền phát hiện ra Hiên Viên, bọn chúng tiên đại kinh, sau khi kiểm tra xong liền phóng tâm, chỉ là một tiểu tử Hỗn Nguyên Kim Tiên mà thôi, tên mặt sẹo dẫn đầu đã là Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn.

Mười mấy tên phỉ đồ thấy sự việc bị sát giác cũng không còn ẩn tàng, theo tên mặt sẹo đi về phía trung ương bộ lạc nơi Hiên Viên đang đứng.

Tên mặt sẹo tu luyện tà công, dùng máu của nữ tử để tu luyện, là thủ pháp tu luyện cực âm, thực lực của hắn cũng vượt xa Hỗn Nguyên Kim Tiên thông thường, loại tà đạo này từ khi Hồng Hoang trọng thương đã ngày càng nhiều!

Tên mặt sẹo nhìn cổ kiếm sau lưng Hiên Viên, trong mắt phát ra quang mang tham lam, chỉ vào Hiên Viên nói: "Tiểu tử, mau chóng đem linh bảo sau lưng xuống hiến cấp Bản tôn, Bản tôn vui mừng có thể tha cho một mạng, bằng không..." "Bằng không thì sao?" Tây Lăng ở một bên bước tới nói, Tây Lăng tuy không biết thân phận thực sự của Hiên Viên, nhưng ngày đó, Hiên Viên ngay cả Hùng Xuyên cũng có thể đánh tơi bời, cái tên tiểu phỉ nhân này có thể làm nên chuyện gì.

Kỳ thực nói về chiến lực, Hùng Xuyên và tên mặt sẹo căn bản không cùng đẳng cấp, tuy nhiên không nên khinh thường tên mặt sẹo, hắn đã tích lũy kinh nghiệm sinh tử đấu tranh lâu dài, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên muốn giết hắn cũng phải tốn chút công phu.

"U, nương tử của tiểu tử này thật chính điểm, nếu lão thực giao ra bảo bối, đại gia tâm tình tốt rồi, không chừng sẽ để lại cho ngươi một

cái tàn phá hóa!" Tên mặt sẹo dâm tiếu nói, mấy tên thủ hạ thải âm bổ dương cũng không khỏi liếm liếm bờ môi khô nẻ.

Tây Lăng nhìn những mục quang dâm tà đó, cũng sợ hãi lùi lại sau một chút, tất nhiên nàng cũng chỉ là một nữ tử, huống hồ chuyện của Hùng Xuyên đã để lại âm ảnh, đối mặt với những phỉ nhân này có chút phát khiếp.

Hiên Viên an ủi vỗ vỗ vai Tây Lăng, bước lên phía trước nói: "Muốn thứ này sao?" Hiên Viên chỉ chỉ cổ kiếm sau lưng: "Lấy đi!" Lời nói của Hiên Viên bình tĩnh, nhưng trong lòng đã phán tử hình cho bọn này rồi, bất quá Hiên Viên vốn tính ổn trọng, trước mặt bao người vẫn bình đạm tự xử.

"Tốt tốt, ta lấy, thuận tiện lấy luôn cái mạng chó của ngươi!" Tên mặt sẹo mãn kiểm tham lam nói.

"Hừ!" Hiên Viên xuy tiếu một tiếng, linh khí bàng đại ngưng tụ trong tay Hiên Viên, từng cầu quang hướng về phía tên mặt sẹo bay đi.

Tên mặt sẹo thấy cầu quang đó liền đại hỉ, không biết tử hoạt dùng tay định bắt lấy, vừa mới tiếp xúc, một tiếng thảm thiết vang lên, toàn bộ cánh tay của tên mặt sẹo bốc cháy xích sắc hỏa diễm, chẳng mấy chốc những người xung quanh ngửi thấy mùi thịt khét, nhìn lại tên mặt sẹo đã thành nhục cán.

Cuộc đối đầu của hai người không có cảnh tượng hủy thiên diệt địa nào, chỉ đơn thuần là một chiêu phác thực vô hoa, tên Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn kia liền tử vu phi mệnh, thậm chí còn chưa kịp sử dụng kỹ năng, hoàn toàn bị nghiền ép đến chết!

Những tên phỉ nhân xung quanh thấy vậy liền đại kinh, bọn này đều vì ngưỡng mộ năng lực và uy vọng của tên mặt sẹo mới gia nhập tổ chức tà đạo này, kết quả đại ca vừa mới đối mặt đã bị thiêu thành

thi thể, thế giới quan trong lòng trực tiếp băng sụp, bọn chúng sợ hãi nhìn Hiên Viên như nhìn sứ giả địa ngục!

Nhìn thấy Hiên Viên từng bước áp sát, cuối cùng một tên phỉ nhân băng hội: "A!

Một tiểu tử Hỗn Nguyên Kim Tiên, thụ tử đi!" Sau đó lao về phía Hiên Viên, chỉ thấy trên người hắn mạo ra hàng ngàn hàng vạn tàn hồn nữ tử, những tàn hồn này đều là do bị lăng ngược mà chết, mãn tâm oán khí không thể siêu thoát, gần trăm dặm mới có một người, có thể thấy hắn đã ngược sát bao nhiêu nữ tử!

Tàn hồn vô cùng vô tận như cự đại lãng triều phác về phía Hiên Viên, chẳng mấy chốc đã yêm một Hiên Viên trong đó, tên nam tử kia đốn thì đại hỉ: "Ta giết được hắn rồi, ta giết được hắn rồi!" Nhưng tiếng cười bỗng nhiên im bặt.

Chỉ thấy những tàn hồn hễ tiếp cận Hiên Viên, hắn tùy thủ vung lên, những tàn hồn đó liền khôi phục thành hồn phách bình thường, từ từ rơi rụng, tiêu thất trước mặt mọi người.

Hiên Viên phẫn nộ nhìn nam tử đó, từng chữ một nói: "Loại cặn bã như ngươi nhất định phải chết!" Hiên Viên dùng Nhân Gian Đại Đạo xử lý tàn hồn, không bao lâu, Hiên Viên tịnh hóa toàn bộ tàn hồn, đây chính là bì mao Luân Hồi Đại Đạo mà Sư tôn đã giáo đạo!

Hiên Viên nhìn đám tặc nhân nói: "Không cần tồn tại nữa!" Tùy sau đó Hiên Viên quay đầu mang theo Tây Lăng vào phòng, cổ kiếm sau lưng nháy mắt bay ra khi Hiên Viên quay người, hóa tác từng đạo thanh vũ, thanh kiếm chạm vào người phỉ nhân như phụ cốt chi thư, chạm vào là bùng cháy hỏa diễm, phiến khắc sau cũng giống tên mặt sẹo thành thi thể.

Mười mấy danh phỉ nhân phiến khắc toàn bộ phúc diệt, khước có một người hoàn hảo vô tổn, lúc vừa vào phòng Hiên Viên cũng sát

giác được một điểm lạ, trong mắt lóe lên một tia kỳ dị.

Thân người này ẩn ẩn có kim quang, khiến cổ kiếm không có sát ý, nhưng hiển nhiên không phù hợp logic, chẳng lẽ tặc nhân này có gì khác biệt!

Hễ là người có sát ý nhân quả triền thân đều không thoát được cổ kiếm, nhưng người này lại thoát được, vậy chỉ có một khả năng, hắn chưa từng uổng sát nhân mạng, một phỉ nhân mà không uổng sát nhân mạng, nghe có vẻ không thể nhưng là sự thật.

Chương 231

Hiên Viên đi tới trước mặt nam tử, nhanh chóng hiểu rõ tiền nhân hậu quả, đám phỉ nhân này là đệ tử Hoan Hỉ Thiền tông của Phật môn, tông chỉ là "Điều tâm yếu lệnh tín sở duyên", đối với Hoan Hỉ Phật "Quan hình giám thị", dần dần tập dĩ vi thường, đa kiến thiếu quái, dục niệm chi tâm tự nhiên tiêu trừ.

Phật giáo giáo nghĩa "Sắc tức thị không, Không tức thị sắc", lợi dụng "Không nhạc song vận" để sản sinh ngộ không tính, đạt được mục đích "Dĩ dục chế dục".

Nhưng người làm được điều đó quá ít, đệ tử Phật môn đều mê thất trong đó, cuối cùng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có pháp, mang Hoan Hỉ Thiền tông hạ phóng Nhân tộc, chính là kế sách của Chuẩn Đề, dùng Hoan Hỉ tông tiến nhập Nhân tộc, dùng tà tu công pháp khiến dục vọng Nhân tộc vô hạn phóng đại, bởi vậy Hoan Hỉ Thiền tông bắt đầu lưu hành trong Nhân tộc hỗn loạn, thậm chí vượt qua nhiều tông môn khác!

Hoan hỉ thiền chủ trương "Tiên dĩ dục câu chi, hậu lệnh nhập Phật trí", cung phụng những thần ma dâm tà tàn bạo, họ nhận định âm dương lưỡng tính kết hợp là nguyên nhân sản sinh vạn vật vũ trụ, cũng là sự giải thoát cuối cùng của tôn giáo.

Chính loại lý luận quan niệm này đã khiến nhiều kẻ tâm thuật bất chính trong Nhân tộc tìm được lý do phạm tội và lộ đồ tu luyện!

Vị tu sĩ này là một đệ tử Hoan Hỉ Thiền tông, vốn là đệ tử Tu Di Sơn, được phái tới Nhân tộc truyền giáo, cổ kiếm không sát là nguyên nhân trên người hắn có kinh văn Tu Di Sơn, cổ kiếm tất nhiên không phải sinh mệnh có linh trí cao, đơn thuần là kiếm linh không đủ để

phân biện, nên khi Hiên Viên hạ lệnh sát tử toàn bộ tà tu đã bỏ sót hắn!

Nghe nam tử nói xong, Hiên Viên nhíu mày tư khảo giây lát, Nhân tộc quả nhiên là phong vân dũng động nha!

"Cảm tạ sự phân hưởng của ngươi!

Nhưng chuyện tà tu tai họa Nhân tộc, ta không thể nguyên lượng!" Hiên Viên thần niệm nhất động nói: "Kiếp sau đừng làm những chuyện như vậy nữa!" Cổ kiếm tái xuất sao, một đạo thanh sắc lưu quang xẹt qua cổ nam tử, thần sắc nam tử nháy mắt nuy mỹ, trong mắt có thể thấy dục vọng đào vong, nhưng thần thái bắt đầu nuy mỹ, một đạo huyết tuyến xuất hiện trên cổ.

Một cái đầu lâu lăn xuống, Hiên Viên khoan úy mọi người xong liền vào phòng Tây Lăng, lúc này Tây Lăng đang ngồi ngây ra trên giường suy nghĩ.

"Nghĩ gì vậy?" Hiên Viên hỏi, những năm qua chuyện bộ lạc hai người đều thương nghị với nhau.

Tây Lăng thần sắc ngưng trọng nói: "Hữu Hùng, Viêm Đế, Thần Nông tương hỗ nghiền ép, Yêu tộc cũng âm thầm chuẩn bị, có Xi Vưu lĩnh đạo Vu tộc cũng có dã tâm, hiện tại Tu Di Sơn của Tây Phương cũng thừa dịp chiến loạn bắt đầu xâm nhập Nhân tộc, chưa kể Tam Thanh trong Nhân giáo, Tiệt giáo, Xiển giáo tương hỗ tranh đấu ngàn năm!

Nhân tộc vị lai không biết ra sao nha!" "Hiện tại ngay cả các thần thú giao hảo cũng bắt đầu thưởng đoạt khí vận Nhân tộc, bằng tiểu bộ lạc của chúng ta có thể thu lưu bao nhiêu người Nhân tộc lưu ly thất sở đây!" "Nhân tộc nhật sau chẳng lẽ phải đi theo vết xe đổ của Yêu tộc, Viêm Đế bộ lạc sao?" Hiên Viên đam ưu nói, "Hiện như kim tiểu tiểu Tu Di Sơn cũng tiến vào Nhân tộc, khuấy đảo huyết vũ tinh

phong, nhật sau không biết chừng Nhân tộc sẽ phúc diệt!" Tây Lăng hiếu kỳ hỏi: "Hiện tại không phải có Nữ Oa thành quản lý sao?

Chẳng lẽ Nhân tộc hội hướng tới phúc diệt?

Theo ta thấy ngươi đa tâm rồi!" Hiên Viên nghe xong thở dài: "Ta cũng hy vọng ta đa tâm, nhưng Thần Nông thị lấy nhân đức làm chủ, đối với thiên địa đại xá, tuy vì Nhân tộc đã làm nhiều việc, nhưng theo hình thế hiện tại, Thần Nông không thể dẫn dắt Nhân tộc, cũng không thể bình định xung đột giữa Viêm Đế và Hữu Hùng bộ lạc!" "Vậy thì sao?" Tây Lăng nhìn Hiên Viên tâm sự trọng trọng, dường như muốn nói gì đó nhưng không tiện mở lời!

Cuộc đàm thoại kết thúc, từ đó Hoa Tư bộ lạc dần dần tráng đại, lưu dân vô số, ẩn ẩn có ý muốn vượt qua các bộ lạc khác, hiện giai đoạn Viêm Đế bộ lạc và Hữu Hùng bộ lạc bắt đầu cuộc quyết chiến cuối cùng.

Tại miền trung Nhân tộc, Bản Tuyền chi nguyên, vô số tu sĩ Nhân tộc đối lập chiến đấu, linh bảo pháp khí trong tay không đếm xuể, cuộc quyết chiến giữa hai đại bộ lạc sắp bắt đầu!

Người mạnh nhất trong Hữu Hùng bộ chính là phụ thân của Hùng Xuyên: Hùng Ngọc An!

Cũng là người kiến lập Hữu Hùng bộ lạc, cái chết của Hùng Xuyên không khiến vị vương này đau lòng bao nhiêu, nữ nhân của hắn hàng ngàn hàng vạn, tử tự cũng có mấy ngàn, khu khu một cái túi rơm vô dụng chết đi không làm Hữu Hùng vương cảm thương, trái lại còn cho Hữu Hùng bộ một cơ hội xuất chinh!

Vì con trai báo thù?

Loại lý do nực cười này đối với các chiến sĩ lại rất có tác dụng, kiên trì lập trường khiến Hữu Hùng bộ lạc mấy năm nay lũ chiến lũ

thắng, Viêm Đế không đắc bất tiến hành cuộc quyết chiến cuối cùng!

Phía bên kia, đám người Viêm Đế bộ lạc quân đội khí thế quả thực không hùng tráng như Hữu Hùng bộ, thường niên chinh chiến khiến tử dân Viêm Đế lưu tán, chiến sĩ cũng không có tinh thần và khí lực!

Viêm Đế đứng trước trận biểu tình túc mục, thực lực so với Hùng Ngọc An không chênh lệch bao nhiêu, chỉ là người Hữu Hùng tính tình tàn bạo cuồng phóng, nếu các tu sĩ khác yếu thế, kết quả thực sự không tốt!

Đứng đối lập, Viêm Đế suất tiên khai khẩu nói: "Hùng Ngọc An đừng khinh người quá đáng!

Con trai ngươi khẳng định không phải do người bộ lạc ta hạ thủ!

Hôm nay ta khuyên ngươi rời đi, đừng tạo thêm sát nghiệt nữa!" Hùng Ngọc An không nói lời nào, vác đại đao trên vai, một luồng khí tức sát cơ cuồng bạo tỏa ra, có thế nhất phu đương quan vạn phu mạc khai!

Trên không trung Hùng Ngọc An nhìn Viêm Đế, đình đốn một chút rồi tê liệt không gian xuyên toa lên phía trước, không có một lời nào, chỉ có sát khí nồng đậm chí cực!

Không gian nháy mắt xuất hiện vô số vết nứt vỡ nhỏ, thân ảnh Hùng Ngọc An bước ra, cầm đại đao trong tay, vung tay một cái tạo ra một đạo sát cơ vô biên chém về phía Viêm Đế, Hùng Ngọc An vừa xuất thủ liền muốn đưa vào tử cục!

"Oanh!" Không gian đột nhiên liệt khai một cái lỗ hổng khổng lồ, một đạo huyết sắc quang mang từ trong vết nứt bắn ra, Viêm Đế thấu xuất vô hạn uy nghi, hỏa diễm chi lực vây quanh trương khai, phát ra trận trận oanh minh, chấn nhĩ dục lung!

“Ha!

Viêm Đế!

Ta sớm đã muốn kiến thức thực lực Viêm Đế bộ lạc rồi!” Hùng Ngọc An cuồng bạo gào thét, khí tức sát cơ cuồng bạo vô biên khiến người ta động dung!

Một mình đối diện thiên quân vạn mã mà không hề sợ hãi, chiến sĩ như vậy là niềm kiêu ngạo của Hữu Hùng bộ!

“Thân là người Hữu Hùng có dũng khí như vậy, ta bội phục, nhưng nhất định sẽ thân tử trên bình nguyên này!” Viêm Đế thấy vậy cũng không nói thêm nữa!

“Hanh, sính khẩu thiệt chi khoái!” Hùng Ngọc An lãnh hanh một tiếng, đôi mắt mãnh nhiên bắn ra vạn đạo hãi nhân ý chí từ đại đao, trực tiếp xuyên thủng không gian, chém nghiêng về phía Viêm Đế.

“Phá!” Thấy Hùng Ngọc An mắt phiếm sát cơ, Viêm Đế cũng lập tức điều động hỏa diễm chi lực, một đạo vạn trượng huyết hỏa như thiên kiếp rơi xuống!

“Oanh!” Hai đạo vô thượng chi lực tương hỗ bính chàng, nháy mắt phát ra uy năng hủy thiên diệt địa, vô biên hỏa diễm tịch quyển tứ phương, tương toàn bộ thảo nguyên hóa tác hỏa diễm thế giới, quang nhận đại đao của Hùng Ngọc An cũng tứ tán khai, tạo thành từng đạo câu hắc vô biên trên mặt đất!

Thực lực Hùng Ngọc An quả thực cường kháng vô cùng, hỏa diễm phá diệt, hắn bị oanh ra xa mấy ngàn dặm, Viêm Đế cũng xuất hiện nhiều thương khẩu.

Viêm Đế kiểm sắc nháy mắt âm trầm, thực lực Hùng Ngọc An quả thực vượt ngoài tưởng tượng, nhưng chút thủ đoạn đó không đủ để khiến vị vương của Viêm Đế bộ lạc này kỵ đạn!

Viêm Đế bình tĩnh nói, trong mắt dần thấu xuất vô tận đạo nghĩa, một trận vô thượng uy nghiêm tứ tán khai.

Nhìn biến hóa trước mắt, Hùng Ngọc An hồn thân chấn động, một luồng sát ý cuồng bạo trùng thiên, linh lực bàng đại tàn nhẫn nghiền ép hư không, truyền ra tiếng oanh minh khổng lồ, nháy mắt giảo nát không gian trong phạm vi mười vạn dặm.

Hùng Ngọc An hào khí triều Viêm Đế chém tới lần nữa, sát na gian vô tận huyết sắc đại đao từ thiên địa phong cuồng bắn tới, quang điểm vô tận ngưng tụ thành một thanh huyết sắc đại đao, tán phát sát ý vô tận, Đại Đạo uẩn hàm trong đó có thể phá diệt chúng sinh!

Linh lực vô tận từ đó tứ tán ra, phảng phật thiên địa không thể thừa thụ nổi, không gian trực tiếp bị áp tới phấn toái.

Viêm Đế nhìn thanh huyết sắc đại đao trước mắt, kiểm sắc dần trở nên ngưng trọng, Đại Đạo nháy mắt trương khai, xung quanh mấy ngàn vạn dặm dấy lên hỏa diễm phong bạo, vô tận sơn mạch bị từng đạo hỏa diễm hóa tác tiêu thổ!

"Sát!!!" Tại thời khắc này, Hùng Ngọc An đại hát một tiếng, huyết sắc đại đao lập tức triều Viêm Đế hô khiếu, từng đạo đao ý vô biên nháy mắt ập tới, lúc này vạn vật trong không gian đều bị chém khai, không gian bị đao ý đâm thủng, không lúc nào không truyền ra tiếng bi minh khổng lồ!

"Hanh, hôm nay để ngươi kiến thức thủ đoạn của Viêm Đế bộ lạc!" Viêm Đế lãnh hanh một tiếng, không quan tâm đến những dãy núi đang sụp đổ, đồng thời ngón tay chỉ về phía trước.

Thiên uy hỏa diễm chi lực hãi nhân sậu nhiên hàng lâm, từng đạo huyết hồng hỏa diễm Đại Đạo ti tuyến hiển hóa, tương hỗ giao dung, khí tức vô tận khoách tán, từng đạo hỏa long xí nhiệt nháy mắt giảo nát vô tận hư ảnh, đồng thời cấm cố toàn bộ không gian, từng đạo đao

ý cũng bị mạt sát!

"Phá!" Mãnh địa, Hùng Ngọc An thanh hát một tiếng, đồng tử nháy mắt huyết hồng vô cùng, nháy mắt chém giết mấy điều hỏa long, ngạnh sinh sinh xé nát hỏa diễm phong tỏa, sau khi xé khai một đạo hỏa diễm, Hùng Ngọc An cuồng tiếu nói: "Có thủ đoạn gì cứ dùng ra đi!" Hùng Ngọc An lúc này như ma thần, cường hãn vô cùng, linh lực tứ phía không ngừng dũng nhập vào thể nội, đơn thủ trì đại đao, đạp hư không từng bước hướng Viêm Đế đi tới, chiến ý vô tận đằng thăng, mắt mạo hàn quang, không gian quanh thân thốn thốn yên diệt, như một tôn chiến thần hãi nhân bước ra từ địa ngục.

"Diệt!" Sát ý cuồng đao từ thân thể Hùng Ngọc An bạo xạ ra, một loại ý cảnh tịch diệt như quang mang tấn tốc mạn diên, toàn bộ khu vực hỏa diễm bắt đầu tán phát tử vong vô tận và khí tức mẫn diệt.

Dần dần không gian xung quanh Hùng Ngọc An hàng chục trượng, bách trượng, thiên trượng, vạn trượng tấn tốc băng hội, dường như cả Thiên Đạo ở đây cũng phải tịch diệt.

Chương 232

"Sát!" Hùng Ngọc An tàn nhẫn triều Viêm Đế trảm một nhát, sát ý nháy mắt ngưng tụ, một đạo sát ý vô biên ngưng tụ cực điểm vô tình trảm về phía Viêm Đế.

Sát ý quét qua, vô số sơn mạch chưa băng hội, hà lưu, đại địa đều trong cháy mắt mục nát, diệt tuyệt.

Viêm Đế nháy mắt bị một kích đánh trúng, vô lực đề kháng, ngã xuống đất mắt hơi co rút, đôi tay nháy mắt kháp vô số đạo pháp quyết, từng đạo hỏa diễm huyết hồng tấn tốc xuất hiện, đạo nghĩa vô biên oanh sát lên người Hùng Ngọc An, toàn bộ khu vực rung động.

"Oanh!" Tiếng va chạm khổng lồ, toàn bộ không gian biến thành hư vô, phương viên vạn lý hóa tác hư vô, mấy vạn tu sĩ Viêm Đế bộ lạc không kịp chạy trốn nháy mắt bị đánh giết, ngay cả một tiếng gào cũng không có!

Lúc này sát cơ đại đao vô tận tứ ý chém giết đại quân còn lại của Viêm Đế bộ!

Mỗi đạo sát ý chém ra, vạn danh tu sĩ Viêm Đế thảm tử!

Viêm Đế ngã dưới đất bi thống nhìn hết thảy diễn ra mà vô lực trở chỉ!

Đang lúc Hùng Ngọc An tứ ý ngược sát, chân trời truyền đến một trận Đại Đạo chi ý màu trắng, vô số ti tuyến màu trắng từ cửu thiên hàng lâm, tương sát cơ khỏa hiệp phúc cái phong ấn!

"Ai!

Cút ra đây cho lão tử!" Hùng Ngọc An khí cấp bại phu tê hống nói!

"Đồng vi Nhân tộc, tương hỗ nghiền ép tư sát, làm bại hoại khí

vận Nhân tộc, đáng chết tạ tội!" Giữa thiên địa truyền đến giọng của Hiên Viên, không có một chút cảm tình ba động!

"Nhân Gian Đạo!

Định!" Theo một luồng thần uy vô thượng như pháp chế, Nhân Gian Đại Đạo nháy mắt tịch quyển Hùng Ngọc An, trói chặt hắn lại!

Hiên Viên đáp xuống chiến trường, nhìn mặt đất đầy thi thể không khỏi lắc đầu nói: "Khí vận Nhân tộc không thể để các ngươi bại hoại như vậy nữa!" "Nhân Gian Đạo!

Hợp!" Hiên Viên lần nữa xuất thủ, thiên địa nháy mắt thất sắc, từng điều khí vận chi tuyến bị đoạn liệt xuất hiện trước mặt mọi người, vạn ức điều tế tuyến hối tụ lên thân Hiên Viên, một lượng khí vận nhân gian dần dần dung hợp trong tay Hiên Viên, uy năng vạn thiên và Đại Đạo tán phát trên đó khiến mọi người đại kinh thất sắc!

Hùng Ngọc An gào thét nói: "Rốt cuộc là kẻ nào?

Nhân tộc từ bao giờ có kẻ có bản lĩnh này?" Hiên Viên miệt thị nhìn Hùng Ngọc An nói: "Ngươi không biết thủ đoạn của Nhân tộc!

Khả bi, khả bi nha!" Cổ kiếm sau lưng tự có linh tính, trùng thiên, vạch ra một đạo thiên địa liệt ngân trên bình nguyên hoang vu, đầu kia của liệt ngân chính là Hùng Ngọc An đang bị trói buộc!

"Tiểu tử!

Ngươi dám!

Ta là đệ tử Tiệt giáo!

Sư tôn sẽ không tha cho ngươi!" "Quát táo!" Một đạo thanh sắc phi kiếm như lưu tinh xẹt qua, một cái đầu người khoát nhiên lạc địa, trước thi thân là vạn trượng liệt ngân!

Một kiếm cải thiên, một kiếm hoán mệnh, một kiếm bình sơn, một

kiếm chấn thạc Hồng Hoang, chủ nhân tương lai của Nhân tộc xuất hiện!

Trong Nữ Oa thành, Thần Nông thị đang hữu tâm vô lực dường như sát giác được, nhìn về hướng chiến trường, khóe miệng nở nụ cười nhẹ!

"Nhân tộc chi chủ, chung quy đã xuất hiện!" Lúc này khí vận Nhân tộc giữa thiên địa bắt đầu hối tụ, Hiên Viên đứng giữa hai đại bộ tộc, phiến khắc sau vạn người quỳ bái, Nhân tộc chi chủ thiên hạ xuất hiện!

Ngàn năm sau, Nhân tộc, từ khi Thần Nông tuyên bố thiền vị cho Hiên Viên liền bắt đầu bận rộn lần nữa, đại điển truyền vị một ngày được cử hành tại đô thành Nữ Oa thành.

Hiên Viên đứng trước mặt mọi người, tuy là truyền vị nhưng không khác gì thiền nhượng, lúc này Hiên Viên là Nhân tộc chi chủ, Tây Lăng cũng bồi bạn bên cạnh, giờ đã là thê tử của Hiên Viên rồi!

Thiên vạn năm thời gian, hai người sớm đã tâm hữu linh tê!

"Nhân tộc thiền vị, bắt đầu!

Hiên Viên Nhân Hoàng xuất!" "Thiên địa huyền hoàng, vũ trụ hồng hoang, Nhân Hoàng cộng chủ, Hoàng Đế Hiên Viên..." "Chậm đã!

Hiên Viên có đức có năng gì, làm được cống hiến gì cho Nhân tộc mà có tư cách kế vị Nhân Hoàng!" Đột nhiên một tiếng đại hát như lôi đình tạc hưởng, vang triệt đô thành Nữ Oa thành, một tiếng quát bất ngờ vượt ngoài ý liệu của mọi người, Nhân tộc không khỏi mang nhiên, ngoái đầu nhìn lại.

"Thủ lĩnh Cửu Lê bộ lạc Xi Vưu!" "Chẳng lẽ chủng tộc hỗn huyết cũng muốn nhúng tay vào chuyện Nhân tộc sao?" "Xi Vưu ý dục

hà vi?" Một danh lão giả trực tiếp mắng: "Kẻ huyết mạch bất thuần như ngươi, dám đến đây?" "Người Cửu Lê tộc vốn là hỗn huyết Vu tộc, chẳng lẽ có ý đồ với vị trí Nhân Hoàng?" Thấy Xi Vưu, người Nhân tộc lập tức nghị luận, vị trí Nhân Hoàng quả thực vô cùng dụ nhân, có người tranh đoạt là bình thường, thế sự vốn là như vậy!

Hiên Viên nhất thống Hồng Hoang tự nhiên có tư cách!

Xi Vưu khước nhất kiểm hí hước, trên người tán phát sát khí, ngang thủ khoát bộ bước lên phía trước, muốn đăng lên tế tự đài.

"Đại đảm!" Hiên Viên chưa kịp nói gì, đột nhiên Tây Lăng bước ra, đại thanh xích đạo: "Hiên Viên kế vị là quyết sách của mọi người Nhân tộc, không đến lượt ngươi phản đối!" Tây Lăng lúc này trong lòng đại nộ bất dĩ, không ngờ Hiên Viên chưa kịp kế vị đã xuất hiện biến cố như vậy, khiến nàng phẫn nộ vô cùng!

Nhịn không được nhảy ra chỉ trích!

"Bế chủy!" Xi Vưu hổ mục nhất trừng, trong mắt bắn ra hung khí bạo phát, khí thế cường hoành trên người trùng hướng Tây Lăng.

"Oanh!" Thân thể kiều tiểu của Tây Lăng chấn động mạnh, tâm thần bị ý chí hung mãnh của Xi Vưu trùng kích, liên tục lùi sau mấy bộ!

"Thứ gì, cũng dám đối với Xi Vưu ta chỉ thủ họa cước!" Xi Vưu tiến lại gần, cư cao lâm hạ nhìn Tây Lăng, trong mắt lộ ra vẻ bất tiết.

"Phóng khai!" Hiên Viên bình tĩnh nói, cũng nháy mắt xuất thủ bảo hộ Tây Lăng sau lưng!

Hiên Viên ra mặt, Xi Vưu cười cười thu lại khí thế trấn áp Tây Lăng, sải bước đạp lên tế tự đài của đại điển tế thiên.

"Ngươi..." Tây Lăng nộ khiếu một tiếng.

Hiên Viên vẫy tay ý bảo nàng lùi lại xử lý, Tây Lăng mới thối hậu!

"Hiên Viên, ngươi có đức có năng gì mà đòi kế thừa vị trí cộng chủ Nhân tộc?

Cửu Lê tộc ta khước chưa nhận định!" Đăng lên tế tự đài xong, Xi Vưu không ra tay, nhìn Hiên Viên quát: "Nếu nói về thực lực, vậy không cần nhắc tới, nếu không thể khiến Xi Vưu ta tín phục, Cửu Lê bộ lạc sẽ không thần phục!" Cửu Lê tộc là chủng tộc liên nhân giữa Nhân tộc và Vu tộc, quả thực có tư cách xem xem ai là Nhân Hoàng!

Người bên dưới lập tức nghị luận, có không ít người cho rằng Xi Vưu nói có lý, trong đó cũng có không ít tộc nhân Cửu Lê tộc!

"Hanh!" Xi Vưu lãnh hanh, đại thanh nói: "Nếu có thể thắng ta, Cửu Lê tộc ta liền thần phục Nhân Hoàng, bằng không Cửu Lê tộc ta bất phục!" "Hảo!" Hiên Viên mỉm cười đại khiếu một tiếng: "Thắng giả vi vương, bại giả vi khấu, định thời gian địa điểm đi!" Từ đây Nhân tộc ly thống nhất chỉ còn một bước!

Tuy Cửu Lê là hậu đại của người và Vu, nhưng cũng phân ly khí vận Nhân tộc!

Hiên Viên nếu muốn nhất thống Nhân tộc thì không thể bỏ mặc Cửu Lê tộc!

Trong vũ trụ, vạn vật Hồng Hoang, một thân ảnh đã xuất quan, khí lực vô thượng khiến không gian phá diệt, khí tức Ma Thần khiến vạn cổ phải sợ hãi!

Chương 233

Hồng Quân nhìn vào trong Hồng Hoang cười nói: "Nhân tộc hiện tại Luân Hồi!

Vậy thì ta liền tái lập Yêu tộc Thiên Đình, Nhân tộc cuối cùng chỉ là tồn tại dưới chân!" Chỉ thấy thân thể Hồng Quân bắt đầu xuất hiện biến cố, tứ chi không ngừng tê liệt, Đại Đạo cũng bắt đầu hỗn loạn, Hồng Quân hiện tại là Ma Thần chi khu đoạn nhiên không thể trực tiếp hiện thân, nhưng dùng Đại Đạo trước đây chế tạo một phân thân thì có thể làm được!

Giờ đây Huyền Môn Đại Đạo, Hồng Quân bất tiết sử dụng nữa, tương kỳ bác ly hội tụ thành một đạo phân thân, phân thân này chính là Hạo Thiên, nhìn thanh niên nam tử trước mắt, Hồng Quân cười xóa sạch ngân tích của mình, chỉ để lại một đạo cảm tri cấm chế sâu nhất.

"Luân Hồi!

Hiện tại ta dùng Hồng Hoang làm quân cờ!

Xem xem việc ta coi vạn vật như sô cẩu trước đây sẽ như thế nào!" Một năm nọ, nam tử tên Hạo Thiên hoành không xuất thế, du tẩu Hồng Hoang, công đức vô số!

Vân du tứ phương nhưng tiếp xúc khẩn mật với Yêu tộc!

Một ngày, Hạo Thiên tiến vào một bí cảnh!

Tại cực đông Hồng Hoang, một hòn đảo nhỏ tĩnh lặng phiêu phù trên mặt biển, đó chính là nơi ở của đứa con cuối cùng của Đế Tuấn!

"Hạo Thiên?

Đến đây làm gì?" Đứa con cuối cùng tên gọi Đế Quân!

Hiện là người cuối cùng chưởng khống cực dương chi lực!

Nhìn Hạo Thiên nói!

“Hạo Thiên đặc biệt yêu thỉnh con trai của Yêu Hoàng Đế Tuấn trọng kiến Yêu tộc Thiên Đình!” Đế Quân nghe lời Hạo Thiên, tưởng Hạo Thiên đang lấy mình làm trò đùa!

Khí tức toàn thân sậu nhiên thăng cao một đoạn, nhiệt độ khủng bố thiêu đốt không gian tư tư tác hưởng, từng đạo hỏa thiệt khổng lồ thân súc không ngừng, đôi mắt hung quang bạo xạ, hung tàn nhìn chằm chằm Hạo Thiên, linh lực bàng bạc chiếu lên mặt Hạo Thiên dường như muốn dung hóa hắn!

“Ha ha, Đế Quân đừng trùng động, ta với Yêu tộc không có bất kỳ thù hận nào, tương phản chúng ta có thể hỗ trợ lẫn nhau, trở thành bằng hữu!” Hạo Thiên không để ý đến sát ý của Đế Quân, phảng phật không để trong lòng, thong thả nói.

“Bằng hữu?

Cáp cáp cáp...” Đế Quân nhất thời phát ra tiếng cười chói tai, nhìn Hạo Thiên với vẻ đầy châm biếm, sau vài hơi thở, âm thanh đột ngột dừng lại.

“Hanh, nói thẳng đi, lần này tìm ta có mục đích gì, đừng hòng lợi dụng Yêu tộc ta!

Ta khuyên ngươi từ bỏ ý định trọng kiến Thiên Đình đi, sẽ không ai trở thành Thiên Địa cộng chủ được đâu!” Cuối cùng, ngữ khí của Đế Quân trở nên âm sâm vô cùng: “Phụ vương ta thân tử, tinh khí đại vận của Yêu tộc giảm mạnh, Thiên Đình trước đây không còn tồn tại nữa rồi!” “Không ngờ con trai của Yêu tộc trước đây nay lại đồi phế như thế, nhưng Đế Quân đã như vậy, bản nhân cũng không khách sáo nữa!

Nếu ta nói Yêu tộc có thể trọng tân đứng dậy thì sao?" "Nếu không trọng kiến Thiên Đình, e rằng không bao lâu nữa, trong Hồng Hoang Yêu tộc sẽ chẳng còn lại mấy người, đối mặt với tình huống này mà không báo cho Đế Quân, ta thực sự khó lòng an tâm!" Hạo Thiên cười nói!

Là phân thân của Hồng Quân, Hạo Thiên cũng giống như Hồng Quân, nắm bắt được khát vọng của mỗi người, đó chính là bản sự của Hồng Quân!

Hạo Thiên làm ra bộ dạng không nỡ, từng bước dẫn động nộ hỏa trong lòng Đế Quân, đây là dương mưu, khiến Đế Quân không thể không động nộ hỏa!

"Oanh!" Không khí xung quanh Đế Quân nháy mắt sôi trào, từng tiếng khí bạo khổng lồ hồi toàn giữa thiên địa.

"Nhân tộc!" Một âm thanh độc địa chí cực thốt ra từ miệng Đế Quân, sát ý lẫm liệt tứ ý tung hoành, cuộn lên từng tầng khí cơ!

"Cách làm của ngươi như thế nào?" Đế Quân đạm nhiên nhìn Hạo Thiên.

"Đã như vậy, tại hạ trực ngôn bất húy, Đế Quân thường niên trốn trên hải đảo nên không biết chuyện bên ngoài, Yêu Vương Phong Bá đã trọng tân chế tác Nhật Nguyệt Song Cực Đại Trận!

Không biết ngài có nguyện ý cùng cử sự, đưa Yêu tộc trọng tân đứng trên thiên địa hiện tại không?" Hạo Thiên nhìn ánh mắt kinh ngạc của Đế Quân, biết mục đích đã đạt được, trong mắt ẩn hối lộ ra một tia hỉ ý, sau đó nháy mắt hóa tác lưu quang phi tẩu.

Hạo Thiên vừa rời đi, đôi mắt Đế Quân nháy mắt trở nên lãnh khốc vô cùng, phảng phất đã thấy lại phong thái trước kia của Yêu tộc!

Yêu tộc sa sút, Thiên Đình lúc này đã không còn sự thủ vệ sâm nghiêm như ban đầu, bởi lẽ Đế Tuấn, Thái Nhất vẫn lạc, ngay cả Yêu hậu Hi Hòa cũng thất tung sau trận chiến Vu Yêu.

Thiên Đình rộng lớn nay khước trống không, tịch tĩnh vô nhân.

So với sự hưng thịnh ngày trước hoàn toàn không thể sánh bằng.

Toàn bộ Thiên Đình phá bại bất kham!

Hạo Thiên sau khi rời đảo nhỏ liền tới một không gian thần bí, nếu tàn bộ Yêu tộc nhìn thấy nhất định sẽ thập phần chấn kinh, nơi Hạo Thiên đến chính là cổ chiến trường, chỉ thấy Hạo Thiên vẫn luôn tìm kiếm cái gì đó!

Những tàn hồn sát ý không ảnh hưởng gì đến Hạo Thiên, hắn vốn là phân thân Hồng Quân, kế thừa Huyền Môn Đại Đạo, thực lực cũng là Hỗn Nguyên Đạo Chủ khủng bố, đối với những du hồn dã quỷ đó tự nhiên không thèm chấp!

Mấy ngày sau Hạo Thiên nhìn thấy một cỗ quan quách, ánh mắt đại hỉ, tật trì tới, cổ chiến trường khắp nơi toàn là thi thể tàn hài, đạo hắc sắc quan quách khổng lồ này tự nhiên chính là quan quách của Yêu Đế Đế Tuấn!

Trong thiên quan đen kịt không có ánh sáng, chỉ là một mảnh hắc ám, Hạo Thiên bàn tất tọa trong quan tài, khí thế quanh thân dũng động, thân hình bạo trướng, dường như đang chịu đựng thống khổ cực lớn.

Thôn phệ toàn thân tinh huyết và đại bán pháp lực của Đế Tuấn, Hạo Thiên định đột phá.

Trong cổ chiến trường tuyệt đối an toàn, thực thân cũng đã là Hỗn Nguyên Đạo Tổ nên không cần lo lắng.

"Hống!" Một tiếng nộ hống, Hạo Thiên mãnh nhiên đứng dậy, khi

thân thể thư triển phát ra âm thanh 'phách lý ba lạp', thi khí, tử khí, sát khí trong thiên quan đen kịt cuồn cuộn dũng nhập thể nội Hạo Thiên, sức mạnh thao thao như đại hà bôn đằng, càng lúc càng mạnh.

"Oanh!" Một tiếng oanh minh truyền ra từ thể nội, như phá vỡ một cực hạn nào đó, khu thể Hạo Thiên tán phát ra hắc sắc quang trạch, dường như càng thêm hung ngoan tranh nanh.

Hắc quang lóe lên, khu thể Hạo Thiên thu liễm, lần nữa hóa tác bản dạng tử.

"Ân!" Trên mặt Hạo Thiên lộ ra một tia mỉm cười, ám khiếu nói: "Luyện hóa tinh huyết và sức mạnh của Đế Tuấn, cuối cùng cũng tái độ đột phá, hiện tại là một trong số ít Hỗn Nguyên Chí Tôn trong Hồng Hoang, sức mạnh thao thiên, nhảy ra khỏi Luân Hồi, du ly ngoài Đại Đạo không sợ thiên địa chi lực." Hạo Thiên mỉm cười đầy tự tin và ngạo nhiên, pha chút quỷ dị, thần sắc cũng có chút kỳ dị, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Hồng Quân sáng tạo ra ta, nhưng ta cũng có thể sáng tạo ra Hồng Quân nha!" Nhưng câu nói này như một loại cấm kỵ, không ai chú ý tới.

Hạo Thiên nhìn về phía Cửu U chi địa xa xăm, diện sắc có chút hí hước, thân ảnh nháy mắt biến mất, Hạo Thiên đến một nơi mà ngay cả Hồng Quân cũng không biết!

Lúc này trong Nhân tộc, tại Tử Tiêu Cung của Tam Thanh!

Lúc này Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên ba người ngồi trong đại điện không nói lời nào, chân mày ẩn ẩn có chút âm úc.

"Sư đệ, nhìn những đệ tử ngươi thu nhận đi, căn liệt bất nhất, tính cách cũng tự do tán mạn, ta thấy nên tinh tuyển lấy vài người, còn lại hãy trừ danh hết đi!" Cuối cùng Nguyên Thủy không nhịn được trước, đối với việc Thông Thiên thu đồ không phân xuất thân, không phân tính tình, trong lòng thâm ác thống tuyệt.

Hắn vô cùng trọng thị xuất thân và linh căn của tu sĩ, cho rằng xuất thân như thế nào thì mệnh như thế đó, không nên cưỡng cầu, phải thuận theo Thiên Đạo, cũng chính là Đạo, vì thế không thể nhẫn thụ cách làm của Thông Thiên.

"Hanh, ta thấy đồ đệ sư huynh thu nhận cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu, có tư cách gì nói ta, ta có gì sai!" Thông Thiên nghe lời Nguyên Thủy liền nổi trận lôi đình, đây không phải là xích lỏa lỏa vả vào mặt sao, mắng Thông Thiên không có nhãn quang.

Vì thế hắn cũng không thèm thối nhượng, ngôn từ tê lợi phản bác.

Chương 234

"Ngươi... thái độ gì vậy, trong lòng còn có người sư huynh này không?" Nghe Thông Thiên bác xích không nể tình, Nguyên Thủy nhất thời khí cấp, kiểm sắc trướng đỏ, tức tới mức gần như nghiến nát răng, phẫn hận trừng mắt nhìn.

"Được rồi, hai người đừng cãi nhau nữa, tĩnh lại đi!" Thấy hai người càng cãi càng kịch liệt, trong lòng Lão Tử một trận phiền muộn, đạm nhiên quét mắt nhìn hai người một cái, lên tiếng trở chỉ.

Lão Tử đã khai khẩu, Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng lập tức im lặng.

Tuy bình thường Lão Tử không lên tiếng, nhưng trong lòng Nguyên Thủy và Thông Thiên, Lão Tử vô cùng có uy nghiêm, hai người cũng rất tôn kính.

"Ai, thiên ý nan vi, chúng ta hãy tự phân khai đi!

Như vậy cũng tốt, sẽ không còn nhiều mâu thuẫn nữa, sau này thu đồ đệ cứ tùy ý, không cần phải cố kỵ lẫn nhau nữa!" Trầm ngâm mấy chục hơi thở, Lão Tử vô nại thở dài nói.

Trong lòng Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng một trận vô nại.

Nguyên Thủy tranh cãi với Thông Thiên cũng là vì không muốn Tam Thanh phân gia.

Trước đây ba người chưa lập giáo thành thánh thì không sao, cùng làm việc dưới trướng Hồng Quân Lão Tổ ở Tử Tiêu Cung không có vấn đề gì lớn.

Nhưng sau khi cả ba lập giáo thành thánh, vấn đề nảy sinh.

Mỗi người có tâm tư riêng, giữa các giáo phái cũng có nhiều xung

đột mà ba người không thể xử lý nổi!

Vì vậy Nguyên Thủy hy vọng Thông Thiên có thể đuổi bớt đại bộ phận đệ tử, quy chỉnh lại đệ tử của ba người xem có giải quyết được vấn đề không.

"Ai, bãi liễu, đại sư huynh, ta là em út tự nhiên phải nghe theo, ta sẽ tìm một đạo trường khác!" Trong mắt Thông Thiên ẩn ẩn lóe lên một tia quyết tuyệt, nhưng nhanh chóng bị sự kiên nghị thay thế.

Thân ảnh nháy mắt bay ra khỏi đại sảnh, mãnh nhiên phát ra tiếng quát: "Tất cả đệ tử Tiệt giáo nghe lệnh, lập tức khởi trình theo ta đi tìm đạo trường mới!" "Sưu!

Sưu!

Sưu!" Từng đạo thân ảnh từ khắp nơi ở Côn Luân bay ra, khẩn khẩn theo sau Thông Thiên.

"Ai, duyên phận Tam Thanh đã tận, sau ngày hôm nay, thế gian không còn Tam Thanh nữa, Nguyên Thủy sư đệ, vi huynh đi đây, hãy tự bảo trọng!" Lão Tử đạm nhiên nhìn Nguyên Thủy một cái, không đợi Nguyên Thủy phản ứng, thân thể thoáng một cái, cả người biến mất trong đại sảnh.

"Ba người chúng ta từ khi Sư tôn tiên thệ đều có tâm tư riêng, sau này hẹn gặp lại trên giang hồ!" Giọng nói của Lão Tử truyền lại từ xa làm Nguyên Thủy có chút thất thần.

Dù sao cũng là anh em hàng triệu năm, lại cùng do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, tình huynh đệ sao có thể nói đoạn là đoạn.

Nhưng vô nại, vì Đạo và Đạo thống trong lòng mình, ba người chú định phải đường ai nấy đi.

"Ai, bãi liễu, bãi liễu!" Nguyên Thủy cảm khái nói, từ đây Tam Thanh phân ly, mâu thuẫn ngàn năm quả thực không thể điều tiết

được nữa, trước kia còn có Sư tôn, giờ thì...

Sau khi suy nghĩ kỹ, Nguyên Thủy Thiên Tôn lần nữa triệu tập chúng đệ tử Xiển giáo.

"Triệu tập lần này vì việc gì chắc các con đều biết rồi chứ?" Nguyên Thủy Thiên Tôn đánh giá một vòng chúng đệ tử đang cung kính, đạm nhiên khai khẩu hỏi.

Chúng đệ tử thấy lão sư diện sắc không vui đều ngậm chặt miệng, quay đầu nhìn về phía đại đệ tử Xiển giáo: Quảng Thành Tử.

"Ân!" Thấy mọi người đều nhìn mình, Quảng Thành Tử đốn thì diện sắc biến đổi, đành phải cứng đầu bước lên phía trước thưa: "Đệ tử mạo muội suy đoán, chắc hẳn là vì việc tranh đoạt vị trí Nhân Hoàng!" "Ân!" Nguyên Thủy Thiên Tôn gật đầu, bấy giờ mới đạm nhiên nói: "Trong đại điển truyền thừa Nhân Hoàng lần trước, Xi Vưu tộc Cửu Lê và Hiên Viên tương hỗ tranh đấu, Quảng Thành Tử thấy thế nào?" "Đệ tử có mặt!

Theo tư chất ngu muội của đệ tử, Nhân tộc cuối cùng sẽ rơi vào tay Xi Vưu, Xi Vưu luyện Cửu Hung tuyệt kỹ, lại hợp với linh của các cổ Vu Tổ, uy lực đó Hiên Viên vạn vạn không thể ngăn cản!" Quảng Thành Tử lập tức thưa.

"Ngươi hãy đến Cửu Lê bộ lạc, ám trung bang trợ Xi Vưu, cũng là mưu họa cho Xiển giáo chúng ta sau này!" Nguyên Thủy Thiên Tôn đạm nhiên nói.

"Đệ tử cẩn ký, định không phụ sự kỳ vọng của lão sư!" Quảng Thành Tử đè nén sự cuồng hỉ trong lòng, vội vàng khấu tạ đại khiếu nói.

Mười một đệ tử Kim Tiên còn lại nhìn thần sắc xuân phong đắc ý của Quảng Thành Tử cũng thầm cảm thấy không sảng khoái!

Cùng là Thập Nhị Kim Tiên, mười hai người mạnh nhất Xiển giáo, hiện tại xếp hạng cũng chỉ là do thời gian nhập môn khác nhau mà thôi, cái tên Quảng Thành Tử đó thật sự coi mình là đại sư huynh sao!

Cùng lúc đó trong Cửu Lê tộc, Xi Vưu tụ vạn dân lại một chỗ, nhìn tử dân, Xi Vưu hào khí vạn phần, lần này Vu tộc nhất định có thể đứng dậy, trọng tân trở lại đỉnh cao thế giới!

Xi Vưu vung cốt tiên trong tay, khí lãng kinh thiên tịch quyển khai, có thế khai thiên, là tổ tiên trong các loài tiên.

Tiên dài thất tiết, là xương chũy của một con kỳ thú bị thủy tổ đời thứ mười ba của Bàn Cổ (Mã Vương) thuần phục.

Và dùng xương chũy của hung thú đó đúc thành binh nhận...

Thất Tiết Chi Tiên.

Không ngờ tiên này lại cụ uy lực khai sơn liệt địa, diệt sát Ma Thần nên có tên gọi: Vẫn Ma Tiên.

Cộng thêm việc Xi Vưu dung hợp tinh huyết của mười một Tổ Vu, được Hậu Thổ nương nương chỉ điểm, lại huấn luyện Cửu Hung chi trận, Hiên Viên tuyệt đối không có nửa điểm thắng toán!

Huống hồ hắn có một nửa huyết mạch Nhân tộc, nếu là nội bộ đoạt quyền thì vị lão tổ tông đứng sau Hậu Thổ nương nương kia cũng không tiện can thiệp, càng không hảo xuất thủ, lần này chính là tử cục!

Nhân tộc nhất định lạc vào tay hắn!

Chỉ không biết Hiên Viên sẽ tìm cứu tinh nào!

Sau cuộc quyết chiến này, thê tử Tây Lăng của Hiên Viên quả là một tuyệt sắc, đợi sau đại chiến sẽ thưởng thức nàng sau!

Xi Vưu nghĩ tới thân tài mạn diệu vô cùng của Tây Lăng, nhịn không được nuốt nước miếng, tuyệt sắc như vậy mà để Hiên Viên hưởng dụng thì thật là đáng tiếc!

Hiên Viên một bên chờ đợi chiến thư của bộ tộc Cửu Lê, một bên khai mở triều hội, trong lòng đang trù tính việc triệt để thống nhất Nhân tộc.

Dẫu sao ở thời đại này, chân lý mạnh được yếu thua ai nấy đều rõ, nhưng nếu chỉ đơn bằng võ lực thì sẽ không đạt được hiệu quả mà Hiên Viên mong muốn.

Trên triều hội, nhiều lão thần cũng lần lượt thượng tấu, tại lãnh thổ của Viêm Đế ở trung bộ Hồng Hoang có hàng chục vạn tu sĩ tự xưng là bộ hạ cũ của Viêm Đế, tự thành một phương thế lực, không chịu tuân theo quản giáo.

Chúng chuyên đi cướp bóc, đều là những kẻ liều mạng, mấy tòa thành trì xung quanh đã bị đồ sát sạch sẽ.

Trong đám người đó có nhiều kẻ tu luyện Hoan Hỉ Thiền, đi khắp nơi gieo rắc tai vạ cho nữ tử trẻ tuổi.

Hàng vạn nữ tử bị bắt đi làm đỉnh lô, kết cục cuối cùng là bị hút cạn tinh huyết mà chết, kẻ nào không chết thì bị đem bán vào các kỹ viện ngầm để người đời giày vò.

Gần đây số người báo án tìm kiếm con cái đã lên tới hàng chục vạn!

Chương 235

Hiên Viên phẫn nộ nghe xong báo cáo của quần thần rồi rơi vào trầm tư, chuyện này nhất định phải ra tay!

Nếu đơn thuần dùng võ lực trấn áp, tàn dư của Viêm Đế bộ sẽ không phục, đặc biệt là sau khi Viêm Đế chết, đại tướng Hình Thiên bên cạnh vẫn luôn âm thầm liên lạc các bộ lạc, tùy thời chuẩn bị đánh ngược lại Nữ Oa hoàng thành, những điều này đều cần phải chú ý.

Hiện tại đại chiến với Xi Vưu đang cận kề, nếu không xử lý thế lực chiếm cứ nội bộ thì dù có đánh bại Xi Vưu cũng chẳng có hiệu quả gì.

Nghĩ đến đây, Hiên Viên hạ quyết tâm, từ khi sư phụ Thanh Y bế quan tu luyện, mọi sự đều do hắn quyết đoán, nghị quyết chủ động thanh trừng một phương thế lực như thế này là lần đầu tiên Hiên Viên hạ quyết định!

Tất cả đều vì Nhân tộc!

Hiên Viên bãi triều, vào trong hậu cung, Tây Lăng thị thông tuệ vô cùng, nhìn dáng vẻ của Hiên Viên liền biết phu quân sắp làm gì.

Tây Lăng dịu dàng ngồi bên cạnh Hiên Viên, tựa vào vai hắn nói: "Chàng đi đi!

Hiện tại chàng là Nhân Hoàng, những quyết nghị này sớm muộn cũng phải làm, hãy nhớ rằng thiếp và đứa con trong bụng vẫn ở đây đợi chàng!" Tây Lăng dịu dàng nhìn Hiên Viên, lúc này hắn mới hiểu nữ tử trước mắt đã gánh vác bao nhiêu, nhìn cái bụng hơi nhô lên, Hiên Viên nói: "Thiếu Hạo!

Đó chính là tên của con.

Nếu ta không về được, nàng hãy mang con đi tìm sư phụ ta, người có thể bảo vệ mẹ con nàng bình an!" Một đêm không lời, hai người chỉ lặng lẽ ôm nhau hưởng thụ lạc thú của người thường, tận hưởng thời gian tốt đẹp nhất.

Ngày thứ hai, Hiên Viên liền xuất phát!

"Oanh long long!" Giữa vách núi của tàn bộ Viêm Đế, chợt vang lên một tiếng nổ kinh thiên động địa, một luồng sát cơ vô cùng mãnh liệt quét qua, toàn bộ người của bộ lạc đều run rẩy.

"Oanh!" Một đạo kiếm quang rực rỡ đâm xuyên toàn bộ sơn mạch, vô số núi cao nước chảy tức khắc bị lật tung, vô số tu sĩ gần cửa động không kịp phản ứng đã bị trảm diệt hoàn toàn, hóa thành một trận mưa máu!

"Phanh!" Một cái xác thê thảm bay ra từ cửa động, đập mạnh xuống trước mặt Hình Thiên, máu tươi đỏ thẫm bắn tung tóe, đôi mắt trắng dã của thi thể ẩn hiện tia sợ hãi.

"Hình Thiên, đừng mưu đồ gây chuyện nữa, Nhân tộc sau này sẽ khác!" Giọng nói của Hiên Viên lạnh lùng vô cùng.

Những tàn bộ này ở trong núi chuyên làm những việc trộm gà bắt chó, táng tận lương tâm, khiến các thành trì tứ phía khổ sở khôn cùng.

Sát phạt những bại loại Nhân tộc này, Hiên Viên không hề có chút dao động tâm tình nào!

"Hiên Viên, cái thứ gì như ngươi mà cũng dám đánh ý đồ lên bộ lạc Viêm Đế, thật không biết sống chết.

Đồ tiện nhân xuất thân thảo căn, lại vọng tưởng thống nhất Nhân tộc?

Nực cười, thật nực cười!" Giọng nói của Hình Thiên truyền đi rất xa.

Theo lời của Hình Thiên, ngay tức khắc những tu sĩ của Viêm Đế bộ chứng kiến cảnh tượng này cũng trở nên cứng rắn hẳn lên, Hiên Viên chẳng qua chỉ là một kẻ chân lấm tay bùn, dựa vào cái gì mà đòi quản lý Nhân tộc!

"Nói nhiều vô ích, Hình Thiên nếu thật sự có bản lĩnh thì đã không dẫn theo bộ tộc trốn ở đây làm việc trộm gà bắt chó, sống hạ tiện chẳng khác gì lũ chuột!" Đây là một cái tát vào mặt, một cái tát trắng trợn!

Tức thì, gân xanh trên trán Hình Thiên nổi lên, sắc mặt đỏ bừng, mắt lộ tia máu, giống như một con hổ bị thương, cả người trở nên vô cùng dữ tợn.

Sát cơ âm lãnh khiến đám tu sĩ tàn bộ cảm thấy lạnh lẽo trong lòng, ngay cả hơi thở cũng trở nên dồn dập, vô cùng áp bách.

Sỉ nhục, đúng là đại sỉ nhục!

"Hiên Viên, ngươi chết chắc rồi, không ai cứu nổi ngươi đâu.

Hôm nay ta sẽ triệt để diệt sát ngươi, chém thành vạn đoạn, đầu lâu treo trên thành trì Nữ Oa, ta muốn cho mọi người biết Hiên Viên chẳng qua chỉ là một phế vật hữu danh vô thực!" Hình Thiên thi triển tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ, toàn thân bộc phát huyết quang vô lượng, huyễn hóa ra hàng vạn con huyết sắc cự mãng dài mười vạn trượng, mỗi bước chân đạp nát một mảnh hư không, giống như một vị vương giả bá đạo, tán phát khí tức duy ngã độc tôn, chí cao chí quý.

Hình Thiên đột nhiên bước ra một bước, thân thể huyễn hóa thành một đạo hư ảnh, tức khắc xuất hiện bên ngoài lãnh địa, linh khí toàn thân cổ động, quyền phong hung tàn oanh sát về phía Hiên Viên.

"Ngâm!

Ngâm!

Ngâm!...” Hàng vạn con huyết sắc cự mãng dựng đứng vảy giáp, như mãnh thú hồng hoang vừa tỉnh giấc, tán phát khí tức bạo liệt thị sát, muốn nuốt chửng đối phương!

“Oanh long long!” Những con huyết sắc cự mãng va chạm dã man, không gian bị đâm nát vụn, dường như muốn đâm thủng cả thiên địa, khiến người ta kinh tâm động phách.

“Hừ, Hiên Viên, để ta xem ngươi có bản lĩnh gì!

Đợi khi ta treo đầu ngươi lên thành Nữ Oa, xem ngươi còn oai phong thế nào!” Trong mắt Hình Thiên đột nhiên bắn ra hai đạo huyết quang đỏ thẫm, cả người như phát điên, ý chí chiến đấu cuồng bạo trút xuống như lũ lụt, cuốn động phong vân vô tận, cả bầu trời rung chuyển, những vết nứt không gian dày đặc hình thành một mạng nhện khổng lồ.

“Trảm!” Hình Thiên vung chiếc rìu khổng lồ, cánh tay dâng cao những đạo chiến ý vô biên, cùng hàng vạn con huyết mãng bổ xuống!

“Oanh long long!” Những đạo rìu quang đen kịt bắn ra từ lưỡi rìu sắc lẹm, mỗi một đạo đều chứa đựng chiến ý vô song, xé nát mọi trở ngại.

Mỗi một đạo rìu quang đều có thể dễ dàng oanh sát một vị Á Thánh thông thường, thực lực khủng bố đến cực điểm!

Tất cả rìu quang dưới sự dẫn dắt của một lực lượng vô hình đã hội tụ thành một dòng sông ánh sáng khổng lồ, những con huyết mãng trên đó cũng há to cái miệng như chậu máu, như muốn khai thiên lập địa mà oanh sát Hiên Viên.

“Oanh long long!” Hàng vạn huyết mãng dung hợp cùng rìu quang sắc bén đánh xuống trước thân Hiên Viên, tiếng oanh minh không

ngừng vang vọng, không gian bị khuấy động đến mức tan nát, hỗn loạn cực điểm.

"Hừ!" Hiên Viên lạnh hừ một tiếng, ngón trỏ và ngón giữa chụm lại, chỉ thẳng lên không trung: "Nhân Gian Đại Đạo tầng thứ tư!" Ở một diễn biến khác, phe Vu tộc cũng đang bàn tính.

"Yêu tộc không thể không phòng!

Chúng cư nhiên tìm lại được Nhật Nguyệt Song Cực Đại Trận!

Xi Vưu, bắt đầu từng bước chuẩn bị Cửu Hung Tuyệt Trận đi!

Vu tộc ta không thể ngồi chờ chết được!" "Đã chuẩn bị xong từ lâu!

Cửu Hung Tuyệt Trận có thể sử dụng rồi!

Chuyên dùng để đối phó đại vận của Nhân tộc!

Nhưng hiện tại xem ra cần phải phòng bị Yêu tộc một chút mới được!" Xi Vưu tự tin đáp lại Hậu Nghệ!

"Tốt!

Hạo Thiên là kẻ nào?

Kẻ hèn đó cư nhiên có gan trọng kiến Thiên Đình?" Hậu Nghệ hỏi.

Chương 236

"Truyền văn Hạo Thiên là đồng tử thân cận của Hồng Quân Lão Tổ!

Huyền môn chính thống, nghe nói ngay cả Tam Thanh đều đã thừa nhận!

Thân phận này đi du thuyết tứ phương cũng có chút sức thuyết phục!" Xi Vưu đáp.

"Thú vị!

Trước đây chưa từng nghe Hồng Quân có đồng tử, lẽ nào Tam Thanh không phải người tâm phúc của Hồng Quân?

Thú vị lắm!" Hậu Nghệ cười lớn!

Thấy bộ tộc Cửu Lê hiện nay người người an cư lạc nghiệp, thực lực tổng thể tăng tiến ổn định, lại có Cửu Hung Tuyệt Trận trong tay, Hậu Nghệ hài lòng gật đầu, sau đó biến mất trước mặt Xi Vưu.

Hắn muốn đi săn giết kẻ đang trọng kiến Thiên Đình kia!

Nhiều ngày sau, Hạo Thiên đi khắp nơi lôi kéo các thế lực cũ như Tây Vương Mẫu, Hi Hòa, Vọng Thư, Tiếp Dẫn phương Tây v.v.

Khi Hạo Thiên chuẩn bị hành động lần nữa thì đột nhiên cảm nhận được một luồng nguy cơ chí mạng, trái tim dường như bị một loại lực lượng vô hình khóa chặt, ẩn ẩn đau đớn, huyết dịch chảy ngược.

"Sưu!" Một đạo tiễn quang nhanh đến cực điểm bắn tới từ nơi xa xăm, phớt lờ mọi trở ngại không gian, xuyên thấu hư không vô tận, tức khắc xuất hiện trước mặt Hạo Thiên.

Cảm nhận được sự nghẹt thở áp bách, Hạo Thiên quyết đoán dồn toàn bộ pháp lực ngưng tụ thành một điểm sáng thực chất chắn trước tim!

Hạo Thiên bị tiễn quang bắn bay xa hàng ức vạn dặm, miệng liên tục phun tinh huyết, y phục rách nát, tóc tai bù xù, chật vật đến cực điểm!

"Hậu Nghệ, ta sẽ khiến ngươi không được chết tử tế!" Tiếng gào thét xé lòng của Hạo Thiên vang thấu thiên địa, sát cơ lẫm liệt lan tỏa khắp nơi.

"Hừ, đợi sống sót qua hôm nay rồi hãy nói!

Yêu tộc Thiên Đình tuyệt đối không cho phép trọng kiến!

Bất kể kẻ nào khéo mồm khéo miệng đều phải chết!" Mặt đất rung chuyển, một nam tử diện mục kiên nghị trồi lên từ lòng đất, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Hạo Thiên qua hư không, sâu trong đồng tử ẩn hiện vẻ khinh miệt, chính là Hậu Nghệ!

Sau mấy ngày tìm kiếm, cuối cùng Hậu Nghệ cũng tìm được cơ hội, vốn định một kích miểu sát Hạo Thiên, nhưng không ngờ Hạo Thiên cư nhiên mạnh như thế, một mũi Xạ Nhật Tiễn lại không thể giết chết hắn.

Theo dõi Hạo Thiên mấy ngày, Hậu Nghệ cũng hiểu nam tử trẻ tuổi này định làm gì, nhưng một vị Thiên Đế kiểu bù nhìn mà cũng muốn thu phục Vu tộc thì đúng là trò cười lớn nhất thiên hạ.

Tuy rằng mấy ngày qua Thiên Đình luôn nhấn mạnh sẽ không để Yêu tộc độc tôn, nhưng người của Yêu tộc không phải là kẻ ngu.

Yêu tộc có Nữ Oa, có Hi Hòa, Vọng Thư... lại có Phục Hy, Phong Bá, Phi Liêm...

Nếu sau khi Yêu tộc đoạt quyền lại ra tay với Vu tộc, lúc đó Hạo

Thiên có chết nghìn lần cũng không đền hết tội!

"Để tránh phiền phức, đi chết đi!" Hậu Nghệ tức khắc giơ tay nhắm chuẩn Hạo Thiên.

Lúc này Hạo Thiên sau khi bị tập kích khí tức đã hỗn loạn, nội thương nghiêm trọng, thấy Hậu Nghệ lại ra tay, hắn đại kinh thất sắc!

Nhưng Xạ Nhật Cung trong tay Hậu Nghệ đã xuất hiện cùng sát khí sâm nhiên, chỉ thấy Hậu Nghệ vung tay kéo mạnh, dây cung cong như trăng khuyết, một mũi kim tiễn khắc vô số phù văn sâm hàn bằng không xuất hiện, tỏa ra kim quang chói mắt.

Linh khí thiên địa cuồng cuộn đổ vào mũi kim tiễn, linh khí trong vòng vạn dặm bị quét sạch.

Vô số phù văn kim sắc hiện lên, một trận sát khí nguyên thủy của Vu tộc tràn ngập không gian, chính ý chí này đã giúp Vu tộc vạn năm bất bại, kế thừa tinh túy nhất của Bàn Cổ.

Một tiễn dẫn phát sát cơ của chúng sinh, một tiễn mang theo thái cổ sát khí, một tiễn như thể chúa tể thiên địa, phá diệt thương khung!

"Sát!" Ngón tay buông ra, kim tiễn xé rách từng tầng hư không bắn đi, sát cơ lạnh lẽo khiến không gian xung quanh ngưng kết thành những lớp băng mỏng, tạo thành một vệt băng dài treo trên chân trời.

Phần đuôi vệt băng có màu đen thuần túy, nhìn kỹ thì không gian ở đuôi tên đã bị phá diệt hoàn toàn!

"Khốn khiếp!

Ta sẽ không chết ở đây!" Hạo Thiên không kịp lau vết máu nơi khóe miệng, tay phải chỉ lên trời, một đóa liên hoa khổng lồ hình thành oanh kích về phía kim tiễn, chính là Thập Nhị Phẩm Công Đức Liên Đài mà hắn được kế thừa!

Hai vật va chạm phát ra tiếng nổ kinh thiên, sóng âm làm nổ tung sơn xuyên dưới chân, dư chấn khủng bố quét qua, không gian sụp đổ từng mảng, một đạo thân ảnh rơi xuống giữa núi rừng, tạo thành một hố sâu vạn trượng!

Sau đó mặt đất vang lên tiếng nổ lớn, Hạo Thiên toàn thân đầy máu xông ra từ lòng đất, chiến ý cuồng bạo gần như ngưng tụ thành thực chất lao về phía Hậu Nghệ.

Hậu Nghệ không chút hoảng hốt, từng mũi kim tiễn bắn phá thương khung; phía Hạo Thiên, đóa liên hoa lớn như hàng trăm dãy núi điên cuồng nện xuống, chấn vỡ hư không, mặt đất xuất hiện những hố sâu khổng lồ.

Hai người chiến đấu từ trên trời xuống dưới đất, khiến cả vùng thiên địa hỗn loạn, chẳng ai làm gì được ai.

"Thực lực của Hậu Nghệ quá mạnh!

Lẽ nào ta phải bỏ mạng tại đây?" Trong mắt Hạo Thiên chợt lóe lên tia sáng độc ác.

"Yêu tộc đạo hữu, định xem đến khi nào?

Nếu ta chết, đám tán tu kia sẽ không gia nhập Thiên Đình đâu!

Lúc đó thiên hạ sẽ là của Nhân tộc!" Hạo Thiên gào thét về phía chân trời.

Ngay lúc này, không gian giữa trời đất bắt đầu dao động, từng đạo thân ảnh phá không mà ra: "Hạo Thiên đạo hữu, sao chúng ta có thể trơ mắt nhìn ngươi bị giặc dữ Vu tộc làm hại?

Hôm nay phải để dư nghiệt Vu tộc có đi không về!" Vô số tu sĩ Yêu tộc gào thét, ánh mắt lộ vẻ tàn nhẫn.

"Sát!" Đám tu sĩ Yêu tộc dày đặc xông ra, ước chừng hàng triệu

người, tiếng hò reo vang dội, khí thế kinh thiên động địa ép về phía Hậu Nghệ.

"Hạo Thiên, ngươi dám!" Hậu Nghệ nhìn đám tu sĩ Yêu tộc đầy trời, sắc mặt khó coi nói: "Ngươi cố ý dẫn ta xuất hiện?" Hạo Thiên lạnh lùng nhìn Hậu Nghệ: "Ngươi cũng cẩn thận lắm mà!

Ta phải chịu đựng một chiêu ngươi mới xuất hiện sao?

Thật nhẫn nhịn đấy!

Nhưng giờ thì đi chết đi!" "Ha ha ha!

Tốt lắm!

Chương 237

Đến đây!" Hậu Nghệ nhìn hàng triệu Yêu tộc, phẫn nộ gào thét, sát khí sâm lãnh đóng băng cả hư không, chân thân Vu tộc cường đại cũng được Hậu Nghệ giải phóng!

"Hừ, thú dữ vùng vẫy!" Khóe miệng Hạo Thiên lộ nụ cười lạnh, nhìn chân thân vạn trượng của Hậu Nghệ, linh lực cuồn cuộn dâng trào, chỉ huy Thập Nhị Phẩm Công Đức Liên Đài đập mạnh xuống.

Hậu Nghệ không chút sợ hãi, đạm mạc liếc nhìn Hạo Thiên, trong đồng tử tràn đầy sự miệt thị, lạnh lùng bắn ra từng mũi kim tiễn oanh sát về phía Hạo Thiên và hàng triệu Yêu tộc!

Vô số tu sĩ Yêu tộc hít sâu một hơi lạnh, tâm hồn run rẩy, quá tàn nhẫn, ai nấy đều không ngờ Hạo Thiên vừa rồi còn uy phong lẫm liệt, chớp mắt đã bị diệt sát!

"Hừ, hôm nay ta sẽ khiến ngươi triệt để tro bụi bay đi, vĩnh viễn không được siêu sinh!" Hậu Nghệ lần nữa ra tay, mắt lóe lên huyết quang lạnh lẽo, sát khí vô biên lần nữa ngưng tụ, những quyền ý vô thượng nện thẳng về phía thần hồn của Hạo Thiên.

Đúng lúc này, linh lực quanh thân Hạo Thiên xuất hiện hào quang bằng không, tựa như ráng hồng, tức khắc bao bọc lấy linh hồn nát bấy của hắn!

"Vu tộc tiểu nhi!

Thiên vạn năm qua vẫn bất kham như vậy!" Một giọng nói vô thượng vang lên khắp thiên địa!

Mọi người đều đại kinh thất sắc.

Tại phương Tây, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề kinh hãi đến mức suýt

tẩu hỏa nhập ma.

Trong Tử Tiêu Cung, Nguyên Thủy đột nhiên mở to đôi mắt, sâu thẳm trong đó toàn là sự sợ hãi!

Tại Côn Luân Sơn, Thông Thiên đang bế quan liền tức khắc phá quan ra ngoài, mừng rỡ nhìn về phương xa.

Lão Tử đang truyền giáo trong thành Nữ Oa của Nhân tộc cũng dừng giảng đạo, đệ tử Nhân giáo tò mò nhìn sư phụ, nhưng sư phụ lại như bị mê hoặc, nhìn về phương xa, sau đó lặng lẽ cưỡi thanh ngưu bay đi!

Tại Cửu U, Minh Hà cùng Kiếm Linh Nhi vội vã đứng trước cửa Luân Hồi Đại Điện, nhưng Sư tôn bên trong vẫn không có chút động tĩnh nào!

Sau đó Long tộc Đông Hải, Phượng tộc Bất Tử Hỏa Sơn, Kỳ Lân tộc đều cảm nhận được huyết mạch bị áp chế!

Toàn bộ thiên địa biến sắc, Thiên Đạo lúc này cũng đột nhiên bành trướng!

Một đạo thân ảnh trắng muốt xuất hiện giữa trời đất, râu trắng, bào trắng, phất trần trắng, Thiên Đạo và Thiên Lý tức khắc vây quanh người này.

Người đó chỉ phẩy tay một cái, không gian bị phá vỡ liền tức khắc phục nguyên!

Tàn hồn của Hạo Thiên dưới ánh mắt của lão giả liền tức khắc khôi phục, như thể chưa từng trải qua trận đại chiến trước đó!

“Hồng Quân!

Ngươi định làm gì?” Hậu Nghệ kiêng dè hỏi.

Nhìn thấy thủ đoạn của Hồng Quân, Hậu Nghệ khẳng định Hồng

Quân đã đạt tới vô thượng Hợp Đạo cảnh!

E rằng trong thiên địa này không ai có thể đối phó nổi lão già này!

"Vu tộc?

Các ngươi thật là khát máu tàn bạo!

Loại đại trận sát hại vạn chúng này từ nay về sau không được sử dụng nữa!" Hồng Quân đạm mạc phẩy phất trần, pháp tướng trong Cửu Hung Tuyệt Trận như gặp phải thiên địch, bắt đầu sợ hãi thoái lui!

Phải biết rằng những pháp tướng này đều tiếp cận Bàn Cổ Đại Đế, vậy mà nay lại bị Hồng Quân dùng một ánh mắt dọa lui!

Thực lực của Hồng Quân thực sự hãi hùng, Hậu Nghệ sa sầm mặt nói: "Ta chỉ không muốn Yêu tộc lại gây họa cho chúng sinh mà thôi!" "Ha ha ha!

Tiểu hữu đa nghi rồi!

Nay Thiên Đình không còn là thiên hạ của Yêu tộc nữa, mà do Hạo Thiên quản lý, cùng chúng sinh trị lý thiên địa!

Tiểu hữu không cần lo lắng!" Hồng Quân mỉm cười nói.

Hậu Nghệ nhìn linh lực vô biên của Hồng Quân, hơi cúi người nói: "Vãn bối mạo phạm rồi, xin cáo từ trước!" Vì Hồng Quân đã cho bậc thang đi xuống nên hắn không thể không biết điều, chuyện Yêu tộc chỉ có thể tính sau!

Hiện nay xem ra Thiên Đình nhất định phải trùng kiến rồi!

Trăm năm sau, tại đại điện Thiên Đình, Hạo Thiên bước đi trên bậc thang bạch ngọc bằng phẳng, thẳng tắp, từng bước tiến lên đỉnh cao quyền lực đại diện cho Tam Giới.

Chỉ là Hạo Thiên hiểu rõ, hiện tại bản thân chẳng qua chỉ là một

quân cờ, một quân cờ có thể bị vứt bỏ bất cứ lúc nào!

Nhưng Hạo Thiên có thể đợi, có thể chịu đựng, có thể làm quân cờ vạn năm, nhưng chắc chắn có một ngày hắn có thể chưởng khống chúng sinh!

"Nơi này từng là nơi ta quỳ xuống, ta sẽ không thất bại, sẽ có ngày Hạo Thiên ta có thể hiệu lệnh chúng sinh, không ai dám không phục!" Những gì Hạo Thiên nghĩ trong đầu đương nhiên không ai biết được!

Cùng đi với hắn là chư thánh Yêu tộc mỗi người một ý, còn có nhiều người của Vu tộc.

Hạo Thiên kế thừa đại đạo của Hồng Quân, lại có Yêu tộc ủng hộ, chúng nhân tự nhiên không dám chậm trễ, lần lượt dùng tốc độ nhanh nhất tới Thiên Đình, cùng tiến vào điện Yêu Hoàng, thấy Hồng Quân Đạo Tổ đang cao tọa trên vân đài, nhắm mắt tọa thiền.

"Đệ tử kiến quá lão sư!" Thấy Hồng Quân đang tọa thiền, chúng nhân rùng mình, vội vàng tiến lên bái kiến.

Hồng Quân cảm nhận được, từ từ mở mắt, đảo qua chúng nhân một lượt, ánh mắt dừng lại trên người Hạo Thiên, tức thì một đạo quang mang minh lượng lóe lên, nhưng cũng chỉ nhìn một chút chứ không nói gì thêm!

Chỉ một ánh mắt đó thôi cũng khiến Thiên Đế người người quỳ lạy phải mồ hôi ướt đẫm lưng, thần sắc khẩn trương!

"Quân cờ cũng có cách của quân cờ, cuối cùng khó thoát khỏi vận mệnh!" Hồng Quân nhìn Hạo Thiên xong liền không chú ý nữa, tuy rằng tâm tư nhỏ nhặt trong lòng Hạo Thiên ông ta đều hiểu, nhưng đó chẳng qua chỉ là quân cờ đang tự vệ mà thôi, mục tiêu của Hồng Quân chính là người ở Cửu U kia!

Chỉ cần giết được người đó, còn Hạo Thiên thì sao cũng được.

Hồng Quân mặt không biểu cảm, đạm mạc nói: “Vu Yêu đại kiếp đã qua, Nhân tộc đương là nhân vật chính của thiên địa, đại đạo của Huyền môn nên cùng nhau truyền ra!

Trong Thiên Đình cũng cần khảo sát thêm các vị trí cho Nhân tộc!” “Đệ tử ghi nhớ lời dạy!” Tam Thanh đứng thành một hàng, vội vàng đáp lời.

Ý của sư tôn đã rõ, mấy người không được nội đấu, phải cùng nhau làm rạng danh Huyền môn!

Tam Thanh nội đấu cũng đã mấy nghìn năm, chỉ có sự xuất hiện của Hồng Quân mới khiến cuộc nội đấu này bị đè nén xuống nơi sâu nhất!

Vạn năm trước, Tam Thanh theo lời dặn của Hồng Quân mà khai sơn thu đồ, có uy danh Thánh nhân, tự nhiên người bái sư vô số.

Tuy nhiên, cách thức thu đồ của chư thánh lại có điểm khác biệt, đó cũng là nhân quả mà Hồng Quân đã gieo xuống.

Chương 238

Ban đầu quả thực không coi trọng Tiệt giáo và Nhân giáo, nhưng trận chiến với Luân Hồi nghìn năm trước đã khiến mấy đại giáo phái thoát khỏi khống chế, nhìn Tam Thanh nội đấu Hồng Quân cũng vô cùng phẫn nộ, nên mới điểm tỉnh!

"Bắt đầu sách phong!" Theo lời nhắc nhở của đạo đồng, Thiên Đình bắt đầu nghi thức sách phong đầu tiên!

Trung Ương Ngọc Hoàng Đại Đế, Tứ Ngự, Tam Thanh, Ngũ Phương Ngũ Lão, Lôi Công Điện Mẫu, Phong Bá Vũ Sư, Cửu Diệu Tinh, Tứ Độc Long Thần, Ngũ Phương Yết Đế...

đây đều là chính thần Thiên Đình, sau khi được phong đều có công đức khí vận để hưởng dụng.

Có rất nhiều chức vị không người tham gia, người của Yêu tộc có thể dùng cũng ít, đa số các tiên quan chính vị đều thuộc môn hạ Tam Thanh!

Dưới trướng Nguyên Thủy là mười hai vị Kim Tiên của Xiển giáo: Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Linh Bảo Đại Pháp Sư, Hoàng Long Chân Nhân, Phổ Hiền Chân Nhân, Từ Hàng Đạo Nhân, Cụ Lưu Tôn, Đạo Hạnh Thiên Tôn, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn.

Thông Thiên thì có giáo vô loại, chỉ cần có tâm hướng đạo đều có thể nhập môn nghe giảng.

Dưới tòa có bốn đại đệ tử nội môn thủ tịch: Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu.

Ngoài các đệ tử thủ tịch còn có Tùy Thị Thất Tiên như Ô Vân Tiên, Kim Cô Tiên; đệ tử đời thứ ba như Văn Trọng, Dư Nguyên, Hỏa Linh Thánh Mẫu; đệ tử đời thứ tư như Dư Hóa, Hồ Lôi, Cát Lập, Dư Khánh.

Đệ tử ngoại môn của Tiệt giáo không tính hết được, những người có danh tính có hơn hai trăm vị, chia làm hai bộ phận là ở hải đảo Đông Hải và làm quan tại Thương.

Những người nổi danh như bốn đại đệ tử tinh anh ngoại môn: Triệu Công Minh, Vân Tiêu Tiên Tử, Quỳnh Tiên Tiên Tử, Bích Tiêu Tiên Tử (Tam Tiêu Nương Nương), cùng với Cửu Long Đảo Tứ Thánh, Ma Gia Tứ Tướng, Kim Ngao Đảo Thập Thiên Quân, Hỏa Đức Tinh Quân La Tuyên, Ôn Thần Lữ Nhạc, Thạch Cơ Nương Nương v.v.

Lão Tử lại không có môn nhân nào tiến vào Thiên Đình, chỉ nghe nói Lão Tử trước đây có một ái đồ đã độ kiếp thân tử, bị Lão Tử dùng thủ đoạn đặc biệt phong ấn tại một nơi thiên nhai hải giác, người này nghe nói có cửu khổng bát khiếu, được Lão Tử dùng pháp trận Cửu Cung Bát Quái bảo hộ!

Những người còn lại cũng không rõ lắm, chỉ biết Thiên Đình đã thành lập rồi!

Từ khi Thiên Đình thành lập, tin tức Hồng Quân phục sinh cũng truyền khắp đại địa, nhất thời xôn xao bàn tán.

“Ta thấy Luân Hồi không có bản lĩnh đó đâu!

Cứ thích khoác lác!

Giờ thì mất mặt rồi nhé, Hồng Quân Lão Tổ không hề chết!”
“Phải đó!

Lúc đại chiến ta cũng thấy lạ, Luân Hồi làm sao một kích giết chết

được Hồng Quân Lão Tổ, chẳng lẽ hắn còn mạnh hơn Bàn Cổ sao!" "Ta thấy Hồng Quân Lão Tổ kiến lập Thiên Đình phần lớn là để thu phục vùng đất Cửu U vô pháp vô thiên kia rồi!" Nhất thời trên khắp Hồng Hoang bàn tán không ngớt, người của Thiên Đình cũng ngày càng rồng rắn hỗn tạp, khiến Hạo Thiên đau đầu không thôi.

Đầu tiên là Thiên Đình còn sót lại một số người của Yêu tộc, nhưng Yêu tộc bản tính khó dời, không chịu nghe mệnh lệnh của Hạo Thiên.

Thứ hai là tu sĩ Thiên Đình đủ loại hạng người, dựa vào thân phận Thiên Đình mà làm nhục nam hiếp nữ nhan nhản khắp nơi.

Cuối cùng là vấn đề lớn nhất, tuy hiện tại hắn là Thiên Đế, nhưng chúng tướng Thiên Đình hoàn toàn không nghe mệnh lệnh của hắn, so với Tam Thanh thì đúng là chẳng có chút thực quyền nào!

Hồng Quân nhìn thấy tất cả nhưng không nói gì, Hạo Thiên từng nghi ngờ chuyện mình liên lạc với Luân Hồi Đạo Tôn đã bị Hồng Quân biết được.

Hạo Thiên bước đi trên lưỡi đao không lúc nào không chú ý lời ăn tiếng nói, làm Thiên Đế đến mức này, Hạo Thiên không kìm được mà tự giễu!

Mấy chục năm sau khi Thiên Đình thành lập, một ngày nọ, Nhân Hoàng Hiên Viên xử lý xong chính sự liền bắt đầu tu tập, nhiều sự vụ của Nhân tộc cũng đã được các con của Hiên Viên gánh vác, chỉ có Xi Vưu lúc trước khiêu khích dường như không còn tồn tại, mười mấy năm nay không có động tĩnh gì!

Đột nhiên trong não hải Hiên Viên xuất hiện một giọng nói vô cùng quen thuộc: "Đồ đệ ngốc, tiến bộ khá lắm!

Đã là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ rồi!" Nghe giọng nói vô

cùng quen thuộc ấy, Hiên Viên kích động nhìn quanh, chàng thanh niên chí khí ngất trời năm nào nay tóc đã điểm bạc, nhưng sơ tâm vì Nhân tộc vẫn không đổi!

Quả nhiên, Thanh Y bất tri bất giác xuất hiện trong phòng Hiên Viên, mỉm cười từ ái nhìn đồ đệ, đây cũng là điều hài lòng nhất trong vạn năm tu tập!

"Sư tôn!

Người đã đi đâu bấy nhiêu năm qua, đồ nhi cuối cùng cũng hoàn thành lời hứa, thủ hộ Nhân tộc!" Hiên Viên hưng phấn đứng dậy.

Thanh Y cũng khẽ cười nói: "Vi sư về bên cạnh Sư tổ để tu tập, hôm nay sẽ dẫn con đi kiến diện Sư tổ!" Nghe lời sư phụ Thanh Y, Hiên Viên cũng đại kinh thất sắc, cuối cùng cũng sắp được gặp Luân Hồi Đạo Tôn hào xưng đệ nhất Hồng Hoang rồi!

Trong lòng Hiên Viên không tránh khỏi có chút kích động!

Sau khi bàn giao một số sự vụ, Hiên Viên từ biệt Tây Lăng, đi theo Thanh Y một bước vạn dặm tới Cửu U!

Khí huyết sát khắp nơi cũng khiến Hiên Viên hơi cau mày, vị Luân Hồi Đạo Tôn kia không phải hạng người hiếu sát đấy chứ!

Với tâm trạng thấp thỏm, Hiên Viên theo Thanh Y vào trong Luân Hồi Đại Điện tráng lệ!

"Đệ tử Thanh Y, bái kiến Sư tôn!" "Đồ tôn Hiên Viên, bái kiến Sư tổ!" Hai người quỳ lạy giữa đại điện, Luân Hồi chỉ mỉm cười ra hiệu cho hai người đứng dậy.

Hiên Viên lúc này mới nhìn về phía Sư tổ, nhưng không nhìn rõ hình dáng thế nào, chỉ thấy từ sâu trong lòng có cảm giác quen thuộc, sự quen thuộc này như thể hai người có ràng buộc vạn năm, như thể do Luân Hồi Đạo Tổ tạo ra vậy!

Phía bên trái đại điện, một nam tử khôi ngô đứng bất khuất, mặt không biểu cảm, tỏ ra vô cùng nghiêm túc, khí cơ tỏa ra khiến Hiên Viên không khỏi rùng mình!

Bên cạnh nam tử đó là hai vị nữ tử thần thái thanh linh, một vị mang theo sinh cơ vô biên khiến người ta thấy như gió xuân ấm áp, vị còn lại thì anh khí bừng bừng, kiếm ý ngang tàng.

Hai vị này chính là sư bá Kiếm Linh Nhi và Hậu Thổ nương nương.

Nam tử đó chính là đại sư bá Minh Đế Minh Hà.

Phía bên phải cũng đứng hai vị nam tử trung niên, vị đứng gần Luân Hồi Đạo Tôn mặc đạo bào, chính khí hiên ngang, vị còn lại sắc mặt âm trầm, dường như đang suy tư.

Chỉ là khí tức của nam tử mặt âm trầm kia cũng vô cùng đáng sợ, còn đáng sợ hơn cả đại sư bá Minh Hà!

Người này chính là Khí Thiên!

Một vị Hỗn Độn Chí Tôn chân chính!

Những vị này thực lực đều đã đạt tới mức Hỗn Nguyên Đạo Chủ viên mãn!

Trong đại điện này, kẻ yếu nhất chỉ có một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhỏ bé, mới chỉ ở trung kỳ!

Hiên Viên tự nhiên không dám lên tiếng, lặng lẽ cùng sư phụ chờ đợi Luân Hồi Sư tổ mở lời.

Một lát sau, Luân Hồi Đạo Tổ chậm rãi nói: "Lão nhi Hồng Quân lại xuất hiện, các ngươi có ý kiến gì không?" Chỉ vỏn vẹn mấy chữ đã khiến Hiên Viên thất thần.

Hồng Quân?

Lão nhi?

Chương 239

Ý kiến?

Hồng Quân chẳng phải là tổ sư của đại đạo thiên hạ sao?

Tuy biết Luân Hồi Sư tổ và Hồng Quân vạn năm trước từng có một trận kinh thế đại chiến, nhưng không ngờ Hồng Quân trong mắt Sư tổ lại giống như một tên hề nhảy nhót!

"Sư tôn, Hồng Quân vẫn giữ lại một phân thân, cộng thêm nghìn năm qua không ngừng thôn phệ các Ma Thần khác để đoạt lấy đại đạo pháp tắc, thứ đó không thể để hắn tiếp tục tiêu dao được nữa!" Khí Thiên là người đầu tiên phát ngôn.

Dẫu sao cảnh tượng vạn vật diệt vong trong Thiên Ngoại Thiên vẫn còn rành rành trước mắt, Khí Thiên vốn là người của Thiên Ngoại Thiên, Thôn Phệ Lão Tổ cũng là sư phụ đầu tiên của Khí Thiên, vậy mà Hồng Quân ra tay cực kỳ độc ác, không chỉ đoạt lấy đại đạo mà còn giết chết hàng chục tỷ sinh linh Thiên Ngoại Thiên.

Đối với Hồng Quân, Khí Thiên hận không thể băm vằm hắn thành vạn đoạn.

Lúc này Minh Hà cũng nói: "Hy vọng Sư tôn có thể sớm ngày ra tay, triệt để diệt sát Hồng Quân!" Những người còn lại lần lượt bày tỏ ý kiến, tất cả đều ít nhiều muốn Luân Hồi trực tiếp ra tay giết chết Hồng Quân.

Trên sân người duy nhất chưa phát ngôn chỉ có Hiên Viên!

Luân Hồi ra hiệu mọi người im lặng, nhìn Hiên Viên nói: "Đồ tôn, con thấy thế nào?" Thấy Sư tổ điểm danh, Hiên Viên lập tức hoảng hốt, theo bản năng nhìn về phía Thanh Y, nhưng Thanh Y không hề để

tâm, ngay cả một ánh mắt cũng không cho!

Hiên Viên vội vàng chắp tay nói: "Đồ tôn ngu muội, vì lời nói thấp hèn nếu có sai sót xin Sư tổ đừng trách tội!" Luân Hồi nghe vậy khẽ nhếch môi gật đầu nói: "Cứ nói không sao!" Hiên Viên nghiêm sắc mặt nói: "Nếu Sư tổ muốn giết thì cứ ra tay, chỉ là trước đó Hiên Viên có một thỉnh cầu quá đáng.

Nếu Sư tổ động thủ với Hồng Quân thì đất Hồng Hoang nhất định sẽ sinh linh đồ thán, Nhân tộc cho tới các tộc khác đều sẽ thương vong vô số, hy vọng Sư tổ tìm một nơi ngoài cảnh giới để chúng con nương thân." Luân Hồi cũng khẽ gật đầu hỏi: "Còn gì nữa không?" "Nếu Sư tổ muốn giết Hồng Quân, xin hãy tha cho người của giáo phái Tam Thanh, trong Nhân tộc có vô số tộc nhân gắn bó mật thiết với giáo phái Tam Thanh, mong Sư tổ có thể hạ thủ lưu tình!" Hiên Viên cư nhiên công khai cầu tình cho Tam Thanh?

Điều này khiến ngay cả Thanh Y cũng khá chấn kinh, những người còn lại đều nhìn Hiên Viên với ý tứ sâu xa.

Luân Hồi lúc này mới lên tiếng: "Khí Thiên, con đã hiểu chưa?

Hồng Quân lúc này đã đạt tới Hợp Đạo cảnh, hợp với đại đạo của thiên địa vạn vật, cộng thêm đại đạo thôn phệ của hắn, cho dù Bản tôn có thể một kích giết chết hắn thì Hồng Quân nhất định sẽ dốc toàn lực thôn phệ sạch sẽ thiên địa đại đạo, lúc đó vạn vật điêu linh, linh mạch khô kiệt, đại đạo tổn hại, Hồng Hoang sẽ thật sự bị phá diệt mất!" "Vậy theo lời Sư tôn, chúng ta không có cách nào với Hồng Quân sao?" Khí Thiên phẫn uất nói!

"Khí Thiên huynh đệ chớ vội, Sư tôn đã sớm có đối sách!" Minh Hà tiến lên nói: "Nay Thiên Đình mới lập, Hồng Hoang cũng được phân định rõ ràng, Thiên Đình là Thiên giới, Nhân tộc là Nhân giới, và Cửu U giới của chúng ta.

Nếu cùng nhau quy hoạch, thống trù quản lý sinh tử của vạn vật, thì dù đại đạo sinh linh bị hủy, Sư tôn cũng có cách khôi phục lại hàng tỷ sinh linh!

Chỉ là chuyện này cần Hạo Thiên lão đệ phối hợp." "Minh Hà sư huynh cứ nói đừng ngại!" Hạo Thiên cũng vội vàng làm thân, trực tiếp gọi Minh Hà là sư huynh, Minh Hà khẽ nhíu mày...

Mấy chục phút sau, mọi người rời đi, Hiên Viên được Thanh Y giữ lại bắt đầu bế quan tu tập tại Cửu U, có nhiều đại năng chỉ điểm, cơ hội tu tập như vậy nghìn năm khó gặp!

Khi Hiên Viên rời đi, vào mùa thu năm thứ hai, bộ tộc Cửu Lê của Xi Vưu tuyên chiến, hàng triệu quân Cửu Lê tụ hội tại Trục Lộc.

Tây Lăng thống lĩnh toàn bộ tộc nhân, chuẩn bị quyết chiến với Xi Vưu.

Các Đại Vu hộ vệ bên cạnh Xi Vưu, tu sĩ Nhân tộc đồng loạt hộ vệ bên cạnh Tây Lăng.

Trận chiến bùng nổ ngay lập tức, thứ đầu tiên xuất hiện trước mắt mọi người, nổi bật nhất chính là mười hai mặt đại kỳ đen kịt tỏa ra từng trận oán khí trong tay quân Cửu Lê.

"Xi Vưu!

Ngươi có ý gì?" Tây Lăng bất mãn nhìn quân đoàn Cửu Lê dày đặc hỏi.

"Thế nào?

Bộ tộc Cửu Lê ta không thừa nhận thân phận của Hiên Viên, hôm nay phải dẹp loạn phản nghịch.

Hiên Viên không dám ra mặt, lại để một nữ nhân ra gánh vác sao?

Hay là sợ mất vị trí?" Xi Vưu không chút kiêng dè mỉa mai!

“Câm miệng!” “Hử?

Hiên Viên không dám ứng chiến thì cứ giao chức vị ra đây!

Hoặc là...” Xi Vưu nhìn Tây Lăng đầy phong vị với ý đồ xấu: “Hoặc là cứ đi theo ta, tiếp tục làm Hoàng mẫu của Nhân tộc thì sao?” “Hỗn xược!

Sát cho ta!” Tây Lăng trừng mắt nhìn.

Theo một tiếng lệnh hạ, từng thanh phi kiếm xếp hàng trước các tu sĩ Nhân tộc, như sóng biển cuộn trào lao về phía trận kỳ kia.

Thấy quân Cửu Lê sắp bị nhấn chìm trong biển kiếm, Xi Vưu hành động như sấm sét, một đạo hỗn độn kiếm khí trảm về phía biển kiếm, tức khắc đánh bay hàng vạn linh kiếm, nhưng vẫn không ngăn được biển kiếm hung dũng.

Nhưng Xi Vưu chẳng chút vội vàng: “Bố trận!” Tức thì mấy vị Đại Vu lay động Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, đây không phải Cửu Hung Tuyệt Trận mà là trận pháp sau khi được Hậu Nghệ cải tiến, gọi là Thập Nhị Thiên Sát Trận, dùng sát khí của tộc Cửu Lê làm dẫn, điều động sát khí thiên địa, dẫn động sát cơ, diệt sát vạn chúng, trận này so với Cửu Hung Tuyệt Trận chỉ có hơn chứ không kém.

Thiên địa rung chuyển, từ trong đại trận mãnh liệt hiện ra vô số sát khí chi linh, từng vị thiên địa pháp tướng lộ diện dữ tợn.

Các hung hồn pháp tướng không ngừng ngưng thực, sắp kết thành một hình dáng, nhưng vẫn chưa kết thúc, hư tượng của Bàn Cổ dần dần trùng khớp với Xi Vưu.

Khi hư tượng Bàn Cổ hoàn toàn dung nhập vào cơ thể, Xi Vưu ngửa mặt lên trời hú dài, chém ra một đạo hỗn độn kiếm khí hình bán nguyệt dài trăm thước, chém đôi biển kiếm kia.

Xi Vưu lúc này như hóa thành Bàn Cổ, kiếm ý của tu sĩ Nhân tộc không hề ảnh hưởng tới hắn!

Từ sau khi Hậu Nghệ thất bại, Xi Vưu dùng Đô Thiên Thần Sát Đại Trận để ngưng luyện bản thân, Cửu Hung Tuyệt Trận hóa thành Thiên Sát Đại Trận, Xi Vưu cũng thu hoạch được rất nhiều từ đó.

Chẳng mấy chốc biển kiếm của Nhân tộc bị Xi Vưu chém nát, không còn sức phản kháng.

Đúng lúc này, một thanh cổ kiếm lại bay tới mang theo uy thế khai thiên lập địa, quân Cửu Lê đại kinh, chẳng lẽ Hiên Viên thân chinh?

"Hừ, giả thần giả quỷ, tên Hiên Viên kia đã đi Cửu U rồi, chỉ bằng một đạo kiếm linh mà đòi bảo hộ Nhân tộc?" Xi Vưu hét lớn lên bầu trời, giọng nói vang dội bàng bạc, không chút sợ hãi!

Xi Vưu vung thanh kiếm sát ý chém về phía thanh cổ kiếm màu xanh.

"Đông!" Thanh kiếm sát ý của Xi Vưu chém trúng thân kiếm màu xanh, tức thì một tiếng va chạm kim loại trầm đục vang thấu bầu trời.

Thanh cổ kiếm màu xanh như có linh trí, đáp xuống trước thân Tây Lăng để nàng sử dụng!

Lực lượng Nhân Gian Đại Đạo mênh mông tản ra tứ phía.

Xi Vưu bị chặn lại một kích nhưng không hề dừng bước, thanh kiếm sát ý được hắn vung múa như mưa sa bão táp nện xuống cổ kiếm của Tây Lăng.

Cổ kiếm liên tục chống đỡ những đòn tấn công điên cuồng của Xi Vưu.

Cuối cùng Tây Lăng cầm cổ kiếm cũng không chịu nổi lực phản chấn, phun ra một ngụm máu tươi, nhưng nàng không dám buông

lỏng, một khi cổ kiếm bị đánh vỡ, kết cục của nàng sẽ vô cùng thê thảm.

Chương 240

Ngay sau đó người của hai tộc đều xông lên, Xi Vưu tự nhiên tiên phong đạo cốt, dẫn theo mấy vị Đại Vu tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên lao thẳng về phía Tây Lăng và cổ kiếm.

Nhưng chẳng mấy chốc thế trận đã nghiêng về một bên, mười hai mặt trận kỳ của tộc Cửu Lê như dòng suối di động không ngừng truyền sát khí cho quân Cửu Lê, Nhân tộc sắp không cầm cự nổi nữa!

Nhất thời Nhân tộc liên tục bại lui, thương vong vô số, thanh cổ kiếm màu xanh cũng tỏ ra lực bất tòng tâm.

Tuy được luyện hóa bởi Nhân Gian Đại Đạo tầng thứ năm nhưng cuối cùng nước không nguồn cũng sắp cạn kiệt!

Tại Cửu U, Hiên Viên không hề hay biết chuyện này, nhưng Thanh Y nhìn thấy rõ, người không trực tiếp ra tay mà chỉ tìm đến nhất mạch thi tổ Tướng Thần của Minh Hà.

Bảo người đó đi xử lý, vì Thanh Đế đã phát lệnh, một trong các cương vương là Tướng Thần cũng lập tức xuất phát, xuất hiện tại chiến trường Trục Lộc!

Thực lực cường đại khiến quân Cửu Lê run sợ, không biết Nhân tộc từ đâu ra một vị cường giả như thế.

Hai vị trưởng lão của tộc Cửu Lê là Tương Liễu và Bình Ế nhìn nhau cười rồi tiến lên ngăn cản, không thể để kẻ này phá hỏng việc tốt của tộc Cửu Lê!

Trên không trung chỉ thấy Tướng Thần dang hai tay, hai thanh trường kiếm đỏ rực tràn đầy sát khí xuất hiện trong tay, đó chính là bảo vật thân cận của Minh Hà Lão Tổ vùng biển máu, cực phẩm Tiên

Thiên Chí Bảo Nguyên Đồ, A Tỳ nhị kiếm.

Nhìn thấy hai thanh kiếm đó, rõ ràng Tướng Thần đã nhận được sự ủng hộ từ sư tôn Minh Hà.

Nguyên Đồ, A Tỳ nhị kiếm sinh ra từ nơi ô uế nhất giữa trời đất, bị hai thanh kiếm này chém trúng thì dù là cơ thể Đại Vu cũng sẽ chảy mủ, thối rữa rồi hóa thành một vũng máu hôi thối.

Có thể nói hai thanh kiếm này là khắc tinh của những kẻ dưới tầm Tổ Vu của tộc Cửu Lê.

Tương Liễu và Bình Ế cũng biết điều đó, thấy Tướng Thần cầm kiếm xông tới liền vội vàng tản ra, không dám đối đầu trực diện.

Nhưng Tương Liễu và Bình Ế dẫu sao cũng là Đại Vu đỉnh cấp, Nguyên Đồ, A Tỳ dù là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng chưa đủ để áp chế hai người.

Hai người đồng thời ra tay, mỗi người cầm một thanh trường đao lao về phía Tướng Thần.

Chẳng mấy chốc hai thanh trường đao va chạm với Nguyên Đồ, A Tỳ nhị kiếm lần đầu tiên, để lại một sứt mẻ lớn, nhưng may mà thân đao dày dặn nên vết sứt đó không ảnh hưởng tới việc hai người tiếp tục chém giết.

Trước đây Vu tộc toàn dùng nhục thân để bù đắp yếu thế về linh bảo, ai ngờ lần này hai người lại dùng linh bảo, khiến Tướng Thần cũng có chút trở tay không kịp.

Lại một lần va chạm kinh thế, hai cánh tay Tướng Thần bị hai người chấn đến mức tê dại run rẩy.

Tương Liễu và Bình Ế dẫu sao là Đại Vu chủ tu nhục thân, so bì khí lực với hai người họ thì đúng là tự tìm khổ.

“Hiên Viên, uổng danh là trưởng của vạn linh, quý là Nhân Hoàng, nhưng mỗi lần gặp nguy cơ lại chỉ biết lấy vạn linh làm kẻ chết thay, thật đáng thương!

Hạng người như vậy mà cũng xứng làm Nhân Hoàng?” Phong Bá dùng lời thâm độc khiêu khích, trung thương Hiên Viên.

“Ta là Nhân Hoàng, thủ hộ vạn linh thiên hạ, không chỉ là một người một rồng, một cỏ một cây!

Bộ hạ của ta đều là linh vật có máu có thịt, đều có thể viết nên những câu chuyện khả ca khả khấp, dẫu có chiến tử cũng là vì cứu vãn thương sinh thiên hạ!

Ta làm Nhân Hoàng, thống lĩnh kẻ mạnh, thủ hộ kẻ yếu, lúc nguy cấp ta đương nhiên có thể đem tính mạng ra đánh cược!” Hiên Viên lạnh lùng quát.

“Hừ, cũng chỉ là khua môi múa mép về tính mạng người khác mà thôi!

Hiên Viên, hôm nay ta sẽ dùng uy năng vô thượng của Hạo Thiên Đại Đế để triệt để trấn áp ngươi, khiến ngươi không thể tiếp tục mê hoặc lòng người, chống đối Thiên Đình Yêu tộc ta!” Phong Bá cười lạnh một tiếng, lập tức thôi động Diệu Thụ Linh Phù lao thẳng về phía Hiên Viên!

“Hừ!

Khiêu khích uy nghiêm Nhân Hoàng!

Chết!” Một khối đại ấn kim sắc treo bên hông Hiên Viên đột nhiên phát ra tiếng người, bất thình lình ngự không bay thẳng về phía Diệu Thụ Linh Phù.

“Nhân Hoàng Bảo Ấn!” Mặc Ngọc Kỳ Lân kiến thức bất phàm, lập tức gọi tên lai lịch của khối bảo ấn này, tất cả sinh linh xung

quanh đều ồ lên kinh hãi!

“Nhân Hoàng Bảo Ấn, nghe đồn được chế tạo từ ô kim, ô kim khắc chế ất mộc, kim khắc mộc, thiên sinh khắc chế!

Cái cây thần này e là sắp bị trấn áp rồi!” Một con phượng hoàng đung đưa thân mình nói.

Bảo ấn bay ra, Diệu Thụ Linh Phù bản năng cảm nhận được một luồng khí tức khủng bố giáng xuống, lập tức muốn lùi lại theo bản năng!

Nhưng ý chí của Phong Bá gia trì trên thân nó đã lập tức chi phối tư duy, khiến nó không thể thoát khỏi sự khống chế!

“Sợ cái gì!

Chỉ là linh phù huyền ảo thôi, xông lên bóp chết hắn!” Phong Bá mạnh mẽ chi phối tư duy linh phù, lập tức khống chế thân thể cây thần hung mãnh lao thẳng vào khối kim ấn Nhân Hoàng kia!

“Trấn!” Nhân Hoàng Bảo Ấn không chút hoa mỹ, sau khi biến lớn liền trực diện nghênh chiến, đâm thẳng vào cây thần!

“Phá!

Phá cho ta!” Phong Bá kiêu ngạo vô cùng, liên tục hô hoán trên cây thần!

Cây thần kia bị thúc ép đến mức đầu váng mắt hoa, căn bản không thể tư duy, không thể phản ứng theo bản năng, cứ thế đâm sầm vào Nhân Hoàng Bảo Ấn!

Quang hoa trên Nhân Hoàng Bảo Ấn đột nhiên bùng nổ, gần như tức khắc lấp đầy cả thiên địa.

Trong ánh sáng rực rỡ, hiện ra hình ảnh nhiều vị vĩ ngạn đang chắp tay bước đi, thần sắc bễ nghễ.

Những người này mỗi bước đi đều tỏa ra uy nghiêm vô cùng, khi giáng xuống thân thể cây thần liền lập tức bị trấn áp, thân thể nó không ngừng thu nhỏ, tinh lực bên trong nhanh chóng tan biến.

Không lâu sau, đạo linh phù bị trấn áp hiện nguyên hình, một đạo thần hồn của Phong Bá cũng hiện nguyên hình!

"Trấn!" Trên kim ấn lại vang lên giọng của Hiên Viên, uy nghiêm vô cùng, dường như không phải Hiên Viên bình thường.

Linh phù kia lập tức bị thu vào kim ấn, thét thảm một tiếng hóa thành một vệt máu rồi biến mất.

Thần hồn của Phong Bá ở dưới nhìn thấy cảnh đó kinh hãi tột độ, định lập tức độn tẩu, không ngờ đầu đâm sầm vào một tầng cấm chế vô hình, tức thì có một đạo thần quang giáng xuống trói chặt hắn lại, luyện hóa bằng sức mạnh vĩ ngạn.

Gần như trong tích tắc hắn hóa thành một đoàn hỏa quang, bị thiêu đến tiếng nổ lốp bốp rồi cũng bị triệt để mạt sát!

Bên kia chân thân Phong Bá bị giết liên tiếp hai đạo thần hồn, nhất thời linh trí tổn thương nặng nề, đầu óc không còn linh hoạt được như trước!

Hình Thiên xuất hiện, sát khí khủng bố tức khắc chiếu rọi tinh không, tàn phá Thiên Đình!

Chương 241

Tay trái cầm khiên, tay phải cầm rìu, uy vũ bất phàm, tuy thiếu mất một cái đầu nhưng lại càng tỏ ra dữ tợn hung tàn!

Hạo Thiên nhìn khí thế khủng bố của Hình Thiên liền lộ vẻ kinh ngạc: "Hình Thiên, không hổ là Đại Vu của Vu tộc!

Thực lực cao cường đến mức đủ để ngạo thị thiên địa!

Xem ra việc ta cứu ngươi ra là một lựa chọn đúng đắn!" Hình Thiên cầm khiên và rìu lập tức cúi người bái tạ: "Thiên Đế cứu mạng, ân tình này cao hơn trời dày hơn đất, Hình Thiên nhất định không phụ kỳ vọng của Thiên Đế, từ nay về sau mặc cho Thiên Đế sai phái!" Hạo Thiên lập tức cười lớn: "Ta biết ngươi là bậc nghĩa sĩ, đã như thế, hiện tại Hiên Viên ở hạ giới đang chiếm giữ vị trí Nhân Hoàng, đối địch với Thiên Đình ta, ta phái ngươi đi bắt giết hắn, sự thành sau đó ngươi sẽ là Yêu Đế danh dự của Thiên Đình Yêu tộc ta!" Hình Thiên đại hỉ, quay người rời khỏi Thiên Đình, lập tức hạ giới để truy bắt Hiên Viên.

Phía Hiên Viên sau khi thấy Phong Bá rút lui mới vừa thở phào nhẹ nhõm, đang yến thỉnh hào kiệt vạn linh tụ hội trong cung để cảm tạ những cường giả trợ chiến, không ngờ vừa mới nhập tọa đã nghe tiếng thiên môn oanh nhiên mở ra, từ bên trong lại bay ra một viên đại tướng.

Chúng nhân thấy đại tướng đó đứng trên độ cao vạn lý nhưng thân tỏa hắc quang, toàn thân đầy sát khí và đã khóa chặt khí cơ vào nơi này, liền biết kẻ đến không thiện cảm, từng người một vội vàng né tránh, lại bước ra ngoài.

Hiên Viên nhíu mày, trì kiếm bay lên không trung ngăn cản, khi tới

gần nhìn kỹ thì phát hiện đó là Hình Thiên không đầu.

"Hình Thiên, trước đây ngươi phạm thiên điều bị chém đầu, bị giam vào đại lao, nay dám trốn ra, còn dám tới địa bàn của ta, lẽ nào muốn bị giam vào đại lao lần nữa sao?" Hiên Viên sắc mặt bất thiện nói.

Nếu là trước kia, Hiên Viên có lẽ sẽ ôn tồn, nhưng nay là Nhân Hoàng, hắn biết đối với hạng cường giả ác nhân thì lời nói không giải quyết được vấn đề.

Những kẻ này ai nấy tâm chí kiên định, căn bản không thể lay chuyển, chỉ có nắm đấm mới là biện pháp duy nhất.

Vì vậy, vừa giáp mặt Hiên Viên đã bày ra thái độ không nể nang gì.

Không ngờ Hình Thiên lập tức phanh bụng ra, hai tay vẽ mấy đường, tức khắc xuất hiện một con mắt khổng lồ và một cái miệng lớn.

Cái miệng lớn kia đóng mở, phát ra một trận cười quái dị sâm lãnh!

"Hiên Viên?

Tu vi không ra sao mà khẩu khí không nhỏ!

Đã biết ta là Hình Thiên thì nên biết sự lợi hại của ta, mà dám đứng trước mặt ta nói lời cuồng vọng?" Giọng nói của Hình Thiên đầy vẻ khinh miệt, rõ ràng không coi Hiên Viên ra gì.

Hiên Viên cũng không não nề, chỉ mỉm cười nhẹ: "Ta là Nhân Hoàng, nhân gian lấy ta làm tôn, nay Nhân tộc đại hưng, Thiên Đình cũng phải nghe hiệu lệnh của ta.

Tự tiện rời Thiên Đình, ta phải trấn áp ngươi, đó là thiên kinh địa

nghĩa, không phải lời cuồng vọng!" "Nhân tộc đại hưng sao?" Hình Thiên lập tức cười cuồng loạn.

"Loại Nhân tộc yếu đuối vô cùng như các ngươi mà thật sự hưng thịnh được sao?

Hình Thiên ta hôm nay phải khiến các ngươi bại vong!

Hình Thiên ta bị nhốt bấy lâu nhưng đã ngộ ra được chút da lông của một rìu khai thiên của Bàn Cổ đại thần năm xưa!

Hôm nay dùng để trảm ngươi là hợp nhất!

Nói ít thôi, ta thụ mệnh Thiên Đế tới bắt ngươi, ngoai ngoãn chịu chết đi!" Hình Thiên vừa dứt lời liền giơ đại phủ bên tay phải xông lên.

Chiếc rìu nặng hàng vạn cân, khi vung lên kim quang lấp lánh, kèm theo tiếng gió rít lôi đình vô cùng khủng bố, một đường bổ xuống gần như muốn chẻ cả bầu trời làm hai nửa!

Phục Hy định bỏ đi, Hạo Thiên lập tức biến sắc, vội vàng kéo lại, nét mặt tươi cười nghênh đón!

"Phục Hy, ta cũng chỉ nhất thời tư duy bị bế tắc nên mới nói vậy thôi, giờ ta hiểu rồi, hư danh và kiêu ngạo không giữ được đế vị, tất cả chỉ là nói suông!

Cho nên hãy nói đi, ta nên làm gì?

Ta đều nghe ngươi!" Phục Hy lập tức gật đầu: "Kỳ thực chuyện không khó, hiện tại Hiên Viên lợi hại là nhờ thân phận Nhân Hoàng!

Hắn có phân thân, cộng thêm nhân đức bản thân nên đã dẫn dắt vạn linh quy tâm!

Vì vậy chỉ cần có thể làm lung lay thân phận Nhân Hoàng của hắn thì có thể khiến uy năng giảm sút, hiệu quả giảm mạnh!" "Nói thì dễ

lắm...” Hạo Thiên suýt nữa lại cuống lên, nhưng lập tức thở dài, cười gượng: “Cũng biết là đạt được vạn linh quy tâm rồi, vậy ta lấy gì đối kháng?

Hiện tại một khi ta đấu với hắn sẽ lập tức bị vạn linh bài xích, sức mạnh giảm mạnh, thậm chí ngay cả sinh linh Yêu tộc cũng đang dòm ngó ta!

Làm lung lay thân phận Nhân Hoàng của hắn nghĩa là phải đối địch với đại bộ phận Tam Giới Thiên Địa Nhân, dẫu sao hiện tại hắn đã được rất nhiều sinh linh ủng hộ!” Phục Hy lại gật đầu: “Thiên Đế quả nhiên chân tri chước kiến, tuy nhiên Thiên Đế dù nay sa sút nhưng vẫn có vô số bảo vật năm xưa bên mình!” Hạo Thiên lập tức lộ vẻ mừng rỡ!

“Ý ngươi là để ta mang những bảo vật đó thân chinh bác sát?” Điều này khiến Hạo Thiên phân vân, nếu thân chinh bác sát nghĩa là phải cận chiến với Hiên Viên, một khi thất bại thì Thiên Đình Yêu tộc sẽ lập tức bại vong!

“Không được, ta không thể mạo hiểm như vậy!” Hạo Thiên lúc quan trọng lại nhát gan!

Sau đó hắn bắt đầu lựa chọn những thứ mang theo, không lâu sau, một thanh ma binh đen kịt lọt vào tầm mắt.

Những thứ còn lại đều vứt bỏ hết, nhưng binh khí này thì không bỏ xuống được.

Hắn cảm thấy thanh ma binh này có thể gây thương hại cực lớn cho Hiên Viên, có một công dụng vô cùng thoải mái!

“Trường!

Trường!

Trường!” Hạo Thiên liên tục hét lớn, thanh ma binh kia quả nhiên

phi tốc bành trướng, chớp mắt đã từ Thiên Đình giáng xuống, xuyên thấu chướng ngại, lao về phía Hiên Viên bên dưới!

Hiên Viên không chút sợ hãi, lập tức phản kích, một tay kết ấn, tay kia cầm kiếm, nghênh chiến với ma binh của Hạo Thiên!

Ma binh đó trong vô số năm qua đã được Hạo Thiên luyện hóa, lúc này thấy Hiên Viên bị áp chế liền lao tới!

Kiếm của Hiên Viên cực nhỏ nhưng lực đạo trên đó lại rất đủ!

Hắn ngẩng đầu nhìn binh khí từ trên trời bay xuống, lộ nụ cười lạnh, sau đó lại vung đao, tức khắc đánh trúng binh khí của Hạo Thiên, đánh bay ma binh đi!

"Hạo Thiên, nhân quả đã định, Nhân tộc đương hưng!

Nếu ngươi muốn nghịch thiên hành đạo, e rằng hôm nay phải làm vong hồn dưới kiếm của ta!" "Vong hồn dưới kiếm sao?" Hạo Thiên ngẩn ra, rồi cười lớn!

"Hiên Viên, đỡ được một kích này của ta rồi hãy nói!" Hạo Thiên hú hét một tiếng, thanh ma binh khổng lồ kia lập tức bay lên, trở nên cực kỳ thô đại và xoay chuyển nhanh chóng xung quanh.

Nhất thời địa động sơn dao, tinh tú chao đảo, như thể tận thế đến nơi!

Nhưng Hạo Thiên tuy hung mãnh, Hiên Viên vẫn thản nhiên không sợ, thấy Hạo Thiên lại tập kích, Hiên Viên lại cầm kiếm bay ra, trong chớp mắt đã trực diện đối kháng với ma binh của Hạo Thiên mấy hiệp!

Hạo Thiên còn giãy giụa thêm mấy lần, nhưng dưới kiếm thuật tiên kiếm tinh diệu của Hiên Viên thì căn bản không thể chống đỡ, chỉ có thể né tránh!